

Kháp Huyết Trọng Sinh: Đại Giá Hạ Đường Khí Phi

Contents

Kháp Huyết Trọng Sinh: Đại Giá Hạ Đường Khí Phi	4
1. Chương 1: Gã Tối Đông Ly	4
2. Chương 2: Vương Gia Ác Ma (1)	5
3. Chương 3: Vương Gia Ác Ma (2)	6
4. Chương 4: Vương Gia Ác Ma (3)	7
5. Chương 5: Dung Mạo Xấu Như Quỷ (1)	8
6. Chương 6: Dung Mạo Xấu Như Quỷ (2)	10
7. Chương 7: Diệp Phần Hoa (1)	10
8. Chương 8: Diệp Phần Hoa (2)	12
9. Chương 9: Châm Ngồi Ly Gián (1)	13
10. Chương 10: Châm Ngồi Ly Gián (2)	14
11. Chương 11: Trách Phạt (1)	15
12. Chương 12: Trách Phạt (2)	17
13. Chương 13: Thiếp Tâm Ai Liên (1)	18
14. Chương 14: Thiếp Tâm Ai Liên (2)	19
15. Chương 15: Thiếp Tâm Ai Liên (3)	20
16. Chương 16: Dạ Yến (1)	21
17. Chương 17: Dạ Yến (2)	22
18. Chương 18: Dạ Yến (3)	23
19. Chương 19: Nhục Nhã (1)	24
20. Chương 20: Nhục Nhã (2)	25
21. Chương 21: Vui Mừng Như Mộng Cũ (1)	26
22. Chương 22: Vui Mừng Như Mộng Cũ (2)	27
23. Chương 23: Thất Kinh (1)	28
24. Chương 24: Thất Kinh (2)	29
25. Chương 25: Nổi Giận (1)	30
26. Chương 26: Nổi Giận (2)	31
27. Chương 27: Nổi Giận (3)	32
28. Chương 28: Đoạt Tình (1)	33
29. Chương 29: Đoạt Tình (2)	34
30. Chương 30: Biến Cố (1)	35
31. Chương 31: Biến Cố (2)	36
32. Chương 32: Khuyên Bảo (1)	37
33. Chương 33: Khuyên Bảo (2)	39
34. Chương 34: Lãnh Khốc Vô Tình (1)	40
35. Chương 35: Lãnh Khốc Vô Tình (2)	41
36. Chương 36: Lãnh Khốc Vô Tình (3)	42
37. Chương 37: Biện Pháp (1)	43
38. Chương 38: Biện Pháp (2)	45
39. Chương 39: Biện Pháp (3)	46
40. Chương 40: Diệp Bằng Yên (1)	47
41. Chương 41: Diệp Bằng Yên (2)	48

42. Chương 42: Diệp Bằng Yên (3)	50
43. Chương 43: Lòng Đố Kỵ (1).	50
44. Chương 44: Lòng Đố Kỵ (2)	51
45. Chương 45: Lòng Đố Kỵ (3)	52
46. Chương 46: Hạ Vệ Lam (1)	53
47. Chương 47: Hạ Vệ Lam (2)	54
48. Chương 48: Gây Khó Khăn (1)	55
49. Chương 49: Gây Khó Khăn (2).	57
50. Chương 50: Tra Tấn (1)	58
51. Chương 51: Tra Tấn (2)	59
52. Chương 52: Đêm Lạnh (1).	60
53. Chương 53: Đêm Lạnh (2)	61
54. Chương 54: Ác Mộng (1).	62
55. Chương 55: Ác Mộng (2)	64
56. Chương 56: Cướp Đoạt (1)	65
57. Chương 57: Cướp Đoạt (2).	65
58. Chương 58: Biệt Ly (1)	67
59. Chương 59: Biệt Ly (2)	68
60. Chương 60: Phản Bội (1)	69
61. Chương 61: Phản Bội (2)	70
62. Chương 62: Phản Bội (3)	72
63. Chương 63: Tan Nát Cõi Lòng (1)	74
64. Chương 64: Tan Nát Cõi Lòng (2)	76
65. Chương 65: Dữ Dội (1)	78
66. Chương 66: Dữ Dội (2)	80
67. Chương 67: Dữ Dội (3)	81
68. Chương 68: Dữ Dội (4).	83
69. Chương 69: Thê Lương (1)	85
70. Chương 70: Thê Lương (2)	87
71. Chương 71: Âm Hồn Không Tan (1)	88
72. Chương 72: Âm Hồn Không Tan (2).	90
73. Chương 73: Phóng Hỏa (1)	92
74. Chương 74: Phóng Hỏa (2).	94
75. Chương 75: Lo Âu (1)	96
76. Chương 76: Lo Âu (2).	98
77. Chương 77: Tan Vỡ (1).	100
78. Chương 78: Tan Vỡ (2)	102
79. Chương 79: Tan Vỡ (3).	104
80. Chương 80: Tan Vỡ (4).	106
81. Chương 81: Quyết Định (1)	108
82. Chương 82: Quyết Định (2)	110
83. Chương 83: Quyết Định (3)	112
84. Chương 84: Âm Mưu (1).	113
85. Chương 85: Âm Mưu (2).	115
86. Chương 86: Âm Mưu (3).	117
87. Chương 87: Âm Mưu (4).	119
88. Chương 88: Tàn Nhẫn (1)	121
89. Chương 89: Tàn Nhẫn (2)	123
90. Chương 90: Trọng Thương (1)	125
91. Chương 91: Trọng Thương (2)	127
92. Chương 92: Trọng Thương (3).	129
93. Chương 93: Tương Cầu (1).	131
94. Chương 94: Tương Cầu (2).	133
95. Chương 95: Ngang Ngược (1).	135

96. Chương 96: Ngang Ngược (2)	137
97. Chương 97: Ngang Ngược (3)	139
98. Chương 98: Ác Độc (1)	141
99. Chương 99: Ác Độc (2)	143
100. Chương 100: Ác Độc (3)	145
101. Chương 101: Có Thai (1).	147
102. Chương 102: Có Thai (2)	150
103. Chương 103: Điều Kiện (1)	152
104. Chương 104: Điều Kiện (2)	154
105. Chương 105: Hôn Lễ (1)	156
106. Chương 106: Hôn Lễ (2)	158
107. Chương 107: Mỵ Được (1).	161
108. Chương 108: Mỵ Được (2).	163
109. Chương 109: Mỵ Được (3)	165
110. Chương 110: Không Khống Chế Được (1).	167
111. Chương 111: Không Khống Chế Được (2).	169
112. Chương 112: Không Khống Chế Được (3)	171
113. Chương 113: Bôi Nhọ (1).	173
114. Chương 114: Bôi Nhọ (2)	176
115. Chương 115: Độc Kế (1)	178
116. Chương 116: Độc Kế (2).	180
117. Chương 117: Tác Thành (1)	182
118. Chương 118: Tác Thành (2)	184
119. Chương 119: Hối Hận (1)	187
120. Chương 120: Hối Hận (2)	189
121. Chương 121: Hối Hận (3)	191
122. Chương 122: Hiểu Lầm (1)	193
123. Chương 123: Hiểu Lầm (2)	195
124. Chương 124: Diên Cuồng (1)	198
125. Chương 125: Diên Cuồng (2)	200
126. Chương 126: Bắt Cóc (1)	202
127. Chương 127: Bắt Cóc (2).	204
128. Chương 128: Nhu Mì (1).	205
129. Chương 129: Nhu Mì (2).	207
130. Chương 130: Gặp Rủi Ro (1).	209
131. Chương 131: Gặp Rủi Ro (2).	210
132. Chương 132: Gặp Rủi Ro (3).	210
133. Chương 133: Gặp Rủi Ro (4).	212
134. Chương 134: Hạnh Phúc (1).	215
135. Chương 135	217
136. Chương 136	218
137. Chương 137: Đấu Tranh (1).	219
138. Chương 138: Đấu Tranh (2).	221
139. Chương 139: Bất Ngờ Gặp Lại (1).	222
140. Chương 140: Bất Ngờ Gặp Lại (2).	224
141. Chương 141: Bất Ngờ Gặp Lại (3)	226
142. Chương 142: Từ Bỏ Những Thứ Yêu Thích (1)	228
143. Chương 143: Từ Bỏ Những Thứ Yêu Thích (2)	230
144. Chương 144: Bất An (1)	232
145. Chương 145: Bất An (2)	233
146. Chương 146: Bất An (3)	235
147. Chương 147: Báo Thù (1).	237
148. Chương 148: Báo Thù (2).	239
149. Chương 149: Báo Ứng (1).	241

150. Chương 150: Báo Ứng (2)	243
151. Chương 151: Lựa Chọn (1).	245
152. Chương 152: Lựa Chọn (2).	247
153. Chương 153: Đại Kết Cục – Năm Tay Tới Bạc Đầu	248

Khấp Huyết Trọng Sinh: Đại Giá Hạ Đường Khí Phi

Giới thiệu

Cả sảnh đường dưới tán hòe, khách mời yên lặng không gây ra chút tiếng động, giọng nói lạnh như b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khap-huyet-trong-sinh-dai-gia-ha-duong-khi-phi>

1. Chương 1: Gả Tới Đông Ly

An Khánh năm thứ 37, cuối mùa thu, nhị thái tử Đông Ly là Hạ Vệ Thần cưới vợ là công chúa An Khánh là Diệp Vân Tuyết, cả kinh thành An Khánh lẫn Đông Ly đều ngập tràn trong vui mừng.

Cả sảnh đường dưới tán hòe, khách mời yên lặng không chút tiếng động, giọng nói lạnh như băng quanh quẩn trong hành lang.

-Nhất bách thiên địa!

-Nhị bách cao đường!

-Phu thê giao...

Giọng nói đột nhiên ngừng lại. Hôn lễ này chỉ có tân nương mà không có tân lang, làm sao phu thê giao bách được? Nàng mặc y phục đỏ thẫm, đứng cầm dải lụa đỏ, xung quanh không ngừng truyền đến những tiếng bàn tán xôn xao.

-Hôm nay không phải là ngày vui tân hôn của Nhị điện hạ sao? Sao chỉ có tân nương ở đây, tân lang đâu?

-Làm sao? Người không biết gì à?

-Biết cái gì?

Một giọng nói cổ tình nói thật nhỏ, nhưng ở trong gian phòng yên tĩnh vẫn có thể nghe thấy vô cùng rõ ràng:

-Hôm nay là ngày cưới của Nhị điện hạ và công chúa An Khánh, đáng lẽ ra Hoàng thượng và Hoàng hậu có mặt ở đây, nhưng nghe nói An Khánh khinh người quá đáng, người mà Thái tử kết hôn vốn là Tiểu công chúa Diệp Vân Tuyết của An Khánh nhưng người mà An Khánh đưa tới thành thân lại là một công chúa giả, danh không chính, ngôn bất thuận, Nhị điện hạ giận dữ, nhưng Hoàng thượng vì đại cục nên không thể làm gì hơn.

Giọng nói khinh thường của khách mời như ma ám chui vào màng nhĩ, đánh vào nội tâm của Diệp Vân Sơ, giọng nói rì rầm nghe vào cũng chói tai đến vạn phần, càng ngày càng nhiều người bàn tán rối rít.

Bên trong tân phòng, giường đỏ, rèm đỏ, chữ hỷ đỏ, còn có cả ngọn nến long phượng quần quýt cũng màu đỏ, mỗi vật đều hiện lên vẻ vui mừng của đêm tân hôn, khi đập vào mắt làm lòng người vui sướng.

Đây là đêm tân hôn của Diệp Vân Sơ, mà chỉ có nàng cô độc ngồi một mình ở trên chiếc giường long phượng lớn, trong lòng không hề mừng rỡ, rung động.

Nghĩ lại, Hai bàn tay Diệp Vân Sơ nắm chặt, vị chua xót không thể hình dung được tràn ngập trong miệng.

Nửa tháng trước, Đông Ly tấn công vào biên giới của An Khánh, cũng không xâm chiếm An Khánh, mà Nhị thái tử Hạ Vệ Thần tự mình đến kinh thành An Khánh, nói muốn hòa thân ở giữa điện Kim Loan của An Khánh, chỉ mặt gọi tên, muốn thành thân cùng công chúa Diệp Vân Tuyết.

Ở An Khánh không ai là không biết tiểu công chúa Diệp Vân Tuyết là con gái cưng của Lâm quý phi, cũng là ái nữ được Hoàng đế An Khánh sủng ái nhất, trời sinh dung mạo khác thường, xưng danh đệ nhất mỹ nữ An Khánh, mà Hạ Vệ Thần nói muốn hòa thân cùng Diệp Vân Tuyết, tất nhiên là bởi bị sắc đẹp của Diệp Vân Tuyết mê hoặc.

Người Hạ Vệ Thần muốn cưới là Diệp Vân Tuyết, mà giờ phút này, người đang ngồi ở tân phòng xa xôi ngàn dặm này lại là nàng, Diệp Vân Sơ.

Trong phút chốc, cõi lòng đau đớn, nắm chặt tay lại, trong lòng bàn tay truyền đến từng cơn đau nhói.

Không, nàng vốn không phải là Diệp Vân Sơ, nàng là Diệp Vân Vãn, một cái tên ẩn sâu trong đáy lòng nàng đã ba năm, một cái tên bị người trong hoàng cung An Khánh quên lãng.

Mẫu thân nàng vốn là cung nữ ti tiện giặt quần áo trong cung, ma xui quỷ khiến thế nào, trong một đêm mưa lớn, nhờ hoàng ân mà được thăng làm ngự nữ, chẳng qua là ở trong cung, tính tình bà trong sáng, lương thiện, trầm mặc ít nói, không lấy được lòng của Hoàng đế nên sau khi được thăng làm ngự nữ liền bị thất sủng, thậm chí bị người ta hãm hại, hủy dung mạo, đẩy vào lãnh cung, trở thành phi tử bị vứt bỏ.

Nàng cùng muội muội Vân Sơ ra đời ở lãnh cung, là tỷ muội song sinh, thời gian sinh ra cách nhau không đáng là bao, mà nàng sinh ra vào nửa đêm hôm trước, muội muội lại sinh vào rạng sáng hôm sau, cho nên tỷ tỷ tên là Vân Vãn, muội muội tên là Vân Sơ. Mẫu thân thất thế, hoàn cảnh lúc tỷ muội hai người ra đời rất thê lương, thậm chí không có người thông báo, không được hoàng gia thừa nhận. Mà châm chọc nhất là đêm hôm trước, con gái của Lâm quý phi, Diệp Vân Tuyết so với tỷ muội các nàng sinh ra sớm hơn một ngày, lại được xưng là công chúa nhỏ tuổi nhất, là tiểu công chúa.

2. Chương 2: Vương Gia Ác Ma (1)

Nhớ tới muội muội, trong lòng Diệp Vân Sơ cứng lại, lòng như bị một cây thương nhọn hoắt đâm vào, máu chảy đầm đìa, thân thể mềm mại ngồi trên giường hỷ khẽ run.

Cảnh ba năm trước đây lại tái hiện rõ mồn một trước mắt, mẫu thân khóc la thê lương, muội muội tuyệt vọng kêu lên thảm thiết, đau đớn thời khắc đó khắc sâu vào lòng nàng. Hôm đó nàng đứng phải tiểu công chúa Diệp Vân Tuyết ở ngoài lãnh cung, liên lụy mẫu thân và muội muội cùng nhau chịu phạt, nàng hôn mê tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong thân thể muội muội, mà muội muội thì đã bị người ta đánh chết, mẫu thân bị kích động bởi cú sốc quá lớn, nên đã hóa điên, thần trí mơ hồ.

Không ai quan tâm đến sự sống chết của các nàng, một nô tỳ ti tiện sinh nữ nhi, cho dù có là huyết mạch công chúa thì cũng bị giáng xuống loại hèn mọn hạ tiện, mãi cho đến ngày hôm nay của ba năm sau, nàng luôn luôn nhớ kỹ, Diệp Vân Tuyết năm đó khinh thường lớn lối nói:

-Tiện nhân hèn hạ, các người và mẫu thân các người đều là loại hạ tiện, cho dù bốn công chúa có đánh chết các người thì Phụ hoàng cũng sẽ không đến nhìn các người một cái, các người là nổi sỉ nhục của An Khánh.

Đúng vậy, cung tỳ ti tiện sinh nữ nhi, sao có thể cao quý được? Hạ Vệ Thần đầy tiếng xấu bên ngoài, tiểu công chúa Diệp Vân Tuyết rất được Hoàng đế An Khánh sủng ái, làm sao có thể cam tâm lấy một phu quân

xấu mà lại ở xa như vậy? Chỉ có nàng, người vốn nên chết mà không chết, nữ nhi do một cung tỳ đệ tiện sinh ra mới có thể bị đưa đi hòa thân, cũng chỉ có nàng, mới có “vinh hạnh đặc biệt” này.

Thả tay xuống, khoe miệng Diệp Vân Sơ nở một nụ cười khổ, nàng không dám nghĩ nếu như tân nương của tên ác ma Hạ Vệ Thần bị tráo đổi, hẳn sẽ đối với nàng như thế nào, vận mệnh sau này của nàng sẽ ra sao? Trong lòng thấp thỏm bất an, nàng cảm thấy lạnh cả người như có làn gió thấm vào da thịt.

Đêm đã khuya, ngọn nến màu đỏ cũng đã đốt được một nửa, sáp nến chảy ra bàn, phù dâu tân nương cùng thị nữ đứng ở một bên sớm đã không chịu nổi, vẻ mặt có chút oán hận, nhưng lại ngại quy củ nên không thể rời khỏi tân phòng.

Ngoài phòng, vạn vật đều yên lặng, thỉnh thoảng có tiếng gió xẹt qua, mọi người trong tân phòng đều mệt mỏi không chịu nổi, buồn ngủ, mà lúc này từ rất xa đã truyền đến những tiếng bước chân ngắt quãng, nặng nề không đồng nhất, như một người đang đi lảo đảo nhưng mỗi một bước chân cũng như giẫm đạp vào lòng Diệp Vân Sơ, làm tâm nàng thất lại.

Rất nhanh, cửa tân phòng đã bị người ta đập vỡ, một bóng người màu đỏ như lửa lảo đảo xô cửa mà vào, tà mị dựa vào cửa, đôi mắt bị men say làm ờ ảo, lạnh lùng nhìn nàng đang ngồi trên giường.

Phù dâu ở một bên thấy Hạ Vệ Thần mới thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh ra, miệng cười nói:

-Chúc mừng tân hôn Nhị điện hạ, chúc Nhị điện hạ cũng Vương phi vợ chồng tâm đầu ý hợp, sớm sinh quý tử, mời Nhị điện hạ tới chỗ Vương phi.

-Cút ngay đi!

Lời của phù dâu còn chưa dứt đã bị Hạ Vệ Thần cắt đứt không chút khách khí.

Phù dâu bị dọa sợ đến nỗi bước chân lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất, cũng không dám nhiều lời hơn nữa, vội vàng cùng thị nữ lui ra ngoài, chỉ có nha hoàn hồi môn là Thu Tứ quay đầu lại, bất đắc dĩ đi ra cửa, trong lòng đầy lo lắng.

Mọi người rời đi, trong nháy mắt tân phòng trở nên tĩnh mịch, tĩnh lặng không có tiếng động nào, chỉ nghe thấy tiếng ngọn nến đang cháy kêu lách tách cùng với tiếng tim đập bất an của Diệp Vân Sơ. Yên tĩnh như vậy giống như bầu trời trước khi bão táp ập đến, bầu không khí bị đè nén, như áp lực bị ức chế sắp bùng phát.

Hạ Vệ Thần nhìn người đang yên lặng ngồi trên giường đội khăn hỷ, đôi mắt đen nhánh sáng như sao, vì Diệp Vân Tuyết, hẳn tự hạ thấp mình đi cầu hôn nhưng không nghĩ đến bị Hoàng đế ngu ngốc, vô đạo của An Khánh bày trò, biến hắn thành trò cười cho cả Đông Ly.

3. Chương 3: Vương Gia Ác Ma (2)

Diệp Vân Sơ sao? Hoàng gia An Khánh không thừa nhận, là nữ nhi do một cung tỳ hạ tiện sinh ra? Khuôn mặt tuấn mỹ của Hạ Vệ Thần trở nên âm lãnh, một ngọn lửa tức giận hừng hực thiêu đốt trong lòng, hắn chậm rãi tiến lên, với tay ra, muốn xé khăn hỷ trên đầu nàng, nhưng không ngờ nàng lại đứng lên trước một bước, tránh tay hắn ra.

-Hạ Vệ Thần, người, người nên biết, ta cũng không phải là Diệp Vân Tuyết, nếu người không muốn, ta có thể trở về An Khánh, đổi lại là Diệp Vân Tuyết tới đây.

Giọng nói Diệp Vân Sơ thanh thúy giống như hoàng oanh hót vang xa dậm nhưng hơi run run, thân thể phẳng phất như lá rụng trong gió.

Đôi mắt gắt gao nhìn thẳng vào tân nương đội khăn hỷ trên đầu, lạnh lùng trong mắt Hạ Vệ Thần tăng thêm mấy phần, không cách nào át được tức giận, làm hắn không thể đè nén được nữa, hắn chợt phẩy tay đẩy cái bàn đỏ xuống đất, ngọn nến vừa rơi xuống đã lập tức tắt ngóm, lạnh giọng gầm lên:

-Đổi lại? Người cho Hạ Vệ Thần ta là ai? Có phải là người để người đùa bỡn trong tay?

Nghe tiếng vật nặng rơi xuống đất, đột nhiên trước mắt tối om làm lòng Diệp Vân Sơ sinh ra sợ hãi, mặc dù nàng biết tối nay Hạ Vệ Thần không bỏ qua dễ dàng cho nàng nhưng nàng vẫn cố lấy dũng khí, bỏ khăn hỷ ra, nói:

-Hạ Vệ Thần, ý ta cũng không phải vậy, ta cũng là bị ép buộc.

Ngọn nến trong phòng đã tắt, tân phòng tối đen, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ mờ ảo, Hạ Vệ Thần không thấy rõ mặt Diệp Vân Sơ nhưng đôi mắt sáng như sao của nàng có thể thấy rõ được.

Có lẽ hẳn thật sự say, hoặc là cảm giác của hắn có vấn đề, hắn bây giờ như lại được nhìn thấy nàng, nhìn thấy đôi mắt lóe sáng, ánh mắt nhẹ nhàng như tan vào tâm hắn. Hắn nhớ lại hơn một tháng trước đây, trong hoàng cung An Khánh, vào một đêm rất muộn, hắn smawcj dù không thấy rõ dung mạo của Tuyết nhi nhưng vĩnh viễn nhớ được đôi mắt trong trẻo của nàng.

Tâm vội vàng, hắn không đợi nàng nói xong đã bước nhanh về phía trước, túm được hai cánh tay của Diệp Vân Sơ, đem nàng kéo vào trong ngực, một tay giữ chặt gáy nàng nhanh chóng, chính xác, vội vàng hôn nàng.

Không biết có phải hắn quá say hay không hay là do bản năng nam nhân phản ứng, lúc hoảng hốt, Hạ Vệ Thần chỉ cảm thấy người đang ở trong ngực mình trở nên ngọt mềm, như trở lại ban đêm một tháng trước, Tuyết nhi của hắn, đang ở trong ngực hắn.

Nụ hôn của hắn dần dần mất đi không chế, bàn tay bắt đầu không an phận dùng sức chà sát vào người nàng, độ nóng từ đầu ngón tay truyền vào lòng hắn, chiếm hết tâm trí của hắn, hắn như một mãnh thú, bất kể nàng giãy dụa hay kêu đau như thế nào vẫn thô lỗ xé rách quần áo nàng.

Hạ Vệ Thần thô lỗ đụng chạm làm trong lòng Diệp Vân Sơ kinh hoàng, sợ hãi, tân phòng tối đen như mực làm nàng nhớ lại chuyện khủng khiếp hơn một tháng trước, đêm hôm đó nàng đã bị làm nhục, nàng bị một nam nhân xa lạ đặt trên mặt đất lạnh như băng, nàng liều mạng giãy dụa, kêu cứu, nhưng vẫn chỉ có thể giãy dụa, bị giày xéo, chà đạp.

Đêm hôm đó thân thể muối muối bằng thanh ngọc khiết đã bị vấy bẩn, nàng cảm nhận được sự sỉ nhục cùng tuyệt vọng từ trước đến nay mình chưa từng gặp. Nàng không bảo vệ tốt được thân thể muối muối, nàng không có mặt mũi chết để đi gặp muối muối. Nàng liều mạng giãy dụa, chống cự, cầu xin nhưng cuối cùng cũng không thay đổi được sự thật tàn khốc, cũng giống như ban đầu, nàng không cách nào cứu vãn, thay đổi được vận mệnh của mẫu thân và muối muối.

Thân là nữ nhi của cung tỳ hạ tiện, nàng vừa ra đời, liền nhận lấy vận mệnh bị thảm, nhất định phải bị giày xéo, chà đạp.

4. Chương 4: Vương Gia Ác Ma (3)

Giãy dụa không thoát, thân hình nhỏ bé của nàng bị đẩy ngã ở trên giường, nàng bị hắn đè nặng ở dưới thân. Nàng muốn hét to thì bị đôi môi hắn chặn lại, như không có chuyện gì xảy ra, hắn thô lỗ tách hai chân nàng ra, bá đạo cứng nhắc xâm nhập vào đường hầm, nhưng không gặp phải chướng ngại, làm động tác hắn hơi cứng đờ, nổi giận gầm nhẹ:

-Tàn hoa bại liễu mà cũng dám đưa tới, An Khánh lão nhân, nổi nhục ngày hôm nay, ngày khác Bổng Vương sẽ trả gấp bội!

Nói xong, giống như trừng phạt, cũng giống như phát tiết bất mãn, động tác của hắn càng thêm thô bạo cuồng dã, hắn điên cuồng đụng, đâm nàng, hung hăng gặm cắn, không chút thương tiếc đòi hỏi nàng.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc tất cả hành hạ cũng kết thúc bởi tiếng rống như mãnh thú của hắn. Mà đột nhiên từ lúc bị hắn xâm chiếm thân thể, Diệp Vân Sơ không giãy dụa nữa, nàng yên lặng nằm dưới người hắn, không phát ra bất kỳ thanh âm gì, thậm chí giống như không còn thở nữa. Giờ phút này, nàng như một cái xác không có linh hồn, chỉ có nước mắt hiện rõ dưới ánh trăng, tỏa ra lóng lánh.

Tâm đã chết, ở An Khánh, nàng đã bị mọi người chà đạp dưới chân mười tám năm, cũng bị Diệp Vân Tuyết cao cao tại thượng hành hạ, gây khó dễ mười năm, hôm nay, nàng đã rời khỏi An Khánh nhưng vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị người khác giẫm đạp sao?

Trong đau khổ, nàng phảng phất như thấy Diệp Vân Tuyết kiêu ngạo kia, khuôn mặt cười khinh bỉ, như nghe thấy lời nói chanh chua của nàng ta:

-Diệp Vân Sơ, ngươi là laoij tàn hoa bại liễu không trinh không khiết, hòa thân cùng Vương gia tàn bạo kia hòa thân rất thích hợp, rất dễ tiện giống ngươi, không biết Hạ Vệ Thần sẽ đối với ngươi như thế nào đây? Thật là khiến người khác mong đợi.

Nước mắt, không tiếng động chảy xuống, lòng của nàng đã không còn bị thương, không có mềm yếu, chỉ là khuất nhục và không cam lòng, đều là nữ nhi của vua, đều là công chúa của An Khánh, tại sao nàng lại phải nhận số mệnh này, tại sao nàng phải sống chịu nhục như vậy? Nàng rất hận, vô cùng hận.

Nước mắt trong suốt, sáng như ánh sao thu hút sự chú ý của Hạ Vệ Thần, hắn vốn đang hưng phấn bỗng cảm thấy chán ghét, hắn chợt bứt ra, hừ lạnh, nói:

-Mất hứng!

Nói xong hắn không có chút lưu luyến lấy quần áo dưới đất mặc vào, cao giọng hô to:

-Người đâu, thấp đèn!

Thị vệ canh ngoài cửa nghe tiếng mà vào, nơm nớp lo sợ đi đốt nến, thậm chí cũng không dám nhìn lên giường lấy một cái.

Ánh nến và ánh đèn dầu sáng trưng, cả hỷ phòng nhìn rõ không sót một thứ, cảnh tượng vốn vui mừng giờ rơi vào mắt Hạ Vệ Thần trở thành cảnh tượng khỏa thân đáng giễu cợt.

Hắn tức giận vén tấm rèm đỏ lên, quát to:

-Người đâu, đem tiện nhân này ra, loạn côn đánh chết!

Một lời vừa nói ra, cả phòng trở nên tĩnh mịch. Trong lòng mọi người đều biết rõ người đến hòa thân lần này không phải là công chúa Diệp Vân Tuyết thật, nhưng nàng dù sao cũng là công chúa do An Khánh đưa tới hòa thân, không có ý chỉ của Hoàng thượng, người nào dám động thủ với nàng? Huống chi hiện tại đoàn người rước dâu của An Khánh vẫn đang ở Đông Ly chưa rời đi, nếu bây giờ giết công chúa giả này hắn là không thích hợp.

Diệp Vân Sơ đứng dậy, nhặt quần áo ở một bên mặc vào, động tác của nàng cực kỳ ưu nhã, dưới ánh nến, bên môi nàng thậm chí còn nở một nụ cười trào phúng. Loạn côn đánh chết sao? Như thế cũng tốt, như vậy nàng có thể được giải thoát, sẽ không phải chịu hành hạ và nhục nhã nữa. Nhưng nàng không cam lòng, nàng không cam tâm.

Nàng như thấy được mẫu thân bị hóa điên của mình bị chết rét trong đại lao lạnh như băng, nàng như thấy nụ cười thắng lợi khinh bỉ của Diệp Vân Tuyết, nàng không thể chết một cách không minh bạch được, con kiến hôi còn sống tạm bợ, nàng trọng sinh vào Diệp Vân Sơ, cũng không phải để chết đi lần nữa, nếu nàng làm vậy, nàng sẽ... khiến mẫu thân cùng muội muội đã chết thất vọng? Nàng không thể chết được, ít nhất là không thể chết vào lúc này!

5. Chương 5: Dung Mạo Xấu Như Quỷ (1)

-Nhị điện hạ, van xin điện hạ khai ân, tha cho công chúa nhà ta, cầu xin người.

Bầu không khí đang tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng nói nặng nề của nha hoàn hồi môn Thu Tứ vang lên, quỳ rạp xuống đất, khấu đầu liên tục, gương mặt thanh tú đã bị vẻ hoảng sợ thay thế.

Tiếng khấu đầu “Bộp bộp” vang lên một cách khác thường bên trong gian phòng yên tĩnh, sàn nhà cứng chắc, cái trán trơn bóng của Thu Tứ đập đầu đến nát, máu tươi tràn ra cùng với tiếng cầu xin thê lương

của nàng, giọt giọt rơi xuống mặt đất. Thu Tứ thê lương kêu lên, mỗi một lời nói như một lưỡi dao sắc bén tàn nhẫn, lãnh khốc vô tình đâm vào trong lòng Diệp Vân Sơ, nội tâm tràn ngập đau đớn.

Trên mặt hiện lên nụ cười thê lương, Diệp Vân Sơ cảm thấy máu trong người mình lạnh hết cả, ở Đông Ly đối tốt với nàng chỉ có mình Thu Tứ thôi. Nếu là ở An Khánh thì còn có chàng, còn có Thất ca. Ở nơi này không còn ai giúp nàng.

Trong lòng tự giễu, Diệp Vân Sơ lại nghĩ tới Diệp Vân Tuyết, cảnh tượng giờ khắc này có phải Diệp Vân Tuyết đã sớm biết từ trước? Đây là chuyện mà nàng ta muốn nhìn nhất? Hy vọng nàng có thể chết một cách thê thảm, chịu nhục mà chết.

-Cút ngay!

“Phịch” một tiếng, Thu Tứ thét lên thê lương, thảm thiết, thân thể nhỏ bé bị Hạ Vệ Thần đá mạnh một cái văng ra xa.

-Còn không ném tiện nhân này ra ngoài?!

Tiếng kêu Thu Tứ thảm thiết cùng với tiếng hét phần nộ của Hạ Vệ Thần làm Diệp Vân Sơ đột nhiên bừng tỉnh, bây giờ nàng không thể chết được, nàng không thể để Diệp Vân Tuyết đắc ý, không thể! Nàng không kịp chỉnh trang lại y phục xộc xệch, nhảy từ trên giường xuống, vén rèm lên, giậm chân tại chỗ, lạnh lùng nói:

-Không!

Diệp Vân Sơ đột nhiên bước ra làm ánh mắt mọi người dừng trên người nàng. Cả thân người nhỏ bé của nàng được bao phủ bởi ánh sáng của ánh nến, chỉ thấy áo nàng xộc xệch, váy hở đỏ nhàu nhĩ, cái vai thon trắng nõn lộ ra, cổ trắng muốt thon dài xuất hiện vài dấu hôn, bàn tay nhỏ bé run rẩy nắm chặt lấy áo che ngực. Dung mạo của nàng vào giờ khắc này cũng hiện rõ.

Khuôn mặt trái xoan tinh tế, lông mi dày cong vút, đôi mắt sáng ngời, trong vắt như làn nước mùa thu, cái mũi dọc dừa nhỏ xinh, đôi môi anh đào nhỏ nhắn, đáng tiếc là trên khuôn mặt kia bị nổi đầy những nốt mụn nước, mụn nước sưng đỏ có ở khắp khuôn mặt, chỉ chút không hở ra một chút nào, làm ngũ quan tinh xảo của nàng nhìn trông rất đáng sợ, vô cùng thê thảm.

Nữ tử quá xấu, dung mạo như ác quỷ!

-Người...

Trong nháy mắt Hạ Vệ Thần trợn to hai mắt, nhảy dựng lên:

-Yêu quái!

Cảm giác ghê tởm từ sâu trong nội tâm hần dâng lên, lúc này hần tưởng mình sắp nôn. Hần thể nào cũng không nghĩ đến mình vừa hoan ái cũng nữ nhân xấu như ác quỷ này, hiện tại nhìn thấy mặt mày của nàng, quả thực làm hần sống không bằng chết!

-Chết hết rồi sao? Còn không mau kéo ả ra ngoài?

Trong cơn giận dữ, Hạ Vệ Thần rống giận, giờ khắc này, hần như dã thú bị kích động.

Diệp Vân Sơ liếc mắt nhìn tất cả mọi người một cái, vẻ mặt vẫn trấn định như cũ. Nàng chậm rãi chỉnh sửa lại y phục, hai mắt nhìn thẳng Hạ Vệ Thần, khẽ cười một cái, nhẹ nhàng nói:

-Hạ Vệ Thần, ngày đó ngươi cầu hôn ở An Khánh, mọi người đều biết người người cầu hôn là Diệp Vân Tuyết, ngươi có từng nghĩ tới, An Khánh biết rõ người người muốn thành thân là Diệp Vân Tuyết, tại sao lại đem người có tướng mạo xấu xí như ta đến đây? Việc được sắp xếp như thế, chẳng lẽ ngươi không đánh giá được sao?

Giọng nói Diệp Vân Sơ ngọt ngào, nhưng trong ngữ điệu không hề có một chút cung kính, ngược lại như châm chọc, cười nhạo Hạ Vệ Thần có hành động nực cười, muốn hần đồng tình với mình.

6. Chương 6: Dung Mạo Xấu Như Quỷ (2)

Lời của Diệp Vân Sơ làm Hạ Vệ Thần càng tức giận hơn nhưng cũng làm hắn tỉnh ngộ. Nữ tử xấu xí này nói không sai, ngày đó, hắn cầu hôn trên đại điện An Khánh, mọi người đều biết người hắn muốn lấy là Diệp Vân Tuyết, mà lão già An Khánh biết rõ hắn muốn thành thân với Diệp Vân Tuyết, nhưng lại đem nữ tử xấu xí này tới, mục đích của lão ta khi làm chuyện này chỉ có một, đó là biến ả xấu xí này thành một quân cờ để dựng lên ngọn cờ chiến tranh, chỉ cần hắn trong cơn tức giận giết nàng thì lập tức sẽ khởi xướng lên chiến tranh giữa An Khánh và Đông Ly, mà lão già An Khánh đã sớm chuẩn bị khai chiến từ trước, chỉ chờ đến ngày quân cờ này chết, lập tức khởi binh tấn công vào biên cương.

Nhưng nhục nhã ngày hôm nay sao có thể không báo? Ngày đó hắn có đủ lực để có thể công phá biên cảnh của An Khánh, ngày khác hắn cũng có thể dễ dàng làm được. Mưu lớn phải nhẫn nhục, hôm nay để cho lão già An Khánh cùng ả xấu xí này sống thêm ít thời gian! Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, hắn tha cho cái mạng chó của nàng, cũng không có nghĩa sẽ cho nàng sống dễ dàng, hắn muốn cho nàng biết, thế nào, là sống không bằng chết, đây là kết quả của việc đã chọc giận hắn!

Nghĩ vậy, tức giận trong lòng Hạ Vệ Thần giảm vài phần, mày kiếm hắn giãn ra nhìn Diệp Vân Sơ, lạnh giọng quát:

-Vương phi dung mạo xấu xí lại thất đức, cách chức đuổi vào lãnh cung Bích Điện uyển, sau này không ai được phép tới đó, tránh dọa người hầu trong cung!

Nghe lời nói của Hạ Vệ Thần, trong lòng Diệp Vân Sơ thở phào nhẹ nhõm, cười nhạt, khom người hướng Hạ Vệ Thần, nhẹ giọng nói:

-Đa tạ điện hạ khai ân!

Nhìn dung nhan Diệp Vân Sơ xấu như ác quỷ, trong lòng Hạ Vệ Thần càng thêm chán ghét, hắn muốn dời ánh mắt đi nhưng lại bị đôi mắt trong trẻo, sáng như nước mùa thu hấp dẫn, làm hắn khó có thể dời mắt.

Trong lòng không khỏi nhớ lại tối hôm đó, đôi mắt sáng trong trẻo, như tới Tuyết nhi của hắn, lòng Hạ Vệ Thần lại càng tức giận không thôi, phần nộ quát lên:

-Cút ngay đi!

Diệp Vân Sơ khẽ mỉm cười, không đợi người dưới lại gần liền chậm rãi đi ra ngoài. Dáng điệu nàng uyển chuyển, cử chỉ dịu dàng, mái tóc đen thả xuống giống như thác nước tới tận thắt lưng, nhẹ phiêu diêu theo bước chân của nàng, từ sau lưng nhìn lại thì giống như tiên tử đang cười mây vậy.

Nhìn bóng lưng Diệp Vân Sơ giống như tiên tử, Hạ Vệ Thần không khỏi nhớ lại đêm khó quên đó, đường cong hấp dẫn của nàng, còn làn da mềm mại, làm máu trong người như muốn trào ra. Cho nên ở thời điểm hắn tấn công biên giới An Khánh đã quyết định thu binh, chỉ vì có thể mong cưới được nàng. Nhưng cả trăm lần cũng không nghĩ tới sẽ bị lão già An Khánh kia bày trò.

Tuyết nhi, Tuyết nhi của hắn! Đó là người phụ nữ của hắn, không ai có thể đoạt nàng đi! Vì nàng, khai chiến cũng An Khánh hắn cũng không tiếc! Trong tâm quận đau, lửa giận bùng lên toàn thân, đôi mắt đen của Hạ Vệ Thần tăng thêm mấy phần lạnh lùng và bạo ngược, giống như ác ma ở địa ngục u ám.

Không thể kiên nhẫn! Hạ Vệ Thần hắn cũng không phải là người dễ xúc động, trong tâm hắn chỉ muốn thành thân, nhưng cũng không phải người trong lòng hắn, ngày hắn khởi binh, cũng là lúc ả xấu xí kia phải chết!

7. Chương 7: Điệp Phấn Hoa (1)

Lãnh cung, vắng lặng không tiếng động, đình viện tiêu điều cô độc, cỏ dại mọc khắp nơi, hoang vu như chỗ bị bỏ hoang. Bên trong nhà, ánh nến chiếu rọi hai bóng người đang bận rộn.

Thu Tứ dùng khăn ngâm nước nóng, tinh tế lau đi những dấu vết hoan ái trên người Diệp Vân Sơ. Động tác của nàng rất cẩn thận, trong đầy đau lòng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Nàng so với Diệp Vân Sơ nhỏ hơn hai tuổi, vẫn ngây ngô nhưng trong lòng cũng hiểu được, đây là cái gì.

Nàng vẫn nhớ được, hơn một tháng trước, ngày đó là ngày giỗ của mẫu thân công chúa, công chúa mang theo nàng lên rời khỏi hoàng cung đi đến An Quốc tự cầu phúc ầu thân đã qua đời, mà ngay đêm hôm đó, công chúa bị người khác làm nhục, nàng nhớ rất rõ ràng, khi trở về công chúa vết thương đầy người, sau đó công chúa nằm trên giường suốt mười ngày, vết thương mới dần dần biến mất.

Diệp Vân Sơ nhìn vẻ mặt Thu Tứ, tay nàng chậm rãi đặt vào tay Thu Tứ, nhẹ giọng nói:

-Thu Tứ, đừng lo lắng, ta không sao.

Quãng thời gian sống khổ cực kia đã đi qua, đau khổ ngày hôm nay đối với nàng mà nói đã là cái gì? Huống chi thân thể này sớm không còn trong sạch, chịu nhục một lần, hai lần, có gì khác nhau?

Thu Tứ thấy chủ nhân thương xót mình, trong lòng đau xót, miễn cưỡng cười, nói:

-Nhị diện hạ quá thô lỗ, dùng khăn nóng đắp thì những vết bầm tím sẽ mau tan.

Diệp Vân Sơ thở dài một tiếng, nói:

-Thu Tứ, vất vả cho người rồi, đi theo ta, lại phải chịu khổ ở Đông Ly này.

Thu Tứ là nha hoàn hồi môn của nàng, cũng lớn lên từ nhỏ với nàng, là người bạn thân thiết, thuở nhỏ, nàng và muội muội cùng mẫu thân chịu khổ trong lãnh cung, Thu Tứ vốn là một đứa trẻ bị bỏ rơi ở ngoài được nha hoàn theo hầu mẫu thân nàng nhặt về, nàng và muội muội ở lãnh cung không có bạn chơi, mẫu thân liền giữ Thu Tứ lại ở cùng các tỷ muội nàng.

Mà ngày hôm nay, mẫu thân và muội muội đều đã mất, hai cung nữ hầu hạ mẫu thân ở lãnh cung cũng bị Diệp Vân Tuyết lấy cớ điều đi, chỉ để lại Thu Tứ cho nàng. Lần này lại thay thế Diệp Vân Tuyết lấy chồng ở xa, An Khánh cũng không vì nàng chuẩn bị nha hoàn hồi môn, chỉ có Thu Tứ theo nàng.

Thu Tứ nghe lời Diệp Vân Sơ, rưng rưng khế lắc đầu, nàng cũng không sợ khổ, chỉ cần ở cùng một chỗ với công chúa, đây là chuyện vui nhất của nàng, chẳng qua là thấy khổ thay cho công chúa, công chúa nhà nàng thiện lương như vậy, tại sao ông trời lại đối đãi như thế, làm công chúa khổ sở đến vậy.

Diệp Vân Sơ thấy Thu Tứ rầu rĩ không vui, không muốn nàng vì mình mà lo lắng, cười nhạt, nói:

-Thu Tứ đang suy nghĩ gì đấy? Có phải đang mong nhớ vị phó tướng thiếu niên kia?

Nghe lời nói của Diệp Vân Sơ, mặt Thu Tứ đỏ lên, thẹn thùng vạ phần, lo lắng trong lòng vơi đi không ít, nàng đánh nhẹ Diệp Vân Sơ, sáng giọng:

-Công chúa lại giấu cợt nô tỳ rồi, lời này ngàn vạn lần đừng nên nói lung tung.

Dừng một chút, Thu Tứ suy nghĩ cái gì, nói:

-Công chúa, nô tỳ vẫn không có cơ hội nói với người, ngày đó lúc vẫn còn ở Đông Ly, công chúa bảo nô tỳ đến tìm Trần ngự y, nhưng Trần ngự y không có ở đó.

Diệp Vân Sơ nghe vậy nao nao, chợt cười khổ, nói:

-Quên đi, Thu Tứ, nay chúng ta đã rời xa An Khánh, Diệp phần hoa không ăn cũng thế! Hạ Vệ Thần đã ra lệnh sau này ta phải che mặt, dung mạo có thể nào thì cũng không quan trọng nữa!

-Công chúa, thật xin lỗi, là nô tỳ không tốt.

Trong đầu Thu Tứ nghĩ, người trong thiên hạ đều nói, công chúa An Khánh Diệp Vân Tuyết dung mạo đẹp vô song, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng có ai ngờ, công chúa nhà nàng mới là người có dung mạo nghiêng thành? Chỉ là vì bị Diệp Vân Tuyết ghen ghét, bị buộc ăn Diệp phần hoa, che giấu dung mạo xinh đẹp. Sau một đêm, dung mạo công chúa trở nên xấu như ác quỷ, ba năm nay đều mang dung mạo xấu xí này, trong ba năm đó, trừ Thất hoàng tử ra, còn có người nào nhớ được dung nhan khuynh thành của công chúa?

8. Chương 8: Điệp Phấn Hoa (2)

Diệp Vân Sơ lắc đầu cười khổ, chuyện này không thể trách Thu Tứ, từ xưa hồng nhan họa thủy, ban đầu khi nàng còn ở An Khánh, nàng cố tình ăn điệp phấn hoa, để ặt bị biến dạng, nổi đầy nốt mụn nước, là vì tự vệ. Hôm nay nàng đã rời xa An Khánh, tình cảnh ở Đông Ly này mặc dù không tốt hơn nhưng dù sao ở đây cũng không có Diệp Vân Tuyết, nàng cũng không cần mang bộ mặt xấu xí này nữa.

Chầm chậm đi tới bàn trang điểm cũ nát ngồi xuống, Diệp Vân Sơ lẳng lặng nhìn vào gương đồng, hơi mơ hồ, nhưng lại càng lộ ra khuôn mặt dữ tợn, đáng ghê tởm, nhớ lại lúc này khi Hạ Vệ Thần nhìn thấy khuôn mặt mình giống như nhìn thấy ác quỷ, không khỏi cười lạnh.

Người trong thiên hạ đều trông mặt mà bắt hình dong, Hạ Vệ Thần kiêu ngạo cũng vậy thôi! Khó trách Hạ Vệ Thần không phải Diệp Vân Tuyết thì không chịu thành thân, thì ra hắn cũng là một người nông cạn, trông mặt mà bắt hình dong. Người người đều nói Diệp Vân Tuyết là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng có ai biết, Diệp Vân Tuyết sở dĩ chán ghét nàng chẳng qua vì dung mạo nàng xem ra so sánh hơn mấy phần Diệp Vân Tuyết.

Người đẹp, chưa chắc tâm đã đẹp, người xấu, chưa hẳn tâm đã xấu. Nàng đối với dung mạo của mình luôn luôn lơ đãng, không phải bởi nàng kiêu ngạo, vì nàng biết dù có dung mạo đẹp đến đâu đi chăng nữa thì cũng sẽ có ngày già đi, năm đó mẫu thân nàng tuy chỉ là cung tỳ giặt quần áo nhưng dung nhan lại đẹp vô song. Chính bởi vì sắc đẹp kia nên mới được Hoàng đế An Khánh coi trọng nhưng cuối cùng lại có kết cục thê thảm. Dung mạo bị hủy, con gái bị hại, hóa điên, cuối cùng chết rét trong nhà lao.

Thu Tứ yên lặng nhìn Diệp Vân Sơ, bỗng nhiên cảm giận, nói:

-Nhị diện hạ đúng là mắt mù, công chúa Vân Tuyết ác độc như vậy mà cũng thích được, nếu nói về dung mạo, công chúa Vân Tuyết kia làm sao bằng công chúa?

Diệp Vân Sơ cười nhạt, nói:

-Thu Tứ, trông mặt mà bắt hình dong, cuối cùng cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước (ý chỉ vẻ đẹp không thật khó có thể bền lâu), nếu Hạ Vệ Thần tham luyện sắc đẹp, người nông cạn như thế sao xứng để yêu?

Đúng vậy, trong lòng nàng, tình yêu là tình khiết, thánh thiện nhất, vì chỉ có trái tim, chứ không phải dung mạo, quyền thế.

Diệp Vân Sơ thu ánh mắt lại, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng lạnh lẽo cô đơn soi rọi trời đêm, thanh thanh đạm đạm, u nhã thanh dật như nụ cười thanh nhã tuyết trần, nhớ tới người đó, trong tâm không khỏi thổ dài.

Trong thế gian thật lòng đợi nàng, không vì quyền thế, không vì dung mạo, đơn giản chỉ là nàng mà yêu nàng, yêu đến cuồng dại, tình sâu nghĩa nặng, chỉ có chàng thôi? Chỉ tiếc, chàng chỉ biết ban đầu Diệp Vân Sơ đã chết, mà không biết thật ra nàng còn sống, không chịu đựng được đau khổ và hành hạ khi ngày đó biết tin dữ về nàng, chàng liền rời khỏi An Khánh, không biết bây giờ chàng có mạnh khỏe không?

Nếu không xảy ra chuyện hơn một tháng trước, nếu không gặp phải cơn ác mộng đêm đó, vì chàng, nàng có chết cũng không nguyện rời xa Đông Ly đi lấy chồng, nhưng hôm nay, nàng không còn xứng với chàng nữa, bởi vì thân thể nàng đã bị vậy bần không thể chịu được, mà chàng lại là người thanh nhã tuyết trần, vẫn còn phong độ làm người khác mê say.

Nước mắt khổ sở chậm rãi chảy xuống, ánh lên trong suốt dưới ánh trăng. Trong lòng Diệp Vân Sơ nói đau, đáy lòng reo hò, chàng vẫn khỏe chứ? Chàng có biết, ta đang nhớ thương chàng không?

Đêm, vắng lặng không tiếng động, Diệp Vân Sơ vô tư nằm ngủ thật say. Nhưng đêm nay nàng ngủ không được yên ổn, trong giấc mơ, nàng gặp được chàng lần nữa, càng ngày càng xa chàng, mà ánh mắt chàng cũng không nhìn nàng, chỉ nhìn dáng người nhỏ nhỏ đang nằm trên mặt đất kia, thê lương kêu lên:

-Vân nhi, Vân nhi của ta...

Chàng đang gọi ta sao? Nàng mở miệng muốn đáp nhưng không hề phát ra thanh âm nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn chàng bi thương, chịu đựng khổ sở không biết bao lâu, bỗng nhiên cảm thấy cổ bị chẹt cứng, không thở được, vô cùng hoảng sợ, chỉ thấy hai tay chàng bóp chặt lấy cổ mình, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, lớn tiếng quát lên:

-Là người, là người hại chết Văn nhi của ta, người trả mạng Văn nhi đây, trả lại mạng cho Văn nhi...

9. Chương 9: Châm Ngồi Ly Giác (1)

Tiếng hô thê lương dần biến thành tiếng khóc nức nở ai oán, cổ truyền đến cảm giác khó thở, làm Diệp Vân Sơ đột nhiên tỉnh giấc, nàng mở mắt ra, sắc trời đã sáng trưng, mà đột nhiên, cặp mắt của nàng nhìn thấy một đôi mắt đầy hận ý. Chủ nhân của đôi mắt đó, tóc tai bù xù, hai tay bóp chặt lấy cổ nàng.

-Ta muốn giết người, giết người.

Cô gái trước mắt tóc tai bù xù, quần áo bẩn thỉu xộc xệch, dung nhan tái nhợt, giống như kẻ điên, thê lương la lên.

Thấy nàng ta, Diệp Vân Sơ kinh hãi, tiện đà liều mạng giãy dụa đẩy nàng ta ra, chạm vào cái ghế làm nó đổ, phát ra tiếng động lớn.

“Ô ô”, tâm chưa kịp trấn định lại đã thấy nàng ta khóc hô to lên. Mà lúc này ngoài cửa truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, mấy vú già vội vã đi vào, không nhìn thêm nhìn Diệp Vân Sơ, kéo nàng ta ra ngoài, có một người trong số đó tức giận quát:

-Con điên này, điên chưa đủ hay sao? Không cho người khác yên tĩnh lấy một khắc!

Cô gái điên kia dùng sức giãy dụa kêu khóc, nhưng vẫn bị người ta kéo ra ngoài, lúc gần đi còn nhìn về phía Diệp Vân Sơ, ánh mắt vừa hoảng sợ lại có cả oán hận.

Tiếng khóc dần đi xa, lãnh cung cực kỳ rộng lớn, nghĩ đến việc nàng ta đã bị người ta kéo đi nơi khác, tâm Thu Tứ vẫn chưa ổn định, lảo đảo đi vào, thất kinh kêu lên:

-Công chúa, đã xảy ra chuyện gì? Lúc này là người nào khóc vậy?

Diệp Vân Sơ không kịp trả lời, từ ngoài cửa lại có một cô gái đáng vẻ còn rất trẻ đi vào, nàng ta vào trong, hành lễ với Diệp Vân Sơ, nói:

-Tham kiến Vương phi nương nương, nô tỳ Tiểu Châu phụng mệnh điện hạ đến đây hầu hạ Vương phi nương nương.

Ánh mắt Tiểu Châu khinh miệt, mặc dù phải hành lễ với Diệp Vân Sơ theo quy củ nhưng ánh mắt không hề có chút cung kính, thấy mặt Diệp Vân Sơ thê thảm không muốn nhìn, trong mắt thậm chí còn hiện lên vẻ chán ghét và khinh thường.

Diệp Vân Sơ cũng không quan tâm ánh mắt khinh miệt của Tiểu Châu, trong lòng cười một tiếng châm chọc, cũng không thêm để ý, giọng nói nhẹ nhàng hỏi:

-Người lúc này từ đâu đến? Sao lại xuất hiện ở đây?

-Á ta là một con điên!

Thấy Diệp Vân Sơ hỏi, trên mặt Tiểu Châu hiện lên khinh thường, nói:

-Á ta tên là Hường Nhu, ban đầu là Nhị điện hạ...

Nói tới đây, Tiểu Châu giống như chợt nhớ ra cái gì, vội cầm miệng lại, dừng một chút, lúc này mới vừa cười vừa nói:

-Vương phi nương nương đừng trách nô tỳ, có những chuyện không phải hạ nhân như nô tỳ có thể nói tùy tiện, lúc này ả điên kia quá nhiều Vương phi nương nương, thật là đáng chết!

Hướng Nhu? Nghe cái tên này, Diệp Vân Sơ không khỏi ngẩn ra. Nàng không để ý Tiểu Châu đang nói gì, trong đầu hiện lên hình ảnh của một người.

Hướng Nhu, cái tên này, nàng biết rất rõ, bởi vì nàng từng nghe qua từ miệng của một người. Người đó chính là thống lĩnh quân đội đưa nàng đến đây hòa thân, tướng quân Lệ Ngân, nghe nói, Lệ Ngân này từng cứu Hoàng đế An Khánh, thậm chí còn được Hoàng đế An Khánh trọng dụng, đặc biệt được phong làm tướng quân. Ở An Khánh được coi là người tâm phúc của Hoàng đế, dưới một người mà trên cả vạn người.

Chẳng qua là không biết Hướng Nhu trong miệng hẳn có phải là một cô gái diên? Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ không để ý tới Tiểu Châu nữa, vội lấy khăn lụa trắng che mặt từ tay Thu Tứ che mặt, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Bước đi vội vã, không ngờ khi ra tới cửa cung đã đụng phải một cô gái khác, Diệp Vân Sơ chưa kịp nói gì đã thấy Tiểu Châu đi phía sau nàng bước nhanh lên, lớn giọng quát:

-Lớn mật, dám đụng vào Vương phi nương nương?

-Vương phi nương nương?

Nàng kia như ngẩn người, sau đó quay đầu nhìn về phía Diệp Vân Sơ, gương mặt diễm lệ trong nháy mắt hiện lên khinh thường, hừ lạnh nói:

-Vương phi nương nương? Người quái dị như ả cũng có thể làm Vương phi nương nương?

Vừa nói, nàng kia vừa cười chê liên tục.

-Thật đúng là, nghĩ mình là ai chứ? Vừa mới tân hôn đã bị Nhị điện hạ đuổi tới lãnh cung, còn nói Vương phi cái gì? Diễn cho ai xem đây? Nhiều nhất, cũng giống chúng ta mà thôi!

-Lớn mật! Vương phi nương nương nhà ta công chúa An Khánh, thân phận tôn quý, làm sao có thể đánh đồng với tiện phụ người được?

Tiểu Châu nhanh mồm nhanh miệng, lời nói sắc bén, kếm cỏi bức người, thoát nhìn là vì ra mặt cho Diệp Vân Sơ, nhưng thực chất là muốn chọc giận nàng kia.

Quả nhiên lời này vừa nói ra, Tiểu Châu đã đạt trúng mục đích, trong nháy mắt nàng kia giận tái mặt, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vân Sơ trở nên độc ác, oán hận, cười lạnh nói:

-Công chúa An Khánh sao? Đừng quên, nơi này không phải là An Khánh, nơi này là Đông Ly!

10. Chương 10: Châm Ngòi Ly Gián (2)

Thấy Tiểu Châu và nàng kia tranh chấp với nhau, Diệp Vân Sơ cũng không chen vào nói, nàng yên lặng nhìn Tiểu Châu. Thị nữ này được Hạ Vệ Thần phái tới, chỉ sợ là con cờ Hạ Vệ Thần an bài bên người nàng mà thôi? Hạ Vệ Thần tạm thời không thể giết nàng vào bây giờ, nhưng lại không muốn cho nàng sống dễ dàng, nên mới phái Tiểu Châu tới đây, quạt gió thổi lửa, mang thêm thị phi tới đây?

Hạ Vệ Thần, người quả nhiên hận Hoàng đế An Khánh nhục nhã người, cho nên người mới mang oán hận trong lòng đổ lên đầu ta sao? Dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế để đối phó Diệp Vân Sơ ta, người thật đúng là không coi ta ra gì!

Nghĩ thế, Diệp Vân Sơ cười nhạt, nhìn nàng kia nói:

-Không sai, nơi này đúng là Đông Ly, Vân Sơ mặc dù bị điện hạ đuổi vào lãnh uyển, nhưng điện hạ không phê bỏ tước vị Vương phi của Vân Sơ, mà nếu Vân Sơ không có tước vị Vương phi này, chỉ cần Vẫn còn An Khánh, thì Vân Sơ vẫn là công chúa An Khánh, chỉ cần An Khánh còn tồn tại thì vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!

Giọng nói Diệp Vân Sơ trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại rất rõ ràng. Mặc dù nàng thay thế người khác để gả đến đây nhưng cũng là công chúa của một nước, cho dù Hạ Vệ Thần có chán ghét nàng thì hiện tại cũng phải kiêng nể mấy phần, người bên cạnh đừng có chuyện nghĩ nàng là quả hồng mềm, tùy tiện nắm lấy!

Nàng kia bị Diệp Vân Sơ nhìn đến kinh hãi, nhưng ngay sau đó cúi đầu xuống, không nói lời nào, vội vã rời đi. Nhưng trước khi đi. Trong ánh mắt chứa oán hận, không cam lòng không diễn tả được.

Lưu lạc trong lãnh uyển đều là những người phạm lỗi bên cạnh Hạ Vệ Thần, thị thiếp bị đuổi vào lãnh uyển, mặc dù Hạ Vệ Thần không thêm quan tâm nhưng ở trong lãnh uyển vẫn lục đục với nhau, hiển nhiên Hạ Vệ Thần đã sớm biết từ trước người ở đây sẽ không yên phận nên mới cố ý để Tiểu Châu đến đây khích bác, làm cho nàng bị những người khác ở trong lãnh uyển ghen ghét, căm hận.

Diệp Vân Sơ nhìn nàng kia rời đi, một lúc lâu sau mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn Tiểu Châu, nhẹ giọng nói:

-Tiểu Châu, người là nô tài, nên an phận nô tài, một mình quạt gió thổi lửa, châm ngòi ly gián, người có biết tội của người không?

Tiểu Châu hơi ngẩn ra, dung nhan thanh tú biến sắc trong nháy mắt, nàng ta không nghĩ tới Diệp Vân Sơ lại có thể dễ dàng nhìn ra dụng ý của nàng ta, trong lòng cả kinh, cúi đầu nói:

-Vương phi nương nương, nô tỳ nhất thời nhanh miệng, mong Vương phi nương nương thứ tội!

Diệp Vân Sơ khẽ lắc đầu, thản nhiên nói:

-Ta cũng không muốn làm khó người, người nên đi đi!

Nàng biết Tiểu Châu cũng là bị sai khiến, nàng cũng không muốn trách phạt nàng ta, nhưng con cò như vậy cũng không thể giữ lại bên mình, huống hồ đã có Thu Tứ bên cạnh nàng là đủ rồi.

Tiểu Châu nghe vậy sắc mặt biến đổi khủng khiếp, chỉ thấy “phịch” một tiếng, nàng ta quỳ trên mặt đất, thất kinh nói:

-Nương nương, nô tỳ biết sai rồi, xin nương nương đừng đuổi nô tỳ, nô tỳ đã là người của nương nương, nếu nương nương thật sự đuổi nô tỳ đi, nô tỳ không biết đi đâu nữa!

Diệp Vân Sơ không vì Tiểu Châu khẩn cầu mà mềm lòng, nàng chậm rãi lắc đầu, thản nhiên nói:

-Người từ nơi nào thì trở về nơi đấy, người chỉ cần biết là ta để người về, cứ tin là chủ nhân người sẽ không làm khó người!

-Thật không? Diệp Vân Sơ, nhưng người nhầm rồi! Bẩm Vương cũng không có trái tim nhân từ vậy đâu!

Lời của Diệp Vân Sơ vừa dứt thì nghe thấy một tiếng cười lạnh:

-Nô tài vô dụng như vậy, Bẩm Vương giữ lại để làm gì? Người đâu, gọi toàn bộ người trong lãnh uyển tới đây cho Bẩm Vương! Dám bất kính với Vương phi, hôm nay Bẩm Vương nhất định trị tội không tha!

11. Chương 11: Trách Phạt (1)

Hạ Vệ Thần! Sao hắn lại tới đây? Lãnh cung, tên như ý nghĩa, chính là lãnh cung trong Vương phủ, nơi này là nơi Hạ Vệ Thần vứt bỏ thị thiếp, cũng là chỗ hắn tuyệt đối không đặt chân vào.

Thấy Hạ Vệ Thần phô trương đến vậy, trong lòng Diệp Vân Sơ hơi kinh hãi, nàng sớm biết Hạ Vệ Thần sẽ không để nàng sống dễ dàng nhưng lại không nghĩ đến hắn lại vội vàng tự mình đến đây, tạo thêm nhiều kẻ địch cho nàng.

Bất kính với Vương phi thì tuyệt đối không tha thứ sao? Diệp Vân Sơ nhếch mép nở nụ cười khổ, nàng cũng không ngốc mà tưởng rằng Hạ Vệ Thần có ý tốt giúp nàng, trong lòng Diệp Vân Sơ biết lần này Hạ Vệ Thần tới đây là không có ý tốt, cũng mơ hồ đoán được mục đích của hắn, nhưng không có cách nào ngăn cản.

-Làm sao? Vương phi, người thấy Bẩm Vương đang rất không vui sao? Sao không thỉnh an Bẩm Vương?

Không đợi Diệp Vân Sơ suy nghĩ thêm, lời của Hạ Vệ Thần như băng đâm vào tai nàng.

Diệp Vân Sơ hồi phục lại tinh thần, phát hiện không biết từ bao giờ mà trước cửa đã có đông nghịt người quỳ dưới đất, tất cả già trẻ lớn bé, lớn nhỏ, nô tỳ hạ nhân trong lãnh uyển, cả các thị thiếp đều đã trong lãnh uyển. Mọi người đều cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, quỳ trên mặt đất lạnh lẽo.

Nhìn những hạ nhân và những thị thiếp có vẻ mặt oán hận nhìn thẳng nàng, trong lòng Diệp Vân Sơ thấy thấp thỏm bất an nhưng chỉ hiện lên trong nháy mắt, nàng chậm rãi tiến lên, cổ tự trấn định, khom người cúi chào Hạ Vệ Thần đang ở xa xa, nhẹ giọng nói:

-Vân Sơ tham kiến Nhị điện hạ.

-Hừ!

Hạ Vệ Thần lạnh lùng nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt lạnh lùng lướt qua mọi người đang quỳ trên mặt đất, một lúc lâu sau thấy hần lạnh giọng quát:

-Cầu nô tài các ngươi có biết tội không?

Mọi người bị Hạ Vệ Thần mắng mà không biết lý do, trong lòng mơ hồ không biết làm sao, nhưng thấy vẻ mặt Hạ Vệ Thần nổi giận, trong lòng sợ hãi, rồi rít khẩu đầu nói:

-Điện hạ bớt giận, nô tài biết tội.

Hạ Vệ Thần hừ một tiếng, khuôn mặt tuấn tú bỗng trầm xuống, lạnh lùng nói:

-Vương phi ở lãnh uyển, các ngươi dám coi thường, đó là tội chết, Bồn Vương nhân từ chỉ phạt các ngươi mỗi người bị vả miệng một trăm cái, các ngươi có nghe không?

-Nô tài tuân lệnh!

Mọi người có dám nói không? Tiếng nói vừa dứt thì đã nghe những tiếng tay đánh “chát”, “chát” như trảng pháo, đối mặt với tai họa bất ngờ này, những hạ nhân tự vả miệng mình, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Diệp Vân Sơ đã có mấy phần oán hận.

Nhìn mọi người có ánh mắt oán hận nhìn về phía Diệp Vân Sơ, miệng Hạ Vệ Thần nhếch lên, nở nụ cười lạnh lùng như băng, sau đó sắc mặt trầm xuống, quay ra quát những thị thiếp đang quỳ dưới đất:

-Về phần các ngươi, coi rể Vương phi, tội nặng thêm một bậc!

Nói xong quay về phía Tiểu Châu cũng đang quỳ, hỏi:

-Lúc này là ai bất kính với Vương phi?

Tiểu Châu nhìn thoáng qua trong đám người đang quỳ gối có một cô gái đang run cầm cập, nói:

-Hồi bẩm điện hạ, vừa này là My thị nhân va chạm với Vương phi nương nương, còn nói năng lỗ mãng với Vương phi nương nương!

-Nói năng bất kính với Vương phi, không có chút tôn ti trật tự, phạt đánh mườitrượng!

Hạ Vệ Thần lãnh khốc nói ra, không hề có chút biểu cảm.

Đánh mười trượng! Lời này vừa nói ra thì người My thị nhân đã mềm oặt sụp xuống mặt đất, lớn tiếng kêu khóc:

-Điện hạ, nô tỳ bị oan uổng, điện hạ...

Đối với lời cầu xin tha thứ của My thị nhân., Hạ Vệ Thần làm bộ không nghe thấy, gương mặt lạnh lùng, tức giận quát lên:

-Còn chưa động tay?

Thị vệ đứng phía sau Hạ Vệ Thần tiến lên, kéo My thị nhân ra ngoài, mà My thị nhân đã sớm khóc lóc ngã xuống đất, không dám cầu xin tha thứ nữa, nhưng lại nhìn về phía Diệp Vân Sơ, ánh mắt càng thêm oán độc, như muốn xé Diệp Vân Sơ thành nhiều mảnh nhỏ, ánh mắt giống như lưỡi dao, làm Diệp Vân Sơ lạnh cả người.

12. Chương 12: Trách Phạt (2)

Biết rõ Hạ Vệ Thần cố ý trừng phạt những người đo, đạo diễn một vở kịch để những người đó oán hận nàng, nhưng mắt thấy My thị nhân đang bị đánh kêu đau một cách thê lương, Diệp Vân Sơ không chịu được mở miệng quát nhỏ:

-Dừng tay!

Thấy Diệp Vân Sơ lên tiếng ngăn cản, trên mặt Hạ Vệ Thần cũng không hiện lên vẻ ngoài ý muốn, như đã sớm biết trước nàng sẽ ngăn cản, chỉ thấy mày kiếm của hắn gầy nhẹ, hé mắt nhìn Diệp Vân Sơ, bên mép hiện lên nụ cười khinh thường, thản nhiên nói:

-A? Vương phi có gì muốn nói với Bồn Vương sao?

Diệp Vân Sơ cắn môi, sau đó mới bình tĩnh hỏi:

-Điện hạ vì sao trách phạt các nàng?

Hạ Vệ Thần cười một tiếng chê cười, nụ cười làm gương mặt hắn điên đảo mọi người, nhưng lại phun ra những lời làm đáy lòng người khác lạnh lẽo:

-Bởi vì các nàng đáng bị phạt, thân là nô tài, bất kính với chủ nhân là tội, thân là thị thiếp, coi rẻ chính thất là tội, phạm thượng, va chạm với Vương phi, tội thêm một bậc! Chẳng lẽ Vương phi cho là các nàng không đáng bị phạt? Hay là Vương phi mềm lòng không xem được các nàng chịu tội?

Diệp Vân Sơ nhất thời cứng họng, tiếng kêu thảm thiết của My thị nhân vẫn vang lên ở bên trong, đôi mắt nàng nhìn chăm chăm Hạ Vệ Thần, một lúc lâu sau mới cắn răng nói:

-My thị nhân cũng không phải cố ý đụng vào nô tỳ, chuyện này cũng không phải là lỗi của một mình My thị nhân, nếu điện hạ trách phạt chuyện này thì cũng nên trách tội nô tỳ!

Môi Hạ Vệ Thần khẽ nhếch, con ngươi đen quét qua đôi mắt Diệp Vân Sơ, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, thản nhiên nói:

-Nếu Vương phi muốn bị phạt, Bồn Vương sao có thể không thành toàn tâm ý của Vương phi?

Nói xong, hắn quay đầu, lạnh lùng sai thị vệ đang đánh My thị nhân:

-Dừng tay, Vương phi có lòng tốt không muốn thấy My thị nhân chịu tội, mau chuyển sang phạt Vương phi! Còn nữa, đây là Vương phi tự nguyện nhận phạt, nên phạt lên năm mươi trượng!

Năm mươi trượng! Diệp Vân Sơ nghe vậy không khỏi hít phải một hơi toàn khí lạnh, My thị nhân lúc này chỉ bị đánh có mười trượng, mà cũng bị đánh đến nổi ngất lên ngất xuống, máu me be bét, mà nàng bây giờ bị đánh so với My thị nhân còn thêm năm mươi trượng, nếu bị đánh đủ số trượng đó, nàng không thể chết, nhưng cũng chỉ còn chút hơi tàn. Không nghĩ Hạ Vệ Thần lại tàn nhẫn như vậy, chủ ý hắn đã quyết, không để nàng sống dễ dàng, muốn nàng không sống nổi.

Nhưng lời lúc trước nàng đã nói ra khỏi miệng, bây giờ trăm triệu cũng không thể rút lại, nữa là hôm nay trách phạt cũng không thể lùi lại nửa bước.

Song đúng lúc này thì hai đầu gối Thu Tứ vẫn đi theo Diệp Vân Sơ đã mềm nhũn, quỳ sụp dưới mặt đất, run giọng nói:

-Điện hạ, chủ nhân nhà nô tỳ là thân thể ngàn vàng, lại là công chúa An Khánh, mong điện hạ tha cho chủ nhân, nô tỳ, nô tỳ nguyện chịu phạt thay chủ nhân.

Lời Thu Tứ vừa nói ra, sắc mặt Hạ Vệ Thần trầm xuống, hai tay nắm chặt lại, cười lạnh một tiếng, nói:

-Hay cho thân thể ngàn vàng, hay cho công chúa An Khánh! Nô tài kia không nói, Bồn Vương cũng quên mất, nếu công chúa An Khánh có xảy ra sơ suất gì ở nơi này, Hoàng đế An Khánh làm sao bỏ qua? Xem ra người thân là công chúa lá ngọc cành vàng, Bồn Vương thật đúng là không dám tự tiện trách phạt! Tốt thôi, nô tài của người đã trung thành như thế, vậy Bồn Vương sẽ để nô tài người chịu phạt thay!

Hạ Vệ Thần nghiêng rằng nghiêng lợi nói, từ sâu trong tâm đã hận không thể đem Diệp Vân Sơ băm thây ra ngàn vạn mảnh! Nếu không phải là ả, sao hắn và Tuyết nhi có thể hữu duyên vô phận được?

-Thu Tứ, ngàn vạn cũng không thể...

Thấy Thu Tứ tự nguyện chịu phạt, trong lòng Diệp Vân Sơ quỳnh lên, đang muốn khuyên ngăn, lời còn chưa nói hết, đã thấy Hạ Vệ Thần lạnh lùng liếc nàng một cái, lạnh giọng quát:

-Còn chưa ra tay?

13. Chương 13: Thiếp Tâm Ai Liên (1).

Hạ Vệ Thần ra lệnh một tiếng, hai người đi ra từ trong đám thị vệ, không nói năng gì liền dè Thu Tứ xuống đất. Trong lòng Diệp Vân Sơ cả kinh, nhưng chưa kịp nói gì lại nghe thấy Hạ Vệ Thần cười lạnh một tiếng, nói:

-Vương phi, mau thưởng thức vở kịch hay mà Bốn Vương vì ngươi đã sắp xếp, Bốn Vương tin tưởng Bốn Vương sẽ không làm ngươi thất vọng.

Trong lòng Diệp Vân Sơ trầm xuống, ý lời nói của Hạ Vệ Thần, sao nàng nghe lại nghe không hiểu? Hôm nay làm đủ trò chẳng qua để nàng nhìn thấy thôi, Hạ Vệ Thần cố tình không để nàng sống dễ dàng, hôm nay hắn không đạt được mục đích sẽ không đi. Thân phận hiện tại của nàng rất nhạy cảm, mà người ngựa từ An Khánh đến đây còn chưa rời đi, cho nên hắn không làm gì nàng được. Mục đích của hắn hôm nay chính là nhả Thu Tứ. Trước đó làm đủ trò chẳng qua để dụ nàng cắn câu thôi, song nàng lại hồn nhiên không biết, còn ngây ngốc đâm đầu vào, cứ thế liên lụy Thu Tứ.

Đang trầm tư, từng tiếng trượng đánh mạnh truyền đến, từng tiếng vang nặng nề đập vào lòng Diệp Vân Sơ, tâm nàng thắt chặt, nàng không kịp nói gì Hạ Vệ Thần, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thu Tứ bị giữ chặt dưới mặt đất, từng trượng gỗ mạnh mẽ nặng nề đánh vào thân thể mảnh mai, sắc mặt Thu Tứ tái nhợt, gất gao cắn môi, không nói tiếng nào. Trên trán chảy xuống từng giọt mồ hôi, lộ ra giờ phút này nàng rất đau đớn.

Nhìn Thu Tứ, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy trong tâm như bị xé rách, đôi mắt trợn trong cảm thấy chua chát, trong lòng như bị đâm rất khó chịu. Tình cảnh lần này làm nàng nhớ lại cảnh ba năm trước đây.

Ba năm trước, nàng cùng muội muội và mẫu thân cùng nhau ở tại lãnh cung, bởi vì phi tần hậu cung cố ý gây khó khăn, nàng và muội muội không thể bước chân khỏi lãnh cung nửa bước, song vào cái ngày định mệnh ba năm trước, thân thể mẫu thân luôn suy yếu bị nhiễm phong hàn, sốt ải không hạ, vì mẫu thân, nàng ra ngoài tìm ngự y, nàng vất vả lắm mới tìm được Trần ngự y, lúc cùng ngự y về lãnh cung thì không ngờ gặp được Diệp Vân Tuyết đang du ngoạn trong ngự hoa viên, Diệp Vân Tuyết luôn lấy việc gây khó dễ các tỷ muội làm thú vui, nhìn thấy nàng liền không để nàng dễ dàng rời đi, nhưng hôm đó vì mẫu thân bệnh nặng, nàng vô tâm thành toàn cho Diệp Vân Tuyết, liền đối với lời nói của nàng ta có tai như điếc, vội vã dẫn Trần ngự y rời đi.

Nhưng nàng không nghĩ hành động lần này chọc giận Diệp Vân Tuyết, sau khi Trần ngự y giúp mẫu thân nàng trị bệnh, mới rời đi không lâu thì Diệp Vân Tuyết đã dẫn người vào lãnh cung, lấy cớ bắt kính, trách tội nàng phạt đánh một trăm trượng, tâm tư Diệp Vân Tuyết ác độc, một trăm trượng đánh xuống, đến người bằng sắt cũng không chịu được, nàng ta muốn mượn chuyện này lấy mạng nàng.

Lúc nàng và Diệp Thiên Tuyết đang tranh cãi ở cửa lãnh cung đã làm kinh động muội muội và mẫu thân nàng, muội chẳng qua cũng chỉ nói với Diệp Vân Tuyết mấy câu, kết quả là Diệp Vân Tuyết then quá hóa giận, đánh cả tỷ muội các nàng.

Trong lúc dùng hình nàng ngất đi, khi tỉnh lại lần nữa, biết muội muội đã chết, mà linh hồn nàng đang trong cơ thể của muội muội. Từ hôm đó, nàng Từ Diệp Vân Văn biến thành Diệp Vân Sơ, mà mẫu thân không chịu nổi cú sốc nàng chết đi, trở nên điên dại, cuối cùng còn bị Hoàng đế An Khánh nhốt vào trong đại lao, chết rét ở trong đó.

Mà thăm kịch lần này, làm nàng biết lòng người hiểm ác, muốn sinh tồn trong chốn thâm cung cực kỳ khó khăn. Nàng biết rõ Diệp Vân Tuyết căm ghét tỷ muội các nàng bởi vì các nàng được thừa kế sắc đẹp từ mẫu thân, cho nên sau khi tỉnh lại, để tiếp tục sống báo thù uôi muội và mẫu thân, nàng tự phá hủy dung mạo, lúc chuẩn bị hủy dung thì gặp phải Trần ngự y, Trần ngự y thương nàng nên mới cho nàng Diệp phần hoa, giúp nàng che đậy thành công dung nhan khuynh thành của mình.

14. Chương 14: Thiếp Tâm Ai Liên (2).

Bạch bạch! Từng tiếng đánh vang lên, mỗi một tiếng vang lên, tâm Diệp Vân Sơ lại như bị bóp chặt, nằm đó ở An Khánh nàng liên lụy muội muội bị Diệp Vân Tuyết đánh chết, hôm nay chẳng lẽ nàng trở mặt để Thu Tứ giống vậy sao? Không, không được! nàng cũng không cách nào chịu nổi trái tim bị hành hạ nữa!

-Dừng tay, không được đánh nữa, dừng tay!

Nàng nghẹn ngào khóc la, xông lên phía trước, nhào tới trên người Thu Tứ, bảo vệ cho nàng ấy.

Ba! Diệp Vân Sơ đột nhiên vọt tới, một trượng không kịp dừng đánh mạnh vào lưng nàng, da tróc thịt bong, đau nhói kéo đến. Nàng mạo hiểm, lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hạ Vệ Thần, run giọng nói:

-Điện hạ, xin người bỏ qua cho Thu Tứ!

-Làm sao? Vương phi đau lòng sao?

Mây kiếm Hạ Vệ Thần gầy nhẹ, trên miệng hiện lên nụ cười lãnh khốc, lạnh lùng nói:

-Người muốn Bôn Vương bỏ qua cho nô tỳ này cũng không khó, nếu Vương phi cùng nô tài này chủ tớ tình thâm, vậy để Vương phi thay thế chịu phạt cho nô tài, thế nào?

Nói xong Hạ Vệ Thần dừng lại một chút, vừa cười lạnh vừa nói:

-Vương phi cũng đừng nói Bôn Vương vô tình, còn lại ba mươi trượng, Vương phi một mình chịu thôi! Vương phi có thắc mắc gì không?

Ba mươi trượng sao? Ánh mắt Diệp Vân Sơ rơi vào vết máu loang lổ trên lưng Thu Tứ, cắn răng nói:

-Nô tỳ không có thắc mắc gì!

-Công chúa, dừng...

Diệp Vân Sơ vừa dứt lời, Thu Tứ đã nói luôn, muốn đẩy Diệp Vân Sơ ra, ra sức hô to với Hạ Vệ Thần:

-Điện hạ, xin người đừng phạt công chúa nhà nô tỳ, nô tỳ nguyện chịu mọi trách phạt, xin điện hạ khai ân!

-Thu Tứ!

Nhìn khuôn mặt Thu Tứ vì đau đớn mà trở nên tái nhợt, tâm Diệp Vân Sơ lúc này khó chịu không tả nổi. Nước mắt cũng không khống chế được, chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt.

-Công chúa, nô tỳ xin người...

Sắc mặt Thu tứ trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trán chảy ra, đau đớn trên người thấu xương, làm nàng ấy phải cố gắng lắm mới nói chuyện được.

Diệp Vân Sơ khóc không thành tiếng, nàng ôm Thu Tứ thật chặt, nghẹn ngào khóc:

-Thu Tứ, đừng nói nữa, xin người đừng nói nữa!

Nhìn chủ tớ Diệp Vân Sơ ôm nhau từ xa, sắc mặt Hạ Vệ Thần trở nên lạnh lẽo, tình cảnh trước mắt như đâm vào tim làm hắn nhói đau, tay hắn nắm chặt lại, ngón tay trắng bệch, trong mắt hiện lên lạnh lùng, lớn tiếng quát:

-Còn chưa ra tay?

Nữ nhân xấu xí này, định giả đáng thương trước mặt hân sao? Ban đầu ả đã có can đảm giả mạo Tuyết nhi, vậy giờ nên hứng chịu tức giận của hân. Hại hân không lấy Tuyết nhi, hân tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua. Hôm nay mới chỉ là bắt đầu thôi.

Nhưng nữ nhân này dám vì nô tỳ mà ra mặt, cũng nằm ngoài dự kiến của hân, mặc dù đáy lòng hân cười nàg không biết cách nói chuyện nhưng cũng không khỏi âm thầm bái phục nàg có can đảm đấu với hân. Mà cũng vì như thế nên mới làm hân càng thêm tức giận, giận không thể xé nữ nhân này thành từng mảnh nhỏ.

Ba! Sau khi Hạ Vệ Thần ra lệnh, cây gậy cứng rắn đánh vào trên lưng Diệp Vân Sơ, trong tâm đau đớn, trong nháy mắt tứ chi nàg như rã rời, nàg gất gao cắn môi dưới, ôm thật chặt Thu Tứ, nắm chặt hai tay, bởi vì dùng sức quá mức mà trở nên trắng bệch.

Đau, đau quá! Vào giờ khắc này, nàg như nhớ lại ba năm trước đây, bên tai truyền đến tiếng kêu thê lương của muối muối cùng với tiếng khóc tuyệt vọng của mẫu thân. Đau đớn vào tận xương tủy, không thể ngăn được bi phẫn và hận thù trong lòng nàg, giờ khắc này, nàg chỉ có một ý nghĩ trong đầu, cố gắng chịu đựng! Nàg phải sống, nàg tuyệt đối sẽ không để Diệp Vân Tuyết đắc ý, dễ dàng đạt được mục đích!

15. Chương 15: Thiếp Tâm Ai Liên (3)

Bầu trời vốn trong xanh, chẳng biết âm u từ lúc nào, giữa bầu trời đầy mây đen, như nghe thấy tiếng sấm rền, biểu hiện cho việc trời sắp mưa to.

Ba! Gậy cuối cùng đánh lên cái lưng đầm máu của Diệp Vân Sơ, ba mươi trượng, cuối cùng đã đánh hết. Hạ Vệ Thần hài lòng đứng lên, cũng không thèm nhìn đến sắc mặt trắng bệch như sắp bất tỉnh của Diệp Vân Sơ, phất ống tay áo một cái, sải bước rời đi.

Hạ Vệ Thần rời đi, mọi người cũng rối rít rời đi, không ai chú ý đến chủ tớ ngã trên mặt đất, coi như các nàg không hề tồn tại.

Tiếng sấm lại vang lên, bầu trời bao la tối om, mây đen bay loạn, sấm sét vang dội, hạt mưa lạnh như băng, rơi xuống trong nháy mắt. Thu Tứ cố nén đau đớn, giằng co, khóc ôm Diệp Vân Sơ vào trong ngực, nghẹn ngào nói:

-Công chúa, người làm sao rồi?

Diệp Vân Sơ khó khăn mở đôi mắt ra, trên lưng truyền đến đau đớn kịch liệt làm nàg như sắp bất tỉnh, nàg thấy Thu Tứ rơi lệ, miễn cưỡng nở nụ cười suy yếu, khó khăn nói:

-Thu Tứ ngoan, đừng khóc, ta không sao!

-Công chúa...

Nhìn Diệp Vân Sơ miễn cưỡng cười vui, Thu Tứ không nhịn được chua xót trong lòng, lớn tiếng khóc, nước mắt tuôn ra, cùng nước mưa lạnh như băng cùng hòa chung với nhau, rơi trên mặt Diệp Vân Sơ, cũng làm tâm nàg đau nhói.

-Ng Sloan, đừng khóc.

Thấy Thu Tứ khóc rống thất thanh, trong lòng Diệp Vân Sơ cũng bi thương, mặc dù trong tâm nàg kiên cường, nhưng nàg cũng chỉ là một thiếu nữ hơn mười lăm tuổi, giờ khắc này Thu Tứ khóc cũng đánh vào nơi sâu nhất trong lòng nàg, nước mắt cũng không kiềm được mà rơi ra.

Kể từ sau khi muối muối và mẫu thân qua đời, nàg tự nói với mình là không được khóc. Nàg biết tất cả mọi chuyện ngày hôm nay đều là vì nàg mà dựng nên, Hạ Vệ Thần muốn đổi với Thu Tứ như vậy vì Thu Tứ là người của nàg, nếu không phải vì nàg, sao Thu Tứ phải chịu khổ như vậy?

Vì sống sót, sống thật tốt, nàg thận trọng, mọi việc đều cẩn thận nhưng vẫn không thoát khỏi sắp đặt tàn nhẫn của trời cao, chẳng lẽ ông trời để nàg sống sót để nàg tiếp tục chịu nhục nhã và đau khổ sao? Nàg

không cam lòng, nàng không cam tâm, rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì? Tại sao ông trời lại đối với nàng như vậy?

Trên bầu trời bỗng vang lên một tiếng thật lớn, mưa, càng ngày càng nặng hạt, nước mưa giống như bồn nước dội xuống, lạnh thấu xương, lạnh lẽo vào tận trong đáy lòng. Nửa mê nửa tỉnh dưới cơn mưa, chỉ có chủ tớ hai người ôm chặt lấy nhau, chữa lành những vết thương tinh thần.

Không biết qua bao lâu bỗng không thấy nước mưa rơi vào người mình, Diệp Vân Sơ ngược mắt nhìn lên, thấy Tiểu Châu vốn đã đi từ nãy giờ đứng bên cạnh nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

Thấy người đến là Tiểu Châu, Diệp Vân Sơ mở to hai mắt, giờ khắc này nàng nhìn rất đáng thương, phải không? Đáng thương đến nỗi một nô tỳ xa lạ cũng đồng cảm, thương hại nàng? Đáng tiếc, nàng không cần sự đồng cảm, nhất là loại thương hại đối trá này, nàng không muốn.

-Người đến đây làm gì?

Thấy người đến là Tiểu Châu, vẻ mặt Thu Tứ tức giận trách mắng.

Song Tiểu Châu cũng không để ý tới Thu Tứ, lẳng lặng nhìn Diệp Vân Sơ, nhẹ giọng nói:

-Vương phi nương nương, Tiểu Châu biết người là người tốt, người tốt sẽ được báo đáp. Tiểu Châu cũng không hy vọng mình được Vương phi tha thứ, Tiểu Châu chỉ muốn nói với Vương phi, thâm cung đại viện, mong rằng Vương phi nương nương bảo trọng, mọi việc nên cẩn thận.

Nói xong, Tiểu Châu không đợi Diệp Vân Sơ nói gì, liền nhẹ nhàng đặt cái ô trong tay vào tay Diệp Vân Sơ, sau đó xoay người bước vào trong màn mưa.

16. Chương 16: Dạ Yến (1)

Một trận đòn này làm Diệp Vân Sơ và Thu Tứ nằm liệt trên giường vài ngày liền, thân thể có chút đỡ hơn, cuộc sống lúc này của họ trong lãnh uyển đều bị những người khác coi là mánh thú, rắn độc, không muốn đặt chân tới nơi này nửa bước. Hạ nhân mang đồ ăn đến đây thì để xuống liền vội vã rời đi.

Chịu đựng mấy ngày, vết thương trên người Diệp Vân Sơ và Thu Tứ không còn gì đáng ngại, mà vì không định kỳ ăn điệp phần hoa như trước nên những vết mụn nước trên mặt Diệp Vân Sơ cũng dần dần biến mất không ít, mặc dù vẫn còn chút nốt đỏ nhưng cũng không nghiêm trọng như trước nữa. Nhưng trên mặt vì bong da nên thoát nhìn vẫn dữ tợn như vậy.

Đêm, trăng và sao thưa thớt, ánh trăng vẫn sáng ngời nhưng vẫn không giấu được cái lạnh như băng. Đêm cuối thu nhưng lại lạnh như trời đông giá rét, Diệp Vân Sơ đi trên con đường nhỏ, cảm thấy cái rét như ngấm vào người.

Đèn lồng đỏ treo cao phía trước, thỉnh thoảng có tiếng cười đùa truyền đến, đó là yến hội. Đoàn người đưa dâu từ An Khánh muốn trở về An Khánh nên tối nay Hạ Vệ Thần thiết yến, tổ chức tiễn tướng quân Lệ Ngân. Yến hội như thế này, nàng thân là công chúa An Khánh, tự nhiên không thể vắng mặt.

-Vương phi nương nương đến.

Người dẫn đường ở phía sau nhẹ giọng nhắc nhở.

Diệp Vân Sơ ngẩng đầu, chỉ thấy phía trước có một ngọn đèn làm cả cung điện sáng trưng, vô cùng náo nhiệt. Từ rất xa nàng nhìn thấy Lệ Ngân tướng quân, mà ở bên cạnh hắn, còn có một vị thiếu niên mặc áo xanh, diện mạo tuấn mỹ.

Nhìn bóng dáng thiếu niên mặc áo xanh quen thuộc, mũi Diệp Vân Sơ bỗng thấy cay cay, thiếu chút nữa rơi lệ. Đó là Thất ca, là người thân duy nhất trong lòng nàng, là Thất Thái tử tôn quý vô cùng ở An Khánh. Vì nàng mà trở thành phó tướng cho Lệ Ngân tướng quân vào giờ khắc này.

Thất ca không an lòng về nàng sao? Sao huynh ấy phải vậy? Tâm ý của huynh ấy nàng hiểu rất rõ

Tiếng thái giám thông báo cao vút “Vương phi nương nương đến, Diệp Vân Sơ chậm rãi tiến vào trong đại điện.

Những tiếng nói chuyện lầm rầm vì nàng mà bỗng trở nên yên tĩnh, dưới ánh đèn lồng nàng như tỏa sáng, trên người mặc cung trang sắc trời, bên hông thắt một dây lụa màu sáng, giống như hoa sen trong nước, vô cùng thanh nhã. Trên mặt nàng được che bởi một khăn lụa sa màu trắng mỏng, đôi mắt sáng như nước mùa thu. Dáng người nàng dịu dàng, đi lại thướt tha, thần vận thanh nhã lạnh nhạt, như gió mát ban đêm thấm vào trong lòng, cũng như hương thơm bay vào trong lòng người.

Đại điện vốn vô cùng náo nhiệt chỉ còn nghe thấy những tiếng bước chân rất nhỏ của Diệp Vân Sơ, mọi người trong đại điện đều thấy cô gái này giống như tiên nữ giáng trần, không khỏi trợn mắt há mồm, nhất thời giật mình.

Mắt Diệp Vân Sơ nhìn thẳng, đi tới chỗ Hạ Vệ Thần, khom người hành lễ:

-Nô tỳ tham kiến điện hạ.

Nói xong, Diệp Vân Sơ không đợi Hạ Vệ Thần mở lời liền quay sang Lệ Ngân tướng quân ngồi bên cạnh Hạ Vệ Thần, khẽ cúi đầu, nói:

-Lệ tướng quân.

Diệp Vân Sơ không ngẩng đầu nhưng nàng cảm giác thấy có một ánh mắt nóng rực đã dõi theo nàng từ lúc mới vào đại điện, chăm chú nhìn không dứt.

Lệ Ngân nhìn thấy Diệp Vân Sơ, giữ lễ đứng lên, hành lễ với Diệp Vân Sơ, nói:

-Công chúa không cần đa lễ.

Diệp Vân Sơ chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt xẹt qua dung mạo tuấn mỹ, nhìn thấy trong mắt hắn sự lo lắng rõ ràng, mỉm cười, tay cầm khăn gắm không khỏi nắm chặt lại, Thất ca đang lo lắng cho nàng sao? Trong lòng khẽ thở dài, Diệp Vân Sơ thu lại ánh mắt, bước về phía Hạ Vệ Thần, ngồi xuống bên cạnh hắn.

17. Chương 17: Dạ Yến (2)

Các tiết mục trong bữa tiệc lần lượt thay đổi, các ca vũ trong cung đều tới đây biểu diễn, bầu không khí náo nhiệt, nhưng Diệp Vân Sơ ngồi ngay bên cạnh Hạ Vệ Thần lại thấp thỏm không yên, không phải nàng bất an về hắn, mà là vị thiếu niên áo xanh kia, Thất thái tử An Khánh, ánh mắt Diệp Bằng Yên nóng rực không hề có chút kiêng nể.

Diệp Bằng Yên là Vương tử nhỏ tuổi nhất, là ca ca cùng cha khác mẹ với nàng, ở An Khánh, nếu nói ở trong cung có ai thật lòng đối tốt với nàng, chỉ có Thất thái tử An Khánh được sủng ái Diệp Bằng Yên.

Bởi vì nguyên nhân là mẫu thân, nàng ở trong hậu cung An Khánh nhận hết mọi ánh mắt lạnh lùng, khinh miệt, mà năm nàng mười hai tuổi cùng muội muội đi ra ngoài, vô tình gặp Diệp Bằng Yên, Diệp Bằng Yên biết đến sự tồn tại của ba mẹ con nàng, ngày thường đều phái người đưa vật phẩm tới lãnh cung, quan tâm tới ba người. Đặc biệt hắn đối với muội muội vô cùng quan tâm. Cuộc sống trong lãnh cung của ba người cũng tốt lên rất nhiều.

Các nàng và Diệp Bằng Yên mặc dù là huynh muội cùng cha khác mẹ nhưng địa vị của bọn họ ở An Khánh lại khác xa nhau rất nhiều, Diệp Bằng Yên là con của chính cung hoàng hậu, là đứa con trai được Hoàng đế An Khánh sủng ái nhất, chủ nhân Đông cung, người thừa kế ngôi vị tương lai của An Khánh. Diệp Bằng Yên đối với ba mẹ con trong lãnh cung rất quan tâm, nhưng lại làm các công chúa và các phi tần trong cung thêm ghen ghét, chèn ép các nàng, đến mức mà chẳng biết từ bao giờ người trong cung lờ ra tiếng vào, có người độc địa còn nói tỷ muội các nàng vì muốn thoát khỏi lãnh cung mà cố ý đi quyến rũ Thất thái tử.

Tâm tư nàng lạnh nhạt, đối với những điều người ta nói chẳng thèm ngó tới, nhưng tính cách muội muội thẳng thắn, mỗi lần nghe lời đồn đại về Diệp Bằng Yên, thái độ đều tỏ ra khác thường, lộ vẻ mất tự nhiên, thậm chí mặt còn đỏ bừng. Nàng vốn tưởng rằng muội muội tuổi còn nhỏ, da mặt mỏng, nên mới xấu hổ, mãi cho đến ba năm trước đây khi muội muội mất, nàng với thân phận bị biến thành muội muội ở An Khánh mới biết được, thì ra, muội muội và Diệp Bằng Yên đích thực có tình cảm với nhau mà không ai biết.

Lúc nàng còn trong hoàng cung An Khánh, vào cái đêm hôm trước khi nàng thay thế Diệp Vân Tuyết đi hòa thân sang Đông Ly, Diệp Bằng Yên đột nhập vào lãnh cung, mạnh mẽ kéo nàng vào trong ngực, bày tỏ nỗi lòng với nàng, nàng mới biết muối muối mình và Thất ca có ước hẹn.

Mà nàng cũng không phải là muối muối, thân thể nàng, cả linh hồn, chết đi đều là Diệp Vân Vân, người nàng yêu trong lòng cũng không phải là Diệp Bằng Yên, huống chi đối với nàng, Diệp Bằng Yên cũng chỉ là ca ca, ca ca duy nhất ở An Khánh được nàng thừa nhận.

Nàng bị bắt buộc, bắt đắ dĩ mới đến Đông Ly hòa thân, ngoài việc mất đi tám thân trong trắng, còn là vì trốn tránh Thất ca si tình, song nàng lại không nghĩ đến Thất ca lại cố chấp như vậy, vì nàng, thậm chí không để ý đến thân phận của mình, nguyện trang thành phó tướng trong đoàn đưa dâu, đi theo Lệ Ngân tướng quân và nàng tới Đông Ly này.

Trong lòng nghĩ đủ chuyện, đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của Diệp Bằng Yên, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy bất đắ dĩ. Đang trầm tư thì từ cánh tay bỗng truyền đến đau đớn, nàng lấy lại bình tĩnh, lại phát hiện Hạ Vệ Thần có vẻ mặt không tốt nhìn nàng, đôi mắt đen nhánh chứa nguy hiểm không nói nên lời:

-Vương phi đang suy nghĩ gì?

Trong lòng Diệp Vân Sơ cả kinh, lấy lại tinh thần, cười nhạt, nói:

-Mới vừa rồi ca múa trong điện thật là đặc sắc, nô tỳ nhất thời vô ý nhìn đến mê mẩn, mong điện hạ thứ tội.

18. Chương 18: Dạ Yến (3)

Khóe miệng Hạ Vệ Thần khẽ nhếch lên, biết rõ nàng đang nói láo nhưng không nói ra, chỉ cười khẽ một tiếng, thần nhiên nói:

-Khó được lúc Vương phi có nhã hứng, khen ca múa Đông Ly ta đặc sắc!

Nói xong hấn dừng một chút, tiếp tục nói:

-Bổn Vương nghe nói tiểu công chúa An Khánh có rất nhiều tài nghệ, cầm kỳ thi họa không thứ nào là không biết, hôm nay được kết kết tình phu thê với Vương phi, Vương phi có thể biểu diễn tài nghệ cho Vương gia ta thưởng thức hay không?

Diệp Vân Sơ nghe vậy hơi ngẩn ra, rất nhanh cười nhạt, nói:

-Sẽ như điện hạ mong muốn!

Ngoài mặt thì yếu đuối, nhưng trong lòng Diệp Vân Sơ thì cười lạnh không dứt.

Tâm tư của Hạ Vệ Thần là sao nàng lại không biết?! Diệp Vân Tuyết ở An Khánh, danh tiếng bên ngoài, có thể vẽ tranh và ngâm thơ, bởi vì nàng ta là công chúa An Khánh được Hoàng đế sủng ái nhất, từ nhỏ được hưởng sự giáo dục tốt nhất ở trong cung. Mà nàng chẳng qua chỉ là một đứa con gái bị Hoàng đế An Khánh lãng quên, lớn lên trong lãnh cung, một cô gái dốt đặc cán mai!

Dụng ý lần này của Hạ Vệ Thần đơn giản là muốn bêu xấu nàng trước mặt mọi người, làm những người đưa dâu từ An Khánh đến đây hổ thẹn. Nhưng hấn nhầm rồi, nàng đúng là lớn lên trong lãnh cung, mẫu thân mặc dù xuất thân hèn kém, là một cung tỳ nhỏ nhoi nhưng trước khi tiến cung cũng từng là khuê tú đại gia, chẳng những biết sách biết lễ, mà cầm kỳ thi họa lại tài hoa hơn người, không chỗ nào là không biết, mà nàng và muối muối thuở nhỏ được mẫu thân dạy bảo, chẳng những được thừa hưởng dung mạo của mẫu thân, còn được thừa kế tài hoa của người.

-A? Không biết Vương phi định biểu diễn tài nghệ gì cho Bổn Vương thưởng thức?

Diệp Vân Sơ không chút do dự đáp ứng làm Hạ Vệ Thần khẽ nhíu mày, lập tức lạnh lùng hỏi, vẻ mặt giễu cợt không tả bằng lời được. Thăm tử hấn cài lại ở An Khánh hồi báo, thuở nhỏ Diệp Vân Sơ lớn lên trong lãnh cung, thậm chí ngay cả tên cũng không được báo cho Bộ Hộ, một đứa con gái bị Hoàng đế An Khánh lãng quên, hấn không tin nàng có tài nghệ gì.

Song Diệp Vân Sơ còn chưa kịp đáp lời thì lại nghe thấy một người nói:

-Điện hạ, công chúa tài nghệ vô song, nhất là ca múa không ai bằng, sao không để công chúa múa một khúc?

Người nói chuyện chính là tướng quân Lệ Ngân.

Diệp Vân Sơ quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt Diệp Bằng Yên sáng rực nhìn mình, trong mắt thậm chí còn có mong đợi và khát vọng, trong lòng Diệp Vân Sơ thở dài một hơi, tướng quân Lệ Ngân là trọng thần trong triều, làm sao biết được nàng giỏi ca múa? Giờ phút này Lệ Ngân có đề nghị như thế nhất định là bởi vì hắn.

Lúc nàng đang thở dài trong lòng thì lại nghe thấy Lệ Ngân nói:

-Điện hạ, bỗng tưởng thổi một khúc nhạc bằng tiêu làm nhạc đệm cho công chúa, thế nào?

Hạ Vệ Thần nghe lời nói của Lệ Ngân..., ánh mắt khẽ quét qua Diệp Bằng Yên, trong mắt chứa thâm ý khó lường, khẽ cười một tiếng, nói:

-Nếu tướng quân có nhã hứng, làm sao Bồn vương có thể làm người mất hứng? Vương phi, phiền nàng rồi!

Diệp Vân Sơ nghe vậy, đứng lên, thi lễ với Hạ Vệ Thần, nói:

-Nô tỳ kém cỏi!

Nói xong, nàng chậm rãi đi vào giữa đại điện, thỉnh thoảng nghe thấy những tiếng nhạc du dương phát lên từ trong đại điện.

Kèm theo khúc nhạc, trong đại điện có một bóng hình xinh đẹp đang nhảy múa, kỹ thuật tuyệt vời, nhẹ nhàng, phiêu dật giống như tiên tử hạ phàm, mềm mại giống như trăng sáng trong nước, động tác đưa tay, nhắc chân mềm nhẹ, thỉnh thoảng lại giống như tuyết rơi, có lúc lại nhảy lên xoay tròn, làn váy tung bay, những sợi tóc phát lên, đẹp không sao tả được.

Trong lúc này, nhất thời cả đại điện đều yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tiêu du dương phiêu lãng trong đại điện. Ánh mắt mọi người đều mê ly, bị kỹ thuật múa siêu phàm kia hấp dẫn, mãi cho đến khi tiếng tiêu ngừng hẳn, khúc nhạc kết thúc, mọi người thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

19. Chương 19: Nhục Nhã (1)

Không biết qua bao nhiêu lâu, đại sảnh yên tĩnh bỗng vang lên những tiếng vỗ tay rầm rộ, Diệp Vân Sơ quay đầu nhìn lại, thấy một vị thiếu niên tuấn mỹ đi từ ngoài điện vào, người nọ mặc bạch y, trông nhanh nhẹn, người cao lớn, tóc dài đen như mực thả trên vai, đi lại như đang lướt gió cười mây, cử chỉ tao nhã, mỉm cười đẹp, thanh nhã như vẽ, giống như ánh mặt trời ngày xuân ấm áp lòng người.

Chàng là Đông Phương Ngưng! Thấy người, Diệp Vân Sơ ngây dại, nàng kinh ngạc nhìn chàng, nhất thời như đang trong giấc mơ. Nàng chưa từng nghĩ đến gặp lại chàng ở chỗ này, nhìn diện mạo tuấn mỹ quen thuộc, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy tay chân bủn rủn vô lực, trong lòng rộn rạo không yên, đáy lòng đầy đau khổ, chua xót.

-Vấn nhi, đợi tới mùa xuân, chúng ta thành thân, được chứ? Cả đời này ta chỉ muốn ở cùng với nàng, theo bên cạnh nàng, cầm tay nàng đến già...

Đôi mắt thâm tình kia, lời nói chân thành thiết tha, đang hiện lên trong đầu nàng. Nhìn nam tử thanh nhã, phiêu dật, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, cay cay, nước mắt trong nháy mắt như muốn tuôn ra.

-Phiêu dật như tuyết, cao sang thanh nhã, điện hạ, người đúng thật là đã cưới được một vị hiền phi! Chúc mừng, chúc mừng!

Trong thoáng chốc, Đông Phương Ngưng đã đi tới bên cạnh nàng, mặt ngó Hạ Vệ Thần cười nhẹ.

Lời vừa nói ra, những người ngồi trong đại điện không khỏi vỗ tay phụ họa, lớn tiếng khen ngợi, trong nháy mắt những tiếng chúc mừng vang lên bên tai.

Sắc mặt Hạ Vệ Thần xấu đi, trong mắt hiện lên giận dữ, không cam lòng, nhưng chợt lóe rồi biến mất, lơ đãng, miễn cưỡng cười vui, đầu ngón tay thon dài bắn ám khí giấu trong ống tay áo rộng rãi.

Diệp Vân Sơ bị tiếng cười của Hạ Vệ Thần làm thức tỉnh, đang muốn trở về chỗ ngồi, mới cất bước thì cảm thấy mắt cá chân truyền đến đau nhức, thở nhẹ một tiếng, chợt ngã xuống. Song lại có một mùi thơm nhàn nhạt truyền đến mũi nàng, nàng cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa ấm áp.

-Vương phi nương nương, người không sao chứ?

Diện mạo tuấn mỹ hiện đầy lo lắng, cái mùi hương nhàn nhạt kia là của chàng, trong nháy mắt, Diệp Vân Sơ trở nên thất thần. Là chàng, chàng là nam nhân nàng yêu nhất, chàng từng che chở, bảo vệ nàng như ngọc quý, mà hôm nay chàng lại đến gần nàng như vậy, rất rất gần!

Trong tâm nhói đau, như bị đâm chảy máu. Hoảng hốt, một trận đau đớn kịch liệt từ cánh tay truyền đến, trong chớp mắt, nàng bị một người kéo mạnh khỏi nơi ấm áp này, rơi vào trong ngực của một người lạnh như băng. Thức tỉnh từ trong đau đớn, nàng chống lại, ánh mắt Hạ Vệ Thần lạnh lẽo như băng.

-Vương phi, sao không cẩn thận thế?

Nghe giọng nói giống như quan tâm nhưng lại lạnh khác thường, cặp mắt đen nhánh của Hạ Vệ Thần mang một chút chán ghét và giễu cợt.

Là hấn! Lúc này mắt cá chân bị đau đớn, làm nàng thiếu chút nữa bị bêu xấu trước mắt mọi người, không phải là tình cờ, mà là hấn, chính cái người trước mắt này muốn đưa hấn vào chỗ chết!

Trong nháy mắt, tâm như bị đóng băng lại, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy rừng mình bắt đầu từ dưới lòng bàn chân đi lên. Nàng cắn chặt môi, mạnh mẽ trấn an chính mình, nhẹ giọng nói:

-Cảm tạ điện hạ quan tâm, nô tỳ nhất thời không cẩn thận, làm mất hứng điện hạ, mong điện hạ thứ tội.

Diệp Vân Sơ vừa nói xong đã cảm thấy hai cánh tay bị bóp chặt, đau đớn một lần nữa lại truyền đến, đôi mắt đen láy của Hạ Vệ Thần nhìn nàng chằm chằm, nghiêng răng nghiêng lợi nói một cách châm chọc:

-Ái phi quả nhiên đa tài đa nghệ, lại trước mặt mọi người yêu thương nhưng nhớ nam nhân khác, nhưng ái phi vì Bồn Vương mà biểu diễn tài nghệ?

Diệp Vân Sơ cắn chặt môi dưới, cổ nén đau đớn trên cánh tay, lạnh lùng nhìn Hạ Vệ Thần, không nói được lời nào.

20. Chương 20: Nhục Nhã (2)

Nàng lần đầu tiên gần Hạ Vệ Thần đến vậy, không thể phủ nhận, nam nhân này có gương mặt vô cùng tuấn mỹ, gương mặt này e rằng người khác không ai sánh bằng, giống như thần tiên vậy, không chê vào đâu được. Nếu như nói Đông Phương Ngưng tuyết thanh nhã lạnh nhạt, giống như không vướng bụi trần, Thất ca là ánh sáng rực rỡ ấm áp lòng người thì hấn là tuấn mỹ một cách tà mỹ, giống như ma quỷ địa ngục lạnh khốc, tàn nhẫn!

Giờ khắc này, hấn có khoảng cách rất gần nàng, nhìn nhau, gương mặt anh tuấn của hấn vẫn mang theo nụ cười tà tếu, híp hai mắt lại, giống như hồ nước sâu không thấy đáy, lại giống như vực sâu ở địa ngục, muốn nàng ngã xuống đó, tan xương nát thịt.

Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh, tay chân mềm oặt, như đứng không vững, nàng theo bản năng nắm chặt hai tay, rất chặt, giống như chỉ còn chút hy vọng sống sót, đôi mắt sáng như làn nước mùa thu như bị một lớp sương mù che phủ.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều nghe tin đồn Diệp Vân Sơ là công chúa giả, giờ phút này thấy Hạ Vệ Thần quan tâm tới Vương phi của mình, trong mắt toát lên vẻ khó hiểu và hâm mộ. Mặc dù Diệp Vân Sơ che mặt nhưng giọng nói êm nhẹ dễ nghe và cử chỉ uyển chuyển của nàng, còn có làn da trắng

như tuyết bị che sau tấm khăn, nhất định là dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, mỹ nhân như vậy đến bọn họ còn động tâm không dứt, huống chi là mỹ nhân trong ngực Hạ Vệ Thần.

Mà Hạ Vệ Thần như biết được trong lòng mọi người suy nghĩ gì, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa cái khăn lụa trắng che trên mặt Diệp Vân Sơ, từ từ, chậm rãi vuốt ve qua lại, giống như ngọc quý vậy. mà thứ không hợp duy nhất ở đây là trên mặt hần dần dần trở nên tà ác, cười nụ cười tàn nhẫn.

Đầu ngón tay gầy nhẹ, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy trên mặt truyền đến lạnh lẽo, cái khăn lụa đang che mặt bỗng nhiên rơi xuống dưới đất, trên mặt đầy nốt đỏ, dung nhan đáng ghê tởm hiện ra, lộ rõ trong mắt mọi người. Đôi mắt cổ tị trấn định của Diệp Vân Sơ sáng như nước mùa thu rồi cuộc cũng hiện lên hoảng sợ.

Nhìn Diệp Vân Sơ hoảng sợ, Hạ Vệ Thần rồi cuộc cũng không che dấu nụ cười tàn nhẫn, lãnh khốc trên mặt, hần chán ả xấu xí này, hơn nữa còn chán ghét đôi mắt giống Tuyết nhi, mỗi khi thấy đôi mắt sáng ngời này hần sẽ nhớ tới Tuyết nhi, nhớ đến việc nữ nhân xấu xí này hại hần mất đi Tuyết nhi, nhớ tới nỗi nhục mà Hoàng đế An Khánh dành cho hần! Cho nên hần muốn nàng sống không bằng chết, muốn nàng biết mùi vị bị nhục nhã!

Diệp Vân Sơ nghe thấy tiếng mọi người bàn luận rì rầm, xôn xao, nàng biết, Hạ Vệ Thần đã đạt được mục đích, hần biết nàng dung mạo xấu xí, trước mặt mọi người cố tình kéo khăn che mặt để bêu xấu nàng, vì để ọi người biết, vị Vương phi này có dung mạo xấu như ác quỷ! Sau tối nay, chỉ sợ rằng nàng có khuôn mặt xấu xí sẽ truyền đi khắp Đông Ly thôi.

Người trong lòng hần yêu là Diệp Vân Tuyết, đối với người xấu xí như nàng, hần hận là nàng không chết, cho nên mới phải dùng cách ti tiện, bẩn thỉu này để làm nhục nàng, làm nàng sống không bằng chết, làm nàng cảm thấy nhục nhã, sống trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

Nhưng nàng bị tiếng xấu cũng chỉ làm xấu mặt Hạ Vệ Thần thôi! Dù sao tất cả mọi người đều biết người hần một lòng muốn thành thân là Diệp Vân Tuyết, công chúa An Khánh, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà nay lại cười một cô gái dung mạo ghê tởm như quỷ này làm phi, đối với hần mà nói, là sự giễu cợt khủng khiếp nhất.

21. Chương 21: Vui Mừng Như Mộng Cũ (1).

Yên lặng, xung quanh yên tĩnh như tất cả đều chết rồi, Diệp Vân Sơ không nhớ rõ mình từ đại điện về lãnh uyển kiểu gì, nàng chỉ cảm thấy không chỉ có ánh mắt kinh ngạc, khinh thường của mọi người còn có ánh mắt kinh ngạc đến kinh hoàng của Đông Phương Ngưng cùng với vẻ mặt không giấu nổi tức giận của Thất ca. Đến cuối cùng, thứ duy nhất mà nghe được chính là tiếng cười độc ác như ma quỷ của Hạ Vệ Thần, tiếng cười đó giống như tiếng ma quỷ nơi âm ty, xuyên vào trong xương tủy nàng, ăn sâu vào linh hồn nàng.

Mà nàng lại ngây ngốc đứng trong đại điện, dung nhan xấu xí, giống như một con trâu đang đứng ở đó. Nàng quên nói chuyện, quên mất trốn tránh, quên hết tất cả, đau đớn ở tim thấu xương, giống như nỗi nhục nằm đó mà Diệp Vân Tuyết “ban” cho nàng vậy.

Không biết qua bao nhiêu lâu, nàng mới nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Hạ Vệ Thần:

-Người đâu, thân thể Vương phi khó chịu, đưa Vương phi trở về phòng!

Cứ như vậy, nàng bị kéo khỏi đại điện, cả sảnh đường đều rộ lên tiếng cười châm chọc và kinh thường, quanh quẩn trong tai nàng, chưa hề chấm dứt.

Vàng trắng lạnh lẽo treo trên cao. Tối nay, lãnh uyển lộ ra vẻ hoang vắng, thê lương đến lạ lùng. Diệp Vân Sơ kinh ngạc đứng ở cửa sổ, nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, dung nhan thanh nhã lạnh nhạt, đôi mắt đen phản chiếu mọi quang cảnh.

Ba năm từ biệt, nàng cuối cùng cũng được như ý nguyện là nhìn thấy chàng một lần nữa, nhưng tất cả đều cảnh còn người mất, nàng gần chàng trong gang tấc nhưng cũng chỉ có thể nhìn mà thôi. Nhìn đôi mắt đen tò mò ấy, lòng nàng đau quá, đau không chịu nổi.

Đông Phương Ngưng, cái tên này, nàng từng giấu ở nơi sâu nhất trong đáy lòng, hôm nay nàng lại gặp chàng trong tình cảnh này, chàng không nhận ra nàng, mà nàng cũng đã là người có chồng. Lời thề non hẹn biển không còn nữa, chỉ còn lại lạnh lẽo, cùng sầu tư phiền muộn.

-Vân nhi, nắm tay ta, đi đến bách niên giai lão, đến khi chết.

Bên tai vang lên lời nói của chàng, tình sâu nghĩa nặng, lời nói đó như cắt vào lòng nàng. Trái tim giống như bị dùng dao đâm nát, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy đau khổ, bỗng nhiên khóe mắt nóng lên, đau đớn mơ hồ.

Bên môi nở nụ cười tự giễu, ngày hôm nay nàng còn có tư cách gì để yêu chàng? Nàng không còn là Diệp Vân Vân của ba năm trước đây, thân thể đã bị vấy bẩn, bây giờ, khi nghĩ đến hắn cũng cảm thấy mình có lỗi, tự khinh thường chính mình.

Nàng còn suy nghĩ cái gì? Nàng còn đang hy vọng xa vời điều gì? Nàng không xứng với chàng, nàng không phải Diệp Vân Vân bằng thanh ngọc khiết ba năm về trước nữa. Kiếp này, nàng có nhiều oán hận, duy chỉ có một điều nàng cảm thấy trời cao hậu đãi nàng, chính là được biết chàng.

Đông Phương Ngưng, nàng chợt phát hiện, trừ tên gọi của chàng là Đông Phương Ngưng, nàng không biết thêm một điều gì về chàng cả. Cũng như chàng, ngoài mối tình thâm thiết của nàng và chàng, chàng chưa từng hỏi quá khứ của nàng, thậm chí không biết thân phận của nàng. Lúc trong thâm cung ba năm trước, sau khi biết tin nàng chết, chàng rời khỏi An Khánh, từ đó mất tin tức.

Gió lạnh thổi qua, không tiếng động trên đầu sợi tóc của Diệp Vân Sơ, một giọt nước mắt thầm kín chảy xuống, bị thương không tả được tỏa ra từ lòng nàng mãnh liệt. Nàng đột nhiên rất muốn khóc, muốn khóc thật lớn, thật thoải mái, khóc rống lên, bởi vì nàng không cách nào chấp nhận chuyện ruột gan mình đang đứt từng đoạn vì đau khổ.

Một tiếng động lạ vang lên cắt đứt trầm tư của Diệp Vân Sơ, nàng chỉ cảm thấy trên gương mặt đang mỉm cười của mình nhói đau, giống như bị thứ gì ném tới, định thần nhìn lại đã thấy một tờ giấy bị vo lại lặng yên nằm dưới chân nàng.

22. Chương 22: Vui Mừng Như Mộng Cũ (2).

Dưới ánh sáng yếu ớt, những con chữ cứng cáp hiện rõ trên giấy.

-Lập xuân, lúc trăng tròn, hôm đó là ngày ta và nàng gặp nhau.

Chữ viết quen thuộc, Diệp Vân Sơ nhận ra ngay đó là chữ viết của Thất ca.

Khẽ thở dài, Diệp Vân Sơ cầm tờ giấy trong tay vo thành một cục, sau đó ném vào lò lửa, nhìn cục giấy bị lò lửa đốt thành tro bụi. Quay đầu lần nữa, nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, giờ khắc này lòng nàng rất phức tạp.

Biết rõ mình không thể được, Thất ca, người định làm gì?

ở An Khánh, mọi người đều bàn tán nàng không biết liêm sỉ quyến rũ Thất ca. Thật ra trong đáy lòng nàng, nàng vẫn chỉ yêu một người, Thất ca dịu dàng cũng chỉ là ca ca của nàng mà thôi. Nàng vẫn nhớ mấy ngày trước hôm đến Đông Ly, Hoàng hậu nương nương đột nhiên mời nàng đi gặp người.

Ánh mắt hoàng hậu lạnh như băng, nhìn nàng chằm chằm một lúc, sau đó chỉ nói một câu:

-Yên nhi là vua tương lai của một nước, nếu ngươi còn nhớ những ngày tháng hắn giúp ngươi thì đừng ở lại An Khánh làm bẩn thanh danh của nó. Lần này đi Đông Ly hòa thân vốn là Tuyết ni nhưng nếu Hoàng thượng so sánh cho rằng ngươi thích hợp đi hơn thì coi như ngươi cũng đã báo đáp được cho An Khánh! Ngươi nên biết thân phận của mình, lấy chồng ở xa Đông Ly, mặc dù xa một chút nhưng nhất định là một chính phi, cũng sẽ không bôi nhọ ngươi.

Nói một thôi một hồi, nói thì khách khí nhưng ý tứ trong lời nói của Hoàng hậu quá rõ ràng. Nàng ở lại An Khánh chỉ là mối tai họa cho Thất ca, hơn nữa nàng thân phận hèn kém, trong cung không có tước vị, chính là người hòa thân thích hợp nhất. Nàng cũng không thể không đi, không đi chỉ có chết. Bất kể thế nào nàng cũng không được lựa chọn.

Hơn nữa chuyện nàng không còn trong sạch cũng được Diệp Vân Tuyết truyền đi khắp nơi, nếu nàng còn tiếp tục ở lại đó thì đúng là nổi nhục cho An Khánh.

An Khánh đã sớm không còn đất đặt chân cho nàng, nên nàng mới quyết định lấy chồng ở xa Đông Ly, cho dù đã biết sớm muộn gì Hạ Vệ Thần cũng phát hiện ra nàng không phải Diệp Vân Tuyết, nàng nhất định sẽ bị hành hạ hoặc mất đi tính mạng nhưng nàng không còn đường lui, biết rõ đây là một nước cờ thua nhưng nàng vẫn muốn tiếp tục đi tới.

Điều duy nhất ngoài ý muốn của nàng chính là Thất ca, Thất ca tình sâu nghĩa nặng mà đến tận đây, không tiếc tự hạ thân phận giả trang, từ ngàn dặm đuổi theo đến Đông Ly. Nam nhi tình thâm như thế làm người ta thật sự cảm động, chỉ tiếc, kiếp này nàng nhất định phụ hắn, bởi vì hắn là ca ca cùng cha khác mẹ với nàng, trong thân thể chảy cùng một dòng máu với nàng.

Khẽ thở dài một hơi, Diệp Vân Sơ lấy lại tinh thần, đang muốn cởi áo ngoài để đi ngủ thì ngoài cửa sổ có một bóng người xẹt qua. Trong lòng hơi động một chút, chẳng lẽ là Thất ca sao?

Nghĩ vậy Diệp Vân Sơ vội vàng mặc thêm áo ngoài bước nhanh ra ngoài.

Ngoài viện, cả lãnh uẩn tối đen, chợt có gió lạnh thổi qua mang đến cái lạnh rùng mình. Đêm cuối thu, nhiệt độ đã giảm xuống, trên mặt đất lạnh lẽo, Diệp Vân Sơ đi trên con đường nhỏ lạnh như băng, càng cảm thấy cái lạnh xâm nhập vào người.

Nàng đi theo bóng lưng người kia biến mất, cẩn thận đi tới, trong chốc lát đã thấy một ánh sáng phản phát trong một đình viện hoang phế, chỗ này ở nơi sâu nhất dưới bóng đại thụ, nhờ vào ánh sáng của vầng trăng trắng làm nó trở nên âm u đáng sợ, làm người ta dứng đứng cả người.

Xung quanh không có một bóng người, Diệp Vân Sơ do dự một chút, lúc nàng quyết định trở về, cửa xoay người thì bỗng nhiên nghe thấy có tiếng nước chảy truyền đến, giống như có người đang khóc.

Diệp Vân Sơ im lặng lắng nghe, lại nghe thấy rõ ràng hơn có tiếng một cô gái khóc đến thê lương, đứt quãng truyền đến, tiếng khóc thê lương quý dị như vậy vang lên lúc đêm khuya yên lặng làm cho người ta kinh hãi.

23. Chương 23: Thất Kinh (1)

Diệp Vân Sơ nghe rất rõ, tiếng khóc truyền từ trong sân tối, nàng mượn ánh trăng yếu ớt cẩn thận xem xét kỹ chỗ này, phát hiện có một bức tường đổ, hoang phế cũ nát. Chẳng lẽ ở nơi cũ nát này vẫn có người ở sao? Rốt cuộc người đó ở chỗ nào?

Trong lòng Diệp Vân Sơ nghi ngờ, bước chân tới, cẩn thận vào bên trong.

Đi qua gốc cây đại thụ cao chọc trời, một ánh lửa yếu ớt lộ ra từ một cửa sổ tan hoang, Diệp Vân Sơ nhìn kỹ, nhưng cảnh tượng làm nàng vô cùng khiếp sợ.

Trong ngôi nhà âm u kia, ngọn lửa tỏa ra ánh sáng lập lờ, bên cạnh ngọn lửa là một đôi nam nữ đang ôm chặt lấy nhau. Thân hình nam tử kia cao lớn, chính là người trong đoàn đưa dâu, tướng quân Lệ Ngân, còn cô gái được hắn ôm trong ngực chính là cô gái điên điên khùng khùng hôm đó.

-Vệ Thần, cuối cùng chàng cũng biết thiếp nghĩ về chàng rất nhiều.

Cô gái điên ở trong ngực Lệ Ngân vừa khóc vừa cười, hiển nhiên là đầu óc không tỉnh táo, chẳng qua là cái tên từ miệng nàng ta thốt ra làm Diệp Vân Sơ trong lòng thất kinh.

Nam nhân nàng ta đang ôm rõ ràng là Lệ Ngân, mà nàng ta lại hô là Hạ Vệ Thần, rốt cuộc thì nàng ta, Hạ Vệ Thần là Lệ Ngân có mối quan hệ gì trong quá khứ? Nghe ngữ khí của nàng ta, mặc dù thần trí không tỉnh táo nhưng hiển nhiên đối với Hạ Vệ Thần có tình.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ không khỏi nhớ lại lời nói của Tiểu Châu ngày đó, mặc dù Tiểu Châu không nói ra thân phận thật sự của nữ nhân diên khùng này nhưng giờ Diệp Vân Sơ cũng đã mơ hồ đoán ra được nàng ta là ai.

Lúc còn ở An Khánh, nàng từng nghe qua, nhị thái tử Đông Ly là Hạ Vệ Thần từng cưới một vị Vương phi, mà vị Vương phi này xuất giá chưa được bao lâu đã bị Hạ Vệ Thần ép diên. Chẳng lẽ nàng ta là vị Vương phi bị Hạ Vệ Thần ép diên trước kia hay sao? Nhưng nếu là Vương phi trước kia của Hạ Vệ Thần sau lại có mối quan hệ không rõ ràng với tướng quân Lệ Ngân?

Lúc Diệp Vân Sơ còn đang nghi ngờ thì lại nghe thấy giọng nói của tướng quân Lệ Ngân đầy hận thù truyền tới:

-Nhu nhi, hấn đối với nàng như vậy, sao còn nhớ hấn mãi không quên? Nàng cũng biết những năm gần đây ta nghĩ về nàng rất nhiều, mỗi lần ta nghĩ đến việc Hạ Vệ Thần cướp nàng đi, ta không tài nào quên được! Nhu nhi, nàng yên tâm, sẽ có một ngày ta mang nàng đi, đưa nàng trở về bên cạnh ta, Hạ Vệ Thần đối với nàng như thế nào, ta sẽ bắt hấn phải trả gấp trăm ngàn lần!

Nhu nhi, Hưởng Nhu! Hưởng Nhu diên này quả nhiên có quan hệ với tướng quân Lệ Ngân. Hôm đó Tiểu Châu nói cô gái diên này tên là Hưởng Nhu, trong lòng nàng liền nghi hoặc, nhưng hôm nay đã chứng thực hoài nghi xưa nàng, Lệ Ngân và nàng ta có quan hệ không ai biết, hơn nữa còn quan hệ sau lưng Hạ Vệ Thần.

Nghĩ tới đây trong lòng Diệp Vân Sơ bỗng sinh ra sợ hãi. Nàng cuối cùng cũng đã biết tại sao Đông Ly thực lực mạnh như vậy mà An Khánh vẫn dám thay đào đổi mận ngay trước mặt, thay thế nàng cho Diệp Vân Tuyết tới hòa thân, chuyện như vậy cũng không phải do hôn quân An Khánh vô đạo, ngu ngốc dám làm, chuyện này tất nhiên có liên quan tới Lệ Ngân. Lệ Ngân làm như vậy, mục đích để mượn hòa thân dựng lên ngọn cờ chiến tranh giữa hai nước sao?

Nháy mắt cái lạnh rừng mình xông thẳng lên đầu, Diệp Vân Sơ không khỏi khẽ lui về phía sau, không cẩn thận dẫm phải cành khô trên mặt đất phát ra tiếng động rất nhỏ. Tiếng động rất nhỏ này lại vang lên rất rõ ràng giữa trời đêm yên tĩnh, Diệp Vân Sơ hốt hoảng, cũng chẳng quan tâm tới những thứ khác, xoay người cực kỳ nhanh chạy ra bên ngoài. Mà lúc nàng vừa mới chạy thì thân ảnh Lệ Ngân chợt lóe, xuất hiện ở vị trí lúc này nàng vừa mới đứng.

24. Chương 24: Thất Kinh (2).

Trong bóng tối, Diệp Vân Sơ chạy thực mạng, lo sợ sẽ bị Lệ Ngân phát hiện. Tình cờ biết được bí mật như vậy làm lòng nàng thấp thỏm lo âu. Nàng không rảnh nhìn đường, chỉ cần nhanh chóng trở về phòng mà không bị ai nhìn thấy.

Đột nhiên trong lúc bối rối, nàng đột nhiên vấp phải một vật gì đó, thân thể mất thăng bằng, lao đảo ngã về phía trước, mắt thấy mình sắp ngã nhào trên mặt đất, nhưng sau đó lại ngã vào một lồng ngực ấm áp, một mùi hương thơm mát đập thẳng vào mặt, trong đó có nhàn nhạt hương trà.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, đang muốn nói lời xin lỗi, nhưng khi đến bên miệng thì không thể phát ra, cả người trong nháy mắt đột nhiên chấn động.

Một diện mạo tuấn mỹ xuất hiện trước mặt nàng, Đông Phương Ngưng, nam nhân luôn trong tâm nàng, giờ khắc này mỉm cười với nàng, gần trong gang tấc.

Ánh trăng nhàn nhạt làm diện mạo tuấn mỹ của chàng như được bao quanh bởi một vầng sáng, thoát nhìn giống như thần tiên. Khóe môi ẩn nụ cười, làm cho người ta cảm thấy ấm áp, cảm giác ấm áp như vậy tràn vào nơi sâu nhất trong lòng nàng, tâm nàng vốn bình tĩnh nổi lên từng cơn sóng rung động.

Diệp Vân Sơ kinh ngạc nhìn nam tử tài trí bất phàm trước mặt, thấy mình giống như bị mất đi tinh thần, mất đi linh hồn. Nàng thậm chí quên mất giờ khắc này, tư thế của nàng với chàng lúc này thật ám muội.

Đông Phương Ngưng nhìn nữ tử trước mắt nàng, cháng nhớ được nàng là Vương phi mới cưới của Hạ Vệ Thần, có dáng vẻ cùng cử chỉ khuynh thành nhưng có dung nhan xấu xí không chịu nổi. Nàng hấp dẫn

người ta nhất ở chỗ cặp mắt sáng ngời kia, đôi mắt giống như có quá nhiều bí mật và đã trải qua quá nhiều tang thương.

Không biết tại sao mỗi lần nhìn thấy nàng, lòng chàng đều có cảm giác rất quen thuộc, giống như cảm giác đã từng quen biết, tựa như nàng và chàng đã quen biết từ trước.

Cười nhạt, Đông Phương Nghiêm tự cười mình đã quá đa nghi, nhìn Diệp Vân Sơ nhìn mình một cách xuất thần, không khỏi trêu chọc:

-Vương phi nương nương, người làm sao vậy?

Một câu nói như làm thức tỉnh người trong mộng, sắc mặt Diệp Vân Sơ chợt đỏ lên, giống như một con thỏ sợ hãi đẩy chàng lùi về phía sau, đang hoảng hốt thì dẫm lên váy của mình, lại một lần nữa ngã vào ngực chàng

-Ta...

Diệp Vân Sơ kinh hoảng ngẩng đầu, gương mặt đã sớm nóng bừng, nàng muốn nói xin lỗi nhưng khi nhìn nụ cười tuần mỹ kia thì lại sững sốt. Tiếp xúc với chàng khoảng cách gần như vậy làm tâm Diệp Vân Sơ bỗng nảy lên một cách mãnh liệt, không tài nào khống chế được. Thời gian giống như dừng lại trong nháy mắt, yên tĩnh đến nỗi hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Khóe môi đang cười của Đông Phương Ngưng bỗng nhiên cứng lại. Chàng lẳng lặng nhìn đôi mắt chấn kinh kia, không biết tại sao, trong đôi mắt kia toát ra bối rối và đau thương, làm tâm chàng như bị thất lại, thân thể mềm mại, dịu dàng của nàng đang dần chặt vào chàng, làm chàng rung động.

Chàng chỉ cảm thấy cả người chấn động, thân thể trong nháy mắt trở nên hóa đá, cả người giống như bị một mối lửa thiêu đốt từng tế bào, mỗi tác da tác thịt trên người dần dần nóng lên. Đặc biệt là trái tim chàng, giống như bị một ngọn lửa dữ dội thiêu cháy, nóng bỏng lan cả sang nàng.

Đây là cảm giác gì? Cảm giác giống như khi chàng gặp Văn nhi vậy, nhưng ba năm trước đây Văn nhi đã rời bỏ chàng, nhớ tới dung nhan tuyệt mỹ, Đông Phương Ngưng cảm thấy trong nội tâm rất đau, đau đến mức làm chàng không tài nào hít thở được.

Cảm giác người chàng cứng đờ, Diệp Vân Sơ hoảng hốt hoàn hồn, nàng mới phát hiện, mình và chàng dán nhau gần như thế, thân mật như thế, nàng gần như nằm lên trên người chàng!

Giống như bị sét đánh, làm Diệp Vân Sơ thất kinh một lần nữa đẩy chàng ra, cũng không dám nói thêm lời nào, vội vàng xoay người chạy trốn như con thỏ nhỏ sợ hãi, thân ảnh biến mất trong đêm đen. Nàng đang kinh hoảng chạy khỏi nơi này nên không phát hiện, ánh mắt Đông Phương Nghiêm ở sau lưng nàng đang đuổi theo thân ảnh nhỏ nhoi của nàng, trong mắt hiện lên phức tạp không nói nên lời, kinh ngạc và nghi ngờ.

25. Chương 25: Nỗi Giận (1)

Diệp Vân Sơ chạy nhanh về viện mình ở, trong lòng cảm xúc nảy lên mãnh liệt, trong đầu đều hiện lên hình ảnh chàng đang cười, thanh nhã, phiêu dật.

Đó là nam tử nàng yêu. Chớp mắt như ba năm trước đây, nàng như trở lại cuộc sống ngọt ngào ấy.

Thuở nhỏ nàng lớn lên trong lãnh cung, bị cha ruột của mình quên lãng, nhưng nàng luôn có ước ao được sống tự do.

Ba năm trước kia muội muội và mẫu thân nàng gặp chuyện không may, nàng lén xuất cung tới chùa An Quốc cầu nguyện nhưng trên đường đi lại gặp chàng. Nàng vẫn còn nhớ rõ, hôm đó là một ngày mưa to, chỉ có một mình nàng đi trên con đường quanh núi dẫn tới chùa An Quốc, cơn mưa to bất chợt làm cả người nàng ướt đẫm, lúc đó nàng vừa lạnh vừa đói, thì chàng, một thân bạch y xuất hiện, giống như thiên sứ mà ông trời phái tới để cứu nàng, nụ cười ấm áp, dịu dàng của chàng làm lòng nàng gần như đã tuyệt vọng được thắp sáng, là chàng, chính chàng đã cứu nàng ra khỏi thế giới lạnh như băng đó.

Từ đó trong lòng nàng bắt đầu âm thầm có chàng, vì chàng, nàng thậm chí bất chấp nguy hiểm xuất cung lần nữa. Chàng chưa từng hỏi chuyện gì liên quan đến thân phận nàng, mà thân thể của chàng nàng cũng không hề hay biết. Nhưng nàng nhớ được, chàng đã ước hẹn với nàng, chàng còn nói, đợi tới mùa xuân sẽ cưới nàng về làm vợ.

Nhưng nàng không kịp đợi chàng tới cưới nàng được nữa, vì khi chàng ước hẹn chưa được bao lâu thì Diệp Vân Vân đã bị Diệp Vân Tuyết dùng kế hiểm độc đánh chết, người còn sống sót, là Diệp Vân Sơ.

Tâm vô cùng đau đớn, nàng và chàng, có duyên mà không có phận. Hạnh phúc mà nàng chờ đợi, giờ khắc này như lưỡi dao cứa vào lòng nàng, làm nàng đau tới mức không muốn sống.

Đông Phương Ngưng, nam nhân hoàn mỹ như thần này, nam nhân nàng yêu nhất, yêu tới tận xương tủy, đối với nàng mà nói đó chỉ như một giấc mơ vĩnh viễn không bao giờ thành hiện thực, một giấc mơ đẹp, nhưng lại đầy đau thương và tàn nhẫn.

Nước mắt vô tình đã rơi từ bao giờ, nàng lão đảo đi tới, thậm chí đối với mọi vật xung quanh tất cả đều không biết, coi như tai mình bị điếc, giờ khắc này nàng chỉ muốn nhủ một giấc thật bình yên, sau đó quên hết tất cả đau khổ ở trong mơ.

Đột nhiên trời cao như muốn đối nghịch với nàng, nàng vừa mới bước lên bậc thang thì đã có một bóng dáng cao lớn chặn lại. Nàng chỉ cảm thấy hai cánh tay đau đớn, cánh tay bị người ta bóp rất chặt, một giọng nói lạnh băng đầy tức giận vang lên:

-Vương phi thật là có nhả hứng, đêm hôm khuya khoắt không về, chẳng lẽ Hoàng đế An Khánh dạy dỗ con gái biết liêm sỉ tốt như vậy sao?

Diệp Vân Sơ cúi đầu xuống không nói một lời. Nàng thậm chí có thể cảm giác được từ người Hạ Vệ Thần truyền đến hơi thở nguy hiểm. Nhưng bây giờ nàng không có sức cãi nhau với hắn, nàng chỉ cảm thấy mình rất mệt, mệt chết đi được, mệt mỏi tới mức không muốn nói chuyện, cũng không thích nói chuyện.

Thấy Diệp Vân Sơ trầm mặc không nói, Hạ Vệ Thần lại càng tức giận, cười lạnh một tiếng, châm chọc:

-Làm sao? Bẩm Vương nói trúng tâm sự nên thẹn trong lòng sao? À, Bẩm Vương quên mất, Vương phi của Bẩm Vương vốn là một tiện nhân thay đổi thất thường, ở An Khánh vì vinh hoa phú quý mà thậm chí không biết liêm sỉ quỵên rũ ca ca cùng cha khác mẹ của mình? Hiện tại Thất thái tử không thể thỏa mãn người nên đã muốn tìm niềm vui mới sao?

Giọng nói đầy sự giễu cợt giống như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng tim. Diệp Vân Sơ nắm chặt hai tay, bắt mình ngẩng đầu, ánh mắt nàng lạnh như băng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ nhưng tà ác, đôi mắt trong sáng chứa tức giận và bất khuất, nói rõ từng câu từng chữ:

-Hạ Vệ Thần, ta đã làm sai chuyện gì?

26. Chương 26: Nỗi Giận (2)

Đôi mắt lóe sáng bất khuất của nàng làm lòng Hạ Vệ Thần bị chấn động mạnh một cái, trong tâm nháy mắt hoảng hốt. Sao ánh mắt này lại giống Tuyết nhi đến vậy, giống tới mức có thể lấy giả đánh tráo, làm hắn tưởng như người đứng trước mắt mình giờ khắc này là Tuyết nhi, người mà hắn ngày đêm mộng tưởng.

Nhưng hắn lấy lại tinh thần rất nhanh bởi vì hắn biết rõ cô gái che mặt ở trước mắt mình thực tế có dáng vẻ như thế nào, tâm địa xảo trá ra sao. Nghĩ mình thất thần vì một nữ nhân xấu xí, tức giận chạy tới lên nào, sắc mặt càng khó coi hơn, đột nhiên túm mạnh tay nàng, giống như muốn bóp nát nàng vậy, tàn bạo kéo nàng vào trong phòng, ném lên trên giường.

Không đợi cho nàng kịp thở, bàn tay to lớn dùng sức nắm chặt cầm nàng, ép nàng phải nhìn thẳng vào hắn:

-Diệp Vân Sơ, người giả vờ đáng thương, vô tội trước mặt Bẩm Vương sao? Hừ!

Nói tới đây, Hạ Vệ Thần lạnh lùng cười một tiếng, khinh thường nói:

-Không ngờ người quái dị thế này cũng có mấy phần hấp dẫn, đường đường là Thất thái tử An Khánh nhưng lại vì một người quái dị như ngươi mà đắm mình, trở thành một phó tướng nhỏ nhoi! Lúc ngươi ở trên đại điện đã cùng Diệp Bằng Yên ôn lại quá khứ, ngươi nghĩ Bồn Vương mất mùa, không nhìn thấy gì sao?

Trên tay truyền đến đau đớn, lời nói châm chọc của hắn làm lòng Diệp Vân Sơ giận dữ, nàng có thể dễ dàng tha thứ cho hắn nhục nhã nàng, phỉ báng nàng, nhưng tuyệt đối không để hắn vu tội cho người thân của nàng. Ngay cả Thất ca có tình cảm với nàng, nhưng nàng cũng không thể để mặc kẻ khác chửi bới, bôi bẩn danh dự của huynh ấy.

Nhưng ngày nay nàng đã học xong kiên nhẫn, mặc dù trong lòng đã phần nộ, hận hắn vô cùng nhưng không lộ ra trước mặt hắn nửa phần, nàng cụp mắt xuống, đem tức giận trong mắt thu lại, giọng nói vẫn đậm phong khinh:

-Thứ tội cho Vân Sơ ngu dốt, thật sự Vân Sơ không biết Vương gia đang nói gì.

Trong mắt Hạ Vệ Thần hiện lên phần nộ, hắn cảm ghét đáng về lãnh đạm này của Diệp Vân Sơ, tâm của hắn bị lòng đỏ kỳ bao phủ, nhìn nàng bình thản xa cách, hắn hận không thể xé nàng thành từng mảnh nhỏ!

Hắn lạnh lùng cười to, cặp mắt nhìn chằm chằm Diệp Vân Sơ, lời lẽ ác độc rít ra từ kẽ răng hắn:

-Khá lắm, công chưa An Khánh ngu dốt, đây là thủ đoạn của ngươi sao? Ngươi dùng thủ đoạn ti tiện thế này để quyến rũ Diệp Bằng Yên lên giường, phải không?

Tiếng nói ác độc giống như một đạo sét đánh mạnh vào lòng Diệp Vân Sơ. Nàng không thể ngờ Hạ Vệ Thần có thể nói ra được lời như vậy, trong nháy mắt, khuôn mặt hiện lên trong đôi mắt sâu của nàng, nàng nhìn thẳng vào Hạ Vệ Thần, đôi mắt sáng như nước có bị phần thâm sâu.

Song Hạ Vệ Thần cũng không tính toán, bỏ qua cho nàng, nhìn đôi mắt phần hận của nàng, môi mỏng của hắn nhếch lên, nở nụ cười lãnh khốc, lời nói càng thêm độc ác:

-Sao? Bị Bồn Vương nói trúng rồi sao? Ngươi là con tiện nhân tàn hoa bại liễu không biết thẹn, rốt cuộc là ai lên giường ngươi trước? Là Diệp Bằng Yên, hay là một tên hoang dã nào đó không rõ danh tính?

“Ba!”. Tiếng vang dữ dội của cái tát dành cho lời nói khó nghe của Hạ Vệ Thần.

-Câm mồm!

Diệp Vân Sơ không thể nhịn được nữa, đột nhiên phất tay đánh mạnh một cái vào mặt hắn, không cho hắn nói xấu tiếp nữa. Nam nhân ti tiện này không đáng giá để nàng nén cơn giận!

Trên mặt đau rát làm Hạ Vệ Thần trong nháy mắt ngây người, trong mắt hắn rất nhanh hiện lên vẻ đáng sợ khủng khiếp, nữ nhân xấu xí đáng chết này lại dám đánh hắn sao?

Trong phòng yên lặng giống như mọi vật đều chết hết rồi, trong chốc lát đã nghe “ba” một tiếng, sau đó trên mặt Diệp Vân Sơ thấy đau đớn kịch liệt, ngay sau đó cả người nàng đụng vào vách tường cứng rắn, sau đó cảm thấy ở cổ như có một gọng kìm bóp chặt, ép nàng vào tường không thể cử động, ánh nến trong nháy mắt vụt tắt, bóng tối ập tới, thân thể đụng mạnh vào vách tường trong nháy mắt đau đớn tới tận xương tủy.

27. Chương 27: Nổi Giận (3)

Không hít thở được, đau đớn, sợ hãi, nhớ lại toàn bộ ký ức đáng sợ, Diệp Vân Sơ hoảng sợ, không ngừng giãy dụa, há to miệng, liều mạng muốn gào thét nhưng cách nào cũng không tránh thoát. Không thể hô hấp được, lòng dạ đau đớn giống như bị xé rách.

Diện mạo dữ tợn gần trong gang tấc kia, còn có đôi mắt đen tàn nhẫn, lạnh như băng, làm nàng nhớ lại đêm hôm đó. Đêm đó, ngón tay lạnh như băng dò xét bên hông nàng, xé rách mảnh mẽ vạt áo phiền phức của nàng, đôi mắt đen thâm trầm được nhuộm đỏ bởi say mê, trong bóng tối, hắn cười một cách tàn bạo, đôi mắt hướng tới gần nàng hơn:

-Ta muốn nàng....

Không! Không được! Nàng như bị ma nhập, điên cuồng, liều lĩnh giãy dụa, sợ hãi nhập vào xương tủy.

Giãy dụa điên cuồng, rốt cuộc nàng cũng thoát khỏi Hạ Vệ Thần, nàng giống như gặp phải mãnh thú hung ác, nhanh chóng đem thân thể đang run rẩy của mình trốn vào góc giường, run giọng hô:

-Không được....

Trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng cười của Hạ Vệ Thần truyền đến:

-Sao? Người sợ sao? Thì ra mọi người ở An Khánh rất sợ chết! Diệp Vân Sơ, người, ở trong mắt Bồn Vương chỉ là một con kiến hôi mà thôi, trước khi Bồn Vương có Tuyết nhi sẽ giữ lại cái mạng chó của người để giải mối hận trong lòng Bồn Vương!

Đối với lời Hạ Vệ Thần nói..., Diệp Vân Sơ có tai mà như điếc, nàng giống như một chú chim nhỏ bị chấn kinh, cả thân thể nhỏ xinh rúc vào góc giường, thở hổn hển. Nàng vẫn đắm chìm trong buổi tối đầy sợ hãi đó, giống như tên ác ma đoạt mất trong sạch của nàng đang ở trước mắt.

Không thấy Diệp Vân Sơ đáp lại, Hạ Vệ Thần cũng không hết giận, hắt hủ lạnh một tiếng, lại nói:

-Người đừng có giả trò trước mặt Bồn Vương, người cho rằng người có chỗ dựa là An Khánh thì Bồn Vương không dám động tới người sao? Nếu người làm chuyện tổn hại ặt mũi của Bồn Vương, Bồn Vương tuyệt đối không tha cho người, người tốt nhất nên thông minh một chút, nếu không đừng trách Bồn Vương cho người muốn sống mà không được! Bồn Vương nói được là làm được!

Nói xong Hạ Vệ Thần hất mạnh màn trên người mình ra, sau đó phẫn hận rời đi, “phịch” một tiếng, cửa bị đóng sầm lại một cách nặng nề, che đi Hạ Vệ Thần lãnh khốc, tàn nhẫn, nhưng không giấu được dấu vết tàn khốc hằn lưu lại.

Diệp Vân Sơ kinh hồng, hai tay nắm chặt lấy góc chăn, một giọt nước mắt trong suốt từ mắt chảy xuống. Không biết qua bao nhiêu lâu nàng mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sáng nhìn xuyên qua bóng tối, nhìn ra vầng trăng treo trên cao ngoài cửa sổ, một luồng không khí lạnh như băng chưa bao giờ có bao phủ lấy nàng, thậm chí đông băng cả máu nàng.

Đây là phu quân của nàng, là mạng của nàng, tiếng nói độc ác của Diệp Vân Tuyết như vang ở bên tai, giống như lưỡi dao sắc bén khoét từng chút một trong lòng nàng.

-Diệp Vân Sơ, người là đồ tiện nhân, thành thân với tên Vương gia tàn bạo kia rất thích hợp! Người ti tiện như người cũng chỉ xứng ở cùng một chỗ với Vương gia ác ma kia, nhận hành hạ, chết đi như một con kiến hôi! Thật là khiến người ta mong đợi, đáng tiếc, Bồn công chúa không nhìn thấy kết quả thâm hiểm của người, nếu không nhất định Bồn công chúa sẽ cao hứng đến nỗi không ngủ yên.

Thật sao? Đây chính là số mệnh của nàng sao? Nàng là người hèn kém nên không xứng có hạnh phúc, chỉ có thể nhận nhục nhã, hành hạ, sau đó chết giống như con kiến hôi, chết không phát ra tiếng động hay hơi thở? Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Cắn chặt môi dưới, đôi môi non mỏng đã bị Diệp Vân Sơ cắn nát, chảy ra rất nhiều máu. Nhưng nàng lại không cảm giác được, tức giận, không cam lòng đã tràn ngập trong tâm nàng.

28. Chương 28: Đoạt Tình (1)

Hạ Vệ Thần tức giận đạp cửa đi ra, tức giận trong lòng thật lâu không thể tiêu tan được, nếu như có thể, hắn sẽ không chút do dự mà giết nữ nhân xấu xí không biết hổ thẹn kia, chẳng qua lần này hết lần khác vì đại cục hắn không thể động vào nàng!

Không thể phủ nhận, biểu hiện trên đại diện hôm nay của nàng làm hắn ngoài ý muốn, hắn chưa từng nghĩ tới, một người con gái của lão Hoàng đế An Khánh ở lãnh cung bao nhiêu năm có thể ca múa mê say lòng người đến vậy. Mà cũng bởi thế mà kích động lòng căm hận của hắn. Biểu hiện của nàng càng xuất sắc, càng làm cho người ta chú ý, hắn lại càng hận nàng. Nếu không phải nàng, người hôm nay bên cạnh hắn mà là người hắn yêu mến, Tuyết nhi, mà không phải là nữ nhân xấu xí quái dị không thể gặp người này!

Bước đi như gió, tâm tư Hạ Vệ Thần đã sớm bay đi về buổi tối triền miên đó.

Hắn vẫn nhớ được, ngày đó, mới ở biên giới An Khánh chưa lâu, thám tử hồi báo, nói Thất thái tử An Khánh là Diệp Bằng Yên sẽ đến chùa An Quốc cầu an, nghe được tin tức, tâm hắn liền động.

Ở An Khánh không người nào là không biết Thất thái tử Diệp Bằng Yên là vị hoàng tử được Hoàng đế An Khánh sủng ái nhất, lại là người thừa kế ngôi vị Hoàng đế sau này của An Khánh. Nếu hắn nhân cơ hội này bắt được Diệp Bằng Yên sẽ tạo thuận lợi tấn công An Khánh.

Cho nên hắn cải trang, ngày ngày ở đây, lặng lẽ ẩn vào An Khánh, nhưng hắn không biết vì sao kế hoạch lại bị lộ ra ngoài, bị Tam đệ luôn đối nghịch với hắn là Hạ Vệ Lam biết được, trước khi lên đường đến An Khánh bị Hạ Vệ Lam trì hoãn lần nữa.

Mãi cho tới khi hắn vất vả lắm mới thoát khỏi Hạ Vệ Lam, một mình đến chùa An Quốc, lúc đó đêm đã khuya. Điều hắn không ngờ là ở ngay ngọn núi phía sau chùa An Quốc, bên cạnh thác nước, hắn lại thấy được một trò hay.

Hắn vốn không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng khi nghe thấy tiếng khóc ầu ầu xin đau khổ của nàng, hắn không nhịn được dừng bước, thậm chí không kịp suy nghĩ gì, liền mạo hiểm bại lộ thân phận, đuổi nam nhân vô lễ với nàng đi (đuổi đi xong rồi vô lễ luôn cũng không muộn).

Hắn vẫn nhớ được, lúc ấy hắn ôm nàng vào trong ngực, thân thể mềm mại dịu dàng, mặc dù có ánh trăng mờng lung, nhưng hơi nước mờ mờ, hắn không thấy rõ dung mạo của nàng, chỉ thấy đôi mắt sáng ngời, đôi mắt ngọc giống như ánh sao soi sáng. Chính đôi mắt đó đã hấp dẫn hắn, làm hắn mất đi lý trí.

-Cầu xin người, người muốn thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho ta?

Nàng kia cầu khẩn bi thiết, tiếng khóc của nàng cũng không thể làm hắn dừng thương tổn nàng. Thật ra thì tim của hắn từ khi thấy đôi mắt sáng ngời đã mềm nhũn ra, trong cơ thể như có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, hắn không cách nào dừng lại.

Khi đó, hắn giống như ngựa hoang chưa được thuần hóa, liều lĩnh đặt nàng ở dưới thân, điên cuồng tàn nhẫn đoạt đi sự trong sạch của nàng, trong bóng tối, hắn vẫn nhớ được nước mắt chậm rãi chảy xuống, giọt nước mắt tuyệt vọng.

Hắn không cố ý tổn thương nàng, hắn chẳng qua là không thể khống chế. Vì ngay cả hắn cũng không biết rõ vì sao từ khi hắn gặp gỡ nàng, lúc ôm nàng vào trong ngực, tất cả đều thay đổi trong lúc đó.

Đêm hôm đó, hắn vô cùng điên cuồng, triền miên vô cùng, một đêm khắc cốt ghi tâm của hắn, hắn quên mất mình muốn nàng bao nhiêu lần, hắn chỉ nhớ rõ mình như thiếu niên lần đầu tiên nếm thử mùi vị tình cảm, không biết mệt mỏi, chỉ có điên cuồng, một lần lại một lần yêu cầu nàng, mà thân thể mềm mại nhẵn mịn của nàng làm hắn không cách nào kiềm chế bản thân, biết rõ nàng hận hắn, hắn vẫn liều lĩnh cướp đoạt tất cả của nàng.

29. Chương 29: Đoạt Tình (2).

Một đêm hết sức điên cuồng, giống như một giấc chiêm bao. Khi hắn từ trong mộng tỉnh lại, bóng dáng giai nhân trong mộng đã không còn nữa, tìm của hắn kinh hoàng, tìm khắp phía sau núi vẫn không thấy hình bóng giai nhân, cho đến cuối cùng, hắn mới nhận được ở bên cạnh thác nước nhận được một đồ vật bé nhỏ, đó là túi thơm đeo bên người của cô gái kia, túi thơm đó khéo léo tinh xảo, trên nền vải màu hồng thêu một đóa hoa sen tuyết tinh xảo.

Túi thơm nhỏ bé đó giống như báu vật mà hắn nhận được, túi thơm kia tỏa ra hương thơm ngào ngạt giống như nàng đang ở bên cạnh hắn, túi hương này nhất định là vật mà nàng làm rơi.

Đợi đến sáng sớm, hắn vẫn không muốn rời đi, tìm cơ hội hỏi sư thiền ở chùa An Quốc, lại nghe vị sư thầy kia nói:

-Theo lời công tử thì đây chính là tiểu công chúa An Khánh, dung mạo tiểu công chúa như thần tiên, xinh đẹp thiện lương, lần này công chúa cùng Thất điện hạ đến đây dâng hương cầu phúc, thật rạng danh cho bản tự.

Tiểu công chúa An Khánh, theo như lời của sư thầy nói...., nghi ngờ trong lòng hẳn nhất thời tiêu tan, đây là chốn cửa Phật, những người là nữ đến đây rất ít, hiện tại Thất thái tử của An Khánh đang đến đây cầu phúc, vậy nhất định một cô gái tầm thường không thể tùy tiện xuất hiện ở đây được, nếu vậy người mà hẳn gặp gỡ nhất định là tiểu công chúa trong miệng vị sư thầy kia.

Biết được thân phận của nàng, hẳn cũng quên mất chuyện quân cơ, lần đó hẳn ở lại An Khánh nhiều ngày, mãi cho tới một ngày hẳn ở trên lầu từ quán nổi danh nhất kinh thành thì thấy một đội ngũ hoàng gia đi qua đầu đường, rèm vải cổ kiệu chợt vén lên, mơ hồ lộ ra một dung nhan tuyệt sắc khuyh thành.

Chỉ thoáng nhìn, hẳn thậm chí còn chưa thấy rõ ngũ quan nàng kia đẹp đến thế nào, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy nụ cười kia đã khắc sâu vào đầu óc hẳn, mặc dù hẳn không nhìn rõ mặt mũi nàng nhưng nàng để lại cho hẳn dấu vết rung động khắc sâu vào lòng.

Mà sau lần gặp đó, hẳn nghe từ miệng dân chúng An Khánh mới biết, đương kim tiểu công chúa An Khánh là Diệp Vân Tuyết, dung mạo như tiên tử, đa tài đa nghệ, là đệ nhất mỹ nhân An Khánh.

Sau khi xác định thân phận người trong lòng, hẳn không chấp nhận thôn tính An Khánh nữa, ngược lại tìm quân ở biên giới An Khánh, cho tam quân rút lui, đi trước tới An Khánh nói chuyện thành thân với Diệp Vân Tuyết. Hẳn như thế mà lại tự hạ thân phận đến đây cầu hôn, nhưng không ngờ lại lão Hoàng đế ngu ngốc vô đạo An Khánh bày trò, kín đáo gả cho hẳn nữ nhân xấu xí như ác quỷ này.

Theo thám tử hồi báo, mặc dù Diệp Vân Sơ đúng là con gái của Hoàng đế An Khánh nhưng lại là một đứa con gái bị thất sủng. Mà làm hẳn càng tức giận hơn chính là Diệp Vân Sơ và Thất thái tử An Khánh là Diệp Bằng Yên có gian tình. Chuyện này sớm đã truyền khắp hoàng cung An Khánh, Hoàng đế An Khánh này lại đem cái đồ tàn hoa bại liễu này tới đây hiển nhiên là để làm nhục Hạ Vệ Thần hẳn, làm hẳn bị người trong thiên hạ nhạo báng.

Tuyết nhi của hẳn bằng thanh ngọc khiết thế nào? Tại sao lại là ả xấu xí tàn hoa bại liễu này thay thế? Chuyện đáng hận như vậy hẳn hẳn làm sao không phẫn uất?

Lòng bàn tay nắm chặt, một mùi hương nhàn nhạt bay vào trong mũi, Hạ Vệ Thần phảng phất như thấy lại dung nhan khuyh thành đó, tim của hẳn, đột nhiên co rút đau đớn, Tuyết nhi, Tuyết nhi của hẳn, người trong tâm hẳn, một ngày nào đó hẳn sẽ đoạt nàng lại, một ngày nào đó, hẳn sẽ làm người trong thiên hạ biết, người hẳn yêu là một cô gái tốt đẹp thế nào, cũng không phải ả xấu xí này!

Bóng đêm âm trầm như nước, gió lạnh thoảng qua làm tung bay áo bào Hạ Vệ Thần nhưng không mang đi tức giận và sát ý trong lòng hẳn.

30. Chương 30: Biến Cố (1).

Mùa thu, cảnh vật tiêu điều, những ngày gần đây thời tiết thất thường, trời đất âm u phủ kín từng trận mưa nhỏ, từng cơn gió rét làm cho cảnh vật và lòng người nặng trĩu.

Thu Tứ thành thực chải suối tóc mềm mại của Diệp Vân Sơ, sau đó cài nhẹ một chiếc trâm đơn giản lên đỉnh đầu, nàng lui về sau vài bước, nhìn Diệp Vân Sơ qua tấm gương đồng, cả kinh thở ra một hơi nói:

-Công chúa, cuối cùng những nốt mụn nước trên mặt người đã biến mất.

-Ừ.

Diệp Vân Sơ lên tiếng, trên mặt lại không hề phần vui sướng.

Hiện tại thời gian nàng gả đến Đông Ly đã hơn một tháng, thường ngày không có tình ăn diện phấn hoa, da mặt không bị mẫn cảm như trước nên những nốt mụn nước cũng dần dần khỏi hẳn, làn da trên mặt lại khôi phục vẻ mềm mại, nhẵn mịn vốn có, giờ phút này trong gương phản chiếu ra dung nhan khuyh quốc khuyh thành.

Chính là, trong lòng Diệp Vân Sơ niềm vui khôi phục dung mạo bị ưu sầu đè ép đi xuống, gả tới Đông Ly, nàng không cần vì Diệp Vân Tuyết ghen tị mà giấu đi dung mạo, nhưng người mà nàng phải đối mặt hiện tại còn khủng bố hơn Diệp Vân Tuyết. Hạ Vệ Thần, cái tên nam nhân tàn bạo như ác ma, tuyệt đối sẽ

không dễ dàng buông tha nàng. Ở đây, sâu trong thâm cung, nàng muốn chạy trốn cũng vô cùng khó khăn gian nan.

Lãnh viên những ngày gần đây cũng dị thường yên tĩnh, từ đêm Hạ Vệ Thần nổi cơn thịnh nộ dời đi, cũng không có đặt chân trở lại Lãnh Viên, cũng không sai khiến kẻ nào đến gây khó dễ cho nàng. Chính là, như vậy dị thường yên tĩnh, làm cho lòng Diệp Vân Sơ có cảm giác bất an, giống như bão táp sắp xảy ra vậy, làm trong lòng nàng lúc nào cũng không yên.

Khẽ thở dài một hơi, Diệp Vân Sơ chậm rãi đeo sa mỏng che mặt, từ ngày Hạ Vệ Thần rời đi, nàng cũng không bước quá phạm vi của viện, nàng biết rõ Thất ca nàng quan tâm ở ngay tại hoàng cung nhưng nàng cũng không thể đi tiến hẳn. Đơn giản là vì đêm đó Hạ Vệ Thần đã cảnh cáo thân phận của Thất ca, nàng cũng không thể lại làm liên lụy đến Thất ca. Hơn nữa đêm đó nàng lại vô tình biết được quan hệ giữa Hướng Nhu và Lệ Ngân nên trong lòng nàng lại thêm vài phần lo lắng.

Nàng nhớ rõ, đội quân An Khánh đã đưa quân về nước nhiều ngày, hiện tại nàng an lòng nhất chính là Thất ca đã rời Đông Ly, không xảy ra chuyện gì là tốt.

Trong lòng thực sự nhiều ưu sầu, Diệp Vân Sơ đứng lên muốn đi dạo trong lãnh uyển, bỗng “phịch” một tiếng, cửa phòng bị một người đẩy mạnh, một nha hoàn đầu tóc rối mù, quần áo không chỉnh tề chạy vào, quỳ sụp dưới đất, khóc ko thành tiếng cầu xin:

-Vương phi nương nương, cầu xin người cứu chủ nhân của nô tỳ.

Nhìn nữ tử xa lạ trước mặt, Hiệp Vân Sơ ngạc nhiên, qua một hồi lâu, nàng mới bảo Thu Tứ đỡ nàng kia đứng dậy, dịu dàng nói:

-Có chuyện gì từ từ nói, người như vậy, ta làm sao biết được chủ nhân của người xảy ra chuyện gì?

Nàng kia thấy Diệp Vân Sơ gặp nàng cũng không nói lời ác, ngược lại thái độ cực kỳ hiền lành, trong lòng cũng giảm đi vài phần kinh hoàng, nức nở một hồi mới nói:

-Vương phi nương nương, chủ nhân của nô tỳ bị nhiễm phong hàn, hiện tại sốt cao không giảm, đã hôn mê nhưng quân sự ở lãnh uyển không cho nô tỳ ra ngoài mời đại phu, nô tỳ thật sự không còn cách nào khác, đành bạo gan đến thỉnh cầu Vương Phi nương nương cứu chủ nhân nô tỳ.

Diệp Vân Sơ nghe xong lời nói của nàng kia, đôi mày thanh tú nhíu lại, trầm mặc trong chốc lát, mới nhẹ nhàng hỏi:

-Người chưa nói cho ta biết chủ nhân của người là ai?

Cũng không phải là nàng quá mức cẩn thận mà là hiện tại nàng thân cô thế cô, tuy mang danh Vương Phi của Hạ Vệ Thần nhưng hiện tại nàng bị cấm cửa trong lãnh uyển, thân phận so với những người khác cũng không mấy bất đồng. Huống hồ tại lãnh uyển, kẻ hầu người hạ qua lại đều là gia nhân của thị thiếp bên người Hạ Vệ Thần, nàng không nghĩ lại tự gây họa với họ

31. Chương 31: Biến Cố (2)

Có lẽ nhận thấy được thái độ xa cách, lãnh đạm của Diệp Vân Sơ, đầu gối của nàng kia mềm nhũn, tránh Thu Tứ đỡ nàng ta, quỳ phịch xuống dưới đất, khóc nói:

-Chủ nhân nô tỳ là Hướng Nhu, nô tỳ biết, bên ngoài có rất nhiều lời đồn đại không tốt về chủ nhân nhưng nô tỳ biết Vương phi nương nương nhân hậu, mong Vương phi có thể cứu chủ nhân nhà nô tỳ, nô tỳ nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp ân đức Vương phi nương nương...

Không nhìn được cô gái đang khầu đầu, khóc không thành tiếng, trong lòng Diệp Vân Sơ không đành lòng, nang hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đỡ cô gái kia dậy, nói:

-Đứng lên đi, người cầu xin như vậy cũng vô dụng thôi, người cũng biết, mặc dù ta là Vương phi nhưng giờ khắc này (vì là cổ đại nên mình dùng giờ khắc mà không dùng giờ phút) ta và chủ nhân người đều cùng một dạng người, đều ở trong lãnh uyển này, cho dù ta đồng ý giúp chủ nhân người nhưng sợ rằng có tâm mà không có lực...

Nghe lời nói của Diệp Vân Sơ, trong mắt nàng kia tràn đầy tuyệt vọng nồng đậm, nàng ta không kiềm chế được nữa, gào khóc:

-Không thể trách Vương phi nương nương, chỉ trách số mệnh chủ nhân nô tỳ quá khổ, lần này ra đi có lẽ cũng là chuyện tốt, chỉ có điều....

Nói lời cuối cùng, nàng kia không nói được nữa, không ngừng khóc lóc, thần thái bi thương phần hận.

Đều là người dưới, thấy nàng kia bi thương như vậy, trong lòng Thu Tứ khó xử, không đành lòng, mặc dù nàng biết chủ nhân mình cũng là bất đắc dĩ nhưng nàng không nhịn được, nói:

-Công chúa, hay là người đi xem một chút? Nàng thật đáng thương....

Tâm tư của Thu Tứ sao Diệp Vân Sơ lại không biết? Cứu một mạng người còn hơn thăng Phật bảy cấp, bất kể Hướng Nhu và tướng quân Lệ Ngân kia có quan hệ thế nào đi chăng nữa thì nàng ta cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi! Mặc dù hiện tại nàng thân bất do kỷ nhưng cũng thật sự không thể thấy chết mà không cứu được.

Nghĩ tới đây, Diệp Vân Sơ bất đắc dĩ thở dài một hơi, đi đến quyết định, nói với nàng kia:

-Người dẫn ta đi xem chủ nhân nhà người!

Nàng kia thấy Diệp Vân Sơ đồng ý cứu giúp chủ nhân nhà nàng ấy thì vô cùng mừng rỡ, cũng không dám kéo dài, dẫn Diệp Vân Sơ ra ngoài.

Nàng ấy dẫn Diệp Vân Sơ tới một hoang viện tiêu điều rất nhanh, chỗ này Diệp Vân Sơ nhận ra, đây chính là chỗ mà đêm hôm đó nàng vô tình lạc vào thấy Hướng Nhu và Lệ Ngân ở cùng một chỗ, lúc đó là đêm khuya, cảnh sắc mờ mịt lung, mà bây giờ là ban ngày, thoát nhìn chỗ này cũ nát hơn, thậm chí mái nhà còn thủng vài chỗ, nước mưa chảy từ bên ngoài vào, cảnh tượng trong nhà lộn xộn.

Nàng kia dẫn Diệp Vân Sơ vào trong nhà, tránh mấy chỗ bùn lầy vũng nước, vẻ mặt lúng túng bất an, khi nghe thấy trong nhà truyền đến tiếng động rất nhỏ thì nháy mắt vẻ mặt trở nên khẩn trương, đẩy cửa đi vào.

Diệp Vân Sơ theo nàng kia vào trong, cảnh tượng trong nhà làm nàng hể cau mày. Bày biện trong phòng cực kỳ đơn sơ, trừ một cái bàn cũ nát gọi là bàn theo hình thức thì cũng chỉ có một tấm ván gỗ đặt thành cái giường, trên cái giường là một cô gái đang nằm, sắc mặt tái nhợt, trắng bệch, đó chính là Hướng Nhu mà nàng gặp ngày nào, chỉ có đáng về sỏi nổi điên loạn là không còn nữa, giờ khắc này nàng giống như tượng gỗ mất đi linh hồn, nằm trên giường không nhúc nhích, hai tròng mắt nhắm tịt cho thấy nàng đang hôn mê.

Nhìn Hướng Nhu hôn mê nhưng đau khổ lại không dứt, vẻ mặt Diệp Vân Sơ nghiêm trọng lấy tay đặt nhẹ lên trán nàng ta, trên trán truyền đến độ nóng làm nàng muốn giãy nảy. Hướng Nhu bị cảm lạnh rất nặng, nếu không mời đại phu tới đây chữa trị thì sợ rằng sẽ không chịu được lâu nữa.

32. Chương 32: Khuyên Bảo (1)

-Công chúa, nàng ta sao rồi?

Thu Tứ thấy thần sắc Diệp Vân Sơ nghiêm trọng, lo lắng hỏi han. Ngay cả cô gái kia cũng nhìn Diệp Vân Sơ đầy nghi ngờ.

Diệp Vân Sơ thở dài một hơi, trầm mặc không nói gì, Hướng Nhu bị cảm lạnh rất nặng, lại còn đang sốt cao, trừ khi mời được đại phu tới đây chữa trị, nếu không nàng cũng không có cách nào khác.

-Vương phi nương nương, cầu xin người, cầu xin người cứu chủ nhân nô tỳ...

Nàng kia thấy Diệp Vân Sơ trầm mặc không nói gì, hô to một tiếng, quỳ xuống, không ngừng dập đầu với Diệp Vân Sơ, trong giọng nói nức nở nồng đậm tuyệt vọng.

Nhìn cô gái không ngừng dập đầu cầu xin mình, Diệp Vân Sơ nhìn sang Thu Tứ, mặc dù biết chuyện này vô cùng khó khăn nhưng nàng cũng không đành lòng, chậm rãi khom lưng, dưới sự giúp sức của Thu Tứ đỡ nàng kia dậy, nói:

-Người tên là gì? Đứng dậy đi, để nói chuyện hơn.

Nàng kia nghẹn ngào trả lời:

-Hồi bẩm Vương phi nương nương, nô tỳ gọi là Tâm nhi.

-Tâm nhi à? Người ở lại đây chăm sóc chủ nhân của người, ta đi tìm quân sự, hy vọng quân sự có thể nở mặt.

Diệp Vân Sơ quan sát Tâm nhi dung mạo bình thường, vì sự trung thành của nàng ấy với chủ nhân mà than thở. Đi theo một chủ nhân thần trí không bình thường, không biết nàng ấy ở trong lãnh uyển này đã phải chịu bao nhiêu khổ sở?

-Đa tạ Vương phi nương nương, đại ân đại đức của Vương phi nương nương, nô tỳ luôn nhớ kỹ trong tâm.

Thấy Diệp Vân Sơ đồng ý giúp đỡ, Tâm nhi cực kỳ vui mừng, lại muốn quỳ xuống dập đầu nhưng Thu Tứ đã đỡ nàng lấy nàng ta.

-Chăm sóc chủ nhân người cho tốt.

Diệp Vân Sơ khẽ thở dài một hơi, cũng không nói thêm nữa, xoay người đi ra ngoài, không phải lúc trước nàng lạnh lùng mà hiện tại nàng cũng chỉ là một chú chim bị nhốt trong lồng, nàng là Vương phi nhưng chỉ là Vương phi trên danh nghĩa, Vương phi bị vứt bỏ giam vào lãnh uyển này, địa vị ở trong cung cũng không bằng một quân sự nhỏ nhoi.

Diệp Vân Sơ bắt đầu đi tìm quân sự của lãnh uyển, nhưng quân sự kia lại lạnh lùng cho nàng biết, nói Điện hạ có lệnh người trong lãnh uyển không được rời đại phủ. Diệp Vân Sơ lại bắt đầu đi một lần nữa ra khỏi lãnh uyển tìm gặp Hạ Vệ Thần.

Nhưng Hạ Vệ Thần lại ở Thần điện trong cung, đất đai cực kỳ rộng lớn, phủ điện vô cùng rộng rãi, muốn tìm người trong đó quả là khó như lên trời. Trong lúc Diệp Vân Sơ đang lẩn mò tìm đường thì vô tình nghe được lời mấy người dưới nói:

-Bây giờ Điện hạ đang Túy Ý đình tiếp khách, mau mang điểm tâm này tới đó, đừng chậm trễ nữa.

Nghe vậy, trong lòng Diệp Vân Sơ nhất thời mừng rỡ.

Túy Ý đình xây sau hoa viên trong điện. Lúc này tuy là cuối mùa thu, tuy trăm hoa không đua nở nhưng đang là tiết mai nở, mưa phùn liên tục, cũng có ý vị khác.

Đôi mắt tìm kiếm ở nơi xa xa, hạt mưa lất phất, nhất phái thanh tân. Ngày thường ngắm hoa đều ở dưới ánh nắng tươi sáng, ngày hôm nay ngắm hoa cũng có một phong cách riêng.

Đông Phương ngưng ngồi trong Túy Ý đình, nâng chén trà, cười khẽ, nói:

-Ngày thành thân của Thần huynh, tại hạ không thể trở về, thật sự là chuyện hối hận nhất trong đời. Ta và huynh kết nghĩa huynh đệ nhiều năm, ngày đại hôn của huynh nhưng vị huynh đệ ta đây lại không thể tới chúc mừng, đến nay trong lòng vẫn không yên.

Hạ Vệ Thần khẽ cau mày, lạnh lùng nói:

-Hừ, lời Ngưng huynh sai rồi. Đó là quỷ kế của lão Hoàng đế An Khánh, chuyện vui cái nỗi gì? Chẳng lẽ ngay cả huynh cũng cười nhạo ta?

-Nghe lời này của Thần Huynh, chuyện thay mặt đổi đào này đúng là canh cánh trong lòng.

Đông Phương Ngưng mỉm cười, lông mày gầy nhẹ, lại nói:

-Đừng nói là một An Khánh nhỏ nhoi, nếu Thần huynh có lòng thì chỉ sợ con gái khắp Đông Ly cũng trốn không thoát khỏi bàn tay Thần huynh, sao đệ nhất mỹ nhân An Khánh có thể thoát được?

33. Chương 33: Khuyên Bảo (2)

Hạ Vệ Thần cười nhạt một tiếng, bưng chén trà nhấp nhẹ một ngụm, lạnh nhạt nói:

-Ngâm nước ba nghìn, chỉ lấy một bầu, không biết Ngưng huynh còn nhớ ba năm trước đây huynh cũng giống Bồn Vương? Nếu như Bồn Vương nhớ không nhầm thì năm đó huynh cũng tương tự một cô gái An Khánh? Xem ra cách nhìn của Bồn Vương và Ngưng huynh đây không giống nhau.

Nghe lời nói của Hạ Vệ Thần, vẻ mặt đang mỉm cười của Đông Phương Ngưng cứng lại, vẻ ưu sầu lướt qua trong mắt, nhưng ngay sau đó cười khẽ một tiếng, giọng nói như không có chuyện gì xảy ra:

-Nếu nói không giống, tại hạ cũng cảm thấy tâm Vương phi của Thần huynh làm người ta có cảm giác mới mẻ. Mới có khoảng thời gian ngắn đã danh chấn cả Đông Ly, một cô gái tầm thường sao có thể làm được?

Hạ Vệ Thần nghe Đông Phương Ngưng nhắc tới Diệp Vân Sơ, sắc mặt liền trầm xuống, vẻ mặt vui vẻ lúc trước biến mất không còn dấu vết.

Những lời của Đông Phương Ngưng tuy hơi chối tai nhưng không phải không có lý. Lấy thân phận hiện tại của Hạ Vệ Thần hấn, nếu hấn muốn thì có cô gái Đông Ly nào có thể thoát khỏi bàn tay hấn? Nhưng trong lòng hấn sớm đã có Tuyết nhi, mặc dù con gái trong Đông Ly này hấn đều có được một cách dễ dàng nhưng Tuyết nhi không thuộc về hấn thì còn có ý nghĩa gì?

Hấn, Hạ Vệ Thần muốn có gió liền có gió, muốn mưa liền có mưa, chưa từng có cảm giác tim đập thình thịch với một cô gái, chỉ có lần đó, trong quán rượu ở An Khánh, thoáng thấy gương mặt Tuyết nhi, hấn mới biết cảm giác tim đập thình thịch là như thế nào. Nhưng tất cả những điều tốt đẹp đó cũng chỉ vì ả xấu xí độc ác kia mà không tồn tại, hấn chỉ có thể nuốt oán hận vào trong lòng.

-Huynh đừng nhắc tên ả xấu xí kia trước mặt ta, lần đó huynh biết Bồn Vương muốn bêu xấu ả, sao lại giải vây cho ả ta?

Nhớ lại ở yến hội, Đông Phương Ngưng lại ra tay giúp đỡ ả ta, hấn tức giận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Thấy Hạ Vệ Thần tức giận, Đông Phương Ngưng vẫn cười nhạt, nói:

-Vậy Thần huynh bảo tại hạ phải làm như thế nào? Bêu xấu nàng trước mặt mọi người, để cho Lệ Ngân và Diệp Bằng Yên mất hết mặt mũi, sau đó lặng lẽ đẩy lên ngọn cờ chiến tranh giữa An Khánh và Đông Ly? Nếu ngày đó tại hạ không ra tay sợ rằng hôm nay Vương phi khó thoát khỏi cái chết.

Hạ Vệ Thần trầm mặc không nói, vẻ mặt căm giận, không cần Đông Phương Ngưng nhắc nhở hấn cũng biết hiện tại ả xấu xí kia không thể chết được, nhớ lại mấy ngày trước Phụ hoàng mắng hấn làm hấn càng tức giận hơn. Nếu không phải tại ả xấu xí kia thì hấn cũng không bị rơi vào thế cười trên lưng hổ không thể xuống được.

Thấy Hạ Vệ Thần trầm mặc không nói, Đông Phương Ngưng khẽ nói:

-An Khánh và Bắc quốc ngày càng thân thiết, hấn là đã sớm cấu kết với Bắc quốc rồi, mặc dù Hoàng đế An Khánh ngu dốt vô đạo nhưng Diệp Bằng yên cực kỳ thông minh. Trước mắt dù thực lực của Đông Ly vô cùng mạnh nhưng đối với hai nước An Khánh và Bắc quốc, nếu khai chiến, ai chết bởi tay ai vẫn chưa thể biết rõ, không biết Thần huynh nghĩ thế nào?

Lợi hại trong chuyện này sao Hạ Vệ Thần lại không biết? Lần này Đông Phương Ngưng nhắc tới chuyện này tất nhiên là vì sợ hấn trong cơn nóng giận muốn tính mạng của ả xấu xí kia, nên mới đột nhiên nhắc nhở.

Hạ Vệ Thần lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt bỗng liếc nhìn bóng hình xinh đẹp xa xa, cả người nổi bật, mặt che lụa trắng, giống như không hề bước chân mà tới đây, từ xa nhìn lại giống như tiên tử hạ phàm, đẹp không thể tả.

Đông Phương Ngưng cũng ngẩng đầu nhìn lại, trong lòng thầm than. Đêm đó, đôi mắt sáng tinh anh xuất hiện trong óc hắn. Trong lòng bỗng nhiên hiện lên rất nhiều hình ảnh, kỹ thuật múa linh động nổi bật, dung nhan xấu như ác quỷ, đôi mắt sáng tinh khiết không vướng chút bụi trần chốn nhân gian rốt cuộc nàng là cô gái như thế nào?

34. Chương 34: Lãnh Khốc Vô Tình (1)

Lạnh lùng hoàn hồn, Đông Phương Ngưng thấy bên môi Hạ Vệ Thần nở nụ cười lãnh khốc tàn nhẫn, nụ cười trong lòng tắt đi chỉ có ưu sầu.

Hạ Vệ Thần cười lạnh, nói:

-Phủ đệ của Bồn Vương tuy lớn nhưng gặp người chướng mắt ở khắp nơi, Bồn Vương cũng phục dưng khí của ả, Bồn Vương không tìm ả phiền toái thì thôi, nay lại tự mình dẫn xác tới! Chẳng lẽ sợ Bồn Vương bỏ rơi ả sao?

Đông Phương Ngưng khẽ cau mày, ánh mắt đi theo cô gái, đôi mắt sáng dừng trên người nàng. Vì đã đi ở dưới trời mưa lâu nên nước mưa làm ướt y phục màu lam nhạt, y phục mỏng manh bó sát người, đường cong lưng linh hiện rõ, y phục màu lam nhạt càng làm lộ rõ da thịt mềm mại trắng như tuyết của nàng. Nàng giờ phút này vô cùng quyến rũ và hấp dẫn. Mặc dù chàng là người lạnh nhạt nhưng khi nhìn thấy nàng, cổ họng trở nên khô khốc, bên trong cơ thể có một luồng khí nóng bốc lên.

Nhìn giai nhân đến gần, Đông Phương Ngưng hoảng hốt trong một khắc, chàng chỉ cảm thấy đôi mắt sáng như có nước của nàng ẩn chứa lạnh lùng, cao ngạo và bất khuất, giống như chàng và nàng đã quen biết ngàn năm rồi.

Chậm rãi tiến lên, Diệp Vân Sơ cố nén cảm giác thấp thỏm bất an trong lòng, khom người hành lễ:

-Nô tỳ tham kiến Điện hạ.

Lạnh lùng nhìn Diệp Vân Sơ, nụ cười lạnh lùng bên môi Hạ Vệ Thần càng rõ hơn, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng mở miệng:

-Hóa ra là Vương phi, Vương phi thật là có nhã hứng, bước chậm dưới màn mưa, không biết là muốn để ai thương tiếc?

Sắc mặt Diệp Vân Sơ hơi biến đổi, nín nhịn phần nộ, nhẹ giọng nói:

-Nô tỳ không muốn quấy rầy nhã hứng của Điện hạ, lần này nô tỳ đến đây là có chuyện muốn nhờ.

-Hả?

Hạ Vệ Thần hơi nhíu mày lại, giống như nghe được chuyện tiểu lâm gì buồn cười lắm, cất tiếng cười to. Một lúc lâu sau, tiếng cười mới dứt, châm chọc nói:

-Không biết Vương phi có chuyện gì yêu cầu Bồn Vương?

Diệp Vân Sơ cắn môi, cố ý quên đi sự châm chọc trong mắt Hạ Vệ Thần, nói:

-Hương Nhu cô nương bị cảm lạnh rất nghiêm trọng, nhất định phải mời đại phu tới chữa trị, mong rằng Điện hạ có thể mở một con đường....

Lời nàng còn chưa dứt, Hạ Vệ Thần khi nghe thấy hai chữ “Hương Nhu”, sắc mặt đã trầm xuống, cười lạnh, nói:

-Vương phi có ý tốt, xem ra Vương phi chưa biết rõ thân phận của mình, chẳng lẽ Vương phi cho rằng mình có thể ra mặt cầu xin thay người khác thì Bồn Vương sẽ mềm lòng sao?

Tin đồn quả nhiên không sai, Hạ Vệ Thần đúng là lãnh khốc vô tình, bất kể Hưởng Nhu đã phạm phải sai lầm nhưng nàng cũng là vợ chồng với hắn, cái gọi là ân ái phu thê, sao Hạ Vệ Thần có thể thấy chết mà không cứu?

Mặc dù trong lòng tức giận nhưng Diệp Vân Sơ vẫn cố nín nhịn, nói:

-Kính xin Điện hạ nể tình tình cảm giữa Điện hạ và Hưởng Nhu cô nương trong quá khứ...

-Cảm ơn!

Sắc mặt Hạ Vệ Thần tối lại, chợt đứng lên, lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Vân Sơ, tức giận quát:

-Hay ột tiện nhân không biết tốt xấu, hôm nay đến thân người còn khó giữ được, còn vọng tưởng ra mặt thay ả sao? Diệp Vân Sơ, ngươi muốn gây chú ý chứ gì?

Hai tay Diệp Vân Sơ nắm chặt lại, nàng muốn gây chú ý cái gì? Nàng chỉ muốn cứu người thôi! Cảm giác phần hận dâng lên từ nơi sâu nhất trong tâm, cố gắng duy trì tỉnh táo vào lúc này không còn sót lại chút gì, nàng tức giận nhìn Hạ Vệ Thần, một lúc lâu sau mới cắn răng nói:

-Là nô tỳ đường đột, nô tỳ trở về Tư Quá uyển.

Nói xong nàng không hề chần chừ xoay người rời đi. Nhờ người không bằng nhờ mình, Hạ Vệ Thần đã lãnh huyết vô tình như vậy, nàng có cầu xin hắn nữa thì cũng vô ích mà thôi!

Đột nhiên, không đợi nàng bước đi một bước, giọng nói Hạ Vệ Thần lạnh lùng như tiếng ma quỷ truyền từ phía sau đến:

-Đứng lại! Diệp Vân Sơ, ngươi thật to gan, Bồn Vương đã nói ngươi có thể đi chưa?

35. Chương 35: Lãnh Khốc Vô Tình (2)

Diệp Vân Sơ nghe vậy, bước chân chậm lại, cô nén cơn giận trong lòng, quay đầu, cắn răng nói:

-Không biết Điện hạ còn gì sai bảo?

Thấy Diệp Vân Sơ đứng bất động tại chỗ, Hạ Vệ Thần cười lãnh khốc một tiếng, nói:

-Làm sao? Không phải ngươi muốn cầu xin Bồn Vương sao? Nếu như ngươi chịu quỳ ở chỗ này mười canh giờ, Bồn Vương sẽ mở một con đường, mời đại phu đến thăm bệnh cho nữ nhân kia, thế nào?

Sắc mặt Diệp Vân Sơ tái nhợt, nàng nắm hai tay rất chặt, chặt đến nỗi như dùng hết sức lực toàn thân, bởi vì tức giận quá mức mà thân thể nhỏ bé của nàng khẽ run lên. Mười canh giờ? Hưởng Nhu bây giờ đừng nói là mười canh giờ, cho dù là một canh giờ thì cũng không thể trì hoãn được, nam nhân lãnh huyết vô tình này muốn nàng quỳ ở đây mười canh giờ mới đồng ý mời đại phu cho Hưởng Nhu, rõ ràng muốn đưa Hưởng Nhu vào chỗ chết! Có câu một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm, dù thế nào đi chăng nữa Hưởng Nhu cũng từng là Vương phi của hắn, sao hắn có thể có lòng dạ ác độc đến vậy?

Đột nhiên Diệp Vân Sơ cười to, tiếng cười tràn đầy bi thương, vì Hưởng Nhu, cũng vì mình. Tình người lạnh lùng, kết quả của Hưởng Nhu ngày hôm nay chính là kết quả ngày sau của nàng. Hôm nay Hưởng Nhu còn có nàng cầu xin, vậy sau này ai sẽ vì nàng mà cầu xin đây?

Thấy Diệp Vân Sơ đột nhiên cất tiếng cười to, sắc mặt Hạ Vệ Thần âm trầm trong nháy mắt, lạnh lùng nói:

-Người cười cái gì?

Tay nắm lại rất chặt, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay. Diệp Vân Sơ ngẩng đầu, ánh mắt sắc nhọn, giống như lưỡi kiếm nhìn thẳng Hạ Vệ Thần:

-Cười cái gì? Cười chuyện buồn cười nhất thiên hạ! Tử tù bị bệnh còn thể được chữa trị, mà thân đường đường là thê thiếp của Nhị điện hạ Đông Ly nhưng lại không bằng chó lợn! Có câu một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm, tuy Hưởng Nhu có điều không tốt nhưng nàng vẫn là thê tử của người. Hôm nay nàng ấy bị bệnh nặng, người lại tìm mọi cách kéo dài, không chịu mời người chữa trị, đối đãi với một người thần trí

không thanh tỉnh như vậy thật quá tàn nhẫn, Hạ Vệ Thần người căn bản không bằng loài cầm thú, thật uống phí làm người!

-Diệp Vân Sơ! Đừng tưởng rằng Bồn Vương không dám giết người! Đừng tưởng người là công chúa An Khánh thì Bồn Vương không dám làm gì người....

Hạ Vệ Thần đập mạnh vào cái bàn đá, đôi mắt sâu và đen vì giận dữ mà trở nên đỏ ngầu, giống như đôi mắt đầy máu của ác ma, đôi mắt sắc bén mà hung tàn.

Diệp Vân Sơ không hề sợ hãi, cắt ngang lời hắn, cười to, nói:

-Ha ha, Hạ Vệ Thần người có gì mà không dám? Bây giờ ta cũng đã hiểu vì sao Hường Nhu lại phát điên, đó là bởi vì nàng ấy không muốn đối mặt với người! Chỉ cần là người bình thường cũng không muốn giáp mặt với ác ma lãnh huyết vô tình như người! Trở thành người phụ nữ của người là bi kịch lớn nhất đời nàng! Lãnh uyển nhiều nữ nhân như vậy, ha ha, thật là đáng buồn, thật là đáng tiếc....

Chỉ nghe “Đoàng” một tiếng rất lớn, bàn đá trong Túy Ý đình bị Hạ Vệ Thần dùng một chưởng phá nát một bên, từng mảnh nhỏ văng tung tóe khắp nơi, trong đó có một mảnh lớn bay tới phía Diệp Vân Sơ, xẹt qua bả vai nàng, rách một vết rách dài trên cánh tay nàng.

Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy cánh tay như bị phé, sau khi đau đớn tới chết lặng, tâm cũng đau nhói theo, một dòng chất lỏng nóng ẩm chảy ra, thậm chí y phục màu lam nhạt của nàng, chậm rãi chảy xuống.

Đau đớn kịch liệt, cắt ngang lời nói của Diệp Vân Sơ.... Nhưng đôi mắt bừng cháy lửa giận kia vẫn lóe lên một cách bất khuất.

-Đáng chết! Câm mồm lại!

Hạ Vệ Thần giận dữ không ngừng, chợt phát tay một cái, tất cả những gì còn sót lại trên bàn rơi hết xuống đất, xoảng xoảng, vang lên những tiếng động lớn, chén rượu, điểm tâm rơi lả tả đầy đất, giờ khắc này Hạ Vệ Thần giống như mất thú mất đi tâm trí, cặp mắt đen nhanh, lóe lên cái nhìn hung tàn, hắn hung hãn nhìn Diệp Vân Sơ, giống như muốn băm nàng thành trăm nghìn mảnh để giải đi mối hận trong lòng.

36. Chương 36: Lãnh Khốc Vô Tình (3)

Bên môi Diệp Vân Sơ nở nụ cười lạnh, không hề sợ hãi nhìn thẳng Hạ Vệ Thần, trên cánh tay truyền tới đau đớn, lòng nàng đã tích tụ đầy phần nộ và hận thù, nhìn Hạ Vệ Thần đang nổi giận mãnh liệt giống như sư tử, nàng không kìm được lớn tiếng nói:

-Đáng chết? Người nói rất đúng, Diệp Vân Sơ đã sớm nên chết từ lâu rồi! Tham sống sợ chết đến giờ, đã sớm chán sống từ lâu rồi!

Nàng chịu đựng đủ rồi, cũng kiên nhẫn đủ rồi! Sống thì thế nào? Chết thì sao? Thay vì nhẫn nhục mà sống tạm bợ, không bằng chết còn vui vẻ hơn. Dù sao nam nhân giống như ma quỷ ở trước mắt này cũng không bỏ qua cho nàng, cái chết, đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!

-Diệp Vân Sơ, người muốn chết!

Gầm lên giận dữ, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy bóng dáng người trước mắt lóe lên một cái, cổ đã bị bóp chặt.

-Điện hạ....

Đông Phương Ngưng khịp thời mở miệng, nhưng không thể cản được Hạ Vệ Thần, thấy sắc mặt hắn tối sầm, tay vẫn bóp chặt lấy cổ Diệp Vân Sơ.

Lực đạo dần dần tăng thêm làm Diệp Vân Sơ không thể hít thở được, nhưng trong mắt nàng vẫn có sự kiên nghị bất khuất, đôi mắt sáng giống như nước mùa thu, dưới ánh nắng mặt trời càng lộ vẻ sáng chói như ngọc quý.

Nhìn đôi mắt này, trong lòng Hạ Vệ Thần chấn động, tức giận quát:

-Người muốn chết sao? Bỏ Vương hết lần này lần khác sẽ không để người chết! Bỏ Vương muốn người phải sống, muốn sống mà cũng không được!

Nói xong hần buông mạnh tay ra, Diệp Vân Sơ ngã dúi xuống đất, phất ống tay áo một cái, bực tức rời đi.

Diệp Vân Sơ ngã trên mặt đất, yếu ớt đỡ lấy cánh tay bị thương, cổ họng truyền đến đau đớn, nàng không chịu được ho khan vài tiếng. Vết thương chảy ra rất nhiều máu, chẳng biết đã nhuộm đỏ ống tay áo của nàng từ bao giờ, thậm chí ướt đầm vùng áo ở ngực. Nhớ tới vẻ mặt thịnh nộ lúc nãy của Hạ Vệ Thần, nhớ tới những lời nói vô tình, nhớ tới bàn tay như gọng kìm kia, nàng vẫn còn cảm thấy hoảng sợ.

Đông Phương Ngưng đứng ở một bên từ từ đi tới, nhìn Diệp Vân Sơ đầy quan tâm, nói:

-Vương phi nương nương bị thương không nhẹ, hay là cầm máu trước đi.

Nói xong chàng vung áo bào lên, xé ra một mảnh vải, không để ý đến lễ tiết, dám ngồi xuống, đích thân băng bó vết thương cho nàng.

Mười ngón tay thon dài của chàng, động tác mềm mại, nhẹ nhàng, giống như sợ đụng vào sẽ làm đau nàng. Trên người chàng có mùi hương trà quen thuộc thơm ngát, mùi hương đó bay thẳng vào mũi nàng. Hơi thở quen thuộc, mùi hương quen thuộc làm tư niệm tích tụ đã lâu trong nội tâm của Diệp Vân Sơ tràn ra như thủy triều mãnh liệt.

Trong lòng Diệp Vân Sơ chua xót, biết rõ cử chỉ của chàng là không hợp lễ nhưng không nghĩ sẽ cự tuyệt. Nàng kinh ngạc nhìn chàng, nhìn chăm chú. Đôi mắt kia vẫn là đôi mắt sáng ngời quen thuộc với nàng, người, vẫn là con người thân thuộc ấy. Nhưng giờ đây mặc dù chàng gần trong gang tấc nhưng lại như bị ngăn cách bởi ngọn núi sừng sững, thiên sơn vạn thủy xa xôi.

Không thể quay về được, nàng và chàng không thể quay trở về được. Hạnh phúc kia, tất cả mọi thứ tốt đẹp đều chỉ như một giấc mơ, một đi không trở lại.

Hai đầu lông mày của chàng ưu sầu như thiêu cháy mắt nàng, nàng không chịu được nhắm mắt, không để chàng nhìn thấy nàng rơi lệ.

-Cảm ơn....

Cổ nén chua xót trong lòng, Diệp Vân Sơ xa cách giữ lễ nói tạ ơn với chàng.

-Vương phi nương nương không cần khách khí, chỉ là tiện tay mà thôi.

Động tác Đông Phương Ngưng nhẹ nhàng, dịu dàng băng bó kỹ vết thương, thản nhiên nói.

Nghe tiếng nói khê của chàng, trong lòng Diệp Vân Sơ cảm thấy đau đớn, bây giờ nàng trong mắt chàng chẳng qua chỉ là “Vương phi nương nương”, chàng không nhận ra nàng, bây giờ đối với chàng mà nói, nàng chẳng qua chỉ là một người xa lạ.

-Ngoài trời giá rét, Vương phi nương nương trở về phòng nghỉ sớm đi.

Băng bó kỹ vết thương cho Diệp Vân Sơ xong, Đông Phương Ngưng đứng lên, thản nhiên nói:

-Tại hạ cáo từ.

Nói xong, chàng không đợi Diệp Vân Sơ mở miệng, tự mình xoay người rời đi.

37. Chương 37: Biện Pháp (1)

Diệp Vân Sơ không biết mình rời khỏi Túy Ý đình như thế nào, cả người nàng đều mỗi một, giống như bị mất hồn, bất tri bất giác trở lại căn nhà cũ nát của Hướng Nhu.

Thu tứ đã đứng chờ từ lâu thấy Diệp Vân Sơ trở lại, đầu tiên là vui mừng, khi ánh mắt nàng nhìn thấy vết máu loang lổ trên cánh tay Diệp Vân Sơ, vết thương chỗ cánh tay rất lớn, vội đi nhanh tới đỡ Diệp Vân Sơ, hốt mất ủng đồ, ghen ngào nói:

-Công chúa, người làm sao vậy? Làm sao lại bị thương?

Diệp Vân Sơ thở dài một hơi, thần sắc buồn rầu, đang muốn trả lời Thu Tứ... lại thấy Tâm nhi rồi bời đi ra từ trong phòng, hỏi dồn dập:

-Vương phi nương nương, mời đại phu đến chưa ạ? Chủ nhân, người....

Nàng ấy nói tới đó thì chợt dừng lại, dung nhan thanh tú vì thấy vết thương trên cánh tay Diệp Vân Sơ mà trở nên tái nhợt.

Thấy Tâm nhi như vậy, trong lòng Diệp Vân Sơ không đành lòng, an ủi:

-Tâm nhi, người đừng vội, để từ từ nghĩ cách, chủ nhân nhà người nhất định sẽ không có chuyện gì....

Hiện tại Tâm nhi đã hoàn toàn tuyệt vọng, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, khóc ròng, nói:

-Vương phi nương nương, người không cần an ủi nô tỳ, nô tỳ biết mạng của chủ nhân, trong lòng Điện hạ vẫn còn hận chủ nhân nhưng chủ nhân cũng là bị ép buộc....

Ép buộc? Chẳng lẽ năm đó là Hường Nhu bị ép thành thân với Hạ Vệ Thần sao? Nghe lời nói của Tâm nhi...., trong lòng Diệp Vân Sơ không khỏi nghi ngờ, chợt nhớ lại việc đã thấy tối hôm đó, nếu Hường Nhu bị ép thành thân với Hạ Vệ Thần tại sao sau khi thần trí không tỉnh táo, người nhớ mãi không quên là Hạ Vệ Thần mà không phải là Lệ Ngân?

Lúc Diệp Vân Sơ đang nghi ngờ ở trong lòng không giải thích được thì Tâm nhi bỗng dập đầu với nàng, dập đầu rất mạnh, máu tươi trên trán chảy ròng ròng nhưng vẫn không dừng lại.

Thấy Tâm nhi như thế, trong lòng Diệp Vân Sơ cũng hơi kinh hãi, nói:

-Tâm nhi, người làm cái gì vậy? Cho dù người có như vậy ta cũng không giúp được chủ nhân của người....

Trong mắt Tâm nhi hiện lên sự quyết tâm, nói:

-Vương phi nương nương, nô tỳ biết người là người tốt, nô tỳ không dám liên lụy Vương phi, nô tỳ chỉ xin Vương phi tìm cơ hội, nói chuyện ngày hôm nay cho tướng quân Lệ Ngân...

Tướng quân Lệ Ngân? Lòng Diệp Vân Sơ hơi động, bật thốt:

-Tâm nhi, chủ nhân nhà người được cứu rồi!

-A?

Tâm nhi và Thu Tứ bị lời nói của Diệp Vân Sơ làm cho kinh ngạc, Thu Tứ kinh hô, Tâm nhi nhìn Diệp Vân Sơ đầy kinh ngạc, không thể tin điều mình vừa nghe thấy.

Diệp Vân Sơ thấy hai nàng sửng sốt, khẽ mỉm cười, nói:

-Phủ của Điện hạ thông với hoàng cung, nếu có thể xuất phủ, tìm được tướng quân Lệ Ngân, ta tin tướng quân Lệ Ngân nhất định có cách.

Tâm nhi Diệp Vân Sơ nói mà hai mắt sáng ngời, nói:

-Vương phi nói đúng, nô tỳ liền ra phủ tìm tướng quân Lệ Ngân.

Nói xong, Tâm nhi không đợi Diệp Vân Sơ mở miệng liền đi ra ngoài.

Song nàng ấy chưa kịp cất bước thì bị Diệp Vân Sơ kéo lại, Tâm nhi không hiểu nhìn Diệp Vân Sơ, nói:

-Vương phi nương nương....

Diệp Vân Sơ khẽ lắc đầu, nói:

-Người không thể đi, người trong phủ biết người, người ở lại chăm sóc chủ nhân đi.

-Nhưng....

Tâm nhi nhìn Diệp Vân Sơ do dự, mọi người trong phủ đều biết nàng, nàng muốn ra phủ cũng không phải dễ dàng, nhưng chủ nhân bệnh nặng, không thể trì hoãn thêm nữa.

Diệp Vân Sơ trầm tư trong chốc lát, cắn răng nói:

-Tâm nhi, chăm sóc chủ nhân người cho tốt, chuyện ra phủ này để ta nghĩ cách!

Nói xong, nàng không đợi Tâm nhi trả lời liền xoay người rời đi.

38. Chương 38: Biện Pháp (2)

Thu Tứ cẩn thận thay quần áo sạch sẽ cho Diệp Vân Sơ, không khỏi lo lắng, nói:

-Công chúa, nô tỳ biết mặt Lệ tướng quân, không bằng để nô tỳ đi đi? Nếu bị Điện hạ biết được người ra khỏi phủ một mình, sợ rằng sẽ gây khó dễ cho người....

Diệp Vân Sơ tháo khăn che mặt ra, khẽ lắc đầu, nói:

-Trong phủ có rất nhiều tai mắt, sao người ra khỏi phủ được? Thu Tứ, đừng lo lắng, yên tâm ở trong phủ chờ ta trở lại.

Người có thể tìm cơ hội ra khỏi phủ chỉ có nàng, ngày thường Thu Tứ ở trong lãnh uyển này ra ra vào vào, không thể đảm bảo có người không nhận ra nàng ấy, mà nàng sau khi khôi phục lại dung mạo vẫn mang khăn che mặt, trong phủ điện không ai biết rõ dáng vẻ của nàng, chỉ cần nàng tìm một cái cơ ra khỏi phủ thích hợp thì đoán chừng cũng không khó khăn lắm.

Nói thì dễ nhưng khi Diệp Vân Sơ theo kế hoạch đi sau cửa sau của phủ mới phát hiện có rất nhiều khó khăn. Từ xa nhìn lại có rất nhiều thị vệ canh gác, nô bộc ra ra vào vào đều có lệnh bài ra vào, nàng muốn nhân lúc hỗn loạn mà ra ngoài căn bản cũng không có bất cứ cơ hội nào.

Đứng ở một chỗ suy nghĩ một hồi, Diệp Vân Sơ thật sự là không thể nghĩ ra cách nào khả thi, đang muốn rời đi thì đột nhiên truyền đến một tiếng quát lạnh:

-Đứng lại.

Diệp Vân Sơ hơi ngẩn ra, nhất thời không biết nên đi hay ở lại, lúc này lại nghe thấy tiếng cười nói:

-Tam điện hạ cần gì phải so đo với một hạ nhân? Người nhìn xem, người làm người đó sợ hãi rồi đó.

Giọng nói này dịu dàng thanh nhã, nhưng rất quen thuộc.

Trong lòng Diệp Vân Sơ chấn động, chợt dừng bước. Mặc dù nàng không quay đầu lại nhưng nàng nghe ra giọng nói phía sau là của Đông Phương Ngưng, Đông Phương Ngưng ở chỗ này, vậy đây không phải là cơ hội rời phủ tốt nhất của nàng sao?

Diệp Vân Sơ đang trầm tư thì nghe tiếng Tam điện hạ ki cười, nói:

-Ngưng huynh thương hoa tiếc ngọc như vậy, chẳng lẽ nô tỳ này lại là một mỹ nhân hay sao?

Nói xong, Tam điện hạ dừng một chút, quát lên:

-Người nào kia, tới đây cho Bồn Vương xem mặt!

Giọng nói Tam điện hạ hơi khàn khàn, mặc dù đang cười khê nhưng lời nói không có ý tứ khiến người cảm thấy vô cùng không thoải mái. Diệp Vân Sơ mặc dù không muốn gặp mặt như vậy nhưng là bị ép buộc bắt buộc dĩ, đành cúi thấp đầu chậm rãi đi tới, cúi người quỳ lạy, tiếng nói ờ thấp xuống:

-Nô tỳ tham kiến Tam điện hạ, tham kiến Đông Phương công tử.

Tam điện hạ hứng thú nhìn thẳng Diệp Vân Sơ, một lúc lâu sau mới cười nói:

-Ngưng huynh, đây là mỹ nhân huynh nhìn ra? Nhất như chuột, theo Bồn Vương nghĩ thì mỹ nhân như thế cũng không được.

Đông Phương Ngưng cười khỏ, chàng cũng không phải giống lời của Hạ Vệ Lam có hứng thú với nô tỳ này, mà là bởi vì dáng vẻ rụt rè, sợ hãi của nô tỳ kia thu hút sự chú ý của chàng, cho nên chàng mới đi theo, nhìn xem nàng muốn làm gì. Giờ khắc này nghe Hạ Vệ Lam nói....không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

-Tam điện hạ, tại hạ chưa từng nói nàng ấy là mỹ nhân....

-Hả?

Nghe Đông Phương Ngưng nói, mày kiểng của Hạ Vệ Lam chau lại, cười nói:

-Ngưng huynh cần gì xấu hổ? Nô tỳ này xuất hiện ở đây nhất định là người trong phủ Nhị hoàng huynh, nếu như thật sự huynh có ý, Bồn Vương liền ra mặt thay huynh, thưởng nàng cho huynh, thế nào? Lấy giao tình giữa huynh và Nhị hoàng huynh, Nhị hoàng huynh nhất định không cự tuyệt!

Nói xong, hắn không đợi Đông Phương Ngưng mở miệng, quát to với Diệp Vân Sơ:

-Ngẩng đầu lên, cho Bồn Vương xem một chút!

Diệp Vân Sơ nghe vậy nhưng trong lòng cảm thấy đau khổ, nếu có thể, nàng tình nguyện như thế, chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng, cho dù lấy thân phận là nô tỳ nàng cũng trăm ngàn nguyện ý, chỉ tiếc rằng đây cũng chỉ như bóng hoa, ánh trăng trong nước mà thôi.

39. Chương 39: Biện Pháp (3)

Nội tâm nàng khổ sở, đang định ngẩng đầu lên một cách chậm rãi thì thấy Đông Phương Ngưng nói:

-Tam điện hạ cần gì làm khó nàng, tại hạ thấy đáng vẻ nàng vội vã, lo lắng, chắc là có việc gì gấp muốn làm ngay, không bằng....

Song Hạ Vệ Lam cũng không chờ chàng nói xong, liền cười nói:

-Ngưng huynh không phải coi trọng một nữ nhân xấu xí, sợ bị Bồn Vương nhạo báng? Để Bồn Vương nhìn đáng vẻ, diện mạo nàng một chút cũng không được sao?

Đông Phương Ngưng thấy bất đắc dĩ, thật ra lúc trước khi chàng thấy Diệp Vân Sơ, mặc dù trong lòng có nghi ngờ nhưng đáng vẻ nàng quá mức quen thuộc, trong lòng chàng mơ hồ đã có ấn tượng, giờ khắc này thấy Hạ Vệ Lam nhất quyết không chịu buông tha, chỉ đành nói:

-Tam điện hạ muốn xem, sao tại hạ dám ngăn trở? Chẳng qua là chuyện này rất quan trọng, trăm triệu cũng gánh vác không nổi....

-Ha ha, nghe giọng nói của Ngưng huynh thì đây hẳn là một nữ nhân xấu xí không thể nghi ngờ! Cũng được, Bồn Vương đã thấy rất nhiều mỹ nữ, nữ nhân xấu xí thì sao? Chưa thấy nhiều lắm!

Hạ Vệ Lam cười đầy ẩn ý, giọng nói vang lên, nhìn lần nữa về phía Diệp Vân Sơ, nói:

-Người, ngẩng đầu lên!

Không biết sao Diệp Vân Sơ nghe lời cự tuyệt của Đông Phương Ngưng với Hạ Vệ Lam, trong lòng lại thấy đau khổ, mà bây giờ nàng cũng bất chấp đau đớn trong lòng, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên phía trên.

Dung nhan khuyên thành lộ ra trước mặt hai người, thời gian như dừng lại ở khoảnh khắc đó. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh tới mức tiếng hít thở cũng nghe rõ được.

Đôi mắt sáng trong giống như làn nước mùa thu của Diệp Vân Sơ nhìn hai nam tử trước mắt. Một người mặc áo bào bằng gấm thượng hạng màu xanh đậm ở trước mắt, gương mặt tuấn mỹ tà mị là Tam điện hạ Hạ Vệ Lam, chỉ thấy hắn như bị dừng hình ở thời khắc này, nụ cười tà mị trên mặt không biến mất, mà trong mắt hiện ra sự khó tin về cảnh tươi đẹp trước mắt. Mà Đông Phương Ngưng vẫn mặc bạch y nhanh nhẹn, tài trí bất phàm. Trên gương mặt tuấn tú là vẻ khiếp sợ, đôi mắt đen trong như suối giờ khắc này thiếu đi mấy phần thanh nhã, nhưng thay vào đó là vẻ kinh ngạc, nghi ngờ và không thể hiểu nổi.

Nhìn hai người giạt mình sững sờ này, vẻ mặt Diệp Vân Sơ đạm mạc, cúi đầu lần nữa, nói:

-Nô tỳ không biết là Tam điện hạ, mong Tam điện hạ thứ tội.

Nhưng nàng nói ra, đợi một lúc rất lâu vẫn không thấy Hạ Vệ Lam đáp lại, Hạ Vệ Lam không nói lời nào, nàng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lẳng lặng quỳ ở chỗ đó. Một lúc lâu sau, cũng là Đông Phương Ngưng phục hồi thần trí trước, chỉ thấy chàng ho nhẹ một tiếng, cười khẽ, nói:

-Tam điện hạ chẳng qua chỉ là đùa một chút, cũng không thực sự làm khó nàng, nàng mau đứng lên đi!

Nghe giọng nói êm khẽ của Đông Phương Ngưng, trong lòng Diệp Vân Sơ cảm thấy phức tạp, nàng khẽ thở dài, trả lời:

-Nô tỳ tạ ơn Tam điện hạ, tạ ơn Đông Phương công tử.

Nói xong liền chậm rãi đứng lên, nhưng Hạ Vệ Lam cũng không cho nàng rời đi, nàng chỉ đành tiếp tục đứng ở một bên.

Giờ khắc này cuối cùng Hạ Vệ Lam cũng phục hồi lại được tinh thần, đôi mắt nóng rực nhìn thẳng Diệp Vân Sơ, khóe miệng nở nụ cười hứng thú, nhẹ giọng hỏi:

-Người là người trong uyển này? Tên gọi là gì?

Trong lòng Diệp Vân Sơ cả kinh, nhưng trấn định rất nhanh, khẽ trả lời:

-Nô tỳ là Vô Tâm, là nha hoàn hồi môn của Vương phi nương nương.

-Vô Tâm? Tên của người cũng thật là kỳ lạ.

Hạ Vệ Lam cười khẽ, nụ cười trên mặt quỷ quái không tả được bằng lời, trầm ngâm trong chốc lát, lại nói:

-Bổn Vương thấy người chần chừ ở đây rất lâu, người có chuyện gì vậy?

Trong lòng Diệp Vân Sơ run lên một cái, lại cúi người, quỳ xuống nói:

-Hồi bẩm Tam điện hạ, hôm nay Vương phi nương nương bị thương, nô tỳ lo lắng cho nương nương nên mới muốn ra phủ đi mua ít thuốc trị thương, nhưng nô tỳ nhất thời nóng lòng, chưa xin quân sự lệnh bài ra phủ, cho nên....

-Thật không?

Giọng Hạ Vệ Lam mang theo nghi ngờ, nhưng cũng không làm khó nàng, lấy từ trong ngực ra một lệnh bài, cười nói:

-Thấy người trung thành với chủ nhân như vậy, thôi đi nhanh về nhanh!

-Dạ!

Diệp Vân Sơ nhận lấy lệnh bài, không dám chần chừ, vội vàng xoay người rời đi, không biết có phải cảm giác nàng đã sai hay không mà nàng luôn cảm thấy Hạ Vệ Lam này đã sớm nhìn ra thân phận thật của nàng.

40. Chương 40: Diệp Bằng Yên (1)

Ngày mai chính là ngày đoàn đưa hôn An Khánh lên đường về nước, hiện tại thì Lệ Ngân đã rời khỏi cung, ở ngoài dịch quán với quân đội, Diệp Vân Sơ muốn gặp Lệ Ngân, cứ đến dịch quán là được.

Dịch quán ở Đông Ly nằm ở phía tây kinh thành, cách hoàng cung khá xa, ngày thành thân của nàng và Hạ Vệ Thần, nàng nhớ đoàn hộ tống đưa dâu phải đi gần ba canh giờ. Nhưng đoàn đưa dâu đông đúc, đi lại chậm chạp, hôm nay chỉ có duy nhất mình nàng nên cũng không bận khoăn cho lắm.

Diệp Vân Sơ không dám chậm trễ một khắc nào, đi vô cùng cấp bách, bệnh tình của Hường Nhu rất nặng, nếu nàng còn đi từ trên đường thì chắc sẽ không tới kịp, nếu như Hường Nhu có xảy ra chuyện gì thật sắc nàng sẽ áy náy cả đời.

Đông Ly là một nước cường thịnh, trong kinh thành cực kỳ náo nhiệt, hàng quán rực rỡ muôn màu, nhưng trong lòng Diệp Vân Sơ thì không để ý tới mấy thứ đó, chỉ muốn chạy tới dịch quán thật nhanh, bỏ qua bao ánh mắt si mê nhìn nàng.

Một thiếu nữ độc thân, xinh đẹp đi ở giữa phố chợ phồn hoa có thể dễ dàng khiến ba kẻ xấu nhìn trộm. Có người không biết vô tình hay cố ý nhìn Diệp Vân Sơ, ánh mắt người đi đường ở một bên lộ ra đồng tình và tiếc hận, nhưng không ai dám tiến lên bắt chuyện.

-Tiểu mỹ nhân, đi đâu mà gấp vậy, nàng muốn đến nơi nào thế?

Một gã nam tử bỗng nhiên qua đây cản đường Diệp Vân Sơ, đôi mắt tam giác ti hí, trêu đùa nhìn Diệp Vân Sơ đầy mê đắm.

Đột nhiên thấy một nam tử xa lạ xuất hiện cản đường, Diệp Vân Sơ hơi ngẩn ra, nhưng chỉ lạnh lùng nhìn đối phương một cái, muốn vòng đi qua, nàng còn chưa cất bước thì đột nhiên hai bên trái, phải xuất hiện hai nam nhân không có ý tốt, dần dần tới gần nàng, chặn đường đi của nàng.

Diệp Vân Sơ hơi ngẩn ra, nhìn mấy nam nhân đang nhìn mình mê đắm một cách khinh thường, lạnh lùng nói:

-Các người muốn làm gì?

Nam nhân trước mắt cười một cách đê hèn, nói:

-Tiểu mỹ nhân đừng sợ, chẳng qua là bốn công tử nàng, mau theo bốn công tử, chỉ cần nàng biết điều một chút đi theo bốn công tử về phủ, làm thị thiếp của bốn công tử, bốn công tử sẽ cho nàng vinh hoa phú quý, cầm y ngọc thực, thế nào?

Diệp Vân Sơ cười nhạt, châm chọc:

-Thật không? Chỉ sợ thứ bốn cô nương muốn, người không thể có nổi!

Nói xong, sắc mặt Diệp Vân Sơ trầm xuống, không thèm để ý đến tên kia, liền cất bước đi, nhưng nàng vừa mới xoay người đã bị kéo lại, nghe thấy một giọng nói quen thuộc đầy kinh ngạc truyền đến:

-Sơ nhi? Là nàng? Sao nàng lại ở đây?

Diệp Vân Sơ vui mừng ngẩng đầu nhìn nam tử trước mắt, nhưng trong nháy mắt lòng nàng chùng xuống. nàng không ngờ có thể gặp Thất ca ở chỗ này, nếu Thất ca ở chỗ này thì nói không chừng tướng quân Lê Ngân nhất định cũng ở đây, nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ bất chấp chuyện cũ với Thất ca, hỏi:

-Thất ca, tướng quân Lê Ngân ở đâu? Mau dẫn muội đi gặp!

Diệp Bằng Yên hơi ngẩn ra, thấy giọng nói của Diệp Vân Sơ lo lắng cũng không hỏi nhiều, dẫn Diệp Vân Sơ đi.

Mà ba tên không có ý tốt kia mắt thấy mỹ nhân sắp tới tay, làm sao chịu bỏ qua dễ dàng? Về mặt tất cả tối sầm lại, vây chặt chỗ này, đang muốn mở miệng khiêu khích, lại không ngờ trong đám người bỗng xuất hiện mấy chục người mặc đồ đen bao vây bọn họ, bọn họ bị dọa cho sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, xui xẻo trên mặt đất, chỉ đành trơ mắt nhìn Diệp Bằng Yên dẫn Diệp Vân Sơ đi.

Mà Diệp Bằng Yên ôm Diệp Vân Sơ vào trong ngực, ánh mắt sắc nhọn nhìn mấy tên kia, trong mắt hiện lên sát ý. Bất kể mấy nam tử này có gia cảnh gì, cứ mạo phạm người của Diệp Bằng Yên hẳn chỉ có một con đường, đó là chết! Cho dù nơi này là Đông Ly thì bọn chúng cũng khó thoát khỏi cái chết!

41. Chương 41: Diệp Bằng Yên (2)

-Thất ca, tướng quân Lê Ngân ở đâu?

Diệp Vân Sơ nhìn chỗ hoang vu trước mắt, mặc dù trong lòng nghi ngờ vì sao Thất ca lại mang mình tới đây nhưng nàng thật sự lo lắng cho Hướng Nhu, chỉ muốn mau mau chóng chóng gặp Lê Ngân, kể hết chuyện của Hướng Nhu ra.

-Sơ nhi, tướng quân không có ở đây, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Diệp Bằng Yên nghe lời nói của Diệp Vân Sơ không khỏi cảm thấy lo lắng mà hỏi.

Nghe nói Lệ Ngân không có ở đây, Diệp Vân Sơ hơi ngậy ra, tiện đà thở dài một hơi, nói hết chuyện của Hướng Nhu ra. Mặc dù Lệ Ngân không có ở đây nhưng cũng không sao, bởi vì lần này nàng ra ngoài phủ gặp được Thất ca, nhất định Thất ca sẽ có cách.

Quả nhiên vừa nghe Diệp Vân Sơ nói xong, Diệp Bằng Yên thở dài một hơi, nói:

-Sơ nhi, nàng tốt bụng quá, nàng yên tâm, để ta sai người đi lấy thuốc trị cảm lạnh cho nàng.

Nói xong hắn liền sai người dưới đi lấy thuốc.

Thấy Diệp Bằng Yên đã sắp xếp xong xuôi, trong lòng Diệp Vân Sơ mới thở phào nhẹ nhõm, con tim đang bị treo ngược cuối cùng cũng gỡ xuống được. Đối với Thất ca nàng vẫn tin tưởng, vì ở An Khánh, Thất ca là người duy nhất thật lòng với nàng.

-Sơ nhi, xin lỗi, đã để nàng phải chịu khổ.

Nhìn dung nhan gầy yếu của Diệp Vân Sơ, trong mắt Diệp Bằng Yên đầy đau đớn. Đều là lỗi của hắn, là hắn không bảo vệ nàng chu đáo, khiến nàng phải chịu khổ.

Ban đầu khi Diệp Vân Tuyết thoái hôn, phụ hoàng muốn gả nàng đi, hắn từng cố gắng khuyên nhủ phụ hoàng, nhưng cuối cùng thì phụ hoàng vẫn là vua một nước, hắn mặc dù là Thái tử An Khánh nhưng không thể nào kháng chỉ, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đi vào biển lửa mà bất lực.

Hắn yêu nàng, lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng, hắn đã yêu nàng rồi. Cho dù hắn biết nữ nhân đó là muội muội cùng cha khác mẹ với mình nhưng hắn vẫn không thể kiềm chế mà nhảy xuống hố. Hắn biết sự quan tâm của hắn đối với nàng sẽ mang lại tai họa cho nàng, nhưng hắn có cách nào không chế được trái tim của mình. Từ lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng, tim của hắn, trừ nàng ra không thể thu nhận bất cứ ai. Cho nên bất luận có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cho dù nàng có là Vương phi của Nhị Thái tử Hạ Vệ Thần, hắn đối với nàng vẫn vậy, bất kể như thế nào, nàng, Diệp Vân Sơ chỉ có thể là của Diệp Bằng Yên hắn. Vì nàng, có phản bội tất cả người trong thiên hạ, bị người trong thiên hạ nhạo báng, hắn cũng sẽ không hối tiếc.

Muốn từ biệt, Diệp Vân Sơ không dám đối mặt với ánh mắt nóng rực của Diệp Bằng Yên, thản nhiên nói:

-Vân Sơ hiểu rõ Thất ca, chuyện này cũng không phải là do Thất ca sai, Thất ca không cần đau lòng.

-Không!

Bỗng nhiên vẻ mặt Diệp Bằng Yên đầy kích động, hắn nắm chặt lấy hai bên bả vai Diệp Vân Sơ, gầm lên:

-Sơ nhi, đây là lỗi của ta, nếu ngày đó ta có thể dẫn nàng rời đi, nàng sẽ không....

-Thất ca, cảm ơn huynh....

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Diệp Bằng Yên, trong lòng Diệp Vân Sơ khẽ thở dài một hơi, cắt ngang lời nói của hắn:

-Thất ca cần gì phải tự trách mình? Đó cũng không phải lỗi của Thất ca, đây là số mệnh của Vân Sơ....

Ý nghĩ của Thất ca đối với mình sao nàng lại không biết?! Nhưng nàng và Thất ca là huynh muội cùng cha khác mẹ, nàng thật sự không muốn nhìn hắn tiếp tục sai lầm, nàng chỉ hy vọng Thất ca có thể hiểu, không nên cố chấp nữa.

-Sơ nhi....

Trong mắt Diệp Bằng Yên hiện lên đau đớn, hai cánh tay hắn đột nhiên dùng sức, ôm chặt Diệp Vân Sơ vào trong ngực, trầm giọng gào thét:

-Sơ nhi, nàng biết rõ là ta....

Đối mặt với hành động đột ngột của Diệp Bằng Yên, trong lòng Diệp Vân Sơ sợ hãi, kinh hoàng, nàng muốn đẩy Diệp Bằng Yên ra, nhưng hai cánh tay của hắn giống như gọng kìm siết chặt người nàng, nàng dùng hết sức lực toàn thân vẫn không thể đung hắn đến nửa phần, bất đắc dĩ, Diệp Vân Sơ đành phải giơ tay, tát cho hắn một cái thật mạnh, hơi tức giận, nói:

-Thất ca, không nên như vậy!

42. Chương 42: Diệp Bằng Yên (3)

-Tại sao không thể như vậy? Sơ nhi, nàng biết rõ lòng ta, tại sao lại muốn cự tuyệt ta? Tại sao?

Gương mặt đau rát cũng không làm Diệp Bằng Yên buông tay, ngược lại lại dẩy lên phần nộ, không cam lòng trong lòng hắn, chỉ thấy hắn gầm lên giận dữ, hai tay đè lấy Diệp Vân Sơ, cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng kia.

Đôi môi bị phủ kín, tâm Diệp Vân Sơ sợ hãi trong nháy mắt. Nàng không bao giờ nghĩ tới Thất ca mà mình kính trọng có thể làm ra chuyện như vậy, sợ hãi, bị thương trầm kín lòng nàng, nước mắt tuyệt vọng trong nháy mắt sắp tràn ra.

Hắn là người thân của nàng, là ca ca mà nàng kính trọng nhất, sao hắn có thể đối xử với nàng như vậy? Chẳng lẽ hắn muốn ép nàng tới đường cùng mới cam tâm sao?

Nước mắt chậm rãi chảy trên mặt, rơi xuống vạt áo, ướt y phục của nàng, cũng làm ướt tay Diệp Bằng Yên, nước mắt lạnh như băng, giống như chảy vào tâm hắn, thân thể hắn cứng lại. Một lúc lâu sau mới chậm rãi buông Diệp Vân Sơ ra, đôi mắt đen hiện lên đầy đau đớn, giờ khắc này đau lòng không thôi.

Hắn đột nhiên cảm giác rất hận, rất hận, vì sao mình lại là ca ca của nàng, vì sao lại có quan hệ máu mủ với nàng? Nếu không phải, Sơ nhi tuyệt đối sẽ không kháng cự hắn, càng không phải đau khổ đến vậy.

Hận ý không cách nào hình dung được tràn ngập trong đáy lòng hắn, đột nhiên hắn nắm bàn tay mạnh mẽ lên trên cây cột, máu tươi, trong nháy mắt chảy ra ngoài, nhưng hắn vẫn không thể hít thở bình thường, không thể giảm bớt phần nộ, hận thù và đau đớn trong trái tim.

Hạ Vệ Thần! Trong nháy mắt Diệp Bằng Yên bỗng thấy hận hắn, cảnh ở yến tiệc kia lại hiện trong đầu hắn một lần nữa. Đều là lỗi của Hạ Vệ Thần, nếu không phải hắn ta, bây giờ Sơ nhi vẫn còn ở An Khánh, nếu không phải là hắn ta, Sơ nhi cũng không đau khổ đến thế, càng không rời khỏi hắn, lấy chồng ở Đông Ly xa xôi này!

Nghĩ vậy, hai tay Diệp Bằng Yên nắm chặt lại, ngón tay vì quá dùng sức mà trở nên trắng bệch. Không cam lòng chuyển thành hận thù vô tận. Nam nhân kia, tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn ta, sớm muộn gì, hắn cũng cho hắn ta biết, hắn ta sẽ phải trả giá! Không ai có thể cướp đi Sơ nhi của hắn, bởi vì nàng là của hắn, kiếp này nàng nhất định chỉ thuộc về Diệp Bằng Yên hắn, vì nàng, đấu cho có chiến tranh giữa An Khánh và Đông Ly, cho dù máu có chảy thành sông, hắn cũng tuyệt đối không buông tay!

Nhìn trên tay Diệp Bằng Yên đầy máu, trong lòng Diệp Vân Sơ mỉm cười, đúng là mình vẫn không đành lòng. Nàng nén chua xót trong lòng xuống, thở dài một hơi không gây ra tiếng động, xé một miếng vải ở y phục, đi tới băng bó vết thương trên tay hắn, giọng nói nghẹn ngào:

-Thất ca, tội gì huynh phải thế? Ngày mai là huynh lên đường trở về An Khánh rồi, kiếp này và muội và huynh không có duyên, mong rằng sau này huynh hãy bảo trọng....

Nàng và hắn cuối cùng cũng là không có duyên, tạm thời không nhắc đến việc bọn họ là huynh muội cùng cha khác mẹ, cho dù nàng và hắn không cùng một dòng máu, bởi vì với thân phận của nàng và hắn, kiếp này nhất định là vô vọng. Bởi vì ở trong lòng nàng, hắn chỉ là ca ca, ca ca duy nhất của nàng. Nàng có người nàng yêu, còn hắn chẳng qua chỉ là người thân của nàng.

Diệp Bằng Yên trầm mặc không nói gì, hắn đang nhìn một cách si ngốc dung nhan nghiêng nước nghiêng thành trước mặt. Gương mặt tuyệt mỹ này, hắn đang gần đến như vậy, nhưng lòng của nàng lại vô cùng xa xôi. Sơ nhi, Sơ nhi của hắn. Mặc dù hắn biết hắn yêu nàng sẽ làm nàng đau khổ hơn, nhưng hắn làm sao có thể buông tay? Hắn không thể, hắn không làm được. Bởi vì hắn không quên mất dung nhan tuyệt mỹ nhưng đầy sầu khổ này được.

43. Chương 43: Lòng Đố Kỵ (1).

Ánh trăng xuất hiện, mưa nhỏ liên tục kéo dài vài ngày cuối cùng cũng dứt. Vầng trăng lộ ra từ giữa những đám mây mù, treo lơ lửng trên không, tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Mấy ngày bận rộn, cuối cùng bệnh tình của Hường Như cũng đã ổn định hơn, sốt vì lạnh cũng giảm đi không ít, mà nhìn Hường Như uống thuốc rồi ngủ say, Diệp Vân Sơ cũng cảm thấy yên tâm hoàn toàn, chẳng qua là đêm khuya, người cũng yên lặng, lòng của nàng không cách nào bình tĩnh được. Vì nàng không thể quên được ánh mắt nóng rực ngày hôm nay của Thất ca.

Nàng trốn tránh, nhưng Thất ca cứ ép khiến nàng lùi bước, nàng không muốn mất đi Thất ca, nhưng không cách nào chấp nhận việc Thất ca có tình cảm trái luân thường đạo lý với nàng.

Từng hình ảnh của chuyện cũ hiện lên trong đầu, ban đầu ở An Khánh, nếu không phải là Thất ca thì nàng sợ rằng đã bị Diệp Vân Tuyết làm hại. Thất ca là người thân của nàng, cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, nhưng Thất ca của ngày hôm nay bảo nàng làm sao đối mặt với tình cảm nặng trĩu đó đây?

Ngày mai là ngày Thất ca rời Đông Ly về An Khánh, nàng chỉ mong từ nay về sau Thất ca có thể quên nàng, bình an về nước, không cần vì nàng bất hạnh mà buồn rầu.

Phiền muộn trong lòng, cả một ngày bận rộn, người đầy mồ hôi, Diệp Vân Sơ bảo Thu Tứ đi chuẩn bị nước nóng tắm rửa, gột rửa hết bụi bặm trên người đi.

Diệp Vân Sơ rất thích sạch sẽ, nhớ lại hồi còn ở An Khánh, vì ở lãnh cung khó có thể có nước nóng, nàng không chịu nổi được việc để người bẩn thỉu, ở ngoài trời đông giá rét, nước lạnh như băng tới tận thấu xương. Nàng đều cố gắng tắm rửa, sau mỗi lần tắm rửa xong đều cảm thấy mọi mệt mỏi, buồn phiền rời khỏi nàng.

Nhưng nhìn làn hơi nước nóng bốc lên trước mặt, Diệp Vân Sơ liền cảm thấy sợ hãi, vì làn hơi nước này làm nàng nhớ đến cái đêm đáng sợ ấy, nàng bị cướp đi sự trong sạch, cái đêm bị người ta làm nhục.

Đêm đó nàng cầu xin một cách thảm thiết, liều mạng mà giãy dụa, nhưng kẻ đó lại như ác ma, đối với lời cầu xin, la hét của nàng coi như mất điếc tai ngơ, vô lễ, thô bạo xé nát quần áo của nàng.

Đêm đó ở thác nước, hơi nước mờ ảo, chung quanh đều tối đen, giơ tay lên không thấy được năm ngón. Nàng không thấy rõ mặt người kia, nhưng nàng có thể nhớ rõ ràng sự đáng sợ, ham muốn và si mê trong mắt kẻ đó. Đôi mắt sắc trần đầy tham vọng chiếm giữ, làm người ta cảm thấy kinh hãi, sợ sệt. Nàng cầu xin, giãy dụa, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được, bất kể có cố gắng như thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của hắn.

Diệp Vân Sơ nắm chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay. Giống như nhớ lại cái đêm đáng sợ đó, cảm giác sợ hãi ập vào lòng. Nàng không quên được, vĩnh viễn cũng không thể quên được sự đau đớn khi cõi lòng tan nát, càng không quên đôi mắt sắc đỏ ngầu ấy. Chủ nhân đôi mắt đó đã hủy hoại nàng, hủy tất cả mọi thứ của nàng.

Đang lúc hoảng hốt bỗng nhiên nghe thấy giọng nói thất kinh của Thu Tứ truyền từ ngoài cửa vào:

-Nô tỳ khấu kiến Điện hạ, Điện hạ, Vương phi nương nương đang ở...

Lời Thu Tứ còn chưa dứt đã nghe thấy một tiếng động khác vang lên, cửa bị người ta dùng lực đá văng ra, sắc mặt Hạ Vệ Thần không tốt xông vào trong. Hắn lạnh lùng đứng ở đó, giống như dã thú tàn bạo, ánh mắt lạnh lẽo hung tợn nhìn thẳng nàng, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén đâm thủng cái khăn che mặt của nàng, đâm thẳng vào lòng nàng.

44. Chương 44: Lòng Đồ Kỵ (2)

Hạ Vệ Thần đứng ở đó, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Diệp Vân Sơ đang chỉ mặc đúng một bộ y phục bên trong mỏng manh.

Hơi nước trong phòng tỏa ra khắp nơi, Diệp Vân Sơ đứng trong màn hơi nước mờ ảo đó, đôi mắt lạnh lùng lộ ra khiếp sợ và ngạc nhiên, Không biết vì sao, Hạ Vệ Thần bỗng cảm thấy nàng ở trong làn hơi nước mờ ảo đó thoát nhìn lại đẹp đến vậy, hấp dẫn người ta đến vậy, làm hắn nhớ tới đôi mắt sáng đang cầu xin đó, làm hắn nhớ tới đôi mắt mê người của Tuyết nhi.

Nhưng trong tâm hẩn lại biết rõ, nữ tử che mặt trước mắt này không phải là Tuyết nhi mà hẩn yêu, mà là một ả xấu xí, khó coi!

Nhìn đôi mắt Diệp Vân Sơ, hẩn bỗng nhiên thấy tức giận, hẩn dùng chân đạp mạnh vào cửa phòng, cười lạnh đi vào, nói một cách đầy giễu cợt:

-Hay ột con tiện nhân lẳng lơ hoa bướm này, đây là thủ đoạn của người để quyến rũ Bồn Vương sao?

Nhìn vẻ mặt giễu cợt của Hạ Vệ Thần, trong lòng Diệp Vân Sơ không yên, nhưng đêm khuya Hạ Vệ Thần xuất hiện ở đây hẩn là đến tìm nàng để trút giận. Tuy trong lòng nàng sợ hãi nhưng cũng không biểu hiện ra trước mặt hẩn, cứ lạnh lùng đứng yên một chỗ, lẳng lặng nhìn hẩn, cũng không nói gì.

Nhưng sự trầm mặc của nàng ở trong mắt Hạ Vệ Thần càng làm hẩn thêm ngứa mắt, chọc giận hẩn. Sắc mặt hẩn càng thêm lạnh lùng, gương mặt tuấn tú tàn nhẫn, hẩn bỗng bước nhanh đến túm mạnh cánh tay của nàng, giống như muốn bóp nát nàng vậy, dùng sức rất nhiều:

-Không ngờ một kẻ xấu xí như ngươi còn có thủ đoạn như vậy, khó trách làm cho Diệp Bằng Yên thần hồn điên đảo, từ ngàn dặm xa xôi cũng tới Đông Ly chỉ vì một ả nhạt nhẽo như ngươi!

Hẩn phẫn hận, trong mắt đầy châm biếm.

Trong lòng Diệp Vân Sơ tức giận nhưng cố nén lại, thản nhiên nhìn Hạ Vệ Thần, nhìn Hạ Vệ Thần đầy thản nhiên, giống như đang nhìn một thằng hề vậy, giọng điệu không hề day sớt:

-Điện hạ có chuyện gì cứ nói thẳng, việc gì phải châm biếm nô tỳ? Nô tỳ tự biết diện mạo xấu xí không xứng với Điện hạ, chỉ mong Điện hạ đừng có ép người quá đáng.

Hạ Vệ Thần căm ghét thái độ lạnh nhạt đó của Diệp Vân Sơ, rõ ràng là một ả xấu xí không thể chịu nổi, nhưng vẻ lạnh nhạt của nàng, cả sự kiêu ngạo đó nữa, cao cao tại thượng giống như không để hẩn, đường đường là Nhị Thái tử Đông Ly vào trong mắt.

Hạ Vệ Thần giận dữ, hẩn lạnh lùng nhìn Diệp Vân Sơ chằm chằm, giống nói lạnh băng giống như tới từ địa ngục:

-Ép người quá đáng? Đúng là một tiện nhân miệng lưỡi sắc bén! Diệp Vân Sơ, ngươi thật to gan, dám phái người lên ra khỏi phủ sau lưng Bồn Vương? Xem ra đúng thật là người không để Bồn Vương vào trong mắt!

Diệp Vân Sơ nao nao, sau đó thì cả kinh trong lòng. Chuyện nàng lên ra khỏi phủ đi tìm thuốc cho Hưởng Nhu trừ nàng ra, cũng chỉ có Thu Tứ và Tâm nhi biết, sao Hạ Vệ Thần có thể biết được? Nghĩ vậy, tâm Diệp Vân Sơ chùng xuống, nàng bỗng nhớ tới Hạ Vệ Lam và Đông Phương Ngưng, nghe khẩu khí của Hạ Vệ Thần cũng không biết người đó là nàng, như vậy, hẩn nhất định là nghe từ Hạ Vệ Lam hoặc Đông Phương Ngưng mà biết chuyện này. Sở dĩ tối nay hẩn tới đây, chỉ sợ chuyện nàng ra ngoài phủ đã chọc giận hẩn.

Nhìn Diệp Vân Sơ trầm mặc không nói, tức giận trong lòng Hạ Vệ Thần càng mãnh liệt hơn, ả xấu xí này thật to gan, dám phái người lên ra khỏi phủ sau lưng hẩn? Một nữ nhân có mưu mô thâm trầm như vậy, mạo hiểm việc bị hẩn biết nàng phái người lên ra phủ, chắc chắn không đơn giản chỉ là lấy thuốc cho Hưởng Nhu, nói không chừng ả xấu xí này mượn cơ hội ngầm liên lạc với tình nhân cũ của ả là Diệp Bằng Yên.

Nghĩ vậy, Hạ Vệ Thần cảm thấy tâm như bị thứ gì đó đè nặng xuống, lòng đổ kị hừng hực dấy lên từ nơi sâu nhất trong tim, nhấn chìm hẩn. Gân xanh trên trán hẩn nổi lên, sắc mặt càng tối đi, bỗng nhiên bóp lấy cái cổ mẫn khảnh của Diệp Vân Sơ, tức giận quát:

-Tiện nhân! Nói, có phải ngươi và Diệp Bằng Yên tình cũ chưa dứt?

45. Chương 45: Lòng Đố Kỵ (3)

Từ cổ truyền đến cảm giác khó thở, cả tiếng nói nhục mạ của Hạ Vệ Thần làm Diệp Vân Sơ không thể nhịn được nữa, nàng dùng hết sức lực đẩy Diệp Vân Sơ ra, tức giận mắng:

-Hạ Vệ Thần, người quả thật không bằng loài cầm thú! Hướng nhu bị nhiễm phong hàn, người thấy chết mà không cứu, ta chỉ giúp nàng mà thôi nhưng người lại nhục mạ, nói xấu ta đủ đường, người.... người quả thực không phải là người....

Cầm hận tới cực điểm làm Diệp Vân Sơ không kiềm chế được nổi áp bức và lẳng nhục trong lòng, nước mắt trong suốt chảy từ khóe mắt xuống.

Nhìn Diệp Vân Sơ rơi nước mắt, Hạ Vệ Thần hơi sững sốt, nhưng đôi mắt đen thâm trầm kia trong nháy mắt lại trở nên đáng sợ, hần dùng hai tay túm lấy áo nàng, nhắc cả người nàng lên, sau đó ném mạnh vào trong bồn tắm.

Chỉ nghe một tiếng “phịch”, trong nháy mắt, Diệp Vân Sơ cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người nàng bay lên. Ngay sau đó, nàng cảm thấy tóc mình bị người ta túm chặt, ấn mạnh nàng vào trong nước, nháy mắt, cả người nàng đều ngập nước, thân thể bị ấn mạnh xuống, cả người vô cùng đau đớn.

Sợ hãi và bóng tối bao trùm lấy nàng, Diệp Vân Sơ vô cùng hoảng sợ, nàng giãy dụa theo bản năng, muốn hít thở, nhưng lại chỉ uống được những ngụm nước nóng, nàng bị nghẹn, giống như sắp ngạt đến nơi.

Không thể hít thở, bóng ma tử vong bao phủ lấy nàng, sức lực nàng giãy dụa càng ngày càng yếu, tuyệt vọng và sợ hãi trước nay chưa từng có tràn ngập sâu trong lòng nàng.

Hạ Vệ Thần lạnh lùng nhìn Diệp Vân Sơ giãy dụa không ngừng nhưng không hề có ý buông tay, mãi cho đến khi Diệp Vân Sơ dần dần không giãy dụa nữa, sắp sửa không hít thở nổi, hần mới túm tóc kéo nàng lên.

Quần áo ướt đầm dán chặt lên người Diệp Vân Sơ, đường cong lung linh của cô cũng không có ở trong mắt Hạ Vệ Thần. Cái khăn mỏng manh che mặt không bị tung ra, vẫn dính trên mặt nàng, nhưng vì bị ướt nhẹp nên trở nên trong suốt. Những sợi tóc lung tung, lộn xộn chẳng theo quy tắc gì vương trên mặt nàng, che giấu, nguỵ trang tuyệt đẹp của Diệp Vân Sơ.

Chỉ thấy nàng nhếch nhác không chịu nổi dựa vào mép bồn tắm, ho khan không ngừng, hít lấy hít để, bởi vì thiếu không khí nên tim phổi đau như bị kim châm. Đầu nàng cúi rất thấp, giống như con chim gãy cánh, không có sức mà đập. Nàng bây giờ ngay cả sức để khóc cũng không có, trong lòng chỉ thấy ngột ngạt và thê lương.

Nhìn Diệp Vân Sơ nhếch nhác không chịu nổi, lửa giận trong lòng Hạ Vệ Thần cũng dịu đi một chút, nhưng không biết tại sao, khi nhìn dáng vẻ yếu đuối đó của Diệp Vân Sơ, hần không thấy hả giận chút nào. Cái khắc Diệp Vân Sơ không giãy dụa nữa, tim của hần lại có cảm giác hoảng loạn, giống như là sợ hãi, hần sợ lúc đó nàng chết đi. Cảm giác đó làm hần không hề thoải mái, thậm chí còn cảm ghét.

Hần không muốn thừa nhận, cũng không tình nguyện thừa nhận, nhưng hần biết, lúc này đúng là hần sợ ả xấu xí cứ như vậy mà chết. Cái khắc hần túm nàng lên, dĩ nhiên hần khẩn trương tới mức trước nay chưa từng có.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hạ Vệ Thần lại trầm xuống, làm sao hần có thể, làm sao có thể lo lắng cho sự sống chết của ả xấu xí này? Hần chỉ không muốn nàng chết quá nhanh, vì hiện tại hần chưa chuẩn bị tốt, không muốn nàng chết làm hỏng chuyện lớn của hần! Nếu không phải vì như thế, ả này có sống hay chết hần cũng chẳng quan tâm!

Nghĩ vậy, trong lòng Hạ Vệ Thần thoải mái hơn một chút, mà dáng vẻ hiện tại của Diệp Vân Sơ cũng làm hần mất đi hứng thú tra tấn nàng, hần phất tay áo mạnh một cái, không quay đầu lại ra cửa rồi đi.

46. Chương 46: Hạ Vệ Lam (1)

Đêm, trăng sáng sao thưa, ánh trăng lạnh lẽo tỏa ra cả mặt đất, giống như mặt đất đang dùng một cái khăn thần bí che mặt lại.

Đèn đóm bên trong phủ sáng trưng, đèn lồng màu đỏ treo đầy cả phủ đệ, soi sáng cả một màu đỏ. Ở hậu hoa viên trong phủ lại càng sáng hơn, có khi còn hơn cả ban ngày. Đám người dưới đi đi lại lại, người nọ người kia, bận tới mất tới mũi.

Tối nay trong phủ có tiệc, nghe nói là Tam Điện hạ Hạ Vệ Lam xuất chinh chiến thắng trở về nên tổ chức tiệc chúc mừng. Tam Thái tử Đông Ly Hạ Vệ lam cùng Nhị Thái tử Hạ Vệ Thần là do cùng một mẹ sinh ra, tình huynh đệ cực kỳ gắn bó. Một tháng trước, Hạ Vệ Lam được phái tới phía tây Đông Ly dẹp loạn dị tộc ở đó, lần này chiến thắng trở về, trong cung, Hoàng thượng đã vì hân mà tổ chức tiệc mừng, bữa tiệc tối nay chỉ là giữa tình nghĩa huynh đệ.

Tiệc được tổ chức ở Túy Ý đình. Bàn đá trong Túy Ý đình đã sớm bày đầy đủ các món ngon vật lạ, trái cây tươi ngon, rượu ngon được ủ kỹ. Tiệc ngày hôm nay chỉ là tiệc trong nhà nên cũng không có nhiều người, ngồi đây cũng chỉ có mấy người, tất cả đều là bằng hữu lâu năm của Hạ Vệ Thần và Hạ Vệ lam. Mà Vương phi của Hạ Vệ Thần là Diệp Vân Sơ tất nhiên không thể vắng mặt, mặc dù hiện tại cả người Diệp Vân Sơ đều đau như nhưng phải cố gắng gượng mà tham dự.

Hạ Vệ Thần ngồi ở ghế cao nhất, Diệp Vân Sơ ngồi bên cạnh hắn, ngồi sòng vai với hắn. Phía dưới, ngồi đầu tiên chính là Tam Điện hạ Hạ Vệ Lam, sau đó mà một vị nam tử mặc áo bào màu xám nhạt, tướng mạo người này không được coi là tuấn mỹ nhưng rất tao nhã, giữ lễ. Diệp Vân Sơ cũng không biết người này, chỉ nghe nói đó là con trai của một vị trọng thần trong triều, là bạn tốt của Hạ Vệ Thần. Ngồi đối diện vị này là hai thiếu niên, bọn họ theo thứ tự lần lượt là con của Thừa tướng Mạc Phong và con thứ của đại gia giàu nhất kinh thành Tần Ngọc. Hai người này là bạn sinh tử với Hạ Vệ Thần.

Hôm nay trong phủ mở tiệc mừng, trừ Hạ Vệ Lam ra chỉ còn ba người này.

Không biết tại sao nhìn mấy nam nhân trò chuyện vui vẻ trước mắt này, tâm Diệp Vân Sơ bỗng rối bời, nàng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn xung quanh, giống như đang tìm gì đó. Nhìn quanh vài lần, nàng vẫn như trước không tìm được người muốn gặp, vì tối nay người đó không có ở đây.

Người tối nay không có ở đây chính là Đông Phương Ngưng. Tối nay, chàng không có ở đây.

Không thấy Đông Phương Ngưng, trong lòng Diệp Vân Sơ cảm thấy mất mát khó hiểu, giống như làm mất thứ gì, tâm tình vốn mơ hồ tràn đầy mong đợi như rơi xuống đáy vực.

Một ánh mắt nóng rực làm Diệp Vân Sơ hoàn hồn. Đó là ánh mắt của Tam Điện hạ Hạ Vệ Lam, khi nàng đến, cho đến khi hắn ngồi xuống, tầm mắt của Hạ Vệ Lam vẫn không rời khỏi nàng, vẫn nhìn thẳng nàng, đảo quanh người nàng, giống như đang tìm kiếm thứ gì. Nó khác với ánh mắt mông lung tìm kiếm lúc này của nàng, ánh mắt của hắn trực tiếp, không hề kiêng dè chút nào.

Diệp Vân Sơ nhìn Hạ Vệ Lam, diện mạo tuấn tú của hắn có mấy phần giống với Hạ Vệ Thần, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác hai người rất khác nhau. Hạ Vệ Thần lãnh khốc, tà mỵ, mà Hạ Vệ Lam là phóng đảng không kiềm chế được, giống như bề ngoài hoàn mỹ rất xứng với nét mặt nửa cười nửa không của hắn, vừa yêu mỵ hấp dẫn người, lại giống như con rắn độc nguy hiểm. Hắn ở đây, giữa những thiếu niên tuấn kiệt, giống như hạc giữa bầy gà, vô cùng chói mắt.

Giờ phút này, Hạ Vệ Lam hoàn toàn không để ý tới Hạ Vệ Thần, ánh mắt của hắn cứ như vậy, không hề kiêng nể, giống như ngọn lửa dữ dội nhìn chằm chằm Diệp Vân Sơ. Ánh mắt như lửa nóng lại mang ý vị sâu xa, giống như con sủ tử vô cùng đói khát nhìn chằm chằm con mồi, hoặc như một con rắn độc sắc sỡ, tuyệt đẹp, thè cái lưỡi đỏ lòm ra, ở trong hang đợi con mồi tiến vào.

47. Chương 47: Hạ Vệ Lam (2)

Đối mắt với ánh mắt không hề che giấu – trắng trợn, quyến rũ – hấp dẫn đó, Diệp Vân Sơ cảm thấy như có vô số con kiến đang bò khắp người, cảm giác cực kỳ không thoải mái. Vì ánh mắt không hề che giấu, tràn ngập tham vọng chiếm giữ làm nàng nhớ tới tên ác ôn đêm đó, dục niệm nang ngược làm nàng sờn cả gai ốc, cả người run run.

Diệp Vân Sơ nắm chặt tay lại, bất tri bất giác lòng bàn tay đã đầy mồ hôi. Ánh mắt của Hạ Vệ Lam làm nàng sợ hãi, theo bản năng nàng quay sang phía Hạ Vệ Thần, nhưng vẻ mặt của Hạ Vệ Thần lại làm lòng nàng rét run, bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo ngấm sâu vào xương.

Khóe môi Hạ Vệ Thần mỉm cười, thoát nhìn thì ôn hòa, vô hại, nhưng ánh mắt của hắn lại giống một thanh kiếm sắc có thể đâm toạc trái tim của nàng. Ánh mắt sắc bén, lạnh như băng nhìn nàng trực tiếp, giống như nàng là tội nhân thiên cổ tội ác tày trời, thân phạm vào tội chết, không thể tha thứ.

Ánh mắt của Hạ Vệ Thần với nàng như vậy cũng không xa lạ, mỗi lần hắn muốn đẩy nàng vào chỗ chết, hắn đều có ánh mắt lạnh lùng, u ám, giống như tối qua, hắn tàn bạo muốn nàng chết đuối.

Giống như đã nhận ra đáy mắt Diệp Vân Sơ ẩn sâu sợ hãi, thảm hại, Hạ Vệ Thần bỗng cười một cách ma quái, kẻ sát vành tay nàng, nhìn như vợ chồng khăng khít, tình sâu nghĩa nặng, nhưng lại nói ra những lời làm đáy lòng kẻ khác ớn lạnh, thậm chí cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết.

-Liếc mắt đưa tình với Hoàng đệ của Bồn Vương, chẳng lẽ tiện nhân như ngươi lại không chịu được cô đơn lạnh lẽo đến vậy sao?

Người Diệp Vân Sơ hơi hơi cứng đờ, nháy mắt nổi giận hiện lên trong đôi mắt trong như nước, hai tay dùng sức nắm chặt cái khăn thêu trong tay.

Tính cả lần trước, nàng và Hạ Vệ Lam gặp mặt không quá lần thứ hai. Hơn nữa Hạ Vệ Lam vô lễ nhìn thẳng nàng, căn bản là nàng không tránh được. Hạ Vệ Thần nói như vậy rõ ràng là cố ý nhục mạ nàng, nam nhân đáng ghê tởm này chính là không muốn cho nàng được sống yên thân, nhưng nàng không biết tối nay hắn sẽ hành hạ nàng như thế nào? Bêu xấu nàng trước mặt mọi người, hay là giật khăn che mặt của nàng, để cho người ta cười nhạo nàng? Chỉ hy vọng hắn không nên lựa chọn sau, nếu không người lúng túng, sẽ chính là hắn!

Thấy Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Sơ thân mật, trong mắt Hạ Vệ Lam hiện lên lạnh lùng khó hiểu, bỗng nhiên hắn nheo mắt lại, cười một cách miễn cưỡng, nói:

-Nhị hoàng huynh và Nhị hoàng tẩu thật đúng là đầm ấm. Thần đệ nghe nói, Nhị hoàng tẩu là An Khánh đệ nhất mỹ nhân, hôm nay muốn mở rộng tầm mắt, cũng không nghĩ Nhị hoàng tẩu lại lấy khăn che mặt, thần đệ thực sự cảm thấy rất tiếc nuối.

Lúc Hạ Vệ Lam nói chuyện, đôi mắt cũng không rời khỏi Diệp Vân Sơ, vẫn nhìn trực tiếp, nhìn nàng đầy trắng trợn, thậm chí ngay cả lời nói vô cùng vô lễ làm Diệp Vân Sơ cảm thấy rất phản cảm.

Nghe xong lời nói của Hạ Vệ Lam, Hạ Vệ Thần cũng không quan tâm, thậm chí không hề có ý trách tội Hạ Vệ Lam, chỉ thấy hắn cười khê, một tay ôm Diệp Vân Sơ vào trong lòng, thần nhiên nói:

-Tam hoàng đệ, Vương phi chính là người thương của Bồn Vương, trừ Bồn Vương ra, Bồn Vương tuyệt đối không cho phép nam nhân nào được nhìn dung mạo của Vương phi.

Nhưng lời này của hắn vô cùng ngang ngược, nhưng cũng rất tình sâu nghĩa nặng. Đặc biệt là ánh mắt chăm chú kia, hoàn toàn không thể nghĩ hắn nghĩ một đằng nhưng lại nói một nẻo.

Về mặt bên ngoài của Diệp Vân Sơ bất động, mỉm cười phối hợp diễn trò với Hạ Vệ Thần, nhưng trong lòng lại cười đầy châm biếm.

Nếu như nàng không biết Hạ Vệ Thần, nhất định sẽ bị hắn lừa. Vừa mới gả đến Đông Ly có mấy ngày, tuy nàng tiếp xúc với Hạ Vệ Thần không nhiều nhưng đã sớm thấy rõ hắn là loại người thế nào. Trong lòng rõ ràng là căm ghét nàng, hận nàng không thể chết, nay lại diễn trò như thế trước mắt Hạ Vệ Lam, tất nhiên cũng là vì có nguyên nhân. Thoạt nhìn, có lẽ hắn và Hạ Vệ Lam cũng không giống như lời người ta, huynh đệ tình thâm.

48. Chương 48: Gây Khó Khăn (1)

Đối với vẻ mặt từ chối không thay đổi của Hạ Vệ Thần, Hạ Vệ Lam cũng không nghĩ nhiều, chỉ thấy hắn cười tà mị một tiếng, nhìn thẳng Diệp Vân Sơ, nói một cách miễn cưỡng:

-Nếu Nhị hoàng huynh không muốn Nhị hoàng tẩu lộ kiều dung, thần đệ sao dám gương ép? Chẳng qua từng nghe nói Nhị hoàng tẩu đa tài đa nghệ, không biết Nhị hoàng huynh có thể để Nhị hoàng tẩu ca múa góp vui, để thần đệ mở rộng tầm mắt?

Một tay Hạ Vệ Thần ôm Diệp Vân Sơ, tướng mạo tuấn mỹ cười vô cùng xán lạn, thần nhiên nói:

-Nếu Tam hoàng đệ đã có đề nghị này, thật sự không thể chối từ. Vương phi, nàng vì Tam hoàng đệ mà biểu diễn một khúc múa đi.

Qua lần trước, Hạ Vệ Thần biết rõ khả năng ca múa của Diệp Vân Sơ, cái chính là, hắn biết Diệp Vân Sơ đang bị thương bên cánh tay phải, hơn nữa ngày hôm qua còn bị hắn tra tấn một phen, đề nghị bây giờ của Hạ Vệ Lam hắn không từ chối vì hắn chờ xem, ả xấu xí này sẽ bị xấu mặt trước mắt mọi người!

Trên mặt Diệp Vân Sơ vẫn bình tĩnh như lúc đầu, nhưng trong lòng lại hơi chùng xuống. Cánh tay bị Hạ Vệ Thần làm bị thương ngày ấy vẫn chưa khỏi hẳn, trải qua đêm qua bị Hạ Vệ Thần tra tấn, miệng vết thương như muốn rách ra lần nữa, tuy rằng hiện tại nàng thấy cũng không có gì không ổn, nhưng nàng biết, ngày hôm nay bất luận thế nào nàng cũng không thể múa được. Mà Hạ Vệ Thần đã đồng ý thỉnh cầu của Hạ Vệ Lam trước mặt mọi người, ý tứ cực kỳ rõ ràng, muốn nàng xấu mặt trước mắt mọi người, giống như lần trước làm nàng cảm thấy nhục nhã, xấu hổ.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ không khỏi cười lạnh, nam nhân này quả nhiên là không có lúc nào là không nghĩ cách nhục mạ, tra tấn nàng, vì muốn đạt được mục đích hạ nhục nàng thậm chí cũng không thêm để ý tới hiện tại nàng đang mang thân phận Vương phi.

Nhưng Hạ Vệ Thần cũng đừng quá coi thường nàng, tuy bây giờ nàng không thể múa được thật nhưng thứ nàng am hiểu không chỉ có kỹ thuật múa, nàng có thể hát, múa không được thì hát một khúc để chống đỡ, cái đó không làm nàng khó xử.

Hạ Vệ Thần không biết suy nghĩ trong lòng Diệp Vân Sơ, thấy nàng nhú đôi mày thanh tú lại, nghĩ nàng đang khó xử, trong lòng mừng thầm, cái hắn muốn, chính là làm nữ nhân này xấu mặt trước mắt mọi người, sau đó hung hãn mà hạ nhục nàng!

Hạ Vệ Lam nghe Hạ Vệ Thần nói xong, ánh mắt lóe lên, chỉ thấy hắn khép hờ đôi mắt hoa đào nhỏ dài lại, cười lớn, nói:

-Nếu Nhị hoàng huynh đã đồng ý, vậy thần đệ sẽ chờ xem, thần đệ tin rằng, Nhị hoàng tẩu nhất định không làm thần đệ thất vọng.

Lúc nói những lời này, ánh mắt Hạ Vệ Lam nhìn Diệp Vân Sơ vô cùng mờ ám, không hề che giấu dục vọng trắng trợn trong mắt hắn.

Lời này vừa nói ra, mấy người còn lại cũng kêu lên phụ họa, ánh mắt người người đều nhìn về phía Diệp Vân Sơ, trong mắt đều là hứng thú và tò mò. Đối với vị Vương phi mới cưới này của Hạ Vệ Thần, bọn họ thật sự rất tò mò, vì bọn họ từng nghe đồn về Diệp Vân Sơ, có khí chất nhẹ nhàng như tiên tử nhưng lại có dung mạo xấu xí như ác quỷ.

Thấy hai huynh đệ này không có ý tốt, người hát kẻ họa, bắt đắc dĩ Diệp Vân Sơ đành phải đứng lên, nói:

-Tam hoàng đệ cứ nói đùa, mấy ngày gần đây thân thể ta hơi khó chịu, hôm nay là ngày vui của Tam hoàng đệ, như vậy ta sẽ đàn một khúc rồi hát theo, ăn mừng cho chiến thắng của Tam hoàng đệ.

Nghe Diệp Vân Sơ nói, Hạ Vệ Thần khẽ nhú mày, trong mắt hiện lên không vui, cũng không tiện tranh cãi với nàng, lại đang trước mặt mọi người, nhú mày, cười lạnh, nói:

-Vậy phiền Vương phi rồi!

Nói xong quay đầu quát to:

-Người đâu, mau mang đàn tranh tới đây.

Sau khi lớn tiếng sai bảo, Hạ Vệ Thần cũng không quên nháy mắt với kẻ dưới cầm đàn đến.

Người dưới mang đàn tranh tới rất nhanh, cũng dọn dẹp ở trong đình đã xong. Diệp Vân Sơ chậm rãi đi tới bên cây đàn, thi lễ với mọi người, nói:

-Nô tỳ kém cỏi!

Hành lễ xong, Diệp Vân Sơ mới từ từ ngồi xuống, hít thật sâu một hơi, đầu ngón tay bắt đầu gảy, khúc nhạc du dương, lại ẩn chứa đau buồn vang lên.

49. Chương 49: Gây Khó Khăn (2).

Theo nhạc khúc du dương kia, tiếng ca đã vang lên giữa bầu trời đêm yên tĩnh.

“Tiếng tỳ bà cho tới bây giờ vẫn còn vang lên.

Tìm kiếm xuyên qua ngàn năm, loáng thoáng mộng cũ.

Một tiếng thở dài, là người lúc này mang bao nhiêu ai oán.

Chân trời trôi dạt trên mặt nước, nước mắt thương tâm khê rơi.

Bàn tay trắng ngần đàn tỳ bà, tỳ bà vang lên tình tang tình tang.

Đàn ra tiếng lòng, cứ đàn tiếp, đàn ra tâm sự vô tận.

Tiếng cười vui, là ngày hôm qua nhớ lại.

Rõ ràng trong mắt có lệ, giọt nước mắt, cho ly biệt chốn nhân gian.

Rõ ràng là khóc, có nước mắt, tương tư gửi gắm chốn nhân gian.

Tiếng cười vui đã là dĩ vãng ngày hôm qua.

Hồng nhan đã phai tàn không còn như xưa, bi thương không nói nên lời.

Một tiếng thở dài này, là ai oán của bao người chốn nhân gian.

Cô đơn ngàn năm cố gắng gảy đàn, thở dài một mình.”

Bài hát, khúc nhạc rất hợp ý, mang cảm giác thê lương. Khi nốt nhạc cuối cùng vang lên, máu tươi đỏ sẫm đã dính đỏ hết dây đàn, mà một giọt nước mắt cũng theo nốt nhạc đó mà rơi xuống, thấm vào cái khăn che mặt rất mỏng của nàng.

Đàn tranh bị người ta động tay chân và, bên dưới các dây đàn đều giấu lưỡi dao sắc bén, khúc nhạc kết thúc, mười ngón tay nàng đã đầy máu đỏ, tay đứt ruột xót, đau đớn vào tim khiến Diệp Vân Sơ như muốn ngất đi. Nàng biết đây là Hạ Vệ Thần cố ý bảo người ta gây nên, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng, cố gắng đàn cho hết khúc nhạc bi thương này.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người ở đây đều bị cuốn hút. Từ xưa hồng nhan đều cô quạnh, người xưa chỉ thấy người mới cười, sao lại thấy người cũ khóc? Một khúc nhạc đầy bi thương lại nói hết được tâm sự thê lương của một hồng nhan. Những người ngồi kia tuy rằng đều là những kẻ giàu sang phú quý nhưng cũng bị khúc nhạc bi thương của Diệp Vân Sơ cuốn hút, nhất thời tất cả đều yên lặng, trầm tĩnh.

Không khí lập tức trầm xuống, tiếng ca bi thương này không hề hợp với buổi tiệc chúc mừng ngày hôm nay.

Mãi cho tới một lúc lâu sau, Diệp Vân Sơ mới thất kinh phát hiện mình thất thổ, không nên lấy khúc nhạc bi thương này ứng phó với Hạ Vệ Thần. Cảm giác bầu không khí không bình thường, Diệp Vân Sơ cúi đầu, hơi cắn môi, cố nén đau đớn toàn thân, giấu các ngón tay máu tươi dầm đĩa vào trong tay áo rộng thùng thình, trầm tư suy nghĩ nên giải thích với Hạ Vệ Thần như thế nào.

Nhưng đúng lúc nàng đang bất an lại bỗng vang lên những tiếng vỗ tay. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, thấy Hạ Vệ Lam vỗ tay đứng lên. Khóe môi hần hơi nhếch lên, đôi mắt hoa đào nhìn về phía Diệp Vân Sơ càng thêm nóng rực, miệng lớn tiếng khen ngợi:

-Hay ột câu tiếng cười vui, đã thành dĩ vãng ngày hôm qua, hay cho câu hồng nhan đã phai tàn không còn như xưa, bi thương không nói nên lời! Nhị hoàng tẩu quả nhiên đa tài đa nghệ, khúc hát này tuy có hoàn cảnh rất bi thương nhưng lại nói hết nhân sinh vô thường, nói hết tình cảm tương tư, chỉ là không biết, người Nhị hoàng tẩu tương tư là ai? Là Nhị hoàng huynh sao?

Một câu nói lại làm cục diện lâm vào bế tắc, trong lòng Diệp Vân Sơ chưa xót không chịu nổi. người tương tư mà nàng nghĩ đến, chỉ có nàng biết. Vì trong lòng nàng đang u buồn, theo bản năng mới hát bài này, nhưng không ngờ lại bị Hạ Vệ Lam nói toạc ra, làm nàng lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Mọi người lẳng lặng nhìn Diệp Vân Sơ, giờ khắc này, ngay cả tâm tư Hạ Vệ Thần cũng như thủy triều. Hắn chưa từng nghĩ một ả xấu xí, lớn lên ở lãnh cung lại có tài hoa như vậy, hắn chưa từng nghĩ, một người phụ nữ khiến hắn không thể chịu đựng lại có thể hát khúc hát động lòng người đến vậy.

Hắn cũng không phải là người tầm thường, thuy rằng thân là thống soái quân quyền Đông Ly nhưng hắn lại là người cực kỳ nhã nhặn, cũng là một người yêu tài. Nguyên nhân là vậy nên hắn mới kết tình thâm giao với Đông Phương Ngưng, đối với người có tài, hắn vẫn có cảm giác như tri kỷ, nhưng đối với nữ nhân đa tài đa nghệ trước mặt, trong lòng hắn không hề vui sướng chút nào. Đối với Diệp Vân Sơ, ả xấu xí bị Hoàng đế An Khánh lừa trao cho hắn, hắn không thể bình tĩnh mà đối diện với nàng, khi gặp nàng, hắn chỉ có hận thù, căm ghét không nói nên lời.

50. Chương 50: Tra Tấn (1)

Hành động lúc này của nữ nhân này làm hắn chấn động sâu trong thâm tâm. Người khác không biết đàn tranh này đã bị người ta động tay động chân, hắn lại là người sai khiến. Lúc này hắn có thể nhìn thấy đầu ngón tay mảnh khảnh của nàng bị lưỡi dao giấu dưới đàn tranh làm cho bị thương chảy máu đầm đìa. Những ả xấu xí kia giống như không cảm giác được bất kỳ đau đớn nào, vẫn có thể bình tĩnh đàn ra khúc nhạc xuất sắc, cảm động lòng người đến vậy. Nhìn đôi mắt nàng mông lung như có nước, vì đau đớn mà đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình vô cùng không phải.

Mà lời nói đùa của Hạ Vệ Lam giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào lòng hắn. ả xấu xí đáng hận kia, người ả tương tư là ai? Là Diệp Bằng Yên sao? Hay là nam nhân khác? Tiệp nhân chết tiệt, ả dám lấy cách đó để hạ nhục hắn?

Hạ Vệ Lam vừa dứt lời, mấy người còn lại sau khoảng thời gian trầm mặc ngẩng đầu vỗ tay phụ họa, Mạc Phong thậm chí còn nhìn Hạ Vệ Thần, cười nói:

-Vương phi nương nương đúng là đa tài đa nghệ, Nhị điện hạ quả nhiên đã cưới được một vị hiền thê, thật sự là làm ta quá ghen tỵ.

Hạ Vệ Thần giấu màn sương mù trong mắt, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn tấm khăn che mặt của Diệp Vân Sơ, nén tức giận trong lòng xuống, cười đầy miễn cưỡng, nói:

-Mạc huynh quá khen, Vương phi, còn không mau qua đây cảm tạ Mạc huynh và Tam hoàng đế?

Diệp Vân Sơ cố nén đau đớn, đứng dậy hành lễ với mọi người, sau đó mới cố gắng bình thường trở lại ngồi bên cạnh Hạ Vệ Thần.

Sau sự náo nhiệt này, bầu không khí lại trở nên sôi nổi, lại thoải mái cười đùa như lúc ban đầu, nhưng mười ngón tay Diệp Vân Sơ đau đớn, ngồi không yên, cả người như đang chịu cực hình, khổ sở toát mồ hôi đầm đìa.

Cố gắng nở nụ cười, trong lòng Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy từng đợt lạnh lẽo, cảm giác bất lực, thê lương bao phủ nàng, giống như lúc này nàng đang ở trong vực sâu của địa ngục, khó có thể cứu vớt.

-Vương phi làm sao vậy? Có phải không khỏe hay không? Sao lại đổ mồ hôi nhiều như vậy?

Hạ Vệ Thần bỗng quay đầu, nửa cười nửa không nhìn Diệp Vân Sơ, nở nụ cười phơi phới trên môi, tàn nhẫn không nói nên lời, đầu ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng xẹt qua cái khăn che mặt của Diệp Vân Sơ, sau đó lau mồ hôi lấm tấm trên trán nàng.

-Tạ điện hạ quan tâm, nô tỳ không có việc gì.

Bởi vì đau đớn trong tâm làm giọng nói Diệp Vân Sơ run lên nhẹ nhẹ, nàng nhìn Hạ Vệ Thần, trong đôi mắt đẹp lóe lên bất khuất và lên án.

-Thật không? Lại đây để Bẩm Vương xem xem.

Không biết là cố tình hay là vô ý, Hạ Vệ Thần bỗng nhiên dùng sức nắm chặt những đầu ngón tay bị thương của nàng, cứ như vậy mà kéo nàng vào trong lòng trước mặt mọi người. Lực hắn dùng để kéo nàng rất mạnh, bất thành linh làm Diệp Vân Sơ đau đến ứa nước mắt, kêu lên một tiếng. Đôi môi đỏ mọng như bị nàng cắn nát.

-Chẳng lẽ Vương phi ngại Bồn Vương ôm ấp không thoải mái sao? Sao lại vui mừng vậy? Giúp Bồn Vương uống rượu, trợ hứng cho ta.

Ý cười tàn nhẫn bên môi Hạ Vệ Thần càng thêm rõ ràng, hắn bỗng nhiên cầm một chén rượu lên, lúc nâng chén lên, làm như lơ đãng, khẽ buông tay, trong nháy mắt, cả chén rượu đổ hết vào trong ống tay áo Diệp Vân Sơ.

Á! Đau quá! Nước rượu đang nóng chảy vào trong ống tay áo Diệp Vân Sơ, dính vào miệng vết thương đầu ngón tay của nàng làm thân thể Diệp Vân Sơ khẽ run lên, nàng kiên cường, cắn nát đôi môi đỏ mọng, miễn cưỡng nén không kêu đau được.

-A, Bồn Vương thật không cẩn thận.

Hạ Vệ Thần sợ hãi kêu một tiếng, nhìn ống tay áo Diệp Vân Sơ như xoa dịu, thực chất lại cố dùng sức ở chỗ tay nàng bị thương, thậm chí còn cố tăng thêm gia tăng đau đớn cho Diệp Vân Sơ.

51. Chương 51: Tra Tấn (2)

Tay đứt ruột xót, đau đớn xâm nhập vào xương tủy, vì vô cùng đau đớn mà nước mắt chậm rãi chảy xuống, thân thể mềm mại, yếu đuối của Diệp Vân Sơ run sợ kịch liệt trong lòng Hạ Vệ Thần, mồ hôi đã ướt đầm cả bộ y phục bên trong của nàng, nàng muốn giãy dụa, muốn chạy trốn, nhưng cả người lại vô lực, mềm oặt, chỉ đành cắn răng, cố nén đau đớn, khó khăn đề nghị:

-Người... người rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng tha cho ta?

Giọng nói yếu ớt lại giống như một đạo sét đánh giáng mạnh vào lòng Hạ Vệ Thần, cảnh tượng quen thuộc ỉa, giọng nói quen thuộc kia, nháy mắt xẹt qua óc hắn, đâm thẳng vào đáy lòng hắn.

Đêm hôm đó, hắn không quan tâm Tuyết nhi đang giãy dụa, ép buộc thân thể thanh bạch của nàng, ngay lúc đó nàng cũng đau khổ như vậy, tuyệt vọng mà cầu xin.

“Người rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng tha cho ta?”

Tuyết nhi! Tuyết nhi, thật xin lỗi, hắn không phải cố ý, hắn thật sự không muốn thương tổn nàng, ngay cả bản thân hắn cũng không biết, vì sao đêm đó khi gặp nàng, khi nhìn đôi mắt ngọc lóng lánh của nàng hắn không thể không chế được!

Tuyết nhi, Tuyết nhi của hắn, nhất định nàng rất hận hắn? Thật xin lỗi, thật xin lỗi...

Tâm, trong khoảnh khắc nhói đau, thân thể Hạ Vệ Thần trong nháy mắt trở nên cứng đờ, một lát sau, hắn bỗng đứng bật dậy, đẩy ngã Diệp Vân Sơ rất mạnh, chỉ thấy vẻ mặt hắn khó chịu, liếc mắt nhìn đám người Hạ Vệ Lam một cái, một lúc lâu sau mới lạnh giọng sai bảo:

-Người đâu, thân thể Vương phi không khỏe, đưa Vương phi trở về phòng!

Nói xong hắn cũng không thèm nhìn Diệp Vân Sơ lấy một cái, lạnh lùng cười với đám người Hạ Vệ Lam, nói:

-Tam hoàng đệ, huynh bị say rượu, xin cáo từ trước!

Nói xong, hắn cũng không đợi đám người Hạ Vệ Lam có phản ứng, phất tay áo một cái, vội vàng rời đi.

Còn lại Hạ Vệ Lam và hai người kia nhìn nhau, mấy người kia tỏ vẻ không hiểu, mà trên mặt Hạ Vệ Lam hiện lên ý cười khó nhận ra, thần nhiên nói:

-Nếu Nhị hoàng huynh đã say rượu thì ta cũng không nên quấy rầy nữa, sau tan tiệc sớm đi thôi!

Mạc Phong và người kia thấy Hạ Vệ Lam nói vậy, tuy rằng trong lòng nghi ngờ nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, đều cáo từ rồi đi.

Hạ Vệ Lam cũng không đi ngay, sau khi đám người Mạc Phong rời đi, hắn mới chậm rãi trước mặt Diệp Vân Sơ đang được người dưới đỡ dậy, hai tròng mắt mở to, thần nhiên nhìn Diệp Vân Sơ, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng hỏi:

-Nhị hoàng tẩu, người không sao chứ?

Dung nhan tái nhợt của Diệp Vân Sơ vẫn cố nở nụ cười, nén đau đớn toàn thân, nói:

-Đa tạ Tam hoàng đệ đã quan tâm, ta không có gì đáng ngại.

Nói tới đây Diệp Vân Sơ dừng lại một chút, lại nói:

-Thân thể ta không khỏe, trở về phòng trước, Tam hoàng đệ cứ thông thả nhé.

Nói xong nàng cũng không muốn dừng lại lâu, sau khi người dưới đỡ nàng dậy liền xoay người rời đi.

Vừa mới đi được vài bước, Hạ Vệ Lam đã bước nhanh đuổi theo, chặn đường nàng, mỉm cười:

-Nhị hoàng tẩu đừng vội, hôm nay thần đệ muốn hỏi thăm Nhị hoàng tẩu một người.

Vì trên đầu ngón tay đã truyền tới đau đớn không thể chịu nổi, giờ khắc này Diệp Vân Sơ như đứng không vững, lại bị Hạ Vệ Lam cản đường, nàng đau đến mức tưởng mình sắp thét lên chói tai, nhưng nàng không thể, chỉ có thể nén xuống đau đớn tra tấn kia, vô cùng khổ sở, nói:

-Không biết Nhị hoàng đệ muốn hỏi thăm ai....

Những lời này như dùng toàn bộ sức lực của Diệp Vân Sơ, nàng chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn, trong đầu choáng váng, giống như sắp ngất.

-Thần đệ chỉ muốn biết, nha hoàn xinh đẹp hầu hạ bên cạnh Nhị hoàng tẩu tên là Vô Tâm kia ở đâu? Vì sao tối nay lại không thấy?

Lúc Hạ Vệ Lam nói những lời này, đôi mắt hoa đào tà mỵ kia nhìn chằm chằm đôi mắt Diệp Vân Sơ, giống như nhìn thấu được thứ gì.

52. Chương 52: Đêm Lạnh (1).

Nha hoàn? Từng cơn đau nhói làm đầu óc Diệp Vân Sơ mơ mơ hồ hồ, thậm chí ngay cả lời nói của Hạ Vệ Lam nàng nghe cũng không rõ, nàng duy trì thần trí của mình, cố gắng đứng vững thân thể đang lão đảo muốn ngã.

Hạ Vệ Lam thấy vẻ mặt Diệp Vân Sơ mờ mịt, hai hàng lông mày không khỏi nhíu lại, trong mắt hiện lên nghi ngờ, hắn đang muốn hỏi nữa thì thấy thân thể Diệp Vân Sơ lão đảo một cái, sắp ngã xuống đất, tỳ nữ đỡ Diệp Vân Sơ thấy Diệp Vân Sơ không chống đỡ được nữa, bất chấp thân phận Thái tử tôn quý của Hạ Vệ Lam, khó xử nói:

-Tam điện hạ, thân thể Vương phi nương nương khó chịu, người hãy để nô tỳ đưa Vương phi về phòng trước.

Trong mắt Hạ Vệ Lam hiện lên không vui, nhưng cuối cùng cũng không cản trở nữa, hắn cười khê, nhìn vào mắt Diệp Vân Sơ thật sâu, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi Hạ Vệ Lam rời đi, Diệp Vân Sơ vội vàng về phòng, trong lúc hỗn loạn, nàng như nghe thấy giọng nói lo lắng của Thu Tứ vang lên, sau đó đầu óc trống rỗng, cả người rơi vào trong bóng tối.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Diệp Vân Sơ bị từng cơn đau nhói làm cho tỉnh lại, nàng mở to hai mắt, thấy sắc trời vẫn tối đen, một ngón nến đốt trên bàn, trong phòng âm u. Có một người lẳng lặng nằm yên ở đầu giường.

Bất thành linh nhìn thấy một người nằm ở đầu giường làm Diệp Vân Sơ hết hồn, nàng đột nhiên ngồi bật dậy, đang muốn la lên thì thấy người nọ tỉnh dậy, một giọng nói đầy vui mừng vang lên:

-Công chúa, người tỉnh rồi? Vết thương còn đau phải không?

Nghe giọng nói, tiếng kinh hô của Diệp Vân Sơ bị nghẹn lại ở cổ họng, nàng định thần nhìn lại, thấy đôi mắt buồn ngủ của Thu Tứ đang nhìn mình, trong mắt hiện rõ vô cùng lo lắng.

-Thu Tứ...

Thấy Thu Tứ, Diệp Vân Sơ mới bình tĩnh lại, dựa vào giường. Mấy ngày liên tiếp bị người ta hành hạ, nàng chỉ cảm thấy cả người vô cùng mệt mỏi, mệt mỏi không nói nên lời. Ở nơi này, người duy nhất nàng có thể tin tưởng là Thu Tứ, Thu Tứ cũng chỉ có nàng là chỗ dựa duy nhất ở Đông Ly này.

-Công chúa, tay của người vẫn còn đau phải không? Sao điện hạ có thể nhẫn tâm như vậy....

Thấy vẻ mặt hoảng hốt của Diệp Vân Sơ, dung nhan tiều tụy, Thu Tứ chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, nghẹn ngào nói.

Diệp Vân Sơ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

-Người hấn yêu là Diệp Vân Tuyết, không lấy được Diệp Vân Tuyết, sao hấn có thể bỏ qua cho ta một cách dễ dàng? Thu Tứ, đừng khóc, ở đây không có ai thương hại chúng ta, càng không có người nào vì chúng ta mà rơi nước mắt đau khổ cả....

Nàng bị buộc đến đây hòa thân, phá hỏng tâm nguyện của Hạ Vệ Thần, lại thay thế vị trí Vương phi của Diệp Vân Tuyết, xem ra Hạ Vệ Thần coi nàng là đầu sỏ đắc tội hấn, phá hỏng chuyện tốt của hấn, hấn hành hạ nàng, hạ nhục nàng, đơn giản chỉ vì nàng không phải là Diệp Vân Tuyết. Nếu như không phải bây giờ nàng còn một chút giá trị lợi dụng, Hạ Vệ Thần đã sớm giết nàng từ lâu. Cho nên ở phủ điện này, ở nơi mà Hạ Vệ Thần là trời, không có ai thương hại nàng, càng không có ai giúp đỡ nàng, chỉ có thờ ơ lạnh nhạt, cười nhạo, hạ nhục mà cười hả hê thôi.

-Công chúa, chi bằng chúng ta rời khỏi đây thôi? Thất điện hạ đối với công chúa tốt như vậy, Thất điện hạ nhất định có cách để công chúa rời khỏi nơi này....

Thu Tứ không đành lòng nhìn Diệp Vân Sơ tiếp tục bị Hạ Vệ Thần hành hạ, không kìm nén được đem những gì mình suy nghĩ trong lòng nói hết ra.

-Rời đi?

Diệp Vân Sơ cười tự giễu một tiếng, nói:

-Thu Tứ, chúng ta có thể trốn đi đâu? Thất ca rất tốt nhưng ta không thể liên lụy tới huynh ấy....

Nghe Diệp Vân Sơ nói, Thu Tứ cũng hơi sững sờ, một lúc lâu sau, cúi đầu xuống, yên lặng rơi lệ. Đúng thế, thiên hạ rộng lớn, nhưng công chúa không có chốn dung thân, bất kể là ở An Khánh, hay Đông Ly cũng đều mang lại cho công chúa những thương tổn và hành hạ vô tận, hiện tại nàng cũng không cầu xin công chúa nữa, chỉ xin trời cao sau này có thể mở mắt, không để cho công chúa phải chịu khổ sở nữa.

53. Chương 53: Đêm Lạnh (2)

Màn sương mùa thu mờ mờ, ánh trăng mờ mờ ảo ảo. Ở nơi này vào ban đêm yên tĩnh lộ ra vẻ cô quạnh vô hạn.

Sau khi nói Thu Tứ trở về phòng, Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng vẫn không ngủ được, trong lòng có tâm sự, nhưng không thể nói rõ. Lúc còn đang ngẩn ngơ, trong đầu nàng xẹt qua hình ảnh một đôi mắt trong veo, một cảm giác ấm áp như gió mùa xuân tràn vào hấp dẫn nàng, không cách nào kháng cự được, giống như người đó còn đang ở trước mặt, cười nói với nàng:

-Vân nhi, đợi tới mùa xuân, chúng ta thành thân được chứ?

Ánh trăng mờ mờ chiếu từ ngoài cửa sổ vào, gương mặt Diệp Vân Sơ đã sớm ướt đẫm nước mắt. Nàng túm chặt lấy cái chăn, cơ thể nhỏ nhắn lại, run rẩy, nàng không tài nào quên được, không cách nào

quên những chuyện có liên quan đến chàng. Tất cả hy vọng của nàng, tất cả mong đợi nay đều đã trở thành hy vọng xa vời không thể thành hiện thực được.

Chàng trở lại, chàng mỉm cười vẫn giống như ngày xuân ấm áp, nhưng lòng của nàng sớm đã bị thương khắp nơi, dơ bẩn không thể chịu nổi, nàng hôm nay đã không còn xứng với chàng nữa, không xứng với nam nhân dịu dàng mà thâm tình kia.

Một cơn gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, sa trường trong phòng bay loạn làm Diệp Vân Sơ tỉnh táo lại, nhưng lúc này có một bóng người nhảy từ ngoài cửa sổ vào trong phòng, vén rèm lên cực kỳ nhanh, trèo lên giường, chạm trán với nàng.

-A!

Diệp Vân Sơ hoảng sợ thét chói tai, tiếng kêu vừa mới đến cổ họng đã bị người kia bịt chặt miệng lại. Nàng sợ hãi ngẩng đầu nhìn, nhờ ánh nến u ám trong phòng, một đôi mắt hoa đào nửa cười nửa không đang nhìn nàng, dĩ nhiên đó là Hạ Vệ Lam!

-Là người, người....

Thấy người đến là Hạ Vệ Lam, Diệp Vân Sơ vô cùng kinh ngạc, cảm giác lúc này nàng bị ôm rất chặt, không khỏi tức giận, quát mắng:

-Tam hoàng đệ, ngươi có ý gì?

Ánh nến mặc dù u tối nhưng vẫn có thể nhìn rõ dung mạo một người, đối mặt với lời mắng mỏ của Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Lam chỉ híp đôi mắt hoa đào lại, bên môi cười đầy ma quái, nhìn nàng thật kỹ.

Một lúc lâu sau, hắn mới lẩm bẩm một cách đầy si mê:

-Quả nhiên là nàng, Bổn Vương cũng biết, là nàng, lần đầu tiên gặp gỡ, Bổn Vương đã nhận ra nàng.

Nghe lời nói ngớ ngẩn của Hạ Vệ Lam, trong lòng Diệp Vân Sơ nghi ngờ, kinh ngạc, theo bản năng muốn quay đầu đi, tránh ánh mắt của hắn. Bây giờ là lúc nàng đang đi ngủ, đã sớm tháo khăn che mặt xuống, nàng giờ phút này, là xinh đẹp. Dưới ánh nến mờ ảo, dung nhan khuynh thành đẹp tựa ảo mộng vậy.

Mà hắn cũng không cho nàng trốn tránh, ngón tay thon dài bắt được cằm nàng, buộc nàng phải nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đôi môi mộng đỏ, ướm át mê hồn của nàng, cười cảm thán:

-Mẫu đơn cùng không đẹp bằng nàng cười, vừa bí ẩn lại vừa thanh cao, cũng không bằng một nửa của nàng. Diệp Vân Sơ, Diệp Vân Sơ, nàng cũng biết, ngày đó vừa gặp nàng đã làm hồn ta suốt ngày như ở trong mộng, cho tới hôm nay ta vẫn chưa từng quên nét mặt nhăn mày khi nàng cười một tiếng.

Bị người ta phát hiện ra thân phận, trong lòng Diệp Vân Sơ cực kỳ khó chịu, cử chỉ vô lễ của hắn làm nàng nổi giận. Nàng dùng sức giãy dụa thoát khỏi hắn, tức giận nói:

-Người buông ra!

Mà hắn lại bắt được tay nàng, chậm rãi hôn nhẹ lên miệng vết thương đã được băng bó kỹ càng, cười nói:

-Thật vất vả mới có thể gặp lại nàng, sao Bổn Vương có thể buông tay?

Nói xong, hai tay của hắn bỗng dùng sức, ôm nàng chặt vào trong lòng, xoay người một cái, đặt nàng ở dưới thân mình.

-Người là đồ vô liêm sỉ!

Diệp Vân Sơ không thể nhịn được nữa, đột nhiên giơ tay lên tát mạnh hắn một cái, tức giận nói:

-Hạ Vệ Lam, ngươi dám vô lễ với ta, ngươi vô lễ với hoàng tẩu, tội không thể tha....

54. Chương 54: Ác Mộng (1).

-Hoàng tẩu sao? Thì ra là thế....

Bên môi hần nở nụ cười tà mị, chậm rãi kề sát khuôn mặt vào vành tai nàng, thở dài:

-Ta đúng là chậm một bước đúng không? Sớm biết như vậy, ngày đó ở chùa An Quốc, ta không nên rời khỏi đó, tranh Diệp Vân Sơ với hần ta. Ngày ấy, nếu không phải người đó đến sớm, nàng đã là của ta....

Lời này vừa nói ra giống như một đạo sét đánh mạnh vào lòng Diệp Vân Sơ, làm người nàng trong nháy mắt trở nên cứng đờ, run sợ.

Chùa An Quốc! Khoảnh khắc trong trí nhớ giống như ác mộng lại hiện ra, cảm giác kinh khủng ập tới như thủy triều.

Ba tháng trước khi còn ở An Khánh, đó là vì gần ngày giỗ của mẫu thân, nàng mới được Thất ca sắp xếp tới chùa An Quốc cầu phúc, nên mới liên lụy Thất ca, Thất ca lên đưa nàng ra khỏi cung.

Chùa An Quốc có lệ không để khách nữ ngủ lại, vì Thất ca nói nàng là tiểu công chúa An Khánh, thân phận cao quý nên mới có thể ở lại. Nhưng ở trong chùa có nhiều thứ không tiện, chỉ có nàng và Thu Tứ hai người là nữ, ngày thường ở lại chùa không thể tùy tiện ra vào.

Trong lòng Diệp Vân Sơ nhớ Đông Phương Ngưng, chỉ có thể gặp chàng ở chùa An Quốc, nhưng đã đến đây mấy ngày vẫn không thấy bóng dáng Đông Phương Ngưng, trong lòng u buồn, rầu rĩ không vui, đêm đó cảm thấy rất khó ngủ nên mới ra ngoài đi dạo một mình.

Nàng nhớ rõ, lúc ban ngày Thất ca từng đưa nàng ra ngọn núi phía sau chùa An Quốc du ngoạn, phong cảnh nơi đó hợp lòng người, hương hoa, tiếng chim hót, còn có hồ và thác nước trong xanh, cho nên nàng bất tri bất giác đi tới nơi đó.

Ngày mùa thu, thời tiết đã dần chuyển lạnh, Diệp Vân Sơ đi được một lúc thì nghĩ muốn đi tới bên hồ rửa mặt, nhưng dưới ánh trăng mờ ảo, nàng đang đi đến bờ hồ thì bỗng có một người theo sau, hai tay ôm chặt lấy nàng, đè nàng ngã xuống dưới đất.

Bởi vì thác nước cách đó không xa, xung quanh hơi nước cũng khá mờ mịt, nàng chỉ cảm thấy người đó rất cao, dáng người cao gầy, nhưng sức lực thì vô cùng khỏe. Nàng liều mạng mà giãy dụa, lớn tiếng kêu lên, nhưng nơi này đã cách chùa An Quốc được một đoạn đường, núi cao rừng thẳm, hơn nữa thác nước phát ra những tiếng ầm ầm, làm sao có ai tới cứu nàng? Nàng bị hần bắt, bị đặt ở dưới thân hần không thể cựa quậy, giống như con sơn dương sắp bị làm thịt.

Cảm nhận người đó không hề có ý tốt, Diệp Vân Sơ sợ hãi tới mức hít thở gần như không được, đôi mắt hoảng sợ đầy nước mắt, nhưng bướng bỉnh không chịu rơi xuống.

Đêm mùa thu làm người ta cảm thấy rét lạnh, áo choàng trên người nàng bị người đó cởi ra, bị ép chặt trên mặt đất, cái lạnh trên mặt đất ngấm sâu vào quần áo mỏng manh của nàng, nháy mắt khiến tâm nàng đông cứng lại. Nàng chỉ cảm thấy lạnh lẽo vô tận bao quanh nàng, lạnh lẽo như băng, vô cùng tuyệt vọng.

Kể đó xé rách quần áo của nàng, nàng thấy mình như rơi vào vực sâu của địa ngục, đời nàng từ đó cũng ảm đạm không có chút ánh sáng. Nhưng trời cao lại cho nàng một hy vọng, một người khác đột nhiên xuất hiện, vọt lại đây, cứu nàng.

Nhưng nàng chưa kịp cảm kích người đó thì lại bị người ta đặt ở dưới thân. Nàng tuyệt vọng nhất là, đuổi được sói đói đi thì hổ báo lại tới, nàng lại rơi vào lòng bàn tay của ma quỷ. Trong lúc giãy dụa, nàng chỉ nhìn thấy đôi mắt thâm đắm men say, đôi mắt tối đen tới gần nàng, nàng nghe thấy giọng nói giống như vọng tới từ địa ngục:

-Ta muốn nàng....

Tim bị bóp chặt tới đau nhói, Diệp Vân Sơ bỗng cảm thấy tim mình đau quá, rất rất đau, đau tới mức không thể thở được. Sỉ nhục như vậy, đau đớn giống như khí lạnh xâm nhập vào người nàng, cả người không khỏi run run, thế nào cũng không có cách dừng lại.

55. Chương 55: Ác Mộng (2)

Nháy mắt, không khí như đông lại, Diệp Vân Sơ quên mất giấy dựa, quên hết tất cả, nàng chỉ kinh ngạc, lẳng lặng nhìn nam nhân yêu my đang cười tà trước mắt này, cả người u mê, trong đầu hiện lại cảnh tượng điên cuồng đêm hôm đó, lần nọ nối tiếp lần kia. Một giọng nói lạnh như băng vang lên ở nơi sâu nhất trong tâm nàng!

Là hắc! Là hắc! Chính là nam nhân trước mắt này đã phá hủy tất cả của nàng, là hắc phá hủy hạnh phúc của nàng, là hắc phá hủy mọi thứ, nếu không phải vì hắc thì nàng cũng sẽ không bị nam nhân như ác ma kia cướp đoạt sự trong sạch, càng không đau đớn tới mức không muốn sống như vậy! Hắc, chính là đầu sỏ hại nàng!

Thấy Diệp Vân Sơ giật mình sững sờ, khóe môi Hạ Vệ Lam nở nụ cười tà my, đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng dán lên mặt của nàng, cười nói:

-Đang nhớ lại sao? Có phải nàng rất hận ta? Đừng sợ, ta sẽ thương nàng, Hạ Vệ Lam coi trọng nữ nhân nhất, sao ta có thể tổn thương nàng?

Tiếng cười kia, cùng với gương mặt tà my khiến Diệp Vân Sơ tỉnh lại giữa dòng suy nghĩ, nàng theo bản năng tránh môi hắc ra, đôi mắt nhìn chằm chằm nam tử trước mặt. Đôi mắt của nàng như có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, không hề chớp mắt nhìn hắc, giống như đang dùng thiên đao vạn mã với người trước mặt!

Là hắc! Dĩ nhiên hắc là Hạ Vệ Lam! Là Tam thái tử Đông Ly Hạ Vệ Lam!

Dung nhan tuyệt mỹ giờ khắc này trở nên trắng bệch, giống như không còn chút máu nào. Đáy lòng như bị thứ gì đó đâm toạc, nàng đau đến nỗi gần như không thở nổi.

-Là người, hóa ra là người....

Diệp Vân Sơ cắn răng, như dùng hết sức lực toàn thân mới có thể nói ra, Người nàng không kiềm chế nổi cảm xúc phức tạp trong nội tâm mà run lên nhẹ nhẹ, hình ảnh không thể chịu nổi đêm đó lại hiện lên một cách rõ ràng, hận ý dâng lên mãnh liệt làm lòng nàng tê dại, đôi mắt nàng phiếm đỏ.

Nàng không biết hôm nay mình vẫn có thể gặp lại nam nhân đã tổn thương nàng. Đây là trùng hợp sao? Hay là âm mưu? Nàng không hề chuẩn bị mà nhìn nam nhân này đầy hận thù!

Nhìn nam nhân trước mắt này, đầu óc Diệp Vân Sơ trống rỗng, cảm giác duy nhất cảm nhận được chính là cảm giác đau đớn ập tới như thủy triều, co thắt lại, đau đến nỗi nàng thấy người mình như nhũn ra, đau tới mức không dám đối diện với hiện thực tàn khốc, nàng muốn mau mau thoát khỏi cơn ác mộng khủng khiếp này.

Nàng muốn trốn tránh, nhưng lại không có chỗ mà trốn, thân thể nàng bị hắc đặt ở dưới thân, thậm chí ngay cả dũng khí đẩy hắc ra cũng không có, cứ vậy mà trở mặt, kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn mỹ kia cúi xuống về phía nàng, nỗi sợ hãi rất lớn trong nháy mắt đánh úp lại, trong lúc hoảng loạn, nàng giống như trở về cái đêm đáng sợ đó. Không, không được!

-Không được!

Khi môi hắc hạ xuống, trong chớp mắt, Diệp Vân Sơ rốt cuộc cũng thét lên chói tai, vẻ mặt nàng trở nên hoảng sợ, bắt đầu liều mạng mà giấy dựa, hai tay đánh lung tung về phía hắc, muốn đẩy hắc ra.

Nhưng tiếng thét chói tai của nàng bị một đôi môi nóng bỏng chặn lại rất nhanh, Hạ Vệ Lam dùng sức đè chặt nàng, động tác của hắc vô cùng ngang ngược, đầu lưỡi hắc dùng sức mở đôi môi mím chặt của nàng ra, gần như điên cuồng mà đoạt lấy sự ngọt ngào trong miệng nàng.

Bị xâm phạm bất thành linh làm Diệp Vân Sơ khủng hoảng cực độ, sợ hãi xâm nhập vào xương tủy, trên môi truyền đến cảm giác ướt át làm nàng ghê tởm muốn nôn ra, hận thù dâng lên mãnh liệt từ sâu trong tâm, giống như ngọn lửa thiêu cháy sạch lý trí và sự bình tĩnh của nàng, ngay cả chút cặn cũng không bỏ sót.

56. Chương 56: Cướp Đoạt (1)

Trong lúc giãy dụa nàng, bỗng chạm phải cây trâm cài tóc lạnh lẽo, Diệp Vân Sơ theo bản năng, giống như túm được một cành cây cứu mạng nắm chặt lấy cây trâm, không chút do dự đâm mạnh vào ngực Hạ Vệ Lam, giờ khắc này, đôi mắt như nước của nàng biến thành màu đỏ.

Có lẽ là quá đột ngột, Hạ Vệ Lam không ngờ Diệp Vân Sơ ám sát hắn, lúc cây trâm sắp đâm vào hắn, hắn cũng không trốn tránh, chỉ nghe “phập” một tiếng, cây trâm sắc nhọn đâm thủng áo hắn, cắm vào ngực. Chất lỏng đỏ tươi chảy ra, thấm vào áo của hắn, giống như một đóa hoa máu đẹp đẽ.

Nhìn vùng ngực đỏ chói mắt trên ngực hắn, Diệp Vân Sơ giật mình, giống như bị mất đi linh hồn, người nàng cứng lại, giống như rối gỗ vô hồn vậy, kinh ngạc nhìn cái ngực đầy máu ấy, vẫn không nhúc nhích.

Hai hàng lông mày của Hạ Vệ Lam nhú lại, có lẽ là bởi vì đau đớn, giờ khắc này hắn nắm chặt lấy tay nàng đã buông lỏng không ít nhưng vẫn cố giữ chặt cái eo thon nhỏ của nàng. Hắn cũng không thèm để ý cây trâm vẫn còn cắm trên ngực, bàn tay chậm rãi vuốt ve cái má tái nhợt của nàng một cách nhẹ nhàng, gương mặt tuần mĩ hiện lên ý cười thỏa mãn.

-Đủ chưa? Diệp Vân Sơ, nàng hận ta như vậy sao? Nếu chưa đủ để giải hận, nàng có thể đâm vào nơi này, chỉ cần nàng muốn....

Đầu ngón tay thon dài của hắn chạm vào bên ngực có trái tim, trong mắt đầy sự trêu tức.

Diệp Vân Sơ kinh hồn vẫn chưa ổn định, đầu óc trống rỗng. Nàng nín thở, ngẩn người giống như rối gỗ, bàn tay cầm trâm cài tóc run lên kịch liệt, ngẩng đầu nhìn Hạ Vệ Lam.

Vết thương của hắn chảy máu không ngừng, thấm đỏ cả cái áo dài của hắn, rơi xuống người nàng, thấm đỏ lớp áo lót màu trắng của nàng. Máu đỏ như vậy, đổ tới chói mắt, đổ tới mức nhìn thấy ghê người, làm cho người ta dựng đứng tóc gáy. Sợ hãi trùm kín lấy nàng. Nàng giống như bị rút hết sức lực toàn thân, muốn rút cây trâm ra nhưng phát hiện tay mình mềm nhũn vô lực, rốt cuộc, tay buông thõng xuống giường.

Nhìn Diệp Vân Sơ giống như bị mất hồn, ý cười mê hoặc bên môi Hạ Vệ Lam càng rõ hơn, hắn chậm rãi cúi đầu, dán mặt mình nhẹ nhàng dán lên mặt nàng, giọng nói thì thào:

-Nàng đúng là vẫn không đành lòng xuống tay với ta, đúng không? Diệp Vân Sơ, nàng là của ta....

Nói đến đây, ngón tay hắn nâng cằm nàng lên, nhìn nàng thật kỹ, nói giống như lời nguyện:

-Một ngày nào đó, ta sẽ làm cho nàng yêu ta, Diệp Vân Sơ, nàng sẽ là của Hạ Vệ Lam ta, lòng nàng cũng thuộc về ta....

Nhìn ý cười trêu tức trên mặt Hạ Vệ Lam cùng với ánh mắt ngang ngược của hắn, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy tim mình như run rẩy, trong lòng hoang mang không hiểu nổi. Mới gặp có mấy lần, lúc thì Hạ Vệ Lam cho nàng cảm giác giống như hắn là một lãng tử phóng đảng, ăn chơi không kiềm chế nổi, mà nay thì hắn lại ngang ngược, thậm chí còn có ánh mắt điên cuồng làm nàng sợ hãi.

Một ngày nào đó, hắn sẽ làm cho nàng yêu hắn? Lúc này, rõ ràng hắn biết được nhưng cũng không tránh đi, để cho nàng đâm cây trâm vào ngực hắn, cũng chỉ để nàng giải hận? Nam nhân điên cuồng này, thoát nhìn thì phóng đảng, ăn chơi không thể kiềm chế, cũng là nam nhân cuồng nhiệt như vậy sao?

Nàng rõ ràng là hận hắn, nhưng giờ khắc này nhìn ý cười thỏa mãn bên môi hắn, nàng lại không hận được, nhìn gương mặt hắn dần dần trở nên tái nhợt, đầu óc nàng trống rỗng, tâm tư lại rối bời. Lúc này tình thế cấp bách, nàng không nghĩ nhiều, nay nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng là bị nàng làm cho trọng thương, nếu nàng còn đâm tiếp, có phải hắn sẽ chết không? Nếu hắn đã chết, thì hắn chết ở trong phòng nàng, chết ngay trên giường của nàng....

57. Chương 57: Cướp Đoạt (2).

Sắc mặt Diệp Vân Sơ trắng bệch, không dám còn có ý nghĩ đó nữa. Nàng chỉ cảm thấy Hạ Vệ Lam ở trên người mình càng ngày càng nặng, lòng dạ nàng rối bời, nàng dùng hết sức lực toàn thân, ra sức mà đẩy, chỉ

nghe “phịch” một tiếng, Hạ Vệ Lam bị nàng đẩy ngã xuống giường.

Nàng bất chấp Hạ Vệ Lam, trong lúc rối loạn, áo choàng bên ngoài còn chưa mặc vào chợt nghe từ phía bên ngoài truyền đến một tiếng quát chói tai:

-Có thích khách, mau bắt lấy thích khách....

Thích khách? Chẳng lẽ là Thất ca? Nhớ lại ngày ấy lời nói của Thất ca đối với nàng, trong lòng Diệp Vân Sơ kinh hoảng, nàng vội vàng xuống giường, bất chấp việc Hạ Vệ Lam còn ở trong phòng mình, muốn chạy ra ngoài xem rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Cũng không ngờ rằng vừa mới cất bước lại bị người ta túm lấy, ôm chặt vào trong lòng. Sau đó nàng bị người ta ấn mạnh vào tường, tuấn dung tái nhợt của Hạ Vệ Lam nửa cười nửa không nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên, thản nhiên nói:

-Sơ nhi ngoan của ta, vết thương của Bồn Vương là do nàng gây ra mà đã định đi sao? Nàng nóng vội như vậy, hay thích khách kia là tiếp viện của nàng?

Trong lòng Diệp Vân Sơ cả kinh, tức giận nói:

-Người nói bậy bạ gì đó? Mau thả ta ra....

Gương mặt nàng đầy nước mắt, trong giọng nói lại tồn tại chột dạ không nói nên lời, ngày ấy Thất ca nói muốn đưa nàng rời khỏi đây, nàng thật sự rất sợ, Thất ca sẽ làm thật.

-Ta nói rồi, nàng là của ta....

Hạ Vệ Lam dùng đầu ngón tay nâng cằm nàng lên, ánh mắt nóng rực dừng ở trên môi nàng, khóe miệng nở nụ cười tà mị.

-Diệp Vân Sơ, trong lòng nàng nghĩ tới nam nhân khác, ta đúng là đang ghen, nàng hẳn tâm đảm ta như vậy, có phải cũng là khổ tâm muốn ta đáp lại?

-Người!

Diệp Vân Sơ cắn môi, tức giận trừng mắt nhìn Hạ Vệ Lam, tức giận tới nỗi không nói nên lời, giờ phút này nàng vô cùng rối ren, thậm chí còn không phát hiện ra, Hạ Vệ Lam đang bị thương làm sao còn có sức để giữ chặt lấy nàng?

Đối mặt với ánh mắt nóng giận của nàng, Hạ Vệ Lam nhún mày cười, tuấn dung có thể so với yêu nghiệt:

-Người cái gì? Diệp Vân Sơ, đừng giả vờ ngớ ngẩn, nếu người đến đêm nay là Diệp Bằng yên, nàng cho rằng hẳn có thể toàn thân mà trở ra sao? Nàng ra ngoài bây giờ chỉ có mang thêm tội thôi! Huống hồ nàng là nữ nhân mà ta coi trọng, sao ta có thể để nàng chịu khổ được?

-Người, người rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nghe Hạ Vệ Lam nói xong, Diệp Vân Sơ càng kinh hãi, hẳn biết Thất ca, chẳng lẽ thích khách kia thật sự là Thất ca sao?

Có lẽ nhìn ra là Diệp Vân Sơ đang bất an, Hạ Vệ Lam nheo đôi mắt hoa đào lại, ý cười trên mặt càng thêm xán lạn, chậm rãi cúi đầu nhìn nàng đầy ám muội:

-Sơ nhi thật thông minh, làm sao mà không biết ta đang nghĩ gì? Ta chỉ muốn nhớ kỹ dung mạo của Sơ nhi mà thôi.

Nói xong, hẳn không đợi Diệp Vân Sơ có phản ứng gì liền hôn nàng thật sâu.

Nụ hôn của hắn vô cùng ngang ngược, thậm chí còn có thể nói là ngang nhiên cướp đoạt, tay hắn không hề kiêng dè gì xoa nắn cái rất tròn của nàng.

Cảm giác sợ hãi lại ập vào trong lòng, Diệp Vân Sơ nóng giận, há mồm cắn mạnh một cái, mùi máu tươi nháy mắt tràn ngập trong miệng, vì đầu lưỡi truyền đến đau đớn mà thân thể Hạ Vệ Lam hơi cứng lại, nháy mắt, động tác của hắn trở nên bạo ngược, một tay hắn dùng sức nắm chặt lấy cằm nàng, không để cho nàng

có cơ hội cắn hần nữa, tay kia giữ chặt lấy eo nàng, hôn cuồng nhiệt, hôn một cách điên cuồng, lẫn với mùi máu tươi, hần điên cuồng cướp đoạt lấy đôi môi, cái lưỡi của nàng.

Bên ngoài phòng bỗng vang lên tiếng đập cửa dồn dập, từ ngoài cửa truyền đến giọng nói hoảng sợ của Thu Tứ:

-Công chúa, công chúa....

Thấy Diệp Vân Sơ mãi không ra ngoài mở cửa, tiếng gõ cửa của Thu Tứ càng thêm gấp gáp, giọng nói vô cùng lo lắng.

58. Chương 58: Biệt Ly (1)

Nghe được giọng nói của Thu Tứ, trong lòng Diệp Vân Sơ càng lo lắng, nghĩ tới việc thích khách kia có thể là Thất ca, nàng gấp tới mức sắp phát khóc. Nàng ra sức giãy dụa, thoát khỏi sự giam cầm của hvl. Nhưng sau khi hôn nàng xong, hvl cũng không buông tay, vẫn áp chặt Diệp Vân Sơ ở trên tường, đôi mắt tối lại, tràn đầy dục vọng lẳng lặng nhìn nàng, khóe môi nở nụ cười, giọng nói dè dặt:

-Mùi vị thật ngọt ngào, Diệp Vân Sơ, hôm nay tạm thời Bồn Vương buông tha cho nàng, nhưng nàng phải nhớ kỹ, nàng, sẽ là của ta!

Nói xong hần không đợi Diệp Vân Sơ có phản ứng gì, buông tay lui về phía sau vài bước, sau đó xoay người nhảy một cái, biến mất ở ngoài cửa sổ.

Diệp Vân Sơ kinh ngạc nhìn phía ngoài cửa sổ tối đen nửa ngày, sau đó nhờ tiếng nói dồn dập của Thu Tứ mới lấy lại được tinh thần, nàng chẳng quan tâm tới việc đóng cửa sổ, cứ thế đi ra mở cửa, vừa mở đã hỏi Thu Tứ hỏi dồn dập:

-Thu Tứ, xảy ra chuyện gì rồi?

Thu Tứ bị phản ứng kịch liệt của Diệp Vân Sơ dọa cho hoảng sợ, vội hỏi:

-Công chúa, người không sao chứ? Thích khách đang náo loạn trong phủ, nghe nói....

Thu Tứ nói tới đây thì bỗng dừng lại. Ánh mắt nàng ấy dừng trên đôi môi sưng đỏ của Diệp Vân Sơ, sau đó chậm rãi đi xuống, rơi vào vết máu trên vạt áo nàng, hoảng sợ trừng lớn hai mắt, kêu lên sợ hãi:

-Công chúa, người làm sao vậy? Sao lại nhiều máu như thế?

Cảm thấy được ánh mắt của Thu Tứ, hai má Diệp Vân Sơ hơi đỏ lên, giờ phút này lòng nàng nóng như lửa đốt, không giải thích cho Thu Tứ, vội la lên:

-Ta không sao, người vừa mới nói cái gì? Thích khách náo loạn trong phủ? Người có biết thích khách là người nào không?

Thu Tứ lo lắng nhìn Diệp Vân Sơ, cẩn thận nhìn thoáng qua phòng ngủ, thấy trong phòng tất cả mọi thứ đều bình thường, mới nhỏ giọng nói:

-Nô tỳ không biết thích khách là người phương nào, nhưng thích khách vào lãnh uyển là từ chỗ ở của Hường Nhu cô nương, hiện tại thị vệ trong phủ vẫn đang điều tra.

Hường Nhu? Nghe lời của Thu Tứ xong, lòng Diệp Vân Sơ hơi trầm xuống, một cảm giác bất an tràn ngập trong lòng nàng. Thần trí Hường Nhu không ổn, chắc sẽ không có kẻ nào phái người tới ám sát một nữ tử thần trí không rõ ràng, thích khách đó lại xuất hiện ở chỗ Hường Nhu, chẳng lẽ, thích khách kia là Lệ Ngân? Hần muốn mang Hường Nhu đi sao?

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ cảm thấy lạnh cả người, cái lạnh dâng lên từ nơi sâu nhất ở đáy lòng tới cả tay cả chân. Nếu thích khách đêm nay thật sự là Lệ Ngân, vậy nàng cũng không thoát khỏi liên quan, việc nàng ra phủ đã sớm bị Hạ Vệ Thần biết được, nay Lệ Ngân cứu Hường Nhu đi, Hạ Vệ Thần mà biết được chân tướng sự việc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nàng bất chấp áo mình đầm máu, vội vàng khoác thêm áo choàng, sau đó bịt kín mặt chạy ra ngoài nhưng lại bị Thu Tứ giữ chặt lại, nói:

-Công chúa, bên ngoài có thích khác, không được....

Nhưng Thu Tứ còn chưa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng “răng rắc” nhỏ, một người mặc đồ đen che mặt từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Người mặc đồ đen nhảy vào bất thành linh làm cho chủ tớ Diệp Vân Sơ hoảng sợ, Thu Tứ sợ hãi nhìn người nọ, cả người run run ngăn trước người Diệp Vân Sơ, run giọng nói:

-Người, người muốn làm gì?

Người mặc đồ đen không để ý tới Thu Tứ, ánh mắt thản nhiên dừng ở trên người Diệp Vân Sơ, ánh mắt dịu dàng không nói nên lời.

Diệp Vân Sơ cảm thấy người mặc đồ đen trước mắt này vô cùng quen thuộc, nhưng vì hắn che mặt nên không dám khẳng định, nhưng nàng có cảm giác nam nhân này cũng không có ác ý gì với nàng, nên nàng bình tĩnh hỏi:

-Người là ai?

59. Chương 59: Biệt Ly (2)

Người mặc đồ đen tháo khăn ra, lộ ra gương mặt tuấn mỹ, nhìn Diệp Vân Sơ thản nhiên nói:

-Sơ nhi, là ta....

Nhìn diện mạo quen thuộc của người đó, trong lòng Diệp Vân Sơ càng bất an, nàng mạnh mẽ tự trấn an chính mình, hỏi:

-Thất ca, sao huynh lại tới đây? Huynh đi mau, bọn họ, bọn họ....

Đối mặt với sự bất an của Diệp Vân Sơ, Diệp Bằng Yên vẫn vô cùng bình tĩnh, hắn dịu dàng nhìn Diệp Vân Sơ, nhẹ giọng nói:

-Sơ nhi, theo ta nhé!

-Thất ca....

Trong lòng Diệp Vân Sơ đau xót, nước mắt trong nháy mắt tràn ra, nàng nghẹn ngào nói:

-Thất ca, huynh mạo hiểm vào đây là muốn đưa muội đi sao?

Trong mắt Diệp Bằng Yên hiện lên đau đớn, trầm mặc một lúc lâu mới nói:

-Sơ nhi, ta không thể để nàng ở lại nơi này, ta phải đưa nàng đi, Lệ tướng quân đang ở bên ngoài không xa chỗ này, hắn đã cứu được người mà hắn muốn cứu, chỉ cần nàng đi cùng ta, chúng ta có thể cùng nhau rời khỏi nơi này.

-Muội....

Diệp Vân Sơ hơi do dự, nhưng sau đó lại chậm rãi lắc đầu, chua chát nói:

-Thất ca, xin lỗi huynh, muội không thể theo huynh được, không thể để liên lụy tới huynh, huynh, huynh mau đi đi!

Nàng biết Thất ca yêu thương nàng, không muốn nàng ở lại chỗ này chịu khổ, cũng biết rõ tâm ý của Thất ca. Nhưng cũng vì nguyên nhân này mà nàng bỏ đi cùng với hắn.

Nàng không thể, không thể liên lụy Thất ca, lại càng không thể vì bản thân mình mà khơi mào chiến tranh giữa An Khánh và Đông Ly. Nàng là công chúa An Khánh tới hòa thân ở Đông Ly, nếu giờ nàng rời đi với Thất ca, với tính cách của Hạ Vệ Thần làm sao chịu bỏ qua? Hướng hồ Thất ca vào phủ đã vô cùng nguy

hiếm, nếu bị thị vệ trong phủ phát hiện hành tung, nàng là nữ tử tay chổi gà không chặt liên lụy, chỉ sợ hấn cũng khó có thể rời đi.

-Sơ nhi! Tại sao? Sao nàng không muốn đi theo ta? Vì sao?

Đôi mắt Diệp Bằng Yên đỏ lại, nháy mắt trở nên kích động, hấn đi lên vài bước, hai tay bắt lấy hai vai của Diệp Vân Sơ, rống lên:

-Hạ Vệ Thần đối xử với nàng như vậy, nàng vẫn không muốn rời đi, vì sao? Vì sao?

Lòng Diệp Vân Sơ chua xót, nhìn Diệp Bằng Yên không khống chế được mình, nghẹn ngào khóc, nói:

-Thất ca, xin huynh, đừng hỏi muội, muội không thể để An Khánh bị liên lụy, huynh có từng nghĩ, nếu muội đi cùng huynh sẽ để lại mối họa ngày sau? Huynh là Thái tử An Khánh, lúc này huynh nên lấy đại cục làm trọng, Vân Sơ chỉ mang lại xui xẻo, huynh hãy quên Vân Sơ đi!

-Muội....

Nghe Diệp Vân Sơ nói xong, Diệp Bằng Yên cảm thấy tim mình như bị xé rách, vô cùng đau đớn, hấn tuyệt vọng nhìn Diệp Vân Sơ, trong mắt là đều là khó hiểu và đau khổ.

Ngoài phòng lúc này truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, tiếng chân dần tới gần, nháy mắt sắc mặt của Thu Tứ trở nên trắng bệch.

Lòng Diệp Vân Sơ trầm xuống, nàng ra sức tránh khỏi Diệp Bằng Yên, đẩy hấn về phía cửa sổ, gấp giọng nói:

-Thất ca, bọn họ đang tới đây, huynh đi mau....

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, những người đó sắp vào đây, trong mắt Diệp Bằng Yên hiện lên không cam lòng, lần đầu hấn nhìn thật sâu vào mắt Diệp Vân Sơ, cắn răng nói:

-Sơ nhi, chờ ta, sẽ có một ngày ta đưa nàng trở về cạnh ta, ta sẽ không để nàng phải chịu bất kỳ thương tổn nào! Chờ ta....

Nói xong, Diệp Bằng Yên xoay người, khẽ nhún chân một cái, thân ảnh bay nhanh ra ngoài, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

60. Chương 60: Phản Bội (1)

Nhìn Diệp Bằng Yên rời đi, Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm được một hơi. Về mặt Thu Tứ bất an đi tới bên cạnh Vân Sơ, lo lắng nói:

-Công chúa, giờ chúng ta nên làm gì?

Nhưng chưa kịp nghe Diệp Vân Sơ trả lời đã nghe “Phịch” một tiếng rất lớn, cửa bị người ta đá văng ra, Hạ Vệ Thần xông vào với vẻ mặt tức giận, mặt hấn u ám, lạnh lùng nhìn Diệp Vân Sơ, giọng nói rét lạnh thấu xương:

-Vương phi ngoan của ta, đêm dài tĩnh mịch, sao ngươi không đi ngủ mà còn đang suy nghĩ gì đây?

Hạ Vệ Thần giận không thể kìm nén, thích khách lớn mật, dám coi phủ điện của hấn như chỗ không người, thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt mà lại để cho thích khách lặng yên ẩn trà trộn vào mà không hay, thậm chí còn mang người đi, người bị đưa đi lại là Vương phi trước đây của hấn!

Thích khách lớn mật như vậy, tất nhiên là vì có người trợ giúp, ngày đó ả xấu xí này từng lén phái người ra khỏi phủ sau lưng hấn, Hưởng Nhu bị cướp, khẳng định chuyện này có liên quan tới nữ nhân xấu xí kia! Hay ột Diệp Vân Sơ! Không thể tưởng được, ả lại là gian tế do An Khánh phái tới.

-Nô tỳ khấu kiến điện hạ....

Thu Tứ nơm nớp lo sợ hành lễ.

Hạ Vệ Thần không thèm liếc mắt nhìn Thu Tứ, lạnh lùng nhìn Diệp Vân Sơ, tức giận quát:

-Cút mau đi!

Thu Tứ hơi do dự, nàng lo lắng nhìn Diệp Vân Sơ, thấy Diệp Vân Sơ khẽ gật đầu mới hít một hơi thật sâu, nén sợ hãi trong lòng xuống, chậm rãi tiến lên hành lễ:

-Nô tỳ....

Nhưng nàng nói còn chưa hết lời đã bị Hạ Vệ Thần bóp chặt cổ.

-Diệp Vân Sơ, nói, rốt cuộc ngươi là loại người gì? Thích khách kia có thân phận thế nào? Là ai phái tới?

Sắc mặt Hạ Vệ Thần u ám, tàn ác, đôi mắt nư phun ra lửa nhìn chằm chằm Diệp Vân Sơ, ánh mắt như vậy giống như muốn băm nàng ra thành nghìn mảnh.

Diệp Vân Sơ hơi run lên, bất giác e ngại, nàng dè dặt không hoảng trong lòng xuống, thản nhiên nói:

-Nô tỳ ngu dốt, không hiểu rõ lời này của điện hạ.

-Sao? Không dám nhận à? Ngày đó ngươi phái người ra khỏi phủ, nên biết kết cục của việc phản bội Bồn Vương, Diệp Vân Sơ, ngươi đừng tưởng rằng Bồn Vương không dám giết ngươi!

Hạ Vệ Thần từ từ tới gần, đôi mắt càng thêm đỏ sẫm, giọng nói ngoan độc.

Diệp Vân Sơ cắn môi im lặng, một lúc lâu sau mới nói:

-Ngày đó nô tỳ phái người ra phủ chỉ là vì cứu người, trừ việc này ra không còn chuyện gì khác, nếu điện hạ nhất định phải trách phạt nô tỳ, nô tỳ cũng không có thể nói gì!

-Cứu người? Ha ha! Hay cho cái lý do荒唐!

Hạ Vệ Thần cất tiếng cười to, đột nhiên tiếng cười dừng lại, nhìn gần nàng, gần từng chữ:

-Diệp Vân Sơ, ngươi tưởng Bồn Vương dễ bị lừa gạt như vậy sao? Ngươi không biết mình đã làm chuyện gì vô liêm sỉ sau lưng Bồn Vương à? Ngày đó ngươi sai người ra khỏi phủ, căn bản không phải là đi lấy thuốc cứu người, mà là để gặp Diệp Bằng Yên....

Nói tới đây, Hạ Vệ Thần đột nhiên dừng lại, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào cửa sổ mở toang, trong nháy mắt sắc mặt biến đổi rất lớn, hắn bỗng nhiên dùng sức túm chặt lấy vạt áo Diệp Vân Sơ, ném mạnh nàng một cái, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, áo khoác bị hắn xé nát, lộ ra áo lót đỏ tươi, vết máu ở trên nền áo trắng vô cùng chói mắt.

-Máu? Quả nhiên là ngươi! Tiện nhân, ngươi còn gì để nói? Ngươi dám cấu kết với người khác phá hỏng chuyện lớn của ta, hôm nay Bồn Vương không tha cho ngươi!

Diện mạo tuấn mỹ của Hạ Vệ Thần trong nháy mắt trở nên dữ tợn, hắn bước nhanh tới gần Diệp Vân Sơ, ánh mắt lộ ra sát ý ác độc, bàn tay to lớn bóp chặt lấy cổ nàng.

Nhìn khuôn mặt dữ tợn của Hạ Vệ Thần, trong lòng Diệp Vân Sơ vô cùng hoảng sợ, nàng theo bản năng ra sức giãy dụa, muốn thoát khỏi sự giam cầm của hắn, nàng bỗng cảm thấy trên mặt mình lạnh lạnh, mạng che mặt chậm rãi rơi xuống, lộ ra dung nhan khuyển quốc khuyển thành giữa ánh nến sáng trưng.

61. Chương 61: Phản Bội (2)

Thời gian giống như ngưng đọng lại, khi thấy dung nhan quốc sắc thiên hương kia, gương mặt lạnh băng của Hạ Vệ Thần bỗng cứng đờ lại, thậm chí cả ý cười ác độc bên miệng cũng dừng lại, thân hình cao lớn của hắn giống như bị xích chặt, không hề cử động, trong đôi mắt đen là khiếp sợ và không thể tin nổi.

Một khắc đó, trong đầu Hạ Vệ Thần hiện lên hình ảnh ở Túy Phong lâu, từ rất xa, hắn mơ hồ thấy được dung nhan khuyển thành, rung động rất lớn, vẫn ghi ở đáy lòng hắn, chưa bao giờ quên.

Xung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh tới nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở và tiếng tim đập của người kia. Tim Hạ Vệ Thần đập thình thịch, trong đầu lại nhớ đến dung nhan tuyệt mỹ ấy, đôi mắt sáng như ngọc,

trong như nước quẩn quanh hần, làm hần không tài nào bình tĩnh được. Giờ khắc này suy nghĩ của hần như bị đứt quãng, trong đầu trống rỗng, như lúc này chỉ có hần và nàng, mắt của hần chỉ có nàng mà thôi.

-Người....

Một lúc lâu sau, Hạ Vệ Thần mới như từ trong mộng tỉnh lại, giọng nói của hần trống rỗng, ngón tay thon dài theo bản năng lướt qua dung nhan tuyệt mỹ kia.

Diệp Vân Sơ không cử động, vẫn nắm chặt hai tay như trước, ngồi dựa dưới đất, ánh trăng nhu hòa và ánh nến ấm áp chiếu rõ mặt nàng, hần nhìn ngũ quan tuyệt đẹp ấy vô cùng rõ ràng. Hạ Vệ Thần bây giờ mới có thể thấy rõ gương mặt đẹp dễ ấy.

Nàng, hần vốn nghĩ nàng là nữ nhân xấu xí không chịu nổi, nhưng không ngờ lại có một nhan sắc khó ai sánh bằng thế này, cái đẹp của nàng thoáng như người trời, lông mày đen dài, đôi mắt sáng như nước, cái mũi cao thẳng khéo léo, đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng, còn có làn da mịn màng như tơ, giống như thiên thần, tinh tế hoàn mỹ làm người người rung động.

Gương mặt này đẹp gấp ngàn ngàn vạn lần so với Tuyết nhi của hần, đôi mắt đẹp như làn nước, ánh mắt nhẹ nhàng cực kỳ giống Tuyết nhi, nhưng nàng lại có sự dịu dàng hơn Tuyết nhi vài phần.

Kinh ngạc nhìn dung nhan trước mắt như thần tiên làm Hạ Vệ Thần lại lâm vào hoảng loạn, tim của hần, bất giác đập không yên, giống như con ngựa hoang không khống chế nổi, một cảm giác khác lạ khó có thể kiềm chế sôi trào ở nơi sâu nhất trong tim hần, giống như có vật gì muốn đâm thủng ngực mà ra.

Hần không hề thích cảm giác đó một chút nào, hần không thích mình không thể khống chế nổi bản thân như vậy, giống như đêm đó, hần không thể khống chế nổi mình, cướp đoạt sự trong sạch của Tuyết nhi, hần không quan tâm việc nàng giẫy dụa kháng cự, điên cuồng muốn sự trong sạch của nàng.

Đáy lòng bị đau đớn đánh mạnh, Tuyết nhi của hần là đẹp nhất, tốt nhất, chính hần đã hủy hoại sự thuần khiết của nàng. Nữ nhân trước mắt này chỉ là một kẻ tàn hoa bại liễu, cho dù nàng có đẹp tới đâu cũng chẳng phải Tuyết nhi của hần, trong lòng hần, nàng chẳng bằng một cọng tóc của Tuyết nhi.

Đẹp thì đã sao? Nàng so với Tuyết nhi đẹp hơn thì có thể giam giữ trái tim hần, mê hoặc hần sao? Không, Hạ Vệ Thần hần sao có thể bị một nữ nhân lăng lơ mê hoặc? Nữ nhân này tuy rằng đẹp nhưng thân thể nàng ta đã sớm nhơ bẩn không thể nào chịu nổi, nàng là Vương phi của hần nhưng trong lòng lại tơ tưởng đến nam nhân khác! Thậm chí nàng ta còn có mối quan hệ mập mờ với ca ca cùng cha khác mẹ của mình!

Nhớ tới ánh mắt si ngốc đêm đó của Diệp Bằng Yên, nhớ tới nụ cười đầy ý vị sâu xa của đệ đệ Hạ vệ Lam, mặt Hạ Vệ Thần bỗng tối lại, đôi mắt bỗng toát ra cái nhìn sắc bén lạnh như băng.

Lần này đến đây từ Diệp Bằng Yên ra còn có Lệ Ngân, hần biết được từ do thám, Lệ Ngân vốn là Trần Lam, dư nghiệt của Trần gia năm đó thoát khỏi Đông Ly, Trần Lam và Hường Nhu là nỗi đau trong lòng hần, năm đó hần một lòng say mê Hường Nhu, không để ý tới việc Phụ hoàng phản đối, cố chấp thành thân với nàng, nhưng không ngờ Hường Nhu trông yếu đuối mà lại ngầm liếm mắt đưa tình với biểu ca của nàng là Trần Lam, thậm chí đã làm cả việc hạ lưu kia. Chuyện này nàng ta vẫn luôn giấu kín trong lòng, cho tới ngày đại hôn hần mới biết được.

Trần Lam đào tẩu nhưng không ngờ lại thành tướng quân An Khánh, còn được Hoàng đế An Khánh coi trọng, lần này lão Hoàng đế An Khánh dám thay mặt đối đầu, làm nhục hần, nhất định là vì Trần Lam. Mà Trần Lam không tiếc thân mình dấn thân vào chốn nguy hiểm, tất nhiên là vì Hường Nhu.

Âm mưu hòa thân lần này trừ việc khơi mào chiến tranh giữa hai nước, mục đích của Trần Lam là cứu người trong lòng đi! Mà Vương phi hần mới rước vào cửa lại chính là gian tế do Trần Lam và lão Hoàng đế An Khánh sắp xếp!

Nghĩ tới đây, rốt cuộc Hạ Vệ Thần ức chế như bị ngọn lửa tức giận thiêu đốt, phần nộ mãnh liệt, giống như núi lửa sắp bùng nổ, bao phủ cả người hần.

Hần không tài nào ngờ được, năm đó mình bày ra thiên la địa võng muốn bắt Trần Lam nhưng cuối cùng hần ta vẫn trốn thoát. Mà nay hần ta lại cứu thoát tình nhân trước mắt hần, việc này có thể nói như một cái tát tát thật mạnh vào mặt hần. Vương phi của hần lại che giấu tâm tư thâm sâu khó lường, khó trách

có thể đối mặt với sự phẫn nộ của hắn mà vẫn bình tĩnh, lãnh đạm, không hề xấu hổ chút nào. Đơn giản là nàng đến Đông Ly là có âm mưu khác, nàng, Trần Lam và An Khánh cấu kết với nhau, là vì muốn mạng của hắn, khơi mào chiến tranh với Đông Ly, khiến hắn trở tay không kịp!

À thật to gan, tâm địa thật độc ác! Hắn lại vô tình sa chân vào cái bẫy của Trần Lam, trúng phải quỷ kế của Trần Lam, rước tai họa đầy tâm cơ vào cửa nhà!

Hay ột Diệp Vân Sơ, hay ột Trần Lam, hay ột An Khánh! Hạ Vệ Thần hắn cũng không phải người lương thiện, ả làm hắn đau, làm hắn nhục nhã, hắn sẽ trả lại gấp bội!

Hạ Vệ Thần cười lạnh, ánh nến chiếu vào vẻ sâu kín trong mắt hắn, chưa chiếu sáng lên mắt hắn, ngược lại làm tăng thêm tà khí lạnh lẽo, hắn nhìn chằm chằm Diệp Vân Sơ, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

-Vương phi của Bồn Vương hóa ra lại có dung nhan tuyệt sắc như vậy, khó trách có thể mê hoặc Diệp Bằng Yên thần hồn điên đảo, làm hắn không tiếc ngàn dặm đi theo tới Đông Ly!

Cả người Diệp Vân Sơ cứng đờ, ánh mắt hung ác của Hạ Vệ Thần làm nàng hơi hơi run sợ, dung nhan tuyệt mỹ dưới ánh nến càng thêm tái nhợt, nàng mạnh mẽ trấn an bản thân, run giọng nói:

-Nô tỳ không phải cố tình che giấu....

-Không phải cố tình?

Hạ Vệ Thần tới gần nàng, đôi mắt càng thêm lạnh lùng, cười lạnh nói:

-Hay cho Diệp Vân Sơ! Chuyện tới nước này còn muốn tiếp tục đùa bỡn Bồn Vương sao?

Diệp Vân Sơ không rõ ý tứ trong lời nói của hắn, lòng nàng càng cảm thấy bất an hơn, nàng cố gắng giữ khoảng cách giữa hắn và mình, nhẹ giọng nói:

-Nô tỳ không dám....

-Hay cho câu “Không dám”! Diệp Vân Sơ, xem ra Bồn Vương đúng là đã coi thường ngươi!

Hạ Vệ Thần giận dữ, bàn tay to của hắn bóp lấy cổ nàng với tốc độ sét đánh không kịp che tai, tức giận quát:

-Chết đến nơi còn dám mạnh miệng, Diệp Vân Sơ, sao Bồn Vương có thể bị ngươi lừa được?

62. Chương 62: Phản Bội (3)

Lửa giận trong tâm Hạ Vệ Thần không giống bình thường, rất khó khống chế. Đôi mắt hắn giống như lửa cháy hừng hực, bóp chặt cái cổ nhỏ bé của Diệp Vân Sơ, cặp mắt đỏ nhìn chằm chằm huôn mặt tái nhợt của nàng, giống như muốn nhìn rõ bản chất của nàng vậy.

Thấy hai hàng lông mày Diệp Vân Sơ nhíu lại vì đau đớn khó chịu, hắn lại cười lạnh, nói ra những lời rét lạnh đến xương tủy:

-Tiện nhân, ngươi rất thất vọng phải không? Bị Bồn Vương nhìn thấu âm mưu của ngươi, ngươi sao có thể không thất vọng được? Vốn tưởng ngươi có năng lực thế nào nhưng cũng chẳng hơn thế này là bao! Thủ đoạn của ngươi chỉ là dùng sắc đẹp để mê hoặc kẻ khác sao? Muốn dùng gương mặt mê người này để mê hoặc Bồn Vương? Đáng tiếc Bồn Vương đã sớm thấy được bộ mặt ghê tởm này của ngươi, ở trước Bồn Vương thì nó cũng chẳng có tác dụng gì đâu!

Cảm giác không hít thở như thủy triều ập tới, đối mặt với lời châm chọc của Hạ Vệ Thần, trong lòng Diệp Vân Sơ vô cùng hoảng sợ, cũng không nên được chưa xót, đây không phải ý mà nàng muốn, nàng cũng bị ép buộc, nếu có thể nàng tuyệt đối không lựa chọn việc hòa thân giữa mình và hắn, nàng có thể chịu được hắn làm nhục, tra tấn nàng, nhưng nàng không thể chịu đựng được việc hắn đem mọi tội danh đổ lên đầu nàng!

Không thể nhịn được nữa, nàng không thể nhịn nổi, cười lạnh một tiếng, nói đầy giấu cợt:

-Muốn gán tội cho người khác có gì mà khó? Điện hạ lo lắng quá rồi, Vân Sơ chưa bao giờ có ý nghĩ mê hoặc điện hạ, nếu điện hạ không muốn gặp lại Vân Sơ, điện hạ có thể bỏ Vân Sơ, việc gì phải nói móc mĩa làm Vân Sơ khó chịu? Vân Sơ là phận nữ nhi ở chốn thâm cung, thân không thể tự quyết định, hôm nay rơi vào hoàn cảnh này Vân Sơ cũng chẳng thể nói gì!

Lời nói châm chọc của Diệp Vân Sơ giống như một tia đạo sét đánh mạnh vào lòng Hạ Vệ Thần, làm trái tim hắn đau đớn! Nữ nhân chết tiệt này, định lợi dụng hắn để rời đi sao? Hiện tại âm mưu của Trần Lam đã thực hiện được, ả vipers vàng muốn rời đi? Ắ muốn cùng tình nhân mình cao chạy xa bay? Ắ cứ mơ tưởng đi!

Sắc mặt Hạ Vệ Thần vô cùng dữ tợn, trong mắt hiện lên hiểm độc, cười lạnh, nói:

-Định dùng chiêu lật mềm buộc chặt sao? Diệp Vân Sơ, đây là thủ đoạn của ngươi? Nếu đã như vậy, Bổng Vương sẽ giúp ngươi!

Dứt lời bàn tay to của hắn vung lên, túm chặt lấy bả vai nàng, ôm chặt nàng vào lòng, hôn mãnh liệt, giống như phát tiết, lại giống như trừng phạt, muốn chứng minh điều gì đó. Động tác của hắn cực kỳ thô bạo, như một đứa trẻ giận dữ, nàng muốn thế nào, hắn lại làm ngược lại!

Diệp Vân Sơ không ngờ tới hành động đột ngột của hắn, nàng kinh ngạc, theo bản năng bắt đầu giãy dụa, càng giãy dụa, hắn lại càng hôn cuồng bạo hơn, hắn hung hăng cắn môi nàng, hung hăng hôn nàng, làm nàng đau đớn.

Khủng hoảng tràn ngập trong lòng, sỉ nhục đem đó lại hiện lên trong óc, Diệp Vân Sơ giống như các thiếu nữ, lại vừa giống như bị ép buộc, nàng không có sức tiếp nhận sự hành hạ như vậy, nàng liều mạng giãy dụa, chỉ muốn thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hắn.

Vì Diệp Vân Sơ ra sức giãy dụa nên Hạ Vệ Thần tạm thời thả nàng ra, hắn bóp chặt lấy cằm nàng, ép nàng phải nhìn thẳng hắn, cười lạnh, nói:

-Làm sao? Thân tàn hoa bại liễu như ngươi cũng muốn thủ thân như ngọc sao? Vì người nào? Diệp Bằng Yên sao? Đáng tiếc, giờ đã muộn rồi!

Đối mặt với lời châm chọc và nhục nhã của hắn, phần hận chưa bao giờ có hiện lên trong tâm Diệp Vân Sơ, hờ hững đến nín. Nàng ngẩng mặt lên, trợn mắt nhìn Hạ Vệ Thần, khàn giọng nói:

-Đủ rồi! Hạ Vệ Thần, ngươi cần bản cũng chẳng có tư cách gì mà sỉ nhục ta!

Nước mắt uất ức chậm rãi chảy xuống trên gương mặt tuyệt đẹp của Diệp Vân Sơ, hai tay nàng theo bản năng nắm chặt vào nhau, thân thể mềm mại vì vô cùng phẫn nộ mà khẽ run lên.

Hắn có tư cách gì mà sỉ nhục nàng? Nàng làm sai chuyện gì? Người muốn hòa thân với Diệp Vân Tuyết là hắn, người ép nàng phải gả cho hắn là Hoàng đế An Khánh, cự tuyệt việc gả Diệp Vân Tuyết cho hắn! Người đẩy nàng vào địa ngục thâm sâu lại là đệ đệ của hắn Hạ Vệ Lam! Tại sao hắn muốn đổ tất cả mọi tội lỗi lên người nàng? Nàng đi tới nước này cũng là bị ép buộc, từng bước đi tới vực sâu! Theo lời Hạ Vệ Thần, hắn không lấy được Diệp Vân Tuyết mà hận nàng, vậy nàng nên hận ai bây giờ?

Hạ Vệ Thần coi như không thấy nước mắt trên mặt nàng, nhưng lời của nàng lại chọc giận hắn, Sắc mặt hắn tối lại, tàn bạo bóp cằm nàng, tàn nhẫn nói:

-Bổng Vương không có tư cách sao? Vậy người nào có tư cách? Diệp Bằng Yên? Hay là kẻ không phải là người, nam nhân hoang dã nào đó bò lên giường của ngươi? Ngươi yên tâm, bất kể là Diệp Bằng Yên hay những kẻ không biết tên, nam nhân hoang dã, Bổng Vương sẽ tiêu diệt tất cả chúng, để chúng biết được kết quả chọc giận Hạ Vệ Thần ta!

Diệp Vân Sơ cắn chặt môi dưới, nén nước mắt đang muốn trào ra, lời nói của Hạ Vệ Thần giống như một thanh kiếm đâm thẳng vào lòng nàng, làm nàng đau nhói.

“Ba” một tiếng, trong lòng giống như có thứ gì đứt lìa, nàng cũng không tài nào nín được khi nghe hắn nói xấu mình, dùng hết sức lực toàn, giơ tay lên định tát hắn. Song tay mới vung được một nửa lại bị hắn bắt được, hắn dùng sức giống như muốn bẻ gãy cánh tay nàng, trợn mắt nhìn nàng, cười lạnh nói:

-Sao? Muốn động tay với Bồn Vương sao? Diệp Vân Sơ, người không xứng!

-Hạ Vệ Thần, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Người rốt cuộc muốn hành hạ ta tới khi nào mới bỏ qua cho ta? Đừng nên ép ta....

Giọng nói Diệp Vân Sơ nghẹn ngào, trong giọng nói có đau thương và tuyệt vọng không nên lời.

Ánh mắt nàng đau thương tuyệt vọng, trong tâm Hạ Vệ Thần đang mỉm cười bỗng nhói đau, giống như bị thứ gì đó bóp chặt làm hắn vô cùng khó chịu, đột nhiên xuất hiện cuồng phong vũ bão dập tắt ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt, làm hắn trống rỗng.

Kinh ngạc nhìn đôi mắt đầy nước của nàng, thân thể cao lớn trong nháy mắt trở nên cứng đờ, giờ khắc này hắn quên cả tức giận, quên hết tất cả, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Ánh mắt nàng rất đẹp, giống như làn nước mùa thu trong sáng hơi phiếm hồng, nước mắt bị nàng cố nén lại, chậm chạp, thật lâu vẫn không rơi xuống. Dáng vẻ kiên cường như vậy làm hắn không khỏi chua xót trong lòng, thoáng chốc hắn có chút không đành lòng. Giống như được trở lại đêm đó, đôi mắt sáng cũng đầy đau thương và tuyệt vọng, Tuyết nhi cố gắng giả vờ, nhưng hắn không không chế nổi mình, ép buộc nàng, xé y phục nàng, thời khắc đó nàng nhìn hắn đầy đau thương và tuyệt vọng giống như vậy, nói:

-Người muốn thế nào mới có thể tha cho ta....

Hắn nhớ rõ, vào khắc đó tim hắn như mềm ra, nhưng đôi mắt sáng như ngọc làm hắn không kiềm được dục vọng trong mình.

Nhớ tới Tuyết nhi đau thương, tuyệt vọng cầu xin, đôi mắt ấy như xuất hiện trước mắt hắn. Đột nhiên Hạ Vệ Thần cảm thấy khó chịu, hắn nhìn chằm chằm mặt Diệp Vân Sơ, sắc mặt hắn thay đổi liên tục. Một lúc lâu sau mới không chịu nổi kéo tay, hắn cười lạnh, nói:

-Tha cho người? Cả đời này chỉ vô vọng mà thôi!

Dứt lời hắn chợt đứng dậy, xoay người rời đi, nhưng mới đi được vài bước thì dừng lại, quay đầu cười lạnh:

-Nếu Bồn Vương đoán không nhầm thì người người vừa gặp chính là Diệp Bằng yên? Diệp Vân Sơ, người nghĩ Diệp Bằng Yên ở Đông Ly này có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta sao?

Để lại mấy lời nói hắn mới phất tay áo, bực tức rời đi.

63. Chương 63: Tan Nát Cõi Lòng (1)

Bóng đêm như nước, trên trời hiện lên vầng trăng sáng, vô cùng lạnh lẽo.

Cả viện là một đồng lộn xộn, sau khi Hạ Vệ Thần thịnh nộ rời đi, một đám thị vệ như hổ như sói vào trong viện, đầu tiên là phụng lệnh điện hạ lúc soát tìm thích khách, nhưng ác ý là muốn đập nát bấy tất cả đồ trong nhà nàng.

Tất cả đồ đạc, kể cả chiếc vòng tay duy nhất mà mẫu thân để lại cho nàng cũng bị đập nát. Thu Tứ ở trong phòng, nức nở dọn dẹp, mà nàng cả người mệt mỏi, không biết ra sao, linh hồn của nàng giống như bị vỡ ra ngàn mảnh vào cái khắc vòng tay vỡ vụn.

Nàng vẫn nhớ rõ, khi mẫu thân mất đi, nàng chạy như điên loạn tới Bộ Hình, khi tới đó, thấy hai mắt mẫu thân nhắm nghiền, tay vẫn nắm chặt lấy chiếc vòng. Gương mặt già nua thậm chí còn nở nụ cười. Nụ cười yên ổn như vậy, nàng chưa bao giờ thấy xuất hiện trên gương mặt mẫu thân. Nàng biết, thứ mà mẫu thân nắm chặt trong tay không phải là chiếc vòng, mà là chờ đợi và hạnh phúc cả đời của bà. Đó là thứ tốt đẹp nhất mà bà để lại cho nàng.

Tất cả những ký ức tốt đẹp, hạnh phúc của nàng đã tan vỡ thành từng mảnh nhỏ. Nàng không bảo vệ được tính mạng của mẫu thân và muội muội, cũng không giữ được hạnh phúc từng thuộc về nàng, thậm chí ngay cả vật cuối cùng mà mẫu thân để lại cho nàng cũng vỡ nát.

Ông trời sao lại tàn nhẫn với nàng đến vậy?

Bên ngoài viện tối đen, nàng cô độc đứng một mình, ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên người nàng, để lại một bóng lưng cô đơn. Nước mắt tuôn ra như suối, nàng khóc tới mức tâm tê phế liệt, ngực đau tức, nhưng không hề phát ra bất cứ tiếng nào.

Nàng không cản được vận mệnh, cho dù thế nào cũng không cản nổi.

Lời nói ác độc cuối cùng của Hạ Vệ Thần trước khi rời đi giống như một cơn ác mộng quay về đầu nàng, giống như lời nói vang vọng từ tận địa ngục sâu thẳm lạnh lẽo thấm sâu vào lòng nàng, truyền tới tứ chi, nàng giống như người bị ngâm nước, bất kể có gắng sức giãy dụa tới mức nào cũng không tránh được sự lạnh lẽo ấy, trơ mắt nhìn tuyệt vọng ập tới mình, lạnh thấu tim.

-Vô Tâm?

Giống như là ảo giác, Diệp Vân Sơ trong lúc rối bời lại nghe thấy giọng Đông Phương Ngưng. Giọng của chàng ấm áp, dịu dàng như vậy lại bị cắt đứt giữa chừng. Nhưng nàng biết tất cả cũng không phải sự thật. Cho dù là mẫu thân, muội muội, hay là Đông Phương Ngưng, tất cả họ đều rời nàng đi ba năm trước đây, vận mệnh đã cướp hết tất cả của nàng, cướp hết tốt đẹp, chỉ để lại cho nàng đau thương vô hạn.

Nước mắt rơi xuống như những hạt ngọc, nàng khóc thương tâm, dung nhan như hoa lê thấm nước mưa đau khổ, vô cùng bi thương.

-Vô Tâm, đã xảy ra chuyện gì? Nàng làm sao vậy?

Thấy Diệp Vân Sơ khóc thương tâm như vậy, Đông Phương Ngưng cảm thấy lòng nhói đau, chàng không quan tâm tới cách biệt nam nữ, đạo lễ ngày thường, theo bản năng đi tới nắm chặt lấy hai vai nàng, vội vàng hỏi.

Nước mắt trong suốt như ngọc lăn trên dung nhan tuyệt đẹp, Diệp Vân Sơ như vậy làm cho người khác tan nát cõi lòng. Tim giống như bị ngâm nước lâu ngày, chua xót, đau khổ không thể kiềm chế, như bị bóp chặt, vắt cho kiệt nước, vô cùng đau đớn.

-Vô Tâm, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì? Sao nàng lại thương tâm đến vậy?

Thấy Diệp Vân Sơ im lặng không nói, lòng Đông Phương Ngưng càng nóng như lửa đốt.

Diệp Vân Sơ chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn vẻ mặt lo lắng của chàng, nàng lặng lẽ nhìn, nhìn tới thần thờ, trong lòng càng chua xót.

Một lúc lâu sau, nàng mới nghẹn ngào, run rẩy, giống như một đứa trẻ, chậm rãi giơ mấy mảnh ngọc vỡ trong tay, run run nói:

-Vòng ngọc vỡ rồi, tất cả đều không gắn vào được nữa....

Lời nói run rẩy, nước mắt thương tâm kia, ánh mắt thần thờ trong nháy mắt chiếm trọn trái tim của Đông Phương Ngưng, chua xót giống như từng đợt sóng xô tới, nhấn chìm chàng, phá tan lý trí của chàng. Như trở lại ba năm trước đây, Vân nhi mà chàng yêu mến run rẩy trong ngực chàng, khóc nghẹn ngào làm lòng chàng tan nát.

Không thể kiềm chế kích động, chàng kéo nàng vào trong ngực, ôm thật chặt, giọng nói run run an ủi nàng nhẹ nhàng:

-Vô Tâm, đừng khóc, ta sẽ mua một cái vòng tay khác cho nàng....

Lời chàng nói đầy dịu dàng và dỗ dành, giống như che chở cho đứa trẻ bị thương, Diệp Vân Sơ mỉm cười, trong đầu hiện lên hình ảnh ba năm trước, khi nàng và chàng gặp nhau trước khi đến chùa An Quốc, nàng cũng khóc thương tâm như vậy, nàng nhớ rõ hi đó chàng cũng ôm nàng thật chặt, dịu dàng an ủi nàng:

-Đừng khóc, nàng còn có ta....

Lần này cũng như năm đó, nhưng tất cả đã là cảnh còn mà người đã mất. Lòng cảm thấy chua xót, giờ đã lan hết sang tim, giờ khắc này nàng kinh ngạc nhìn chàng, một câu cũng không thốt lên được.

Bốn mắt nhìn nhau, một lúc lâu sau, chàng dịu dàng nói:

-Vô Tâm, đừng buồn nữa, ta sẽ mua cho nàng cái khác.

Giọng nói của chàng kiên định, trong đôi mắt là nhu tình và ân cần, nhìn nàng đầy bình tĩnh, dường như muốn nói cho nàng biết, chàng rất chân thành, nói cho nàng biết quyết tâm của chàng.

Chàng biết tự bao giờ, vàng trắng đã lặng lẽ biến mất, trên bầu trời mưa phùn lất phất, Diệp Vân Sơ cứ đứng yên nhìn nam tử vừa quen thuộc vừa xa lạ này, đôi mắt phủ một lớp hơi nước hiện lên hình bóng tuần tú ấy.

Nước mưa làm ướt mái tóc chàng, áo trắng thấm ướt nhưng chàng không hề tránh, không lùi bước, đôi mắt quen thuộc kia như có lửa nóng. Ngọn lửa nóng ấy lại rất dịu dàng, vẻ mặt lo lắng, ân cần, đều quen thuộc, giống như trở về ba năm trước đây, nàng là Diệp Vân Văn, chàng vẫn là Đông Phương Ngưng thuở ban đầu.

Mắt nàng hơi nóng lên, giọt nước mắt lớn thấm vào vạt áo. Vẻ tuyệt vọng, đau thương xuất hiện ở đáy mắt nàng, nàng áp úng:

-Tất cả đều không thể trở về được nữa.

Không thể quay về được, đồ đã mất sao có thể mua lại? Đó là vật duy nhất mẫu thân để lại cho nàng. Giống như chàng và nàng năm đó, chàng vẫn là Đông Phương Ngưng ban đầu, nhưng nàng đã không còn Diệp Vân Sơ lúc ấy nữa. Chàng với nàng, đã quá muộn, không thể trở về được.

64. Chương 64: Tan Nát Cõi Lòng (2)

-Vô Tâm, hãy tin ta.

Chàng nhìn nàng kiên định, dịu dàng như nước:

-Ta sẽ mua cho nàng một cái vòng tay giống hệt.

Giống sao? Không, không giống, thứ đã mất, vĩnh viễn mất đi, bất kể thế nào cũng không trở về được, cho dù chàng có mua một cái vòng giống thế này cũng không phải là thứ mà mẫu thân để lại cho nàng. Diệp Vân Sơ lắc đầu tuyệt vọng, nước mắt cứ vậy mà rơi.

Nhìn nàng tuyệt vọng, tim Đông Phương Ngưng như bị xé ra, đau đớn này làm chàng quên hết tất cả, quên hết mọi thứ, chàng chỉ muốn nàng không còn tuyệt vọng. Không kịp ngẫm nghĩ, bỗng nhiên chàng cúi đầu, hôn đôi môi đỏ lạnh như băng của nàng.

Tim của chàng nảy lên kịch liệt vào đúng khắc dán vào môi nàng, kêu lên thịch thịch như thể đập vào vách tường, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Môi của nàng, mùi hương của nàng, rất quen thuộc, giống như Vân Nhi năm đó. Như có vô số dòng nước ấm chảy khắp toàn thân, sôi trào lên, lửa nóng khắp người, chàng như bị thiêu đốt.

Chàng biết, chàng không nên tới lãnh uyển vào lúc này, lại càng không nên tới nơi này. Nhưng chàng vẫn tới, chàng biết không nên đột ngột hôn nàng như vậy, nhưng chàng không thể kiềm chế được.

Ở nơi sâu nhất trong tim chàng giống như được thức tỉnh, khát vọng trong lòng giống như chờ đợi giờ khắc này tới. Bốn mắt nhìn nhau, chàng rất gấp gáp, khát vọng hưởng thụ vị ngọt ngào của nàng. Nụ hôn của chàng nóng bỏng, giống như thể thể nào cũng vẫn không đủ, cho tới khi nàng và chàng hòa hợp thành một.

Đêm lạnh, hạt mưa lạnh thấu xương, môi của nàng lạnh như băng, mà lòng nàng trong nháy mắt lại trở nên ấm áp, tình sâu nghĩa nặng bị chôn sâu nơi đáy lòng giờ khắc này giống như ngọn lửa bùng cháy ngoài đồng cỏ, không thể khống chế.

Chàng ôm chặt lấy nàng, mà nàng cũng dán chặt trong ngực chàng, hai cơ thể ướt đẫm dán chặt vào nhau, nụ hôn và tình cảm giống như ngăn cách hết tất cả mọi thứ bên ngoài, không tài nào gỡ họ ra được, thế nào cũng không thể.

Mưa vẫn rơi không ngừng, thấm hết vào đất và vạn vật, bây giờ nàng như Diệp Vân Văn ban đầu, mà chàng cũng là Đông Phương Ngưng lúc trước, là nam nhân nàng yêu nhất. Theo tính cách, bản năng của mình,

nàng cũng nhận lấy nụ hôn của chàng. Nụ hôn của chàng mãnh liệt nhưng lại dịu dàng, cảm giác giống như đã quen thuộc hơn nàng năm, làm nàng không tài nào không chế nổi mà rơi và mê man.

Cuối cùng, mãi cho tới khi không thở được, chàng mới từ từ buông nàng ra, chàng và nàng nhìn nhau.

Đông Phương Ngưng vậy nheo nhả như vậy, trên gương mặt tuần tú là nụ cười thản nhiên. Một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn của chàng khẽ gọi nàng:

-Vô Tâm...

Chàng vẫn ôm chặt nàng như cũ, không hề buông tay, giờ khắc này áo hai người đều ướt đẫm, chàng cũng không kiềm chế được mà lau đi những giọt lệ trên mặt nàng, ánh mắt vẫn dịu dàng tình cảm như nước, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Diệp Vân Sơ nhẹ nhàng nhìn chàng lau nước mắt ithub, dáng vẻ chàng khó khăn, gương mặt tuần mỹ đỏ ửng. Nhớ tới cảnh lúc này, nàng cảm thấy mặt mình như bị lửa thiêu, nháy mắt nóng bừng lên. Nhất thời không biết nên nói gì, đành đỏ mặt quay đi nơi khác, không dám nhìn.

Nhìn Diệp Vân Sơ then thừng, Đông Phương Ngưng cảm thấy lòng nóng lên, chàng bỗng nhiên bắt lấy tay nàng, kêu khẽ:

-Vô Tâm, nhìn ta...

Diệp Vân Sơ cảm thấy lòng mình run lên, chậm rãi ngược mắt nhìn thẳng chàng.

Đông Phương Ngưng nhìn mắt nàng, khóe môi nở nụ cười thản nhiên, dịu dàng nói:

-Vô Tâm, xin lỗi nàng, không biết sao lúc này ta lại làm thế với nàng, ta biết rõ là không nên, nhưng ở trước mặt nàng, ta có cảm giác đã chờ đợi rất lâu, đợi đến ngày mai, ta sẽ nói với Nhị điện hạ ban nàng cho ta, được không?

Chàng lẳng lẳng nhìn nàng, giọng nói của chàng khẽ run lên, ngay cả tâm cũng rất kích động. Chàng mất đi Văn nhi, nhưng trời cao đối với chàng không tệ, đưa Vô Tâm tới bên cạnh chàng, cho dù nàng chỉ là một nô tỳ, nhưng chàng cũng không để ý.

“Đoàng” một tiếng, Diệp Vân Sơ nghe thấy một tiếng nổ lớn, lòng nàng trong nháy mắt như vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Tất cả mong đợi, hy vọng của nàng đều trở nên xa vời, đều hóa thành hư vô trong một khắc. Cả người bỗng đổ ập xuống, rơi vào hố sâu không thấy đáy, rơi xuống vực sâu vô tận.

Tim đột nhiên đau nhói, nước mắt không báo trước mà trào ra. Nàng nhìn chàng đầy mơ hồ, ra sức lắc đầu, giãy dụa. Nàng là Vương phi của Hạ Vệ Thần, nàng là Diệp Vân Sơ tới Đông Ly hòa thân, nàng không thuộc về chàng, mà chàng cũng chẳng cần nàng nữa.

Vì nàng là Vương phi của nam nhân như ác ma kia! Đó là sự thực, sự thực tàn khốc làm người khác giận sôi người, giống như ngực bị đánh mạnh một cái.

Mặt nàng tái nhợt không còn chút máu, vô cùng đau khổ, không có chỗ để giải tỏa, lòng nàng gào thét, nhưng nàng không có sức giãy dụa, không thoát khỏi gông xiềng tầng tầng lớp lớp trói buộc, chỉ có thể trở mặt nhìn chàng càng ngày càng xa.

-Vô Tâm, nàng làm sao vậy? Nàng không muốn sao? Không muốn cùng ta...

Lòng Đông Phương Ngưng trầm xuống, theo bản năng siết chặt tay nàng, vội vàng hỏi.

Diệp Vân Sơ khóc không thành tiếng, nàng lắc đầu đầy cứng ngắc, nghẹn ngào nói:

-Vô Tâm biết Đông Phương công tử là người tốt, Vô Tâm cũng biết công tử một lòng vì Vô Tâm nhưng Vô Tâm không thể...

-Không thể? Tại sao? Vô Tâm, nói cho ta biết tại sao? Chẳng lẽ nàng không muốn rời khỏi công chúa? Công chúa của nàng là người tốt, nếu nàng sợ, ta sẽ đi nói giúp nàng....

Đông Phương Ngưng nhìn nàng đầy kinh ngạc, nước mắt trên mặt nàng làm chàng đau lòng, chàng vội vàng nói tâm ý của mình ra.

Diệp Vân Sơ nén chua xót trong lòng, dùng sức tránh khỏi tay chàng. Nàng nén tiếng nức nở ở trong miệng, nghẹn ngào nói:

-Là Vô Tâm không có phúc, Vô Tâm không xứng với công tử, tất cả đều là lỗi của Vô Tâm, công tử hãy coi đây chỉ như một giấc mơ mà thôi.

Tim đau nói, cơn đau giống như thủy triều ập tới. Diệp Vân Sơ không nén được đau đớn, không quan tâm tới sự nghi ngờ trong mắt chàng, cũng không giải thích thêm, xoay người vội vã rời đi.

Mưa phùn như những sợi tơ, trong đêm tối, nàng chỉ để lại một bóng lưng sợ hãi cho chàng, Đông Phương Ngưng kinh ngạc đứng tại chỗ, nếu không phải hương thơm nhàn nhạt vẫn còn lưu lại, nói cho chàng biết sự tồn tại của nàng thì chàng sẽ tưởng rằng tất cả chỉ là hư vô trong giấc mơ.

65. Chương 65: Dữ Dội (1)

Từ sau ngày đó, mưa phùn liên tiếp mấy ngày, khó khăn lắm mưa mới tạnh, nhưng cũng đã cuối thu, cũng đã có tuyết rơi, trời đông giá rét lạnh lẽo đến.

Từ ngày từ biệt Đông Phương Ngưng, trong đầu Diệp Vân Sơ bối rối trở về nhà, tối hôm đó bị cảm lạnh qua mấy ngày, cũng may là trong lúc đó, Hạ Vệ Thần không tới đây làm khó nàng.

Nhưng từ ngày Hạ Vệ Thần nổi giận rời đi, trong lãnh uyển cả trước lẫn sau đều có nhiều thị vệ canh gác hơn, ánh mắt những người đó lạnh như băng. Diệp Vân Sơ biết, đây là những người mà Hạ Vệ Thần phái tới để trông chừng nàng. Hắn nghi ngờ nàng có dã tâm, là gian tế mà An Khánh phái tới, vì giờ thân phận nàng nhạy cảm nên hắn chưa thể làm gì. Nếu không giờ khắc này với tội gian tế, nàng nhất định sẽ bị giam trong đại lao.

Mọi người ở trong lãnh uyển đều là thân mang tội, hôm nay đã vào tiết đông giá rét, quần sự trong phủ vẫn không phát lò sưởi và than đốt, trong nhà vô cùng lạnh. Diệp Vân Sơ mặc dù đã mặc áo choàng rất dày nhưng vì bệnh nặng mới khỏi nên cảm thấy rét lạnh thấu xương, xâm nhập vào tận xương tủy.

Bước chân Thu Tứ khẽ vang lên, từ bên ngoài chạy vào, trên mặt lấm tấm mồ hôi, thấy Diệp Vân Sơ liền khẩn trương nói:

-Công chúa, người còn chưa khỏe lại, sao đã dậy rồi?

Diệp Vân Sơ khẽ lắc đầu, thấy vẻ mặt Thu Tứ vội vã, liền hỏi:

-Không phải là chàng lại tới nữa à?

-Hôm nay Đông Phương công tử không tới đây, lúc này nô tỳ đi ở hậu hoa viên gặp Tam điện hạ, Tam điện hạ nhờ nô tỳ chuyển lời thăm hỏi tới công chúa.

Nói xong Thu Tứ dừng một chút, một lúc lâu sau, không tìm được tò mò mà hỏi:

-Công chúa, gần đây Đông Phương công tử ngày nào cũng tới đây, sao lại vậy? Mỗi lần đến còn hỏi nô tỳ chỗ ở của Vô Tâm cô nương, công chúa, có phải công tử tìm nhầm chỗ rồi không? Trừ nô tỳ và công chúa ra làm gì còn có cô nương Vô Tâm nào nữa đâu?

Nghe Thu Tứ nhắc đến Vô Tâm, Diệp Vân Sơ cảm thấy tim chợt nhói đau, đau đớn dần dần tràn ngập trong tim, từ sau ngày đó, ngày nào Đông Phương Ngưng cũng tới đây chơi, muốn gặp Vô Tâm, nhưng sao nàng có thể gặp được? Hiện tại trong lãnh uyển có rất nhiều tai mắt của Hạ Vệ Thần, nàng không thể liên lụy tới chàng.

Nghĩ tới đó, nàng nén chua chát trong lòng, nói:

-Người trả lời chàng thế nào?

-Nô tỳ làm theo lời công chúa, nói là Vô Tâm cô nương đã bị công chúa đuổi đi, nhưng Đông Phương công tử giống như không tin, mỗi ngày đều tới đây. Công chúa, Vô Tâm cô nương là người phương nào? Là người công chúa quen sao? Vì sao nô tỳ lại không biết?

Trong bụng Thu Tứ đầy nghi vấn, nàng nhin mấy ngày, bây giờ không chịu được mà buột miệng hỏi.

Diệp Vân Sơ mỉm cười, một lúc lâu nói:

-Cô nương Vô Tâm là người quen cũ của Đông Phương công tử, từ ba năm trước nàng đã qua đời rồi...

Vô Tâm cũng được, Diệp Vân Sơ cũng được, hiện giờ đều không tồn tại. Nàng gặp lại Đông Phương Ngưng, vốn là một sai lầm, hôm nay nàng cũng không thể sai lầm thêm nữa, nàng là người không tốt, những người ở bên cạnh nàng cũng không có kết quả tốt, nàng không thể liên lụy đến chàng.

Thu Tứ cái hiểu cái không, đáp một tiếng, nhìn Diệp Vân Sơ một lúc, còn muốn hỏi thêm điều gì lại bị tiếng bước chân ngoài viện làm đứt quãng. Nàng thở dài, xoay người ra ngoài, bất đắc dĩ nói:

-Chẳng lẽ Đông Phương công tử lại tới nữa, sao hôm nay lại tới trễ như vậy?

Người Diệp Vân Sơ rung mạnh một cái, theo bản năng nắm chặt tay lại, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, tim bỗng thấy đau. Giờ khắc này nàng vội đứng lên nhưng sức lực lại không có. Mấy ngày này không hôm nào nàng tự nhắc nhở mình, nàng bây giờ đang mang thân phận gì, đang ở trong hoàn cảnh nào, nàng và chàng, chỉ là một sai lầm.

Ngoài dự tính, người đang đi tới dĩ nhiên là Hạ Vệ Thần, kẻ nhiều ngày chưa gặp. Diện mạo tuấn tú của hắn lạnh lùng, đôi mắt lãnh đạm nhìn nàng, một lúc lâu sau mới cười lạnh, nói:

-Tinh thần Vương phi hoảng hốt, dung nhan tiêu tụy, hay là đang mắc bệnh tương tư?

Đối mặt với lời nói ác độc của Hạ Vệ Thần, Diệp Vân Sơ đã buộc đó trở thành thói quen, nàng lạnh nhạt nhìn hắn, đôi mắt bình tĩnh như nước không có sóng, hơi cúi người hành lễ:

-Vân Sơ tham kiến điện hạ....

Từ sau ngày đó, nàng sửa lại cách xưng hô là “nô tỳ”, nam nhân này không xứng là phu quân của nàng, nàng cần gì phải xưng hô là “nô tỳ” để người ta căm ghét?

-Hừ!

Hạ Vệ Thần khề hừ một tiếng, bỗng cười lạnh, nói:

-Diệp Vân Sơ, không ngờ ngươi vẫn còn chút giá trị lợi dụng, vì ngươi mà Diệp Bằng Yên bỏ đi cơ hội liên minh với Bắc Quốc, hôm nay đã tự nguyện đem Tuyết nhi tới hòa thân với Bồn Vương, xem ra Bồn Vương đúng là phải đa tạ ngươi!

Diệp Vân Sơ nghe vậy, trong lòng hơi kinh hãi, nhưng bình tĩnh lại rất nhanh, cười nhạt, nói:

-Vân Sơ xin chúc mừng điện hạ.

Nhìn nụ cười lãnh đạm trên mặt nàng, không biết vì sao trong lòng Hạ Vệ Thần không có chút vui vẻ nào, ngược lại cảm thấy tức giận không ngừng. Mặc dù hắn biết sớm muộn gì hắn cũng được ở bên Tuyết nhi mà hắn yêu mến, nhưng giờ khắc này nhìn Diệp Vân Sơ vui mừng, hắn không tài nào vui vẻ được.

Đột nhiên hắn có cảm giác nụ cười trên gương mặt nàng vô cùng chói mắt, cảm giác khó chịu như vậy đâm thẳng vào lòng hắn. Một ngọn lửa bùng lên, hắn không khống chế được mình nữa, chợt túm lấy nàng, kéo nàng vào trong ngực, dán sát vào vành tai nàng, giễu cợt:

-Sao? Sắp thoát khỏi Bồn Vương nên vui lắm sao?, Diệp Vân Sơ, ngươi vui mừng quá sớm rồi đấy! Mặc dù Bồn Vương hận ngươi, nhưng gương mặt này của ngươi có thể gợi lên hứng thú cho Bồn Vương, mỹ nhân như thế, có phải Bồn Vương nên hưởng thụ thỏa mãn trước khi Tuyết nhi tới không nhỉ?

Cảm giác người mình lơ lửng, không còn thứ gì che chắn, trong lòng Diệp Vân Sơ cả kinh, nàng theo bản năng giãy dụa nhưng lại bị hắn ghì chặt ở trong ngực, bất đắc dĩ, nàng phải ngẩng mặt lên nhìn hắn, hỏi miễn cưỡng:

-Điện hạ nói đùa, người Vân Sơ mảnh khảnh khẳng khiu, sao có thể vừa mắt điện hạ được?

-Được mà còn từ chối? Diệp Vân Sơ, đây là thủ đoạn của ngươi sao? Không sai, trong mắt Bồn Vương không có ngươi, ngươi chẳng qua là công cụ để Bồn Vương phát tiết thôi!

Nói xong Hạ Vệ Thần không quan tâm tới việc nàng giãy dụa, ghì chặt lấy nàng vào phòng ngủ.

Diệp Vân Sơ cảm thấy trời long đất lở, không kịp phản ứng gì thì đau đớn ập tới, nàng bị hất ném mạnh lên giường, đè chặt lên người.

Cơ thể hần nặng nề đè lên người nàng, làm nàng cảm thấy sợ hãi, hai tay đẩy ngực hần, dùng hết sức lực toàn thân đẩy hần ra, kêu lên:

-Hạ Vệ Thần, người người yêu không phải ta, sao lại làm ta khổ sở như vậy? Bỏ ra, người buông ta ra....

66. Chương 66: Dữ Dội (2)

Nàng giãy dụa, gào thét, Hạ Vệ Thần coi như tai điếc mắt ngơ, hần đè chặt nàng, hai tay xé rách áo nàng, “soạt” một tiếng, y phục rách tới tả, lộ cái yếm màu trắng nhạt bên trong, làn da trắng như tuyết hiện lên trong mắt hần, giống như trong suốt, làm ánh mắt hần vốn nóng rực càng thêm nóng hơn.

Đầu ngón tay lạnh băng của Hạ Vệ Thần khê vuốt làn da nhẵn nhụi trắng muốt của nàng, dục vọng trong mắt càng thêm mãnh liệt, hần chậm rãi cúi đầu, nhìn nàng bằng cái nhìn ác độc, lạnh lùng thốt lên:

-Diệp Vân Sơ, đừng nói là Bồn Vương không cho người cơ hội, nếu như người không muốn Bồn Vương chạm vào người thì mau nói âm mưu của Diệp Bằng Yên và Lệ Ngân ra, bằng không, Bồn Vương cũng không ngại phá hủy người đâu!

Nam nhân thật đáng sợ! Nam nhân như ác ma này rốt cuộc muốn làm gì? Âm mưu, quỷ kế gì, nàng căn bản không biết, nam nhân này muốn ép nàng nói cái gì cơ chứ? Trong lòng Diệp Vân Sơ xấu hổ và giận dữ khó có thể kiềm chế, giằng co một lúc lâu những lực bất tòng tâm. Việc duy nhất có thể làm là nhìn hần đầy căm hận, không nói một lời.

Diệp Vân Sơ im lặng chống đỡ, thà chết chứ không chịu khuất phục, càng chọc giận Hạ Vệ Thần, thấy sắc mặt hần xấu đi, bàn tay to siết mạnh, động tác cực kỳ thô lỗ xé toang cái yếm của nàng, không có thứ gì che đậy, trong nháy, thứ rất tròn của nàng hiện rõ trong mắt hần, đôi mắt đen của hần bỗng thâm trầm, không chút do dự, bàn tay to thô lỗ chiếm hữu lấy cái rất trong cao ngất của nàng, cười tàn nhẫn, nói:

-Diệp Vân Sơ, người đúng là dám phụ từ tận xương tủy! Người thà chết chứ không chịu khuất phục, vậy chắc người đang mong chờ Bồn Vương lắm nhỉ? Cơ thể động lòng người như vậy, mỹ nhân tuyệt sắc như thế, Bồn Vương không còn kiên nhẫn chờ nữa!

Cảm giác xấu hổ ập tới mãnh liệt, trong lòng Diệp Vân Sơ vô cùng sợ hãi nhưng bên ngoài lại biểu hiện vô cùng căm hận, nàng không biết tại sao Hạ Vệ Thần lại đối xử với nàng như vậy, muốn làm nhục nàng. Chẳng lẽ vì nàng bị ép thành thân với hần, đoạt mất vị trí của Diệp Vân Tuyết sao? Nàng không chịu được việc hần làm nhục mình, ra sức đẩy hần, căm hận nói:

-Hạ Vệ Thần, buông ra, ta chẳng hiểu người đang nói gì, sao người phải ép ta khổ sở thế này? Rốt cuộc ta đã làm sai chuyện gì?

-Làm sai chuyện gì?

Hạ Vệ Thần bóp chặt gương mặt nhỏ nhắn của nàng, ép nàng nhìn mình, cười lạnh, nói:

-Diệp Vân Sơ, chuyện đã tới nước này người còn muốn giả vờ ngây thơ vô tội trước mặt Bồn Vương sao? Người và Diệp Bằng Yên đã cấu kết với dư nghiệt của Trần gia, cứu Hướng Nhu ra khỏi đây, chẳng lẽ người còn muốn nói dối? Bồn Vương cho người thêm một cơ hội, người nói hay không nói?

Nói gì? Nói như thế nào? Cái gì nàng cũng không biết, nàng vốn chẳng biết dư nghiệt của Trần gia là ai, nàng lại càng không biết Trần Lam là ai, muốn nàng nói gì bây giờ? Về phần chuyện giữa Hướng Nhu và Lệ Ngân, nàng lại càng không biết gì cả!

Mệt quá, mệt mỏi quá, nước mắt chảy xuống không ngừng, làn da tiên Diệp Vân Sơ cảm thấy mình sống chẳng có ích gì, chỉ hứng chịu nhục nhã, chịu đựng hành hạ, đến bây giờ nàng đã không chịu nổi nữa rồi, bỗng nhiên nàng thấy nhớ, nhớ giấc ngủ, ngủ không bao giờ tỉnh lại nữa, như thế, nàng sẽ không phải nhìn gương mặt đáng ghê tởm của Hạ Vệ Thần, không bị hần hành hạ.

Nàng không chịu nổi sự nhục nhã, gương mặt đẹp của nàng đầy tuyệt vọng, chậm rãi nhắm mắt lại, nói:

-Hạ Vệ Thần, người giết ta đi, giết ta, người sẽ được giải thoát, tất cả nhục nhã mà An Khánh đã gây ra cho người, người cũng không phải chịu nữa, kết thúc đi...

-Giết người? Diệp Vân Sơ, xem ra Bồn Vương đúng là đã coi thường người! Âm mưu của người bại lộ, người đã nghĩ tới cái chết rồi à? Trong lòng người chắc đang muốn cùng Bồn Vương diễn trò cá nước thân mật lắm nhỉ, bây giờ mà vẫn còn làm bộ làm tịch? Hừ, tiện nhân, hành vi phóng đảng từ tận xương tủy, lại còn giả trang liệt phụ trình tiết trước mặt Bồn Vương?

Đôi mắt đen thâm trầm của Hạ Vệ Thần lạnh lẽo thấu xương, đối với người phản bội hần, hần có thù tất báo! Nữ nhân này dám phản bội hần, vậy ả nên ném mùi bị hần trả thù!

Tiếng nói lạnh lùng không chút tình cảm của Hạ Vệ Thần làm Diệp Vân Sơ ớn lạnh cả người, giống như bị rơi vào một hầm băng, tuyệt vọng và lạnh lẽo bao phủ lấy nàng, làm nàng không tài nào giãy dụa, không thể thoát ra khỏi đó.

-Người buông ta ra! Hạ Vệ Thần, hoặc người giết ta, hoặc là bỏ ta, nếu không yêu ta, không thừa nhận Vương phi là ta thì cần gì phải hành hạ làm nhục ta?

Diệp Vân Sơ không kiềm chế được phần nộ, cắn hận trong lòng, muốn đẩy hần ra.

-Thả người? Đúng là nằm mơ!

Sắc mặt Hạ Vệ Thần bỗng tối lại, ác độc, cắn răng, nói:

-Diệp Vân Sơ, Bồn Vương nói cho hay người, muốn Bồn Vương tha cho người, kiếp này không có kết quả ấy đâu! Bồn Vương đã nói, người sẽ phải chịu sự hành hạ của Bồn Vương, sống không bằng chết! Đây chính là kết quả của việc người dám chọc tức Bồn Vương!

Nói xong Hạ Vệ Thần không để ý Diệp Vân Sơ giãy dụa, xé toạc hết y phục trên người nàng, đè chặt người xuống. Thứ nóng rực ấy nung tàng xông vào đường hầm khô khốc của nàng.

Đau! Đau quá! Thân thể đau đớn không bằng đau đớn tinh thần, giờ khắc này, Diệp Vân Sơ cảm thấy mình như đang ở trong địa ngục, sợ hãi như thủy triều cuốn mất nàng. Nước mắt không kiềm chế được mà tuôn rơi.

Trong mắt Hạ Vệ Thần là tàn nhẫn và ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, động tác của hần không có chút dịu dàng, thô bạo, điên cuồng tàn phá trên cơ thể mảnh mai của nàng, mặc dù không phải lần đầu tiên hần và nữ nhân này diễn trò cá nước thân mật, nhưng không thể phủ nhận, cơ thể nàng rất chặt, mùi hương của nàng làm hần hưng phấn mà trước giờ chưa bao giờ có, mặc dù lòng hần căm hận nữ nhân này, nhưng nữ nhân này cho hần cảm giác mà bất kỳ nữ nhân nào cũng không làm được, trừ Tuyết nhi ra. ả có đôi mắt giống hệt Tuyết nhi, mùi hương giống Tuyết nhi, hương thơm nhàn nhạt làm hần không khống chế được rung động trong tim mình, động tác hần càng thô lỗ tàn bạo, bàn tay to vuốt mạnh da thịt trắng nõn của nàng, để lại những vết bầm tím nhìn mà giật mình.

Diệp Vân Sơ không giãy dụa nữa, đôi mắt đẹp của nàng trợn tròn, nhìn chăm chăm nam nhân này, trong mắt đã mất đi thần thái ngày thường. Nước mắt không ngừng chảy xuống, dọc theo gương mặt nàng, chậm rãi chảy xuống, thấm ướt cả vỏ gối.

Không biết qua bao nhiêu lâu, động tác của Hạ Vệ Thần bỗng nhanh dần, hần dùng lực đè nàng, điên cuồng, hung hãn đụng chạm nàng, sau đó rống lên một tiếng, cuối cùng cũng dừng lại.

Trong phòng ngủ cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, mép Hạ Vệ Thần nở nụ cười thỏa mãn, không thể phủ nhận, cơ thể của ả làm hần nhớ tới Tuyết nhi, rất giống nhau, có thể làm hần mất khống chế một cách dễ dàng, khiến hần vô cùng thỏa mãn mà từ trước tới giờ chưa từng có!

67. Chương 67: Dữ Dội (3)

Nếu như ả là người biết liêm sỉ, nếu như ả không phải là gian tế do An Khánh phái tới, hần sẽ không keo kiệt mà cho nàng một người đàn ông thương yêu nàng! Nhưng đáng tiếc, tâm cơ ả bất trắc, là kẻ tàn hoa

bại liễu không biết liêm sỉ! Cho dù ả có đẹp tới đâu, có giống Tuyết nhi của hần thế nào, ở trong lòng hần, ả vĩnh viễn không thể thay thế Tuyết nhi!

Nghĩ vậy, sắc mặt Hạ Vệ Thần bỗng lạnh hần, hần ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Vân Sơ, phát hiện nàng giờ khắc này giống như một xác chết, đôi mắt giống hệt Tuyết nhi trống rỗng, đôi mắt xinh đẹp không có chút sức sống.

Nhìn Diệp Vân Sơ như vậy, không biết tại sao Hạ Vệ Thần lại cảm thấy khó chịu, tức giận dâng lên trong tâm hần, nữ nhân đáng chết này đang chơi trò gì? Chẳng lẽ hần không thỏa mãn được ả, ả đang nghĩ tới Diệp Bằng Yên sao?

Nghĩ tới việc nữ nhân trước mặt này và Diệp Bằng Yên làm chuyện chó lợn vô liêm sỉ, Hạ Vệ Thần cảm thấy lửa giận thiêu đốt bùng bùng, bỗng nhiên hần bóp chặt cằm nàng, ép nàng nhìn thẳng hần, nói chậm chọc:

-Quả nhiên là dâm phụ! Sao? Chưa được thỏa mãn sao? Người có lòng tham không đáy, muốn Bốn Vương muốn người nữa à?

Tim như bị người ta dùng dao băm thành hàng ngàn hàng vạn mảnh nhỏ, rie máu, nước mắt đã khô, Diệp Vân Sơ trợn to mắt, nhìn chằm chằm gương mặt dữ tợn trước mặt, trong mắt lộ ra hận thù chưa có từ trước tới nay, nàng hận hần! Nàng chưa từng hận người nào đến vậy, cả Hạ Vệ Lam nàng cũng không hận hần như thế! Hạ Vệ Thần, nam nhân này không phải là người, mà là ma quỷ, ma quỷ tới từ địa ngục!

Hàm răng trắng cắn mạnh vào môi, vết máu xuất hiện, mùi máu ngập trong miệng nàng, nàng nhìn Hạ Vệ Thần chằm chằm đầy oán hận:

-Hạ Vệ Thần, tên ma quỷ này, ta hận người, ta hận người!

Giọng nói nàng khàn khàn, lời hận thù như dùng hết sức lực toàn thân gào thét ra.

-Hận sao? Diệp Vân Sơ, tất cả đều là do người tự chuốc lấy! Chưa từng có người nào dám đùa bỡn Bốn Vương, đây là do người tự làm tự chịu! Người không xứng để hận Bốn Vương!

Lời nói lãnh khốc vô tình của Hạ Vệ Thần giống như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào lòng Diệp Vân Sơ, giày xéo đầy tàn nhẫn, tinh thần nàng yếu ớt không thể chịu đựng được, từng lời nói khinh miệt của Diệp Vân Tuyết lại hiện về.

-Diệp Vân Sơ, người đáng chết, người vốn không xứng làm tỷ muội với Bốn công chúa, người chỉ là một nghiệt chủng do nô tỳ sinh ra, người không xứng! Người muốn hận, vậy hãy hận tại sao mình lại là đứa con gái của một nô tỳ! Muốn hận, hãy hận mẫu thân vốn là một tiện tỳ đã sinh ra người!

Diệp Vân Tuyết, Diệp Vân Tuyết, dung nhan độc ác hiện lên rõ ràng trong đầu nàng, lời nói chanh chua nguyên rủa như vọng tới từ địa ngục làm nàng thương tích đầy mình! Hận, hận thù từ sâu trong xương tủy làm nàng đau thấu tim. Nàng không khống chế được nữa, khàn giọng kêu lên:

-Hạ Vệ Thần, giết ta đi! Nếu hôm nay người không giết ta, sau này Diệp Vân Sơ ta sẽ trả lại gấp bội!

Hận thù điên cuồng không cách nào đè nén gặm cắn lòng nàng, đau đớn từ trái tim tới xương tủy, Diệp Vân Sơ đã không còn bất cứ cảm giác nào. Không chấp nhận nỗi hận thù, trần trí nàng bắt đầu rối loạn. Nàng nhìn Hạ Vệ Thần chằm chằm, thần thái điên cuồng. Chỉ hận không băm nam nhân trước mắt này ra ngàn mảnh, rút gân lột da, khoét tim uống máu!

Nhìn Diệp Vân Sơ điên cuồng mất khống chế, đôi mắt không che giấu hận ý, lòng Hạ Vệ Thần cười khẩy bỗng thấy nhói đau ở trong tim, nhưng hần cười lạnh rất nhanh:

-Muốn chết sao? Không dễ dàng như vậy đâu! Người thân là một con cờ, hôm nay người vẫn còn giá trị lợi dụng, người yên tâm, đợi ngày Bốn Vương thôn tính kinh thành An Khánh, đó cũng là lúc người phải chết!

Nói tới đây, hần dừng lại một chút, lạnh lùng thốt lên:

-Bốn Vương muốn người trở mặt nhìn tình nhân của mình chết đi, cho người sống không bằng chết! Người nhớ mãi không quên Diệp Bằng Yên, mối tình thâm thiết, vậy Bốn Vương sẽ giúp người, biến các người thành một đôi uyên ương số khổ!

Hận thù đã che mờ lý trí của Diệp Vân Sơ, nàng quên mất sợ hãi, quên hết tất cả, quên cái gọi là đại cục, giờ khắc này nàng chỉ muốn chết đi, cùng nam nhân như ác ma này đá ngọc cùng vỡ, cùng nhau xuống địa ngục!

Hận thù trong mắt nàng giảm bớt chút nào, thậm chí cả e ngại rồi bởi cũng không có, cắn răng, khàn giọng nói:

-Hạ Vệ Thần, ngươi không phải là người, ngươi là ác quỷ! Ngươi không có tim, ngươi là đồ máu lạnh! Sẽ có một ngày, ngươi không chết tử tế được!

Sống thì thế nào? Mà chết thì sao? Cái mạng nhỏ này của nàng đã nên mất từ ba năm trước rồi, bây giờ chỉ có chịu đựng hành hạ và nhục nhã mà thôi! Đúng vậy, nàng đáng chết, giờ nàng cũng chỉ cầu xin được chết! Diệp Vân Sơ nàng bây giờ hai bàn tay trắng, chỉ còn mỗi cái mạng còm này, trong mắt hắc cũng chỉ như sự tồn tại của một con kiến hôi thôi, nàng cũng chẳng sợ hãi!

-Hạ Vệ Thần, ngươi là ác quỷ, ngươi là ác quỷ, ngươi không có tim, đồ máu lạnh!

Chưa bao giờ có một thiếu nữ yếu đuối nhìn hắc hận thù như vậy, nói với hắc những lời đầy bi phẫn. Hắc máu lạnh, hắc không có tim! Không, Hạ Vệ Thần hắc sao lại không có tim? Hắc đầy những ý nghĩ yêu thương, nhưng đối lại là được gì, lần nào cũng bị phản bội, là các nàng phản bội hắc, sao ả có thể hùng hồn hỏi hắc như vậy?

Diện mạo tuấn mỹ của Hạ Vệ Thần vì lời nói không chút kiêng nể của nàng mà trở nên dữ tợn, “bốp” một tiếng, tay hắc tát mạnh lên gương mặt mềm mại của nàng, bốp chặt cổ nàng, tức giận quát lên:

-Câm mồm!

Hạ Vệ Thần đang nổi giận nên ra tay rất nặng, mặt hắc tối lại, nhìn nàng tàn bạo, giống như muốn xé nàng thành từng mảnh nhỏ. Là các nàng phản bội hắc, các nàng vốn không có tư cách chỉ trích hắc, hắc không cần thiết phải mềm lòng với nữ nhân phản bội mình!

Gương mặt Diệp Vân Sơ sưng đỏ một mảng, đôi môi dập một bên, một vết máu chậm rãi chảy xuống, nhưng đau đớn không ngăn được hận thù trong tim nàng, nàng bỗng nhiên cười, nụ cười như cũ, lạnh lùng nhìn hắc, trong mắt là bất khuất và châm chọc:

-Thế nào? Hạ Vệ Thần ngươi thẹn quá hóa giận sao? Ác quỷ máu lạnh như ngươi cũng có tim à? Coi mạng người như con kiến hôi, ngươi lãnh huyết vô tình, chẳng lẽ ta nói sai cho ngươi?

-Câm mồm! Ngươi câm mồm cho Bổn Vương!

Lời giễu cợt của Diệp Vân Sơ chọc tức Hạ Vệ Thần, trong lúc tức giận, hắc bỗng nhiên kéo Diệp Vân Sơ dậy, ném mạnh lên giường

68. Chương 68: Dữ Dội (4).

Hạ Vệ Thần tức giận rống to một tiếng, Diệp Vân Sơ cảm thấy trời long đất lở, cả người cứ như con diều đứt dây bay ra ngoài, đập mạnh vào tường, rơi phịch xuống mặt đất. Đau, tim đau, khắp người, cả lúc phủ ngũ tạng đều quận đau, đau tới mức Diệp Vân Sơ không nói nổi nên lời, đau làm nàng muốn bất tỉnh, nàng chỉ cảm thấy cả người vô cùng đau đớn, giống như bị xé ra thành nhiều mảnh, ngực và bụng đều cảm thấy khó chịu, một luồng khí nóng dồn lên, “Ừp” một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, máu tươi cẽ ra sàn nhà một bông hoa đỏ chói mắt, giống như đóa hoa có yêu tà mê hoặc người khác.

Trong cổ họng như có thứ gì đó nghẹn lại, đau nhức làm người Diệp Vân Sơ như bị tan ra, không thở nổi, nàng giãy dụa nhưng lực bất tòng tâm, thậm chí tay chỉ khẽ cử động cũng giống như dùng hết sức lực cả người, nàng chỉ có thể nằm trên nền đất lạnh như băng, vô lực nhìn người kia nổi giận, vẻ mặt nam nhân dữ tợn chậm rãi mặc y phục bào, sau đó đi tới phía nàng, trông như ác ma.

Đau đớn bao phủ lấy nàng, làn da trắng như tuyết không hề che giấu được những dấu hôn bầm tím điên cuồng ghê người, một vài vết còn rớm máu, loang lổ, trông thê thảm tới mức không dám nhìn.

Nhưng đối diện với mấy cái này, Hạ Vệ Thần không hề thay đổi chút nào, ánh mắt của hắn không hề có chút thương tiếc, chỉ có lãnh khốc vô tình và tàn nhẫn không tả được bằng lời. Hắn ở trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống, trong mắt là ngọn lửa tức giận bùng bùng, nàng chọc giận hắn, nàng làm tim hắn đau đớn, nàng dám đùa giỡn hắn! Chưa từng có, chưa từng có người nào dám nói hắn như vậy, nữ nhân này, hắn tuyệt đối không tha cho ả!

Thân hình cao lớn của hắn chậm rãi ngồi xuống, túm lấy tóc nàng, đầu nàng đang gục xuống bị hắn kéo giật lên, ép nàng phải nhìn hắn, đôi mắt như có hơi nước chứa đựng tàn nhẫn vào bạo ngược không nói nên lời, giọng nói của hắn giống như vọng tới từ vực sâu của địa ngục, lạnh như băng:

-Tiện nhân, Bổn Vương đúng là coi mạng người chỉ như con kiến, mà người ở trong mắt Bổn Vương cũng chẳng xứng bằng con kiến! Chưa từng có kẻ nào dám nói vậy trước mặt Bổn Vương, người là người đầu tiên, cũng là kẻ cuối cùng, nếu người muốn chết đến vậy, Bổn Vương sẽ cho người được toại nguyện! Cho người sống không bằng chết!

Bị hắn túm tóc một cách tàn nhẫn, Diệp Vân Sơ cảm thấy vô cùng đau đớn, giống như xương cốt bị giòi gặm nhấm, lan sang khắp người, cả tứ chi, nàng đau tới mức không thở nổi, trong tai như có tiếng nổ vang, nàng không nghe được hắn nói gì, cũng không cảm giác được sự tàn nhẫn trong lời nói của hắn, nàng giấy dựa theo bản năng, muốn thoát khỏi sự giam cầm của hắn, đáng tiếc giờ khắc này đau đớn toàn thân, sức lực như mất hết, cho dù nàng cố gắng hết sức cũng không mấy may làm lay động hắn.

Không có nước mắt, chỉ có đau đớn vô tận, thân thể và tâm đều vậy. Bị thương tuyệt vọng làm nàng quên cả khóc, đôi mắt sưng đỏ, gương mặt tái nhợt giờ khắc này lại bỗng nở nụ cười. Có lẽ nàng cũng sẽ sớm không đau khổ nữa, có lẽ nàng sẽ thoát khỏi kiếp này rất nhanh, nhục nhã này, tra tấn này, đau khổ này, sẽ dừng lại rất nhanh.

Trong lúc ngẩn ngơ, Diệp Vân Sơ như thấy mẫu thân mình đang mỉm cười hiền lành, lại thấy muối muối cười ngây thơ giống như ngày đó, họ đang chờ nàng, chờ để gặp lại nàng, đúng vậy, nàng mệt mỏi rồi, sống quá mệt mỏi, người thân của nàng đều đang chờ nàng, đang chờ nàng ở dưới hoàng tuyền. Đông Phương Ngưng, người nàng yêu nhất, thật xin lỗi...

Khi gương mặt tuyệt đẹp ấy nở nụ cười, một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống, không phải vì thương tâm, cũng không phải vì căm hận không cam lòng, mà là vì chua chát trong lòng, chua chát ly biệt với người yêu.

Ý cười thần nhiên trên mặt Diệp Vân Sơ, đôi mắt nhìn Hạ Vệ Thần thách thức! Giờ khắc này hắn đang nổi giận sao có thể cho phép nàng khiêu khích như vậy? Nụ cười thần nhiên trào phúng giống như cười nhạo hắn, châm chọc hắn!

Như có dòng máu nóng vọt vào óc hắn trong nháy mắt, bởi vì phần nộ cực độ nên đôi mắt bỗng đỏ sẫm, nhìn nàng như thể muốn xé nát thành nhiều mảnh, sau đó thu lại ánh mắt, cười lạnh đứng lên, cười lớn, nói:

-Tốt, tốt lắm! Hay ột tiện nhân, hay ột Diệp Vân Sơ!

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt tuấn mỹ vì tức giận cực độ mà có vẻ vặn vẹo dữ tợn. Hắn bỗng nhiên rút một cây roi từ bên hông, động tác của hắn rất nhanh, cái roi bị hắn nắm chặt trong tay.

-Diệp Vân Sơ, nếu người có can đảm khiêu khích Bổn Vương, vậy để hôm nay Bổn Vương cho người biết, cái gì gọi là sống không bằng chết!

Một tiếng gầm rú lạnh nư băng, cái roi kia giống như một con rắn độc quất mạnh vào thân thể trắng mịn mềm mại của Diệp Vân Sơ, “vút” một tiếng, cơ thể như ngọc kia bỗng hiện lên một vết máu ghê người, giống như xé đôi người nàng.

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội, cả trái tim đau đớn xâm nhập vào xương tủy, Hạ Vệ Thần đang bị đốt cháy bởi ngọn lửa giận dữ không buông tha nàng, cây roi như con rắn độc vẫn rơi xuống như mưa rền gió dữ, không chút lưu tình quất lên người Diệp Vân Sơ, quất thẳng vào lòng nàng.

Máu tươi theo cây roi bắn tung tóe, vấy đỏ da thịt của nàng, thấm đỏ vào áo hần, cái áo vốn trắng tinh tẻ giờ trở nên loang lổ, vết roi lần lượt thay đổi, vết mới đè lên vết cũ, chẳng chừa.

Diệp Vân Sơ cắn chặt môi, môi dưới mềm mại đã bị nàng cắn tới mức máu tươi đầm đìa, thân thể nàng mệt mỏi, mặc cho cơn mưa roi rơi trên người mình, nàng không kêu một tiếng nào, giờ khắc này nàng không cảm thấy đau nữa, giống như một con rối gỗ, bị người ta giầy xéo cũng không có phản ứng nào.

Ý thức của nàng dần dần mơ hồ, thân thể đã chết lặng, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm gương mặt dữ tợn của Hạ Vệ Thần, ở sâu trong óc, đôi mắt dịu dàng ấy dừng hình ảnh của nàng trong đầu.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Diệp Vân Sơ cảm thấy mình rơi vào một vực sâu không đáy, từng đợt lạnh lẽo như băng đánh úp lại, trong đó còn kèm theo tiếng thở dốc thật mạnh của Hạ Vệ Thần và tiếng rống giận phẫn nộ, tiếng rống giận của hần như vọng từ nơi xa xôi, xa xôi tới mức nàng nghe không rõ.

69. Chương 69: Thê Lương (1)

Ý thức hỗn loạn, Diệp Vân Sơ đang ở trong một giấc mơ rất dài, trong mơ, nàng luôn nghe được tiếng khóc, lúc có lúc không, tiếng khóc vô cùng bi thảm, đứt quãng.

Trong mơ, không có đau đớn, nhưng lại có áp lực và sợ hãi vô cùng, nàng thấy mẫu thân và muội muội, nàng thấy mẫu thân khi còn tỉnh táo, nhưng lại trợn mắt nhìn nàng, không ngừng lớn tiếng quát nàng, thậm chí nàng còn thấy muội muội, vẻ ngây thơ của muội muội ngày xưa không còn sót lại chút nào, mặt đầy máu tươi, biểu hiện dữ tợn đáng sợ, lớn tiếng chất vấn nàng, sao lại đoạt thân thể của muội ấy, sao lại để cho kẻ khác vấy bẩn thân thể muội ấy....

Nàng không làm, nàng cũng không biết vì sao ba năm trước mình lại không chết, ngược lại lại ở trong cơ thể của muội muội, nàng không cố ý, lại càng không nghĩ như vậy. Nàng giãy dụa, muốn hét lớn để giải thích nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào, trong lúc hoảng loạn, từ xa có một người đi tới phía nàng, áo trắng nhanh nhẹn, thân thái tao nhã lạnh nhạt, bên miệng nở nụ cười dịu dàng.

Người nọ càng ngày càng gần, nàng nhìn rất rõ, đó là Đông Phương Ngưng, là Ngưng của nàng, nàng mở miệng, nghẹn ngào gọi tên chàng, chàng mở rộng vòng tay, ôm nàng vào lòng. Nhưng đúng lúc này, gương mặt chàng bỗng thay đổi, biến thành gương mặt tươi cười làm càn của Hạ Vệ Lam, hần không có ý tốt ôm chặt lấy nàng, nhìn nàng đầy ác liệt và tàn nhẫn, nhe răng cười: “Diệp Vân Sơ, Bốn Vương đã từng nói, nàng là của Bốn Vương, nàng chỉ thuộc về Bốn Vương”.

Nàng hoảng hốt, muốn lùi về phía sau lại bị hần túm chặt, không thể nhúc nhích, mà mặt Hạ Vệ Lam lại bắt đầu thay đổi, dần biến thành gương mặt đáng sợ tận sâu trong ký ức nàng, đó là gương mặt của Hạ Vệ Thần. Hần túm chặt lấy nàng, nhìn nàng lãnh khốc, tàn nhẫn, cười lạnh rống giận: “Tiện nhân, Bốn Vương cho người sống không bằng chết!”.

Sợ hãi ập tới, nàng muốn giãy dụa, muốn chạy trốn, nhưng có một giọng nói chói tai truyền đến: “Diệp Vân Sơ, người đáng chết, người căn bản không xứng làm tỷ muội với bốn công chúa, người chỉ là một nghiệt chủng do nô tỳ sinh ra, người không xứng! Người muốn hận, hãy hận chính mình vì sao lại là con gái của một nô tỳ! Muốn hận, hãy hận mẫu thân tiện tỳ của người, vì sao sinh ra người!”.

Đó là Diệp Vân Tuyết, nàng ta nằm ở trong lòng Hạ Vệ Thần, vẻ mặt ác độc nhìn nàng, miệng không ngừng mở ra, giống như nguyên rửa nàng, giận dữ mắng mỏ nàng, giọng của nàng ta sắc bén tới chói tai, một tiếng đâm thẳng vào lòng nàng, làm nàng đau đớn, khổ sở.

Không, không cần! Không cần! Diệp Vân Sơ muốn hét chói tai, lại phát hiện mình không thể phát ra bất cứ tiếng nói nào, trong tâm nàng giãy dụa, kêu gào, nàng muốn giải thích, nàng muốn phủ nhận, nhưng bất luận thế nào cũng không nói được.

Lúc nàng sắp sửa phát điên, thần trí sắp sụp đổ thì bên tai vang lên tiếng khóc bi thảm, tiếng khóc càng ngày càng rõ ràng, Hạ Vệ Thần biến mất, Diệp Vân Tuyết cũng biến mất, nàng cuối cùng cũng có thể thở phào, nhưng tiếng khóc kia càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng rõ, vang vọng bên tai.

Là ai? Là ai đang khóc? Là ai? Tiếng khóc đau khổ ấy gợi lên chua chát tận nơi sâu nhất của đáy lòng Diệp Vân Sơ, nàng chỉ cảm thấy vô cùng đau khổ, chua chát luẩn quẩn theo tiếng khóc trong lòng nàng không chịu tan, nhắm chặt hai mắt, hai hàng lệ không tự chủ mà rơi xuống.

Ngay lúc Diệp Vân Sơ chìm đắm trong bi thương không thể tự thoát ra được, tiếng khóc kia bỗng ngừng lại, bên tai bỗng truyền tới tiếng khóc nức nở, lại có giọng nói vui mừng vang lên:

-Công chúa? Người đã tỉnh chưa?

Công chúa? Ai là công chúa? Là ai đang nói? Diệp Vân Sơ chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là một khung cảnh quen thuộc, còn có gương mặt đầm nước mắt của Thu Tứ.

Là Thu Tứ, vẫn là khung cảnh quen thuộc, nàng không chết, dưới tay nam nhân ác ma đó mà nàng vẫn còn sống, nàng đang ở trong lãnh uyển, ở trong đình viện cũ nát kia.

Sau khi thấy rõ mọi thứ xung quanh, buồn bã từ trước đến nay chưa từng có xuất hiện trong lòng, Diệp Vân Sơ mở miệng, nàng muốn nói gì, nhưng cổ họng khó chịu không chịu nổi, giống như có ngọn lửa bùng cháy trong cổ họng, nàng không nói được bất cứ câu nào.

Nàng khó khăn gơ cánh tay lên, muốn chỉ cốc trà đặt trên bàn gỗ, phát hiện động tác đơn giản này cũng dùng hết sức lực toàn thân, đau đớn, tay nàng buông thõng xuống.

Thu Tứ hiểu ý, không cần hỏi lại Diệp Vân Sơ, đứng dậy đi rót một cốc trà, sau đó đỡ Diệp Vân Sơ dậy uống vài ngụm, nghẹn ngào nói:

-Công chúa, người tỉnh rồi. Người biết không? Người dọa nô tỳ sợ chết khiếp, điện hạ cũng thật độc ác, sao có thể làm vậy với người?

Nói xong, Thu Tứ khóc không thành tiếng, nhớ lại cảnh vừa lúc này, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Ngày ấy đột nhiên Hạ Vệ Thần tới đây, tuy rằng nàng sợ hãi nhưng lo lắng Hạ Vệ Thần sẽ làm Diệp Vân Sơ bị thương, muốn đi theo vào, nhưng Hạ Vệ Thần lại cho người canh giữ ở ngoài, nàng không tài nào vào nổi, tuy lo lắng trong lòng nhưng không thể không đứng bên ngoài chờ.

Mãi cho tới một lúc lâu sau, nàng mới thấy vẻ mặt Hạ Vệ Thần tức giận đi ra khỏi phòng, Hạ Vệ Thần rời đi, nàng mới vội vàng trở lại phòng, không ngờ thấy cảnh người Diệp Vân Sơ đầm máu, máu thịt lấn lộn, nằm trên mặt đất, khi đó Diệp Vân Sơ đã sớm hôn mê bất tỉnh từ lâu, chỉ còn thoi thóp hơi tàn.

Nàng không thể tưởng tượng được lúc đó mình đã sợ hãi như thế nào, nàng chỉ nhớ rõ nàng ôm Diệp Vân Sơ lên giường rất khó khăn, sau đó cả người lão đảo chạy ra ngoài, muốn đi mời đại phu lại bị quân sự của lãnh uyển ngăn lại, đúng lúc nàng tuyệt vọng thì thấy có đoàn người chậm rãi vào lãnh uyển, biết được bọn họ là đại phu, nàng mới thả lỏng rồi ngất đi.

Mà Diệp Vân Sơ nằm trên giường hôn mê nửa tháng, nửa tháng này, tuy rằng thường có đại phu tới xem chẩn, vết thương trên người Diệp Vân Sơ cũng dần dần khỏi nhưng vẫn không hề tỉnh lại.

Nhìn Thu Tứ khóc thương tâm, trong lòng Diệp Vân Sơ có chút âm áp, nàng khó khăn ôm Thu Tứ vào lòng, chua chát nói:

-Thu Tứ, đừng khóc, ta không sao....

Đúng vậy, nàng không chết, ác mộng vẫn chưa rời xa, nàng tỉnh lại, tra tấn và đau khổ lại tiếp tục, nư một tấm lưới lớn bao kín lấy nàng, nàng không thoát được, không tránh được, chỉ có thể yên lặng cắn răng thừa nhận.

Nước mắt trong suốt trào ra từ khóe mắt Diệp Vân Sơ, rơi từng giọt từng giọt, mà Thu Tứ cuối cùng cũng không chịu được thê lương trong lòng, ôm cổ Diệp Vân Sơ, lớn tiếng khóc.

Tiếng khóc bi thương, không hề có chút vui sướng sau khi được cứu sống, chỉ có thê lương vô tận và chua xót không nói nên lời.

70. Chương 70: Thê Lương (2)

Không biết bao nhiêu lâu sau, chủ tớ hai người mới dần dần bình tĩnh, Thu Tứ lau nước mắt trên mặt, bồng “ai da” một tiếng, xoay người, vội vàng lấy một cái túi gấm trên bàn gỗ đưa cho Diệp Vân Sơ, tiếng nói đè nén:

-Công chúa, đây là túi do Đông Phương công tử tự mình đưa tới vào mấy ngày công chúa hôn mê, người nói nô tỳ nhất định phải giao thứ này cho Vô Tâm cô nương, bất luận nô tỳ có giải thích là công chúa đã đuổi Vô Tâm cô nương đi rồi nhưng người vẫn không tin....

Đông Phương Ngưng, nam nhân dịu dàng, nàng nghe Thu Tứ nói xong, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy chua xót và phiền muộn trong lòng, nàng kinh ngạc nhận lấy túi gấm, nhìn chằm chằm nó, trong lòng cảm thấy phức tạp.

Túi gấm làm bằng tơ lụa tốt nhất, rất mềm mại, Diệp Vân Sơ nắm thật chặt, giống như muốn giấu nó vào sâu trong trái tim mình, cho dù nhanh, nhưng lại không được, vì trái tim này ba năm trước nàng đã đánh mất, cuối cùng cũng không thể tìm được.

Mắt Diệp Vân Sơ ẩm ướt, nước mắt cuối cùng cũng không kiềm chế được mà tuôn rơi. Qua nửa nàng, nàng nâng tay lau khô nước mắt, hít thật sâu một hơi, chậm rãi mở túi gấm trong tay ra, bên trong là một cái vòng tay tinh xảo.

Vòng tay trong suốt dưới ánh mắt trời, tỏa ra ánh sáng dịu dịu. Trên vòng tay có khắc một đóa sen tuyệt nhỏ nhỏ, mỗi một đường nét đều rất tinh xảo, mang các phong thái khác nhau, trông rất sống động, giống như hoa sen tuyệt thật vậy, tinh xảo không gì sánh bằng.

Nhìn vòng tay tuyệt đẹp trước mắt này, nhất thời nội tâm Diệp Vân Sơ như hòn đảo giữa biển khơi, sóng cuộn cuộn không ngừng quay cuồng trong lòng, dâng lên trên mắt, cổ họng đau đớn, mắt cảm thấy chua xót.

Bên tai lại vang lên câu hứa hẹn của chàng: “Vô Tâm, hãy tin ta, ta sẽ mua một cái giống y như đúc cho nàng”.

Diệp Vân Sơ dùng đầu ngón tay chạm nhẹ lên mặt vòng tay, cảm giác man mát truyền đến, giống như sự dịu dàng của chàng. Trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng không nói ra khỏi miệng được. Nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt, rơi trên vòng tay, đóa hoa sen kia như hóa ra muôn hình vạn trạng, không ngừng lừa dối trái tim như lúc trước, tràn đầy tình cảm dịu dàng.

-Công chúa, người làm sao vậy?

Thu Tứ thấy Diệp Vân Sơ ngơ ngẩn rơi lệ, không khỏi lo lắng hỏi.

Giọng Thu Tứ vang lên, Diệp Vân Sơ mới phát hiện ra mình thất lễ, nàng hít thật sâu một hơi, lấy tay lau nước mắt trên mặt, miễn cưỡng cười nói:

-Ta không sao, chỉ là rất vui thôi. Thu Tứ, ngày ấy Đông Phương công tử còn nói gì không?

Thu Tứ hơi do dự, nàng cẩn thận nhìn đôi mắt Diệp Vân Sơ, sau đó mới khẽ nói:

-Đông Phương công tử nói, người nói, nước sâu ba ngàn, người chỉ múc một muôi, bất kể thế nào, cho dù thân thể Vô Tâm cô nương có ra sao, người cũng sẽ không buông tay ra, cho dù phía trước có là núi đao biển lửa, người sẽ luôn luôn bên cạnh Vô Tâm cô nương.

Nói tới đây, Thu Tứ dừng một chút, lại nói:

-Vòng tay nàng là người hao tâm tổn tứ mới tìm được, tuy rằng không phải cái vòng ban đầu của Vô Tâm cô nương, nó cũng không thay thế được chiếc vòng kia của Vô Tâm cô nương nhưng người hy vọng, Vô Tâm cô nương có thể nhận lấy, bởi vì lần này người đã hứa với Vô Tâm cô nương, không thể nuốt lời. Nếu Vô Tâm cô nương không chê thì hãy giữ lấy, người cũng không có ý gì khác, chỉ là hiểu rõ tâm sự mà thôi.

Đau đớn không thể đoán trước được lan tỏa trong tim Diệp Vân Sơ, nàng bị áp lực tới nỗi khóc không thành tiếng.

Nước sâu ba ngàn, chỉ mức một muối. Chàng vẫn hứa hẹn như lúc trước, nhưng nàng vĩnh viễn không thể làm muối cùng chàng, vĩnh viễn cũng không thể được.

Đau quá, ngực đau như bị xé rách, nàng đau tới mức không thở nổi, giống như bị người ta bóp cổ. Cảm giác không hít thở được tràn ngập trong lòng, chảy máu đầm đìa.

Nàng cười đau khổ, đôi mắt đẹp hờ hững che giấu nhiều đau thương, phủ một màn hơi nước mỏng, nàng muốn khóc, nhưng cổ họng như bị cả tảng đá chặn lại, đau không kêu được tiếng nào.

Nàng biết, chàng và nàng kiếp này chỉ có thể hy vọng xa vời, bất luận thế nào cũng không thể ở cùng chàng, câu chuyện thật tàn nhẫn, lòng của nàng đau như vậy, không cam lòng, không buông tha. Vào thời khắc này, nàng hy vọng mình có thể quên hết tất cả, quên hết mọi thứ liên quan đến chàng, quên hết ký ức ba năm trước đây. Nhưng cầm chặt vòng trong tay, giờ khắc này, những ý nghĩ lại vô cùng rõ ràng, rõ ràng đến vậy, giống như chất kịch độc ngấm sâu vào lòng nàng, thâm nhập vào trong xương tủy, máu thịt, vô cùng đau khổ.

-Công chúa, Đông Phương công tử đối xử với Vô Tâm cô nương rất thật lòng, người cũng rất khổ tâm, nhưng sao công tử lại đưa vòng tay tặng cho Vô Tâm cô nương đến đây?

Thu Tứ không hiểu ý đó, cũng không nhìn ra Diệp Vân Sơ đang khổ sở, tò mò hỏi.

Tm Diệp Vân Sơ như bị người ta xé rách, vô cùng đau đớn, nàng ngẩn ngơ, không hề chớp mắt nhìn chiếc vòng trong lòng bàn tay, nàng muốn trả lời Thu Tứ, nhưng cổ họng như bị thứ gì chặn lại, cho dù nàng dùng hết toàn bộ sức lực vẫn không nói được nửa chữ.

Vô Tâm, Vô Tâm, chỉ là cái tên nàng chọn bừa từ lúc trước, vốn là hành động vô tâm, nên lấy tên là Vô Tâm. Nay mặc dù nàng đối với chàng mặc dù có ý nhưng cũng chỉ có thể vô tâm. Giống như lời nguyện, nàng không thể tránh xa, lại không thể thoát, linh hồn trôi nổi, giãy dụa.

Tình yêu của chàng, rất chân thực, rất thâm sâu, lại cực kỳ tàn nhẫn, mỉm cười cũng tàn nhẫn, nói ra một câu, không câu nào là không đâm vào lòng nàng, vết thương nào cũng chảy máu đầm đìa.

Quên, quên hết, quên tất cả mọi thứ. Tình yêu của Diệp Vân Văn đã chết từ ba năm trước, người hiện tại bây giờ là Diệp Vân Sơ, chỉ là một cái xác sống còn linh hồn thì đã chết, mà chỉ là một kẻ luôn mang điềm xấu, mà không có tư cách để có chàng, để có được hạnh phúc. Mạng của mà là dùng mạng của người thân đổi lấy, mà là một tội nhân, một tội nhân vĩnh viễn không thể chuộc tội.

Trong lòng quặn đau, biết rõ là không thể nhưng sau vẫn đau đến vậy, khổ sở đến vậy? Nước mắt vì áp lực cuối cùng cũng không kìm được mà rơi xuống, nàng không còn sức dựa vào giường, khóc tê tâm liệt phế, khóc tới mức không hít thở được, cắn chặt môi, không hề phát ra tiếng nào. Nắm chặt vòng tay lại, chiếc vòng hằn sâu vào lòng bàn tay nhưng nàng cũng không buông lỏng, giống như nếu buông lỏng tay thì mọi hy vọng, kỳ vọng sẽ biến mất không còn dấu vết.

Thấy Diệp Vân Sơ đột nhiên khóc thương tâm, trong lòng Thu Tứ cũng cảm thấy khổ sở, nàng không biết sao công chúa lại đau khổ đến vậy nhưng trong tâm nàng biết, công chúa đau khổ là vì Đông Phương công tử, cô nương Vô Tâm kia cũng có liên quan.

71. Chương 71: Âm Hồn Không Tan (1)

Đêm, phủ điện giăng đèn kết hoa, người dưới trong phủ ra ra vào vào, ai ai cũng rất bận rộn. Sắc đèn lồng đỏ thắm, cả phủ điện bao trùm bởi một màu đỏ lung linh.

Bất đồng chính là, lãnh uyển vẫn lạnh lẽo, bóng đêm vắng vẻ lan tỏa trong lãnh uyển, càng thêm vẻ thê lương.

Ánh nến sâu kín trong phòng, Diệp Vân Sơ và Thu Tứ ngồi lặng lẽ, ánh trăng chiếu từ ngoài cửa sổ vào, dung nhan tuyệt đẹp của nàng thêm vài phần mờ ảo. Giờ Diệp Vân Sơ đã tỉnh lại, qua vài ngày, từ sau ngày ấy, Thu Tứ như muốn làm sáng tỏ điều gì, cũng không hỏi chuyện nàng và Đông Phương Ngưng có chuyện gì liên quan đến nhau, như đã quên mất rồi.

Thời gian sau khi tỉnh lại, vết thương trên người cũng dần khỏi hẳn, tuy rằng vết thương đã khỏi nhưng để lại nhan sắc nhợt nhạt. Đã nhiều ngày, nàng biế được từ miệng Thu Tứ, nàng đã hôn mê nửa tháng.

Nửa tháng này, An Khánh đã xảy ra biến cố cực kỳ lớn, An Khánh không liên minh với Bắc Quốc, ngược lại lại hòa thân với Đông Ly, chuẩn bị lễ thành thân cho Nhị thái tử Đông Ly là Hạ Vệ Thần, bảy ngày trước, Hoàng đế An Khánh đã đưa tiểu công chúa Diệp Vân Tuyết tới Đông Ly, sắp sửa thành thân với Hạ Vệ Thần. Hiện tại Diệp Vân Tuyết đang trên đường đi, mà phủ đệ giăng đèn kết hoa từ bây giờ chính là để nghênh đón Diệp Vân Tuyết.

Nghe được tin tức này, Diệp Vân Sơ im lặng, nàng thậm chí còn bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của mình.

Lúc trước, nàng đồng ý thay thế tới Đông Ly hòa thân thay Diệp Vân Tuyết, trừ lý do Thất ca ra cũng là vì có thể thoát khỏi bóng ma của Diệp Vân Tuyết. Không ngờ số mệnh đùa cợt con người, Diệp Vân Tuyết vẫn không tránh được việc phải tới Đông Ly hòa thân với Hạ Vệ Thần, mà nàng lại chạm mặt với nàng ta.

Có cái khác là Diệp Vân Tuyết là nữ nhân mà Hạ Vệ Thần yêu, nàng ta đến đây hòa thân sẽ nhận được sự sủng ái vô tận của Hạ Vệ Thần, không giống nàng nhận hết mọi tra tấn. Nàng chỉ hy vọng, nếu như Hạ Vệ Thần có được Diệp Vân Tuyết như ý muốn thì nàng có thể im lặng rời khỏi nơi này, không cần đối mặt với nam nhân ác quỷ kia, lại càng không đối mặt với Diệp Vân Tuyết chanh chua, gương mặt đáng ghê tởm.

Ngàn vàng cũng khó rực sáng, Hạ Vệ Thần không phải phu quân của Diệp Vân Sơ nàng, hôn nhân giữa nàng và hắn mà nói chỉ là một ác mộng sai lầm, người hắn yêu là Diệp Vân Tuyết, mà sau khi Diệp Vân Tuyết đến, với tính tình của ả thì sắp tới ở lãnh uyển này sẽ có thêm nhiều nữ tử khác nữa.

Tại khu vườn lạnh lẽo tĩnh mịch này, vô cùng thê lương, ai oán không nói thành lời, mà nàng cũng rất dễ sẽ có kết cục giống như những thị thiếp khác trong lãnh uyển, khổ cả cuộc đời, bị nhốt trong lãnh uyển này đến chết.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới Hường Nhu, nữ tử này tuy đã bị điên, nàng ta bị người ta làm cho phát điên, thần trí không rõ, điên điên khùng khùng, nhưng so với người khác nàng ta lại hạnh phúc hơn cả, bất kể thế nào, nàng ta cũng có Lệ Ngân, một nam nhân si tình như vậy luôn nhớ thương nàng ta, thậm chí không ngại mạo hiểm mà cứu nàng ấy đi, cứu nàng ấy khỏi khổ ải.

Nàng không hy vọng mình có thể thoát khỏi bể khổ này, nàng chỉ hy vọng có ngày nàng bị người ta lãng quên trong lãnh uyển, vẫn luôn có người nhớ đến nàng, nhớ kỹ nàng. Không vì tình yêu, chỉ vì tiếc nuối và buồn bã không nói nên lời.

Chậm rãi thở dài một hơi, Diệp Vân Sơ cúi đầu, ánh mắt nàng dừng trên chiếc vòng tay tinh tế kia, vòng tay phát sáng, giống như tuần dung đang mỉm cười.

Chàng sẽ là người nhớ tới nàng sao? Ý nghĩ này dâng lên trong lòng, Diệp Vân Sơ lại cảm thấy chua xót, cho dù chàng có nhớ nàng, thì người chàng nhớ cũng là Vô Tâm, không phải vị Vương phi bị bỏ rơi Diệp Vân Sơ này.

-Ai?

Giọng nói của Thu Tứ đột nhiên vang lên, cũng biến thành ngạc nhiên rất nhanh:

-Tam điện hạ? Nô tỳ tham kiến Tam điện hạ.

Diệp Vân Sơ ngạc nhiên, ngẩng đầu thì đã thấy Hạ Vệ Lam vào phòng từ lúc nào, giờ khắc này đang tựa ở bên cạnh, nửa cười nửa không nhìn nàng, hắn nhíu mày, nói:

-Nhị hoàng tấu, đã lâu không gặp, nghe Nhị hoàng huynh nói tấu bị bệnh, thần đệ cố ý tới thăm, không biết Nhị hoàng tấu có khỏe hơn không? Mấy ngày gần đây, Nhị hoàng huynh vội vàng cưới tân phi, khó tránh khỏi việc quên mất Nhị hoàng tấu, nếu Nhị hoàng tấu có gì cần giúp thì cứ nói với thần đệ.

Diệp Vân Sơ theo bản năng nắm chặt tay lại, trong lòng cũng có chút không yên khó hiểu. Nàng chậm rãi đứng dậy, cố gắng bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

-Làm phiền Tam hoàng đệ! Ta không còn gì đáng ngại, không dám làm phiền Tam hoàng đệ lo lắng.

-Khẩu khí của Nhị hoàng tẩu thật lạnh đậm? Thần đệ một lòng muốn vì Nhị hoàng tẩu mà cống hiến sức lực, Nhị hoàng tẩu cũng không cảm kích, thật sự đúng là trái tim băng giá.

Hạ Vệ Lam nở nụ cười, ánh mắt nhìn Diệp Vân Sơ đầy ám muội, ngữ điệu như oán giận, lại giống như mắng mỏ.

Nghe hắn nói xong, lòng Diệp Vân Sơ trầm xuống, hình ảnh đêm hắn bị thương bất giác hiện lên trong đầu. Nàng chẳng quan tâm tới ánh mắt nghi ngờ của Thu Tứ, nói:

-Thu Tứ, người đi ra ngoài trước đi.

Nàng dừng lại một chút, đợi Thu Tứ ra ngoài rồi mới hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại tâm trạng, nói:

-Tính tình Tam hoàng đệ sao ta còn không biết? Thân thể ta cũng chẳng có gì đáng ngại, không cần làm phiền đến Tam hoàng đệ.

-Sơ nhi nói chuyện lạnh đậm như thể cự tuyệt người từ cách xa ngàn dặm, thật sự là làm người ta đau lòng. Chẳng lẽ...

Hạ Vệ Lam cười tà mị, chậm rãi tới gần Diệp Vân Sơ, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ngữ khí ám muội và trêu tức:

-Chẳng lẽ Sơ nhi đã quên ngày ấy triền miên với Bổn Vương....

Thân hình cao lớn của hắn, khoe môi cười tà mị nhìn nàng. Đôi mắt hoa đào lóe lên nguy hiểm, tuy là nam nhân nhưng dung nhan tuấn mỹ kia lại quyến rũ không nói nên lời.

Diệp Vân Sơ không đợi hắn nói xong liền ngắt lời, nói:

-Nô tỳ ngu muội, không rõ ý của Tam điện hạ. Nếu Tam hoàng đệ không còn việc gì nữa thì mời quay về đi.

Nói xong Diệp Vân Sơ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái.

Nghe lệnh đuổi khách không chút khách khí của Diệp Vân Sơ, đôi mắt hoa đào của Hạ Vệ Lam hiện lên tìm tòi, cười khê, bỗng nhiên cúi đầu xuống gần tai nàng, tiếng nói đè nén:

-Xem ra đúng là Sơ nhi dễ quên quá, không sao, nếu Sơ nhi đã quên, vậy để Bổn Vương nhắc lại cho nàng.

Đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn chậm rãi xoa môi nàng, cười đầy thâm ý:

-Sơ nhi làm Bổn Vương muốn ngừng mà không được, nửa tháng này, Bổn Vương ngày đêm thương nhớ Sơ nhi....

Trong lòng Diệp Vân Sơ hoảng sợ, theo bản năng nàng đẩy Hạ Vệ Lam ra, lui về phía sau vài bước, đôi mắt đã có sự đề phòng, tiếng nói lạnh lùng:

-Tam hoàng đệ, người hãy để ý lễ nghi! Nam nữ thụ thụ bất thân, hiện tại là đêm khuya, người mau rời khỏi đây, đừng để cho kẻ khác đàm tiếu.

72. Chương 72: Âm Hồn Không Tan (2).

-Kẻ khác đàm tiếu?

Hạ Vệ Lam nói nhỏ, gương mặt tuấn mỹ cười châm chọc, hắn bỗng nhiên lại gần Diệp Vân Sơ, cười mỉa, nói:

-Lý do của Nhị hoàng tẩu thật đáng hoàng, hay cho tội danh đại nghịch bất đạo! Không biết lúc mà tẩu cự tuyệt Đông Phương Ngưng cũng lấy lý do này sao?

Nói tới đây, cặp mắt hoa đào của Hạ Vệ Lam nhìn chằm chằm Diệp Vân Sơ, cười:

-Chỉ sợ lòng của Nhị hoàng tẩu đã có chủ, Đông Phương Ngưng dịu dàng tuấn nhã, nữ tử trong thiên hạ đều điên cuồng vì hắn, không biết Nhị hoàng tẩu có vậy không?

Diệp Vân Sơ nghe vậy, lòng trầm xuống, vô cùng kinh ngạc! Nàng và Đông Phương Ngưng chỉ xuất hiện cùng nhau vào đêm đó, lúc ấy xung quanh không có người nào, sao Hạ Vệ Lam lại biết được? Chẳng lẽ hắn theo dõi sau lưng nàng? Hay cho Tam thái tử Hạ Vệ Lam đề tiện, rồi cuộc hắn muốn làm gì? Phái người theo dõi Vương phi bị vứt bỏ là nàng thì có âm mưu gì?

Trong nháy mắt, từ lòng bàn chân đến cả người lạnh toát, Diệp Vân Sơ cảm thấy lạnh lẽo xâm nhập hết vào cơ thể, ngay cả máu cũng như đông lại. Nàng bỗng cảm thấy thật đáng sợ, Hạ Vệ Lam đúng là âm hồn không tan quai dị, giống như con rắn độc từ một góc tối tăm nào đó lao ra cắn, âm ngoan nhìn nàng, đi theo nàng mọi nơi. Dây dưa không rõ với nàng, cũng không nóng lòng phá hủy nàng, mà là từ từ tra tấn nàng, nhìn nàng từng bước một đi tới vực sâu.

Sắc mặt Diệp Vân Sơ tái nhợt, theo bản năng, nàng nắm chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cảm giác rất đau đớn.

Lòng nàng tràn đầy sợ hãi, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, lạnh lùng cười, nói:

-Ý của Tam hoàng đệ là sao? Chẳng lẽ đêm nay Tam hoàng đệ tới đây là muốn nhắc ta không cần lo lắng chuyện gì? Hay là Tam hoàng đệ là trưởng ty quản lễ nghi trong cung, chuyên quản chuyện nam nữ?

Ngữ điệu Diệp Vân Sơ lạnh lùng, mang phần hận không nói nên lời, muốn nói vượt rào thì Hạ Vệ Lam hẳn còn làm nhiều chuyện dữ dội hơn? Nếu hắn quên rồi, nàng cũng không ngại nhắc lại cho hắn nhớ! Nàng muốn cho hắn biết, bất luận kẻ nào cũng có thể nói nàng không tuân thủ nữ tắc, nhưng chỉ có Hạ Vệ Lam hẳn là không có tư cách để nói nàng!

Thấy Hạ Vệ Lam im lặng không nói, Diệp Vân Sơ hít sâu một hơi, cười lạnh, nói:

-Tam hoàng đệ, đêm đã khuya, nếu không còn chuyện gì quan trọng thì mời về cho, lời lễ nghi đạo đức mà hôm nay Tam hoàng đệ nói, ta sẽ khắc cốt ghi tâm, ngày khác nhất định sẽ tuân thủ nữ tắc, tránh miệng lưỡi thiên hạ! Cảm tạ ý tốt của Tam hoàng đệ!

Nói xong, Diệp Vân Sơ không hề kiêng kỵ ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, trong đôi mắt đẹp là lửa hận hừng hực thiêu đốt.

Nhìn Diệp Vân Sơ phẫn nộ, Hạ Vệ Lam vẫn cười một cách bí ẩn như trước, nhìn nàng thật lâu, giống như muốn xem rõ lòng dạ nàng, nhưng không trả lời Diệp Vân Sơ.

Thấy Hạ Vệ Lam vẫn im lặng không nói gì, cũng không có ý rời đi, Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng không thể kiên nhẫn được nữa, nàng không che giấu sự căm ghét của mình đối với hắn, cười lạnh, khom người hành lễ, nhẹ giọng nói:

-Nếu Tam hoàng đệ không muốn rời đi, vậy cứ đứng ở đây đi! Ta bệnh nặng mới khỏi, thân thể suy nhược, không thể tiếp đón được!

Nói xong, nàng cũng chẳng chờ Hạ Vệ Lam trả lời liền xoay người trở về phòng ngủ, nhưng vừa mới cất bước, cánh tay lại bị hắn túm chặt kéo trở về, nàng lão đảo, thiếu chút nữa thì ngã vào ngực hắn, vất vả lắm mới đứng vững được, không khỏi giận dữ, cười lạnh một tiếng, tức giận nói:

-Tam hoàng đệ có ý gì? Chẳng lẽ định làm chuyện sai trái gì với ta?

Nàng phẫn nộ chất vấn, Hạ Vệ Lam lại nở nụ cười, miễn cưỡng nói:

-Sơ nhi thông minh tuyệt đỉnh, sao lại còn không rõ ý của Bôn Vương? Bôn Vương đã từng nói sẽ làm nàng thương yêu Bôn Vương, đã nói thì không thể nuốt lời. Ngày mai Bôn Vương phải rời khỏi nơi này, nếu Sơ nhi không ở bên cạnh Bôn Vương, sao Bôn Vương có thể yên tâm? Hôm nay Bôn Vương tới đây chẳng qua là muốn đưa Sơ nhi đi thôi! Nếu Sơ nhi có thể ở bên cạnh Bôn Vương, Bôn Vương sẽ không còn phải ngày đêm vương bận nữa, Sơ nhi nói xem có phải không?

Thần thái Hạ Vệ Lam mệt mỏi, ngữ điệu nhẹ nhàng, giống như người hắn muốn dẫn đi chỉ là một nô tỳ râu ria (ý là lưu tù, vợ vắn) mà không phải là Vương phi của ca ca.

Diệp Vân Sơ nghe vậy, lòng vô cùng kinh ngạc. Nàng biết cá tính Hạ Vệ Lam lang thang không thể kiềm chế được, chỉ làm việc mình thích, lễ nghi đạo đức trong mắt hắn chẳng là cái thá gì. Nhưng nàng vẫn là

Vương phi của Hạ Vệ Thần, có quan hệ tẩu thúc với hần, chẳng lẽ hần điên rồi, dám làm cái việc đại nghịch bất đạo như vậy? Nói sao thì đây cũng là phủ điện của Hạ Vệ Thần, hần đưa nàng ra ngoài, chẳng phải là tự tìm đường chết? Sao Hạ Vệ Thần có thể tha cho hần?

Nghĩ vậy, rốt cuộc Diệp Vân Sơ cũng không giữ được bình tĩnh nữa, nàng tức giận mắng:

-Người điên rồi? Ta là hoàng tẩu của ngươi, là Vương phi của Hạ Vệ Thần, trong phủ điện này sao ngươi có thể làm càn như vậy?

Về mặt Hạ Vệ Lam không thay đổi, khóe miệng cười càng thêm tà mỵ, chậm chọc nói:

-Hoàng tẩu? Sơ nhi, chuyện đã tới nước này, nàng cần gì phải lừa mình dối người nữa? Nhị hoàng huynh đã có đệ nhất mỹ nhân An Khánh ở bên, trong mắt sao còn có nàng? Huống hồ Bồn Vương còn biết chuyện giữa nàng và tỷ tỷ Diệp Vân Tuyết cùng cha khác mẹ, ả là hung thủ sát hại mẫu thân và tỷ tỷ ruột thịt của nàng, nàng ở lại chỉ tự mình chuốc lấy cực khổ, Diệp Vân Tuyết kia sao có thể buông tha cho nàng?

Lòng Diệp Vân Sơ trầm xuống, nàng biết những lời Hạ Vệ Lam nói là thật, nhưng nếu như lúc này nàng rời đi cùng nam nhân kia, chắc chắn là không thể! Lúc trước là nam nhân này hại nàng bị hủy sự trong sạch, lòng nàng hận hần tới mức không thể bấm hần ra thành ngàn vạn mảnh, sao nàng có thể theo kẻ như vậy rời đi?

Nhìn ý cười ác liệt của Hạ Vệ Lam, Diệp Vân Sơ cười lạnh, nói:

-Thì sao? Cho dù Diệp Vân Tuyết đến, nàng ta có thể gây khó dễ cho ra sao? Đây là Đông Ly, không phải An Khánh, nàng ta tuy là người trong lòng Hạ Vệ Thần nhưng ta mới là Vương phi chính thất của hần, nàng ta muốn gây khó dễ, cũng cần phải cân nhắc! Nói sao thì đây cũng là phủ điện của Hạ Vệ Thần, tuy rằng thân phận người tôn quý nhưng cũng không thể quang minh chính đại mà đoạt vợ người, huống hồ Hạ Vệ Thần sao có thể trở mặt nhìn người đưa Vương phi của hần đi? Chỉ với một mình Hạ Vệ Lam người có thể đưa ta rời khỏi đây sao?

-Ha ha!

Nghe Diệp Vân Sơ nói xong, Hạ Vệ Lam không giận mà lại còn cười, hần nhìn chăm chăm Diệp Vân Sơ, trong mắt càng thêm nóng rực hơn, cười nói:

-Không thể tưởng được tâm tư Diệp Vân Sơ lại nhạy bén tinh tế, nàng nhanh nhẹn như vậy sao Bồn Vương có thể buông tay? Sơ nhi, nàng không cần lo, nếu hôm nay Bồn Vương đã tới đây nhất định sẽ đưa được nàng ra ngoài. Tuy nói thủ vệ trong điện thâm nghiêm, mang một người rời khỏi đây là cực kỳ khó khăn nhưng trong mắt Bồn Vương cũng chẳng là cái gì, đến lúc đó, ta sẽ dùng một ngọn lửa đốt sạch lãnh viên này.

73. Chương 73: Phóng Hỏa (1)

Một ngọn lửa thiêu rụi nơi này? Diệp Vân Sơ vô cùng khiếp sợ, mở to mắt, lòng tràn đầy sợ hãi, nhìn nam nhân tà mỵ trước mắt này bằng ánh mắt không thể tin được, hần điên rồi! Hần thật sự điên rồi! Hần quả nhiên to gan lớn mật, mưu kế thật âm hiểm độc ác!

Lãnh viên cháy, Vương phi chôn thân nơi biển lửa, hương tiêu ngọc vãn, hần có thể mang nàng rời khỏi nơi này, thần không biết, quỷ không hay.

Lãnh uyển nhiều mạng người như vậy, đó đều là những người vô tội, trong mắt của hần thì chẳng khác nào con kiến, mây may không đáng giá! Nam nhân này không phải là người, hần là ma quỷ, ác quỷ lãnh khốc vô tình!

Diệp Vân Sơ càng thêm khiếp sợ, sợ hãi nảy lên trong lòng, nàng không thể tưởng tượng, nếu nơi này bị cháy, lãnh viên sẽ biến thành thế nào, nàng chỉ biết, đến lúc đó, viện này sẽ chỉ còn là phế tích, thi thể ở khắp nơi, giống như địa ngục nhân gian!

Thu Tứ! Trong lúc sợ hãi, bỗng nhiên Diệp Vân Sơ nhớ tới Thu Tứ, nhớ tới nữ tử cùng nàng sống chết, nương tựa lẫn nhau, nàng không thể, không thể nhìn Thu Tứ gặp chuyện không may, nếu không nàng vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho chính mình!

Diệp Vân Sơ nóng lòng như lửa đốt, nàng bắt chắp Hạ Vệ Lam còn ở đây, lập tức muốn phá cửa xông ra ngoài, miệng hô đầy lo sợ:

-Thu Tứ!

Hạ Vệ Lam quyết định phải phá hủy lãnh uyển, phải mang nàng đi bằng được, hấn sao có thể để nàng rời đi như vậy? Nàng còn chưa bước ra tới cửa đã bị Hạ Vệ Lam ôm chặt trong lòng.

-Buông, người buông ra!

Diệp Vân Sơ cực lực giãy dụa, giống như con thú nhỏ bị hoảng sợ cực độ, nàng không ngừng giãy dụa, giãy dụa điên cuồng, vì lo lắng cho Thu Tứ mà giờ khắc này nàng như một điên phụ mất đi lý trí, không quan tâm tới cấp bậc lễ nghĩa, không hề bình tĩnh. Nàng chỉ biết Thu Tứ cùng chung khó khăn hoạn nạn vui buồn với nàng còn đang ở trong nguy hiểm, nàng không thể để cho nàng ấy gặp chuyện không may, không thể để cho nàng ấy chôn thân nơi biển lửa được.

Bất luận nàng giãy dụa thế nào, có đánh tê tay tới mức nào thì mặt Hạ Vệ Lam cũng không thay đổi chút nào, vẫn ôm chặt lấy nàng, bàn tay to ôm lấy cái eo nhỏ giờ khắc này giống như kim sắt, bóp chặt lấy nàng, cho dù nàng có dùng hết sức lực cũng không suy chuyển một chút nào.

Giãy dụa không thoát, Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng mất đi lý trí, hét to:

-Hạ Vệ Lam, người ngươi muốn là ta, người đâm người bị thương ngày ấy cũng là ta, nếu có hận thì tìm ta giải quyết, sao phải tổn thương người khác? Vì sao phải thương tổn người khác?

Mắt Diệp Vân Sơ như muốn nứt ra, liều mạng giãy dụa, gào thét tới tê dại:

-Người buông ra, Thu Tứ...

Nàng chưa bao giờ mất khống chế đến vậy, cũng chưa bao giờ sợ hãi như thế, nàng bây giờ đã mất đi bình tĩnh, lý trí của ngày xưa. Khi mẫu thân và muội muội qua đời, Thu Tứ luôn làm bạn bên người nàng đã trở thành người thân, trừ Thất ca ra, nàng chỉ có Thu Tứ, nàng không thể mất Thu Tứ, không thể thừa nhận nỗi đau mất đi người thân.

Lòng nóng như bị lửa đốt, Diệp Vân Sơ liều mạng giãy dụa, hấn dần nói lỏng ra, nàng được tự do liền liền lĩnh chạy về phía cửa, nhưng nàng chỉ là một thiếu nữ chân yếu tay mềm, sao có thể nhanh nhẹn bằng Hạ Vệ Lam? Vừa mới may mắn một chút, giờ khắc này nàng muốn trốn khỏi nơi này đúng là si tâm vọng tưởng.

Trong lúc hoảng loạn, nàng mới chỉ chạy có hai bước đã bị Hạ Vệ Lam chạy theo đánh trúng vào gáy, nàng cảm thấy gáy đau đau sau đó liền gục xuống, ngất đi.

Nhìn Diệp Vân Sơ hôn mê, Hạ Vệ Lam khẽ nhíu mày, gương mặt tươi cười trên tức lúc này không còn nữa, âm lãnh tương phản hoàn toàn, hấn đi qua, ôm lấy Diệp Vân Sơ rồi nhẹ nhàng đặt nàng trên ghế.

Nhưng đúng lúc này có một người tiến từ ngoài cửa vào, dáng người tinh tế, mặc y phục đen, cũng là một nữ tử. Chỉ thấy vị nữ tử này hành lễ với Hạ Vệ Lam, nén giọng nói:

-Chủ nhân, mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ chờ chủ nhân ra lệnh một tiếng sẽ làm ngay.

Hạ Vệ Lam lạnh lùng gật đầu nhưng không đáp lời, hấn phất tay áo, sau đó cúi người, tay nhẹ nhàng vuốt ve lên gương mặt tái nhợt nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người của nàng.

Làn da nõn nà, mịn màng mềm mại, thơm mát làm người ta không muốn rời tay. Hạ Vệ Lam giống như bị nguện, vẻ mặt hấn nghiêm túc, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt tà mỵ lộ ra vẻ si mê, miệng lẩm bẩm nói:

-Mỹ nhân như thế mà Hạ Vệ Thần lại nhẫn tâm đẩy vào lãnh viên hẻo lánh, không thèm để ý tới nàng đi cười công chúa An Khánh là Diệp Vân Tuyết, thật đúng là phí phạm của trời, không hề tình nghĩa. Diệp Vân Tuyết kia làm sao so với một cái móng chân của nàng được?

Nói xong hấn liền ôm lấy nàng.

-Chủ nhân, hiện tại sẽ rời đi theo kế hoạch? Nhưng nếu đốt lửa bây giờ, chỉ sợ....

Ánh mắt của vị nữ tử dừng ở trên người Diệp Vân Sơ, nhẹ giọng nhắc nhở.

Hạ Vệ Lam lắc đầu cười khẽ, tỏ vẻ không ngại. Tất cả cho ngày hôm nay đã là kế hoạch từ nửa tháng trước, phủ điện Hạ Vệ Thần thâm nghiêm, nếu hắn muốn mang Diệp Vân Sơ đi, nhất định phải gây ra một chút hỗn loạn. Tuy rằng nguy hiểm như vậy nhưng vì nàng, hắn tình nguyện mạo hiểm một lần!

Thuở nhỏ hắn đã thích tranh đoạt với Hạ Vệ Thần, luôn muốn thắng Hạ Vệ Thần, ngày đó ở chùa An Quốc, hắn cố ý kìm chân Hạ Vệ Thần để có thể tranh công bắt giữ Diệp Bằng Yên trước, cũng không ngờ mình ẩn thân trong chùa An Quốc lại gặp một nữ tử làm hắn giật mình. Cái nhìn thoáng vội vàng ngày ấy, rốt cuộc hắn không quên được nàng.

Hắn luôn coi trọng cái đẹp, chỉ cần xinh đẹp, hắn liền muốn có, ngày ấy gặp giai nhân, dung nhan khuynh quốc khuynh thành làm hắn khó quên, tâm trí đều đặt hết lên người nàng, sớm đã nguyện đi ước nguyện ban đầu của mình, quên đi tranh đoạt cao thấp với Hạ Vệ Thần, hắn muốn mình có được nàng, muốn có trái tim của nàng.

Vì không ngừng nhớ thương nàng nên hắn mạo hiểm mai phục tại chùa An Quốc, rốt cuộc trời cũng không phụ lòng người, đến ban đêm, hắn cũng đợi được nàng một mình ra ngoài tản bộ, không mang theo tỳ nữ bên người, trong lòng hắn mừng rỡ, âm thầm lặng lẽ đi theo, đi đến chỗ vắng vẻ, hắn không kiềm chế được, nhào về phía nàng.

Thời điểm hắn sắp thực hiện được thì không thể ngờ tới, Hạ Vệ Thần lại xuất hiện vào đúng lúc đó, thái độ thậm chí rất khác thường, xen vào việc của người khác, đuổi hắn đi, kỳ thật ngày đó trở ngại duy nhất là hắn sợ mình bại lộ thân phận nên mới lựa chọn rời đi, nhưng hắn không rời đi, lặng lẽ núp vào một chỗ, lại thấy được cảnh làm hắn hối hận cả đời.

Hắn thật không ngờ, vì bị Hưởng Nhu dả kích mà Hạ Vệ Thần vài năm không gần nữ sắc lại cũng có ý với nàng, thậm chí còn liều lĩnh cướp đoạt sự trong sạch của nàng.

74. Chương 74: Phóng Hỏa (2).

Hắn trở mắt nhìn Hạ Vệ Thần đoạt đi trong sạch của nàng, hận thù trong lòng lộ rõ ra ánh mắt, không hề che giấu, lại càng hận và không cam lòng.

Vốn tưởng rằng sau lần đó hắn sẽ không có cơ hội gặp lại nàng, nhưng hắn không ngờ tới mình lại gặp nàng trong phủ điện của Hạ Vệ Thần, nàng dĩ nhiên lại là vị Vương phi lấy nhầm của Hạ Vệ Thần.

Gặp nhau lần nữa, lại nhìn thấy dung nhan tuyệt đẹp ấy, lúc này đây hắn tự nhủ mình sẽ không buông tay. Cho dù hắn biết thân nàng cũng không còn trong sạch, nhưng hắn không ngại, hắn muốn là lòng của nàng, hắn muốn nàng yêu thương hắn, muốn Hạ Vệ Thần sau khi biết được chân tướng phải vô cùng đau khổ!

Diệp Vân Sơ, nàng, chỉ có thể là của hắn, là của Hạ Vệ Lam hắn! Hạ Vệ Thần đoạt đi thứ của hắn, lúc này đây hắn muốn đoạt lại lòng nàng, làm cho Hạ Vệ Thần hối hận không kịp!

Hắn ôm lấy nàng, dừng mắt ở trước đôi lông mày nhíu chặt của nàng, nhẹ giọng nói:

-Bổn Vương đã từng nói, nàng là của Bổn Vương, nàng, nhất định sẽ yêu Bổn Vương! Lúc này Bổn Vương sẽ không buông tay!

-Chủ tử, những người khác trong lãnh uyển xử lý như thế nào?

Nữ tử mặc đồ đen hỏi không chút biểu cảm.

-Một tên cũng không để sót, thiêu.

Kẻ biết hắn vào lãnh viên, một kẻ cũng không thể tha, một cái mạng cũng không thể giữ lại. Chỉ có như thế hắn mới có thể mang nàng đi không chút băn khoăn.

Sau khi ra lệnh cho nữ tử mặc đồ đen xong, Hạ Vệ Lam cười tà ác (khả ố thì có), đôi mắt hoa đào hiện lên lạnh lẽo, ôm Diệp Vân Sơ về phía phòng ngủ.

Ngọn lửa bùng lên trong lãnh viên rất nhanh, hần có thể mang nàng rời khỏi nơi này, nàng chỉ có thể thuộc về một mình hần, mặc kệ là Hạ Vệ Thần hay Đông Phương Ngưng cũng đừng mong cướp nàng đi.

Đội Hạ Vệ Lam đi rồi, nữ tử mặc đồ đen chậm rãi lui ra cửa, lạnh giọng sai khiến trong bóng đêm:

-Đã nhận được lệnh, hành động ngay tức khắc. Giết không tha, một kẻ cũng không bỏ sót!

-Dạ!

Trong bóng đêm truyền đến giọng nói lạnh băng không chút tình cảm.

Sau khi giọng nói đó tắt đi, nữ tử mặc đồ đen mới lạnh lùng thu lại ánh mắt, nhíu chặt mày, bước về phía Hạ Vệ Lam đang đứng, theo sát sau đó.

Trong hoảng loạn, Diệp Vân Sơ như đang mơ một giấc mơ, trong mơ, bầu trời đầy ánh lửa, đỏ rực cả bầu trời phủ điện, vô số người gào thét, thê lương thét lên chói tai, cả đám người chạy toán loạn trong biển lửa, giống như dã thú, chạy loạn xung quanh, chạy cật lực, giãy dụa trối chết, khóc kêu thê lương, tiếng nào cũng làm tâm đau đớn.

-Công chúa, công chúa cứu mạng, cứu nô tỳ....

Tiếng kêu to thê thảm của Thu Tứ giữa những tiếng kêu gào của đám đông hỗn loạn, rõ ràng, chói tai đến vậy.

-Thu Tứ, Thu Tứ....

Diệp Vân Sơ la lên thê lương, nàng rốt cuộc cũng không chịu nổi tra tấn như vậy, cả người vọt vào biển lửa, nàng phải cứu Thu Tứ, nàng không muốn mất đi người thân.

Ngọn lửa vô cùng dữ dội, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt da thịt nàng, khói đặc cuộn cuộn, nàng không ngừng ho khan điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Thu Tứ.

Khói đặc cuộn cuộn, ngực Diệp Vân Sơ bị nghẹn lại tới phát đau, nàng giãy dụa, cố gắng tìm Thu Tứ, bỗng nhiên có ánh lửa văng tới, nàng vô cùng hoảng sợ, bình tĩnh giấc mộng.

Mở mắt ra, thấy xung quanh khói mù dày đặc, đây không phải là mơ, không phải mơ! Hạ Vệ Lam đã phóng hỏa, giờ khắc này, lãnh viên đã chìm trong biển lửa, xung quanh đều mờ mịt, Diệp Vân Sơ cảm giác có người đang bước nhanh về phía nàng, nhưng giờ nàng chẳng quan tâm đến chuyện khác, theo bản năng chạy về phía cửa.

Vội vàng chạy đến cửa, nàng muốn đẩy cửa ra, bỗng nhiên tay bị người ta túm chặt, nàng hoảng sợ quay đầu, lại nhìn thấy Hạ Vệ Lam nhìn nàng với vẻ mặt tà mị, giờ khắc này mình đang trong nguy hiểm mà hần vẫn còn cười, trên mặt hần thậm chí không có chút lo lắng, bối rối nào.

-Người bỏ tay ra, tên ác quỷ này bỏ ra....

Nhìn Hạ Vệ Lam, Diệp Vân Sơ phần nộ đánh hần chửi hần, khói cuộn cuộn làm nàng không tìm được mà ho khan, nàng ho tới mức không hít thở được, lực nàng đánh Hạ Vệ Lam cũng cực kỳ nhỏ, đối với hần mà nói thì như gãi ngứa, hần vẫn ôm chặt lấy nàng, thờ ơ khi bị nàng đánh.

Đúng lúc này bỗng có một tiếng nổ, nóc nhà bị thủng một lỗ, từ lỗ thủng rơi xuống một cái dây thừng, trên cao là một người đang giữ cái dây thừng đó. Người đó mặc bộ đồ đen, che mặt, thân thủ cực kỳ lưu loát, chân vừa mới chạm đất đã gơ kiếm chìa thẳng về phía Hạ Vệ Lam.

Mắt thấy ánh sáng lạnh lẽo từ thanh kiếm lóe lên, Diệp Vân Sơ vô cùng hoảng sợ, trong tình thế cấp bách nàng còn chưa phản ứng kịp liền bị Hạ Vệ Lam đẩy ra, ngã mạnh sang một bên.

Nàng hoảng sợ ngẩng đầu thì đã thấy Hạ Vệ Lam và người mặc đồ đen kia giao đấu, ánh lửa sáng quắc, đao quang kiếm ảnh, thật là hỗn loạn. Mà lúc này lại có một người mặc đồ đen bịt mặt nhảy từ trên nóc nhà xuống, vừa chạm đất đã bước về phía nàng, không cho nàng thời gian để hỏi, bước nhanh tới gần, một tay túm lấy bả vai nàng, nén giọng nói:

-Công chúa, đắc tội!

Nói xong liền kéo dây, bay lên nóc nhà.

Diệp Vân Sơ hoảng hồn vẫn chưa bình tĩnh, đứng ở chỗ cao đã thấy bên ngoài phòng cháy rục, tiếng người ồn ào, có thể nghe thấy rõ những tiếng la thê lương và tiếng đao kiếm đánh nhau, thị vệ và nô bộc trong phủ hỗn loạn bận rộn, mang nước tới dập lửa.

Diệp Vân Sơ cố nén ngạc nhiên, nghi ngờ trong lòng, nhìn cảnh hỗn loạn xung quanh, trong tâm vừa nghĩ mà cảm thấy sợ. Nàng không dám tưởng tượng bi kịch này sẽ chôn vùi bao nhiêu mạng người.

Có lẽ tình hình hiện tại vô cùng hỗn loạn, tất cả mọi người đều nóng lòng cứu hỏa, người phía dưới giống như không phát hiện Diệp Vân Sơ đang đứng trên nóc nhà, người mặc đồ đen kia cũng không dừng lâu, sau khi đứng vững liền mang theo Diệp Vân Sơ bay vọt đi, rời khỏi chốn ồn ào thị phi này.

Đợi cho tới khi ra khỏi viện, người mặc đồ đen kia mới buông Diệp Vân Sơ ra. Ngoài viện sớm đã có một cỗ xe ngựa đỗ ở đó từ trước, người mặc đồ đen đó chỉ vào cỗ xe ngựa, hơi khom người hành lễ, nói:

-Công chúa, mời người đi trước.

Trong lòng Diệp Vân Sơ hơi động, nàng nhìn kỹ người nọ, vô cùng nghi ngờ, thái độ của người mặc đồ đen này đối với nàng cực kỳ cung kính, lần này tới đây rõ ràng muốn cứu nàng khỏi biển lửa, nhưng họ là do ai phái tới? Bọn họ tôn xưng nàng là công chúa, chẳng lẽ đây là người do Thất ca phái tới?

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ không chút do dự, làm theo lời người mặc đồ đen kia, lên xe ngựa. Bất luận người này có phải do Thất ca phái tới hay không, người này cứu nàng ra, không giống như muốn hại nàng, mà nếu như muốn hại tính mạng nàng thì không cần nhọc công cứu nàng ra, chỉ cần cho nàng một kiếm, nàng liền mệnh tan nơi biển lửa.

Biết vậy nên lòng Diệp Vân Sơ bình tĩnh đi rất nhiều, đợi cho xe ngựa dần dần lặn bánh, nàng mới xốc màn xe lên, hỏi:

-Xin hỏi tráng sĩ, chúng ta đi đâu vậy?

75. Chương 75: Lo Âu (1)

-Công chúa không cần lo lắng, cứ đi rồi sẽ biết.

Người mặc đồ đen cũng không nói thẳng, chỉ trả lời thần nhiên.

Lòng Diệp Vân Sơ đầy nghi hoặc, thấy người mặc đồ đen đó cũng không muốn nhiều lời, cũng không hỏi tiếp, tựa nhẹ vào đệm trong xe ngựa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhưng xe ngựa xóc lên xóc xuống làm nàng bất luận thế nào cũng không yên được. Lòng nàng còn vương bận về Thu Tứ, nàng thoát hiểm khỏi biển lửa nhưng không biết hiện giờ Thu Tứ thế nào, chỉ mong Thu Tứ sẽ có quý nhân phù trợ, đến giờ vẫn mạnh khỏe vô sự.

Nhớ tới Thu Tứ, lòng Diệp Vân Sơ không kìm được mà cảm thấy chua chát, thuở nhỏ Thu Tứ theo bên cạnh nàng và muội muội, nhận hết tra tấn, chịu nhiều đau khổ, nay lại không rõ sống chết thế nào. Nàng thật sự cảm thấy thẹn, nếu có thể, nàng tình nguyện táng thân trong biển lửa cũng không nguyện nhìn Thu Tứ xảy ra chuyện gì.

Nước mắt đau xót chậm rãi chảy xuống hai má, Diệp Vân Sơ nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, vén màn xe lên ngoài nhìn lại, lại kinh ngạc phát hiện, mặc dù xe ngựa đi rất vội vàng nhưng vẫn chưa ra khỏi phủ.

Nhìn cung điện quen thuộc trước mặt, lòng Diệp Vân Sơ hơi trầm xuống. Chẳng lẽ người cứu nàng chỉ muốn cứu nàng thoát khỏi Hạ Vệ Lam, muốn nàng tiếp tục ở bên cạnh Hạ Vệ Thần? Người cứu nàng rốt cuộc là ai? Vì sao biết rõ hành tung của nàng như lòng bàn tay, lại biết âm mưu của Hạ Vệ Lam, ngăn cản đúng lúc như vậy?

Chẳng lẽ là Hạ Vệ Thần sao? Nam nhân như ma quỷ kia?

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Vân Sơ bỗng sợ hãi, máu như đông lại trong nháy mắt. Sự việc càng ngày càng khó nắm bắt, đi chệch khỏi quỹ đạo của mình. Nàng không thể nhận ra người âm thầm giúp mình, trong đầu như có thứ gì che lại, không biết được đầu đuôi.

Nàng rút cuộc cũng không nhận được mà hỏi:

-Xin hỏi tráng sĩ nhận sự ủy thác của ai? Vì sao mạo hiểm cứu giúp?

-Lập xuân lúc trăng tròn, là ngày ta và nàng gặp nhau. Công chúa thanh khiết thông minh, nhất định có thể hiểu được.

Người mặc đồ đen quay đầu cười nhẹ, đáp.

Chẳng lẽ đây đều là sự an bài của Thất ca? Lập xuân lúc trăng tròn là ngày ta và nàng gặp nhau. Những lời này rất quen thuộc. Lúc trước khi Thất ca ở lãnh viên đã sai người đưa tờ giấy có dòng chữ này tới, nói cho nàng biết lập xuân lúc trăng tròn, nàng và Thất ca sẽ gặp nhau.

Trong lòng Diệp Vân Sơ kinh ngạc, bất luận thế nào nàng cũng không thể ngờ Thất ca lại ở đây bảo vệ nàng. Nhớ tới Thất ca thâm tình dịu dàng, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy mắt mình cay cay, thiếu chút nữa thì rơi lệ.

Lập xuân lúc trăng tròn, là ngày ta và nàng gặp nhau. Chỉ có Thất ca mới có thể nói như vậy, Thất ca, trong lòng huynh ấy vẫn vương bận về nàng, sau khi Thất ca rời đi, nàng đã nghĩ ở Đông Ly này ĩnh không còn nơi nương tựa, lại không ngờ Thất ca không hề rời đi, huynh ấy vẫn như lúc còn ở An Khánh, yên lặng bảo vệ, che chở cho nàng.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng không ngăn được dòng lệ tuôn trào, nàng nén đau xót trong lòng, nghẹn ngào hỏi:

-Huynh ấy, huynh ấy vẫn còn mạnh khỏe chứ?

Người mặc đồ đen cười nhẹ:

-Cố nhân vẫn mạnh khỏe, công chúa không cần lo lắng.

Nói xong, người mặc đồ đen dừng một chút, lại nói tiếp:

-Chủ nhân có dặn, tất cả mọi việc công chúa cần nhẫn nại, bất luận xảy ra chuyện gì cũng phải nhẫn nại. Sắp tới khi tới ngày trăng tròn lúc lập xuân, chủ nhân sẽ không để cho công chúa phải chịu khổ sở nữa.

Lập xuân lúc trăng tròn sắp tới, tim Diệp Vân Sơ bỗng nảy lên kịch liệt, kích động khó có thể bình tĩnh. Nàng nắm chặt tay, tâm tư như nước. Lập xuân lúc trăng tròn, Thất ca nói cho nàng, muốn nàng kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi huynh ấy đến cứu nàng thoát khỏi biển lửa ngày ấy sao?

*

Ánh lửa bùng lên, điện phủ bị những ánh lửa bùng bùng chiếu rọi như ban ngày, lửa đầy trời hừng hực thiêu đốt, đập vào mắt là cả mảng đồ lớn, mảng đồ ấy giống như được máu tươi nhuộm đậm, vô cùng chói mắt.

Hạ Vệ Thần cau mày, đứng từ xa nhìn lãnh viên bị tàn phá, nhìn ngọn lửa thiêu đốt dữ dội, nghe thấy những tiếng vách tường sập đổ, cả những tiếng khóc thét thê lương, trong lòng cảm thấy phức tạp, nặng nề nói không nên lời. Lòng như bị chặn bởi một tảng đá lớn, làm hắn cảm thấy không khỏe và khó thở.

Những tiếng huyền não, hỗn loạn của đám người, những tiếng hô quát và những tiếng khóc thê lương xen lẫn vào nhau, muôn hình muôn vẻ, đủ loại kiểu, tất cả gộp lại thành những tiếng bi tráng mà thê lương. Ôn ào thê thảm làm cho người ta đau đớn mãnh liệt đầy khó hiểu, mơ hồ còn có chút phiền muộn.

-Tìm được không? Có thấy người không?

Hạ Vệ Lam đi ra từ lâu thấy một thị vệ cứu người mới đi ra, liền vọt tới, nhanh bắt lấy hắn, vội vàng hỏi.

-Hồi bẩm Tam điện hạ, toàn bộ lãnh viên đều đã bị thiêu hủy, Vương phi, người sợ là....

Về mặt thị vệ đen thui nhìn gương mặt âm trầm của Hạ Vệ Lam, e ngại không muốn nói ra.

-Mau vào trong, tìm lại cho Bốn Vương, tìm không thấy Vương phi nương nương thì không cần trở về!

Hạ Vệ Lam hung hãn buông tên thị vệ ra, vô cùng lo lắng làm tâm trạng hắn luống cuống, cảm xúc không khống chế được.

Sắc mặt thị vệ kia tái nhợt, cũng không dám nói nửa chữ liền chạy vọt vào trong biển lửa.

Nhìn bóng lưng thị vệ đi xa, vẻ mặt Hạ Vệ Lam lo lắng, như kiến bò trên chảo nóng, bò qua bò lại, một khắc cũng không được yên. Tất cả mọi chuyện vốn đã nằm trong kế hoạch của hắn, hắn có thể thừa dịp lửa cháy mà đưa Diệp Vân Sơ đi, thần không biết quỷ không hay, nhưng hắn không ngờ ở thời điểm khẩn cấp lại xuất hiện mấy kẻ mặc đồ đen, làm hỏng chuyện lớn của hắn! Nay biển lửa mờ mịt, hắn tìm tăm hơi của nàng ở đâu bây giờ? Chỉ mong nàng thật sự được kẻ mặc đồ đen mang theo, tránh được kiếp nạn này, hắn vẫn còn có cơ hội có được trái tim của nàng. Chỉ cần nàng còn sống.

Chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt hắn vô cùng nghiêm trọng nhìn ngọn lửa dữ dội kia, lòng hắn căng thẳng, rốt cuộc cũng không kìm được lo lắng, muốn tự mình vào trong tìm cho rõ ràng! Đáy lòng hắn bỗng thấy đau, biết vậy hắn chẳng làm chuyện này.

Lo lắng khiến bước chân Hạ Vệ Lam càng lúc càng nhanh, không đợi hắn vào trong, từ xa đã nghe thấy Hạ Vệ Thần ra lệnh một tiếng:

-Ngăn Tam diện hạ lại!

Theo lời ra lệnh của Hạ Vệ Thần, mấy thị vệ bước nhanh tới bao vây xung quanh Hạ Vệ Lam.

-Nhị hoàng huynh, huynh làm gì vậy?

Hạ Vệ Lam lớn tiếng hỏi, mặt không chút thay đổi lạnh lùng nhìn Hạ Vệ Thần, đôi mắt sâu thẳm càng thêm vẻ lo lắng.

76. Chương 76: Lo Âu (2).

Đối mặt với lời chất vấn của Hạ Vệ Lam, Hạ Vệ Thần thần nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái nói:

-Tam hoàng đệ, lãnh viên đã bị đốt thành phế tích, chẳng lẽ lúc này đệ muốn mất mạng? Nếu chẳng may đệ có gì sơ suất, đệ bảo ta phải nói với Phụ hoàng như thế nào?

-Đốt thành phế tích?

Hạ Vệ Lam cười lạnh, trợn mắt nhìn Hạ Vệ Thần:

-Nhị hoàng huynh đừng quên, Nhị hoàng tẩu còn ở trong đồng phế tích đó? Chẳng lẽ huynh cứ nhắm tâm như vậy, trơ mắt nhìn Nhị hoàng tẩu bị ngọn lửa nuốt trọn?

Nghĩ đến việc Diệp Vân Sơ có thể bị táng thân nơi biển lửa, Hạ Vệ Lam liền đau lòng một cách khó hiểu, đau mãnh liệt đến vậy, giống như không có sức mà thừa nặn, mất đi lý trí.

-Ha ha!

Hạ Vệ Thần cười lạnh, đôi mắt lạnh lùng mang theo khinh miệt không nói nên lời, hắn khinh thường nói:

-Ả là Vương phi của Bổng Vương, chuyện của ả không cần đệ quan tâm! Tam hoàng đệ vì một nữ nhân, đệ sẽ không cố hết sức mà nhảy vào biển lửa đó chứ? Đệ thật đúng là có tiền đồ!

-Một nữ nhân? Ha ha!

Nghe Hạ Vệ Thần nói xong, Hạ Vệ Thần cười sảo thâm, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn Hạ Vệ Thần, gần từng tiếng, cắn răng nói:

-Hạ Vệ Thần, sẽ có một ngày, ngươi sẽ phải hối hận, ngươi nhất định hối hận, chỉ mong nàng không có việc gì, nếu không biết vậy ngươi đã chẳng làm....

Ánh mắt hắn lạnh như băng, nhìn chằm chằm Hạ Vệ Thần, trong mắt có tuyệt vọng, nhưng cũng có sự giấu cợt khó hiểu không nói nên lời.

Nghe Hạ Vệ Lam nói xong, Hạ Vệ Thần chỉ cảm thấy trong lòng cứng lại, ngực giống như bị thứ gì đâm vào, thân hình cao lớn chấn động mạnh một cái. Hắn hơi nhíu mày, nhìn Hạ Vệ Lam, trong mắt hiện lên bối rối khó hiểu, chợt lóe lên, người khác còn chưa kịp nhận ra thì đã vụt biến mất.

Hắn nhìn thẳng Hạ Vệ Lam, giọng nói lạnh lùng:

-Chỉ vì người đàn bà kia? Biết vậy sẽ không làm? Quả thật ngu ngốc không ai bằng! Bồn Vương sao lại là người trong miệng người được!

Không biết vì sao nhìn sự châm chọc thản nhiên trong mắt Hạ Vệ Lam lại làm lòng hắn tức giận một cách khác thường, lửa giận giống như ngọn lửa ở trước mắt, bùng lên từ nơi sâu thẳm trong tim. Hắn đang muốn tức giận, lại nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói lo lắng:

-Nhị diện hạ....

Hạ Vệ Thần quay đầu nhìn lại, đã thấy Đông Phương Ngưng một thân áo trắng đứng ở sau hắn cách đó không xa, giờ khắc này mặt chàng tái nhợt, nhìn ngọn lửa dữ dội kia, vẻ mặt vô cùng sâu thẳm.

-Ngưng huynh?

Thấy Đông Phương Ngưng xuất hiện ở nơi này, Hạ Vệ Thần không khỏi nghi hoặc hỏi:

-Mấy ngày nay người huynh không khỏe, sao không ở nhà dưỡng bệnh? Sao lại xuất hiện ở đây thế này?

Đông Phương Ngưng nao nao, lòng cảm thấy đau xót, chàng cũng biết, chàng đêm khuya đột nhiên xuất hiện ở nơi này, rất đường đột, nhưng khi chàng nghe người trong phủ nói, điện phủ bị cháy, chàng liền lĩnh tới đây.

Chàng vốn là người lạnh nhạt, bất kể chuyện gì chàng vẫn luôn giữ được bình tĩnh. Mà chút lý trí, bình tĩnh này từ sau khi gặp nàng đã biến mất không chút tăm hơi. Chàng cũng không thể giải thích vì sao chính mình lại không để ý lễ nghi với nàng như vậy, lần đầu thấy Vô Tâm, trong lòng kích động, giống như chàng và nàng đã quen biết từ ngàn năm trước. Vì ở trên người nàng, chàng thấy được bóng dáng quen thuộc của Văn nhi.

Khói đặc mù mịt, chàng không nhận được ho nhẹ vài tiếng, nén sầu lo và xao động trong lòng, thản nhiên nói:

-Tại hạ đường đột, nghe nói phủ điện bị cháy, lo lắng cho an nguy của điện hạ liền tới xem sao.

Chung quy chàng cũng không nói vì sao mình đến, vì trong lòng có một giọng nói cảnh cáo chàng, làm chàng không thể dễ dàng nói với Hạ Vệ Thần chuyện có liên quan tới Vô Tâm.

Trước đó vài ngày, chàng nghe nói Vương phi sinh bệnh, không biết vì sao chàng lại không yên lòng, ngày nào cũng vào phủ điện. Ngày ấy Hạ Vệ Thần từng đề cập với chàng về việc An Khánh sắp sửa đưa tiểu công chúa là Diệp Vân Tuyết sang hòa thân, chàng vẫn còn nhớ rõ, khi Hạ Vệ Thần nhắc tới công chúa An Khánh là Diệp Vân Tuyết thì không kiềm chế nổi vui sướng trên mặt, mà niềm vui sướng ấy đã tràn ngập khát vọng và yêu say đắm.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Hạ Vệ Thần, rốt cuộc chàng cũng hiểu được vì sao Hạ Vệ Thần lại đối xử như vậy với Vương phi, gây khó dễ đủ thứ cho nàng, cũng biết rõ lúc trước vì sao Hạ Vệ Thần đến An Khánh cầu thân, hóa ra người mà Hạ Vệ Thần thật sự muốn là Diệp Vân Tuyết chứ không phải Vương phi hiện tại là Diệp Vân Sơ.

Chàng biết thủ đoạn của Hạ Vệ Thần, đối với người lừa gạt hắn, hắn luôn luôn không lưu tình, thậm chí có thể nói là lãnh khốc vô tình. Hướng Nhu chính là một ví dụ rõ ràng.

Năm đó Hạ Vệ Thần một lòng yêu thầm Hướng Nhu, không quan tâm tới việc Hoàng thượng phản đối, dám cưới Hướng Nhu vào cửa, rồi sau đó hắn lại phát hiện Hướng Nhu tư thông với kẻ khác, thậm chí còn mang cốt nhục của kẻ đó. Chàng nhớ rõ sau khi Hạ Vệ Thần biết được chân tướng, sai người ép buộc Hướng Nhu uống hoa hồng phá thai, thậm chí gây trở ngại cho Hướng Nhu, không chết mà thành ra đáng về điên điên khùng khùng như bây giờ.

Cho nên khi chàng biết được điện phủ bị cháy, đầu tiên chàng nghĩ đến, việc cháy này có liên quan đến Diệp Vân Tuyết, vì thế mà Hạ Vệ Thần nổi lên sát tâm với Diệp Vân Sơ. Vì nàng không xứng làm Vương phi của hắn, vì nàng là gian tế do Hoàng đế An Khánh sắp xếp ở bên cạnh hắn.

Lãnh viên đột nhiên bị cháy, chuyện này tuyệt đối không phải là việc ngoài ý muốn, mà đây là một âm mưu đang sợ. Đông Phương Ngưng nhìn ánh lửa chầm chầm, trong lòng càng hoảng sợ hoang mang, không biết giờ Vô Tâm có mạnh khỏe không?

Nghĩ đến đây, Đông Phương Ngưng không thể kiềm chế được mà nói:

-Lãnh viên đột nhiên bị cháy, chắc trong chuyện này phải có âm mưu....

-Ngưng huynh lo lắng quá rồi.

Hạ Vệ Thần thản nhiên nói. Hắn sao lại không rõ ý tứ trong lời nói của Đông Phương Ngưng? Tuy rằng hắn căm ghét Diệp Vân Sơ, nhưng cũng không hủy hoại ả nhanh đến vậy, huống hồ ả vẫn còn giá trị lợi dụng. Giữ lại cái mạng chó của ả mới có thể tìm chân Diệp Bằng Yên.

Nghĩ vậy, lòng Hạ Vệ Thần bỗng trầm xuống, một camrgiacs vô cùng khó chịu xuất hiện trong lòng, hắn nhíu mày, thản nhiên nói:

-Đêm dài gió lạnh, Ngưng huynh còn chưa khỏe, nên về nhà nghỉ ngơi trước đi, lửa cháy ở lãnh viên cũng đã được khống chế, cũng không còn gì đáng ngại.

-Điện hạ, lãnh viên bị cháy dữ dội như vậy, Vương phi nương nương và tỳ nữ của nàng đã được cứu ra chưa?

Đông Phương Ngưng cũng không trả lời Hạ Vệ Thần, lo lắng nhìn ánh lửa trên bầu trời, sầu lo hỏi.

Sắc mặt Hạ Vệ Thần trầm xuống, đôi mắt bỗng tối hẳn, trầm giọng nói:

-Chưa.

Đông Phương Ngưng nhìn ngọn lửa thiêu đốt dữ dội kia, lòng trầm mạnh xuống, sầu lo trong nháy mắt hóa thành sợ hãi, vô cùng sợ hãi, giống như xương tủy đang có giò găm cắn, cắn nát lý trí và sự bình tĩnh của chàng. Lúc mới đến chàng nhìn thấy Hạ Vệ Lam liêu lĩnh muốn nhảy vào biển lửa, giờ khắc này chàng cũng kích động y như vậy.

Chàng không biết Vô Tâm không còn ở trong lãnh viên. Tuy rằng vài lần chàng đến lãnh viên, muốn gặp Vô Tâm nhưng đều bị tỳ nữ bên người Vương phi ngăn cản, nói là Vô Tâm đã bị Vương phi đuổi rồi, nhưng lòng chàng cũng không tin. Vương phi bị Hạ Vệ Thần giam lỏng ở lãnh viên, người bên người nàng sao có thể ra vào phủ tự nhiên được? Những điều này đều là lấy cớ, là vì Vô Tâm không muốn gặp chàng.

77. Chương 77: Tan Vỡ (1).

Chàng không chết tâm, ngày ngày vẫn tới đây, nhiều lần vẫn bị ngăn trở. Sau đó chàng bị nhiễm phong hàn, nên mới nghỉ ở trong phủ. Nhưng lòng chàng vẫn không thôi nhung nhớ, lo lắng cho nàng, si cuồng vì nàng, chàng mới phát hiện ra, chẳng biết từ khi nào, Vô Tâm đã thay thế vị trí của Vân Nhi trong lòng chàng, hóa ra chàng đã bất tri bất giác mà yêu nàng.

“Đoàng” một tiếng, phá vỡ sự trầm tư của Đông Phương Ngưng, chàng ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy phòng ốc sụp đổ, tiếng động rất lớn làm mọi người kinh sợ.

Ngay sau tiếng vang chói tai đó là những tiếng đổ sập không ngừng truyền tới, nháy mắt phòng ốc trong biển lửa sụp đổ thành một bãi phế tích, mùi tàn gỗ cháy khét lẹt thật khó ngửi.

Nhìn ngọn lửa, Đông Phương Ngưng chỉ cảm thấy lòng đau đớn, không cách nào hình dung được, diện mạo tuấn mỹ của chàng trắng bệch. Tuy rằng chàng không thể xác định Vô Tâm có trong biển lửa, nhưng đây lòng không thể không chế sự sợ hãi và mất mát, giống như ngọn lửa này đã thiêu cháy tim chàng.

Đêm đen như mực, hỏa hoạn trong phủ điện lại giống như ánh dương ban ngày, chiếu rõ cảnh vật phía sau núi.

Diệp Vân Sơ ngồi xổm trên mặt đất, lạnh run cả người. Bụi than đen như mực dính đầy mặt nàng, dính khắp cả người nàng. Nàng run bần bật ôm lấy Thu Tứ đang hôn mê, tâm trạng vẫn hoảng loạn chưa thể bình tĩnh, việc lúc này vẫn còn làm cho nàng sợ hãi.

Người mặc đồ đen thừa dịp hỗn loạn đưa nàng tới ngọn núi phía sau phủ điện, mời nàng xuống xe ngựa, cũng dẫn nàng, phải chờ ở đây, chờ được người của Hạ Vệ Thần tìm được nàng. Mà sau khi nàng tới ngọn núi này mới thấy rõ lãnh viên bị cháy lớn như thế nào, Hạ Vệ Lam quyết tâm phải biến lãnh viên thành một bãi tro tàn. Lửa bùng lên trong nháy mắt, thiêu sạch lãnh viên, tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

Nhìn bầu trời đầy ánh lửa, Diệp Vân Sơ như bị vỡ tan ra. Toàn thân nàng vô lực, tê liệt ngã quỵ xuống đất, tâm lại trầm xuống, nàng sẽ không còn được gặp Thu Tứ nữa.

Khi nàng vừa ngã quỵ xuống dưới đất, lúc khóc to lên thì người mặc áo đen vốn đã rời đi lại quay lại, hẩn ôm một người trong lòng, khi hẩn tới bên cạnh nàng, nàng mới biết, người mà hẩn ôm chính là Thu Tứ đang hôn mê.

Ông trời cuối cùng cũng mở mắt, khi nàng đang ở trong tuyệt vọng vô hạn lại kéo nàng khỏi vực sâu của địa ngục. Chỉ cần Thu Tứ còn sống là tốt rồi, chỉ cần nàng ấy còn sống.

Hóa ra sau khi lãnh viên bắt đầu cháy thì những người mặc đồ đen đã tách ra làm hai đường, một nhóm đi cứu nàng, một nhóm khác đi cứu Thu Tứ, lúc đó Thu Tứ vì bị nhốt ở trong phòng, khi nhóm người tìm thấy nàng ấy thì phòng ốc ở đó liền sụp xuống, mà Thu Tứ bị khói mù mờ mịt làm cho ngất đi. May ở chỗ nhóm người mặc đồ đen tới kịp lúc, cứu nàng khỏi chỗ đó, đưa nàng tới nơi này.

Diệp Vân Sơ vô cùng vui mừng, rơi lệ đầy mặt, nàng nhẹ vuốt gương mặt của Thu Tứ, nhìn nàng ấy đầy kinh ngạc.

Thu Tứ hôn mê, hai mắt nhắm nghiền, mặt đầy bụi đất, trên người có nhiều vết thương lớn nhỏ. Nàng ấy khẽ nhúu mày giống như khi còn đang giãy dụa trong biển lửa.

Nhìn Thu Tứ hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, Diệp Vân Sơ cũng không kìm được lên tiếng khóc, nàng không thể tưởng tượng, trong thời gian ngắn ngủi kia Thu Tứ đã chịu biết bao khổ sở trong biển lửa kia, sợ hãi ra sao. Trong ngọn lửa dữ dội, mọi sinh mệnh đều là nhỏ bé, nàng không dám tưởng tượng, nếu Thu Tứ vùi thân nơi biển lửa, nàng sẽ như thế nào.

Đúng lúc này thì từ xa bỗng truyền đến từng tiếng vó ngựa, đoàn người tiến thẳng tới nơi này, từ rất xa đã nghe thấy tiếng một người đầy lo lắng vang lên:

-Người phía trước hình như là Vương phi nương nương?

Nghe thấy tiếng gọi ầm ỹ, Diệp Vân Sơ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, đã thấy Hạ Vệ Thần mang theo một đội người ngựa đến đây rất nhanh.

Diệp Vân Sơ lau đi nước mắt trên mặt, từ từ đứng dậy. Nàng hít thật sâu một hơi, thản nhiên nhìn Hạ Vệ Thần, nói:

-Nô tỳ tham kiến điện hạ, làm cho điện hạ phải lo lắng, nô tỳ cảm thấy vô cùng có lỗi.

Nhìn thấy Diệp Vân Sơ bình an vô sự, lòng Hạ Vệ Thần mới hơi buông lỏng xuống một chút, trong nháy mắt như trút được một gánh nặng, hẩn nhúu mày, thản nhiên nhìn Diệp Vân Sơ, giọng nói lạnh lùng:

-Vương phi không sao thì tốt. Nếu có việc gì, Bồn Vương cũng không biết ăn nói ra sao với Thất thái tử An Khánh nữa!

-Tạ điện hạ quan tâm, nô tỳ không có gì đáng ngại.

Diệp Vân Sơ trả lời thản nhiên, sau đó chậm rãi quay đầu, đúng lúc chạm vào ánh mắt lo âu bất an của Đông Phương Ngưng, giờ khắc này chàng gấp gấp hỏi:

-Vương phi nương nương, xin hỏi Vô Tâm....

Nhưng chàng chưa nói hết thì lời nói giống như bị nghẹn lại ở cổ họng. Chàng kinh ngạc nhìn gương mặt Diệp Vân Sơ, thân thể cứng đờ trong nháy mắt, rốt cuộc cũng không nói được tiếng nào.

Giờ khắc này tuy Diệp Vân Sơ trông vô cùng nhếch nhác, da thịt trắng nõn tinh tế bám đầy tro bụi, nhưng dung nhan tuyệt đẹp không hề bị che lấp đi chút nào. Mặc dù hiện giờ là đêm khuya nhưng cũng có thể nhìn rõ dung mạo tuyệt sắc kia. Đó chính là gương mặt tuyệt đẹp, gương mặt mà chàng ngày đêm mong nhớ, Vô Tâm!

Vô Tâm, hóa ra nàng là Vô Tâm! Chàng nhớ rất rõ, nàng là Vương phi của Hạ Vệ Thần! Sầm sét như giáng xuống, chuyện tàn nhẫn như vậy làm Đông Phương Ngưng ngậy ra như phồng, tuần nhan trở nên trắng bệch vô thần, nhất thời chàng chỉ cảm thấy ớn lạnh từ trên đỉnh đầu lan xuống, cả người giống như ngã vào hầm băng.

Thời gian như ngừng trôi, hai mắt vô thần của Đông Phương Ngưng lộ ra bi thương vô hạn, chàng nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt đẹp của Diệp Vân Sơ, đôi môi khẽ run, giống như có rất nhiều lời muốn nói lại không thể nói ra được.

Thấy Đông Phương Ngưng, lòng Diệp Vân Sơ vô cùng đau đớn, giống như bị thứ gì đó đánh mạnh vào lòng, nàng chỉ cảm thấy máu trong người đông cứng lại trong nháy mắt, tay chân mềm oặt, như không có sức để đứng thẳng. Nàng kinh ngạc nhìn chàng, đau đớn kịch liệt lan tỏa toàn thân.

Nàng biết sớm muộn gì chàng và nàng đều phải đối mặt với sự thật tàn khốc này. Nàng luôn luôn trốn tránh, không chịu đối mặt, cũng không nguyện đối mặt, nàng luôn ôm một tia hy vọng cuối cùng xa vời, hy vọng xa vời rằng chàng và nàng, vĩnh viễn có thể giữ mãi như thế này.

Cũng không ngờ ác mộng lại tới nhanh như vậy, nhanh tới mức nàng còn chưa kịp chuẩn bị, nhanh tới nỗi nàng trở tay không kịp. Nàng thật không ngờ ông trời lại tàn nhẫn, lãnh khốc như thế, trong đúng một khoảnh khắc phá hủy hy vọng cuối cùng của nàng, phá hủy tất cả của nàng.

Tránh vô đưa gặp vô đưa, lãnh viên bị cháy, nàng lại gặp gỡ chàng trong hoàn cảnh này, chàng đã biết thân phận của nàng, biết nàng thật kinh khủng. Trời long đất lở, Diệp Vân Sơ chỉ nghe thấy một tiếng “đoàng”, thế giới của nàng tan vỡ hoàn toàn.

78. Chương 78: Tan Vỡ (2)

Không biết qua bao nhiêu lâu, có lẽ là sau một khắc, có lẽ là một vạn năm sau đó rồi, dưới mắt nhiều người, Diệp Vân Sơ đành nén đau đớn trong tâm can, thu hồi ánh mắt bi thương, nàng biết, hiện tại bất kể nàng đau khổ, đau đớn như thế nào, giờ khắc này cũng không được để lộ ra ngoài. Vì giờ mỗi một câu nói, mỗi một cử chỉ, chỉ cần không kiềm chế được chính mình, nàng và chàng liền rơi xuống địa ngục sâu thẳm.

Đông Phương Ngưng nắm chặt tay lại, ánh mắt nàng liếc sang một chỗ khác, ánh mắt chàng cũng dần dần phai nhạt. Chàng cố nén đau đớn trong lòng như bị ngàn nhát dao đâm, miễn cưỡng nở nụ cười yêu ớt, giống như một người bình thường xa lạ quay đầu đi, nhưng không kìm được tiếng ho khan, giờ phút vang lên thấu tận tâm can, đánh mạnh vào lòng của ai, đau đớn trí mạng.

Diệp Vân Sơ đau đến chết lặng, nàng kinh ngạc đứng ở nơi đó, cố nén để không nhào vào lòng chàng khóc nức nở, nàng rất muốn nói cho chàng biết nàng không phải là Vô Tâm, nàng tình nguyện là Vô Tâm, làm một nô tỳ hèn kém, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với chàng là thỏa nguyện rồi.

Nhưng nàng không thể, vì nàng không còn tư cách, nàng đã mất đi tư cách có được chàng! Bây giờ nàng là Vương phi của Hạ Vệ Thần, vị Vương phi phẩm hạnh nhất....

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng ho đứt quãng không ngừng vang lên của Đông Phương Ngưng, tiếng ho khan làm tê liệt phế, chỉ thấy sắc mặt chàng trắng nhợt, ho mạnh ra ngụm máu tươi.

-Ngưng huynh, huynh không sao chứ?

Tiếng Hạ Vệ Thần vang lên rất gần nhưng Đông Phương Ngưng lại nghe thấy nó như vọng từ một nơi rất xa, chàng muốn rời xa khỏi nơi này, trong lúc hoảng loạn, chàng lại như được nghe giọng nói quan tâm của nàng, êm tai, ngọt ngào như vậy, nhưng cũng là quá xa xôi, không trở thành sự thật!

Chàng chỉ cảm thấy đất trời rung chuyển, ánh lửa trước mắt dập tắt hoàn toàn, tất cả xung quanh đều tối đen, đưa tay không nhìn rõ được năm ngón. Bóng đêm bao trùm căn nát trái tim chàng, cũng cắn nuốt hy vọng duy nhất của chàng.

Trong lúc hoảng loạn, vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu, nét cười của nàng in sâu vào tâm trí chàng, nhưng sự thật lại tàn khốc như vậy! Nàng là Vương phi, nàng đúng là Vupwng phi của Hạ Vệ Thần!

Đau khổ ập tới mãnh liệt, tới đột ngột, bất ngờ làm chàng trở tay không kịp, mọi thứ của chàng, hy vọng và chờ mong bị khổ sở cắn nuốt, nước sâu ba ngàn, chàng chỉ mức một muôi, chàng tưởng rằng mình có thể có được nàng, có được sự tốt đẹp của nàng, có được tất cả của nàng, nhưng tất cả cũng chỉ là hình hoa trong gương, bóng trăng dưới nước mà thôi, chàng và nàng không có duyên.

-Là Vô Tâm phúc mông, Vô Tâm không xứng với công tử, tất cả đều là lỗi của Vô Tâm, công tử, công tử hãy coi đây chỉ như một giấc mộng mà thôi....

Thì ra là thế, thì ra là nàng không thể thừa nhận sự thật làm tê tâm liệt phế, vô cùng đau đớn, Đông Phương Ngưng từ từ khép mắt lại, thân thể vô lực cuối cùng cũng không chống đỡ được, lập tức ngã xuống, khắc cuối cùng trước khi bất tỉnh, chàng giống như nghe thấy tiếng thét nghẹn ngào bi thương của nàng:

-Đông Phương công tử....

Đông Phương công tử, cuối cùng nàng cũng chỉ có thể xa lạ, gọi chàng là Đông Phương công tử....

Lúc hoảng loạn, trong óc chàng hiện lên một đôi mắt sáng ngời, đôi mắt ấy bị che bởi một lớp sương mù, vô cùng đau thương và không cam lòng, thê lương mà bi thiết, nhìn chàng, như đang nói: “Chàng đã quên ta rồi, Ngưng, chàng đã quên Văn nhi rồi, đúng không?”.

Bóng tối ập tới, Đông Phương Ngưng cười sâu thẳm, thần trí rơi vào tối đen vô tận.

Tất cả những biến cố lúc này đều không tránh được khỏi mắt Hạ Vệ Thần, hần lạnh lùng nhìn hai người đã cứng đờ ở trước mắt, đôi mắt đen híp lại, trong mắt như có sương mù, giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên:

-Người đâu, mau đưa Đông Phương công tử về phủ!

Nói xong thì cười lạnh, nhìn Diệp Văn Sơ, nói:

-Nếu Vương phi không ngại thì có thể hồi phủ cùng Bồn Vương!

Về mặt hần lạnh lùng, bên môi có ý cười thản nhiên, nhưng hai tay lại nắm chặt lại, gân xanh hiện lên rõ ràng, lộ ra phần nộ, ngọn lửa giận dữ đang thiêu đốt trong lòng hần!

Hần căm ghét nữ nhân này, hận ả khiến hần và Tuyết nhi không được gặp nhau, nhưng không biết vì sao vị bằng hữu tốt và đệ đệ của hần lại quan tâm, trân trọng nàng, hần cảm thấy vô cùng chướng mắt, trong lòng thậm chí còn có cảm giác ê ẩm!

Cảm giác như vậy giống như một vật mình yêu quý bị người ta nhòm trộm, bị người khác cướp đi, làm hần cực kỳ khó chịu. Nhìn Diệp Văn Sơ trước mắt giống như bị mất đi linh hồn, hần bỗng cảm thấy căm hận, hần hận nàng, hận nàng có thể làm trái tim hần kích động, hận hần không thể tự chủ được mà chú ý đến từng lời nói, cử chỉ của nàng!

Tuy lòng hần tất cả đều căm ghét nàng, hận nàng, nhưng hần cũng không phải không nhận ra, khi lần viên vừa mới bị cháy, tâm hần luôn luôn bình tĩnh đã kinh hoàng, luống cuống trong nháy mắt, tuy ở trước mặt Hạ Vệ Lam hần che giấu rất khéo, nhưng hần lừa được người khác, lại không lừa được chính mình!

Hần biết, lòng hần không muốn nữ nhân này chết, ít nhất không phải là chết bây giờ. Hần cố gắng thuyết phục bản thân, hần giữ lại tính mạng của nàng chỉ để kiểm chế Diệp Bằng Yên, nhưng sợ hãi mất nàng, rõ ràng đến vậy, đau đớn kịch liệt đến vậy.

“Hạ Vệ Thần, sẽ có một ngày ngươi phải hối hận, ngươi nhất định sẽ hối hận, chỉ mong nàng không gặp chuyện gì, nếu không biết vậy ngươi đã chẳng làm”.

Lời nói của Hạ Vệ Lam giống như giọng nói ma quỷ ám ảnh hần không rời, lòng hần vô cùng căng thẳng, một cảm giác khó hiểu dâng lên từ nơi sâu nhất trong tim. Hần sẽ hối hận sao? Nếu nữ nhân này chết, hần sẽ hối hận, biết vậy chẳng làm?

Không! Hần căm ghét nữ nhân này, căm ghét nàng không biết liêm sỉ, căm ghét từng lời nói cử chỉ của nàng! Tiệm nhân đó chết hần sẽ hối hận? Tim của hần đã trao toàn bộ cho Tuyết nhi, nữ nhân thủy tính dương hoa (lăng lợ), nữ nhân không trinh khiết này căn bản không xứng có tim của hần!

Hần sẽ không hối hận, hần sở dĩ không muốn nữ nhân này chết đi, chính là vì muốn lợi dụng nàng kiếm chế Diệp Bằng Yên, vì nàng còn có giá trị lợi dụng! Nhất định là như vậy, Hạ Vệ Thần hần là người thế nào? Sao có thể bị sắc đẹp của ả đàn bà này mê hoặc?

Tiệm nhân thủy tính dương hoa, không trinh không khiết, sao có thể so được với Tuyết nhi bằng thanh ngọc khiết của hần! Nay vì đại cục, hần tạm thời chịu đựng ả một chút, đợi tới khi cục diện đã định, đó sẽ là thời khắc ả phải chết! Tiệm nhân này dám phản bội hần, lấy sắc đẹp mê hoặc bằng hữu tốt và đệ đệ của hần, hần tuyệt đối không bỏ qua cho ả!

79. Chương 79: Tan Vỡ (3).

Đêm đen như mực, vầng trăng giống như lưỡi liềm. Lãnh viên đột nhiên bùng cháy, bị đốt thành phế tích, tất cả chỉ giống như một giấc mơ.

Không còn lãnh viên, sau khi Diệp Vân Sơ trở về bị sắp xếp vào Thích Trúc viện, một môi lửa đốt sạch trái tim nàng, đổi lại là một chỗ ở hoa lệ. Nhưng thứ gì đó đã mất đi, cuối cùng cũng không thể trở về được nữa.

Diệp Vân Sơ ngồi ở trước bàn, nhìn chăm chăm vòng đeo trên cổ tay mình, vòng tay trong suốt phản xạ ra ánh sáng. Nàng bỗng cảm thấy mình không thể nén được nước mắt nữa, nước mắt lẳng lặng rơi xuống hai bên má.

Tất cả chỉ như một giấc mơ, một giấc mơ đau đớn. Trong mơ có mùi hương hoa ngào ngạt, hương vị ngọt ngào, cũng có cay đắng, cũng có cổ đoạn trường làm ruột gan người ta đứt ra từng khúc, vô cùng đau đớn.

Giống như kiếp trước của nàng, hạnh phúc chỉ là một ảo giác phù phiếm, bất luận nàng có giãy dụa thế nào, cố gắng đến thế nào đi chăng nữa cũng không được, duyên đến duyên đi, chàng và nàng cuối cùng cũng chỉ là người qua đường mà thôi.

Trong đầu lại hiện lên tuấn nhan tái nhợt của chàng, ánh mắt đau thương tuyệt vọng giống như từng vòng dây thừng thắt chặt người nàng.

Tim đột nhiên đau đớn, nàng chậm rãi nâng tay, áp chặt vòng tay vào ngực mình, áp sát như thể muốn nó nhập sâu vào xương thịt mình, giống như chỉ có thế mới có thể giữ lại trái tim chàng.

Nhắm mắt lại, lệ như suối trào. Nàng biết, nàng biết rất rõ, chàng và nàng không thể ở cùng nhau như ngày ấy, nàng trở mắt nhìn chàng ngã từ trên xe ngựa xuống, ngất đi, theo bản năng, nàng muốn tiến lên đỡ chàng, nhưng lại không đi được nửa bước, lạnh lùng vô tình nhìn chàng ngã xuống, sau đó nhìn chàng, bắt đầu từ ngày đó, nàng vĩnh viễn mất chàng, mất đi tất cả.

-Công chúa....

Thu Tứ bưng một đĩa điểm tâm từ ngoài cửa đi vào.

Diệp Vân Sơ nhanh chóng lau đi nước mắt ở hai bên má, chậm rãi hạ tay xuống, giấu vòng tay trong ống tay áo, nói:

-Thu Tứ, sao người còn chưa đi nghỉ?

Thu Tứ bị khói bụi làm cho ngất xỉu, cơ thể tới bây giờ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, Diệp Vân Sơ thương nàng ấy, cho nàng ấy buổi tối sớm được đi nghỉ, không cần hầu hạ bên cạnh.

-Công chúa, một ngày rồi mà người chưa ăn gì, nô tỳ tới phòng bếp bưng chút điểm tâm người thích ăn lên, người ăn một ít đi.

Thu Tứ mỉm cười, đặt đĩa điểm tâm lên bàn, nhẹ giọng nói:

Lần này lãnh viên bị cháy, gần như đã sụp đổ hoàn toàn, không biết Hạ Vệ Thần có ý gì lại sắp xếp cho công chúa tới ở Thích Trúc viện hoa lệ thế này, cũng để lại mấy tỳ nữ chăm sóc hầu hạ, nhưng Thu Tứ lại vô cùng đau đớn, nàng ấy theo công chúa nhiều năm, mọi việc của công chúa nàng nắm rõ như lòng bàn tay, huống hồ sau khi lãnh viên bị cháy, công chúa cũng chưa từng cười một lần, cả người buồn bã không vui, giống như người mất hồn, khẩu vị cũng cực kỳ kém, giống như nước chảy nhỏ giọt. Nàng thấy mà cũng đau lòng không thôi, liền đến phòng bếp bưng chút điểm tâm mà công chúa thích ăn lên.

-Cứ để đó, Thu Tứ, không còn sớm nữa, người vẫn chưa khỏe hẳn, về phòng nghỉ ngơi đi!

Diệp Vân Sơ cười chua xót, thản nhiên đáp. Nàng biết Thu Tứ lo lắng cho nàng, nàng cũng không nhẫn tâm cự tuyệt ý tốt của Thu Tứ, nhưng bây giờ thật sự nàng không có tâm trạng để ăn.

Thu Tứ hơi nhú mày, trong mắt đều là lo lắng, cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi:

-Công chúa đang lo lắng chuyện của công chúa Vân Tuyết sao? Nô tỳ nghe nói, mấy ngày nữa công chúa Vân Tuyết sẽ tới Đông Ly thành thân với điện hạ, đây là sự thật ạ?

Ngày đó, trong lúc vô tình, Thu Tứ nghe từ miệng người dưới trong phủ mới biết được Diệp Vân Tuyết sắp hòa thân với Hạ Vệ Thần. Nghe nói việc này là vì Thất thái tử An Khánh từ chối liên minh với Bắc Quốc, Bắc Quốc thẹn quá hóa giận, xuất binh đánh An Khánh, cầu kết với Thành Vương của An Khánh, lúc đó An Khánh thù trong giặc ngoài, rơi vào đường cùng, đành đưa Diệp Vân Tuyết tới hòa thân, thỉnh cầu Hạ Vệ Thần xuất binh cứu viện.

Thu Tứ biết được việc này, trong lòng vừa tức giận lại vừa bất bình. Hạ Vệ Thần làm như thế, rõ ràng là sỉ nhục lớn nhất với công chúa, công chúa gả tới Đông Ly mới có hai, ba tháng ngắn ngủi, nay Hạ Vệ Thần lại muốn cưới phi khác, hiển nhiên là không để công chúa ở trong mắt.

Đối mặt với câu hỏi của Thu Tứ, Diệp Vân Sơ im lặng không nói gì, mày nhíu chặt lại. Nàng bỗng nhiên nhớ lại lời của Thất ca, bất luận có xảy ra chuyện gì cũng phải cố gắng nhẫn nại, nàng vốn nghĩ Thất ca bảo nàng nhẫn nại chuyện Hạ Vệ Thần gây khó dễ cho nàng, giờ nghĩ lại, điều mà Thất ca ám chỉ hẳn là Diệp Vân Tuyết.

Diệp Vân Tuyết vừa đồ kị lại vừa hận nàng, với tính cách âm hiểm, ngoan độc của nàng ta sao có thể buông tha cho nàng? Huống hồ thân phận hiện tại của nàng là chính phi của Hạ Vệ Thần, Diệp Vân Tuyết luôn luôn kiêu ngạo, nếu ngồi ăn cơm cùng nàng, sao nàng ta có thể nuốt trôi cục tức này? Nàng ta lại càng không để chính mình phải chịu ảm ức, sau khi nàng ta đến, chỉ sợ tháng ngày sau này sẽ không thể yên bình.

Nhưng Thất ca không biết, Diệp Vân Tuyết đến, lòng nàng đã sớm đoán được từ lâu, với tích cách của Hạ Vệ Thần, hẳn không chiếm được Diệp Vân Tuyết sao có thể cam tâm? Nên việc Diệp Vân Tuyết tới Đông Ly hòa thân, cùng chung một chồng với nàng, nàng cũng chẳng kinh ngạc là bao, hơn nữa Diệp Vân Tuyết đến đây ắt hẳn lại gây khó khăn cho nàng, nhưng đây cũng không phải là chuyện nàng lo lắng.

An Khánh đại loạn, nàng rất lo cho Thất ca, lần này Thất ca không liên minh với Bắc Quốc, ngược lại lại lấy việc hòa thân với Đông Ly để xin giúp đỡ, nàng tuy không rõ vì sao Thất ca làm vậy, nhưng nàng lo lắng, Hạ Vệ Thần lòng lang dạ thú, nhân cơ hội đó sẽ thừa dịp xuất binh tấn công An Khánh, nhét An Khánh vào túi của hắn.

Nghĩ tới đây, lòng Diệp Vân Sơ càng thêm bất an, nàng nhú mày, hỏi:

-Thu Tứ, mấy ngày gần đây người có nghe được tình hình An Khánh hiện giờ như thế nào không?

-Thành Vương dấy binh khởi nghĩa, Bắc Quốc cũng thừa dịp loạn mà xuất binh, hiện giờ An Khánh rất hỗn loạn....

Nói tới đây bỗng nhiên Thu Tứ ngừng một chút, nói:

-Công chúa đang lo lắng cho Thất điện hạ sao?

Diệp Vân Sơ thở dài một hơi, nói:

-Phụ hoàng hồ đồ vô đạo, hiện An Khánh hỗn loạn, chỉ khổ cho Thất ca, hy vọng Thất ca có quý nhân phù trợ, có thể thuận lợi dẹp yên phản loạn....

Thu Tứ im lặng không nói gì, nàng cũng biết Diệp Vân Sơ đang lo lắng điều gì. Tuy hoàng đế An Khánh đối với công chúa vô tình, nhưng trong lòng công chúa, ông ta cũng là phụ thân của nàng, hơn nữa An Khánh cũng là quê hương của công chúa, công chúa cũng khó có thể bỏ mặc, hướng hồ, Thất điện hạ đối với công chúa trân trọng có thừa, sao công chúa không vì Thất điện hạ mà lo lắng cho được?

Nhìn Diệp Vân Sơ mặt mày cau lại, Thu Tứ không đành lòng nhìn nàng tiếp tục sầu lo, liền nói lảng sang chuyện khác:

-Đúng rồi, công chúa, nô tỳ nghe nói, Đông Phương công tử bị bệnh nặng, luôn luôn trong tình trạng hôn mê, vì xung hỷ trừ tà, Hoàng thượng đã vì công tử mà ban hôn, không lâu nữa Đông Phương công tử sẽ thành thân, nghe được tin tức này, nhiều tỳ nữ trong phủ đều rất đau lòng.

Thành thân? Cuối cùng chàng muốn thành thân sao? Lời của Thu Tứ giống như lưỡi dao sắc bén đâm mạnh vào đáy lòng Diệp Vân Sơ, đau đớn kịch liệt nhanh chóng lan khắp cơ thể.

80. Chương 80: Tan Vỡ (4).

-Thành thân....

Diệp Vân Sơ chờ đợi, tim đau đớn như bị dùi đục, đau đến nỗi không thở nổi, đau tới mức đầu óc nàng trống rỗng, lời nói tàn nhẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu nàng, chàng muốn thành thân, chàng muốn thành thân....

Thu Tứ không rõ tâm tư của nàng, thở dài một hơi, tiếp tục nói:

-Công chúa, người thấy có lạ hay không? Trước đó vài ngày nô tỳ còn thấy Đông Phương công tử, khi đó người đưa túi gấm đến, vẫn còn rất khỏe mạnh, thế mà mới qua vài ngày bệnh đã tới mức không dậy nổi, nghe nói là vì vậy nên Hoàng thượng mới ban hôn xung hỷ cho công tử....

Thu Tứ nói tới đây liền dừng lại, kinh ngạc nhìn Diệp Vân Sơ rơi lệ đầy mặt, nhất thời không biết làm sao, qua một lúc lâu mới cẩn thận gọi:

-Công chúa, người làm sao vậy? Có phải nô tỳ nói sai chuyện gì chọc công chúa tức giận không?

Diệp Vân Sơ lắc lắc đầu, nước mắt lại chảy xuống, cổ họng như bị thứ gì đâm vào, nàng muốn nói lại không nói ra lời nào, lại như có thứ gì đâm vào ngực nàng, nàng không thể thở được, tưởng như mình sắp chết đi.

Thu Tứ nhìn bộ dạng khó chịu của Diệp Vân Sơ, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng nàng ấy không biết vì sao đột nhiên công chúa lại đau lòng như vậy, đang muốn hỏi thì bỗng thấy sắc mặt Diệp Vân Sơ trắng bệch, sau đó liền nôn khan, vì một ngày nàng chưa ăn cơm nên không nôn ra thứ gì, chỉ liên tục nôn khan, nôn ra toàn nước, nôn ra cả nước mắt.

Thu Tứ kinh hãi, vội vàng tới, không ngừng vỗ lưng cho nàng. Nhưng Diệp Vân Sơ lại không dừng được, mãi một lúc lâu sau nàng mới bình tĩnh trở lại, vô lực tựa trên ghế, rơi lệ không tiếng động, nàng ngơ ngác nhìn, vẫn không nhúc nhích, giống như một con rối gỗ mất đi linh hồn.

Nhìn Diệp Vân Sơ như vậy, lòng Thu Tứ bỗng hiểu ra, trước đó vài ngày Đông Phương công tử thường tới chơi, nhưng công chúa lại luôn tránh né không gặp, mà khi Thu Tứ nhắc tới Đông Phương công tử, công chúa luôn lộ ra đủ loại tâm trạng, giờ nàng ấy đã không cần hỏi mà cũng biết.

Nàng ấy vẫn biết, khi còn ở An Khánh, trong lòng công chúa có giấu một người. Nhưng nàng ấy không biết người trong lòng công chúa là ai, mà giờ nàng biết rõ rồi, mấy ngày nay xảy ra đủ chuyện, tất cả mọi chuyện đều làm nàng rõ ràng, người trong lòng công chúa là Đông Phương công tử, khó trách công chúa đầy tâm sự, lý do là vì Đông Phương công tử.

Nghĩ tới đây, Thu Tứ cũng không tìm được kinh hãi trong lòng, bật thốt:

-Công chúa, chẳng lẽ người và Đông Phương công tử....

Người Diệp Vân Sơ rung động mạnh một cái, nàng từ từ ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng nhìn Thu Tứ, qua nửa ngày mới cười đầy sâu thẳm:

-Thu Tứ, ta đau quá, ta nên làm gì bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống, trong nháy mắt, nàng khóc như hoa lê đọng nước mưa, khóc không thành tiếng, khóc đầy buồn đau.

Thu Tứ im lặng, nàng không biết an ủi Diệp Vân Sơ thế nào, nhất thời không tìm được lời nào để nói, mà Diệp Vân Sơ giống như bắt được một cành cây cứu nàng khỏi chết đuối, túm chặt lấy vạt áo Thu Tứ, lên tiếng khóc to.

Nghे tiếng khóc bi thảm, tuyệt vọng của Diệp Vân Sơ, trong lòng Thu Tứ cũng đau xót, kinh ngạc rơi lệ, nàng cuối cùng cũng hiểu rõ tâm sự của công chúa, cũng vì hiểu rõ nên nàng mới cảm thấy ảm ức, đau lòng.

Ý trời trên người, công chúa bị buộc hòa thân, gả cho nam nhân ác nghiệt vô tình, Đông Phương công tử dịu dàng quan tâm, tuần tú hờ hững, so với điện hạ tốt hơn trăm ngàn lần, nếu người hòa thân không phải điện hạ mà là Đông Phương công tử, vậy chẳng phải quá tốt rồi sao? Nếu vậy công chúa cũng không cần khổ sở, không cần đau lòng, lại càng không phải chịu đựng bị người khác tra tấn!

Nhưng, trên đời không có chữ “nếu”, công chúa thật đáng thương, ở An Khánh bị người ta ức hiếp, ngay cả ông trời cũng đối xử với nàng như vậy, người duy nhất trong lòng lại sắp sửa thành thân, sao công chúa có thể chấp nhận được, sao có thể không đau lòng muốn chết?

Tất cả đều là lỗi của điện hạ, nếu điện hạ đối xử với công chúa tốt một chút, công chúa cũng sẽ không đau khổ đến vậy!

Nghĩ tới đây, Thu Tứ cũng không nén được phần hận trong lòng, ông trời đúng là mù rồi, công chúa Vân Tuyết ác độc như vậy lại có thể hưởng toàn bộ tình yêu của điện hạ, công chúa của nàng thiện lương như vậy, đáng được nhận sự đối xử thật tốt! Điện hạ nhìn người không rõ, đúng là mù rồi, trái tim cũng mù nốt!

Diệp Vân Sơ hoàn toàn không biết tâm tư giờ khắc này của Thu Tứ, nàng chỉ cảm thấy lòng rất đau, đau tới mức nàng không rảnh để quan tâm tới bất cứ chuyện gì, nàng thầm nghĩ muốn khóc lớn một lúc, đem tất cả đau thương, hận thù và không cam lòng khóc ra bằng hết, nàng khóc tê tâm liệt phế, khóc không thể kìm nén, vì tủi thân, vì vận mệnh bất công....

Nàng không thể chấp nhận sự thật tàn nhẫn, nàng không thể chấp nhận. Lý trí nói cho nàng, nàng phải bình tĩnh mà chấp nhận, chẳng rời đi là sự thật. Nhưng bất luận thế nào lòng nàng cũng không làm vậy được, hôm nay nàng mới rõ, yêu một người, nếu mất đi người đó, đúng là rất đau khổ, khổ sở vô cùng, nàng khóc cũng cảm thấy chua xót.

-Công chúa, người đừng như vậy nữa, người như vậy nếu để Đông Phương công tử biết được, hẳn lòng người cũng sẽ không dễ chịu đâu....

Thu Tứ cố nén đau xót, ghen ngào khuyên nhủ:

-Công chúa, coi như nô tỳ cầu xin người, cầu xin người đừng nhớ tới Đông Phương công tử nữa, người như vậy nếu để điện hạ biết được sẽ là họa diệt thân đó....

Lời của Thu Tứ sao Diệp Vân Sơ lại không biết? Giờ nàng đã gả cho Hạ Vệ Thần, là Vương phi của hắn, bất kể lòng nàng có cam lòng hay không, nhưng như vậy cũng rất bất lợi cho Đông Phương Ngưng, nàng cũng không thay đổi được sự thật. Hạ Vệ Thần âm ngoan thủ đoạn, cuộc đời hắn hận nhất là kẻ phản bội hắn, nếu hắn biết được nàng có tình cảm với Đông Phương Ngưng, sao hắn có thể buông tha nàng? Hơn nữa, chuyện này nếu truyền ra ngoài, chẳng những nàng, mà Đông Phương Ngưng cũng sẽ gặp phải họa diệt thân.

Thế diện của hoàng gia không thể bị ô danh, nếu chuyện này truyền ra ngoài, bị người khác lợi dụng, bất kể nàng và Đông Phương Ngưng có tư tình hay không, để đẹp yên mọi chuyện, Hạ Vệ Thần nhất định sẽ

không bỏ qua cho nàng!

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt lại rơi xuống, nàng hiểu rõ, sao nàng có thể không rõ? Nhưng khi nghe tin chàng thành thân, nàng cũng không kìm được bi thương, tuyệt vọng? Huống hồ, nàng biết rõ, chàng đột nhiên ngã bệnh nặng, hôn mê bất tỉnh, đều là do nàng hại, nếu như lúc trước nàng không lấy danh phận Vô Tâm tiếp xúc với chàng, hẳn sẽ không xảy ra chuyện như thế, nàng bỗng thấy hận, hận chính bản thân mình, vì sao không kìm được tình cảm trong lòng, vì sao không khống chế nổi bản thân, bị lạc trong sự dịu dàng của chàng.

81. Chương 81: Quyết Định (1)

Trong lòng là bi thương cùng nhớ mong, Diệp Vân Sơ không tài nào chợp mắt nổi, tới khi tảng sáng, nàng mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Tỉnh lại, sắc trời đã sáng rõ, nàng tựa mình đứng dậy, cũng không thấy Thu Tứ ở trong phòng, nàng ngẩng đầu nhìn gương đồng trên bàn trang điểm, thấy dung nhan tái nhợt, tóc tai bù xù, lộn xộn, trong vòng một đêm nàng tiêu tụy đi không ít.

Nàng kinh ngạc nhìn một lúc lâu, đang muốn gọi Thu Tứ, lại nghe thấy từ bên ngoài có nhiều tiếng tỳ nữ xì xào bàn tán.

-Tỷ tỷ Tiểu Ngọc, tỷ có nghe nói gì không? Công chúa Vân Tuyết của An Khánh đã tới Đông Ly, ta nghe nói, sáng sớm điện hạ vừa nghe tin liền tự mình đi nghênh đón công chúa, xem ra người mà điện hạ của chúng ta yêu thực lòng là công chúa Vân Tuyết rồi nha.

-Chẳng lẽ không phải? Ta nghe nói công chúa Vân Tuyết duyên dáng xinh đẹp, là đệ nhất mỹ nhân An Khánh, lúc trước điện hạ gặp công chúa ở An Khánh, vừa gặp đã yêu, nên mới đi hòa thân, nhưng không biết vì sao, người cuối cùng đến Đông Ly hòa thân lại là Vương phi bây giờ.

-Hừ, còn Vương phi gì nữa! Ta nghe nói, Vương phi này vốn là giả, là đồ tàn hoa bại liễu! Ta nghe quản gia ma ma nói, ngày điện hạ viên phòng với ả, vải trên giường vẫn trắng tinh, nghe nói khi còn ở An Khánh, ả không biết liêm sỉ đi quyến rũ Thất thái tử An Khánh., xem ra đã làm chuyện gì đó mờ ám với Thất thái tử rồi, nếu không làm sao có thể...

Giọng nói này nghe khá non nớt, người nói chuyện tuổi không lớn, nhưng lời nói vô cùng ác độc, Diệp Vân Sơ nhận ra được giọng nói này, đây là giọng của Tiểu Ngọc trong Thích Trúc Viện.

-Chẳng lẽ không phải?

Một giọng nói khác phụ họa.

-Điện hạ của chúng ta nhân từ, nếu không đã giam ả vào lao rồi! Hừ, công chúa Vân Tuyết cũng sắp tới đây rồi, ta thấy những ngày yên ổn của ả cũng không còn nữa, hơn nữa danh hiệu Vương phi này cũng sắp đổi chủ rồi!

-Đúng thế, chỉ có tỷ muội ta số không tốt, bị điện hạ phân tới Thích Trúc viện này, hầu hạ một chủ nhân như vậy, xem ra chúng ta không có ngày ngóc đầu lên được rồi.

Từng lời nói giống như từng mũi tên đâm thẳng vào lòng Diệp Vân Sơ, lời ra tiếng vào, nàng nghe được không ít, ở An Khánh cũng thế, đây cũng vậy. Nàng sớm đã có thói quen lạnh lùng với những lời nói đó.

A! Diệp Vân Sơ cười chua xót, đúng, Diệp Vân Tuyết đến đây, thái độ của Hạ Vệ Thần đối với nàng, người dưới thông minh sao có thể không nhận ra? Những ngày yên ổn của nàng trôi quá quá nhanh, sống chung dưới một mái hiên với Diệp Vân Tuyết, nàng sẽ không có những ngày yên lặng.

Diệp Vân Sơ lấy lại tinh thần, thần sắc dần dần cầm lấy chiếc lược gỗ, đang muốn chải đầu thì lại nghe thấy từ bên ngoài truyền đến giọng nói tức giận của Thu Tứ:

-Các người đang nói năng linh tinh bậy bạ gì đó?

Giọng nói Thu Tứ dừng lại, từ ngoài hiên nghe rõ những tiếng bước chân, mấy bà tám dừng lại rồi bỏ đi, Thu Tứ đi tới, nổi giận đùng đùng, nói:

-Mấy kẻ ngốc như bò này, đó cũng không phải người tốt, người người đều vui sướng khi nàng ta gặp họa! Hừ, mấy người nghĩ công chúa Vân Tuyết là người dễ hầu hạ sao? Đến lúc đó ấy người khóc.

Diệp Vân Sơ nghe vậy, quay đầu cười khê, nói:

-Cần gì tức giận với mấy người đó? Các nàng nói cứ để các nàng nói đi, chúng ta cũng không thể bịt được miệng người ta!

Nói xong, nàng dừng một chút, trầm tư trong chốc lát, lại hỏi:

-Thu Tứ, sáng nay điện hạ ra phủ à?

Thu Tứ nao nao, thấy Diệp Vân Sơ nhắc tới Hạ Vệ Thần, trong mắt nhất thời hiện lên bất mãn, cắn giận nói:

-Còn sao được nữa? Coi ác phụ đó như bảo vật! Sáng sớm ngày hôm nay đã dẫn người ra khỏi phủ, nói là đi nghênh đón công chúa Vân Tuyết, mấy ngày nữa mới hồi phủ! Điện hạ đúng là làm quá, lúc trước khi công chúa tới hòa thân thì không thấy bóng dáng đâu, thậm chí ngay cả bãi đường cũng cố tình không tới, bây giờ là công chúa Vân Tuyết thì cũng ân cần đủ điều, những người đó đúng là mù, mắt mù mà trái tim cũng mù nốt!

Mấy ngày mới quay về? Lòng Diệp Vân Sơ hơi động, nàng cũng không quan tâm Thu Tứ tức giận vì cái gì, trầm tư trong chốc lát, bỗng nhiên lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ, nói:

-Thu Tứ, mau mau đi chuẩn bị một chút, ta muốn ra khỏi phủ!

Ra phủ? Nghe Diệp Vân Sơ nói xong, Thu Tứ hơi sửng sốt, nghi ngờ hỏi:

-Công chúa muốn đi đâu vậy ạ?

Diệp Vân Sơ cười mà không đáp, lòng nàng âm thầm hạ quyết tâm, mặc kệ thế nào, nàng cũng muốn đi gặp chàng một lần, cho dù kiếp này không thể ở cùng một chỗ với chàng, nàng cũng muốn đích thân đến xin lỗi.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ không hề để ý tới Thu Tứ, bắt đầu tự mình trang điểm.

Nhìn ánh mắt chờ mong của Diệp Vân Sơ, trong đầu Thu Tứ bỗng có ý nghĩ, vô cùng kinh ngạc, hoảng sợ nhìn Diệp Vân Sơ, run giọng nói:

-Công chúa, người, người muốn đi thăm Đông Phương công tử sao?

Bàn tay đang chải mái tóc đen của Diệp Vân Sơ hơi cứng lại, nàng mỉm cười miễn cưỡng, yếu ớt nói:

-Thu Tứ, ngươi là người thông minh, hẳn ngươi hiểu được tâm tư của ta, ta không có ý gì khác, chỉ muốn trước khi chàng thành thân, ta biết chàng không có việc gì, biết chàng khỏe mạnh là được rồi.

Giọng Diệp Vân Sơ nhỏ tới mức không thể nghe thấy, nhưng một câu nói ngắn ngủi lại làm Thu Tứ vô cùng sợ hãi, nàng đương nhiên biết tâm sự của công chúa, càng biết người công chúa vương bận trong tim là ai, nhưng một mình ra phủ gặp gỡ người ấy, việc này chính là rước lấy họa sát thân.

Nghĩ vậy, Thu Tứ bất chấp mọi thứ, hai đầu gối nàng mềm nhũn, quỳ sụp xuống nền đất, nghẹn ngào khuyện nữ:

-Công chúa, việc này là không thể được, mặc dù hiện tại điện hạ không có trong phủ, nhưng nếu người ra khỏi phủ tìm gặp Đông Phương công tử, nếu bị điện hạ biết được thì sẽ rất nguy hiểm. Nếu bị người biết, có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tiếng như....

-Thu Tứ, ngươi đứng lên đi....

Thấy Thu Tứ đột nhiên quỳ xuống hành đại lễ này, lòng Diệp Vân Sơ cũng đau xót không thôi, sao nàng không biết Thu Tứ vì muốn tốt cho nàng nên mới làm vậy? Nhưng nếu nàng không gặp được chàng, lòng nàng sao có thể yên được đây?

Nàng từ từ đỡ Thu Tứ dậy, bi thương nói:

-Thu Tứ, người coi như giúp ta, giúp ta gặp chàng xem chàng bệnh thế nào, không gặp được chàng thật sự ta không yên lòng, nếu... nếu lần này gặp chàng mà chàng mạnh khỏe, ta, ta... sẽ quên chàng đi....

Giọng nói của nàng thê lương, nói lên đau khổ vô hạn, nước mắt cũng chảy xuống, hai mắt đầm lệ, mơ hồ nhìn Thu Tứ, nước mắt lưng tròng đầy sự cầu xin.

Nhìn đôi mắt cầu xin của Diệp Vân Sơ, Thu Tứ thở dài một hơi, nàng cũng không khuyên nữa, vì nàng biết, ngoài mặt nhìn công chúa khá yếu đuối, nhưng nội tâm lại vô cùng kiên cường, chuyện đã quyết định, nói cũng không thay đổi được. Một khi đã thế, đành phó mặc sống chết vậy!

82. Chương 82: Quyết Định (2)

Phủ đệ của Đông Phương Ngưng cách phủ Hạ Vệ Thần không xa, sau khi Thu Tứ đi thăm dò liền dùng lệnh bài mà Hạ Vệ Lam đưa cho rời phủ cùng Diệp Vân Sơ. Vì Thu Tứ đã chuẩn bị bạc, xe ngựa đợi sẵn bên ngoài nên chủ tử hai người thuận lợi rời khỏi phủ.

Diệp Vân Sơ đến ngoài phủ Đông Phương Ngưng rất nhanh, Thu Tứ thông minh, trước đó đã lấy cớ vì Đông Phương Ngưng bệnh nặng, nói là điện hạ không có trong phủ nên Vương phi thay mặt điện hạ tới thăm.

Người dưới canh cửa vừa nghe là Vương phi đích thân đến thăm chủ nhân của mình, cũng không dám chậm trễ, vội chạy vào thông báo, không quá bao lâu, quản gia tự mình đi ra đón Diệp Vân Sơ vào phủ.

Quản gia cũng là một người cơ trí, ông ta trực tiếp đưa Diệp Vân Sơ tới chỗ tạm nghỉ của Đông Phương Ngưng, kính cẩn có lễ nói:

-Làm phiền Vương phi phải chờ một lúc, hiện tại đại phu đang chăm cứu cho công tử, Vương phi phải chờ sau khi đại phu đi ra mới có thể vào được, vậy có được không ạ?

Tuy rằng đã đến phủ đệ của Đông Phương Ngưng nhưng Diệp Vân Sơ vẫn nóng lòng như lửa đốt, nghe quản gia nói xong lòng lại càng bất an, đôi mắt nàng lặng lẽ nhìn tấm màn, thậm chí quên mất đáp lời quản gia.

Thu Tứ đi theo bên cạnh lại rất thông minh, mặt nàng không đổi nhìn quản gia cười cười, khẽ giọng nói:

-Làm phiền quản gia, nương nương nhà ta được điện hạ dặn dò trước khi đi công chuyện, nên trong lòng lo lắng cho Đông Phương công tử, mong quản gia đừng trách. Đại phu đi ra, nương nương nhà ta sẽ vào thăm công tử.

Nghe Thu Tứ nói xong, quản gia cảm kích nhìn Diệp Vân Sơ một cái, sau đó chấp tay, lui ra ngoài.

Quản gia lui ra không lâu thì tấm rèm ở cửa phòng được người ta vén lên, một ông già râu tóc bạc phơ đeo theo hòm thuốc đi ra ngoài, nhìn thấy ông lão kia, Diệp Vân Sơ mới như người từ trong mộng tỉnh giấc, vội vàng tiến lên, hỏi:

-Đại phu, chàng như thế nào? Bệnh này có thể trị được không?

Ông lão nhìn Diệp Vân Sơ, chậm rãi thở dài một hơi, mặt lộ vẻ khó khăn, nói:

-Cô nương, lão phu thật sự là bất lực tòng tâm....

Nghe ông lão nói xong, lòng Diệp Vân Sơ cả kinh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, nàng không để ý lễ tiết, túm chặt lấy cánh tay ông lão, gấp giọng hỏi:

-Đại phu, bất kể thế nào, cầu xin ông hãy cứu lấy chàng, cầu xin ông....

Ông lão cũng bị hành động đột ngột của Diệp Vân Sơ làm cho hoảng sợ, ông vội nói:

-Cô nương, thật sự không phải lão phu không trị bệnh, mà lão phu thật sự bó tay, Đông Phương công tử mắc phải tâm bệnh, nên thuốc cần chữa là thuốc tâm, loại thuốc bình thường không chữa được. Còn nữa, trong lúc hôn mê, Đông Phương công tử luôn miệng gọi hai cái tên là Văn nhi và Vô Tâm, hai người này ắt là chỗ khúc mắc của công tử, nếu muốn cứu công tử, tìm hai người này đến đây, có lẽ còn có cách....

Ông lão nói xong, nhẹ nhàng đẩy Diệp Vân Sơ ra, lắc lắc đầu, mang theo hòm thuốc rời đi.

Mà lời của ông lão lại như một cú sét đánh mạnh vào lòng Diệp Vân Sơ, chàng biến thành bộ dạng bây giờ đều do nàng! Tim cảm thấy đau đớn, đau như bị vắt chặt lại, nàng gần như không hít thở được. Cuối cùng nàng cũng chẳng quan tâm tới những thứ khác, vén tấm rèm bước nhanh vào bên trong.

Mới vào phòng, mùi thuốc nồng nặc phả vào mặt nàng, lòng Diệp Vân Sơ đau xót, giống như nước trong dạ dày sắp tuôn ra ngoài. Đôi mắt nàng nhìn chằm chằm vào người đang nằm trên giường, trong tim rỉ ra từng giọt, từng giọt máu một.

Nàng chậm rãi bước tới bên cạnh chàng, càng ngày càng gần, nhưng mỗi bước của nàng lại nặng tựa nghìn cân, giống như từng bước chân lại đập mạnh vào lòng nàng, nàng nhìn thẳng vào mặt chàng, sắc mặt chàng tái nhợt không còn chút máu, mới cách đây có mấy ngày mà chàng đã gầy yếu tiêu tụy không còn ra hình người, trong lúc hôn mê mà mày chàng vẫn cau lại, lông mi khẽ run lên, giống như có vô vàn đau khổ.

Một nỗi bi ai không đoán trước được nảy lên trong lòng nàng, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy mắt cau cau, nước mắt liền rơi ra, rơi thành chuỗi, rơi xuống vật áo trắng tinh của chàng.

Là nàng, đều do nàng sai, là nàng hại chàng mắc phải tâm bệnh không chữa được, nhớ tới những lời này, Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng không kiềm chế nỗi đau khổ trong lòng mình, khóc thất thanh, tay nàng chậm rãi xoa lên gương mặt gầy yếu tái nhợt của chàng, nói:

-Sao chàng lại ngốc như vậy? Sao phải đi tìm ta? Nếu ngày ấy chàng không đến sẽ không phải chịu khổ sở như vậy, chàng bảo ta nên làm thế nào?

Nước mắt rơi như thác, rơi trên cánh tay nàng, sau đó bắn lên gương mặt chàng đang nhắm chặt mắt.

Nàng hít một hơi, dừng một chút, lại nhẹ giọng nói:

-Chàng biết không? Ba năm trước đây lúc ta nhớ tới chàng, ta vẫn hy vọng có thể gặp lại chàng, nhưng, nhưng sao chàng có thể biết được, Văn nhi của chàng vẫn còn sống, sống đau khổ, ba năm trước đây chàng biến mất, ta không chờ được chàng, nay lại gặp nhau trong hoàn cảnh này, Ngưng, nếu chàng thật sự yêu ta, sao chàng không nhận ra ta? Tại sao?

Nàng khóc không thành tiếng, cầm tay chàng, nói:

-Chàng từng nói với ta, nước sâu ba ngàn, chàng chỉ mức một muôi, ta và chàng kiếp này đồng sinh cộng tử, nhưng khi gặp lại, chàng lại không nhận ra ta, chàng có biết lòng ta khổ thế nào không? Ta, ta vẫn muốn ở cùng một chỗ với chàng, cuộc đời không bao giờ rời xa, không chê chàng, làm phiền chàng, nương tựa vào chàng, nhưng, nhưng, ta thật sự không biết làm thế nào để nói cho chàng, Vô Tâm là Văn nhi, Văn nhi là Vô Tâm....

Giọng nói Diệp Vân Sơ nghẹn ngào, nàng rốt cuộc không nói được hết, nhìn gương mặt không còn chút sức sống trước mắt, nàng cảm thấy vô cùng đau đớn, nếu lần này chàng ra đi như vậy, nàng cũng quyết không sống một mình, quyết không để chàng nợ mình, chàng không có nàng, sao chàng có thể ra đi?

Nàng nức nở, lau nước mắt, bỗng từ tay áo lộ ra chiếc vòng đeo nơi cổ tay, cười miễn cưỡng, nói:

-Chàng nhìn này, vòng tay chàng tặng cho ta, lúc nào ta cũng không rời xa nó, nhìn thấy nó giống như ta nhìn thấy chàng, chàng có vui không? Đáng tiếc, giờ chàng lại không thấy được, không thấy ta đau lòng tới mức nào, không thấy ta vì chàng mà rơi bao nhiêu lệ, chàng có biết không? Ta thật sự rất nhớ chàng, rất nhớ chàng....

Nói xong, vẻ mặt Diệp Vân Sơ ảm đạm, nàng buồn bã nhìn chàng, yên lặng rơi lệ.

Nàng nói nhiều thế nào, khổ sở ra sao? Hiện tại chàng đều không nghe thấy được, cũng không nhìn thấy được, thật sự nàng rất nhớ vòng tay của chàng, chàng có thể tỉnh lại, ôm nàng vào lòng....

Nước mắt lại xuất hiện trong hốc mắt ửng đỏ, bỗng nhiên Diệp Vân Sơ thấy tay mình bị siết lại, đầu ngón tay của chàng chạm vào lưng nàng, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai:

-Văn nhi nói thật sao? Cuộc đời này không rời xa, cũng không chê ta, làm phiền ta, nương tựa vào ta, đều là thật sao?

83. Chương 83: Quyết Định (3)

Diệp Vân Sơ kinh ngạc, nhất thời vui mừng không dứt, thậm chí nàng còn quên không trả lời chàng, cứ như vậy mà kinh ngạc, nhìn chàng thất thần.

Không nghe được câu trả lời của nàng, chàng vẫn cố chấp ngẩng đầu, nhìn nàng, suy yếu hỏi:

-Nàng nói thật sao? Có thật không?

Chàng thở hổn hển, lại hỏi:

-Nàng là Văn nhi, nàng nói sẽ làm phiền ta, tựa vào ta, là thật sao?

Tựa như có thứ gì trong nháy mắt chặn tim Diệp Vân Sơ lại, chặn ở cổ họng của nàng, xông vào mắt của nàng, làm nàng không nói được chữ nào, nàng chỉ nặng nề gật đầu, ra sức gật đầu.

Đôi mắt vô thần của Đông Phương Ngưng vì động tác của nàng mà bỗng sáng rọi, chàng cầm tay nàng, hơi dùng sức, nhẹ giọng nói:

-Mặc kệ là Văn nhi hay là Vô Tâm, trong lòng đều có Đông Phương Ngưng, đúng không?

Nước mắt rơi như mưa, Diệp Vân Sơ nắm chặt tay chàng, lại ra sức gật đầu, đúng, đúng thế, mặc kệ là Văn nhi hay Vô Tâm, người trong lòng yêu đều là Đông Phương Ngưng, trừ chàng ra, trong lòng nàng cũng không có ai khác....

Gương mặt tái nhợt rốt cuộc cũng mỉm cười, chàng nắm tay nàng, áp tay nàng vào má chàng, nói:

-Ta tin Văn nhi sẽ không lừa ta, mặc kệ, mặc nàng là Vô Tâm hay Văn nhi, chỉ cần trong lòng nàng có ta là tốt rồi, chỉ cần nàng yêu ta....

-Trong lòng Văn nhi từ đầu tới cuối cũng chỉ có Đông Phương Ngưng....

Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng tìm lại được tiếng nói, nàng khẽ nói. Giọng của nàng cực kỳ nhẹ, nhưng lại tồn tại sự kiên định không nói nên lời.

Đông Phương Ngưng kinh ngạc nhìn nàng, bỗng nhiên đôi mắt đen trong suốt lại rơi lệ, chàng nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, nói:

-Có lời nói kia của nàng, cuộc đời này của ta là quá đủ rồi, mặc dù hiện giờ nàng đã là....

Lòng nàng đau xót, không đợi chàng nói xong, bỗng cúi người hôn lên đôi môi tái nhợt của chàng, môi nàng dán vào môi chàng, cảm nhận được hơi thở của chàng, lời nói ra lại vô cùng dứt khoát:

-Không có “đã là”, Ngưng hãy tin Văn nhi, ta vẫn là Văn nhi của chàng, tính ra ích kỷ, nhẫn tâm, cho ta tự do phóng khoáng lần này, Văn nhi không thể không có Ngưng, Ngưng không thể rời khỏi Văn nhi dễ dàng.

Nếu khó có thể chia cắt, vậy lần này hãy để nàng ích kỷ đi, cho nàng ích kỷ một lần, vì cuộc sống của chính nàng, nếu thật sự phải chết, chết cùng một chỗ với chàng, nàng cũng có thể nhắm mắt! Chỉ cần chàng ở bên cạnh nàng, nàng không sợ hãi bất cứ điều gì, có thể yên tâm.

Thân thể dpn vẫn suy yếu, chàng nâng tay có chút vô lực, nhưng giờ khắc này, chàng thấy rõ sự dứt khoát trong mắt nàng, dứt khoát bằng bất kỳ giá nào, tim chàng run lên nhẹ nhẹ, chàng từ từ cử động ngồi dậy, ôm nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, sau đó hơi dùng sức ôm chặt nàng vào trong ngực, chậm rãi nói từng tiếng:

-Văn nhi, nàng có nghe thấy không? Tìm ta vì nàng mà đập, dpn cũng thế, không có Văn nhi, không thể sống được, ba năm trước đây, từ hoàng cung An Khánh truyền đến tin nàng đã chết, ta cũng không tin, vì lòng ta nói cho ta biết, Văn nhi mà ta yêu có một ngày sẽ trở lại bên ta....

Hóa ra là như vậy, năm đó chàng sợ biết tin nàng chết đi nên mới lựa chọn rời xa khỏi nơi ấy? Chàng yên lặng rời đi, chỉ vì không muốn để mình tin và nhìn thấy, chỉ mong được ở một nơi xa xôi nhớ tới nàng, nghĩ sẽ có một ngày nàng quay trở về bên cạnh mình.

-Chàng ngốc này, chàng đúng là ngốc quá....

Dvs tựa vào ngực chàng, nước mắt dính ướt vạt áo chàng, nhưng nàng lại đang cười, đó là tiếng cười phát ra từ nội tâm. Nàng biết linh hồn mình đã trọng sinh vào thân thể của muội muội, chuyện này thật không thể tưởng tượng được, nhưng nàng biết, chàng tin nàng, chàng tin từng câu từng chữ mà nàng nói.

Chàng mỉm cười, hốc mắt ướt át, chàng bỗng nhẹ buông nàng ra, sau đó lấy từ trong ngực một túi hương tinh xảo, chậm rãi đưa tới trước mặt nàng, nói:

-Vấn nhi, nàng xem, nàng tặng cho ta vật này, ta luôn cất ở trong lòng, dán vào ngực mình, từ ba năm trước, mỗi lần chạm vào nó ta đều nhớ nàng, trong lòng cũng có hy vọng....

Túi hương màu hồng phớt, đó là túi hương nàng làm từ gấm do Thất ca mang tới, bên trong đựng phần hoa sen tuyết, ngoài túi hương nàng còn cẩn thận khâu một đoá sen tuyết nhỏ. Nàng nhớ rõ, nàng làm tổng cộng ba cái, một cái đưa cho dpn, một cái nàng mang theo bên mình, nhưng lần đó gặp phải ác mộng sau chùa An Quốc thì đánh mất. Hiện tại trên người nàng có mang một cái, chính là túi hương nàng làm thêm sau này.

Người thấy mùi hương thoang thoảng quen thuộc, lòng dvs bỗng kích động, nàng ngẩn ngơ nhớ lại thời điểm ba năm trước đây, nàng xấu hổ đỏ mặt đưa túi hương tặng chàng, thậm chí trong lòng nàng còn bất an, không biết chàng có nhận không, không biết chàng có suy nghĩ như nàng, cũng thích nàng không....

Nhưng chàng lại vô cùng kinh ngạc và vui sướng, làm nàng cuối cũng thở dài được một hơi, túi hương này trở thành vật đính ước giữa hai người. Nhưng không ngờ chàng vẫn còn giữ túi hương ba năm trước đây bên mình.

Mùi thơm thoang thoảng quanh quần xung quanh họ, trong nháy mắt, thời gian như ngừng trôi, họ cứ ôm chặt nhau như vậy, cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của đối phương, trong phòng tràn ngập mùi thuốc, giờ khắc này bỗng trở nên ấm áp.

Trên đường quay về phủ điện, trên tay dvs vẫn nắm chặt túi hương, gương mặt tuyệt đẹp khẽ mỉm cười, sầu lo từ lúc trước đã thay thế bằng tâm trạng phơi phới, giờ khắc này, nàng nhớ rõ từng câu từng chữ chàng mới nói với mình, trong lòng vô cùng vui sướng.

Nhưng khác với dvs, Thu Tứ lại cau mày lo lắng, lúc đó nàng không theo công chúa vào phòng thăm Đông Phương công tử, nên nàng cũng không biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì giữa công chúa và công tử, nhưng công chúa ở trong phòng Đông Phương công tử mãi không đi ra nên nàng mới nhắc nhở, vậy mới có thể về phủ, nên nàng cảm thấy trong lòng khá hoảng loạn, tựa như có chuyện gì không hay sắp xảy ra.

Công chúa không hề ưu sầu, không hề khổ sở, nàng vốn nên vui vẻ mới đúng, nhưng giờ bất luận thế nào nàng cũng không vui cho nổi. Điện hạ lạnh lùng cay nghiệt, vô tình, âm ngoan thủ đoạn, nếu chuyện ngày hôm nay bị lộ ra ngoài, nàng không biết điện hạ sẽ đối xử với công chúa như thế nào, hơn nữa công chúa Vân Tuyết lại sắp tới, đến lúc đó có Vân Tuyết châm ngòi, chỉ sợ điện hạ sẽ không buông tha dễ dàng cho công chúa. Đây mới là điều nàng lo lắng nhất. Nàng chỉ là một nô tỳ, chết thì cũng chẳng sao, nhưng công chúa thân thể ngàn vàng, lại chịu nhiều khổ sở, nàng thật sự không muốn nhìn thấy không chúa gặp bất trắc.

84. Chương 84: Âm Mưu (1).

Mặt trời lặn về phía Tây, sắc trời tối dần. Bầu trời tối đen bao trùm cả phủ điện.

Đường về vô cùng thuận lợi, Diệp Vân Sơ và Thu Tứ trở lại phủ điện đã là lúc gần hoàng hôn, Diệp Vân Sơ vào phủ không tiện lắm, vì đám người dưới trong phủ đều ghé tai bàn tán cái gì đó, giống như đã có chuyện gì xảy ra vậy.

Nàng không muốn nghĩ nhiều liền cùng Thu Tứ lặng lẽ trở về Thích Trúc viện, nhưng vừa mới vào cửa thì thấy một người như không muốn sống ngã nhào ra, khóc lớn quỳ gối ở ngoài viện, lớn tiếng cầu xin:

-Vương phi nương nương, cứu mạng, xin hãy cứu chủ nhân nô tỳ....

Nghe thấy tiếng khóc xong, trong lòng Diệp Vân Sơ nghi hoặc, nàng Vương phi danh không chính, ngôn bất thuận, từ sau khi gả tới đây, trừ Hường Nhu đã được Lệ Ngân cứu đi, trong phủ, Hạ Vệ Thần và các

thị thiếp khác đều khinh thường nàng, ngày thường chắc chắn không kính cẩn thăm hỏi, lại càng không nói chuyện với nàng.

Nghĩ ra, nàng và các thị thiếp khác của Hạ Vệ Thần không chút giao tình, giờ khắc này đột nhiên có người tới khóc cầu xin, quả là kỳ lạ đến cực điểm. Tâm tư Diệp Vân Sơ cẩn thận, nàng vẫn nhớ kỹ lời nói lúc trước của Tiểu Châu, thâm cung đại viện, mọi việc nhỏ đều phải cẩn thận. Hạ Vệ Thần có rất nhiều thiếp, mà Diệp Vân Tuyết hẳn yêu nhất sắp đến, nghĩ lại, khoảng thời gian này trong phủ điện tất sẽ không yên bình.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ tuy nghe được tiếng kêu khóc từ ngoài viện, nhưng không ra xem, Thu Tứ vội vàng ra ngoài, sau một lúc lâu thì trở về, thấy sắc mặt Thu Tứ không tốt, Diệp Vân Sơ không khỏi nhíu mày, hỏi:

-Thu Tứ, người nọ sao lại khóc cầu?

Thu Tứ trả lời:

-Là tỳ nữ của Uyển thị nhân đang khóc, nàng ta đến xin sự giúp đỡ của công chúa?

-Công chúa?

Diệp Vân Sơ nao nao, nàng là vị Vương phi không có thực quyền, trong phủ điện ai ai cũng biết, Uyển thị nhân kia nàng còn chưa từng gặp mặt, rốt cuộc là đã gặp chuyện lớn gì mà tỳ nữ của nàng lại hoảng hốt chạy loạn tới nơi này khóc cầu?

-Vương phi nương nương, xin người cứu chủ nhân nô tỳ, chủ nhân nô tỳ bị oan, cốt nhục của nàng chứng thật là của điện hạ, chủ tử yêu điện hạ như vậy, sao có thể vụng trộm với người khác? Vương phi nương nương, người có tấm lòng nhân hậu, lúc trước đã cứu Hương Nhu cô nương, nhất định là có trái tim làm tan chảy băng giá, người nhất định phải cứu chủ nhân của nô tỳ, nàng thật sự bị oan, thật sự bị oan....

Diệp Vân Sơ còn chưa kịp hỏi căn kẽ, đã thấy tỳ nữ kia liều lĩnh vọt vào cửa, “bụp” một tiếng, quỳ khóc cầu xin nàng, kể lễ không ngừng, hơn nữa còn rất rõ ràng, không hề hàm hồ chút nào.

-Vụng trộm?

Diệp Vân Sơ nghe vậy, trong lòng hơi kinh hãi, ở Đông Ly, nữ tử vụng trộm sẽ phải chịu cực hình. Đây cũng là lý do lúc trước tại sao Thu Tứ quỳ khóc xin nàng không được đi thăm Đông Phương Ngưng. Nhưng nhìn tỳ nữ trước mặt khóc như mưa, trong lòng nàng lại vô cùng nghi ngờ, dám cho Hạ Vệ Thần đội mũ xanh, ngang nhiên vụng trộm ở điện phủ, lá gan của Uyển thị nhân kia cũng không nhỏ, theo như lời tỳ nữ này, chẳng lẽ việc như vậy mới là thật sao? Nghĩ vậy, nàng khẽ giọng hỏi tỳ nữ kia:

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

-Hồi bẩm nương nương, chủ nhân của nô tỳ có thai, mang thai ba tháng, mà ba tháng trước điện hạ từng đi An Khánh cầu hôn, không có trong phủ điện, vì thế ma ma quản gia kết luận là chủ nhân nô tỳ vụng trộm mang thai nghiệt chủng, nên quản gia ma ma phán ngày mai chủ nhân phải chịu cực hình.

Tỳ nữ kia khóc trả lời.

Diệp Vân Sơ nghe xong lời này, trong lòng chỉ cảm thấy kỳ quái, nếu thật sự Uyển thị nhân thật sự làm những việc như vậy, Hạ Vệ Thần đã không ở trong phủ nhiều ngày, quản gia ắt hẳn không đưa đẩy, qua loa toác móng heo ra như thế, nếu không việc này lộ ra ngoài, chẳng phải đã bôi tro trát trấu vào mặt Hạ Vệ Thần sao? Ma ma quản gia phủ điện nàng từng gặp một lần, nghe nói từng là bà vú của Hạ Vệ Thần, hiện tại nhậm chức quản gia ở phủ này, theo lý mà nói, bà ta sống trong cung nhiều năm như vậy, hẳn là một người biết đối nhân xử thế, sao lần này lại làm qua loa, không đợi Hạ Vệ Thần hỏi phủ đã dùng hình với Uyển thị nhân?

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ khẽ nhíu mày, trong lòng bỗng lo lắng, chỉ cảm thấy việc này không đơn giản. Lúc đang tự hỏi bản thân lại nghe tỳ nữ kia vừa khóc vừa nói:

-Vương phi nương nương, chủ nhân nhà ta thật sự là bị oan uổng, tháng trước chủ nhân còn có kỳ kinh, sao có thể mang thai ba tháng? Đại phu kia đã nhìn lầm rồi, Vương phi nương nương minh giám, cứu chủ nhân nhà ta....

Về mặt tỳ nữ kích động, lời nói đầu ra đây.

Lời này của nàng ý tứ vô cùng rõ ràng, ý nàng ta muốn nói là có người cố ý hại chủ nhân nàng ấy, việc mang thai kia không có liên quan, chính là muốn chủ nhân nàng phải chết. Nhưng trong phủ điện này, người nào lại lớn mật đến thế, dám thừa dịp Hạ Vệ Thần không có trong phủ mà muốn làm gì thì làm? Còn dám làm việc phô trương như vậy, chẳng lẽ không sợ sau khi Hạ Vệ Thần trở về hỏi tội?

Diệp Vân Sơ im lặng không nói gì, nàng biết, hiện giờ nàng không thể làm chủ được những chuyện không liên quan tới mình, nhưng việc này lại liên quan đến hai mạng người, nếu là nàng, nàng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, nàng không thể thấy sinh mệnh vô tội phải chết oan, ở phủ điện này, thị nhân trong phủ cũng là những nữ tử số khổ.

Nghĩ thế, Diệp Vân Sơ đúng là không đành lòng, nàng liếc mắt nhìn tỳ nữ kia một cái, nhẹ giọng nói:

-Việc này Bồn cung đã biết, người tạm thời trở về trước đi, việc này nếu lộ ra ngoài chẳng có lợi gì cho chủ nhân người, nếu lời người nói là đúng, Bồn cung tự có cách trả lại trong sạch cho nàng ấy. Người rõ chưa?

Nhưng tỳ nữ kia vẫn quỳ khóc trên mặt đất, cầu xin:

-Vương phi nương nương, vì bị oan nên hiện giờ chủ nhân nô tỳ đau lòng không dứt, muốn tìm đến cái chết, nô tỳ thật sự rất lo chủ nhân làm việc gì ngốc nghếch....

Diệp Vân Sơ nghe xong lời này, trong lòng cả kinh, nàng không nghĩ vừa mới hồi phủ đã thấy người dưới đàm tiếu, xem ra việc này đã bị người ta phóng đại lên, mặc kệ là Uyển thị nhân kia có làm chuyện đó hay không, giờ khắc này bị náo loạn làm uồn tìm cái chết, đây cũng là điều bình thường....

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ thở dài một hơi, nói với tỳ nữ kia:

-Người đứng lên đi, dẫn đường cho ta, Bồn cung muốn đến thăm chủ nhân của người.

Tỳ nữ kia mừng rỡ, vội đứng lên dẫn Diệp Vân Sơ ra khỏi phòng.

Viện của Uyển thị nhân cách Thích Trúc viện không xa, ngay bên cạnh nhau, đề là Uyển Phương các, phong cảnh đẹp và yên tĩnh, vô cùng tráng lệ, chắc Uyển thị nhân kia cũng được Hạ Vệ Thần sủng ái.

Đến ngoài viện, tỳ nữ kia dừng bước, nói với Diệp Vân Sơ:

-Vương phi nương nương, chủ nhân của ta ở bên trong, hiện tại tâm trạng người không tốt, nô tỳ sợ chọc chủ nhân tức giận, không thể vào cùng Vương phi, xin Vương phi khuyên nhủ chủ nhân, nếu chủ nhân vượt qua kiếp nạn này, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ơn đại đức của Vương phi nương nương....

85. Chương 85: Âm Mưu (2).

Tỳ nữ đột nhiên dừng lại, Diệp Vân Sơ nao nao, nhưng vì lời tỳ nữ kia nói đều hợp tình hợp lý nên cũng không nghĩ nhiều, nàng cùng Thu Tứ vào bên trong.

Vào trong phòng, chỉ thấy một ánh nền mù mờ, cũng không thấy bóng dáng Uyển thị nhân đâu, trong lòng Diệp Vân Sơ nghi hoặc, chợt thấy trong phòng ngủ có ánh lửa truyền ra, liền bước nhanh vào đó, đẩy cửa phòng ngủ, sau khi thấy cảnh trong phòng, sắc mặt biến đổi dữ dội, “Á” một tiếng đầy sợ hãi.

Trong phòng là ánh nền u ám, tấm rèm màu hồng lộn xộn, chính giữa phòng là một nữ tử mặc y phục màu hồng phấn, nàng ta treo cổ lủng lẳng ở giữa phòng, hai mắt lồi ra, sắc mặt tím tái, đầu lưỡi thè ra ngoài, đã sớm khi tuyệt bỏ mình từ lâu.

Thu Tứ nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Diệp Vân Sơ, cũng vội bước vào trong, nhìn thấy người chết cũng biến sắc, người khẽ run lên, nàng kia chết rất thảm, Thu Tứ nhìn mà cảm thấy rất sợ hãi.

Nghe Thu Tứ kêu lên sợ hãi, Diệp Vân Sơ hồi phục tinh thần, nàng kia xem ra cũng không phải vừa mới chết, lòng nàng bỗng chùng xuống, cảm thấy đây vốn là một âm mưu, mục đích cuối cùng, là nàng.

Diệp Vân Sơ không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vội túm lấy Thu Tứ đang hoảng sợ lao đảo xông ra ngoài, mới ra tới cửa viện đã thấy một đám người từ từ tiến vào sân, đi đầu là quần gia ma ma, mà tỳ nữ vừa mới dẫn đường đi ngay bên cạnh bà ta, còn có một nữ tử xinh đẹp đi bên cạnh nữa.

Nhìn những người đó hùng hổ tiến vào viện, lòng Diệp Vân Sơ chùng xuống, nàng còn chưa kịp nói chuyện đã thấy vẻ mặt tỳ nữ kia đầy bi phần chỉ vào màng, khóc nói:

-Ma ma, Tình thiếp thị, người phải làm chủ cho chủ nhân của nô tỳ, lúc này nô tỳ thấy Vương phi nương nương ở trong phòng ép chủ nhân phá thai, cầu xin hai người cứu chủ nhân nhà nô tỳ....

Nghe tỳ nữ kia nói xong, lòng Diệp Vân Sơ cả kinh, nàng còn chưa nói gì, Thu Tứ rút cuộc cũng chịu không nổi, tức giận mắng:

-Tiện tỳ lớn mặt khá lắm, người trăm phương ngàn kế nói xấu nương nương nhà ta là có ý gì? Mới rồi rõ ràng là người đến cầu xin nương nương, nói chủ nhân người muốn tìm đến cái chết, để nương nương nhà ta tới khuyên giải chủ nhân nhà người, khi đến thì chủ nhân người đã chết từ lâu rồi, rõ ràng là người nhân cơ hội này đổ oan cho nương nương, rút cuộc người định rắp tâm làm gì?

Tỳ nữ kia lại khóc, cũng không đáp lời Thu Tứ, ngược lại lại vọt vội vào trong phòng, một lát sau thì lao ra, “bụp” một tiếng, quỳ trên mặt đất, vẻ mặt oán hận nhìn Diệp Vân Sơ, khóc hô lên:

-Người thật là nham hiểm, sao người có thể nhẫn tâm giết chủ nhân nhà ta? Chủ nhân nhà ta tuy mang thai nhưng đó cũng là cốt nhục của điện hạ, sao người có thể, ôi chủ nhân đáng thương của ta, người thật đáng thương, là nô tỳ không tốt, là lỗi của nô tỳ....

Sắc mặt quần gia ma ma âm u, lặng lẽ đứng ở đó, đợi một lát, người dưới vào trong nhà ra nói:

-Uyển thị nhân đã treo cổ.

Quần gia ma ma nghe kẻ dưới kia nói xong, lúc này mới lạnh lùng nhìn Diệp Vân Sơ, nói:

-Vương phi nương nương, mặc dù người là chính thất Vương phi, nhưng cũng không thể coi mạng người như cỏ rác, Uyển thị nhân kia đã mang cốt nhục của điện hạ, người lại mưu hại nàng ấy, nay chứng cứ vô cùng xác thực, người còn gì để nói không?

Tình thiếp thị vẫn lạnh lùng đứng ở một bên, cười lạnh một tiếng, nhìn Diệp Vân Sơ, nói:

-Vương phi nương nương, người còn có thể nói gì? Trước khi điện hạ rời phủ đã đem mọi việc trong phủ này sao cho nô tỳ, nay xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù là Vương phi nương nương, nô tỳ cũng không dám để người cùng chết, mong rằng Vương phi nương nương hiểu cho.

Giá họa cho người khác, hay ột âm mưu ngoan độc hoàn mỹ! Diệp Vân Sơ cười lạnh, liếc mắt nhìn Tình thiếp thị, giọng nói lạnh lùng:

-Tội như vậy, dù hôm nay Vân Sơ có trăm cái miệng cũng khó mà có thể thoát tội giết người này. Đúng thật là không uống kế hoạch của một kẻ nào đó.

Nói tới đây, Diệp Vân Sơ dừng một chút, lại cười lạnh nói tiếp:

-Khổ tâm như thế, bố trí hết tất cả, cũng khó mà có tình người!

Tình thiếp thị kia cười lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến với lời nói của Diệp Vân Sơ, nhìn Diệp Vân Sơ bằng ánh mắt thù hận, nàng ta quay đầu nói với quần gia ma ma:

-Ma ma, Vương phi mưu hại Uyển thị nhân, sát hại cốt nhục của điện hạ, việc này ma ma định xử trí thế nào?

Mặt quần gia ma ma không chút thay đổi, bà ta lạnh lùng nhìn Diệp Vân Sơ, nói:

-Vương phi mưu hại cốt nhục của Vương gia vốn là tội chết, nhưng niệm tình người là công chúa An Khánh, tạm thời giam vào đại lao, chờ điện hạ quay về xử lý!

Nói xong, bà ta không đợi Diệp Vân Sơ nói gì liền quay người ra lệnh:

-Người đầu, giam Vương phi vào đại lao, canh giữ nghiêm ngặt, nhớ kỹ, giờ chân tướng còn chưa rõ, không được chậm trễ!

Đối mặt với sự ngăn trở của Thu Tứ, quản gia ma ma và Tình thị thiếp lạnh lùng nhìn thoáng qua, Tình thị thiếp lạnh giọng quát:

-Còn không mau dẫn Vương phi đi?

-Người....

Thu Tứ giận dữ, còn muốn tranh cãi lại bị Diệp Vân Sơ giữ chặt, Diệp Vân Sơ cười đau xót, liếc mắt nhìn Tình thị thiếp một cái, nén giọng nói:

-Thu Tứ, quên đi, có người một lòng muốn trước khi Vân Tuyết đến phải đẩy ta vào chỗ chết, giờ người tranh cãi thì có ích gì? Người trong sạch vốn là trong sạch, Diệp Vân Sơ ta hôm nay bị kẻ khác đổ oan, lúc điều tra rõ ràng, chỉ sợ có kẻ lộ ra chân tướng, có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi trừng phạt!

Nói xong, Diệp Vân Sơ không hề giãy dụa, tùy ý để người ta dẫn ra ngoài, Tình thiếp thị kia nghe lời của nàng xong, sắc mặt cũng hơi biến đổi, nhìn thẳng Diệp Vân Sơ, ánh mắt càng lạnh lẽo hận thù, thấy Diệp Vân Sơ sắp ra khỏi viện, ả bỗng nhiên quát to:

-Tỳ nữ của Vương phi là kẻ đồng lõa, người đầu, giam cả hai vào lao!

Thu Tứ cười lạnh, oán hận nhìn Tình thị thiếp một cái, tức giận nói:

-Thu Tứ chỉ có một cái mạng quèn này, chết cũng chẳng có gì luyến tiếc! Chỉ có những kẻ tâm tư ác độc, chỉ sợ tự do tự tại cũng chẳng được bao lâu! Nếu ông trời có mắt, nhất định sẽ không cho những kẻ đó thực hiện âm mưu được!

Sắc mặt Tình thị thiếp đại biến, nhìn Thu Tứ đầy hung dữ, tức giận quát:

-Giải xuống! Tiện tỳ khá lắm, chết đến nơi còn dám làm càn!

Một vài người dưới nghe Tình thị thiếp nói xong, giải Thu Tứ và Diệp Vân Sơ ra bên ngoài, sắc mặt Diệp Vân Sơ từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh không dao động, mà Thu Tứ vì lời nói lúc trước của Diệp Vân Sơ nên cũng không hề chống cự, chỉ cười lạnh liên tục, đôi mắt đầy phẫn nộ.

Sau khi ma ma quản gia ra lệnh giam Diệp Vân Sơ vào lao cùng không nói được lời nào, ánh mắt bà ta luôn nhìn Diệp Vân Sơ, trong mắt có chút phức tạp, còn có nhiều suy nghĩ sâu xa. Bà ta là quản gia phủ điện, từng ở trong cung nhiều năm, chuyện đột nhiên xảy ra thế này, sao bà ta lại không nhìn ra được sự kỳ lạ bên trong? Nhưng giờ Hạ Vệ Thần không có trong phủ, cho dù kỳ lạ cũng chỉ có thể giam Diệp Vân Sơ vào trước, chờ Hạ Vệ Thần hồi phủ sẽ định đoạt.

86. Chương 86: Âm Mưu (3).

Màn đêm vắng lặng, ánh nến chập chờn trong lao, xung quanh đều âm trầm im ắng. Chỉ có tiếng giọt nước mưa chảy xuống truyền đến, không biết truyền tới từ đâu, chỉ nghe những tiếng tí tách đứt quãng, làm lòng người hoảng sợ.

Diệp Vân Sơ ôm đầu gối ngồi trên đồng cỏ mọc meo, những mùi thiu thối xộc vào mũi, nhưng giờ khắc này nàng cũng không thèm để ý đến nó, nàng đang lo lắng cho Thu Tứ. Tuy rằng nàng và Thu Tứ bị giam cùng trong một nhà lao nhưng lại tách riêng ra, giờ nàng không biết Thu Tứ thế nào. Chỉ mong Thu Tứ có thể nhận nại chịu đựng, không chịu nhận tội.

Tính ngày thì ngày mai Hạ Vệ Thần đón Diệp Vân Tuyết sẽ trở về, nếu Diệp Vân Tuyết thấy nàng rơi vào kết cục thế này, trong lòng nhất định vô cùng vui vẻ? Âm mưu lần này, một là để lấy lòng Diệp Vân Tuyết, hai là có kẻ hại người, sợ phải chịu tội nên khẩn cấp lấy đá bỏ giếng, đưa nàng vào chỗ chết!

Nhớ tới gương mặt lạnh lùng của quản gia ma ma, còn có ánh mắt hận thù ghen ghét của Tình thiếp thị, nàng thật sự không biết mình đắc tội Tình thiếp thị khi nào, càng không biết vì sao mà nàng ta lại hận nàng đến thế?

Nghĩ đến đây, Diệp Vân Sơ cười chua chát, có lẽ nàng không phải đắc tội Tình thiếp thị, cũng không đắc tội bất cứ kẻ nào, tội nàng mắc, chính là nàng là công chúa An Khánh, lại là chính phi của Hạ Vệ Thần, vị trí chính phi này của nàng chính là một tội, nếu không phải, sao Tình thiếp thị lại cố ý cùng người mưu hại nàng, đẩy nàng vào chỗ chết?

Ngày Diệp Vân Tuyết đến sắp tới, mặc dù nàng là Vương phi, nhưng hiện tại cầm quyền trong phủ lại là Tình thiếp thị, trước khi Diệp Vân Tuyết đến tiếp quản nơi này, nàng ta đuổi được Vương phi hữu danh vô thực này đi, đối với Tình thiếp thị mà nói là một điều rất tốt. Nhưng giờ nghĩ lại cũng không thấy hợp lý, vì giờ Diệp Vân Tuyết còn chưa chính thức bước qua cửa, thái độ của Hạ Vệ Thần đối với Diệp Vân Tuyết vô cùng khắt khe, ai trong phủ này chẳng biết Vân Tuyết là người trong lòng Hạ Vệ Thần? Tình thiếp thị cũng không khác gì, tuy rằng hiện tại loại bỏ được nàng, nàng ta cũng chiếm chút ưu thế, nhưng nghĩ mình có thể ngồi trên vị trí chính phi là không có khả năng, vậy sao nàng ta còn nghĩ đủ trăm phương ngàn kế để nàng chết?

Càng nghĩ càng không ra, Diệp Vân Sơ cảm thấy việc này không đơn giản đến vậy, nàng lại không đoán nổi tâm tư của Tình thiếp thị kia, nàng ta là người thông minh, tuyệt đối không làm chuyện bất lợi mình, nếu âm mưu lần này là do nàng ta nghĩ ra, chẳng lẽ chỉ vì lợi ích nhỏ nhoi trước mắt? Huống hồ Tình thiếp thị cũng không có khả năng không biết Diệp Vân Tuyết sắp đến, nàng ta cũng chẳng có giao tình gì với Diệp Vân Tuyết, nếu là vì Diệp Vân Tuyết xuất giá vào phủ mà làm chuyện ngu xuẩn này, cũng không phải là việc Tình thiếp thị gây nên.

Nhưng nếu không phải vì vị trí Vương phi này, sao Tình thiếp thị kia lại mạo hiểm lớn mật gán tội cho nàng?

Sau khi suy nghĩ rất lâu, trong đầu chẳng nghĩ ra thứ gì, ngược lại đêm dài càng ngày càng lạnh, từng đợt lạnh lẽo ập đến, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy lạnh từ trong ra ngoài, nàng bất chấp vách tường ẩm ướt mà dựa vào, nhắm mắt lại.

Nhưng đúng lúc này, lao ngục yên tĩnh bỗng vang lên những tiếng bước chân, tiếng bước chân càng ngày càng gần, lòng Diệp Vân Sơ trầm xuống, mở hai mắt ra, đã thấy Tình thiếp thị với vẻ mặt âm ngoan đứng ngoài cửa lao, lạnh lùng nhìn thẳng nàng, ánh mắt ả như rắn độc, mang theo thù hận dừng ở trên gương mặt Diệp Vân Sơ.

Nhìn người đến là Tình thiếp thị, lòng Diệp Vân Sơ hơi chấn động, nhưng không kinh ngạc, hoảng hốt, nàng cũng lẳng lặng nhìn nàng ta, không mở miệng nói chuyện, vì nàng biết, Tình thiếp thị đêm hôm khuya khoắt tới đây nhất định là có điều muốn nói với nàng, hoặc là muốn vào đây thực hiện âm mưu tiếp theo.

Tình thiếp thị nhìn Diệp Vân Sơ rất lâu, sau đó mới cười lạnh lùng, nói:

-Vương phi nương nương, chắc người thấy rất kỳ lạ, sao hôm nay lại xảy ra chuyện như thế này? Không phải người đang thắc mắc sao Uyển thị nhân kia lại chết? Mà người lại bị kẻ khác dẫn tới nơi của Uyển thị nhân?

Diệp Vân Sơ lẳng lặng nhìn ả, im lặng không nói gì.

Mà Tình thiếp thị kia cũng không có ý để cho Diệp Vân Sơ nói chuyện, nàng ta hít sâu một hơi, tự quyết định, nói:

-Người biết không? Uyển thị nhân đáng chết, ả muốn sau này trèo lên được vị trí Vương phi, thậm chí không tiếc công sức lừa dối dùng thuốc, mượn cơ hội này có thai, đương nhiên nếu chỉ riêng như vậy, ả cũng chẳng đáng để ta tốn nhiều tâm tư, ả ngàn vạn lần cũng không nên đặt mục tiêu hàng đầu là ta! ả cho rằng, khi ả có đứa nhỏ, ta chính là uy hiếp lớn nhất của ả, nên ả có mưu đồ bí mật loại bỏ ta như thế nào. ả dùng trăm phương ngàn kế, sao ta có thể bỏ qua cho ả đó chứ? Vậy nên bất kể thế nào, ả nhất định phải chết.

Tuy rằng trong lòng sớm đã có dự liệu là Tình thiếp thị khó tránh khỏi liên quan tới Uyển thị nhân, nhưng Diệp Vân Sơ nghe chính miệng nàng ta nói ra, trong lòng vẫn không kìm được mà hơi kinh hãi, nói:

-Chính vì như thế mà người giết nàng? Người cũng biết đó là một xác hai mạng, cho dù nàng ấy có không đúng, nhưng đứa con của nàng ấy vô tội! Còn nữa, nếu Uyển thị nhân có ý định ác độc với người, người

giết nàng, ta và người không thù không oán, sao người lại giả họa cho ta?

-Vì sao giả họa cho người? Ha ha!

Tình thiếp thị nhìn chăm chăm Diệp Vân Sơ, trong mắt có oán hận không nói nên lời, nàng ta bỗng cất tiếng cười to, tiếng cười sắc bén vang lên quanh quẩn trong lao, làm cho người ta cảm thấy dựng đứng cả người, một lát sau mới ngừng cười, giễu cợt nói:

-Người muốn biết vì sao sao? Đó là vì người đã đoạt hết tất cả của ta, đoạt đi thứ quan trọng nhất với ta! Con tiện nhân này, nghĩ dung mạo mình xinh đẹp là có thể tùy tiện cướp đoạt thứ của người khác sao? Ta không cho phép, ta tuyệt đối không cho phép!

Mấy câu nói vô cùng hận thù sắc bén, nói xong lời cuối cùng, Tình thiếp thị như mất đi lý trí, thét ra tiếng chói tai.

Mà với lời nói này, Diệp Vân Sơ vẫn chưa hiểu rõ, nàng khẽ nhói mày, giọng nói lạnh lùng:

-Cướp đoạt đồ của người? Ta đoạt thứ gì của người? Chẳng lẽ người nghĩ cái danh Vương phi này là ta đoạt của người?

-Vị trí Vương phi? Ha ha! Diệp Vân Sơ, người cho rằng ta thèm muốn cái ngôi Vương phi này?

Tình thiếp thị cất tiếng cười to, đôi mắt tràn ngập oán hận, nhưng lại có chút bi thương, nàng ta nhìn chăm chăm Diệp Vân Sơ, gần từng tiếng, nói:

-Người có biết ta vào Vương phủ kiểu gì không? Ta là bị ép buộc! Cái gì mà điện hạ, Vương phi cái gì, ta căn bản không cần! Cái ta muốn không phải những cái đó, cái ta muốn là người, người ta muốn căn bản không phải là điện hạ!

Nghe Tình thiếp thị nói xong, tâm Diệp Vân Sơ dần trầm xuống, nàng biết, hôm nay Tình thiếp thị nói với nàng những lời này, mục đích tới đây là muốn diệt trừ nàng, vì những chuyện nhạy cảm như vậy Tình thiếp thị tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài, trừ nàng, một người sắp chết.

Tuy rằng biết Tình thiếp thị có ý giết mình nhưng Diệp Vân Sơ vẫn lẳng lặng nhìn nàng ta, đợi nàng ta tiếp tục nói tiếp.

87. Chương 87: Âm Mưu (4).

Lao ngục u ám, tiếng nói sắc bén mà thương cảm của Tình thiếp thị kia vang lên quanh quẩn trong đây.

-Người biết không? Tên ta là Đông Phương Tình, ta cũng họ Đông Phương, nhưng ta và chàng căn bản không có quan hệ huyết thống gì, ta là con gái của tỳ nữ bên người mẫu thân chàng, được mẫu thân chàng nhận làm con nuôi. Từ nhỏ ta đã yêu chàng, ngưỡng mộ chàng, ta luôn luôn hy vọng, hy vọng một ngày nào đó chàng có thể phát hiện tình yêu của ta đối với chàng. Nhưng ta đã lầm, khi ta vất vả lắm mới lấy được dũng khí nói cho chàng, rằng ta yêu chàng, đúng lúc đó lại bị mẹ nuôi biết được, mẹ nương thế mà lại tự quyết định, đưa ta tới điện phủ, làm thị thiếp của điện hạ!

Nói tới đây, giọng nói của Tình thiếp thị bỗng thay đổi bất ngờ, bỗng nhiên trở nên thô lương.

-Nước sâu ba ngàn, chỉ mức một muôi. Ngày ấy khi ta bị đưa tới điện phủ, ta nghe được lời nói của chàng, hóa ra lòng chàng cũng có tình với ta! Là mẹ nuôi, là mẹ nuôi kiên quyết chia rẽ chúng ta! Nếu không phải là mẹ nuôi, ta đã sớm trở thành thê tử của chàng rồi! Mà người, là do lỗi của người, ta luôn nỗ lực, mong có ngày ta và chàng gặp lại nhau, người, người dựa vào cái gì mà đoạt đi người ta yêu, đoạt đi tình yêu của chàng? Người dựa vào cái gì?

Nhìn Tình thiếp thị không khống chế được cảm xúc, trong lòng Diệp Vân Sơ cũng thấy sợ hãi, nàng thật không thể ngờ, người Tình thiếp thị yêu là Đông Phương Ngưng, càng không biết Tình thiếp thị vốn là người trong Đông Phương phủ.

Nước sâu ba ngàn, chỉ mức một muôi. Nàng không chỉ một lần nghe thấy lời này, nhưng mỗi lần chàng nói, lòng nàng lại đau hơn. Chàng muốn mức một muôi, nhưng cũng thể mức nước kia. Tâm trạng nàng khó

chịu, cảm thấy thương cảm, cũng cảm thấy mình đáng thương y hết Tình thiếp thị, nàng và Tình thiếp thị đều yêu chàng, nhớ chàng mãi mãi không quên? Chỉ tiếc tạo hóa trêu ngươi, nàng và chàng cuối cùng lại rơi vào tình cảnh khó xử như vậy.

Trong lòng nàng khổ sở, bỗng nhiên nghĩ tới Hường Nhu, nàng không biết Hường Nhu và Lệ Ngân sao lại thành thế này, nhưng đêm đó, nàng vô ý nghe được những lời họ nói, nàng biết, người Hường Nhu yêu trong lòng tuyệt đối là Hạ Vệ Thần, không phải là Lệ Ngân. Chỉ đáng tiếc, nàng ấy gả cho Hạ Vệ Thần lại không thể được như nguyện, được Hạ Vệ Thần yêu đến cuối cùng, rốt cuộc hóa điên.

Nàng thở dài một hơi, đang suy nghĩ thì bị Tình thiếp thị cắt ngang:

-Người đã là Vương phi, sao còn muốn tran chàng với ta? Vì sao? Ta không tranh cái chức Vương phi với người, sao người không thể để ta toại nguyện? Người đáng chết, người thân là Vương phi, nhưng lại không biết chừng mực, vọng tưởng dùng sắc đẹp quyến rũ chàng, người thật sự đáng chết!

Lời nói của Tình thiếp thị đã tràn ngập oán hận, ả dữ tợn nhìn thẳng Diệp Vân Sơ, trong mắt có sát ý cuồng loạn, đối mặt với ánh mắt dữ tợn đầy oán hận ấy, Diệp Vân Sơ vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, nàng thản nhiên nhìn Tình thiếp thị, nhẹ giọng nói:

-Yêu một người không phải là sai, nhưng người yêu chàng, vậy người có khẳng định người trong lòng chàng yêu là người? Nếu người chàng yêu là người, sao chàng có thể trở mặt nhìn người trở thành thị thiếp của Hạ Vệ Thần? Lúc trước chàng để người gả tới phủ điện, chỉ có thể chứng minh rằng người trong lòng chàng không phải là người, người muốn người khác tác thành cho người, người cũng biết, việc khó nhất trên đời là tác thành, hôm nay người đã muốn giết ta, ta tác thành hay không tác thành cũng chẳng quan trọng nữa, chẳng phải sao? Ta và người đều là người số khổ, sao người phải làm khó ta?

-Người câm mồm!

Nghe Diệp Vân Sơ nói xong, sắc mặt Tình thiếp thị biến đổi dữ dội, biểu cảm trên mặt càng thêm dữ tợn, nàng ta nhìn chằm chằm nàng, the the nói:

-Người câm mồm, người cái gì cũng không biết, người dựa vào cái gì để nói vậy? Người dựa vào cái gì để nói trong lòng chàng không có ta? Nếu không phải người, sao chàng có thể không yêu ta? Là người, là người đánh cắp trái tim chàng, người cướp đoạt hết tất cả của ta, chỉ cần người chết, chàng sẽ yêu ta, cho nên, người phải chết! Hôm nay là ngày chết của người!

Nói xong Tình thiếp thị dừng một chút, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

-Người đâu!

Khi tiếng nói nàng ta hạ xuống, bên ngoài lao vang lên những tiếng bước chân, ngau sau đó có hai bà vú già xuất hiện phía sau nàng ta, trong đó có một người cầm một cái bát trên tay, ánh mắt Diệp Vân Sơ dừng ở cái bát kia, nếu nàng không đoán sai, thứ nước trong bát thuốc đó chính là kịch độc lấy mạng nàng.

Một vú già được Tình thiếp thị ra lệnh, mở cửa lao ra, ba người dần tới gần Diệp Vân Sơ.

-Các người đề ả xuống cho ta!

Tình thiếp thị lấy cái bát từ trong tay vú già kia, quát to, gương mặt vốn xinh đẹp tuyệt trần như bị bóp méo, trong mắt là sát ý nồng đậm.

Theo tiếng ra lệnh của Tình thiếp thị, hai bà vú bước nhanh lên, một trái một phải túm chặt lấy cánh tay Diệp Vân Sơ, ấn mạnh nàng xuống, Diệp Vân Sơ muốn giãy dụa đẩy hai người kia ra, nhưng sức lực lại không bằng người, bất kể nàng có giãy dụa đến thế nào đi chăng nữa cũng không thoát được, bị hai người kia đè chặt.

Nhìn Tình thiếp thị bưng bát thuốc đến gần mình, Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng không tìm được bi phẫn trong lòng mình, khản giọng kêu lên:

-Tình thiếp thị, người mưu hại ta, chẳng lẽ không sợ Hạ Vệ Thần hỏi phủ sẽ hỏi tội người?

-Hỏi tội? Diệp Vân Sơ, con tiện nhân này, người cho người là Vương phi thật sao? Nữ nhân hạ lưu như người cho dù có chết thì đã sao? Người cho là điện hạ nhớ rõ người à? Lúc này đây, công chúa Vân Tuyết

đã tới hòa thân, người chết, lại càng làm điện hạ đặc ý, người yên tâm, vị trí Vương phi này của người sẽ có người ngồi thay!

Tình thiếp thị cười lạnh, dùng mắt giễu cợt nhìn Diệp Vân Sơ.

-Người! Tâm tư người ác độc như thế, căn bản là người không xứng với chàng, sớm muộn gì người cũng gặp báo ứng!

Lòng Diệp Vân Sơ bi thương, cuộc đời ngắn ngủi, nàng sống chết nhiều lần, nhưng cũng không ngờ mệnh lại đứt trên tay nữ nhân độc ác này, đáng buồn là, mãi tới ngày hôm nay nàng mới biết là nữ nhân này đẩy nàng vào chỗ chết!

Lời nói của Diệp Vân Sơ chọc giận Tình thiếp thị, dung nhan nàng ta dữ tợn, bỗng nhiên bước nhanh tới chỗ nàng, tát nàng một phát thật mạnh, sau đó bóp chặt cổ Diệp Vân Sơ, kêu lên:

-Câm mồm!

Móng tay sắc nhọn cắm vào da thịt Diệp Vân Sơ, đau đớn truyền tới trong nháy mắt, Diệp Vân Sơ theo bản năng giãy dụa, nhưng lại bị người giữ chặt, ngay sau đó nàng ta rót nước đó vào miệng nàng, bỗng nàng cảm thấy dạ dày khó chịu, nàng rất cuộc không nhịn được nữa, bắt đầu nôn mửa. Chất lỏng kia bị nàng phun ra ngoài.

Tình thiếp thị thấy Diệp Vân Sơ phun hết nước thuốc ra ngoài, mặt biến sắc, trở nên hung ác, nàng ta túm tóc Diệp Vân Sơ, ép nàng ngẩng đầu lên, cứng rắn đổ nốt chỗ nước còn trong bát vào miệng nàng, khàn giọng nói:

-Tiện nhân, người uống cho ta, uống hết đi...

Nhưng nàng ta còn chưa nói hết, đúng lúc này, lao ngục yên ắng bỗng vang lên những tiếng bước chân ồn ào.

88. Chương 88: Tàn Nhẫn (1)

“Cộp cộp cộp”, tiếng bước chân vang lên rõ ràng trong bóng đêm yên tĩnh, vẻ mặt Diệp Vân Sơ hoảng sợ, vẻ mặt trống rỗng ở trong lòng Hạ Vệ Lam, nàng thậm chí quên giãy dụa, quên nói chuyện, đầu vẫn đang chìm đắm trong tình cảnh đầm máu khi này, không thể tự thoát ra được.

Lúc mới rồi khi Tình thiếp thị cưỡng ép nàng uống thuốc độc, đúng lúc đó đột nhiên Hạ Vệ Lam dẫn theo vài hắc y nhân tới, thậm chí hấn không nói câu nào, cứ như vậy, Diệp Vân Sơ được nhìn cảnh tượng khủng khiếp nhất từ khi mình sinh ra tới giờ.

Nàng nghe thấy tiếng thét thê lương chói tai của Tình thiếp thị, phần đầu từ cái trán mỹ lệ của nàng ta trở lên với cơ thể nàng ta chia đôi ngay trong nháy mắt, máu tươi đầm đìa, nàng chưa kịp sợ hãi, lại nhìn đến hai bà vú giữ chặt nàng bị bay ra ngoài, bị thanh kiếm sắc nhọn găm chặt vào bức tường đại lao âm u.

Máu, cả đôi mắt của nàng toàn là máu, nàng thấy vẻ mặt của Tình thiếp thị khi chết, sợ hãi có, oán hận có, không dám tin, nhiều nhất là không cam lòng, nàng ta trợn to hai mắt, chết không nhắm mắt, trong mắt vẫn còn giữ nguyên sự oán hận với nàng, hai mắt mất đi thần thái, nhìn thẳng năng, giống như oán hận nàng vậy.

Ba mạng người, Hạ Vệ Lam chỉ cần gơ tay nhắc chân là có thể tiêu diệt, hơn nữa hấn còn dùng phương thức giết người vô cùng tàn nhẫn, cực kỳ tàn ác.

Nhìn máu tươi đỏ chói cả mắt, Diệp Vân Sơ choáng váng, ngây dại, cảm giác duy nhất trong lòng là sợ hãi, cảm giác sợ hãi đó giống như thủy triều đang ngập cả người nàng, khiến nàng quên hết tất cả, quên giãy dụa, quên chạy trốn.

Nàng như vậy, nhếch nhác không chịu nổi ngồi thu lu trên mặt đất, hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, , mãi cho tới khi Hạ Vệ Lam đi về phía nàng, lấy áo choàng khoác lên người nàng, ôm nàng lên, lúc này nàng mới hoảng hốt, lo sợ thét lên chói tai, giãy dụa, sau đó chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nàng ngất đi.

Khi tỉnh lại, nàng vẫn ở trong ngực Hạ Vệ Lam, nhưng hắn đã mang nàng rời khỏi đại lao, nàng không biết Hạ Vệ Lam muốn đưa nàng tới nơi nào, vì sợ hãi nên thân thể nàng lạnh rịn, nàng muốn giãy dụa, phát hiện tay chân mình mềm oặt, thậm chí ngay cả chút sức lực cũng không có.

-Nàng tỉnh rồi?

Bên tai truyền đến giọng nói của Hạ Vệ Lam.

-Người, người buông ra....

Giống như trải qua cả một thế kỷ Diệp Vân Sơ mới tìm được tiếng nói của mình, cố gắng bình tĩnh trở lại, nhưng giọng nói run run lại bán đứng nàng rằng trong lòng nàng đang sợ hãi.

-Nàng sợ ta sao? Sơ nhi? Vì sao nàng lại sợ ta?

Nàng không ngờ khi tỉnh lại, thái độ của Hạ Vệ Lam hôm nay rất khác thường, hắn cũng không đùa cợt nàng, cũng không có ý trêu tức nàng, giọng nói của hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức làm cho người ta phát sợ.

Đúng vậy, nàng sợ hắn, nam nhân này quá tàn nhẫn, quả thật hắn là ác ma giết người không chớp mắt, vì đạt được thỏa, thỏa mãn ham muốn cá nhân mà không do dự đốt cháy lãnh viên, làm hầu như mọi người trong lãnh viên đều chết cháy, mà giờ hắn không chút do dự giết Tình thiếp thị và hai bà vú kia bằng phương thức tàn nhẫn như vậy! Tuy rằng Tình thiếp thị muốn dùng thuốc độc giết nàng, trừng phạt là đúng, nhưng nhìn Hạ Vệ Lam giết Tình thiếp thị ác độc, trong lòng nàng chỉ thấy sợ hãi, chẳng có chút cảm kích nào.

Đối mặt với lời nói bình tĩnh của Hạ Vệ Lam, Diệp Vân Sơ hít thật sâu một hơi, tự nói với chính mình, phải bình tĩnh, không được khùng hoảng, vì hiện giờ nàng đang đối mặt với một ác ma còn khùng khiếp hơn Hạ Vệ Thần, nàng cố gắng làm cho giọng nói của mình bình tĩnh:

-Vì sao người lại giết mấy người đó?

-Vì sao?

Nghe Diệp Vân Sơ nói xong, Hạ Vệ Lam bỗng dừng bước, hắn cúi đầu, chậm rãi nhìn gương mặt Diệp Vân Sơ, thản nhiên nói:

-Sơ nhi, nàng hỏi ta là vì sao? Chẳng lẽ đến giờ nàng còn không biết, ta làm mọi việc là vì nàng? Người đàn bà kia dám hại nàng, sao Bồn Vương có thể để ả sống sót? Giết ả như vậy là quá may mắn cho ả rồi, nếu không Bồn Vương sẽ khiến ả sống không bằng chết, đưa ả đi sung quân!

Giọng nói hắn lạnh nhạt, nhưng lời nói ra lại mang theo tàn nhẫn, ác nghiệt, giống như máu của hắn, cũng lạnh y hệt vậy.

-Người....

Nghe xong lời nói tàn nhẫn, ác nghiệt của hắn, Diệp Vân Sơ cũng không kìm được bi phẫn trong lòng, tức giận nói:

-Hạ Vệ Lam, ta không phải của ngươi, ta cũng không cần ngươi tạo nghiệp chướng cho ta! Nếu thật sự tốt với ta, ngươi sẽ không lằng nhằng không rõ ràng thế này, lại càng không lấy ta làm cái cớ che đậy cho hành vi ỉa của mình!

-Bồn Vương đã từng nói, nàng là của Bồn Vương, bao gồm lòng của nàng, thể xác của nàng! Sẽ có một ngày nàng yêu Bồn Vương.

Đối mặt với lời trách mắng của Diệp Vân Sơ, đôi mắt Hạ Vệ Lam híp lại, thái độ vẫn lạnh nhạt như vậy. Căn bản là hắn không thèm để tai lời trách mắng của nàng, thứ hắn để ý là nàng, là lòng của nàng! Nếu sau này nàng không yêu hắn, muốn hắn buông tay, chuyện đó tuyệt đối không có khả năng!

-Người!

Diệp Vân Sơ chán nản, cuối cùng nàng liêu lĩnh kêu to lên:

-Người cứ nằm mơ đi! Ta không phải là của người, càng sẽ không yêu người, trừ phi ta chết! Nếu không ta tuyệt đối không yêu tên ác ma giết người không chớp mắt như người!

Diệp Vân Sơ bỗng cảm thấy hận, hận từ trước tới nay chưa từng có, nàng hận người trước mắt lằng nhằng không rõ với nàng, hận hắc tàn nhẫn, hận hắc ác nghiệt, hận hắc quấy rầy sự yên bình của nàng, tuy rằng lần này là hắc cứu nàng, nhưng nàng không hề có chút cảm kích, bị vướng vào tên ác ma này, hắc nhìn chằm chằm nàng, nàng nguyện chết dưới tay Tình thiếp thị.

-Chết sao?

Hạ Vệ Lam bỗng nở nụ cười, đầu ngón tay lạnh lẽo của hắc bỗng nhiên vuốt nhẹ lên má nàng, thản nhiên nói:

-Nếu ngày nào đó mà nàng không yêu ta, có lẽ, thật sự ta sẽ giết nàng, Sơ nhi, đừng cố chấp, đừng giãy dụa, cũng đừng chạy trốn! Ta nói rồi, Hạ Vệ Lam ta đã muốn gì đó, chưa bao giờ ta không chiếm được! Nếu nàng chạy trốn, vì muốn có nàng, ta cũng không ngại giết nàng để giữ nàng ở cạnh bên người. Cho nên tốt nhất nàng đừng khiêu khích lòng kiên nhẫn của ta.

Đầu ngón tay lạnh lẽo chậm rãi trượt trên mặt, giống như một con rắn độc trườn qua mặt Diệp Vân Sơ, khiến Diệp Vân Sơ run sợ tới tận xương tủy, sợ hãi mãnh liệt ập tới, rốt cuộc nàng cũng không kìm được hoảng sợ trong lòng, liều mạng giãy dụa, run run nói:

-Người buông ra, Hạ Vệ Lam, tên ác quỷ này....

-Ác quỷ? Sơ nhi, hãy tin ta, sớm muộn gì nàng cũng yêu thương ác quỷ này.

Đối mặt với Diệp Vân Sơ đang giãy dụa, Hạ Vệ Lam cũng không cản, hắc buông hai tay ra, mặc cho nàng thoát khỏi ngực hắc, cười tà mỵ, liếc mắt nhìn nàng một cái, thản nhiên nói.

Nàng giãy dụa, cảm thấy sự kiềm chế của nàng càng ngày càng mất đi, tinh thần Diệp Vân Sơ không bình tĩnh, nàng hít thật sâu một hơi, lại phát hiện, không biết từ khi nào mà nàng đã về Thích Trúc viện, hơn nữa lại là Hạ Vệ Lam tự mình ôm nàng trở về.

89. Chương 89: Tàn Nhẫn (2)

Thân thể lấy lại được tự do, cảm giác sợ hãi buồn nôn ban nãy lại ập tới, Diệp Vân Sơ bất chấp Hạ Vệ Lam còn đang ở đây, nàng bỗng nhiên chạy đi, chạy nhanh về phía phòng mình, thấy nàng chạy trốn, Hạ Vệ Lam cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng đứng ở đó nhìn nàng rời đi.

Dưới ánh trăng mờ ảo chỉ thấy diện mạo tuấn mỹ ấy lạnh như băng, hoàn toàn không có vẻ đùa cợt thường ngày, hai hàng lông mày hơi nhíu lên, đôi mắt hoa đào cũng lặn đi mấy phần.

Mới vừa nãy hắc thấy trong mắt nàng là sự căm ghét và kháng cự, có lẽ đối với nàng mà nói, tất cả mọi chuyện hắc làm đều tàn nhẫn, nhưng đối với hắc mà nói, tất cả cũng chẳng là gì. Vì nhất định hắc phải đoạt lại nàng từ tay Hạ Vệ Thần, vì đạt được mục đích này, mọi chuyện có là cái gì? Đúng vậy hắc là ác ma máu lạnh, hắc là ác ma giết người không chớp mắt! Vậy thì sao? Hắc chỉ muốn đạt được mục đích của mình, vì nàng, đừng nói là giết một Tình thiếp thị, cho dù là tất cả thị thiếp của Hạ Vệ Thần hắc cũng chẳng tiếc! Chỉ có Hạ Vệ Lam hắc mới chạm được vào nữ nhân ấy, trừ hắc ra, bất luận là kẻ nào đi chăng nữa cũng không được đụng vào nàng!

Không đứng lại lâu, Hạ Vệ Lam liếc mắt nhìn ánh nến mờ ảo trong đình viện một cái, liền xoay người rời đi. Thân hình cao lớn bước đi trong bóng đêm mờ mịt, tựa như một con sư tử bước đi chậm chậm, kiêu ngạo, cô độc, lại vô cùng nguy hiểm. Đôi môi mỏng của hắc hiện lên ý cười lạnh lùng, có lẽ không bao lâu sau sẽ có trò hay để xem, mà hắc sẽ là kẻ thu hoạch lớn nhất!

-Công chúa, người trở lại rồi!

Diệp Vân Sơ vừa vào cửa đã thấy Thu Tứ đầy mồ hôi, vẻ mặt lo âu vội chạy ra, hốc mắt nàng ấy ửng đỏ, nhìn thấy Diệp Vân Sơ như thể vạn năm chưa gặp bỗng nhiên gặp lại, vô cùng kích động.

Diệp Vân Sơ vừa thấy Thu Tứ, lòng cảm thấy nao nao, cũng không kinh ngạc cho lắm, chậm rãi đi tới, nâng tay lau mồ hôi cho nàng ấy, nghi ngờ hỏi:

-Thu Tứ, sao ngươi đã trở lại được đây rồi?

-Là người của Tam điện hạ cứu nô tỳ, nô tỳ muốn đi cứu công chúa, nhưng người cứu nô tỳ ra lại nói nô tỳ về phòng, yên tâm mà chờ, còn nói Tam điện hạ sẽ đưa công chúa về phòng nhanh, người lâu như vậy mà vẫn chưa về, nô tỳ còn tưởng người đã xảy ra chuyện....

Thu Tứ vô cùng kích động, bổ nhào vào trong lòng Diệp Vân Sơ, lên tiếng khóc lớn, khóc như bị ảm ức.

Công chúa bị người ta hãm hại, thật sự lòng nàng rất lo lắng, hơn nữa lúc trước Uyển thị nhân chết thảm như thế, cho dù Thu Tứ có là người đơn giản cũng hiểu được Uyển thị nhân kia thật sự không tự tử mà là bị người ta mưu sát, sau đó giả họa cho công chúa, mục đích là đẩy công chúa vào chỗ chết. Nàng thật sự rất lo lắng, sợ công chúa giống như ba năm trước đây, lão chủ nhân bị công chúa Vân Tuyết lấy cớ đẩy vào đại lao, kết quả là chết trong lao tù.

-Thu Tứ đừng khóc, ta không sao....

Ôm lấy Thu Tứ đang khóc lên thất thanh, Diệp Vân Sơ cũng bị tiếng khóc của nàng ấy làm cảm động, biểu lộ Thu Tứ thật tình làm lòng nàng vô cùng đau xót. Nàng nhẹ nhàng lau nước mắt cho Thu Tứ, lại an ủi:

-Không phải là ta không có chuyện gì sao, đừng khóc, nếu bị người ta nghe thấy được còn tưởng ta ức hiếp người, làm người phải chịu tội thân.

Thu Tứ vùi mặt vào lòng Diệp Vân Sơ, khóc càng dữ hơn. Người khác không biết công chúa đối với nàng quan trọng như thế nào, trong lòng nàng, công chúa là ân nhân có thể so sánh như phụ mẫu tái sinh, trong lòng nàng chỉ có công chúa. Nhiều năm sống nương tựa lẫn nhau, công chúa vẫn đối với nàng quý trọng có thừa, ông trời ban cho nàng một chủ nhân tốt như vậy, nàng phải trả nợ cả đời này cho công chúa. Nàng không thể tưởng tượng nếu công chúa xảy ra chuyện gì, nàng sẽ ra sao?

Diệp Vân Sơ thấy Thu Tứ khóc dữ dội, cố nén chua xót trong lòng, dỗ dành:

-Được rồi, được rồi, ngươi xem chảy cả nước mũi rồi kìa, đừng khóc nữa, khóc khó coi lắm.

Thu Tứ lau nước mắt trên mặt, nín khóc mỉm cười, bỗng nhiên ánh mắt đang cười dừng ở vạt áo Diệp Vân Sơ, run sợ trong chốc lát, bỗng nhiên khẩn trương đỡ lấy Diệp Vân Sơ, gấp giọng nói:

-Công chúa, người bị thương sao? Tại sao lại nhiều máu như vậy?

Vừa nghĩ tới việc Diệp Vân Sơ có thể bị thương, tim Thu Tứ lại đập nhanh kinh khủng, nàng bỗng nhớ tới sự ngoan độc của Tình thiếp thị, chẳng lẽ là Tình thiếp thị dụng hình với công chúa?

Diệp Vân Sơ theo ánh mắt của Thu Tứ nhìn vạt áo mình, trong lòng lập tức hiểu rõ, nhìn thấy màu máu chói mắt này, nàng không khỏi nhớ tới dáng vẻ thê thảm của Tình thiếp thị, trong lòng run run, qua một lúc lâu, nàng mới nén sợ hãi trong lòng, nói:

-Đừng hoảng hốt, ta không sao, máu này không phải của ta.

Nghe vết máu này không phải của Diệp Vân Sơ, Thu Tứ mới thở dài một hơi, ngay sau đó nghi hoặc hỏi:

-Công chúa, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao trên người người lại nhiều vết máu đến vậy?

Nghe Thu Tứ hỏi, sắc mặt Diệp Vân Sơ trắng bệch, cảnh Tình thiếp thị kia chết lại như cơn ác mộng xuất hiện trong đầu nàng, sợ hãi làm nàng như muốn hét lên thất thanh chói tai, nàng cố nén cảm giác ghê tởm trong lòng, khó khăn nói:

-Thu Tứ, Tình thiếp thị đã chết, máu này là máu của nàng ta khi chết đã bắn tung tóe lên người ta....

-A.....

Nghe Diệp Vân Sơ nói, Thu Tứ kêu lên một tiếng sợ hãi, nhưng che miệng rất nhanh, gương mặt tái nhợt nhìn Diệp Vân Sơ, run giọng nói:

-Công chúa, có phải Tam điện hạ, người....

Diệp Vân Sơ khó khăn gật đầu, một lúc lâu sau mới run run nói tiếp:

-Hắn giết hết mọi người, Tình thiếp thị, còn có hai vú già đều chết hết, chết rất thê thảm. Thu Tứ, ta sợ, thật sự rất sợ, Tình thiếp thị đã chết, lúc nàng ta chết, máu của nàng ta phun ra từ cổ, bắn tung tóe lên người ta, ta cứ nhìn như vậy, nàng ta chết không nhắm mắt....

Nghe Diệp Vân Sơ nói xong, mặt Thu Tứ dần dần trở nên trắng bệch, đôi mắt trong suốt tràn đầy hoảng sợ, một lúc lâu mới miễn cưỡng trấn định, run giọng an ủi:

-Công chúa, đừng sợ, tất cả đều đã qua rồi, nô tỳ đi múc nước tới đây để người tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, mọi chuyện đều quên hết đi.

Nói xong, Thu Tứ không hề dừng lại, nàng ấy bước nhanh ra cửa, chuẩn bị mọi thứ cho Diệp Vân Sơ tắm rửa.

Diệp Vân Sơ kinh ngạc đứng tại chỗ, nàng không cản Thu Tứ vì nàng cũng muốn tẩy bằng sạch mùi máu tanh này đi, nhưng đời này nàng không thể quên được sự tàn nhẫn của Hạ Vệ Lam, cũng không quên sáng về khi chết của Tình thiếp thị, thứ dính bên ngoài có thể tắm là đi, nhưng có những điều cả đời cũng không thể quên được.

90. Chương 90: Trọng Thương (1)

Hôm sau, khi Diệp Vân Sơ ngủ dậy thì mọi việc trong phủ vẫn hoàn toàn bình thường, chuyện xảy ra đêm qua giống như đã bị người xóa sạch trong vòng một đêm, cũng giống như giấc mộng Nam Kha*, chỉ qua một đêm là biến mất hoàn toàn như chưa bao giờ xảy ra.

Phủ điện vô cùng yên ả, đây là bề ngoài gió yên sóng lặng nhưng lại ẩn giấu không biết bao nhiêu mưa rền gió dữ, giống như giờ khắc này mây đen đã đầy trời, cuồng phong vũ bão sắp sửa ập tới.

Thích Trúc viện cũng cực kỳ yên bình, Diệp Vân Sơ cũng không thấy bóng dáng Thu Tứ đâu. Thu Tứ đã đi đâu rồi? Ngày xưa khi nàng tỉnh dậy, lúc nào cũng thấy Thu Tứ đứng hầu ngoài cửa, hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, hôm nay chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Không thấy Thu Tứ, lòng Diệp Vân Sơ không tránh được có chút lo lắng, giờ bên ngoài tuyết rơi đầu trời, Thu Tứ lại rất sợ lạnh, nếu không có chuyện quan trọng, chắc chắn sẽ không đi ra ngoài, giờ khắc này không có ở trong đây, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Nghĩ vậy, lòng Diệp Vân Sơ lại càng thêm bất an, nàng vội vàng phủ thêm áo choàng rồi đi ra khỏi phòng. Ra khỏi cửa, nàng mới phát hiện quả thật hôm nay điện phủ rất khác những ngày thường, lúc trước tuy có một số rất ít người dưới ra vào Thích Trúc viện, nhưng ở trước cửa viện luôn thấy có nô tỳ người dưới qua lại, hôm nay thì chẳng có ai cả.

Nhìn tuyết rơi đầy trời, Diệp Vân Sơ bỗng cảm thấy lòng mình không yên, Thu Tứ đột nhiên mất tích, chẳng lẽ người trong phủ đã phát hiện ra chuyện gì sao? Nhưng người như Hạ Vệ Lam tuyệt đối sẽ không để lại dấu vết gì, khẳng định hắn sẽ không giết người qua loa như vậy, tuy bề ngoài nhìn hắn phóng đảng không thể kiềm chế được nhưng lại là con người rất cẩn thận, trước khi làm một chuyện gì đó luôn luôn suy tính lợi hại, hơn thiệt, đêm qua, hắn không do dự mà hạ độc thủ với Tình thiếp thị, chắc chắn hắn đã nghĩ ra biện pháp giải quyết, hưởng hồ với thân phận của hắn, làm việc này trong phủ của Hạ Vệ Thần, đám người dưới trong phủ cũng không dám nhiều lời.

Trong lòng Diệp Vân Sơ bất an, lại không nghĩ ra được việc gì rõ ràng, muốn đi tìm Thu Tứ, cũng không biết nên tìm từ đâu, càng nghĩ trong lòng lại càng cảm thấy vẫn nên ở trong phòng chờ, nếu Thu Tứ chỉ ra ngoài đi dạo, không lâu sau sẽ trở về, nếu Thu Tứ thật sự đã xảy ra chuyện, chuyện này chắc chắn có liên quan tới nàng, cũng chắc chắn rằng sẽ có người tìm đến.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ không hề do dự, đang muốn xoay người trở về phòng, lúc này có một nam tử ;là một tị vệ bước nhanh đến, từ xa thấy nàng, lớn tiếng nói:

-Vương phi nương nương!

Diệp Vân Sơ dừng bước, nghi hoặc nhìn thị vệ, thị vệ kia vội vàng chấp tay hành lễ với nàng, nói:

-Điện hạ mời Vương phi nương nương tới Tinh Thần các. (Tinh thần ở đây nghĩa là ngôi sao nhé, không phải như kiểu tâm thần đâu J)

Điện hạ? Diệp Vân Sơ nghe thị vệ nói xong, trong lòng nàng bỗng run lên, nàng biết, trước đó vài ngày Hạ Vệ Thần đã xuất phủ đi đón Diệp Vân Tuyết, chẳng lẽ hôm nay đã hồi phủ? Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ nhũn mày, tuy rằng trong lòng cảm thấy nghi ngờ là sao Hạ Vệ Thần hồi phủ nhanh như vậy, nhưng nàng cũng cảm thấy lời nói của thị vệ này đáng tin, vì nàng thấy đây đúng là thị vệ bên cạnh Hạ Vệ Thần.

Nghĩ thế, Diệp Vân Sơ không hề do dự mà đi theo thị vệ này tới Tinh Thần các. Tới gần Tinh Thần các, nàng thấy có rất nhiều hạ nhân vẻ mặt nghiêm trọng, trong bầu không khí yên tĩnh, nàng cảm giác được có một luồng không khí không bình thường.

Đi theo thị vệ vào Tinh Thần các, chưa kịp vào, nàng đã nghe thấy một tiếng nữ tử đang trách mắng:

-Cẩn thận! Nô tài chết đâm người cẩn thận đi!

Giọng nói của thiếu nữ này êm tai như giọng Hoàng oanh, nhưng cũng sắc bén đáng sợ, Diệp Vân Sơ nhận ra giọng nói này, đây chính là giọng nói như ác mộng đã tra tấn nàng suốt hơn mười năm. Nàng chết cũng không thể quên được, giọng nói kia cho dù có đang trong giấc mộng nàng nghe thấy cả người cũng sẽ run lên, sinh ra sợ hãi. Đó là giọng nói của Diệp Vân Tuyết, cái giọng nói như ma quỷ nguyên rửa ấy là của Diệp Vân Tuyết.

Diệp Vân Tuyết, Diệp Vân Sơ nghe được giọng nói kia, cả người chấn động mạnh một cái, từng tế bào cũng bắt đầu trở nên khẩn trương. Nàng theo bản năng nắm chặt hai tay, mặt nhăn mày nhíu.

Nàng bỗng nhớ tới lời nói của Thất ca, nói nàng phải nhẫn nại, cho dù thế nào cũng phải nhẫn nại, đợi tới ngày Thất ca đến đón nàng. Nhưng nàng không ngờ, cái ngày phải bắt đầu nhẫn nại ấy lại tới nhanh đến vậy, nhanh tới mức nàng chưa kịp chuẩn bị, cũng trở tay không kịp.

Một Hạ Vệ Thần, lại còn thêm một Diệp Vân Tuyết, hai kẻ này rất khó để sống chung, cuộc sống của nàng sau này có lẽ sẽ trở nên vô cùng “phản kích”.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ không khỏi cười chua xót, chậm rãi đi theo thị vệ vào trong phòng.

Bóng đêm yên lặng, bên trong Tinh Thần các là những tiếng tranh cãi ầm ĩ. Tiếng mắng tức giận sắc bén vang lên khắp viện, tiếng hét sắc bén xuyên qua cả cửa sổ gỗ, làm bầu trời đêm yên tĩnh càng thêm ồn ào.

-Lũ nô tài chết băm chết vằm các người còn đứng ở đó làm gì? Mau đi truyền Thái y tới!

Diệp Vân Sơ dựa vào giường, nắm chặt tay người đang nằm trên giường đó, lo lắng khiên giọng điệu của nàng ta càng trở nên chói tai, chanh chua.

Mà thị vệ đứng ở hai bên chẳng thấy nhúc nhích chút nào, chỉ lẳng lặng mà đứng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Vân Tuyết, im lặng bất động.

-Cầu nô tài các người chẳng lẽ không thấy điện hạ đang hôn mê sao? Còn không mau đi truyền Thái y?

Diệp Vân Tuyết tức giận tới mức như sắp phát khóc, giọng càng thêm sắc nhọn. Nàng ta như thể thẹn quá hóa giận, nhảy dựng lên mắng to, nhưng hai người kia vẫn bất động như trước, đối với lời nàng ta nói như chẳng nghe thấy gì.

Từ sau khi Hạ Vệ Thần bị tập kích dẫn đến trọng thương tới nay nàng ta vẫn không ngừng nói những người này đi truyền Thái y, đi mời đại phu, nhưng những người lại dám không để ý tới nàng ta, đối với lời nàng ta nói coi như tai điếc, thật sự là khiến người ta tức giận, từ trước tới giờ, thân phận tôn quý như nàng ta từ trước tới giờ chưa bao giờ phải chịu ầm ức như vậy.

-Người, các người....

Nhìn hai người vẫn đứng bất động, Diệp Vân Tuyết tức giận quay đầu đi, nước mắt rơi xuống.

Hai mắt nàng ta mơ hồ đăm lẹ, nhìn gương mặt tuấn mỹ bất phàm đang nằm trên giường, nam tử so với ác ma còn đáng sợ hơn trong lời đồn, tim nàng ta không kim được mà run rẩy. Nàng ta thật không ngờ, ở An

Khánh, thậm chí là toàn bộ Đông Ly đều đồn rằng nam nhân vô tình tàn nhẫn như ác ma, không ngờ nam nhân ấy lại là người tuấn mỹ, dịu dàng chăm sóc và quan tâm như vậy. Hẳn vì nàng ta mà bất kỳ điều gì cũng có thể làm, ngay cả trả giá bằng cả sinh mạng, mà nàng ta, lúc trước vì lời đồn mà không muốn hòa thân, thậm chí không tiếc dùng kế bức Diệp Vân Sơ thay thế mình.

Nghĩ vậy, trái tim Diệp Vân Tuyết vô cùng đau đớn, hối hận để trong lòng, nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hằn, khóc thầm thiết, nghẹn ngào nói:

-Vệ Thần, chàng tỉnh đi, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi, đều là lỗi của Tuyết nhi, là lỗi của thiếp, chàng mau tỉnh lại đi....

Diệp Vân Sơ vừa bước vào phòng thì thấy đúng cảnh tượng bi ai này. Diệp Vân Tuyết, xảo quyệt gian trá, tâm ngoan thủ đoạn như Diệp Vân Tuyết mà không để ý tới hình tượng, quỳ gối bên giường, khóc tới mức ruột gan đứt thành từng khúc, mà Hạ Vệ Thần như ác ma kia vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, trông như đã chết rồi.

91. Chương 91: Trọng Thương (2)

-Có chuyện gì đây?

Nhìn cảnh tượng như thế, Diệp Vân Sơ không khỏi nghi hoặc, quay đầu nhìn thị vệ dẫn nàng tới.

-Điện hạ bị trọng thương, ngay lúc đó đã hôn mê rồi.

Thị vệ kia trả lời rất nhanh, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng, không nghe ra một chút cảm tình nào.

Nghe thị vệ nói xong, Diệp Vân Sơ nao nao, nếu Hạ Vệ Thần đã hôn mê bất tỉnh, vậy sao họ còn đưa nàng tới nơi này? Thậm chí còn nói dối là mệnh lệnh của Hạ Vệ Thần. Hơn nữa từ lúc Diệp Vân Sơ tới nơi này, tất cả mọi thứ đều cực kỳ quái dị, toàn bộ thị vệ đều bao quanh Tinh Thần các, mọi người không ai được tự do ra vào, lúc nàng đến, dưới sự dẫn dắt của thị vệ kia mới có thể đi vào thuận lợi.

Lúc vừa vào sân đã nghe thấy tiếng mắng tức giận sắc bén của Diệp Vân Tuyết, không ngừng nói muốn truyền Thái y. Diệp Vân Sơ vốn tưởng rằng nàng ta bị phát bệnh rồi nên mới nổi khùng lên như vậy, cũng không ngờ là Hạ Vệ Thần. Nàng không thể ngờ, Diệp Vân Tuyết luôn luôn kiêu ngạo không ai bì nổi lại có thể khó thương tâm như thế vì Hạ Vệ Thần, nhìn dáng vẻ đau lòng của Diệp Vân Tuyết, Diệp Vân Sơ bỗng cảm thấy trong lòng xuất hiện một cảm giác không đúng, nếu đã sớm biết như thế, vậy lúc trước nàng ta cần gì tìm mọi cách gây khó dễ, ép nàng đi hòa thân? Nếu lúc trước Diệp Vân Tuyết không cự tuyệt hòa thuận, nàng cũng không bị Hoàng hậu Đông Ly dồn ép, chịu nhiều khổ cực như vậy.

Diệp Vân Sơ thở dài một hơi, chậm rãi ngẩng đầu, bầu không khí trong phòng vô cùng kỳ dị, thân là chủ nhân, Hạ Vệ Thần nằm hôn mê trên giường từ lâu mà thị vệ này lại coi như chưa từng có việc gì xảy ra, đứng thế nào thì vẫn đứng thế ấy, cảm xúc không hề dao động, thậm chí cũng chẳng có ý đi truyền Thái y.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Diệp Vân Sơ không khỏi nhíu mày, hỏi:

-Nếu điện hạ đã bị trọng thương, sao các người không truyền Thái y tới khám chữa bệnh?

-Chủ nhân có căn dặn, không được kinh động tới người trong cung.

Mặt thị vệ canh giữ một bên không chút thay đổi, đáp.

Không thể kinh động người trong cung? Nghe thị vệ nói xong, trong lòng Diệp Vân Sơ lại cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

Hạ Vệ Thần ở Đông Ly quyền cao chức trọng, thân phận tôn quý như Thái tử, tuy rằng tin tức hắn bị trọng thương truyền ra ngoài sợ rằng sẽ khiến cho nhiều người khủng hoảng, nhưng cũng không nghiêm trọng tới mức hấn lấy tính mạng của mình ra đặt cược. Chẳng lẽ tin tức hắn bị thương truyền vào trong cung, sợ làm Hoàng đế lo lắng sao? Hay là còn nguyên nhân khác? Lòng Diệp Vân Sơ càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, mà nàng lại càng không hiểu, thị vệ này rõ ràng là tâm phúc của Hạ Vệ Thần, đến nước này còn cố sống cố chết giữ khư khư mệnh lệnh của Hạ Vệ Thần trước khi hôn mê, nhìn hắn vật lộn giữa sự sống và cái chết, quả thật là ngớ ngẩn không ai bằng!

-Vệ Thần, chàng tỉnh lại đi, chỉ cần chàng tỉnh lại, thiếp đáp ứng chàng, chuyện gì cũng có thể đáp ứng với chàng, chàng mau tỉnh lại đi....

Diệp Vân Tuyết nằm khóc ở trên người Hạ Vệ Thần, ruột gan đứt thành từng khúc, giờ khắc này trên gương mặt nàng ta đã không còn dáng vẻ kiêu ngạo ngày xưa, rất giống một nữ tử bơ vơ, nhu nhược, khóc thút thít, không ngừng gọi tên trượng phu sắp qua đời của mình.

Diệp Vân Sơ chưa bao giờ thấy Diệp Vân Tuyết như vậy. Trong ấn tượng của nàng Diệp Vân Tuyết luôn kiêu ngạo, ngang ngược không ai sánh bằng, cay nghiệt xảo quyết, mắt ngược lên trời. Diệp Vân Tuyết yếu đuối khóc đến thấy thanh như thế thật ra rất hiếm thấy. Con người, ai cũng đều có mặt yếu đuối, mặc dù Diệp Vân Tuyết là một người ngạo mạn nhưng cũng sẽ có một mặt yếu đuối. Chỉ là đối với người khác thì không giống mà thôi.

Diệp Vân Sơ thở dài, nàng trầm tư, chẳng biết nên phá hỏng bầu không khí này hay không, đúng lúc nàng đang tiến thoái lưỡng nan, Diệp Vân Sơ cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Tiếp xúc với ánh mắt của Diệp Vân Tuyết, Diệp Vân Sơ nao núng, nàng vốn tưởng rằng, Diệp Vân Tuyết giống như trong dĩ vãng, sẽ nhìn nàng bằng cái liếc mắt đầy khinh miệt, ăn nói ác độc, cũng không ngờ lần này trên mặt Diệp Vân Tuyết lại chẳng có chút tức giận, ngược lại ôn tồn nói:

-Là người? Người rốt cuộc cũng đến đây? Người là Vương phi, mau truyền lệnh cho hần đi mời Thái y, vết thương của Vệ Thần không nhẹ, nếu không trị liệu, chỉ sợ....

Diệp Vân Tuyết nói còn chưa dứt đã rơi lệ, giống như ở trước mặt Hạ Vệ Thần, đối với nàng ta chẳng có gì quan trọng cả, thù hận với Diệp Vân Sơ, đồ kị người đời khinh thường, cũng không quan trọng, Hạ Vệ Thần khỏe lên mới là quan trọng nhất.

Đối mặt với vẻ ôn hòa của Diệp Vân Tuyết, Diệp Vân Tuyết không thích ứng ngay được, Nhất thời, nàng cũng không biết mình nên đáp lời thế nào, càng không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với nàng ta. Nàng chỉ im lặng, ánh mắt lướt về phía Hạ Vệ Thần đang nằm trên giường, thấy Hạ Vệ Thần nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt, mày nhíu chặt lại, trên trán mồ hôi lạnh chảy ra, người còn hơi run run, giống như cực kỳ thống khổ, thậm chí trên khăn trải giường màu trắng cũng là những vết máu loang lổ.

Rốt cuộc là ai làm Hạ Vệ Thần bị thương nặng như vậy? Nhìn Hạ Vệ Thần không có chút sức sống, nghi ngờ trong lòng Diệp Vân Sơ càng nhiều hơn.

Võ công của Hạ Vệ Thần không hề kém, điều này nàng đã sớm biết từ lâu, cũng đã từng cảm nhận được sức lực của hần. Nàng vẫn nhớ rõ khi hần bóp cổ nàng, rất nhanh, dùng rất nhiều sức, giống như sắp sửa bóp cổ ra làm hai. Kể tinh táo, võ công cao thâm như hần, ai có thể dễ dàng làm cho hần bị thương? Mà lại còn trọng thương nữa?

Chẳng lẽ đã bị tập kích sao? Nhưng lần này Hạ Vệ Thần rời phủ là vì đi tiếp đón Diệp Vân Tuyết, đi theo bên cạnh hần là một số lượng lớn thị vệ, hơn nữa họ còn rất trung thành, tận tâm với Hạ Vệ Thần, ngay cả một câu phải chết của chủ nhân cũng quyết làm theo, sao có thể để chủ nhân của mình bị thương/

-Diệp Vân Sơ, người nói xem, có nói thế nào thì hiện tại người cũng là Vương phi của Hạ Vệ Thần, sao người có thể thấy chết mà không cứu?

Diệp Vân Tuyết thấy Diệp Vân Sơ im lặng không nói, nhất thời trở nên nóng nảy, là nàng ta cho người đưa Diệp Vân Sơ tới, nàng ta hy vọng lấy thân phận Vương phi của Diệp Vân Sơ có thể nói được đám thị vệ này, hiện giờ, Diệp Vân Sơ là hy vọng duy nhất của nàng ta, nếu Diệp Vân Sơ cũng không được, nàng ta đúng là không biết nên làm thế nào cho phải. Vất vả lắm nàng ta mới gặp được một nam nhân khiến mình cảm động, nàng ta còn chưa thành thân với hần, sao có thể trơ mắt mà nhìn hần chết đi? Hần không thể chết, không thể chết được.

Diệp Vân Sơ liếc mắt nhìn Diệp Vân Tuyết một cái, bỗng phát hiện, trong mắt Diệp Vân Tuyết trừ lo lắng ra còn có e ngại không nói nên lời. Trong lòng cũng cảm thấy hơi hơi động, nhưng giờ nàng không tiện hỏi nhiều, quay đầu, nhẹ giọng nói với thị vệ kia:

-Điện hạ quả thật bị thương không nhẹ, nếu không cứu chữa kịp thời, có sợ suất gì chỉ sợ rằng hối hận không kịp.

Nói tới đây, Diệp Vân Sơ dừng một chút, liếc mắt nhìn Hạ Vệ Thần, thoát nhìn đúng là Hạ Vệ Thần bị thương không nhẹ, tuy rằng nàng cực kỳ căm ghét Hạ Vệ Thần, nhưng thân phận hiện giờ của nàng vẫn còn là Vương phi của hắn, bất kể thế nào, nàng cũng không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thấy chết mà không cứu được.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ lại hỏi:

-Điện hạ chỉ nói không thể kinh động người trong cung thật không?

-Phải.

Thị vệ đứng ở một bên lạnh giọng trả lời.

Diệp Vân Sơ hơi trầm ngâm, bỗng nói:

-Người phái người tới phủ của Đông Phương công tử, nói rằng điện hạ trọng thương, cần người hỗ trợ, Đông Phương công tử là bằng hữu tốt của của điện hạ, chắc chắn sẽ không hại điện hạ đâu. Đông Phương công tử sẽ biết xử lý việc này như thế nào.

Diệp Vân Sơ căn dặn, bỗng nhiên giống như nhớ tới điều gì, dừng một chút, lại nói:

-Nếu điện hạ không muốn người ngoài biết việc này, người sai người âm thầm làm việc, càng ít người biết càng tốt.

92. Chương 92: Trọng Thương (3).

Thị vệ nghe Diệp Vân Sơ nói xong, quay sang nhìn nhau, chấp hai tay, trả lời:

-Vâng, Vương phi nương nương.

Nói xong, một người liền bước nhanh ra ngoài.

Diệp Vân Tuyết thấy thị vệ kia nghe lời Diệp Vân Sơ, trong lòng thở dài nhẹ nhõm rất nhiều, nước mắt cũng ẩn chứa sự ghen tỵ, trong lòng cũng không hề giận.

Sau khi thị vệ kia nhận lệnh đi ra ngoài, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Diệp Vân Sơ thấy Diệp Vân Tuyết nằm trên người Hạ Vệ Thần mà khóc liên hồi khỏi phòng, rốt cuộc từ trong miệng thị vệ mới biết sao hắn trọng thương như vậy mà không truyền Thái y tới, sợ kinh động người ở trong cung. Hóa ra tất cả đều là vì Diệp Vân Tuyết.

Lời của thị vệ có nhiều che giấu, cũng không rõ ràng, mãi cho tới khi Đông Phương Ngưng vội vàng đưa đại phu tới, đại phu sau khi chẩn trị, nói:

-Vũ khí đâm vào vết thương vẫn chưa lấy ra, dẫn đến bị vết thương làm cho sốt cao và hôn mê.

Nói xong lại kiểm tra một phen, mới nói:

-Sau khi bị thương lại vận động mạnh, làm cho vũ khí càng cắm sâu, may là không phải đâm vào chỗ trọng yếu, bằng không tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Diệp Vân Tuyết nghe xong, vẻ mặt trở nên khấn trương rồi bời, mà rồi bời như vậy cũng phải do lo lắng quá mức mà nên, giống như người làm việc gì đó thẹn với lòng sợ bị người khác biết được.

Nhìn ra vẻ mặt rồi bời của Diệp Vân Tuyết, trong lòng Diệp Vân Sơ đã có dự liệu, nhìn đại phu lấy thứ đã đâm Hạ Vệ Thần từ miệng vết thương ra, dĩ nhiên là cây trâm của nữ nhân, Diệp Vân Sơ liền hoàn toàn hiểu rõ nguyên do.

Hóa ra, Diệp Bằng Yên vì bình định nội loạn An Khánh, đồng ý đưa Diệp Vân Tuyết tới hòa thân với Hạ Vệ Thần, cũng coi như là điều kiện mượn binh lực Đông Ly tương trợ. Vì là chuyện khẩn cấp, sau khi đàm phán điều kiện với Hạ Vệ Thần xong liền trở về An Khánh bẩm báo với Hoàng thượng, mà hiện giờ An Khánh loạn trong giặc ngoài, Hoàng đế An Khánh giờ khắc này đã như con kiến bò trong chảo lửa, biết Đông Ly đồng ý tương trợ, điều kiện là đổi lấy Diệp Vân Tuyết, liền lập tức đồng ý chuyện hòa thân, cũng vội vàng đưa Diệp Vân Tuyết tới Đông Ly.

Vì nguyên do bên ngoài đồn đại, Diệp Vân Tuyết vốn không chút cảm tình với Hạ Vệ Thần, lần này hòa thân lại vì một lý do đáng xấu hổ, trong lòng nàng ta đối với cuộc hôn nhân này càng thêm bất mãn.

Nàng ta luôn luôn tâm cao khí ngạo, ở An Khánh vẫn được Hoàng đế sủng ái, nuông chiều quá trớn, trong lòng căn bản không thể chấp nhận được. Vậy nên nàng ta đối với Hạ Vệ Thần chưa từng gặp mặt này không chút cảm tình, cái có chỉ là tức giận và sợ hãi, thậm chí còn căm ghét. Nàng ta sẽ không cho phép kẻ mình căm ghét chạm vào người, lại càng không chịu bó tay chịu trói như vậy.

Vậy nên cái đêm Hạ Vệ Thần tới tiếp đón nàng ta, khi Hạ Vệ Thần vô cùng hưng phấn vào phòng ngủ thì người hấn nghênh đón không phải là tân nương xấu hổ thẹn thùng gọi hấn là “Phu quân”, mà tân nương tử hung dữ dùng trâm cài tóc đâm thẳng vào ngực hấn.

Khi trâm kia đâm vào ngực Hạ Vệ Thần, hấn ngậy ngẩn cả người, nhìn Tuyết nhi phần nộ, đôi mắt đầy tia máu mang theo cực độ kinh hoàng, nhưng vào giờ khắc này, nữ nhân ấy dù đã làm hấn bị thương, nhưng hấn vẫn không thể nào phần nộ cho được, mặc dù hấn biết nàng ta muốn lấy mạng mình, nhưng hấn cũng không hận nàng ta. Bởi vì hấn biết, hấn đã cưỡng đoạt nàng, lúc trước ở ngọn núi phía sau chùa An Quốc, hấn không để ý tới nàng, hung hãn cướp đi sự trong sạch của nàng ta, nên nàng ta mới hận hấn.

Khi Hạ Vệ Thần đang giật mình, Diệp Vân Tuyết lại kinh hoàng không dứt, nàng thật không ngờ ác ma ăn tươi nuốt sống trong truyền thuyết lại tuần tú đến vậy, lại càng không nghĩ tới hấn không hề cảnh giác với nàng ta, vậy nàng ta mới có thể làm hấn bị thương một cách dễ dàng. Mà hấn đối mặt với việc bị nàng ta ám sát, thế nhưng không có chút phản ứng, chỉ đứng trân trân nhìn nàng ta.

Khi đó Diệp Vân Tuyết tuy đang kinh ngạc vì vẻ tuần mỹ của Hạ Vệ Thần, nhưng vẫn không thể xua tan ý nghĩ nàng ta không muốn lấy hấn trong đầu, trong lúc rối loạn, nàng ta thừa dịp Hạ Vệ Thần còn chưa kịp phản ứng, liền ném mũ phượng đập cửa mà chạy.

Vì muốn gặp gỡ với Diệp Vân Tuyết trong phòng nên Hạ Vệ Thần đã căn dặn thủ hạ canh giữ ngoài phủ, nên Diệp Vân Tuyết tông cửa xông ra nhưng chẳng có ai phát hiện, nàng ta không hề gặp trở ngại cười lên ngựa chạy như điên.

Diệp Vân Tuyết chạy ra ngoài, vốn định trực tiếp thúc ngựa quay về An Khánh, nhưng trong lúc hỗn loạn, nàng ta đi nhầm phương hướng, bất tri bất giác tới chỗ giao nhau của ba nước Đông Ly, An Khánh và Bắc Quốc. Nơi này cách ba nước xa xôi, chẳng ai đặt chân đến bao giờ, nơi này thổ phỉ, mã tặc* hoành hành. Y phục Diệp Vân Tuyết đỏ như lửa ở chốn cát bụi cuộn cuộn, nhìn giữa núi cát có vẻ vô cùng lóa mắt, tất nhiên là bị mã tặc “kiếm ăn” trên đường nhìn trúng.

Đúng là cái số tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, nàng ta gặp đúng kẻ nổi danh nhất ở nơi tối tăm này, là tên mã tặc cực kỳ tàn bạo và dũng mãnh.

Bọn mã tặc này vốn rất thèm nữ nhân, hàng năm ở trong núi có rất ít nữ nhân để vui vẻ, mà đáng vẻ, diện mạo của Diệp Vân Tuyết lại xinh đẹp vô song, thủ lĩnh của đám mã tặc kia vừa thấy là đã cố ý bắt nàng ta về trại làm áp trại phu nhân.

Đám mã tặc vây quanh nàng ta, Diệp Vân Tuyết nào có gặp phải cảnh này bao giờ? Thuở nhỏ nàng ta được nuông chiều quen, luôn luôn ngang ngược, vừa thấy có kẻ dám can đảm chặn đường đi của mình, lập tức quát lên đầy tức giận:

-Nô tài lớn mặt, cút ngay, các ngươi có biết bốn cung là ai không? Bốn cung là Công chúa An Khánh, thức thời thì cút hết cho bốn cung, bằng không đừng trách bốn cung vô tình!

(Con thần kinh, sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn to mồm, thật muốn vả cho nó vài cái quá!!!)

Đâu biết thủ lĩnh mã tặc kia vốn có ân oán với An Khánh. Hấn vừa nghe Diệp Vân Tuyết nói mình là công chúa An Khánh, lập tức cười ha ha, nói:

-Công chúa An Khánh sao? Nữ nhân gì cũng từng được bản gia đây hưởng thụ rồi, chỉ có công chúa là chưa được lên giường bản gia mà thôi, bản gia ta chưa được nếm mùi vị nó như thế nào, nàng ngoan ngoan là áp trại phu nhân của bản gia đi!

Diệp Vân Tuyết nghe xong liền bủn rủn sợ hãi, nàng ta được nuông chiều từ bé, có bao giờ gặp phải cảnh như thế này đâu? Muốn lập tức thúc ngựa chạy trốn, nhưng giờ đã bị vây kín chẳng còn 1 kẻ hở, mắt thấy mình sắp rơi vào tay bọn mã tặc này, trong giờ khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hạ Vệ Thần đơn thương độc mã vừa hay đuổi kịp, giải cứu nàng ta. (ây dà anh hùng cứu mỹ nhân à, phải tội anh hùng sắp bị mỹ nhân fake này lừa ột vỏ đau rồi!!! Cứ “kíu” đi, xem sau này ai “kíu” mình???)

Hắn vừa bị thương, lại còn phải bảo vệ Diệp Vân Tuyết, mà thực lực đám mã tặc này cũng đâu có kém, võ nghệ Hạ Vệ Thần có cao tới đâu cũng chỉ là một người không đánh nổi số đông, liên tục dính chương, vết thương cũng càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. May mắn là sau đó không lâu thị vệ cũng tới rất đúng lúc, vậy mới có thể đám tan bọn mã tặc này.

Vì thể lực Hạ Vệ Thần cạn kiệt, vết thương đau đớn khó chịu, sau khi cứu được Diệp Vân Tuyết liền hôn mê bất tỉnh, trước lúc ngất xỉu vẫn còn quan tâm hỏi nàng ta có bị thương hay không.

Ngay một khắc này, tria tim Diệp Vân Tuyết như bị tan chảy, đối mặt với ánh mắt thân thiết của hắn, nàng ta ra sức lắc đầu, khóc nói:

-Xin lỗi chàng, là thiếp không tốt, thiếp không nên đâm chàng bị thương....

Hạ Vệ Thần nhìn đau mà cười, hắn cũng không trách nàng ta, chỉ đơn giản là hắn nợ nàng, chỉ cần nàng ta không có việc gì là tốt rồi....

Vì vết thương dần trở nên nghiêm trọng, mấy ngày sau Hạ Vệ Thần vẫn còn hôn mê, khi tới kinh thành, hắn tỉnh lại một lần, căn dặn thị vệ, nói việc hắn bị thương không thể kinh động tới người trong cung, bất luận thế nào cũng tin hắn trọng thương cũng không được truyền ra ngoài.

Nên đoàn người bí mật vào kinh thành, sau đó bí mật trở về điện phủ, nếu như không phải Diệp Vân Tuyết đang ở trong tuyệt vọng cầu cứu Diệp Vân Sơ, Diệp Vân Sơ cũng sẽ không biết Hạ Vệ Thần đã trở về phủ.

93. Chương 93: Tương Cầu (1).

Ngồi trên xe ngựa hồi phủ, tay Đông Phương Ngưng vẫn nắm cây trâm đầy máu này, cẩn thận tỉ mỉ, vẽ sâu lo trên mặt càng thêm đậm hơn.

Chàng vẫn nhớ rõ, ba năm về trước, chàng thất hồn lạc phách trở lại Đông Ly, lúc chàng gặp Hạ Vệ Thần, Hạ Vệ Thần từng hỏi chàng:

-Nữ tử thích Ngưng huynh nếu đứng xếp hàng thì còn dài hơn cả sông, vì sao Ngưng huynh lại cố tình nhớ mãi không quên một nữ tử chẳng rõ họ tên ở An Khánh như vậy?

Khi đó chàng đáp lại:

-Lấy vợ không giống như mua đồ, tự nhiên phải thận trọng. Nước sâu ba ngàn, chỉ mức một muôi. Nếu Đông Phương Ngưng ta cưới vợ, nàng nhất định phải là nữ tử mà ta yêu. Nếu đã lấy nàng về nhà, phải toàn tâm toàn ý, nhất sinh nhất thế*.

Lúc trước khi chàng nói lời này, vẻ mặt thật sự nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thầm đau nhói, vì khi đó, chàng nghĩ tới việc Văn nhi đã qua đời.

Chàng nhớ rõ, lúc đó Hạ Vệ Thần nghe lời chàng nói xong thì cười to không dứt, cười chàng ngu ngốc chẳng ai bằng, nói:

-Nữ nhân như quần áo, tất nhiên cái mới mới là tốt. Trên đời này, có ai thích vật cũ già cổ ảm đạm, mất đi nhan sắc? Theo như lời Ngưng huynh nói, thật là buồn cười đến tột cùng.

Nghe xong lời nói châm chọc của Hạ Vệ Thần, chàng chỉ khẽ cười, cũng không để tâm, cười nói:

-Nếu có một ngày điện hạ gặp được một nữ tử khiến người tình nguyện hiến dâng tất cả, điện hạ sẽ hiểu được tâm trạng hiện giờ của tại hạ.

Chuyện cũ còn rõ mồn một ngay trước mắt, Đông Phương Ngưng nhìn cây trám đầu vết máu trong tay mà giật mình. Giờ chắc Hạ Vệ Thần đã hiểu được tâm trạng lúc trước của chàng, nhưng giờ khắc này, chàng chẳng có chút vui sướng nào, chỉ có thêm nhiều ưu sầu mà thôi.

Chàng lo lắng cho Diệp Vân Sơ. Vừa rồi khi đang cứu chữa cho Hạ Vệ Thần, chàng thấy được ánh mắt Diệp Vân Tuyết nhìn Diệp Vân Sơ đầy thù hận, giống như hận tới mức không thể diệt trừ Diệp Vân Sơ ngay lập tức. Phu quân không thương, muối muối oán hận, trong điện phủ lại có nhiều thê thiếp tranh giành cầu xé lẫn nhau, ngày sau Diệp Vân Sơ nên đối phó như thế nào? Chỉ sợ, sau này nàng sẽ ở trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng....

Xe ngựa bình yên mà đi, nhưng tâm trạng Đông Phương Ngưng lại không thể bình tĩnh, chàng nhớ lại trước khi rời khỏi điện phủ, Diệp Vân Sơ đuổi theo nói với chàng một câu. Nàng nói:

-Ngưng, chờ thiếp, mấy ngày nữa thiếp sẽ nói rõ ràng với hần, hiện tại Vân Tuyết đã tới Đông Ly, chắc hần cũng sẽ không gây khó dễ cho thiếp nữa....

Đôi mắt long lanh như nước của nàng vụt sáng, ánh mắt sáng ngời nhìn chàng, trong mắt có chờ mong trước nay chưa từng có, giống như Văn nhi nhìn chàng đầy thâm tình như trước kia. Chàng biết, nàng là Văn nhi, cho dù ngày ấy nàng không nói, chàng cũng có thể đoán được nàng là Văn nhi của mình. Chỉ đơn giản là đối với sự rung động của mình trước nàng, chàng cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu. Mà chàng vẫn biết, trong lòng nàng vẫn còn có chàng như lúc ban đầu.

Nghe nàng nói như vậy, biểu lộ ra quyết tâm, liều lĩnh dứt khoát, tim chàng bỗng nhói đau. Ngày ấy khi chàng bệnh nặng, chàng cũng đã hứa hẹn với nàng, mà nàng cũng đã thể hiện rõ quyết tâm của mình, cuộc đời này, nàng sẽ vướng vào chàng, nương tựa chàng, không chê, cũng không rời xa.

So sánh với Diệp Vân Sơ, chàng lại yếu đuối, vô dụng như vậy, không phải là chàng không yêu nàng, cũng không phải là chàng không có dũng khí liều lĩnh, mà là lý trí tỉnh táo quá mức của chàng, chàng lo lắng quá tường tận. Chàng không biết Hạ Vệ Thần sau khi biết chuyện giữa chàng và Diệp Vân Sơ sẽ thế nào, chàng không biết mình và Diệp Vân Sơ có thể đối mặt được với sự tức giận khủng khiếp của Hạ Vệ Thần không, dù sao cũng liên quan tới mặt mũi của Hoàng gia.

Vì an nguy của Diệp Vân Sơ, vì lấy đại cục làm trọng, chàng hẳn là lựa chọn nhẫn nại, nhưng chàng không biết, lý trí này còn có thể duy trì trong bao nhiêu lâu, chàng lại càng không biết, nếu mình biết chắc chắn rằng nàng là Văn nhi, chàng còn có thể kiên nhẫn được không nữa.

-Công tử, có phải người đang lo lắng cho vị cô nương áo trắng kia không?

Thấy Đông Phương Ngưng trầm tĩnh không nói gì, sắc mặt không được tốt, Lâm đại phu là bằng hữu ngồi chung trong xe ngựa đưa cột hỏi.

Vừa khi này khi ông và Đông Phương Ngưng ở Tĩnh Thần các, thấy công chúa An Khánh khua tay múa chân loạn xạ, cả vú lấp miệng em, chỉ huy Diệp Vân Sơ, lúc thì chỉ trích nàng cái nọ, lúc thì chỉ trích nàng cái kia, hần thấy sắc mặt công tử cực kỳ kém, quay sang nhìn chằm chằm vẻ mặt lạnh nhạt của nữ tử mặc bạch y cũng y như vậy, giống như đang cố gắng kiềm chế cái gì, đè nén thứ gì xuống. Nếu không phải ông nhìn lầm, hẳn công tử đang lo lắng cho vị cô nương áo trắng kia.

Thấy Đông Phương Ngưng im lặng không nói, Lâm đại phu liền cười cười, nói:

-Công tử bệnh nặng mới khỏi, nội tâm ắt hẳn chưa tốt lắm. Nhưng nếu có cơ hội, thật ra công tử có thể hỏi cô nương áo trắng kia, nếu rảnh thì đến y quán của lão phu một chuyến.

Đông Phương Ngưng nghe vậy liền nao nao, bật thốt:

-Lâm đại phu, sao ông lại nói nàng tới y quán? Chẳng lẽ nàng bị bệnh gì sao?

Lâm đại phu mỉm cười, nói:

-Công tử không cần kích động như vậy, cô nương kia cũng không bị bệnh, nếu lão phu đoán không lầm, hẳn là cô nương có chuyện vui.

Thấy mặt Đông Phương Ngưng lộ vẻ vội vàng, Lâm đại phu liền trêu tức, cố tình không nói chuyện ông đang đoán ra.

Nghe thấy Diệp Vân Sơ không phải bị bệnh, Đông Phương Ngưng thở dài một hơi, chàng đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên xe ngựa dừng gấp lại. Chàng thoáng nhú mào, vén màn xe lên, đang muốn hỏi có chuyện gì xảy ra thì đã thấy phu xe bấm báo:

-Công tử, có người chặn xe.

Chặn xe? Đông Phương Ngưng quay đầu nhìn thoáng qua Lâm đại phu, sau đó mới nghi hoặc nhìn bên ngoài xe ngựa, đã thấy một vị phụ nhân** khóc sụt sùi giữa đường, cản đường đi của xe ngựa, lúc này thấy Đông Phương Ngưng lộ đầu ra, khóc nói:

-Công tử, người cần phải làm chủ cho lão nô, Tình nhi, nó đã xảy ra chuyện....

Tình nhi? Đông Phương Ngưng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, bỗng nhớ ra nữ tử thuở trước hay lẻo đẻo theo sau chàng. Hóa ra lão phụ nhân này là mẹ ruột của Tình thiếp thị, cũng là tỷ nữ từng hầu hạ mẫu thân của chàng, lúc trước mẫu thân biết rõ tình ý của Tình thiếp thị với chàng nên chủ trương đưa Tình thiếp thị tới điện phủ, làm thiếp thị của Hạ Vệ Thần, khi đó, mẫu thân có đưa cho vị phụ nhân này một chút bạc, điều ra khỏi Đông Phương phủ, từ đó về sau chàng cũng không gặp lại vị phụ nhân ấy, nhưng Tình thiếp thị vì có quan hệ chặt chẽ với Hạ Vệ Thần nên thỉnh thoảng cũng gặp lại trong điện phủ, Tình thiếp thị kia sau khi trở thành thiếp thị của Hạ Vệ Thần thì thật ra chẳng có hành động nào vượt lễ với chàng, nên ngày ngày trôi qua, chàng cơ hồ đã quên mất người này.

Giờ khắc này thấy lão phụ nhân quỳ trên mặt đất khóc lớn, nói phải tìm lại công bằng cho Tình thiếp thị, Đông Phương Ngưng nói với phu xe mời bà ấy lên xe ngựa, đợi lão phụ nhân bình tĩnh trở lại, chàng mới hỏi:

-Đại nương, đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Lão phụ nhân nức nở, giống như gặp được cành cây cứu mạng, một phát bắt lấy tay áo Đông Phương Ngưng, nói:

-Công tử, người hãy làm chủ cho lão nô, sáng nay quản gia điện phủ sai người tới nói, nói, nói hôm qua Tình nhi đã chết bất đắc kỳ tử trong phủ....

Nói tới đây, về mặt lão phụ nhân bi thống, khóc không thành tiếng, rốt cuộc cũng không nói hết lời.

Chết bất đắc kỳ tử? Đông Phương Ngưng nghe lời lão phụ nhân này nói, trong lòng hơi kinh hãi, chàng bỗng nhớ lại tin tức thám tử đưa tin tới qua, bỗng chỉ cảm thấy tâm càng ngày càng trở nên bất an, mấy ngày gần đây, Hạ Vệ Lam luôn có hành động khác thường, chẳng lẽ kế hoạch của hắn đã bắt đầu rồi sao? Nếu chàng đoán đúng, ngày sau ở điện phủ sợ rằng sẽ không được yên bình nữa.

94. Chương 94: Tương Cầu (2).

Diệp Vân Sơ nhìn ẩm thuốc bốc hơi nghi ngút, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt quạt bếp lửa, không khỏi cười chua xót.

Đúng là nàng bị người ta coi thường, tới nơi này đối mặt với Hạ Vệ Thần, đối mặt với Diệp Vân Tuyết không ai bị nổi, làm trâu làm ngựa hầu hạ bọn họ, thậm chí không ngừng phải chịu đựng Diệp Vân Tuyết! Kỳ thật, nàng cũng chẳng muốn tới nơi này, sở dĩ nàng hầu hạ Hạ Vệ Thần là vì nàng có lòng riêng, nàng thầm nghĩ tìm một cơ hội, nói rõ với Hạ Vệ Thần, để hắn bỏ nàng, vì nàng biết, giờ Diệp Vân Tuyết đã tới đây, ...ở điện phủ này không còn chỗ cho nàng dung thân, hiện giờ thừa dịp lòng dạ của Diệp Vân Tuyết còn đang đặt trên người Hạ Vệ Thần, chắc chẳng dư thừa hơi sức gây khó dễ cho nàng, nàng nhân cơ hội này thoát thân, nếu không, với tính cách của Diệp Vân Tuyết, chỉ sợ đến lúc đó sẽ không để nàng rời đi dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Diệp Vân Sơ không khỏi nhớ lại cảnh khi nãy. Lúc đó Đông Phương Ngưng sai người tới, mời nàng ra khỏi phủ một chuyến, nàng liền thừa lúc đi lấy thuốc đến nói với Hạ Vệ Thần, nói rằng muốn đích thân ra khỏi phủ lựa chọn được liệu, cũng không ngờ, Hạ Vệ Thần vừa nghe nàng nói xong, ánh mắt lập tức

trở nên sắc bén, mơ hồ xuất hiện ánh sáng lạnh lẽo. Hắn lạnh lùng nhìn nàng, từ chối yêu cầu của nàng, nói với thị vệ đứng bên cạnh:

-Bổn Vương nói lại lần nữa, việc Bổn Vương bị thương ai dám tiết lộ khiến người trong cung biết được, dù ít đi chẳng nữa, nếu Bổn Vương biết lòng kẻ đó không yên phận, Bổn Vương nhất định khiến kẻ đó sống không bằng chết.

Nghe lời Hạ Vệ Thần nói xong, trong lòng Diệp Vân Sơ có chút kinh hãi, lại bất đắc dĩ. Nàng biết, hiện tại, Hạ Vệ Thần tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào một mình ra khỏi phủ, hắn bị trọng thương, thương như Diệp Vân Tuyết, một lòng bao che cho Diệp Vân Tuyết, còn việc gì mà hắn không thể làm được? Huống hè lần này nàng xuất phủ cũng chẳng phải đi chọn dược liệu, mà là muốn đi gặp Đông Phương Ngưng, càng ít người biết càng tốt, để tránh liên lụy tới nhiều người vô tội. Nếu Hạ Vệ Thần đã khước từ thỉnh cầu của nàng, vậy nàng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại mà thôi.

Nước thuốc đã sôi sùng sục, nước thuốc màu đen đã tràn ra bên ngoài ấm thuốc, phát ra những tiếng phì phì, khói trắng tỏa ra nghi ngút làm kinh động tới Diệp Vân Sơ đang trầm tư, nàng vội đứng dậy, cẩn thận cầm lấy bao tay bê ấm thuốc lên, sau đó rót nước thuốc vào trong bát.

Sau khi làm xong tất cả, nàng mới bưng chén thuốc đưa tới chỗ Hạ Vệ Thần.

Đi vào Tinh Thần các, không thấy bóng dáng Diệp Vân Tuyết đâu, chỉ có một mình Hạ Vệ Thần ngồi tựa vào giường, nghe thấy tiếng bước chân của nàng, hắn khẽ mở hai mắt, lạnh lùng liếc nàng một cái, chẳng nói lời nào.

Thấy Diệp Vân Tuyết không có ở đây, lòng Diệp Vân Sơ hơi hơi vui vẻ, hai ngày nay, Diệp Vân Tuyết luôn canh giữ bên người Hạ Vệ Thần, làm nàng không thể mở miệng, giờ trong phòng này chỉ có nàng và Hạ Vệ Thần, cũng là cơ hội mở miệng tốt nhất.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ nhẹ nhàng đặt chén thuốc trong tay xuống bàn, chậm rãi cúi người thi lễ với Hạ Vệ Thần, nói:

-Điện hạ, nô tỳ có một chuyện muốn nhờ, mong rằng điện hạ ân chuẩn.

Ánh mắt Hạ Vệ Thần lạnh như băng dừng ở trên gương mặt tuyệt mỹ của hvs, trong mắt hiện lên khinh thường, mỉa mai. Từ ngày hắn bị thương tới giờ, chẳng có ngày nào là ả đàn bà này không đến nịnh bợ, quả nhiên tới giờ cũng đã không chịu nổi, giấu đầu lòi đuôi rồi sao?

Nghĩ thế, Hạ Vệ Thần cười lạnh lùng, im lặng không nói gì, nhưng thật ra hắn cũng muốn xem nữ nhân này muốn diễn trò gì.

Diệp Vân Sơ thấy Hạ Vệ Thần không nói gì cả, trong lòng nàng không khỏi trầm xuống, nhưng giờ phút này lời của nàng đã ra khỏi miệng, sao lại có thể cam tâm lùi bước? Nàng lập tức cắn môi, tiếp tục nói:

-Lúc trước Vân Sơ đến hòa thân cũng chỉ là thay thế cho công chúa Diệp Vân Tuyết, nay công chúa Diệp Vân Tuyết đã ở bên cạnh điện hạ, thật sự là Vân Sơ không dám lưu luyến vị trí Vương phi này, Vân Sơ chỉ xin điện hạ có thể ban cho Vân Sơ một phong hưu thư, để Vân Sơ rời đi!

“Choang!” Lời Diệp Vân Sơ nói còn chưa dứt, đã nghe “choang” một tiếng, chén thuốc trên bàn đã bị người ta hất rơi xuống dưới đất, nước thuốc đen như mực bắn tung tóe lên người nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy sắc mặt Hạ Vệ Thần xanh mét, hung tợn nhìn nàng, ánh mắt như thể gần như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Đối mặt với vẻ giận dữ của Hạ Vệ Thần, trong lòng Diệp Vân Sơ khẽ run, nàng vẫn chỉ gục đầu xuống, nhẹ giọng nói:

-Mong điện hạ ân chuẩn.

Đôi mắt Hạ Vệ Thần nhìn Diệp Vân Sơ chằm chằm, trong mắt như bốc ra ngọn lửa, hắn không biết mình nghe xong những lời này của Diệp Vân Sơ lại tức giận như thế, hắn đoán Diệp Vân Sơ chỉ muốn cầu xin một việc, hắn nghĩ nàng cố gắng hầu hạ mình là để củng cố địa vị Vương phi, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới nàng sẽ xin hắn bỏ nàng.

Đúng vậy, từ sau khi Tuyết nhi đến đây, trong lòng hắn luôn nghĩ như vậy, vì hắn tuyệt đối không để Tuyết nhi làm thiếp, nên hắn sớm đã có ý định bỏ Diệp Vân Sơ ở trong đầu, đây vốn là tâm ý của hắn, nhưng không biết vì sao khi nghe lời ấy phát ra từ miệng Diệp Vân Sơ, trong lòng hắn bỗng cảm thấy mình như kẻ có lỗi, thậm chí cảm giác phẫn nộ.

Diệp Vân Sơ cúi đầu chờ đợi hắn trả lời, Hạ Vệ Thần rốt cuộc cũng không thể kìm được tức giận trong lòng nữa, giận quá thành cười, nói:

-Thật không ngờ Vương phi của Bồn Vương lòng dạ hẹp hòi, ngay cả muối muối nhà mình cũng không thể chấp nhận!

Lòng dạ hẹp hòi? Diệp Vân Sơ nghe xong lời này chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng buồn cười, Hạ Vệ Thần đang ở trong tối chỉ ngón tay về phía nàng, lấy lùi để tiến, lấy việc này để uy hiếp hắn sao? Chỉ trích hắn đối với Diệp Vân Tuyết rất tốt?

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ cười đau xót, nàng không biết rốt cuộc ai mới là kẻ lòng dạ hẹp hòi, chẳng lẽ Hạ Vệ Thần nghĩ mình lấy Diệp Vân Tuyết, nàng sẽ hại nàng ta, cố tình ngồi trên vị trí Vương phi này, bo bo giữ mình sao?

Đối mặt với lời nói bóng gió mỉa mai này của Hạ Vệ Thần, hiện giờ Diệp Vân Sơ chẳng muốn đáp lại, nàng cũng không hy vọng gì ở Hạ Vệ Thần. Điều duy nhất nàng muốn làm đó là sống cuộc đời bình an, yên lặng ở bên cạnh người nàng yêu cả đời. Nhớ tới Đông Phương Ngưng, nhớ tới sự nhẹ nhàng, nụ cười dịu dàng vô hạn, tâm Diệp Vân Sơ thêm kiên định, nàng hơi cúi người, lặp lại câu nói:

-Mong điện hạ ân chuẩn.

Hạ Vệ Thần thấy biểu cảm Diệp Vân Sơ lạnh nhạt, vẫn không ngừng lặp lại lời thỉnh cầu, trong lòng càng thêm tức giận, hắn đang muốn tức giận quát mắng, đúng lúc này thì Diệp Vân Tuyết lại từ bên ngoài đi vào. Chỉ thấy Diệp Vân Tuyết luôn luôn được nuông chiều từ bé bưng trên tay một bát cháo nóng hổi. Đó là cháo mà Diệp Vân Sơ cẩn thận hầm suốt hơn một canh giờ. Vì trước khi đại phu đi có nói, giờ Hạ Vệ Thần ăn cơm phải dễ nhai, vậy vết thương mới có thể sớm liền miệng, nên nàng mới vì hắn mà nấu cháo.

-Điện hạ, chàng làm sao vậy? Sao lại tức giận? Vân Sơ, người điện hạ còn chưa khỏe lại, sao người lại chọc điện hạ tức giận?

Diệp Vân Tuyết oán trách nhìn Diệp Vân Sơ, sau đó lại thùy mị như nước nhìn Hạ Vệ Thần, dịu dàng nói:

-Điện hạ, đây là cháo mà Tuyết tự tay hầm cho chàng (trơ trẽn có hạng, ọe muốn đập con này quá!!!), chàng nếm thử xem, xem mùi vị thế nào....

Diệp Vân Tuyết nói xong liền múc từng thìa cháo, cẩn thận đưa đến bên môi Hạ Vệ Thần, mỗi thìa còn nhẹ nhàng thổi mấy cái, lộ vẻ nữ nhân tận tâm, thành thạo, dịu dàng, mặt không đỏ, tim chẳng run, làm nũng nói:

-Điện hạ, người ta vì chàng mà nấu cháo vất vả lắm đó, thiếp làm suốt hơn một canh giờ, thế nào? Có ngon không?

95. Chương 95: Ngang Ngược (1).

Hạ Vệ Thần vì mới hết sốt cao, khẩu vị cũng cực kỳ nhạt, hắn nhìn Diệp Vân Tuyết một cái đầy thâm tình, tay nhẹ nhàng vén sợi tóc trên trán nàng ta, liên tục gật đầu, nói:

-Tuyết nhi vất vả rồi, Tuyết nhi vì Bồn Vương mà tự mình nấu cháo, sao lại không ngon được?

-Điện hạ thích là tốt rồi, vì điện hạ, Tuyết nhi cho dù có khổ cũng đáng giá.

Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Tuyết một lời hỏi, một lời đáp, ngữ điệu nũng nịu, Diệp Vân Sơ cảm thấy mình giờ khắc này như không khí. Hiện tại đứng ở bên cạnh chẳng biết nên vui hay buồn, nên cười hay nên khóc. Đây đúng là tính cách của Diệp Vân Tuyết. Nàng ta luôn thành công vĩ đại, giỏi nhất là việc không làm mà hưởng. Đây không phải là lần đầu tiên nàng được lĩnh giáo.

Cảnh tượng giờ khắc này thật sự không hợp để nàng tiếp tục ở lại, xem ra việc mới thỉnh cầu Hạ Vệ Thần chỉ có thể là lúc khác. Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ cũng không muốn ở lại, nhẹ giọng nói:

-Điện hạ nếu không còn chuyện gì khác, nô tỳ xin lui xuống trước.

Nói xong Diệp Vân Sơ không đợi Hạ Vệ Thần đáp lời liền xoay người rời đi.

Ra khỏi Tinh Thần các, đi vào trong viện, Diệp Vân Sơ mới thở dài một hơi.

Kỳ thật hình ảnh ban nãy, tuần nam mỹ nữ nồng tình mật ý cũng là cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Nhưng khi chứng kiến cảnh tượng đó, trong lòng Diệp Vân Sơ liền có một cảm xúc dâng trào, trong đầu không tự chủ nhớ tới Đông Phương Ngưng.

Nàng bỗng nhiên phát hiện cảm tình của mình đối với Đông Phương Ngưng càng ngày càng khó khống chế, cho dù hiện tại nàng đang ở điện phủ, vẫn là Vương phi của Hạ Vệ Thần, nàng luôn luôn nghĩ đến chàng, giống như thiếu nữ gặp mối tình đầu, chỉ cần vừa nghĩ tới chàng, mọi bình tĩnh của nàng sẽ phiêu tán theo gió, biến mất ở phía chân trời, không còn chút tăm hơi.

Nhớ tới Đông Phương Ngưng, nhớ tới hứa hẹn của chàng với nàng, Diệp Vân Sơ không kìm được mà mỉm cười, nàng theo bản năng vén ống tay áo lên, lộ ra chiếc vòng tay. Dưới ánh mặt trời, vòng tay trong suốt sáng lên, nàng không kìm lòng được mà khẽ vuốt ve, ý cười ngọt ngào trên mặt càng sâu.

Mặc dù chỉ nhớ về chàng nhưng cũng hạnh phúc đến vậy. Hạnh phúc của nàng đến từ người đàn ông dịu dàng kia, nàng yêu chàng, yêu đến khắc cốt ghi tâm, thậm chí yêu đến liều lĩnh. Chỉ cần nghĩ tới chàng, thấy những thứ có liên quan tới chàng, nàng liền cảm thấy không thể che giấu hạnh phúc tràn đầy trong lòng.

-Chắc chắn, vẻ mặt cười quyến rũ, đang suy nghĩ cái gì đấy?

Giọng nói chanh chua truyền đến từ sau lưng, Diệp Vân Sơ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Diệp Vân Tuyết không biết tự bao giờ đã đến phía sau nàng.

-A, rất tinh xảo, vòng tay này của của nam nhân kia đưa cho người? Chắc chắn, đều đã là đàn bà của người ta, còn muốn nam nhân khác, cũng chỉ có điện hạ mới dễ dàng tha thứ cho người thôi.

Diệp Vân Tuyết không có ý tốt nhìn vòng tay trên cổ tay Diệp Vân Sơ, trong mắt hiện lên đồ kỵ.

Đối mặt với lời nói chanh chua của Diệp Vân Tuyết, Diệp Vân Sơ cũng không để ý tới. Nàng thản nhiên xoay người, đang muốn bước đi, bả vai đã bị người ta dùng lực mạnh túm lại.

Diệp Vân Tuyết hận nhất là nhìn dáng vẻ lạnh nhạt kia của Diệp Vân Sơ, giống như đoá hoa lan tuyết cao cao tại thượng, thánh thiện mà không dung tục. Nàng ta căm ghét Diệp Vân Sơ, căm ghét dung mạo tuyệt mỹ của nàng (GATO quá!!!), lại càng căm ghét dáng vẻ cao ngạo kia. Chỉ cần là thứ có liên quan tới Diệp Vân Sơ, nàng ta liền căm ghét.

-Thật sự là không thể ngờ, không thể tượng tượng đến giờ phút này mà người vẫn còn sống được! Xem ra bản lĩnh của người cũng không nhỏ, nhưng không biết giờ kẻ mà người mê hoặc là ai?

Diệp Vân Tuyết đồ kỵ nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của Diệp Vân Sơ, ngữ khí ác độc, cười nói.

Diệp Vân Sơ mỉm cười, nét mặt nẹ tựa lông hồng, nhẹ giọng nói:

-Chẳng lẽ đệ nhất mỹ nhân An Khánh cũng sợ phu quân tương lai của mình bị ta mê hoặc sao? Từ khi nào mà công chúa Vân Tuyết cao cao tại thượng lại không tin tưởng chính mình như thế?

Có lẽ là lời nói của Diệp Vân Sơ quá nặng, hoặc nói trúng chỗ đau của Diệp Vân Tuyết, mặt nàng ta biến sắc, vẻ mặt giận không thể át, bỗng túm mạnh lấy tay Diệp Vân Sơ, ngang ngược nói:

-Vòng tay này, bản công chúa đây muốn, mau tháo ra cho bản công chúa!

Trong lòng Diệp Vân Sơ kinh hãi, nàng thật không ngờ, Diệp Vân Tuyết tới Đông Ly mà vẫn cố tình gây sự, vô liêm sỉ, nhìn thấy gì mình thích liền nói “cái này bản công chúa muốn”.

Nàng còn nhớ rõ khi còn ở An Khánh, có một năm thời tiết rất rét, Thất ca yêu thương nàng nên đưa cho nàng một cái áo choàng lông cáo trắng. Áo choàng lông cáo trắng ấy rất đẹp, bộ lông màu trắng mềm mại mà tinh tế, cảm giác rất mềm, màu trắng ấy ở dưới ánh mặt trời phản xạ ra vàng sáng dịu dịu, Diệp Vân Sơ cũng rất thích.

Có một lần, khi nàng đang ở hoa viên, “vừa hay” gặp Diệp Vân Tuyết. Khi đó Diệp Vân Tuyết chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, nhìn chằm chằm vào cái áo choàng trên người Diệp Vân Sơ, xem cả nửa ngày, mới nói:

-Cái kia, bản công chúa thích, mau cởi ra!

Diệp Vân Sơ nhìn “tên cướp” cướp đồ này, nói lại bình tĩnh, thản nhiên như thể cái áo đó là của ả vậy, ả phải đòi đồ của mình về bằng được, mà chẳng phải tranh cướp đồ của ai cả.

Áo choàng kia là Thất ca đưa cho nàng, tuy rằng nàng không chịu cho Diệp Vân Tuyết, nhưng Diệp Vân Tuyết thấy nàng cự tuyệt, then quá hóa giận, chỉ thẳng ngón tay vào mặt nàng, tức giận quát:

-Người đâu, còn đứng đó làm gì? Còn không mau cởi áo choàng kia ra cho bản công chúa?

Ả gầm lên, cung nữ, thái giám đi bên cạnh ả liền đồng loạt xông tới, lột áo choàng trên người Diệp Vân Sơ rất nhanh, giao cho Diệp Vân Tuyết.

Lấy được áo choàng, Diệp Vân Tuyết không vội rời đi, ả còn đứng tại chỗ, kiêu ngạo nhún mào, cười, lấy từ trong lòng một cái dao, một nhát rồi lại một nhát, trước mặt Diệp Vân Sơ, cắt nát cái áo choàng kia ra, cho tới khi từng mảnh vụn rơi xuống nền tuyết.

Gió lạnh gào thét, mang theo cái lạnh thấu xương, Diệp Vân Sơ lẳng lặng đứng ở đó, nhìn từng mảnh áo choàng bị cắt vụn trên nền tuyết, một khắc này, nàng chỉ cảm thấy cả người rét run, rét đến đau đớn. Nàng vẫn lẳng lặng nhìn cảnh ấy, lưỡi dao kia như cắt vào lòng nàng, cắt vụn lòng nàng thành ngàn vạn mảnh nhỏ.

Diệp Vân Tuyết chính là kẻ như vậy, chỉ cần ả vừa mất thứ gì đó, ả thà phá hủy nó chứ cũng không cho kẻ khác.

Năm đó ở An Khánh, nàng thể đơn lực bạc, không thể giữ lại thứ mà mình thích, giờ

nàng tuyệt đối không để xảy ra chuyện như vậy thêm 1 lần nữa. Năm ấy nàng đã thề với trời cao sẽ không để Diệp Vân Tuyết đoạt thứ nàng thích.

Nên lúc này đây, đối mặt với hành động ngang ngược của Diệp Vân Tuyết, nàng không hề bận tâm, ta sức rút tay về. Nhưng Diệp Vân Tuyết vốn ngang ngược, há có thể bỏ qua? Lập tức túm chặt Diệp Vân Sơ không tha, sau vài lần cũng túm được cánh tay đeo vòng của Diệp Vân Sơ.

Vòng tay này là vật duy nhất mà Đông Phương Ngưng tặng cho Diệp Vân Sơ, Diệp Vân Sơ trân trọng nó như tính mạng mình, sao có thể để Diệp Vân Tuyết đoạt đi? Diệp Vân Sơ lập tức cắn răng mạnh một cái, dùng sức lực cả người kéo mạnh, rút tay ra khỏi tay Diệp Vân Tuyết. Một tiếng thét “A” chói tai, Diệp Vân Tuyết bỗng nhiên mất trọng lực, lơ lửng một cái, ngã mạnh xuống mặt đất.

96. Chương 96: Ngang Ngược (2)

Nghe thấy Diệp Vân Tuyết hét chói tai, Diệp Vân Sơ cảm thấy không ổn, đang muốn đỡ Diệp Vân Tuyết dậy, không ngờ Diệp Vân Tuyết lại đứng lên trong nháy mắt, bước nhanh, tát mạnh một cái, một tiếng “bốp” vang lên, giáng một cái tát nặng nề lên mặt Diệp Vân Sơ.

Dù vậy, Diệp Vân Tuyết vẫn không chịu bỏ qua, giọng ả kêu lên:

-Tiện nhân, ngươi dám đẩy ta?

Còn muốn nâng tay đánh nàng, nhưng lần này chưa kịp thực hiện, tay ả vừa mới giơ lên đã bị một người túm chặt lấy, ả hét chói tai, giấy dựa, nhưng sao lại như thế? Có giấy thế nào đi chăng nữa cũng không thoát được.

-Điều phụ to gan, dám ở nơi này giở trò hành hung sao?

Một tiếng gầm vang lên, Diệp Vân Sơ kinh ngạc nhìn lại, đã thấy Hạ Vệ Lam đứng sau Diệp Vân Tuyết từ lúc nào. Gương mặt tuần mỹ lo lắng, giờ phút này lạnh lùng nhìn Diệp Vân Tuyết, vô cùng tức giận, căng thẳng.

Diệp Vân Tuyết đâu chịu nổi bị người ta đối xử như vậy, nghe Hạ Vệ Lam mắng ả là điều phụ, sao ả còn chịu được, tức giận hóa dại, quay phắt đầu, trừng mắt nhìn Hạ Vệ Lam, nhe nanh múa vuốt muốn đánh hắn, vừa đánh vừa giận dữ mắng:

-Người dám mắng bản công chúa, bản công chúa không tha cho người!

Tính nhẫn nại của Hạ Vệ Lam vốn không tốt, hắn vừa mới vào phủ đã tận mắt thấy Diệp Vân Tuyết hung hãn tát Diệp Vân Sơ một cái, hắn nhìn, trong lòng vốn đã nổi lên sát tâm, nữ nhân ác độc vô lý này lại dám đánh nữ nhân mà Hạ Vệ Lam hắn nhìn trúng?

Giờ phút này thấy Diệp Vân Tuyết còn muốn hành hung, sao hắn có thể kiềm chế được ngọn lửa giận dữ rực rạch trong lòng mình, hắn cúi đầu, nhanh chóng bắt chặt lấy cánh tay đang đánh người của Diệp Vân Tuyết, bẻ cổ tay Diệp Vân Tuyết, tiếng “rắc” vang lên, nghe như xương cốt nát bấy, với tốc độ sét đánh không kịp che tai, và một cái thật mạnh lên bản mặt Diệp Vân Tuyết.

Không ai có thể ức hiếp nữ nhân hắn nhìn trúng, càng không một ai có thể đụng tới nữ nhân của Hạ Vệ Lam hắn! Bất kể nữ nhân này là ai, có thân phận gì đi chăng nữa, cứ động vào Diệp Vân Sơ, hắn sẽ khiến ả hối hận! Ánh mắt nhìn Diệp Vân Tuyết đã có sát ý nồng đậm, giờ phút này sát tâm của Hạ Vệ Lam đã đẩy lên.

Diệp Vân Sơ đột nhiên nhìn Hạ Vệ Lam, lòng thấy nao nao, nàng thật không ngờ hắn sẽ xuất hiện ở đây.

Nhưng giờ nàng không thể nghĩ vì sao Hạ Vệ Lam lại tới đây, nhìn nét mặt giận không thể át, đầy sát khí của hắn, trong lòng nàng lại kinh sợ, nàng biết tính cách của Hạ Vệ Lam, Hạ Vệ Lam khác với kẻ khác, hắn là kẻ cay nghiệt, lòng dạ độc ác, nếu Diệp Vân Tuyết chọc giận hắn, chỉ sợ hắn sẽ hạ độc thủ với ả! Nghĩ đến đây, nàng không thể không vội ngăn Hạ Vệ Lam lại, quát:

-Tam điện hạ! Không được!

Diệp Vân Sơ đột nhiên ra tay ngăn trở, Hạ Vệ Lam có chút sửng sốt, đôi mắt hoa đào nhìn chằm chằm Diệp Vân Sơ, lạnh lùng nói:

-Ả đánh nàng.

Chỉ một câu đơn giản, nhưng lại làm lòng Diệp Vân Sơ hơi chấn động, nói:

-Nàng....

Diệp Vân Sơ đang muốn nói ra thân phận của Diệp Vân Tuyết, bỗng nghĩ tới việc Hạ Vệ Thần từng nói, chuyện hắn bị thương không thể để lộ ra ngoài, giờ nàng cũng không biết mục đích của Hạ Vệ Lam là gì, không thể tùy tiện tiết lộ thân phận của Diệp Vân Tuyết, vậy nên nàng dừng một chút rồi nói tiếp:

-Nàng ta dù sao cũng là nữ giới, Tam điện hạ không nên chấp nhặt với nàng, làm vậy sẽ mất thân phận.

Hạ Vệ Lam nghe vậy, khóe môi cười tà mỵ, hắn luôn phóng đảng không kiềm chế được, đạo đức lễ giáo này là cái thá gì, không cần biết Diệp Vân Tuyết là một thiếu nữ trẻ tuổi, cho dù là phụ nữ mang thai, mao phạm hắn, cũng chỉ có đường chết. Trong mắt hắn hiện giờ chỉ có Diệp Vân Sơ, cho dù Diệp Vân Tuyết là một mỹ nhân, hắn cũng không hề thương tiếc!

Diệp Vân Sơ thấy Hạ Vệ Lam tuy rằng ngừng tay, nhưng không có ý định buông Diệp Vân Tuyết ra, lòng nàng lập tức cũng cảm thấy có chút bất an, cắn môi, lại nói:

-Tam điện hạ, nàng ta cũng chỉ là vô tình, người không nên so đo với nàng....

Hạ Vệ Lam nhíu mày, hai mắt nhìn chằm chằm Diệp Vân Sơ, bỗng nhiên cười hài hước, thản nhiên nói:

-Nếu hoàng tẩu đã vì ả mà xin tha, vậy Bản Vương sẽ tha cho ả!

Nói xong hắn hất mạnh tay Diệp Vân Tuyết ra.

Diệp Vân Tuyết quá sợ hãi, ả thật không ngờ nam nhân tuấn mỹ mà yêu dị trước mặt lại không để ả vào mắt, chẳng những không để ả vào mắt mà còn vì nữ nhân ti tiện Diệp Vân Sơ này đánh ả! Nhất thời trong lòng ả đổ kỵ không chịu được, trong tâm bùng lên ngọn lửa hừng hực, ghen ghét đối với Diệp Vân Sơ lại tăng thêm vài phần.

Thoát khỏi sự kìm hãm của Hạ Vệ Lam, Diệp Vân Tuyết khó khăn lui ra phía sau vài bước, rốt cuộc không nhìn được đổ kỵ trong lòng, tức giận trừng mắt nhìn Diệp Vân Sơ, hung ác nói:

-Diệp Vân Sơ, người quả nhiên không hổ là con gái do nô tỳ hạ lưu sinh ra, mẫu thân của người không biết liêm sỉ, người cũng thế! Bất luận ở đâu cũng chụp vấy được lên người nam nhân! Đã là thê tử của người ta còn không biết giữ gìn chừng mực, quả nhiên là đồ hạ lưu vô sỉ!

Diệp Vân Sơ lặng im không nói, sắc mặt lạnh lùng, những câu chữ ác độc như thế Diệp Vân Tuyết cũng đã từng nói ở An Khánh, đối với nàng mà nói là chuyện thường như cơm bữa, nàng sớm đã hình thành thói quen, căn bản là chẳng có cảm giác gì. Nhưng Hạ Vệ Lam thì không, hắn vốn là kẻ đã tính là làm, sao có thể chịu đựng sự sỉ nhục này? Giờ phút này hắn lại gặp phải ả nữ nhân vô sỉ như thế, Diệp Vân Sơ vừa mới cứu ả, chẳng những ả đã không cảm kích, ngược lại còn ác khẩu với Diệp Vân Sơ, sao hắn có thể chịu đựng được? Lập tức cười lạnh một tiếng, quát:

-Tiện nhân, nếu người còn dám ác khẩu nói xấu Nhị hoàng tẩu, Bản Vương liền lấy cái mạng chó của người!

Đối mặt với ả đàn bà không thể nói lý như thế, một ngọn lửa đã bùng lên trong tâm Hạ Vệ Lam, mắt tràn đầy sát ý, Hạ Vệ Lam có tư thế như thế, nếu Diệp Vân Tuyết còn nói câu nữa, hắn liền vịn gậy cổ ả ta.

Đối mặt với sự uy hiếp của Hạ Vệ Lam, Diệp Vân Sơ không có chút sợ hãi, ngược lại càng thêm kích động sự đổ kỵ, ả khinh miệt liếc mắt nhìn Hạ Vệ Lam một cái, chanh chua nói:

-Hoàng tẩu? Diệp Vân Sơ, người đúng là đồ không biết xấu hổ, lúc trước ở An Khánh không biết liêm sỉ quyến rũ Thất ca, giờ đến Đông Ly, sao chưa gì đã quyến rũ được tiểu thúc đến đây thế này?

Lời này vừa nói ra, trong lòng Diệp Vân Sơ âm thầm kêu hồng rồi, nàng theo bản năng ngẩng đầu, đã thấy sắc mặt Hạ Vệ Lam tối sầm lại, nàng còn chưa kịp ngăn cản, đã thấy bóng người Hạ Vệ Lam chợt lóe, đến bên cạnh Diệp Vân Tuyết, ngay sau đó, Diệp Vân Tuyết hét lên một tiếng, ngã văng xuống dưới đất, gương mặt xinh đẹp của ả sưng vù, khóe môi thậm chí còn rỉ máu.

Hạ Vệ Lam cứ lạnh lùng như vậy đứng ở đó, trên gương mặt tuấn mỹ hiện rõ ý cười nhạt, ý cười đó trong mắt Diệp Vân Tuyết lại có thể làm ả sợ hãi đến vậy.

Diệp Vân Tuyết sợ, ả sợ thật sự. ả chưa từng nghĩ có ngày sẽ có kẻ đối xử với ả như vậy! Thậm chí ả còn có thể cảm nhận được sát ý của nam nhân này đối với ả, nếu ả nói thêm câu nữa, chắc chắn nam nhân này sẽ không do dự lấy mạng ả! Nước mắt hoảng sợ chảy xuống từ gương mặt Diệp Vân Tuyết, ả trốn to hai mắt nhìn Hạ Vệ Lam, một câu cũng không nói nên lời.

97. Chương 97: Ngang Ngược (3)

Diệp Vân Sơ cũng bị hành động bất thành linh của Hạ Vệ Lam dọa cho hoảng sợ, nhìn gương mặt sưng tấy của Diệp Vân Tuyết, lòng nàng chùng xuống, lấy thái độ của Hạ Vệ Thần với Diệp Vân Tuyết, nếu Hạ Vệ Lam làm Diệp Vân Tuyết bị thương, Hạ Vệ Thần sao có thể bỏ qua? Mà cuối cùng thì Hạ Vệ Lam cũng là đệ đệ của Hạ Vệ Thần, có lẽ Hạ Vệ Thần sẽ chẳng làm gì hắn ta, nhưng, Hạ Vệ Thần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng!

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ cũng chẳng quan tâm tới thứ khác, bước lên phía trước đỡ Diệp Vân Tuyết dậy, đang muốn hỏi ả có bị thương hay không, Diệp Vân Tuyết lại không chút cảm kích đẩy mạnh Diệp Vân Sơ ra, thù hận liếc mắt nhìn nàng một cái, kêu lên:

-Diệp Vân Sơ, người nhớ kỹ cho bản công chúa, bản công chúa tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người, người chờ xem.

Nói xong, ả cũng không dám dừng lại, vung ống tay áo, tức giận rời đi.

Ánh mắt Hạ Vệ Lam như bị che bởi một làn khói khi nhìn Diệp Vân Tuyết, trong lòng thật sự cảm thấy ghê tởm nữ nhân này đến cực điểm, nhưng lúc này tất cả vẫn còn trong kế hoạch của hắn, hắn không thể động tới ả, vậy nên sát ý trên mặt biến mất rất nhanh, nửa cười nửa không nhìn Diệp Vân Sơ, cũng không thêm để ý Diệp Vân Tuyết đi hay ở.

Đối mặt với Hạ Vệ Lam nửa cười nửa không kia, ánh mắt đầy sự trêu tức, trong lòng Diệp Vân Sơ cảm giác cực kỳ không tốt, nàng cố nén bất an trong lòng mình, hơi cúi người với Hạ Vệ Lam, nói:

-Đa tạ Tam điện hạ ra tay tương trợ, nô tỳ vô cùng cảm kích.

-Bản Vương giúp nàng cũng không ít, Sơ nhi, nếu là nàng thật sự cảm kích Bản Vương, vậy lấy thân báo đáp Bản Vương có được không?

Với lời nói cảm tạ của Diệp Vân Sơ, ngược lại Hạ Vệ Lam lại có ý cười lười biếng, miễn cưỡng nói.

Người Diệp Vân Sơ hơi cứng lại, cười miễn cưỡng, bất động thanh sắc, nói:

-Ôn cứu giúp của Tam điện hạ, nô tỳ không dám quên, mong rằng Tam điện hạ chỉ coi đây như chuyện vui đùa, tránh bị người ta đàm tiếu.

-Người ta đàm tiếu? Nếu Sơ nhi sợ việc này, vậy Bản Vương sẽ chờ ngày Sơ nhi lấy được hưu thư, khôi phục lại tự do, thế nào? Đến lúc đó Sơ nhi cũng chẳng còn lý do gì cự tuyệt Bản Vương nữa, phải không?

Ánh mắt nóng rực của Hạ Vệ Lam dừng trên gương mặt Diệp Vân Sơ, giọng điệu lạnh nhạt, giống như lơ đãng mà nói.

-Người....

Nghe hắn nói xong, trong lòng Diệp Vân Sơ hơi kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu, chống lại đôi mắt mắt đen bí hiểm của Hạ Vệ Lam. Nhìn hắn, trong lòng Diệp Vân Sơ ngạc nhiên nghi ngờ. Chuyện nàng cầu xin Hạ Vệ Thần cho nàng hưu thư, trừ Đông Phương Ngưng ra, ngay cả Thu Tứ cũng không thể biết được, Hạ Vệ Lam từ đâu mà biết chuyện này? Chẳng lẽ hắn thật sự cài mật thám bên cạnh mình? Nhưng đã nhiều ngày nay nàng không thấy có kẻ khả nghi nào, lúc trước khi thỉnh cầu với Hạ Vệ Thần, trong phòng ngủ cũng chỉ có hai người là nàng và hắn, không có kẻ thứ ba ở đây, tin tức của Hạ Vệ Lam cũng nhanh nhạy quá đi.

Vừa nghĩ tới việc có kẻ ở chỗ tối quan sát nhất cử nhất động của mình, Diệp Vân Sơ cảm thấy cả người ớn lạnh, cảm giác ấy thấu tận xương tủy.

Tựa như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Lam nở nụ cười, cười đến tà mị. Hắn chậm rãi dùng đầu ngón tay vén sợi tóc vương bên má Diệp Vân Sơ, thản nhiên nói:

-Bản Vương đã từng nói, nàng là của Bản Vương, nhất cử nhất động của nàng đều ở trong mắt Bản Vương, Sơ nhi, đừng vọng tưởng thoát khỏi ta, nếu nàng muốn cùng ở một chỗ với Đông Phương Ngưng, kết quả cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi!

Giọng điệu của Hạ Vệ Lam lạnh nhạt, lời nói ra ẩn chứa lạnh lẽo, sự lạnh lẽo ấy xuyên thấu qua đáy lòng Diệp Vân Sơ.

Diệp Vân Sơ theo bản năng lui về phía sau vài bước, rốt cuộc không nhịn được mà trách mắng:

-Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?

-Sơ nhi, thứ mà Bản Vương muốn, trong lòng nàng hiểu rõ! Bản Vương nói cho nàng biết, thứ mà Bản Vương không chiếm được, kẻ khác cũng đừng mơ mà có, vì thứ mà Bản Vương không chiếm được, tất cả đều bị Bản Vương phá hủy!

Nói tới đây Hạ Vệ Lam lại cười, bỗng nhiên túm chặt lấy bả vai Diệp Vân Sơ, dùng sức kéo nàng vào trong lòng, trán hắn chạm vào trán nàng, chậm rãi nói:

-Mỹ mạo mỹ lệ như thế, bị hủy thật sự rất đáng tiếc, Sơ nhi, hy vọng nàng không làm Bản Vương thất vọng!

Nói xong, hắn chậm rãi hôn lên gò má nàng, sau đó buông nàng ra, cười lớn xoay người rời đi.

Diệp Vân Sơ kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của Hạ Vệ Lam, bất an trong lòng càng thêm nhiều, như có chuyện gì không tốt sắp sửa xảy ra, chuyện ấy sẽ hủy mọi hy vọng của nàng, phá hủy tất cả mọi thứ của nàng!

Theo phản ứng bản năng, nàng nhanh chóng nắm chặt tay lại, người hoảng sợ run lên nhẹ. Không, không được! Nàng không muốn vừa rời khỏi hang cọp đã sa vào miệng sói! Nếu như có thể thuận lợi thoát khỏi tay Hạ Vệ Thần, nàng cũng không muốn mình rơi vào tay Hạ Vệ Lam! Nếu nói nàng sợ Hạ Vệ Thần, thì đối với Hạ Vệ Lam, nàng vô cùng sợ hãi, rất rất sợ hãi! Sự sợ hãi như vậy, khi hắn từng định cưỡng hiếp nàng thì đã khắc sâu vào xương tủy! Hạ Vệ Lam giống như một cơn ác mộng bám riết lấy nàng, bất kể nàng có giãy dụa thế nào, phản kháng thế nào đi chăng nữa cũng không trốn thoát!

Nam nhân này quá mức thần bí, quá mức tàn nhẫn, rất đáng sợ! Hắn giống như quỷ hồn, nhìn không thấy, sờ không rõ, không chỗ nào là không xuất hiện, dây dưa với nàng, mãi cho tới thời khắc mấu chốt liền cho nàng một kích chí mạng, đẩy nàng xuống địa ngục thâm sâu.

Chậm rãi vuốt ve chiếc vòng trên cổ tay, Diệp Vân Sơ theo bản năng nắm thật chặt lại. Nhớ lại lời nói ban nãy của Hạ Vệ Lam, lòng nàng hoảng loạn, đối với lựa chọn của bản thân có chút dao động. Khi hưu thư ở trong tay nàng, thật sự nàng có thể vượt qua mọi trở ngại để ở bên cạnh Đông Phương Ngưng không? Với tính cách của Hạ Vệ Lam, nếu hắn đã nói với nàng như vậy, sao hắn có thể dễ dàng buông tha cho nàng? Nếu như hắn ngáng trở, lấy thân phận Hoàng tử của hắn, muốn chia rẽ nàng và Đông Phương Ngưng phải nói là vô cùng dễ dàng, đến lúc đó nàng biết làm thế nào?

Thất ca từng nói, đợi đến mùa xuân, huynh ấy sẽ tới đón nàng, nhưng thật sự nàng có thể rời bỏ người mình yêu để đi theo Thất ca sao? Nếu như thế, lúc đó nàng nên đổi mặt với tình cảm của Thất ca như thế nào?

Nghĩ đến đây, Diệp Vân Sơ không khỏi nhớ tới cảnh tượng khi nãy, Hạ Vệ Lam làm Diệp Vân Tuyết bị thương, tuy rằng chỉ là vết thương nhỏ trên da thịt, nhưng với tính tình của Diệp Vân Tuyết, chịu nổi nhục lớn thế này, ả có thể bỏ qua? Khẳng định với tính cách đó, tuyệt đối không im chuyện này đi, giờ phút này có lẽ đã khóc lóc kể khổ trước mặt Hạ Vệ Thần, thêm mắm dặm muối chỉ trích nàng. Nếu là như vậy, chỉ sợ nàng không thể bình an....

Trong lòng đầy sầu lo, Diệp Vân Sơ cũng không thể tưởng tượng nổi chuyện sắp xảy ra, nàng chỉ cảm thấy mọi chuyện giống như mạng nhện, bao chặt lấy nàng, bó nàng ở giữa, nàng muốn giãy dụa, muốn chạy trốn, nhưng lực bất tòng tâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình rơi vào đó, bất lực.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ không khỏi thở dài một hơi, sau này chỉ sợ sẽ không bình yên, chỉ hy vọng nàng có thể thuận lợi nhận được hưu thư, rời xa chốn thị phi này.

98. Chương 98: Ác Độc (1)

Miệng vết thương của Hạ Vệ Thần ngày ngày đều thay thuốc đúng giờ, vì Lâm đại phu không tiện đến phủ mỗi ngày, nên chuyện này liền do Diệp Vân Sơ và Diệp Vân Tuyết đảm nhận.

Vì lúc trước Diệp Vân Tuyết nói rằng mình sợ máu, nên việc thay thuốc mấy ngày đầu đều do Diệp Vân Sơ làm hết. Mà Hạ Vệ Thần rất căm ghét việc Diệp Vân Sơ thay thuốc cho hắn. Không biết tại sao, mỗi lần tay Diệp Vân Sơ lơ đãng chạm vào da thịt của hắn, trong tim hắn bỗng cảm thấy rối loạn khó hiểu, khiến hắn cảm giác rất khó chịu. Cảm giác khó hiểu ấy, hắn lý giải nó là cảm giác căm ghét, vì chủ nhân của đôi tay ấy lại là một nữ tử thủy tính dương hoa*, đôi tay ấy sớm đã dơ bẩn không thể chịu nổi, không biết đã chạm vào bao nhiêu kẻ rồi. Hắn chê nàng bẩn, ghê tởm sự đụng chạm của nàng.

Vì thế, việc thay thuốc này liền đổi cho Diệp Vân Tuyết làm. Thuở nhỏ Diệp Vân Tuyết vốn được nuôi dưỡng chiều, giờ vẫn vậy, chỉ có kẻ khác hầu hạ nàng ta, làm gì có chuyện nàng ta hầu hạ người khác? Lúc trước là vì ngại nhìn thấy miệng vết thương hư thối, lấy có sợ máu, để Diệp Vân Sơ thay thuốc, nhưng giờ thấy Hạ Vệ Thần căm ghét Diệp Vân Sơ, đành miễn cưỡng vì Hạ Vệ Thần mà thay thuốc. Nhưng chính nàng ta cũng không hiểu nặng nhẹ thế nào, mỗi lần thay thuốc đều làm miệng vết thương cực kỳ đau, mỗi động tác như thể dùng hết sức mà ấn, chẳng biết mềm nhẹ là gì, khiến Hạ Vệ Thần đau đến mức toát mồ hôi lạnh.

“Á”, một cơn đau kịch liệt truyền, Hạ Vệ Thần không nhịn được phải hít vào một ngụm khí.

-Điện hạ, có phải thiếp làm chàng đau không?

Diệp Vân Tuyết nghe tiếng Hạ Vệ Thần hít một hơi, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ mặt lo lắng, đôi mắt trong nháy mắt mờ hơi nước.

Gương mặt uy nghiêm của Hạ Vệ Thần tái nhợt, lắc đầu. Thấy dáng vẻ nàng ta lo lắng khóc lóc, hẳn thật sự không đành lòng trách nàng, dù sao nàng cũng là công chúa được nuông chiều từ bé, giờ để nàng thay thuốc ỉnh, đã khiến nàng ấy ảm ức lắm rồi. (Qe)

Diệp Vân Tuyết thấy Hạ Vệ Thần lắc đầu, nét mặt càng thêm tủi thân áy náy, nàng ta cụp mắt xuống, mềm mỏng nói:

-Thật xin lỗi, là thiếp không tốt, đã làm chàng đau, đúng là tay chân thiếp chẳng làm được việc gì....

Nàng ta thầm trách bản thân, cúi thấp đầu, giống như đang khóc thút thít, cũng chỉ trách tay mình không thể rèn sắt thành thép**.

Nàng ta vừa mới nâng tay đã bị Hạ Vệ Thần bắt được. Nàng ta chậm rãi ngẩng đầu, Hạ Vệ Thần vừa liếc mắt một cái đã có thể thấy gương mặt sưng đỏ của nàng ra, cổ tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc cũng có vết hằn đỏ, đây vốn là một vết thương nhẹ, nhưng Hạ Vệ Thần lại cực kỳ đau lòng, hỏi:

-Tuyệt nhi, vết thương trên mặt nàng là sao vậy?

Một câu, như làm lòng Diệp Vân Tuyết xúc động, chỉ thấy hốc mắt nàng ta đỏ lên, nước mắt như những hạt ngọc thi nhau tuôn rơi, một giọt rồi lại một giọt rơi xuống người hắn, nàng ta tủi thân rơi lệ, nhưng không trả lời Hạ Vệ Thần.

-Rất cuộc sao lại thế này? Sao nàng lại bị thương? Có phải vì ả đàn bà kia hay không?

Thấy Diệp Vân Tuyết chỉ khóc đầy thương tâm mà không nói, Hạ Vệ Thần càng lo lắng gặng hỏi.

Điều đầu tiên mà hắn nghĩ tới chính là chuyện Diệp Vân Sơ khiến Tuyết nhi của hắn bị thương. Không biết tại sao, hắn có thói quen áp đặt mọi tội lỗi lên người Diệp Vân Sơ, cho dù là bất kỳ lúc nào, lòng hắn đều nghĩ rõ ràng là nàng một cách khó hiểu, miệng hắn vẫn như trước, không thể khống chế mà trách móc nàng, thậm chí hắn không thể kiểm chế chính mình mà chọc tức nàng.

Diệp Vân Tuyết vẫn im lặng không nói, nàng ta không trả lời câu hỏi của hắn, cũng không lắc đầu phủ nhận, chỉ khẽ khóc, thoát nhìn nhỏ nhẹ đáng yêu. Trò xiếc như vậy, vốn là sở trường của nàng ta, là thủ đoạn từ nhỏ đã dùng. Mới hi này, sở dĩ nàng ta không trực tiếp đi tìm Hạ Vệ Thần khóc lóc kể lể, cũng là vì muốn đạt hiệu quả như vậy, thủ đoạn nhỏ như vậy, đối với nàng ta mà nói vô cùng quen thuộc.

-Tuyệt nhi, nói cho Bản Vương viết, là ai làm nàng bị thương, Bản Vương sẽ làm chủ cho nàng!

Hạ Vệ Thần thấy Diệp Vân Tuyết khóc thương tâm như vậy, lòng lại càng thêm đau, trong lòng hắn liền có kết luận phán đoán của mình là đúng, là Diệp Vân Sơ ức hiếp Tuyết nhi của hắn, bằng không, nếu Tuyết nhi phải chịu ảm ức, cần gì phải cố gắng nín nhịn không chịu mở miệng nói cho hắn nghe? Là vì nàng ta muốn bảo vệ Diệp Vân Sơ, Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng là tỷ tỷ của nàng. (qe + 1)

Nghĩ vậy, Hạ Vệ Thần lại càng cảm thấy phán đoán của mình không hề sai, thấy Diệp Vân Tuyết khóc không dứt, hắn lại bị kích động, muốn ôm chặt lấy nàng ta vào lòng, bảo vệ thật tốt, an ủi nàng, cũng không lường trước, vì động tác của hắn, miệng vết thương lại càng thêm đau đớn.

Thấy Hạ Vệ Thần yêu mến mình như vậy, Diệp Vân Tuyết khóc càng thêm lợi hại hơn, cẩn thận giúp hắn nằm xuống xong, nước mắt lại lăn chảy xuống, giống như cực kỳ đau lòng, lại vô cùng tủi thân, nói:

-Điện hạ, Tuyết nhi biết chàng quan tâm đến Tuyết nhi, nhưng giờ chàng còn đang bị thương, phải cẩn thận thân mình....

Nói xong lại rừ mi xuống, vô cùng uất ức, nói tiếp:

-Chuyện của Tuyết nhi không hề có liên quan gì tới Vân Sơ cả....

Nàng ta nói cực kỳ tài tình, thậm chí còn vì Vân Sơ mà giải vây, lời nàng ta nói rõ ràng là muốn giải vây cho Diệp Vân Sơ, thực chất là nói cho Hạ Vệ Thần nghe, vết thương trên mặt nàng ta, có liên quan tới Diệp Vân Sơ.

Nàng nói như vậy, Hạ Vệ Thần đương nhiên bị ý trong lời của nàng ta xỏ mũi. Lại xác định suy nghĩ của mình không hề sai, là Diệp Vân Sơ làm Tuyết nhi của hắn bị thương, mà sở dĩ Tuyết nhi không muốn nói, là vì muốn bảo vệ Diệp Vân Sơ! Tuyết nhi của hắn lương thiện, đơn thuần trong sáng như vậy, ả đàn bà đáng ghét kia dám làm Tuyết nhi của hắn bị thương!

Nghĩ vậy, lửa giận trong lòng Hạ Vệ Thần càng bùng lên dữ dội, nổi hận đối với Diệp Vân Sơ càng thêm căng thẳng.

Hắn hít thật sâu một hơi, đáy mắt giấu sự tức giận với Diệp Vân Sơ, dịu dàng lau nước mắt trên gương mặt Diệp Vân Tuyết, an ủi:

-Tuyết nhi đừng khóc, Bản Vương nhất định sẽ đòi lại công bằng cho nàng!

Diệp Vân Tuyết khóc như hoa lê đọng nước mưa, nước mắt lã chã, cực kỳ tủi thân vì người vào trong ngực hắn, vẫn im lặng không nói, chỉ là khóc đến mức làm vỡ lòng người.

Hạ Vệ Thần bị việc nàng ta khóc lóc làm tim nát vụn, hắn dịu dàng vỗ nhẹ vai nàng ta, muốn an ủi, nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, hắn mạnh mẽ ngồi dậy, muốn dùng ống tay áo lau lệ cho nàng ta, cũng không ngờ, theo động tác của hắn, một túi hương màu hồng nhạt rơi ra từ trong ngực hắn.

Đột nhiên túi hương rơi xuống, Hạ Vệ Thần theo bản năng muốn tự tay nhặt lên, cũng không ngờ đôi mắt sắc của Diệp Vân Tuyết đã nhìn thấy, nhặt túi hương lên trước một bước, nín khóc mỉm cười, nói:

-Điện hạ, chàng là một nam nhân, sao lại giấu trong lòng thứ của nữ nhi thế này?

Nhìn thấy Diệp Vân Tuyết nhặt túi hương lên trước, Hạ Vệ Thần nở nụ cười, cười đến cảnh đẹp ý vui, hắn bỗng nhiên chờ mong được nhìn thấy nét mặt của Tuyết nhi khi nhìn thấy túi hương này.

Diệp Vân Tuyết chỉ thấy hắn cười không nói, trong lòng ẩn giấu hờn giận, nàng ta bĩu môi, chanh chua nói:

-Hừ, thiếp thật muốn gặp người đó, là nữ nhân nào có thể làm cho điện hạ để tâm như vậy.

Nói xong, nàng ta cũng không hề để ý tới Hạ Vệ Thần, cầm túi hương này lên quan sát thật kỹ.

Túi hương làm bằng gấm màu hồng nhạt, khi cầm lên, túi hương tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, vật này được làm vô cùng tinh xảo khéo léo, phía dưới túi hương, người ta còn tỉ mỉ thêu một đóa hoa sen tuyết nhỏ. Nhìn đóa sen tuyết này, tim Diệp Vân Tuyết trong nháy mắt như bị đâm một nhát, sắc mặt nàng ta trong chốc lát trở nên trắng bệch, đổ kỵ trong lòng nàng ta lại càng giống như thủy triều ập tới mãnh liệt!

99. Chương 99: Ác Độc (2)

Túi hương này nàng ta nhận ra, cho dù có hóa thành tro, nàng ta cũng nhận ra! Đó là túi hương chính tay Diệp Vân Sơ tự thêu, đóa hoa sen tuyết tinh xảo kia chính là bằng chứng! Khi còn ở An Khánh, nàng ta không chỉ một lần muốn phá hỏng túi hương của Diệp Vân Sơ, nhưng nhiều lần, vào đúng lúc nàng ta xuống tay, Thất ca lại xuất hiện ngăn cản, sau đó Diệp Vân Sơ bị người ta làm nhục ở chùa An Quốc, trong lòng nàng ta cũng cảm thấy dễ chịu, không hề suy nghĩ đến những việc có liên quan tới túi hương này nữa, không thể ngờ, nàng ta lại nhìn thấy nó trong hoàn cảnh này, hơn nữa, túi hương này còn được Hạ Vệ Thần cất giữ bên người!

Nhìn túi hương trong tay, Diệp Vân Tuyết hận nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm nguyện rửa ác độc:

-Diệp Vân Sơ! Hay ột Diệp Vân Sơ! Ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!

Hạ Vệ Thần tất nhiên không bỏ qua bất cứ nét mặt nào của Diệp Vân Tuyết, giờ khắc này thấy sắc mặt Diệp Vân Tuyết trắng bệch, trong mắt tràn ngập hận ý. Nhưng mà nét mặt ấy ở trong mắt hắn lại có cách giải thích khác. Lúc trước, ở sau núi chùa An Quốc, hắn từng hung hãn hủy sự trong sạch của nàng ta,

trong mắt nàng, hẳn là một tội nhân tội ác tày trời, giờ khắc nhìn thấy túi hương kia, nét mặt ấy là việc hoàn toàn bình thường.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Vân Tuyết, trong lòng Hạ Vệ Thần cảm thấy vô cùng áy náy, hẳn hử then nhìn nàng ta, đang muốn xin lỗi, cầu xin nàng ta tha thứ, mà hắn mới mở miệng, ngoài cửa lại truyền đến tiếng nói thị vệ thông báo:

-Chủ nhân, Đông Phương công tử tới.

Lời thị vệ dứt, Đông Phương Ngưng liền đi vào, chàng thần nhiên đứng ở một bên, liếc mắt nhìn Diệp Vân Tuyết, trong mắt bỗng hiện lên chán ghét không dễ nhận thấy, sau đó mới dừng ánh mắt trên người Hạ Vệ Thần, nhẹ giọng hỏi:

-Điện hạ, mấy ngày gần đây tình trạng vết thương thế nào? Có chuyển biến gì tốt đẹp không?

Nhìn thấy người đến là Đông Phương Ngưng, sắc mặt Hạ Vệ Thần dần hòa hoãn trở lại, nói:

-Vết thương đã không còn gì đáng ngại. Ngưng huynh, trước đó vài ngày nghe nói trong người huynh không khỏe, sao hôm nay lại tới đây?

Đông Phương Ngưng cười cười, đang muốn nói chuyện, lúc này Diệp Vân Tuyết bỗng nhiên cắt ngang, nói:

-Có điều điện hạ không biết, lần này Đông Phương công tử tới đây, chỉ sợ là có việc muốn tìm Vân Sơ? Vân Sơ vừa mới rời đi, phỏng chừng là về phòng rồi.

Nghe Diệp Vân Tuyết nói xong, Đông Phương Ngưng nhíu nhíu mày, đang muốn giải thích, đã thấy Hạ Vệ Thần giận tái mặt, hỏi:

-Ngưng huynh, huynh đến tìm người đàn bà kia?

Đông Phương Ngưng nao nao, nói theo bản năng:

-Ngày ấy Lâm đại phu có nói khí sắc Vương phi nương nương không tốt, tại hạ tới thăm điện hạ, vừa tiện đưa cho Vương phi chút thảo dược mà thôi...

Lời Đông Phương Ngưng còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng Diệp Vân Tuyết cười quái lạ, nói:

-Đông Phương công tử thật quan tâm tới Vân Sơ, chẳng trách ngày ấy khi công tử rời đi, Vân Sơ tự mình đuổi theo đưa tiễn.

Lời này vừa nói ra, bầu không khí trong phòng bỗng trở nên khẩn trương, sắc mặt Hạ Vệ Thần u ám, cả người như tỏa ra luồng không khí lạnh, hắn lạnh lùng nhìn Đông Phương Ngưng, trong mắt có hoài nghi, lại có phần nộ nhiều hơn. Không biết vì sao, khi hắn nghe thấy Đông Phương Ngưng đến đây vì Diệp Vân Sơ, trong lòng hắn bỗng giằng co, dâng lên tức giận, thậm chí còn có một chút đổ kỵ, ghen tức.

Nhìn sắc mặt Hạ Vệ Thần không tốt, lòng Đông Phương Ngưng bỗng chùng xuống, chàng đang muốn giải thích rõ, lại nghe thấy Diệp Vân Tuyết thêm mắm dặm muối, vẻ mặt vô tội, nói:

-Có thể khiến Đông Phương công tử quan tâm như thế, Vân Sơ thật sự là có phúc, điện hạ, chàng nói xem có phải không?

Lời nói Diệp Vân Tuyết như lơ đãng, nhưng thật ra ý vị thâm trường. Nàng ta muốn ám chỉ cho Hạ Vệ Thần, rằng Đông Phương Ngưng và Diệp Vân Sơ có mối quan hệ không minh bạch. Tâm tư nàng ta ác độc, ngày hôm trước lại tình cờ nhìn thấy Diệp Vân Sơ tiễn Đông Phương Ngưng ra phủ, thấy Diệp Vân Sơ và Đông Phương Ngưng cười cười nói nói, hờ hững không để ý gì tới nàng ta, lòng bỗng thấy không vui, giờ phút này vừa hay nói ra việc này trước mặt Hạ Vệ Thần, hắt mạnh nước bắn lên người Diệp Vân Sơ, ướm từ đầu tới chân.

Trong lòng Đông Phương Ngưng khiếp sợ, chàng thật không ngờ, Diệp Vân Tuyết lại là nữ nhân ngoan độc đến thế. Tính cách chàng vốn lạnh nhạt, nhưng cực kỳ căm ghét nữ nhân bề ngoài hiền lành như Phật nhưng lại hay gây chuyện thị phi, lúc vừa mới vào, chàng thấy hốc mắt Diệp Vân Tuyết phấp phồng, giống như bị ám ức gì đó, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu. Lại không thể tưởng tượng được, một nữ tử nhìn yếu đuối như vậy lại là một độc phụ cực kỳ ác độc.

Nhớ lại ngày ấy, Diệp Vân Tuyết ở trong phòng ăn diễn cái vẻ chanh chua, khoa chân múa tay trước mặt Diệp Vân Sơ, còn có cả ánh mắt oán độc, giờ phút này, gương mặt ở trước mắt Hạ Vệ Thần lại nhẹ nhàng đáng yêu như thế, trước sau quả thật là hai người khác nhau.

Nghĩ đến đây, dù tính tình ngày thường của Đông Phương Ngưng có thể nào đi chăng nữa cũng không kìm được sự giận dữ trong lòng, lạnh giọng hừ một tiếng?:

-Tại hạ sao dám mạo phạm Vương phi nương nương? Chỉ trong sạch là đến đưa thuốc mà thôi! Công chúa Vân Tuyết, muốn nói, cũng không thể nói lung tung được!

-Thật không? Nàng Vương phi của Bản Vương, nếu nàng ấy không khỏe, sao lại không nói với Bản Vương?

Mặt Hạ Vệ Thần lạnh nghiêm, lạnh lùng hỏi, vốn bị thương nên sắc mặt càng thêm nhợt nhạt, vô cùng khó coi. Vương phi của hắn không khỏe mà lại lừa hắn, để nam nhân khác đưa thuốc cho nàng, nữ nhân không biết liêm sỉ ấy rốt cuộc đặt hắn ở chỗ nào?

Diệp Vân Tuyết thấy Hạ Vệ Thần tức giận, trong lòng mừng thầm, lại ra vẻ lo lắng, cầm tay Hạ Vệ Thần, nói:

-Điện hạ, chàng đừng tức giận, có lẽ là Vân Sơ sợ chàng lo lắng, nên mới làm phiền Đông Phương công tử, hơn nữa Đông Phương công tử cũng chỉ tới đưa thuốc mà thôi, chuyện này cũng không thể chứng minh được việc gì, ngày đó khi Vân Sơ tiễn Đông Phương công tử rời khỏi phủ cũng không nói gì cả, lúc ấy Tuyết nhi cũng nhìn thấy....

Diệp Vân Tuyết nói chuyện này, chẳng khác gì lửa đổ thêm dầu, nàng ta giống như đag an ủi Hạ Vệ Thần, nói tốt cho Diệp Vân Sơ, thực chất cũng là châm ngòi khiến Hạ Vệ Thần tức giận. Nghe lời này xong, sắc mặt Hạ Vệ Thần càng thêm khó coi, vô cùng giận dữ.

Mà trong lòng Đông Phương Ngưng cũng tức giận, dù chàng có bình tĩnh đến mức nào, giờ phút này cũng không thể nhẫn nhịn được, phần nộ nói:

-Công chúa Vân Tuyết, người nói hươu nói vượn, đâm bị thóc chọc bị gạo, trái phải lẫn lộn là có ý gì? Vương phi có lòng tốt tiễn tại hạ ra phủ, lúc này người lại uốn lưỡi làm đủ trò, thật sự là rất mất thân phận!

-Người, người....

Diệp Vân Tuyết nghe Đông Phương Ngưng nói xong, hai mắt rưng rưng, vẻ mặt tủi thân. Nàng ta yên lặng nhìn Đông Phương Ngưng, giống như không tin Đông Phương Ngưng dám nói với nàng ta như vậy. Nước mắt chậm rãi chảy xuống trên gương mặt, qua một lúc lâu, nàng ta mới nghẹn ngào nói:

-Đông Phương công tử sao lại ác khẩu với Tuyết nhi như vậy? Tuyết nhi ăn ngay nói thật, chưa từng nói Vân Sơ tiễn Đông Phương công tử có gì thị phi, Tuyết nhi nói ra chuyện này cũng chỉ là vô ý vô tâm, rốt cuộc Tuyết nhi đã làm sai chuyện gì, sao Đông Phương công tử phải giận chó đánh mèo như vậy với Tuyết nhi?

Đông Phương Ngưng quả thật không thể tin, chàng thật không ngờ Diệp Vân Tuyết lại mặt dày vô sỉ đến thế, nói khóc liền khóc, giống như bị người ta nói oan, vô cùng tủi thân, nói như thể nàng ta là người vô tội nhất, mà điều chàng nói về Diệp Vân Tuyết lại là việc ác hơn cả mười tội nặng nhất, làm chuyện đại nghịch bất đạo.

100. Chương 100: Ác Độc (3)

Trong lòng Đông Phương Ngưng giận dữ, trừng mắt nhìn Diệp Vân Tuyết. Nếu không phải tâm tư chàng luôn luôn cẩn thận, bí mật, không phải người xúc động, giờ phút này chỉ sợ đã bắt Diệp Vân Tuyết ra làm trăm mảnh, trút hết nỗi hận trong lòng. Nhưng dù là như vậy, giờ phút này chàng giận không thể át. Chàng hít thật sâu một hơi, đang muốn mắng mỗ giận dữ, lại nghe tiếng người cười lạnh, nói:

-Ác phụ này, tâm tư độc ác, sao? Định gây thị phi gì ở trong này?

-Người, là người! Vừa nãy ta chỉ khuyên Vân Sơ vài câu, người liền giúp Vân Sơ đánh ta, ta cũng không so đo với người, chẳng lẽ giờ người còn muốn đánh ta ở đây sao?

Diệp Vân Tuyết đột nhiên thấy Hạ Vệ Lam từ ngoài cửa đi vào, trong lòng kinh sợ, nhưng rất nhanh đè xuống, oan ức kêu lên.

-Điều phụ khá lắm! Lật ngược phải trái thật không nhỏ! Sao? Lúc trước ngươi vừa mới nói xấu Ngưng huynh và Nhị hoàng tẩu, chẳng lẽ giờ muốn nói xấu Bản Vương sao? Lòng của ngươi thật ra ác độc, hoàn toàn không coi Nhị hoàng tẩu là tỷ muội của ngươi!

Đối mặt với lời lên án của Diệp Vân Tuyết, Hạ Vệ Lam cười lạnh lùng, lạnh giọng nói.

Hắn một câu ác phụ, hai câu điều phụ, Diệp Vân Tuyết vô cùng giận dữ, trong lòng oán hận đến cực điểm, nhưng giờ Hạ Vệ Thần đang còn ở đây, nàng ta không thể lên cơn được, đành phải nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn Hạ Vệ Thần, khóc lóc mà nói:

-Điện hạ, chàng xem, sao Tam điện hạ phải nhằm vào thiếp? Lúc này hắn đánh cũng đánh, mắng cũng mắng rồi, chẳng lẽ không cho thiếp nói được nửa chữ sao?

Mặt Hạ Vệ Thần lạnh nghiêm lại, kỳ thật giờ khắc này tim hắn đã sớm hỗn loạn từ lâu, lúc trước là vì Đông Phương Ngưng, giờ lại mọc thêm một Hạ Vệ Lam, tất cả đều có quan hệ không rõ ràng với Vương phi của hắn, trong lòng hắn tức giận, bỗng nhiên lại càng thêm tức giận với Diệp Vân Sơ, xem ra, hắn thật đúng là đã coi thường ả đàn bà kia, ả ta dùng trăm phương ngàn kế, chẳng lẽ chỉ vì chằm ngòi nổ trong mối quan hệ giữa hắn, Đông Phương Ngưng và đệ đệ của hắn? Nếu đúng như lời này, rắp tâm của người đàn bà kia thật lớn!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hạ Vệ Thần càng thêm khó coi, hắn lạnh giọng quát:

-Đủ rồi, Tam hoàng đệ, rốt cuộc đệ muốn nói gì? Tuyết nhi là Vương phi chưa qua cửa của Bản Vương, cũng là hoàng tẩu về sau của đệ, sao đệ có thể đánh nàng, bất kính với nàng như thế?

-Hoàng tẩu?

Nghe Hạ Vệ Thần nói xong, đôi mắt Hạ Vệ Lam hí lại, cười tà mỵ, nói:

-Độc phụ như thế, thần đệ khuyên Nhị hoàng huynh không nên rước về thì hơn! Độc phụ hại nước như ả, sao xứng trở thành Hoàng tẩu của Hạ Vệ Lam ta? Để tránh ngày sau ả trở thành tai họa của Đông Ly, hôm nay thần đệ sẽ ra tay giúp hoàng huynh diệt trừ ả!

Nói xong, bóng người hắn chợt lóe, đầu ngón tay thon dài bóp chặt lấy cổ Diệp Vân Tuyết.

-Tam hoàng đệ! Ngươi làm cái gì vậy? Mau thả Tuyết nhi ra!

(Ồ bấy bì, bóp chết nó đi, á á á!!!)

Hạ Vệ Thần nhìn hành động của Hạ Vệ Lam, trong lòng kinh hãi, hắn thật không ngờ Hạ Vệ Lam lại có thể lớn mật như vậy, trước mặt hắn hạ thủ giết Diệp Vân Tuyết. Mắt thấy Hạ Vệ Lam bóp chặt cổ Diệp Vân Tuyết, hắn rốt cuộc bất chấp vết thương trên người, ngồi bật dậy từ trên giường, nháy mắt máu tươi thấm đỏ băng gạc, giống như một đóa hoa đỏ tươi nở rộ trước ngực, giận dữ nói:

-Làm càn! Trong mắt ngươi không còn hoàng huynh là ta đâu nữa sao?

Thấy Hạ Vệ Thần tức giận như thế, trong lòng Hạ Vệ Lam cũng hơi kinh hãi, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, hắn đối với lời nói của Hạ Vệ Thần coi như tai điếc mắt ngơ, đầu ngón tay thon dài dùng sức vẫn bóp lấy cổ Diệp Vân Tuyết, hắn lạnh lùng cười, ánh mắt dừng trên gương mặt Diệp Vân Tuyết, thấy Diệp Vân Tuyết như hoa lê đọng nước mưa, đầm đìa đáng yêu, giống như vô cùng tủi thân, lại tựa như chim nhỏ bị hoảng sợ. Nếu không phải hắn vừa thấy đáng vẻ hung ác mãnh liệt của ả đối với Diệp Vân Sơ, chỉ sợ hắn cũng sẽ bị gương mặt này lừa phỉnh.

Miệng và tâm không giống nhau, nữ nhân tâm kế biến hóa như thế này, hại nước như vậy, với mức độ mà Hạ Vệ Thần để ý ả, sự tồn tại của ả cũng không chỉ đơn giản là uy hiếp một mình Diệp Vân Sơ, lúc trước, Hạ Vệ Thần vì ả mà không nghe Phụ hoàng khuyên can, dám xuất binh giúp An Khánh bình định nội loạn, lại vì ả mà đắc tội với Bắc quốc, người Diệp Vân Tuyết nguy hại tới không chỉ một người, thậm chí còn nguy hại cho cả Đông Ly, đặt Đông Ly vào tình thế nước sôi lửa bỏng!

Dù rằng hắn căm ghét Hạ Vệ Thần, đối nghịch với hắn ta đủ chuyện, nhưng cuối cùng thì hắn ta cũng là ca ca ruột thịt của hắn, có cùng mối quan hệ huyết thống với hắn, không thể tách bỏ, hắn có thể đoạt hết mọi thứ trong tay hắn ta, nhưng hắn cũng không thể nhìn Hạ Vệ Thần bị hủy trong tay một nữ nhân rắn rết! Nên trước khi đoạt hết tất cả của Hạ Vệ Thần, hắn phải hủy diệt nữ nhân này trước đã!

Nghĩ vậy, Hạ Vệ Lam cười lạnh lùng, đôi mắt hoa đào tỏa ra sát khí mãnh liệt, tay hắn bóp cổ Diệp Vân Tuyết càng thêm chặt.

Diệp Vân Tuyết quá sợ hãi, nàng ta hoảng sợ nhìn Hạ Vệ Lam, sao ả có thể ngờ, trước mặt Hạ Vệ Thần mà Hạ Vệ Lam cũng dám hạ độc thủ như vậy với nàng ta, từ cổ truyền đến cảm giác không hít thở được, khiến nàng ta đau khổ giãy dụa.

Mà Hạ Vệ Thần cũng kinh hãi, mắt thấy Diệp Vân Tuyết giãy dụa đầy đau đớn, trong lúc tình thế cấp bách, rốt cuộc Hạ Vệ Thần bất chấp mình đang bị thương, tát một cái về phía mặt Hạ Vệ Lam, tức giận hết lớn:

-Người đâu! Bắt Tam điện hạ lại!

“Bốp” một tiếng, một chưởng mạnh mẽ giáng lên mặt Hạ Vệ Lam, đánh cho hắn lảo đảo lùi về sau vài bước, đồng thời cũng nổi lổng Diệp Vân Tuyết ra. Hạ Vệ Lam vẫn chưa thể nghĩ Hạ Vệ Thần lại phản ứng kịch liệt như thế, vì Diệp Vân Tuyết mà không quan tâm tới tình nghĩa huynh đệ, hạ độc thủ với hắn. Hắn chỉ cảm thấy gương mặt nóng bỏng rát, cổ họng thấy tanh tanh, khóe miệng chậm rãi rỉ ra một vệt máu tươi.

Thủ vệ bên ngoài nghe thấy tiếng Hạ Vệ Thần gầm lên, giờ khắc này đã vọt vào, nhanh chóng bắt Hạ Vệ Lam lại.

Đông Phương Ngưng vốn đứng trầm mặc ở một bên không nói gì, chỉ nhíu nhíu mày, bước lên phía trước đỡ lấy Hạ Vệ Thần, khuyên nhủ:

-Điện hạ, trăm triệu không thể! Tam điện hạ chỉ là trong lúc nhất thời, không phải cố ý....

Lúc này, khi Hạ Vệ Lam ra tay với Diệp Vân Tuyết, chàng cũng không ngăn cản, đơn giản là trong lòng chàng giận dữ với hành động của Diệp Vân Tuyết, nhưng giờ khắc này chàng cũng không thể để Hạ Vệ Thần và Hạ Vệ Lam vì nữ nhân này mà huynh đệ tương tàn được.

-Đủ rồi!

Lời chàng nói còn chưa hết liền bị Hạ Vệ Thần tức giận cắt ngang.

-Hắn một lòng muốn đẩy Tuyết nhi vào chỗ chết, chẳng lẽ Bản Vương còn không thấy rõ sao? Hắn lớn mật làm vậy, trong mắt rốt cuộc còn có huynh trưởng là ta đây không?

Hạ Vệ Thần phẫn nộ đến cực điểm, thở hổn hển kịch liệt, trong tình thế cấp bách vừa này, hắn dùng sức quá mức, miệng vết thương lại rách ra, máu tươi theo cơ ngực chảy xuống, ướt đầm gạc băng bó, màu đỏ chói mắt kia, thoạt nhìn khiến người ta cảm thấy ghê người.

-Hạ Vệ Thần, ngươi vì nữ nhân ác độc này đánh ta? Năm đó là vì ngươi như thế, vì kẻ khác thiếu chút nữa hại chết ta, giờ ngươi lại vì một nữ nhân mà đánh ta sao? Ha ha! Hạ Vệ Thần, ngươi thật đúng là không làm đệ đệ ta thất vọng!

Hạ Vệ Lam bỗng nhiên cất tiếng cười to, tiếng cười tràn ngập bi thương, thậm chí oán hận, hắn nhìn chăm chăm Hạ Vệ Thần, lửa giận trong mắt hừng hực thiêu đốt.

101. Chương 101: Có Thai (1).

-Tam điện hạ mệt rồi, đưa đệ ấy tới thư phòng phía tây nghỉ tạm đi!

Hạ Vệ Thần tránh ánh mắt của Hạ Vệ Lam, đôi mắt sâu không thấy đáy bỗng hiện lên chút áy náy, chỉ lướt qua rồi biến mất rất nhanh, người khác không thể nhìn thấy kịp.

Thị vệ dẫn Hạ Vệ Lam ra ngoài, giờ khắc này đột nhiên Diệp Vân Sơ bưng thuốc từ bên ngoài vào, nàng thấy nơi này giờ trở nên lộn xộn không thể chịu nổi, không khỏi cảm thấy nao nao.

Giờ khắc này trong lòng cảm thấy hỗn loạn. Thị vệ dẫn Hạ Vệ Lam đang phẫn nộ, Diệp Vân Tuyết thì ngã xuống một bên khóc hết nước mắt, sắc mặt Hạ Vệ Thần lại lộ vẻ tức giận, độc ác, đứng ở một bên, Đông Phương Ngưng đang đứng bên cạnh khuyên bảo hần.

Thấy cảnh tượng như vậy, tim Diệp Vân Sơ không khỏi trĩu xuống, nàng nhẹ nhàng buông chén thuốc, hỏi Hạ Vệ Thần:

-Điện hạ, sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy Diệp Vân Sơ, sắc mặt Hạ Vệ Thần càng thêm khó coi, sắc mặt hần tái nhợt, trên trán đầm đìa mồ hôi lạnh, giống như bị đau đớn vô hạn dày vò, nghiến răng nghiến lợi, hừ lạnh, nói:

-Tiện nhân! Như ngươi muốn rồi đấy! Ngươi vừa lòng chưa?

Nói xong, hần tức giận nhìn về phía Hạ Vệ Lam, giận dữ quát:

-Còn không mau đưa Tam điện hạ ra ngoài.

Lời hần còn chưa dứt, đột nhiên phụt mạnh một ngụm máu ra ngoài, trong nháy mắt cả người đổ ập xuống.

Hạ Vệ Thần đột nhiên ngã xuống hôn mê, trong phòng nhất thời trở nên hỗn loạn, Diệp Vân Tuyết vừa dựa được để đứng lên lại ngã xuống, khóc tê tâm liệt phế ngay lập tức, khóc rất lớn nhưng vẫn không quên chỉ tay về phía Diệp Vân Sơ, tức giận quát:

-Đều là lỗi của con tiện nhân nhà ngươi, là người dẫn hần tới đây, là người không có ý tốt, muốn hại điện hạ! Giờ điện hạ biến thành như vậy, ngươi vừa lòng chưa?

Nói xong, thói quen của nàng ta không hề thay đổi, gơ tay định tát Diệp Vân Sơ.

Đông Phương Ngưng thấy Diệp Vân Tuyết định đánh Diệp Vân Sơ, không khỏi tức giận quát:

-Dừng tay!

Chàng muốn tiến lên ngăn cản Diệp Vân Tuyết, nhưng tay còn đang đỡ Hạ Vệ Thần nên không thể làm được.

Mà Hạ Vệ Lam thấy thế, đôi mắt lạnh lùng, hần giãy khỏi sự kiềm chế của thị vệ, nhưng thị vệ đều là cao thủ thâm tàng bất lộ, người người võ nghệ cao thâm, hần làm sao có thể là đối thủ của họ, mấy lần vùng vẫy đều không có kết quả, trong nháy mắt, sát ý đã phun trào trong lòng hần, sắc mặt lạnh lùng, liền muốn ra tay giết người.

Diệp Vân Sơ thấy vẻ mặt Hạ Vệ Lam không tốt, không khỏi kinh sợ, lúc này, nàng đã chẳng quan tâm tới thân phận của Hạ Vệ Lam, thấy Diệp Vân Tuyết nâng tay hướng về phía mặt mình, nàng không nghĩ ngợi gì một phát bắt được ngay, tức giận quát:

-Các người nào loạn đủ chưa? Các người nào loạn thế này, có nên quan tâm đến chút an nguy của điện hạ không?

Nói xong nàng dừng một chút, lại lạnh lùng nhìn Diệp Vân Tuyết, nói:

-Giờ đã đến nước này, ngươi còn muốn tiếp tục nào loạn hay sao? Nếu điện hạ có gì sơ suất (gia đình xin được lượng thứ =)), có phải ngươi sẽ chịu trách nhiệm không?

Nói xong, nàng hất mạnh tay Diệp Vân Tuyết sang một bên, cũng không để ý tới ánh mắt oán hận của Diệp Vân Tuyết, quay đầu nói với Đông Phương Ngưng:

-Điện hạ bệnh nặng, việc cấp bách cần làm bây giờ là mời đại phu tới khám và chữa bệnh, đành phiền Đông Phương công tử mời Lâm đại phu tới đây vậy.

Theo lời căn dặn của Diệp Vân Sơ, căn phòng hỗn loạn nhất thời trở nên yên ắng, Đông Phương Ngưng nhìn mắt Diệp Vân Sơ thật sâu, sau đó không nói một lời, xoay người rời đi.

Các thị vệ liếc nhìn nhau, buông Hạ Vệ Lam ra, yên lặng lui ra ngoài.

Chỉ có Diệp Vân Tuyết trong lòng đầy phần hận, đáy mắt thù hận như trước, đứng ở một bên, tức giận đến run cả người. Tuy rằng nàng ta ngang ngược, nhưng quan hệ vẫn biết lợi hại thế nào, trong lòng biết rõ, nếu Hạ Vệ Thần xảy ra chuyện gì nàng ta tuyệt đối không chiếm được ưu thế, nhưng nàng ta không nuốt được cục tức này, rõ ràng người trong lòng Hạ Vệ Thần là nàng ta, Diệp Vân Sơ dựa vào cái gì mà khua tay múa chân ở đây? Dựa vào cái gì mà lôi thân phận Vương phi ra? Điều làm nàng ta ghét nhất là, thị vệ bên cạnh Hạ Vệ Thần hoàn toàn hồ hững đối với nàng ta, nhưng Diệp Vân Sơ thì nói gì nghe nấy! (GATO quá!!!)

Mấy người khác trong phòng lui ra, một lát sau chỉ còn lại ba người, Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Lam, còn có Diệp Vân Tuyết (yeah, diễn chèo, diễn tuồng, diễn trò hề đi). Diệp Vân Tuyết dựa vào bên giường, dựa vào bên cạnh Hạ Vệ Thần, khẽ giọng mà khóc, lòng nàng ta khó chịu phần nộ, nhưng vì còn có Hạ Vệ Lam ở đây nên không dám làm càn, chỉ đành oán hận nhìn Diệp Vân Sơ, tiếp tục rầm rứt nước mắt.

Diệp Vân Sơ liếc mắt nhìn Hạ Vệ Lam một cái, thấy hăn giờ khắc này cũng nhìn nàng chằm chằm, đối mặt với ánh mắt của hăn, Diệp Vân Sơ theo bản năng quay đầu đi trốn tránh, một lát sau, nàng mới hít thật sâu một hơi, nhẹ giọng nói với Hạ Vệ Lam:

-Tam điện hạ cũng bị thương rồi, nên về phòng nghỉ tạm đi đã!

Hạ Vệ Lam khẽ hừ một tiếng, cũng không nói gì, quay đầu rời đi.

Thấy Hạ Vệ Lam rời đi, Diệp Vân Sơ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng thần nhiên liếc mắt nhìn Diệp Vân Tuyết một cái, sau đó tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, yên lặng chờ đợi Đông Phương Ngưng đưa Lâm đại phu đến.

Có lẽ là huyên não quá mệt mỏi, hoặc là do giờ đang lo lắng cho Hạ Vệ Thần, giờ khắc này Diệp Vân Tuyết lại im lặng khác thường, chỉ yên lặng nằm bên cạnh Hạ Vệ Thần mà khóc.

Không lâu sau, ngoài cửa响起 cuộc truyền đến tiếng bước chân dồn dập, don đưa Lâm đại phu chạy vào đây, Lâm đại phu cẩn thận quan sát miệng vết thương của Hạ Vệ Thần, nói:

-Thân mình là của mình, nếu chính bản thân mình mà cũng không yêu quý, mặc dù có Hoa Đà trên đời này cũng khó trị liệu. Giờ tốt nhất là điện hạ phải tĩnh tâm tĩnh dưỡng vài ngày, nếu không vết thương này chuyển biến xấu, người dù có cường tráng khỏe mạnh đến đâu cũng không lại được.

Giọng nói Lâm đại phu lạnh nhạt, nhưng lại tồn tại ý tứ trách móc.

Mà Diệp Vân Tuyết nghe xong, lòng bỗng sinh ra hờn giận, tức giận trách mắng:

-Lang băm lớn mật khá lắm, người đang nguyên rửa điện hạ sao?

(Đã ngu còn không biết tiếp thu, tự vênh mặt với đời, cho rằng ta đây giỏi lắm ý!!! Ọe)

Lâm đại phu nghe nàng ta nói xong, phảng phất như chẳng nghe thấy gì, chỉ băng bó lại vết thương cho Hạ Vệ Thần, sau đó bê hòm thuốc ra ngoài.

Diệp Vân Tuyết giận dữ, tức giận đến mức cả người run run, giọng hét to:

-Người, người có thái độ gì đây? Nếu điện hạ có gì sơ suất, ta sẽ tìm tên lang băm nhà người hỏi tội, người, người đứng lại cho bản công chúa....

Diệp Vân Tuyết hét chói tai ầm ĩ, Diệp Vân Sơ không thể đứng nhìn được, nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, khẽ giọng nói:

-Đủ rồi! Người muốn náo loạn cũng nên chọn lúc chứ! Giờ người muốn đánh thức điện hạ sao?

Nói xong, nàng cũng không thèm để ý tới Diệp Vân Tuyết, xoay người đi ra ngoài, phía sau truyền đến tiếng hét chói tai phần nộ của Diệp Vân Tuyết:

-Diệp Vân Sơ, con tiện nhân này! Người cho người là ai? Chẳng qua người chỉ là nghiệt chủng do một nô tỳ tí tiện sinh ra, người có tư cách gì nói ta như vậy....

Đối với giọng mắng tức giận của Diệp Vân Tuyết, Diệp Vân Sơ vẫn không để ý, nàng bước nhanh đuổi theo Lâm đại phu, nói:

-Làm phiền Lâm đại phu! Để ta tiễn đưa người ra phủ.

Lâm đại phu mỉm cười, dừng bước chân lại, nhìn Diệp Vân Sơ, nói đầy ý vị sâu xa:

-Vương phi nương nương gần đây có thấy mình không khỏe ở đâu không?

Diệp Vân Sơ thấy ông ta hỏi kỳ lạ như vậy, nghĩ lại một chút, liền lắc đầu, nói:

-Gần đây trừ việc thấy mệt mỗi bên ngoài, người ta cũng không có gì không khỏe!

Lâm đại phu nghe Diệp Vân Sơ nói xong, chỉ cười lắc đầu, nói:

-Chẳng lẽ những ngày gần đây Vương phi không thấy mình bị thiếu thứ gì sao? Tỷ như, nguyệt sự của con gái mấy người....

Lời này vừa nói ra, giống như sét đánh giữa trời quang, đánh mạnh vào lòng Diệp Vân Sơ, mấy tháng này, vì nàng bị nhiều chuyện quấy nhiễu, lại quên mất nguyệt sự của nàng hơn ba tháng đã không có rồi, nàng, nàng rất có khả năng mang thai!

102. Chương 102: Có Thai (2)

Ba tháng rồi nguyệt sự không có! Trong nháy mắt, sắc mặt Diệp Vân Sơ trở nên trắng bệch, người khẽ run lên, từ khi nàng và Hạ Vệ Thân thành thân tới giờ mới hơn hai tháng, nói như vậy, đứa bé nàng đang mang trong bụng vô cùng có khả năng là của tên côn đồ kia.

Đông Phương Ngưng không biết rõ, chàng thấy vẻ mặt Diệp Vân Sơ khác lạ, lại nghĩ tới lời nói lúc trước khi ở trên xe ngựa của Lâm đại phu, trong lòng liền cảm thấy sâu lo, cảm giác không thể tưởng tượng được, vội hỏi:

-Lâm đại phu, Vương phi nương nương là?

-Đông Phương công tử không cần lo lắng, đây là việc vui.

Lâm đại phu cười nhẹ, thấy vẻ mặt Đông Phương Ngưng lo lắng, liền giải thích:

-Vương phi nương nương đã có mang, đây là việc vui lớn!

Có mang? Nghe lời Lâm đại phu nói, Đông Phương Ngưng chỉ cảm thấy ngực như bị người ta đâm mạnh một cái, trong nháy mắt trở nên vô cùng đau đớn.

Hóa ra là có thai! Nàng như thế mà lại mang cốt nhục của điện hạ, nàng thế nhưng lại mang cốt nhục của điện hạ, vẻ mặt Đông Phương Ngưng ngẩn ngơ nhìn Diệp Vân Sơ, chàng nên vì nàng mà vui vẻ mới phải, nhưng, vì sao tim chàng lại đau đớn như vậy?

Diệp Vân Sơ chậm rãi ngược mắt, chạm vào đôi mắt đầy sầu lo của Đông Phương Ngưng, đôi mắt đen buồn bã mở hồ chứa đau thương nhè nhẹ, khiến nàng đau xót, không dám nhìn thẳng vào mắt chàng, nàng hốt hoảng đưa mắt sang nơi khác, nói với Lâm đại phu:

-Lâm đại phu....

Lời còn chưa dứt, Diệp Vân Sơ đã ghen ngào không thể nói tiếp được nữa, nàng chỉ cảm thấy trước mắt trở nên mơ hồ, nước mắt đã sớm tràn ra, mơ hồ hết mọi vật trước mắt.

Lâm đại phu nhìn Đông Phương Ngưng thất hồn lạc phách, lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Vân Sơ, bỗng nhiên có suy nghĩ gì, thở dài một hơi, chậm rãi nói:

-Vương phi nương nương không cần tiễn nữa, lão phu xin cáo từ trước.

Nói xong, ông lắc lắc đầu, túm lấy Đông Phương Ngưng cùng rời đi.

Diệp Vân Sơ kinh ngạc đứng tại chỗ, nhất thời tâm tư trở nên rối loạn tới sầm, nàng nhìn bóng lưng Đông Phương Ngưng, chỉ cảm thấy đau lòng không thở nổi, nàng mang thai, nàng mang thai đứa bé của tên côn đồ kia, nàng nên làm gì bây giờ? Nàng biết làm gì bây giờ?

Gương mặt tuấn tú tái nhợt, đầy sầu lo của Đông Phương Ngưng lại hiện lên trong đầu Diệp Vân Sơ, không chịu tan biến, trong nháy mắt, Diệp Vân Sơ cảm thấy thế giới của mình như vỡ tan.

Trong lúc hoảng loạn, Diệp Vân Sơ không biết mình quay về phòng như thế nào, khi nàng trở về phòng ngủ, rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà ngã xuống giường, lớn tiếng khóc to, khóc tới mức tê tâm liệt phế, ruột gan đứt thành từng khúc, khóc không ngừng không nghỉ.

Thu Tứ không biết rõ là có chuyện gì, thấy Diệp Vân Sơ khổ sở đau đớn như thế, liền cảm thấy lo lắng, không nhịn được mà hỏi:

-Công chúa, người làm sao vậy? Sao lại đau lòng như thế? Là vì hôn sự giữa điện hạ và công chúa Vân Tuyết sao?

Mấy ngày gần đây, đám người dưới trong phủ đều bàn tán về hôn sự của Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Tuyết, Thu Tứ nghĩ Diệp Vân Sơ vì việc này mà đau lòng, liền khuyên nhủ:

-Công chúa, đừng đau lòng, người đau lòng vì điện hạ như vậy cũng không đáng đâu!

Diệp Vân Sơ rơi lệ không nói, nàng không yêu Hạ Vệ Thần, sao có thể vì việc Hạ Vệ Thần muốn thành thân với Diệp Vân Tuyết mà đau lòng cho được? Nàng đau lòng là vì bản thân, vì bản thân bất hạnh mà bị thương, vốn tưởng rằng hữu thư vào tay, mình có thể tìm được hạnh phúc, nay xem ra chỉ là hy vọng xa vời của nàng mà thôi. Hạnh phúc, là một giấc mơ không có thật, mọi vật trong khắc này như vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

*

Ngày trôi qua như nước, từ sau ngày ấy, Diệp Vân Sơ cũng không rời khỏi viện, nghe nói vết thương của Hạ Vệ Thần đã khỏi, ngày hôm trước đã vào cung. Mà những ngày này Diệp Vân Tuyết cũng không náo loạn, toàn bộ điện phủ đều trở nên yên bình.

Chỉ có Diệp Vân Sơ biết, bình yên này giống như bình yên trước khi bão táp ập tới, cũng không thể duy trì được bao nhiêu lâu. Giấy cuối cùng cũng không thể gói được lửa, ngày tháng đi qua, trong khoảng thời gian này, việc nàng nôn ọe ngày càng trở nên nghiêm trọng, hiện tại, tuy không nhiều người biết việc nàng đang mang thai, nhưng ngày sau bụng sẽ to lên, chuyện đến nước ấy sẽ không giấu được ai nữa.

Nếu để Hạ Vệ Thần biết việc nàng mang thai, nhất định hắn sẽ mời đại phu đến xem, lấy kinh nghiệm của đại phu, sao lại không biết thời gian nàng mang thai? Nàng không dám tưởng tượng, nếu để Hạ Vệ Thần biết nàng đang mang đứa con của kẻ khác, hắn sẽ đối xử với nàng như thế nào.

Nghĩ đến đây, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy vô cùng ưu sầu, trong lòng buồn bã, hơn nữa nôn ọe lại như cơm bữa, mới có mấy ngày ngắn ngủi mà đã vậy rồi.

-Công chúa, người không khỏe, nên mời đại phu tới xem đi, nếu để như vậy nữa, sao công chúa có thể chịu được?

Thu Tứ nhìn mà đau lòng không thôi, lại không kìm được mà khuyên nhủ. Nàng ấy không biết vì sao Diệp Vân Sơ mấy ngày nay luôn rầu rĩ không vui, nhưng nàng thấy Diệp Vân Sơ khó ở, lại luôn nôn mửa, nên nghĩ rằng nàng bị bệnh.

Diệp Vân Sơ lắc đầu chậm rãi, đang muốn từ chối, lúc này lại nghe thấy những tiếng bước chân từ bên ngoài, tiếp đó thấy quần gia ma ma đi vào, nói:

-Vương phi nương nương, điện hạ ời!

Điện hạ ời? Nghe quần gia ma ma nói xong, tim Diệp Vân Sơ trĩu xuống, chỉ cảm thấy tim đập thêm nhanh, theo bản năng, nàng nắm chặt tay lại, đối với ánh mắt sắc bén của ma ma quần gia, nàng cũng không dám hỏi nhiều, đành ra về bình tĩnh đi theo bà ta.

Lại đi tới Tinh Thần các, thấy Hạ Vệ Thần lẳng lặng ngồi sau bàn đọc sách, mà cũng không thấy Diệp Vân Tuyết đâu, giờ khắc này thấy Diệp Vân Sơ đi vào, cũng chẳng ngăn đầu.

Ma ma quần gia sau khi đưa Diệp Vân Sơ vào trong, liền lui ra ngoài, Diệp Vân Sơ bất đắc dĩ, đành phải đi tới, hơi cúi người, nói:

-Nô tỳ tham kiến điện hạ.

Đối với việc Diệp Vân Sơ hành lễ, Hạ Vệ Thần tựa như không nghe thấy, hần vẫn trầm mặc không nói, lật giở quyển sách trong tay, qua nửa ngày, mới ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Vân Sơ, giọng nói lạnh lẽo:

-Hôm nay gọi người tới đây, Bản Vương có việc muốn hỏi người, xin hỏi Vương phi, Tình thiếp thị và Uyển thị nhân của Bản Vương chết như thế nào?

Diệp Vân Sơ nghe Hạ Vệ Thần nói xong, lòng bỗng kinh sợ, ngày đó Uyển thị nhân bị hại, quả thật không liên quan đến nàng, nhưng Tình thiếp thị bị Hạ Vệ Lam giết trong lao, nàng cũng tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ Hạ Vệ Lam không xử lý xong được việc này, hoặc tệ hơn là giờ Hạ Vệ Thần định đổ tội danh này lên đầu nàng? Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ cảm thấy bất an trong lòng, nàng hít thật sâu một hơi, bình tĩnh nói:

-Nô tỳ không biết.

Hạ Vệ Thần cười lạnh, vẻ mặt mơ hồ, hừ lạnh nói:

-Khá cho câu không biết! Người cho là một câu không biết có thể xóa được hết tất cả sao? Thật sự không thể ngờ được, người lại có thể nhẫn tâm như thế, ngay cả cốt nhục của bản Vương người cũng dám động vào. Diệp Vân Sơ, người thật sự thủ đoạn, người cho là diệt trừ Uyển thị nhân và Tình thiếp thị là có thể giữ vững vị trí Vương phi của người sao?

Quả nhiên là như thế, Diệp Vân Sơ cười chua xót, từ từ ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Hạ Vệ Thần, nhẹ giọng nói:

-Dục gia chi tội hà hoạn vô từ*? Vân Sơ không muốn nhiều lời, nếu điện hạ cho rằng tất cả có liên quan tới Vân Sơ, Vân Sơ cũng không biết nói gì nữa.

Nếu hần cố tình vu oan cho nàng, giờ khắc này bất luận nàng có nói gì cũng không thể thay đổi được nữa, một khi đã như vậy, cần gì phải nhiều lời?

*Dục gia chi tội hà hoạn vô từ: Nếu đã muốn đổ tội sao có thể chối được.

103. Chương 103: Điều Kiện (1)

Diệp Vân Sơ vốn tưởng rằng lần này Hạ Vệ Thần lấy việc của Tình thiếp thị để làm khó nàng, cũng không ngờ Hạ Vệ Thần lại cười lạnh, nói:

-Được, chuyện này Bản Vương tạm thời không truy cứu, vì sự tồn tại của người mà đại thần trong triều đều phản bội chuyện Bản Vương và Tuyết nhi thành thân, giờ Bản Vương nên xử lý người như thế nào?

Hạ Vệ Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn Diệp Vân Sơ đầy hung ác.

Hần hao hết tâm tư, thậm chí sẽ chính thức lấy Tuyết nhi qua cửa, cho nàng một hôn lễ chính thất, chẳng ngờ, vì nữ nhân này, đại thần trong triều đều nói hần không thể lấy chính thất một cách bừa bãi, phản đối lễ nạp chính phi của hần và Tuyết nhi, làm hần phẫn nộ nhất là, ngay cả Phụ hoàng cũng đứng về phía đại thần ấy, chậm chạp không chịu đồng ý để hần lấy Tuyết nhi. Trong lòng hần buồn bực tới cực điểm, vị trí Vương phi này vốn là của Tuyết nhi, mà nay, ngay cả một nghi thức cũng không thể tổ chức được! Sao hần có thể nuốt trôi cục tức này?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạ Vệ Thần càng thêm tức giận, hần hung hãn nhìn Diệp Vân Sơ chằm chằm, đôi mắt thâm u lại thêm vài phần lạnh lẽo.

Chính là ả đàn bà trước mắt này, ả đoạt hết tất cả mọi thứ vốn thuộc về Tuyết nhi! Đều là do lỗi của ả, đáng hận nhất là đối với việc bị Phụ hoàng và các đại thần chỉ trích, hần lại bất lực, giờ khắc này chỉ có thể lấy việc của Tình thiếp thị ra uy hiếp ả, khiến ả chủ động từ bỏ.

Hần vốn tưởng rằng Diệp Vân Sơ sau khi nghe xong, sẽ vừa khóc vừa náo loạn, đau lòng không thôi, nhưng lại không ngờ, lời của hần ngược lại khiến Diệp Vân Sơ thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ thấy nàng cười nhẹ, nói:

-Điện hạ sớm đã có tính toán, cần gì phải hỏi lại Vân Sơ? Nếu điện hạ muốn Vân Sơ nhượng lại vị trí Vương phi này, cũng không phải việc khó.

Nói đến đây, Diệp Vân Sơ rất cuộc cũng hiểu được vì sao Hạ Vệ Thần tìm nàng, biết được ngọn nguồn sự việc, ngược lại, nàng lại cảm thấy yên tâm, đối với việc Hạ Vệ Thần muốn nàng nhượng lại vị trí Vương phi này, nàng sớm đã dự đoán được từ trước, huống hồ lúc trước người mà hấn hao hết tâm tư muốn lấy về bằng được là Diệp Vân Tuyết, giờ nàng cần gì phải cố gắng chiếm vị trí này của Diệp Vân Tuyết?

Nghĩ đến đây, Diệp Vân Sơ lại cười khê, tiếp tục nói:

-Đối với vị trí Vương phi này, Vân Sơ thật sự không dám lưu luyến, tất nhiên sẽ thoái nhượng, nhưng....

Hạ Vệ Thần có chút không thể tin nhìn Diệp Vân Sơ chằm chằm, hấn không thể tưởng tượng được Diệp Vân Sơ lại đáp ứng nhanh đến vậy, thậm chí còn nhanh tới mức không đợi nổi để trả lại vị trí Vương phi này.

Không biết vì sao, khi thấy dáng vẻ lạnh nhạt này của nàng, hấn lại phiền lòng một cách khó hiểu, trong lòng lửa giận bốc từng cơn. Hấn không đợi nàng nói xong, mặt không chút thay đổi, hỏi:

-Người có điều kiện gì, cứ nói đừng ngại!

Diệp Vân Sơ chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hạ Vệ Thần, mỉm cười, nói:

-Vân Sơ chỉ xin điện hạ có thể bỏ Vân Sơ, để Vân Sơ rời đi!

Rời đi! Hạ Vệ Thần như bị sét đánh, lòng bị hai từ “rời đi” nhéo đau. Mắt của hấn híp thành một đường chỉ nhỏ, đôi mắt đen phun trào lửa giận hừng hực, hấn đứng lên, tới gần nàng, giọng nói lạnh lùng:

-Người nói lại lần nữa xem?

-Nếu như điện hạ có thể đồng ý cho Vân Sơ rời đi, Vân Sơ liền thoái nhượng vị trí Vương phi này.

Nhìn gương mặt tuấn tú âm u của Hạ Vệ Thần, lòng Diệp Vân Sơ hơi căng thẳng, nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh như trước, nói lại một lần nữa.

Giờ nàng muốn rời khỏi nơi này, tránh khỏi nguy hiểm nàng chưa thành thân mà đã có mang. Hạ Vệ Thần lại yêu Diệp Vân Tuyết sâu nặng đến thế, chắc hấn sẽ không từ chối nàng.

Nhưng phản ứng của Hạ Vệ Thần cũng nằm ngoài dự liệu của nàng. Sau khi hấn nghe nàng nhắc lại xong, cả người giống như quả bom bị nứt nổ bùng dữ dội, bỗng nhiên hấn túm chặt tay nàng, hai mắt phun ra lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Rời đi? Diệp Vân Sơ, người đặt Bản Vương ở chỗ nào? Điện phủ của Bản Vương há có thể cho người tới liền tới, muốn đi là đi sao?

Diệp Vân Sơ bị hấn làm cho hoảng sợ, nhưng rất nhanh hiểu rõ, nàng đã phạm một sai lầm, phải biết rằng Hạ Vệ Thần là kẻ cực kỳ kiêu ngạo, giờ nàng biểu hiện muốn rời khỏi đây một cách gấp gáp, mặc dù hấn căm ghét nàng, nhưng hành động này của nàng với hấn mà nói là một sự sỉ nhục! Như thế hỏi sao Hạ Vệ Thần có thể không giận?

Nghĩ thông suốt tất cả, Diệp Vân Sơ giải thích:

-Điện hạ hiểu lầm rồi, Vân Sơ rời đi chính là muốn để lại một nơi yên tĩnh cho điện hạ và công chúa Vân Tuyết. Điện hạ không thích Vân Sơ, Vân Sơ cũng tự biết được, nói thật, công chúa Vân Tuyết cũng chẳng ưa gì Vân Sơ, nếu đã như vậy, chi bằng điện hạ cho Vân Sơ rời khỏi đây, cũng đỡ ngày sau công chúa Vân Tuyết thấy Vân Sơ mà phải tức giận.

-Thật không?

Lửa giận trong mắt Hạ Vệ Thần như muốn hóa Diệp Vân Sơ thành tro tàn, hấn nghiêng răng nghiêng lợi:

-Vậy chẳng phải Bản Vương phải cảm tạ người có ý tốt sao?

Ánh mắt hấn sắc bén, nhìn chằm chằm Diệp Vân Sơ, bỗng nhiên ánh mắt hấn bị ánh sáng từ vòng tay trong suốt lấp lánh đeo trên cổ tay Diệp Vân Sơ hấp dẫn. Hấn định thần nhìn lại, cả người bị chấn động mạnh,

phần nộ trong lòng giống như thủy triều ập tới, rốt cuộc khó có thể khống chế. Hắn dùng lực túm chặt tay nàng, từ giận quất:

-Hóa ra là người! Ngày đó Đông Phương Ngưng xin Bản Vương tìm vòng tay giúp hắn, hóa ra nó ở đây! Người trong lòng hắn nhớ nhưng dĩ nhiên là người!

Trong lòng Diệp Vân Sơ kinh hoàng, nàng theo bản năng, chột dạ muốn giấu vòng tay đi, lúng túng sợ hãi nhìn Hạ Vệ Thần.

Đôi mắt trong như tỏa ra luồng ánh sáng lạnh lẽo, mơ hồ chứa sự lo sợ, đôi mắt này đã từng khiến Hạ Vệ Thần nằm mộng hàng đêm, giờ khắc này không ngờ lại xuất hiện một lần nữa trên gương mặt Diệp Vân Sơ, đôi mắt này với cặp mắt trong đầu hắn, càng giống hơn so với Tuyết nhi.

(Chắc, anh bị nhũn não bẩm sinh rồi!!!)

Nhìn đôi mắt sáng đang hoảng sợ này, Hạ Vệ Thần bỗng cảm thấy cả người khô nóng một cách khó hiểu. Ngực hắn như có một ngọn lửa dữ dội thiêu đốt, ngọn lửa e rằng không thể khống chế. Hắn bỗng nhiên dùng sức, dán chặt người nàng lên người mình, hôn một cách mãnh liệt.

Có lẽ là lòng tự trọng đã bị thương tới cực điểm, có lẽ là vì hắn kiêu ngạo, giờ khắc này hắn thầm nghĩ mình muốn chứng minh một điều, mặc dù hắn căm ghét nàng, chán ghét nàng, nàng cũng chỉ có thể là của hắn, vĩnh viễn không thể là của kẻ khác, bất luận là thể xác hay tinh thần cũng không thể!

Hôn một cách ngang ngược, hôn môi Diệp Vân Sơ điên cuồng, giống như đoạt lấy, giống như cắn cắn, hắn muốn lưu lại dấu vết của mình trên môi nàng, như muốn chứng minh hắn là phu quân của nàng, chứng minh rằng nàng chỉ có thể thuộc về hắn.

Đúng lúc này truyền đến đau đớn làm Diệp Vân Sơ phản kháng theo bản năng, nàng căm ghét sự đụng chạm của hắn, nàng muốn vùng vẫy đẩy hắn ra, nhưng nàng càng vùng vẫy, hắn càng ghì chặt nàng hơn, động tác cũng càng thêm thô bạo.

Giây giụa trong vô vọng, Diệp Vân Sơ tuyệt vọng nhắm mắt lại, nàng không hề phản kháng, cũng chẳng có phản ứng nào, giống như đêm đó bị tên côn đồ kia cướp đoạt, về sau, nàng giống như rối gỗ mất đi linh hồn, không hề có cảm giác, mặc người chém giết.

Có lẽ là Diệp Vân Sơ thuận theo khiến Hạ Vệ Thần cảm thấy có chút tê nhạt vô vị, hắn buông nàng ra rất nhanh, đẩy mạnh nàng sang một bên, giọng nói lạnh lùng:

-Muốn rời đi với tình lang của ngươi để cùng bay nhảy phải không? Được! Bản Vương tác thành cho ngươi! Sau đại hôn của Bản Vương và Tuyết nhi, Bản Vương liền thả ngươi đi! Nhưng ngươi phải trở thành người chứng hôn cho Bản Vương và Tuyết nhi!

Diệp Vân Sơ khó khăn ngã ngồi trên mặt đất, đối mặt với lời nói lạnh nhạt của Hạ Vệ Thần, nàng chỉ lạnh lùng nhìn hắn, trầm mặc không nói gì.

Chứng hôn sao? Hạ Vệ Thần muốn dùng thủ đoạn như thế để làm nhục nàng! Nàng ngồi trên vị chí chính phi, lại trở thành kẻ chứng hôn cho phu quân mình đi lấy chính phi khác! Ha ha, chuyện này vớ vẩn tới mức nào, buồn cười tới mức nào! Đây là thủ đoạn Hạ Vệ Thần khiến nàng phải chịu nhục nhã, hắn muốn nàng bị người trong thiên hạ nhạo báng đây mà!

104. Chương 104: Điều Kiện (2)

Hạ Vệ Thần thấy Diệp Vân Sơ không nói gì, lại cười lạnh một tiếng, hừ nói:

-Diệp Vân Sơ, ngươi tốt nhất là làm theo lời Bản Vương, nếu không Bản Vương cũng không ngại khiến tình lang của ngươi thân bại danh liệt! Nếu ngươi không muốn liên lụy đến tình lang của ngươi, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời đi!

Thân bại danh liệt? Đó cũng không phải điều mà Diệp Vân Sơ muốn, nàng giấu tình cảm của mình với Đông Phương Ngưng ở tận đáy lòng là vì không muốn liên lụy tới chàng, vì nàng sợ Đông Phương Ngưng vì nàng mà thân bại danh liệt, sợ chàng đoạt thê, trở thành tội nhân thiên cổ. Tuy rằng Đông Phương Ngưng

và Hạ Vệ Thần là bằng hữu tốt, nhưng nàng cũng biết Hạ Vệ Thần là người nói được làm được, hấn kiêu ngạo quá mức, cho dù hấn không yêu nàng, thậm chí là ghét bỏ nàng, nhưng hấn tuyệt đối không cho phép kẻ khác tranh giành nữ nhân của hấn.

Diệp Vân Sơ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Hạ Vệ Thần, giọng nói lạnh lùng:

-Vân Sơ không định khiến điện hạ thất vọng, hy vọng điện hạ cũng là người đáng tin!

Lời này của Diệp Vân Sơ càng chọc giận Hạ Vệ Thần thêm, hấn cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, cắn răng nói:

-Người có thể yên tâm! Chỉ cần ngươi có thể làm được, Bản Vương quyết không nuốt lời!

Sao hấn có thể nuốt lời? Chỉ cần Tuyết nhi trở thành Vương phi của hấn, hấn cũng không thèm quan tâm tới sự sống chết của nữ nhân này! Nếu trong lòng ả đã có kẻ khác, vậy hấn sẽ tác thành cho ả! Hấn muốn ả trở thành trò cười cho cả Đông Ly, muốn ả thân bại danh liệt, cho dù có rời khỏi điện phủ cũng không thể sống yên ở Đông Ly này! Vậy mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng hấn.

-Một khi đã vậy, một lời đã định, Vân Sơ xin cáo từ.

Nếu đã đạt được thỏa thuận, Diệp Vân Sơ cũng không muốn ở lại lâu, xoay người định rời đi.

Trong lòng nàng hiểu rõ nam nhân này ti tiện tới mức nào, đơn giản là hấn muốn ép nàng tới đường cùng, nhưng nàng tuyệt đối không sợ hãi, cho dù thân bại danh liệt, trở thành trò cười cho cả Đông Ly, chỉ cần có thể rời xa ác ma này, nàng cũng tình nguyện!

Trong lòng Hạ Vệ Thần tức giận không vui, không biết là vì sự lạnh nhạt của Diệp Vân Sơ, hay là vì thái độ không chút lưu luyến của nàng, hấn bỗng nhiên phát hiện mình đang tức giận, mà còn tức giận vì ả đàn bà mà hấn vẫn khinh thường. Thậm chí hấn giận tới mức không thể ngăn cản, nhưng nghĩ tới Tuyết nhi, hấn vẫn cố nhịn xuống.

Chỉ cần có thể cho Tuyết nhi hạnh phúc, nữ nhân này, sau này có thời gian hấn sẽ đối phó.

Hấn phẫn nộ nhìn bóng lưng của Diệp Vân Sơ, khỏe mắt đảo qua đảo lại, bỗng nhiên phát hiện trên mặt đất có một túi hương nhỏ, nhìn thấy vật ấy, cả giận nói:

-Mang cả thứ gì đó của ngươi đi đi!

Diệp Vân Sơ nao nao, quay đầu, mới phát hiện, lúc nàng bị Hạ Vệ Thần đẩy ngã, túi hương trên người đã rơi mất xuống dưới đất. Nàng không nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Hạ Vệ Thần, cúi người tào nhả nhặt túi hương lên, theo động tác của nàng, đoá sen tuyết thêu trên túi hương như ẩn như hiện lộ ra ngoài, trong mắt Hạ Vệ Thần, đúng là vô cùng quen thuộc, rất chói mắt.

Hạ Vệ Thần không kịp suy nghĩ vội vàng bước lên, một phát bắt được cổ tay Diệp Vân Sơ, giật túi hương lại, tức giận nói:

-Tiện nhân! Ngươi dám trộm túi hương của Tuyết nhi?

Hành động bất thành linh của Hạ Vệ Thần khiến Diệp Vân Sơ hơi sửng sốt, nàng nhìn hấn khó hiểu, đang muốn nói chuyện thì đã thấy Diệp Vân Tuyết đột nhiên từ bên ngoài đi tới, nói:

-Điện hạ, cái đó là thiệp tặng cho Vân Sơ, chàng hiểu lầm nàng rồi!

Nói xong, Diệp Vân Tuyết nhìn Hạ Vệ Thần, lại chu môi sẵn giọng:

-Điện hạ, vết thương của chàng vẫn chưa khỏi hẳn, không phải đại phu đã nói chàng phải nghỉ ngơi nhiều một chút, sao chàng lại ngồi đây? Thiệp mới rời đi có một lát, chàng liền chẳng nghe lời như vậy.

Hạ Vệ Thần thấy Diệp Vân Tuyết đến, tức giận tiêu tan không ít, hấn dịu dàng nhìn Diệp Vân Tuyết, nói:

-Tuyết nhi, sao nàng lại tới đây? Người nàng còn yếu, không cần đến hầu hạ ta, chuyện này để người dưới làm là được rồi!

Nói xong, Hạ Vệ Thần đi về phía trước, kéo Diệp Vân Tuyết vào trong lòng, lạnh lùng nói với Diệp Vân Sơ:

-Nếu Tuyết nhi đã xin cho người, vậy thì bỏ qua đi! Còn không mau ra ngoài?

Diệp Vân Sơ nhìn túi hương bị Hạ Vệ Thần nắm trên tay, nàng mím môi, giống như muốn nói điều gì, nhưng sau đó lại nuốt xuống, cúi người hành lễ với Hạ Vệ Thần, sau đó đi ra ngoài.

Tuy rằng nàng rất thích túi hương kia, cũng không biết vì sao Diệp Vân Tuyết lại nói như vậy trước mặt Hạ Vệ Thần, nhưng giờ này Hạ Vệ Thần đã bắt mẫn với nàng, nàng cũng không vì một túi hương mà so đo với hắn. Hơn nữa, túi hương này do chính tay nàng làm, cùng lắm là sau làm một cái khác cũng được.

Hạ Vệ Thần nhìn bóng lưng Diệp Vân Sơ, trong lòng căm giận như trước. Hắn quay đầu nhìn Diệp Vân Tuyết, hỏi:

-Tuyết nhi sao lại xin tha cho ả?

Hắn cũng chưa phải ngu, lúc này Tuyết nhi ở ngoài sao có thể thấy túi hương này? Khẳng định là Tuyết nhi nghe hắn chất vấn ả, mới có thể giải vây cho Diệp Vân Sơ, Tuyết nhi của hắn lương thiện, không muốn hắn trừng trị ả đàn bà kia, còn vì ả mà tìm cách xin tha, ả dẫn bà ấy lại xui Tam hoàng đệ gây khó dễ cho Tuyết nhi, thật sự là đáng giận.

Đối mặt với lời nói của hắn, Diệp Vân Tuyết không trả lời, nàng ta chỉ nhìn chằm chằm túi hương trong tay Hạ Vệ Thần, trong mắt có sự phẫn nộ rõ ràng, giống như đang dùng lửa giận thiêu đốt túi hương trong tay hắn thành tro tàn.

Thấy Diệp Vân Tuyết như thế, lòng Hạ Vệ Thần vô cùng đau xót, hắn biết, khẳng định là Tuyết nhi vì túi hương này mà nhớ tới hành động thô bạo của hắn với nàng ta, không bằng cầm thú đoạt sự trong trắng của nàng, cũng khó trách từ sau khi nàng ta đến Đông Ly không thấy dùng túi hương này, sự thô bạo của hắn đêm đó đã tạo thành bóng ma tâm lý, khiến nàng đau khổ. Vậy nên nàng mới không dùng túi hương này, muốn quên đi chuyện đêm đó.

Nghĩ vậy, lòng Hạ Vệ Thần lại sinh áy náy, hắn ôm chặt Diệp Vân Tuyết trong lòng, giọng nói khàn khàn:

-Tuyết nhi, thật xin lỗi nàng, ta không nên đối xử với nàng như vậy, ngày ấy, sự thật là ta không thể khống chế nổi bản thân mà ham muốn nàng, sau cái ngày ở chùa An Quốc ấy, ta luôn luôn tìm nàng, ta biết, hiện tại bất luận ta có làm thế nào cũng không bù lại nỗi đau lúc trước của nàng, ta chỉ hy vọng nàng có thể tha thứ cho ta, để ta bù đắp cho nàng.

Diệp Vân Tuyết không dám tin mà tròn to hai mắt, ba từ “chùa An Quốc” như khiến tinh thần nàng ta chấn động muốn vỡ, không thể đứng thẳng. Sức lực cả người nàng ta như bị thứ gì đó hút ra hết trong nháy mắt, người run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch.

Hạ Vệ Thần thấy nàng ta có phản ứng như thế, trong lòng lại thấy hổ thẹn, hối hận từ trước tới giờ chưa từng có dâng lên từ nơi sâu nhất trong lòng, khiến ngực hắn đau nhói. Thật sự tội của hắn không thể tha thứ được, cũng không muốn nhìn nàng ta khổ sở, nhưng Hạ Vệ Thần đường đường là nam tử Hán, sao lại dám làm mà không dám nhận kia chứ? Hắn làm thì hắn nhận, hắn muốn cầu xin Tuyết nhi tha thứ, trước khi nàng ta trở thành Vương phi của hắn, hắn muốn nàng ta lượng thứ.

-Tuyết nhi, thật xin lỗi, ta biết lần đó đã làm tổn thương nàng, mặc dù trăm ngàn thứ cũng khó có thể bù lại, nhưng, xin nàng hãy tin ta, ta thật sự yêu nàng, đêm đó, ta đã yêu nàng rồi, tuy rằng khi đó ta không thấy rõ dung nhan của nàng, nhưng cảm giác trong lòng không thể lừa được người, Tuyết nhi, tha thứ cho ta nhé? Về sau nhất định ta sẽ yêu thương nàng hết mực.

Lời nói giống như sét đánh, chấn động Diệp Vân Tuyết như muốn vỡ tan ra.

105. Chương 105: Hôn Lễ (1)

Chùa An Quốc? Nàng ta đến chùa An Quốc khi nào? Người đến chùa An Quốc là Diệp Vân Sơ chứ không phải nàng ta, không phải nàng ta! Lần đó chỉ có con tiện nhân Diệp Vân Sơ kia cầu xin Thất ca đưa ả cùng đi tới chùa An Quốc, đến nơi núi rừng như vậy!

Ban đầu, từ thám tử mà nàng ta biết được Diệp Vân Sơ ở chùa An Quốc bị kẻ không rõ danh tính làm nhục, nhưng không ngờ kẻ làm nhục Diệp Vân Sơ lại là Hạ Vệ Thần! Túi thơm kia đích thị là Hạ Vệ Thần nhất được vào lúc ấy! Thì ra là Hạ Vệ Thần đối tốt với nàng ta, vì nàng ta mà làm tất cả, hóa ra lại là vì Diệp Vân Sơ! Người hấn yêu không phải là nàng ta mà là Diệp Vân Sơ, là con tiện nhân kia!

Trong lòng Diệp Vân Tuyết cực kỳ căm hận, lòng đố kỵ hừng hực suốt chút nữa trong nháy mắt nhấn chìm nàng ta, khiến cho nàng ta gần như điên cuồng. Đây là sỉ nhục, đây là sự sỉ nhục lớn nhất của nàng ta trong kiếp này!

Nàng ta cũng không tìm được oán hận trong lòng nữa, chợt đẩy Hạ Vệ Thần ra, phần nộ thét chói tai:

-Người không được đụng vào ta!

Tính tình kiêu ngạo khiến nàng ta khó có thể dễ dàng tha thứ cho sỉ nhục như vậy, nàng ta không cách nào chịu đựng được, mình thế mà lại thành kẻ thế thân của Diệp Vân Sơ! Sự sỉ nhục đó so với cái chết nàng ta thấy còn khó chấp nhận hơn!

Thấy Diệp Vân Tuyết phản ứng kịch liệt như thế, Hạ Vệ Thần nhất thời hoảng hốt lo sợ, hấn thật không ngờ khi nói ra sự thật lại khiến Diệp Vân Tuyết tức giận như thế. Theo bản năng hấn bước tới ôm nàng ta vào trong ngực, nhưng Diệp Vân Tuyết lại lui càng xa, nàng ta tức giận trợn mắt nhìn hấn, khóc hỏi:

-Vì sao phải đối với ta như vậy? Ta hận người, ta hận người!

Hạ Vệ Thần thấy Diệp Vân Tuyết đau lòng khóc lóc như thế thì tim hấn cũng muốn vỡ ra. Hấn tiến lên từng bước, đang muốn an ủi nàng ta thì lúc này lại thấy một thị vệ vội vã đi vào, nhìn thấy Hạ Vệ Thần liền bẩm báo:

-Chủ nhân, thư mật từ An Khánh gửi đến, nói....

Thị vệ nói tới đây thì thấy Diệp Vân Tuyết, bèn dừng lại.

Hạ Vệ Thần thấy vẻ mặt thị vệ nghiêm trọng, trong lòng biết An Khánh nhất định có chuyện lớn xảy ra, nếu không, người bên cạnh hấn tuyệt đối sẽ không quấy rầy hấn vào lúc này, lập tức bảo:

-Nói tiếp đi!

Thị vệ kia nghe xong, dừng một chút liền nói:

-Mật thám An Khánh gửi thư, hôm qua Hoàng đế An Khánh băng hà, hiện Thất thái tử của An Khánh là Diệp Bằng Yên đã chuẩn bị lên ngôi ngay hôm nay.

Sấm sét giữa trời quang cũng chỉ đến như thế, nghe thị vệ kia nói mà sắc mặt Diệp Vân Tuyết như tro tàn. Nàng ta hoàn toàn không ngờ trời uốn đổi xử với nàng ta như thế! Tất cả tôn vinh, tất cả kiêu hãnh của nàng ta cũng là do Phụ hoàng ban cho, hiện giờ người mình yêu không phải yêu mình, Phụ hoàng thương yêu nhất của mình vừa băng hà, họa vô đơn chí, bắt đầu đã đáng sợ như vậy. Trong khoảnh khắc, nàng ta thành hai bàn tay trắng, tất cả, tất cả những gì mà nàng ta có đều không còn sót lại chút gì.

Diệp Vân Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bóng tối khổng lồ ập đến, cả người rơi vào trong bóng tối.

Không biết qua bao lâu, giống như trong nháy mắt, lại giống như là đã qua ngàn vạn năm, Diệp Vân Tuyết chỉ cảm thấy mình giống như đang trong một giấc mộng, một cung vàng điện ngọc trong mộng. Ở trong giấc mộng ấy, có Phụ hoàng, mẫu phi thương yêu nàng ta, được nhiều người tung hô, như sao quanh trăng sáng. Ở trong mộng, nàng ta vẫn là Vân Tuyết công chúa kiêu ngạo kia.

Nàng ta chợt mở mắt ra, nước mắt, từng giọt từng giọt lăn xuống, nàng ta không còn gì nữa, bây giờ nàng ta cũng chẳng có gì, thậm chí so với Diệp Vân Sơ thì càng đáng thương hơn. Ít nhất Diệp Vân Sơ còn được Thất ca thương yêu, còn có Hạ Vệ Thần thâm yêu trong lòng. Nàng vẫn cho là Hạ Vệ Thần yêu mình, nhưng hiện tại nàng ta mới biết, thì ra là tình yêu của Hạ Vệ Thần cũng không thuộc về mình. Nàng ta chỉ là một thế thân, một kẻ thế thân đến mực cười, chẳng qua hấn chỉ hiểu lầm nàng ta là Diệp Vân Sơ.

Nước mắt Diệp Vân Tuyết rơi như mưa, đau đớn, nàng ta không cam tâm, thật sự không cam tâm.

-Tuyết Nhi....

Bên tai truyền đến giọng nói lo lắng của Hạ Vệ Thần, chỉ nghe hắn liên tục gọi tên nàng ta, hết lần này đến lần khác, một lần rồi lại một lần nói với nàng ta:

-Thật xin lỗi....

Nàng ta biết, hắn không phải đang gọi nàng, mà là đang gọi Diệp Vân Sơ, nhưng, nàng lại đã quen được nghe như vậy, nghe mà êm tai như vậy. Nàng ta không cam lòng, nàng tuyệt đối không muốn đem tất cả mọi thứ của mình chia sẻ cho kẻ khác! Nàng ta không thể để Hạ Vệ Thần biết túi hương kia là của Diệp Vân Sơ, lại càng không thể để người ta biết, đêm đó ở chùa An Quốc, người bị Hạ Vệ Thần cướp sự trong sạch chính là Diệp Vân Sơ, mà không phải nàng ta! Mất đi phụ hoàng, nàng ta không thể lại để mất tình yêu và sự che chở của Hạ Vệ Thần, cho dù có như thế nào, nàng ta phải giữ thật chặt tình yêu này, quản chi tình yêu đó vốn cũng chẳng thuộc về nàng ta.

Thật là tạo hóa trêu ngươi, ngày đó nàng lấy chuyện Diệp Vân Sơ bị làm nhục thành trò cười, lại không ngờ, chính vì chuyện này, Diệp Vân Sơ mới chiếm được tình yêu điên cuồng nhất. Nếu như có thể, nếu như có thể, thật sự nàng ta tình nguyện là người lúc trước ở chùa An Quốc. Như vậy, tất cả tình yêu của Hạ Vệ Thần chỉ thuộc về nàng ta, như vậy, người mà Hạ Vệ Thần thực sự yêu chính là nàng ta.

Nàng ta thật hối hận, thật sự hối hận, lúc trước khi Hạ Vệ Thần đến An Khánh để cầu hôn, nếu như nàng ta không khóc lóc kể lể trước mặt mẫu phi, không đề cập với mẫu phi để cho Diệp Vân Sơ gả đi thay mình, như vậy Hạ Vệ Thần vẫn thuộc về nàng ta. Nhưng, tất cả giống như đã được định trước, nàng không thể để kết quả như vậy được, nàng ta chỉ có thể tiếp tục như vậy, cho dù có là thể thân của Diệp Vân Sơ cũng thế, nàng ta không quan tâm, chỉ cần Hạ Vệ Thần cho rằng người lúc đó nàng ta, vậy chính là nàngta. Chỉ cần không có Diệp Vân Sơ, nàng ta vĩnh viễn là người mà Hạ Vệ Thần yêu. Đúng vậy, chỉ cần không có Diệp Vân Sơ, không thể có Diệp Vân Sơ, nên Diệp Vân Sơ không thể sống, ả nhất định phải chết! Chỉ cần Diệp Vân Sơ chết, nàng ta mới có thể tiếp tục được Hạ Vệ Thần che chở, được sống hạnh phúc.

-Tuyệt Nhi, nàng thấy thế nào? Đã đỡ chưa?

Thấy Diệp Vân Tuyết tỉnh lại, lòng Hạ Vệ Thần đầy lo lắng lên tiếng hỏi.

Diệp Vân Tuyết hơi hơi kích động, hàng mi ẩm ướt,, cổ hết sức mở mắt ra. Nàng ta nhìn hvt, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy đau thương, cổ họng phát ra tiếng khàn khàn, nghẹn ngào nhẹ giọng gọi hắn:

-Điện hạ....

Hạ Vệ Thần yêu thương xoa mặt nàng ta, đau lòng nói:

-Tuyệt Nhi, thật xin lỗi, tha thứ cho ta được không? Xin nàng tha thứ cho ta....

Diệp Vân Tuyết nhẹ nhàng giơ tay vuốt ve gương mặt hắn, nghẹn ngào nói:

-Điện hạ, thiếp, thiếp không trách chàng, hiện giờ, thiếp, thiếp không còn gì nữa, chỉ có chàng thôi....

Vừa nói, Diệp Vân Tuyết lại vừa đau buồn muốn chết, khóc không thành tiếng.

Hạ Vệ Thần thấy Diệp Vân Tuyết đau lòng không thôi thì vừa đau xót, rồi lại mừng rỡ như điên, hắn ôm chặt nàng ta vào trong lòng, ghì thật chặt, thương tiếc nói:

-Tuyệt Nhi, đừng khóc, nàng còn có ta. Trong vòng ba ngày, ta sẽ cho nàng hôn lễ long trọng nhất trên đời, nàng sẽ là Vương phi duy nhất của ta, là người phụ nữ mà ta yêu nhất.

Hắn nói kiên định, hắn sẽ không bạc đãi nàng ta. Hắn sẽ cho Tuyết Nhi một sự công bằng, coi như là bồi thường cho nàng. Hắn cũng nên vì nàng mà tổ chức một hôn lễ rầm rầm rộ rộ, hắn sẽ cho nàng ta tất cả những gì tốt nhất, bảo vệ nàng ta thật tốt, yêu nàng, tình yêu giữa nàng ta và hắn đã bỏ lỡ mất một lần, lúc này đây, hắn tuyệt đối không cho phép bản thân để mất nàng nữa, tuyệt đối không.

106. Chương 106: Hôn Lễ (2)

Hạ Vệ Thần nói được là làm được, không quá ba ngày, quả nhiên hắn chiếu cáo thiên hạ, cưới công chúa An Khánh Diệp Vân Tuyết làm phi.

Tin tức truyền ra, cả nước hoàn toàn xôn xao. Ở trong điện phủ giăng đèn kết hoa, Hạ Vệ Thần lấy lễ nghi cao nhất ở Đông Ly để cưới công chúa An Khánh. Trong điện phủ là không khí vui mừng phấn khởi, còn hơn cả bất kỳ hôn sự nào trước kia tại Đông Ly.

Trong điện phủ đèn đỏ treo trên cao, cả bầu trời đêm sáng như ban ngày. Trong nhạc khúc tràn đầy sự vui mừng, cuối cùng một đôi tân lang tân nương nắm tay nhau chậm rãi đi vào chính sảnh hành lễ bái đường.

Sắc mặt Diệp Vân Sơ tái nhợt, thần sắc như có bệnh đứng thẳng ở chính sảnh chủ trì hôn lễ bái đường cho phu quân của mình. Bởi vì Hạ Vệ Thần khăng khăng muốn nàng trong vòng ba ngày chuẩn bị xong hôn lễ, nên đã nhiều ngày nàng cảm thấy mệt nhọc, hơn nữa phản ứng nôn oẹ kịch liệt khiến nàng thật sự mệt mỏi không chịu nổi. Nàng vừa mới nôn mửa xong, sắc mặt cực kém nhưng hiện tại nàng vẫn cố gắng cười. Sắc mặt không tốt nhưng giống như ánh dương ngày xuân, có thể cuốn hút bất kỳ một vật nào trên thế gian, có thể lan sang bất kỳ một vị tân khách có mặt. Mọi người nhìn thấy nàng mỉm cười cũng không khỏi có chút cuốn hút.

Hoàng thượng và Hoàng hậu ngồi trên chính đường. Hoàng đế ngoài mặt cười rạng rỡ, đáy lòng cũng khó nói. Hồi đó Hạ Vệ Thần cưới Diệp Vân Sơ thì người và Hoàng hậu cũng không tới, mà hôm nay vì trò hề này mà người lại tới. Nếu không phải vì Hoàng hậu không đành lòng cự tuyệt con mình, e là dù thế nào đi chăng nữa ông ấy cũng không thể đồng ý với hành vi hoang đường như thế.

Ngày hôm trước Diệp Vân Sơ đột nhiên vào cung cầu kiến Hoàng hậu, vừa thấy mặt liền quỳ cầu xin Hoàng hậu tác thành cho Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Tuyết. Diệp Vân Sơ cũng không nói bất kỳ nguyên nhân nào, chỉ nói:

-Điện hạ và công chúa Vân Tuyết yêu nhau thật lòng, trong hoàng thất, quyền lực là trên hết, việc thật lòng yêu nhau thật sự là đáng quý hiếm có. Vân Sơ vốn là gả thay mà đến, thật sự không đành lòng chia rẽ những người ý hợp tâm đầu. Mong rằng Hoàng hậu nương nương có thể ân chuẩn, để cho điện hạ lấy công chúa Vân Tuyết làm chính phi.

Diệp Vân Sơ nói những lời này thật sự đã làm ông động lòng. Ở trong hoàng gia lạnh lùng hà khắc vốn là khó được người si tình như thế, ông thân là hoàng đế, lại càng hiểu chân tình đáng quý đến đâu. Chẳng qua là hoàng gia không thể so với dân chúng bình dân nên việc lập phi này sao có thể dính vào? Huống hồ, tương lai Hạ Vệ Thần cũng sẽ làm vua của một nước, nó sao có thể vì một cô gái mà có thể không chú ý thân phận như thế?

Mặc dù bản khoản ngổn ngang, nhưng đúng là ông vẫn đồng ý với thỉnh cầu của Diệp Vân Sơ. Đơn giản vì Diệp Vân Sơ nói trên đời chuyện khó khăn nhất chính là tác thành, nhưng vì điện hạ yêu công chúa Vân Tuyết, mà công chúa Vân Tuyết cũng một lòng say mê đối với điện hạ. Vân Sơ tự thẹn không bằng, lẽ ra nên nhượng lại ngôi vị Vương Phi này.

Ông vô cùng tán thưởng phong thái của Diệp Vân Sơ, liền lập tức đồng ý với thỉnh cầu của Diệp Vân Sơ. Nhưng đồng thời ông cũng cực kỳ nuối tiếc, tiếc cho con mình đã bỏ qua, không để ý một thiếu nữ tốt như vậy, không nên vì công chúa Vân Tuyết kia.

Nghĩ tới đây, Hoàng đế không khỏi đưa mắt về phía Diệp Vân Sơ, đối mặt với cảnh nhục nhã ngày hôm nay của mình, nữ nhân thông minh này vẫn mỉm cười, dáng vẻ thong dong, giống như mọi thứ ở đây hôm nay không có liên quan gì đến nàng, chẳng qua nàng chỉ là vị khách của hôn lễ này.

-Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng....

Sau tiếng hô trong trẻo của Diệp Vân Sơ, Hoàng đế khẽ thở dài một hơi, nhìn thoáng qua Hoàng hậu rồi đứng dậy khởi giá hồi cung.

Sau khi hoàng đế rời đi, hôn lễ hoa lệ này rốt cục cũng hạ màn. Một số tân khách cùng các đại thần cũng mời nhau uống rượu, trong nháy mắt đại sảnh đường rộng lớn đã khôi phục sự ồn ào náo động, hôn lễ này cũng là một việc vô cùng vui mừng. Chẳng qua là có hoàn mỹ chăng nữa thì cũng chỉ có thể là mấy nhà sung sướng mấy nhà buồn.

Có lẽ vì phải đứng lâu, Diệp Vân Sơ đi đứng đều hơi yếu ớt. Nàng ngược mắt nhìn trong đám đông tân khách để tìm kiếm một hình bóng quen thuộc.

Đông Phương Ngưng vẫn ngồi yên vị trong bàn tiệc ở sảnh đường. Chỉ thấy chàng mỉm cười mời rượu cùng tân khách, nụ cười trên mặt vẫn thanh nhã như vậy. Chẳng qua là, Diệp Vân Sơ thấy được dưới đáy mắt chàng ẩn giấu bi thương và bất đắc dĩ.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, mắt chàng cũng không tự chủ mà chào đón. Bốn mắt gặp nhau, mặc dù cách trở xa xôi như vậy bởi vô số đầu người cảnh vật, nhưng ở trong lòng bọn họ, giờ khắc này tựa chỉ có hai người họ tồn tại. Sóng mắt lưu chuyển đưa tình, vô số tâm tư nói lên tình yêu say đắm vô tận.

Nhìn thấy ánh mắt ngơ ngẩn kia của chàng, bỗng nhiên Diệp Vân Sơ cảm thấy ngực đau đớn khó nhịn, nàng bối rối dời mắt đi. Giờ ở đây nhiều người lắm miệng, nếu như bị người khác phát hiện chuyện nàng và chàng đang nghĩ, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy đáy lòng cay đắng, nước mắt suýt chút nữa thì rơi xuống.

Không khống chế được chua xót trong lòng, Diệp Vân Sơ rất sợ mình thất thố trước mặt mọi người, đành phải vội vã rời đi. Nàng đi vô cùng nhanh như thể phía sau có rắn độc thú dữ đuổi theo. Đơn giản là nàng sợ mình không khống chế không được tình cảm của bản thân đối với chàng, trước mặt mọi người lại làm chuyện không hợp với lễ thường tình.

Mãi cho đến khi ra khỏi sảnh đường, đến chỗ không có người thì lúc này Diệp Vân Sơ mới dừng bước. Nàng ngồi xổm xuống, vô lực tựa vào tường mà đau khổ khóc thành tiếng. Trong lòng đau khổ, nhưng không có thể nói với bất cứ ai, giờ khắc này nàng chỉ muốn khóc lớn thỏa thuê một trận, đem tất cả oán hận, tất cả oan ức, tất cả hóa thành nước mắt mà khóc hết.

-Vương Phi nương nương....

Đúng lúc Diệp Vân Sơ không khống chế được mà cất tiếng khóc nức nở thì lại nghe thấy có người đột nhiên gọi nàng.

Diệp Vân Sơ ngưng tiếng khóc lại, chậm rãi ngẩng đầu. Chỉ thấy một người xa lạ dáng vẻ như kẻ tội tởm đang nhìn nàng, Diệp Vân Sơ lau nước mắt, đứng lên hỏi:

-Người là người ở đâu? Tìm ta có chuyện gì?

-Nô tài mang đồ tới cho Vương Phi nương nương.

Vừa nói, người nọ liền cung kính đưa một hộp gấm trên tay, nói:

-Vương Phi nương nương, đây là vật Đông Phương công tử sai nô tài đưa tới. Công tử nói, bây giờ để cho Vương Phi nương nương đi tới Túy Ý đình, đến lúc đó mở hộp gấm ra là được.

Nghe lời người nọ nói thì trong lòng Diệp Vân Sơ có chút nghi ngờ. Nhưng bây giờ nàng còn đắm chìm trong bi thương nên cũng không suy nghĩ nhiều. Nàng gật đầu đồng ý với người nọ, liền cầm lấy hộp gấm vội vã đi về hướng Túy Ý đình. Giờ khắc này, ý muốn được gặp Đông Phương Ngưng của nàng hẳn là càng cấp thiết trong đầu.

Nhưng mà đến Túy Ý đình cũng không thấy bóng dáng của Đông Phương Ngưng đâu, giờ khắc này chung quanh Túy Ý đình hoàn toàn yên tĩnh. Bóng dáng cây cỏ hoa lá chập chờn, thậm chí có mấy phần thê lương.

Không nhìn thấy Đông Phương Ngưng, Diệp Vân Sơ cũng không suy nghĩ nhiều. Nàng chỉ cho là Đông Phương Ngưng còn chưa tới. Nhớ tới lời của kẻ hầu kia, nàng hơi do dự rồi chậm rãi mở hộp gấm cầm trong tay ra.

Trong hộp gấm không ngờ là một cái túi thơm nho nhỏ, mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi. Nhìn túi thơm trong hộp gấm, Diệp Vân Sơ có hơi nghi ngờ. Nàng không biết vì sao Đông Phương Ngưng lại đột nhiên đưa nàng túi thơm, chẳng lẽ là bởi vì nàng từng tặng túi thơm cho hắn nên hắn cũng đưa nàng một cái? Song, đang lúc Diệp Vân Sơ nghi ngờ không giải thích được thì lại bỗng nhiên cảm thấy cả người đột nhiên nóng ran dị thường, miệng khô lưỡi nóng. Nàng bỗng nhiên cả kinh, trong nháy mắt liền hiểu rõ ra.

Theo bản năng nàng ném hộp gấm, muốn rời đi, nhưng đúng lúc này ở sau lưng nàng đột nhiên hiện ra một người áo đen. Người nọ còn thuận thế ôm chặt lấy nàng, muốn kéo nàng vào trong ngực.

107. Chương 107: Mỵ Được (1).

-Người là ai? Mau thả ta ra!

Diệp Vân Sơ kinh hãi muốn chết, ra sức giãy giụa đẩy lui người kia, nhưng người đó lại ôm chặt lấy nàng, muốn kéo nàng tới bụi hoa ở bên cạnh Túy Ý đình, lại còn vô sỉ cười nói:

-Vương phi nương nương, nơi này không có người bên ngoài, người cần gì phải giả vờ chê thật sống tanh? Người yên tâm, một lát nữa tại hạ nhất định sẽ cho người đạt sung sướng cực độ, muốn ngừng mà không được....

-Không, rốt cuộc người là ai, mau thả ta ra....

Diệp Vân Sơ dùng hết sức lực toàn thân ra sức giãy giụa, có điều người nàng trúng mỵ được, toàn thân lại bủn rủn vô lực, gương mặt đầm đìa nước mắt. Nàng kêu lên bi phẫn, nghe qua đúng là bất lực.

Trước mắt Diệp Vân Sơ thấy sẽ bị kẻ mặc đồ đen kia kéo vào bụi hoa, đúng lúc này, đột nhiên một bóng người hiện lên, chỉ nghe kẻ mặc đồ đen rên một tiếng liền buông Diệp Vân Sơ ra rồi mềm nhũn ngã xuống, Diệp Vân Sơ vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị người đó ôm vào trong ngực.

Diệp Vân Sơ kinh hồn bất định, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong đêm đen hiện lên một đôi mắt hoa đào đang tỏa sáng, xem ra nàng đã gặp người đó, hắn liền cong môi cười một tiếng, nói:

-Sơ nhi, Bản Vương lại cứu nàng một lần nữa, nàng nghĩ xem phải báo đáp Bản Vương thế nào?

Giọng điệu bất cần đời, trong đôi mắt hoa đào kia mang chút không đứng đắn, mặc dù là trong đêm tối thì Diệp Vân Sơ cũng nhìn thấy rõ ràng, người cứu nàng đúng là Hạ Vệ Lam. Hắn, hắn, không phải hắn không tới tham gia hôn yến hôm nay sao? Sao giờ hắn lại ở chỗ này?

Đột nhiên thấy Hạ Vệ Lam, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy trong lòng rối bời, nàng vừa sợ Hạ Vệ Lam làm điều gì bất chính với mình, lại sợ cơ thể của bất chợt nóng lên một cách khó hiểu. Nàng biết vừa rồi trong hộp gấm kia có giấu độc được, nàng không cẩn thận trúng độc, hiện giờ, nàng chỉ cảm thấy cả người khô nóng khó chịu, mặt nóng như lửa đốt, miệng khô lưỡi khô như thể vô cùng đói khát.

Nhưng giờ phút này ở trong lòng Hạ Vệ Lam, nàng lại cảm giác vô cùng dễ chịu, nhiệt độ cơ thể mát như băng của hắn làm cho cả người nàng trở nên thoải mái, giống như cái nóng trên người nàng phải đụng chạm vào hắn thì mới có thể dễ chịu một chút.

Đây không phải là cảm giác của nàng, không phải! Diệp Vân Sơ cảm giác được bản thân không ổn, trong lòng lại càng hoảng sợ muôn phần, thứ hương thơm trong hộp gấm kia, độc được ấy, chẳng lẽ là mỵ được?

Trong lòng sợ hãi e rằng đúng như dự đoán, nhưng giờ phút này Diệp Vân Sơ lại không thể không cố gắng giữ bình tĩnh, chịu đựng sự khó chịu mãnh liệt trong cơ thể, gượng cười một tiếng, nói:

-Đa tạ ơn cứu mạng của Tam điện hạ, chỉ là sao hiện giờ Tam điện hạ lại ở đây? (Ặc không ở đây thì “anh hùng” kiu mỹ nhân thế nào được?)

Hạ Vệ Lam cười tà mỵ một tiếng, đôi mắt hoa đào dường như nheo nheo lại, nói:

-Tất nhiên Bản Vương là vì Sơ nhi mà đến, Sơ nhi gặp nạn, sao Bản Vương dám không đến?

Giọng điệu của Hạ Vệ Lam mang theo vài phần trêu tức, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ nhìn chằm chằm vào Diệp Vân Sơ, bỗng nhú mày lại, cười nói:

-Sơ nhi đang thẹn thùng sao? Sao sắc mặt lại đỏ như vậy?

Nói xong, hắn lại đưa tay chậm rãi xoa mặt Diệp Vân Sơ, đồng thời nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng, giống như đang khiêu khích.

Trong lòng Diệp Vân Sơ hoảng sợ vô cùng, nàng đè nén khát vọng dưới đáy lòng, bắt đầu dùng sức giãy giụa mãnh liệt, chỉ muốn né tránh sự đụng chạm của hắn. Có điều hiện tại nàng bị hắn siết chặt trong ngực, muốn chạy thoát đâu có dễ dàng, hơn nữa mỵ được trong cơ thể đã phát tác, lúc này toàn thân nàng đã

không còn sức lực, cho dù có gãy giũa thì sức lực cũng yếu ớt đến đáng thương, căn bản là gãy giũa không thoát khỏi sự giam cầm của Hạ Vệ Lam.

Cảm nhận được Diệp Vân Sơ không bình thường, Hạ Vệ Lam đã mơ hồ đoán được được là gì, trong lòng hần bồng trở nên hưng phấn khó hiểu. Hần cười tà mỵ một tiếng, mắt híp lại mà lưỡi biếng hỏi:

-Sơ nhi ngoan của ta, nàng làm sao vậy? Sao mặt lại nóng như thế? Chẳng lẽ bởi vì nhìn thấy Bản Vương, trong lòng kích động sao?

Nói xong hai tay của hắn lại quấn quanh eo nàng.

Diệp Vân Sơ quá sợ hãi, nàng cố gắng đè nén rối loạn trong cơ thể, tức giận quát:

-Người buông ra!

Không, không được! Diệp Vân Sơ ra sức gãy giũa, gần dùng hết toàn lực muốn tách khỏi ngực của hắn, nhưng cho dù nàng có phản kháng như thế nào, gãy giũa như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể lay chuyển hắn nửa phần. Ngược lại bởi vì mỵ được phát tác trong cơ thể, nàng lại không thể khống chế nổi sự kích động của dục vọng.

Mà Diệp Vân Sơ phản kháng gãy giũa, chẳng những không thể làm cho Hạ Vệ Lam dừng sự xâm phạm đối với nàng, ngược lại càng thêm kích thích ngọn lửa dục vọng trong lòng hắn, chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp đa tình càng thêm mê ly, tay ôm nàng cũng bắt đầu không có quy tắc sờ loạn, tiếp sau đó hắn dứt khoát dùng một tay ôm ngang lưng Diệp Vân Sơ bước nhanh đi vào bụi hoa, đặt nàng nằm trên mặt đất, đè cả người lên.

Hắn hành động như vậy khiến Diệp Vân Sơ cơ hồ kinh hãi đến vỡ mật, cảnh tượng đêm hôm đó gần như trong nháy mắt tại xẹt qua đầu nàng. Khi đó, ở ngọn núi phía sau chùa An Quốc, Hạ Vệ Lam cũng từng làm như vậy với nàng.

Không, không được, không được! Diệp Vân Sơ sống chết gãy giũa, nước mắt cũng không khống chế nổi nữa mà tuôn trào mãnh liệt. Nỗi đau như vậy, cơn ác mộng như vậy, nàng không muốn chịu thêm một lần nữa, không được!

Hạ Vệ Lam cũng không phải lần đầu tiên tiếp xúc nữ nhân, hắn thấy Diệp Vân Sơ phản ứng kịch liệt như thế, động tác của hắn lại đột nhiên trở nên dịu dàng hơn. Hắn cúi xuống nhẹ nhàng dán vào vành tai nàng rồi nói êm ái, nhỏ nhẹ:

-Sơ nhi ngoan, nàng bị trúng mỵ được rồi, đây là ta đang giúp nàng....

Hơi thở nóng hổi của hắn nhẹ nhàng phun trên vành tai nàng, cả người Diệp Vân Sơ không nhận được mà run rẩy. Hơn nữa mỵ được ở trong thân thể điên cuồng hoành hành làm cho vào giờ khắc này, tất cả suy nghĩ của Diệp Vân Sơ cơ hồ sụp đổ.

Diệp Vân Sơ cố gắng gãy giũa, một chút lý trí còn lại trong đầu giúp nàng chống đỡ. Lần đầu đau đớn đêm hôm đó nhắc nhở nàng, nàng không thể, không thể thỏa hiệp như vậy. Nếu không, nàng sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục. Cái nóng trong thân thể càng ngày càng mãnh liệt làm cho nàng thống khổ vạn phần. Nhưng nàng vẫn dốc sức chống cự, dùng hết sức lực toàn thân la lên một tiếng “Ngưng cứu cứu ta “

Nghe thấy nàng la lên, gương mặt tuấn tú của Hạ Vệ Lam sầm lại, tất cả sự dịu dàng không còn sót lại chút gì. Mặt hắn tối sầm, đột nhiên cúi đầu muốn cưỡng hôn nàng. Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc thì một bóng trắng đột nhiên xuất hiện, hắn mãnh liệt giật Hạ Vệ Lam không hề phòng bị ra rồi vùng tay tổng một quyền.

Hạ Vệ Lam bị đánh cho lảo đảo một cái. Đang muốn tức giận, ngẩng đầu thì thấy vẻ mặt thịnh nộ của Đông Phương Ngưng!

Đông Phương Ngưng nộ không thể át, giờ phút này hắn đã không để ý thân phận của Hạ Vệ Lam. Bởi vì hắn không cách nào dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào làm nhục Diệp Vân Sơ, cho dù người này là Đông Ly tam Thái Tử Hạ Vệ Lam cũng không được!

Thấy người mới đến là Đông Phương Ngưng, sắc mặt Hạ Vệ Lam trong nháy mắt trở nên khó coi. Lần này hẳn đến điện phủ này là vẫn còn có chuyện quan trọng khác cần làm nên bây giờ còn không muốn bị Hạ Vệ Thần biết. Cho nên mặc dù hẳn không chịu bỏ gì hết thì cũng không khỏi không lựa chọn cứ rời đi như vậy. Có điều hẳn vẫn không cam lòng, không cam lòng không công đem Diệp Vân Sơ đưa cho Đông Phương Ngưng như vậy. Huống chi, hẳn biết hiện tại trong lòng Diệp Vân Sơ thâm yêu Đông Phương Ngưng! Hẳn không cam lòng, nhưng tình cảnh như bây giờ thì hẳn cũng không thể không lùi bước! Hẳn oán hận liếc nhìn Đông Phương Ngưng, cười lạnh một tiếng rồi cũng không nói nhiều, xoay người phi nhanh mà biến mất trong bóng tối.

108. Chương 108: My Được (2).

Thấy Hạ Vệ Lam bỏ chạy, Đông Phương Ngưng đang muốn đuổi theo, lại vì Diệp Vân Sơ lão đảo đứng lên mà dừng bước.

Sắc mặt Diệp Vân Sơ ửng hồng, hai tay ra sức ôm ngực, my được trong người nàng giờ phút này đã phát tác rồi, lý trí và ý chí của nàng sắp sửa bị được tính cắn nuốt mạnh mẽ. Dựa vào chút tỉnh táo cuối cùng trong đầu, nàng dùng hết sức lực toàn thân từ từ đứng lên, cũng không dám nói chuyện với Đông Phương Ngưng, nghiêng ngả lão đảo muốn rời đi.

Nàng yêu Đông Phương Ngưng, nhưng hiện tại nàng lại càng sợ nhìn thấy Đông Phương Ngưng, bởi vì nàng biết, hộp gấm kia, hộp đựng my được là một âm mưu. Nàng sợ giờ phút quan trọng này sẽ làm hại Đông Phương Ngưng, vì, tất cả đều khéo trùng hợp như vậy, Đông Phương Ngưng sẽ không hại nàng, lại càng không đưa nàng hộp gấm chứa my được. Nếu không phải Đông Phương Ngưng, mà chàng lại xuất hiện ở nơi này đúng lúc như vậy, điều đó chỉ có thể chứng tỏ tất cả đều là âm mưu, âm mưu nhằm vào nàng và Đông Phương Ngưng!

Hiện tại my được sắp hoàn toàn phát tác, nàng sắp sửa không cách nào khống chế được chính mình, nàng không biết nếu mình ở lại thì sẽ xảy ra chuyện gì. Nàng không yêu Hạ Vệ Lam nên đối với sự xâm phạm của hắn, nàng có thể ra sức giãy giụa, la hét. Nhưng, đối mặt Đông Phương Ngưng, nàng cũng không biết mình sẽ như thế nào.

Nên nàng không thể ở lại, nàng phải rời đi, thừa dịp my được chưa hoàn toàn phát ra mà rời đi! Sau này, có lẽ nàng có thể ở chung một chỗ với Đông Phương Ngưng, nhưng hiện tại thì không thể, nếu không, nàng sẽ hủy hoại chàng và cũng hủy hoại chính mình

Nghĩ tới đây, Diệp Vân Sơ cắn răng, bước càng thêm nhanh hơn, trên trán nàng đã lấm tấm những giọt mồ hôi, trong cơ thể như có ngọn lửa hùng hực thiêu đốt. Cái nóng đó gần như khiến nàng cháy thành tro. Nàng sống chết cắn chặt môi, lấy nỗi đau đớn để ngăn cản cơn nóng khó chịu kia.

Vì Đông Phương Ngưng không biết, chàng thấy Diệp Vân Sơ nhìn có vẻ bất thường, bèn vội vàng bước nhanh đuổi theo. Lúc này đột nhiên có người dưới đèn tìm chàng, nói là Diệp Vân Sơ chờ chàng ở Túy Ý đình, nên chàng liền vội chạy tới. Thật không ngờ, chàng vừa đến thì đã thấy cảnh Hạ Vệ Lam đè Diệp Vân Sơ dưới người, một khắc đó, chàng gần như hóa điên.

-Vấn nhi, nàng làm sao vậy?

Đông Phương Ngưng bước nhanh đuổi theo, đang muốn đến gần Diệp Vân Sơ, nhưng chàng mới nhắc chân lại thấy nghe Diệp Vân Sơ hoảng sợ lui về phía sau, đồng thời kêu lên một cách khó nhọc:

-Dừng, xin chàng đừng tới đây....

Âm thanh đứt quãng, Diệp Vân Sơ nói cực kỳ khó khăn, dường như mỗi một chữ đều phải dùng hết sức lực toàn thân.

Đông Phương Ngưng giật mình, chàng sững sờ nhìn Diệp Vân Sơ, trong lòng đột nhiên thất lại đau đớn mơ hồ, Diệp Vân Sơ không muốn chàng tới gần, nàng lại không muốn thấy chàng! Chuyện này thực sự như lưỡi dao sắc bén tàn nhẫn đâm vào tâm can Đông Phương Ngưng, làm chàng đau tới mức khó có thể thở nổi.

Trong lúc nhất thời, tim chàng như bị dao cắt. Khổ sở đến nói không nên lời, chàng không khống chế nổi sự kích động trong trái tim, cũng không để ý tới sự kháng cự của nàng mà bước dài tới gần nàng, giữ chặt hai vai nàng, mà sau khi chàng nhìn rõ nàng, cả người chàng lại sững sờ.

Người nàng cực nóng, giống như lò than vậy, sức nóng đó xuyên qua lòng bàn tay của chàng, đâm thẳng vào đáy lòng. Sắc mặt nàng đỏ bừng, đôi mắt ướt át dưới ánh trăng trông mê ly đến dị thường. Sóng mắt long lanh làm cho Diệp Vân Sơ giờ phút này thoát nhìn vô cùng mê người, Đông Phương Ngưng không khỏi động lòng sâu sắc, chàng theo bản năng lên tiếng hỏi:

-Vấn nhi. Nàng, nàng làm sao vậy?

Một câu nói đơn giản mà tựa như chất xúc tác, hơi thở Diệp Vân Sơ bắt đầu nặng nề dồn dập, cái nóng trong cơ thể như thủy triều ập tới, cũng khó có thể khống chế được nữa. Hai tay nàng vô lực để ở trong ngực chàng, nàng muốn đẩy chàng ra, nhưng trong người lại không có một chút sức lực, nàng chỉ có thể khó khăn giãy giụa, cố hết sức nói:

-Đừng, không nên, xin chàng đó....

Chỉ là, còn chưa nói xong thì dục vọng trong cơ thể tựa như dời núi lấp biển kéo tới, trong nháy mắt bao phủ lý trí của Diệp Vân Sơ. Ánh mắt của nàng trở nên mê ly, tràn ngập sự mê hoặc, bàn tay để trong ngực chàng không hề chống lại nữa mà là biến thành vuốt ve. Đường như nàng có chút vội vàng, gấp gáp, liều lĩnh nũng nịu gọi chàng:

-Ngưng....

Lúc này thoát nhìn nàng quyến rũ như vậy, nũng nịu như vậy, chính giọng điệu nũng nịu thân thiết, khiến Đông Phương Ngưng trong nháy mắt thấy cả người nóng rực, miệng khô lưỡi nóng.

Đông Phương Ngưng vẫn chưa không kịp phản ứng thì đã cảm giác được một đôi mềm mại áp vào môi mình. Nàng vội vàng dán trên môi chàng, động tác của nàng ngây ngô mà đã nóng bỏng như vậy, như không thể chờ đợi được nữa....

Đối mặt phản ứng như thế của Diệp Vân Sơ, Đông Phương Ngưng không mừng mà sợ, xét hành động trước đây của Diệp Vân Sơ thì rõ ràng là nàng đã trúng mỵ dược, hơn nữa là mỵ dược có dược tính cực kỳ mạnh! Cho nên nàng mới không thể khống chế nổi chính mình, nên nàng mới có thể mất đi lý trí như vậy!

Chuyện này thực sự làm chàng chấn động, ngọn lửa trong cơ thể trong nháy mắt đều lui tắt, chỉ còn lại lo lắng tràn đầy trong lòng.

Rất rõ ràng, đây là một âm mưu, một âm mưu được người xếp đặt tỉ mỉ. Mục đích là gọi chàng và Diệp Vân Sơ tới nơi này, làm Diệp Vân Sơ trúng mỵ dược, rồi sau đó buộc chàng bắt đắc dĩ giải độc cho nàng, tiếp đó sẽ có một kẻ bắt thông đâm xuất hiện. Nghĩ tới đây, Đông Phương Ngưng không khỏi kinh hãi toát mồ hôi lạnh, rốt cuộc là ai, là ai ác độc như thế, muốn hãm hại Diệp Vân Sơ như thế?

-Ngưng, ta khó chịu quá....

Diệp Vân Sơ đau khổ rên rỉ khiến Đông Phương Ngưng phục hồi lại tinh thần trong nháy mắt. Bây giờ không phải là lúc để truy cứu việc này, Diệp Vân Sơ trúng độc rất nặng, mặc dù chàng biết rõ đây là một âm mưu thì cũng không thể bỏ lại nàng mà không để ý tới, chàng phải cứu nàng! Bởi vì, nếu không nhanh chóng giải độc cho nàng, nàng sẽ phải chết.

Nhìn Diệp Vân Sơ thần trí không rõ, lòng Đông Phương Ngưng nóng như lửa đốt. Nhưng chàng vẫn dè dặt nén nỗi lo trong lòng xuống, vỗ nhẹ mặt Diệp Vân Sơ, lo lắng kêu lên:

-Vấn nhi, nàng cố gắng giữ tỉnh táo, kiên trì thêm một lát nữa thôi, ta lập tức cứu nàng....

Ngọn lửa dục vọng điên cuồng thiêu đốt trong người làm Diệp Vân Sơ đau đớn khó chịu, nàng gần như mất đi tất cả ý thức, giờ đây, cảm giác đau đớn truyền từ trên mặt tới làm cho nàng miễn cưỡng, gật đầu vô cùng khó khăn.

Thấy Diệp Vân Sơ đồng ý, rốt cuộc Đông Phương Ngưng cũng chẳng quan tâm tới cái khác, vội vàng một tay ôm lấy nàng đi ra ngoài. Chàng phải mau chóng đưa Diệp Vân Sơ đi xa nơi này, rời khỏi nơi này trước

khi có người bắt thông dân tới đây, sau đó mau chóng tìm đại phu chữa trị cho Diệp Vân Sơ. Không đến nước vạn bất đắc dĩ, chàng không muốn hủy hoại danh dự và sự trong sạch của nàng, không muốn có được nàng trong tình huống như vậy....

Chẳng qua chàng vẫn chưa kịp rời đi thì đã nghe được một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

-Ngưng huynh, huynh đang làm cái gì vậy? Huynh định đưa Vương phi của Bản Vương đi đâu?

Nghe thấy giọng nói đó, người Đông Phương Ngưng trong nháy mắt trở nên cứng đờ, chàng giật mình đứng tại chỗ, nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, thậm chí chàng cũng không dám quay đầu lại. Giọng nói kia, đúng là của Hạ Vệ Thần!

109. Chương 109: My Được (3)

Qua nửa ngày, Đông Phương Ngưng mới chậm rãi xoay người, tay chàng ôm Diệp Vân Sơ hơi chặt lại, dần dần nhìn về mặt giận dữ của Hạ Vệ Thần, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói gì.

Sắc mặt Hạ Vệ Thần tối sầm, hai tròng mắt nhìn chăm chú vào Diệp Vân Sơ bị Đông Phương Ngưng ôm trong ngực, chỉ thấy nàng nhắm chặt hai mắt, sắc mặt ửng đỏ, cắn chặt môi như đang che giấu gì đó, còn tay gắt gao ôm chặt cổ Đông Phương Ngưng. Đầu nàng dựa trên vai Đông Phương Ngưng vẫn không nhúc nhích, đối diện với ánh mắt của hắn vẫn không hề phản ứng.

Thấy một màn như vậy, đôi mắt đen của Hạ Vệ Thần phun ra một đóa hoa lửa, một cơn phẫn nộ từ sâu trong nội tâm trào ra mãnh liệt. Sắc mặt hắn xanh mét, gân xanh trên trán nổi rõ mồn một, tức giận quát:

-Đông Phương Ngưng! Bản Vương hỏi ngươi, ngươi muốn mang Vương phi của Bản Vương đi đâu!

Nghe thấy Hạ Vệ Thần gầm lên một tiếng, lúc này Đông Phương Ngưng mới phục hồi tinh thần, lúc này chàng mới hiểu hành động của mình đã vượt qua luân thường đạo lý tới mức nào. Chỉ là giờ chàng lo lắng cho Diệp Vân Sơ, bất chấp việc Hạ Vệ Thần có thể hiểu lầm, vội vàng nói:

-Điện hạ, nương nương trúng my được, cần phải lập tức chữa trị.

-My được?

Nghe Đông Phương Ngưng nói vậy, Hạ Vệ Thần nao nao, nhưng sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Hắn lạnh lùng nhìn Đông Phương Ngưng, đột nhiên cười lạnh, nói:

-Vương phi của Bản Vương trúng my được, không biết ngươi định làm như thế nào để cứu nàng? Đưa nàng rời khỏi điện phủ sao? Đông Phương Ngưng, ngươi thật to gan!

Nói đến câu cuối cùng, Hạ Vệ Thần gần như rống giọng gào thét.

Không biết sao, lúc này trong lòng Hạ Vệ Thần cực không thoải mái, dường như có vật gì nghẹn trong ngực khiến hắn phẫn nộ và phiền muộn dị thường.

-Điện hạ, người hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ muốn đưa Vương phi nương nương đi gặp đại phu thôi....

Đông Phương Ngưng hơi kinh hãi, vội vàng giải thích. Hiện giờ phu quân của Diệp Vân Sơ đứng trước mặt mà chàng lại muốn đưa nàng ra ngoài cứu chữa, thật sự là có trái với luân thường, không thể nào nói nổi.

-Đại phu? Nàng là Vương phi của Bản Vương, trúng my được thì cần gì phải gọi đại phu? Đưa nàng cho ta!

Hạ Vệ Thần cắn răng nói.

Nghe Hạ Vệ Thần nói xong, Đông Phương Ngưng lại do dự không đi, chàng cũng không biết mình do dự cái gì. Hạ Vệ Thần là phu quân của nàng, nàng trúng my được thì để phu quân nàng giải độc là chuyện quá bình thường, đó là đạo lý hiển nhiên, là hợp tình hợp lý! Nhưng, lòng chàng vì sao lại đau như vậy, không đành lòng như vậy? Vừa nghĩ tới hai từ “Giải độc”, chàng liền đau khổ, trái tim như bị người ta xé rách, đau đến tê tâm liệt phế, gan mật muốn rớt ra ngoài.

Đông Phương Ngưng kinh ngạc nhìn Hạ Vệ Thần, tay ôm chặt Diệp Vân Sơ mà đứng sững tại chỗ không thể nhúc nhích. Chàng đau lòng như muốn vỡ ra, nhưng rốt cuộc vẫn phải từng bước, từng bước đem Diệp

Vân Sơ trao vào tay Hạ Vệ Thần. Mặc dù trong lòng ngàn lần không muốn, đau đớn giống như bị cả vạn mũi tên đâm xuyên trái tim, chàng vẫn phải trả nài cho phu quân của nàng.

Bởi vì trong cơ thể có mỹ dược nên cả người Diệp Vân Sơ giờ phút này nóng bỏng như lửa. Hạ Vệ Thần cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của cơ thể nàng, trong lòng cũng hơi kinh hãi, nhú nhú mày nhìn vào trong lòng, chỉ thấy Diệp Vân Sơ giờ này mặt mày đỏ bừng, đau đớn mặt nhăn mày nhíu cựa quậy bất an trong ngực của hắn, đáng vẻ ấy, thoát nhìn cũng đủ khiến người khác tan nát cõi lòng.

Một cảm giác trước nay chưa từng có trong nháy mắt nổi lên ở sâu trong nội tâm Hạ Vệ Thần, hắn khẽ nhú mày, đột nhiên bế vội Diệp Vân Sơ mà bước nhanh rời đi.

Đông Phương Ngưng đứng tại chỗ, thất hồn lạc phách nhìn theo bóng dáng Hạ Vệ Thần đi xa. Chàng muốn đi theo sau nhưng lại không cất nổi một bước, hai chân như nặng tựa ngàn cân. Nỗi đau giống như thủy triều ập tới, lần đầu tiên chàng nếm trải cảm giác sống không bằng chết .

Trong đầu Diệp Vân Sơ chỉ toàn hỗn loạn, nàng đau đớn tìm hãm những cơn nóng ở trong cơ thể mình, nàng một mực liều mình cắn môi chịu đựng, mãi cho đến khi đôi môi mềm mại đã mơ hồ nhuộm máu.

Đột nhiên, một đôi môi lạnh lẽo dán vào môi nàng, có người đang hôn nàng và khẽ vuốt ve nàng, tay của hắn giống như là băng, êm ái giảm bớt cái nóng trong cơ thể của nàng, khiến nàng không kìm được mà rung động vì hắn.

Ngọn lửa nóng được giảm bớt, Diệp Vân Sơ không nhận được đưa hai tay ôm lấy hắn, khẽ giọng rên:

-Ngưng yêu ta đi....

Khác với dự liệu, khi nàng vừa dứt lời, Diệp Vân Sơ trong mơ hồ chỉ cảm thấy từ đôi môi có một cơn đau nhức truyền đến, sau đó chính mình bị người ta hung hãn đẩy ra. Cảm giác thoải mái biến mất trong nháy mắt, cơn nóng khó chịu kia lại ập tới lần nữa, theo bản năng, nàng đưa tay với theo, đồng thời hoang mang hô lên:

-Đừng đi....

“Bốp” một tiếng, trả lời Diệp Vân Sơ là một cái tát nặng nề.

Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy trên gương mặt đau rất nóng bỏng, thần trí cũng thoáng tỉnh táo lại, nàng theo bản năng mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt phẫn nộ của Hạ Vệ Thần!

Tại sao lại là hắn? Sao có thể là hắn! Đông Phương Ngưng đâu? Chàng ở đâu? Trong lòng Diệp Vân Sơ sợ hãi, nàng muốn giãy giụa nhưng được tính đã hút hết sức lực của nàng, cơ thể nàng lúc này giống như đang bị thiêu đốt, ngọn lửa kia lại rực rộ bùng lên.

Nàng tuyệt vọng nhìn Hạ Vệ Thần, cắn chặt môi dưới, hàm răng nghiến thật sâu vào thịt, máu tươi chậm rãi chảy xuống từ khóe môi, thoát nhìn khiến người khác thấy ghê người.

Sắc mặt Hạ Vệ Thần tối sầm, lửa giận trong lòng đang hùng hực thiêu đốt, nữ nhân chết tiết này! Không ngờ trong lúc hắn giải độc cho ả thì ả lại gọi tên của nam nhân khác! Lòng đổ kị tràn đầy trong tim làm hắn gần như mất đi lý trí. Hắn đột nhiên túm mạnh tay Diệp Vân Sơ, tức giận không thể át hết lên:

-Ngưng? Tiệt nhân chết tiết! Đã như vậy, ngươi đi tìm Ngưng của ngươi mà giải độc đi!

Nói xong, hắn hung ác đẩy Diệp Vân Sơ ngã xuống giường, còn bản thân thì đứng ở trước giường nhìn nàng đau đớn giãy giụa.

Thật ra là hắn muốn nhìn, không có hắn thì nàng giải mỹ dược trong cơ thể như thế nào! Thật ra là hắn muốn nhìn, nữ nhân chết tiết này có thể chịu đựng tới khi nào! Hắn đang đợi, chờ tới lúc nữ nhân này không chịu được mỹ dược hành hạ mà cầu xin hắn!

Chỉ là, lần này hắn lại sai nữa rồi, Diệp Vân Sơ cũng không làm như hắn nghĩ, càng giãy giụa đau đớn, nàng càng không cầu xin hắn mà chỉ co rúm ở góc giường, gấu gao cắn chặt môi dưới, cắn mãi cho đến khi máu chảy đầm đìa, cũng không hề phát ra một tiếng kêu nào.

Đợi nửa ngày mà không thấy được kết quả mình mong muốn, Hạ Vệ Thần càng thêm giận dữ, nữ nhân đệ tiện này, không ngờ ả tình nguyện bị my độc hành hạ đến chết cũng không tình nguyện xin hãn, cũng không muốn hãn giải độc cho nàng!

Nhớ ra cảnh khi này nàng ở trong lòng Đông Phương Ngưng, ngẫm lại lời nói vô ý thức vừa mới rồi của nàng, điều này quả thật vô cùng nhục nhã! Nữ nhân này, tình nguyện muốn nam nhân khác giải độc cho ả, cũng không muốn phu quân mình đụng tới ả, thật sự đáng chết!

Ngọn lửa đố kị hừng hực bao phủ lý trí của Hạ Vệ Thần, giờ này thoát nhìn hãn giống như con mãnh thú đang trong cơn điên cuồng cực độ, đột nhiên hãn bước nhanh, vươn tay kéo Diệp Vân Sơ, xoay người đặt nàng ở dưới thân, hãn thô lỗ, gần như điên cuồng xé rách quần áo nàng, không hề tình cảm mà chiếm đoạt. Nàng không muốn cho hãn chạm vào, không muốn để hãn giải độc cho nàng, ngược lại hãn càng không cho nàng được như ý nguyện!

110. Chương 110: Không Khổng Chế Được (1).

Diệp Vân Sơ vốn còn có chút lý trí, nhưng hàng động điên cuồng chiếm đoạt của hãn khiến mọi lý trí, ý thức lẫn sự chống cự của nàng đều tan thành mây khói, không còn chút tâm hơi, được tính đã hoàn toàn không chế nàng, mặc dù vô cùng đau đớn nhưng linh hồn nàng cũng không thể lấy lại được.

Nàng đáp lại hãn nhiệt tình như lửa, nảy lên như cá chình gặp lửa, trong nháy mắt đã nhen nhóm dục vọng nguyên thủy nhất từ tận đáy lòng hãn.

Hãn căm ghét sự thay đổi đột ngột này của nàng, hãn vốn nên rời đi mới đúng, sau đó sẽ khiến nàng đau đớn, đau khổ tột cùng, nhưng giờ hãn lại không đi, ngược lại lại ở lại, không phải vì giờ khắc này vợ thể của Diệp Vân Sơ đã cuốn lấy hãn, mà vì hãn không thể kháng cự được nhiệt huyết của nàng.

Hãn giống như cực kỳ thích sự đụng chạm của nàng, ôm nàng, cùng nhau dây dưa một chỗ, hãn lại cảm thấy quen thuộc đến thế. Nàng như vậy có thể dễ dàng khơi dậy phản ứng kịch liệt của hãn, hãn bỗng nhiên trở nên vội vàng, mãnh liệt cúi người xuống, mãnh liệt dìm nơi nàng, chiếm đoạt thật sâu.

Môi của nàng hóa ra lại ngọt ngào mềm mại đến vậy, tốt đẹp đến thế, hãn lại có thể vội vàng đến mức như vậy, khao khát hương vị cơ thể nàng như vậy. Trong thời gian cực ngắn, hãn không thể chống lại từ khách thành chủ, gắt gao đan vào nàng cùng một chỗ, hai cơ thể dây dưa sát sao, xoa nắn liên tục, quấn nhau thật chặt ở một chỗ, cho tới khi hợp với nhau làm một.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Hạ Vệ Thần rốt cuộc không biết mình muốn nàng đã bao nhiêu lần nữa. Hãn lại càng không biết vì sao khi đối mặt với nàng, hãn lại bị khống chế, lúc này đây, hãn giống như thiếu niên chưa từng nếm mùi vị tình dục, không biết mệt mỏi, một lần rồi lại một lần đòi hỏi nàng.

Không phải là hãn không từng làm chuyện đó với nàng, nhưng lần này khác hoàn toàn so với đêm tân hôn, lần đó hãn chỉ có hận, cũng chỉ có giận, kích động muốn giết người, mà lần này, nàng khiến hãn nhục nhã như thế, nhưng hãn vẫn quyến luyến cơ thể nàng, thật lâu cũng không muốn rời khỏi nàng. Hiện tại hãn đã chìm đắm trong dục vọng điên cuồng, thậm chí giờ khắc này hãn đã quên mất Diệp Vân Tuyết, nhớ nhung trong lòng, chỉ có nữ nhân trước mắt này thôi.

Mãi cho tới khi kiệt sức, hãn mới ngủ một cách thỏa mãn. Thậm chí hãn còn quên mất hôm nay là ngày đại hôn của hãn và Diệp Vân Tuyết, đêm nay là đêm tân hôn mà hãn chờ đợi đã lâu!

Diệp Vân Sơ quả thật không thể tin được tất cả những gì đã xảy ra vào đêm qua. Giống như một giấc mơ, nói đúng hơn là một cơn ác mộng. Trong mơ, nàng trở nên quyến rũ xinh đẹp, vâng lời người đến buồn nôn, đòi hỏi đáng xấu hổ, lựa ý hùa theo, giống như đói khát tới cực độ. Hình ảnh đáng sợ trong trí nhớ đáng sợ nhục dục quăng, mơ mơ hồ hồ hiện lên từng mảnh ráp thành hình, hợp thành cảnh tượng, một cảnh tượng, một hình ảnh, khiến người ta hối hận không dứt, cảm thấy nhục nhã hổ thẹn muốn chết đi.

Hôm đó khi trời đã sáng rõ nàng mới tỉnh lại, đầu đau như muốn vỡ ra, xương cốt khắp người đau nhức, bị như thế, nàng như nhớ lại buổi tối kinh hoàng ấy, ở phía sau núi chùa An Quốc, nàng cũng như vậy, tỉnh lại trong đau đớn....

Nhưng nàng cũng biết, giờ khắc này nàng cũng không nằm trên mặt đất lạnh như băng, mà là nằm trên giường, nằm trên giường của Hạ Vệ Thần!

Từng mảnh nhỏ trí nhớ đêm qua nói cho nàng biết, đêm qua nàng từng vô sỉ nũng nịu rên khê dưới thân Hạ Vệ Thần! Đau đớn tới mức không thể hình dung, ảo não và hối hận vô cùng đan xen lẫn nhau, chặn ngang ngực khó có thể tiêu hóa, nàng đau tới mức không thể kêu lên, chỉ có thể ngơ ngác nhìn lên trần, đôi mắt khô khốc tới phát đau. Nàng muốn khóc, lại không khóc được, nước mắt không ngừng chảy xuôi, ướt đầm má nàng, ướt vỏ gối, trong lòng đau đớn tột cùng như muốn chết đi.

Hạ Vệ Thần tỉnh lại nhìn hết cảnh này, Diệp Vân Sơ ngập trong nước mắt hối hận, trong nháy mắt thiêu bỏng đôi mắt hần, đâm thẳng vào tim hần.

Một khắc này, tôn nghiêm của hần như bị người ta quăng mạnh xuống mặt đất, sau đó giẫm đạp lên đầy vô tình.

Nữ nhân chết tiệt này! Ắ đang hối hận, ắ đang thất vọng sao? Ắ hối hận vì người giải độc cho ắ không phải là Đông Phương Ngưng, mà là hần! Cảm giác này giống như tự tôn bị chà đạp, bị nguyên rửa một cách tàn nhẫn, trong nháy mắt nhen nhóm lửa giận sâu trong tim hần, càng không thể cứu vãn.

Sắc mặt hần trong nháy mắt trở nên u ám, lạnh lùng nhìn Diệp Vân Sơ, giọng nói lạnh lẽo:

-Sao? Có phải thất vọng lắm không? Thất vọng rằng kẻ đêm qua ở đây không phải tình lang của người, không phải Đông Phương Ngưng!

Diệp Vân Sơ im lặng không nói, giờ khắc này nàng đã chẳng còn cảm giác gì, cảm giác duy nhất chỉ là đau, giống như bị giò găm nhăm vào xương, không chỗ nào là không có, đau đến mức nàng muốn khóc lớn, muốn thét đến chói tai.

Hạ Vệ Thần thấy nàng như thế càng thêm phẫn nộ, hần đứng dậy, hung hãn túm chặt một bàn tay của nàng, thô lỗ kéo nàng dậy, ép nàng nhìn thẳng vào hần. Nhưng cho dù như thế, vẻ mặt Diệp Vân Sơ vẫn hờ hững lạnh nhạt, lòng của nàng, đã chết, bất luận hần có đối với nàng như thế nào, nàng cũng không phản ứng gì.

Hạ Vệ Thần càng tức giận, hần phát hiện mình không thể chịu đựng được sự coi thường của nàng, nàng giống như một cành cây đâm thẳng vào mắt hần, đâm vào đáy lòng hần, đâm vào hần trong cơn giận dữ, không thể tự thoát ra được.

Bỗng nhiên hần xoay người đè nàng xuống, một tay bóp chặt lấy tay nàng, một tay dùng sức véo chặt người nàng, tức giận quát:

-Sao? Ngay cả liếc mắt nhìn Bản Vương một cái người cũng không muốn sao?

Nói xong, hần bỗng nhiên đè chặt nàng xuống, hung hãn hôn nàng. Động tác của hần cực kỳ thô lỗ, giống như một sự trừng phạt, hần trừng phạt nàng vì không nhìn hần, hần muốn nàng phải nhớ kỹ hần, nhớ rõ rằng hần là phu quân của nàng, nàng thuộc về hần, không thể tư tưởng tới nam nhân khác, không thể, không thể!

Đối mặt với nụ hôn của hần, Diệp Vân Sơ chỉ cảm giác ghê tởm, nàng gần như buồn nôn muốn nôn hết ra ngoài! Nàng chưa từng oán hận sự đụng chạm của hần trước kia so với lúc này, rốt cuộc nàng không thể chịu đựng được, bắt đầu ra sức phản kháng, nhưng vì cả người mềm oặt vô lực, không thể tránh bị hần hành hạ.

Giữa giữa không thoát, lòng Diệp Vân Sơ như có lửa đốt, trong đầu lại hiện lên cặp mắt oán hận của Diệp Vân Tuyết, cuối cùng Diệp Vân Sơ cười lạnh lùng, đột nhiên không hề giữa giữa nữa, chỉ lạnh lùng cười, nhìn thẳng vào Hạ Vệ Thần, giọng nói lạnh lẽo:

-Điện hạ còn nhớ rõ đêm qua là đêm gì không?

Đầu tiên là Hạ Vệ Thần nao nao, trong lòng bỗng thấy kinh hãi, đêm qua hần và Diệp Vân Sơ dây dưa cả đêm, hôm nay tỉnh lại vẫn dây dưa không ngớt với ắ, đối mặt với ắ, hần lại quên mất chuyện quan trọng nhất, quên mất đêm qua là đêm tân hôn của hần và Tuyết nhi!

Trong nháy mắt mắt hắn tối lại, đôi mắt xuất hiện cái nhìn hung ác, đột nhiên một phát bóp chặt cổ nàng, tức giận nói:

-Tiện nhân! Thủ đoạn khá lắm! Người dám hãm hại Bản Vương? Người cố ý để mình trúng my độc, xếp đặt để cuốn lấy Bản Vương, khiến Bản Vương xem nhẹ Tuyết nhi, để Tuyết nhi một mình trông phòng đêm qua! Người, thật không ngờ người lại ác độc như vậy!

Thấy hắn tức giận, Diệp Vân Sơ cười lạnh khinh thường, đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn, nói:

-Đúng, ta độc ác như vậy đấy, ngày nào còn có ta ở đây, ta sẽ không để người lại gần bảo bối Tuyết nhi của người! Ta muốn đem tất cả những nhục nhã trước kia mà ta phải chịu trả lại cho nàng ta, ta muốn đem đau khổ mình đã chịu đựng trong dĩ vãng trả lại gấp bội!

-Người dám!

Hai mắt Hạ Vệ Thần gần như phun ra lửa, bàn tay bóp cổ Diệp Vân Sơ đột nhiên dùng sức.

Cảm giác không hít thở nổi và đau đớn ập tới, Diệp Vân Sơ đau đớn dị thường, nhưng vẫn cười lạnh, nhìn hắn, nàng biết như thế mới có thể chọc giận hắn, như thế mới có thể mau chóng được giải thoát. Nàng không muốn sống, chỉ có chết, mới có thể quên đi tất cả đau khổ, nàng không thể chịu nổi nữa, giờ đây, nàng chỉ cầu mình được chết!

111. Chương 111: Không Khổng Chế Được (2).

Vì không hít thở được nên mặt Diệp Vân Sơ đỏ bừng, đôi môi sưng đỏ kêu lên những tiếng chết chóc, nàng vô cùng đau đớn khó chịu, nhưng trong lòng cảm thấy giải thoát không nói nên lời, cứ như vậy, chấm dứt hết tất cả, nếu kiếp này nàng và Đông Phương Ngưng không thể ở cùng nhau, vậy nguyện cùng chàng hứa hẹn kiếp sau, nếu có kiếp sau, nàng sẽ không buông tay chàng ra, sẽ không rời khỏi chàng.

Nhưng mọi chuyện lại ngoài dự đoán, Hạ Vệ Thần đang trong cơn thịnh nộ đột nhiên dừng tay, nheo mắt nhìn nàng oán hận, cười lạnh, nói:

-Muốn chọc giận Bản Vương để Bản Vương giết người? Muốn chết cho xong mọi chuyện, sớm ngày gặp gỡ tình lang? Tiện nhân! Người thật sự quá thủ đoạn!

Hắn buông nàng ta, mắt nheo lại càng thêm vẻ mờ mịt, giống như thay đổi thành người khác, hắn cũng cười, cười đến tà ác đáng sợ, nói:

-Người đừng có nằm mơ! Diệp Vân Sơ, Bản Vương nói cho người biết, người sống làm người của Bản Vương, chết là ma của Bản Vương, kiếp này cũng đừng nghĩ tới việc hồng hạnh xuất tường! Đừng mơ mà rời đi, cho dù chết, người cũng là của Bản Vương! Nói xong hắn lại cúi người, hai tay giữ chặt lấy nàng, đây đưa một chỗ với nàng.

Diệp Vân Sơ quá sợ hãi, vì ban đêm không nhìn thấy, nàng còn có thể chịu được sự xâm phạm của hắn, nhưng giờ là ban ngày, tất cả mọi thứ xung quanh đều rõ ràng như vậy, chói mắt như vậy, mặc dù trái tim nàng có lạnh lẽo như băng cũng khó có thể chịu được sự xâm phạm của hắn, khó có thể không nhìn gương mặt dữ tợn đáng ghét của hắn.

Nàng vô cùng sợ hãi, liều mạng kháng cự vùng vẫy, nhưng bất luận nàng có vùng vẫy như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ phí công, nàng kém hắn không phải nửa điểm hay một điểm, tay nàng trời gà không chặt, làm sao có thể thoát khỏi việc hắn cố tình tra tấn?

Đôi mắt ươn ướt của Diệp Vân Sơ mơ hồ hiện lên tuyệt vọng, lúc này, nàng đã mất hết can đảm, thậm chí muốn dùng cái chết để phản kháng, nàng bất đắc dĩ há miệng, đang muốn cắn lưỡi tự sát, đúng lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nói yếu đuối của Diệp Vân Tuyết:

-Điện hạ ở đây sao?

Lời này là Diệp Vân Tuyết hỏi thị vệ canh ngoài cửa, giọng điệu nàng ta vô cùng tủi thân, âm điệu dịu dàng uyển chuyển, hơn nữa khả năng biểu diễn tài ba của nàng ta khiến người nghe cảm thấy lòng mình cực kỳ chua xót, không tự chủ được mà sinh lòng cảm thông.

Hạ Vệ Thần nghe thấy tiếng Diệp Vân Tuyết nói, hắn không khỏi hơi kinh hãi, trong lòng áy náy tự trách, hắn dừng động tác cuốn lấy Diệp Vân Sơ, hung ác trừng mắt nhìn nàng, vội vàng đứng dậy mặc y phục, chuẩn bị nghênh đón Diệp Vân Tuyết.

Thị vệ thấy người đến là Diệp Vân Tuyết, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chỉ ngăn Diệp Vân Tuyết không cho nàng ta vào trong, nói:

-Người không thể vào, Vương phi nương nương và điện hạ đang ở bên trong.

Diệp Vân Tuyết nghe thị vệ trả lời xong, lòng bỗng trĩu nặng, một chút oán hận trong nháy mắt hiện lên trong mắt nàng ta, chỉ chột lóe lên rồi biến mất, nàng ta bi thương nói:

-Ta chỉ muốn vào gặp điện hạ....

Nói xong, nàng ta không quan tâm tới việc thị vệ kia ngăn cản, cương quyết vào trong.

Thậm chí nàng ta vừa chạy vừa không ngừng kêu lên:

-Vân Sơ, là lỗi của ta, ta ác giả ác báo, ta không nên tranh giành điện hạ với tỷ, nhưng ta và điện hạ đã thành thân, ta xin tỷ, xin tỷ trả lại điện hạ cho ta.... (Vừa ăn cướp lại vừa la làng, bó chiếu!!!)

Diệp Vân Tuyết nói rất đau khổ, giống như vô cùng đau đớn, nàng ta xông vào phòng ngủ, xốc rèm lên, vừa nhìn thấy Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Sơ liền giật mình bất động, như thật giật mình, thật kinh ngạc, không thể tin điều mình nhìn thấy là sự thật.

Hai mắt nàng ta rưng rưng, nhìn Hạ Vệ Thần chằm chằm, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, giống như đau khổ, bi thương vô hạn. Qua một lúc lâu, nàng ta mới miễn cưỡng diễn ra vẻ tươi cười, nghẹn ngào nói:

-Điện hạ....

Nhìn thấy Diệp Vân Tuyết, Hạ Vệ Thần cảm thấy hổ thẹn vô cùng, hắn chưa bao giờ hổ thẹn như vậy, quân bách đến thế, vừa hối hận vừa tự trách bản thân. Đêm tân hôn của hắn, hắn đã bỏ rơi Tuyết nhi mà hắn yêu nhất, sáng sớm ngày thứ hai đã bị Tuyết nhi bắt gian tại giường, hắn chỉ thấy tay chân luống cuống, không biết đáp lời như thế nào.

Người hắn hơi cứng lại, sau đó mới quay đầu, nhìn Diệp Vân Tuyết vô cùng đau đớn, đang muốn giải thích với nàng, nhưng Diệp Vân Tuyết không đợi hắn kịp nói gì đã giành trước một bước, khóc nói:

-Điện hạ, sao chàng có thể đối với thiếp như vậy?

Nước mắt Diệp Vân Tuyết rơi như mưa, ào ào rơi xuống dưới. Nàng ta nhìn Diệp Vân Sơ vô cùng ai oán, sau đó chuyển ánh mắt sang phía Hạ Vệ Thần, khóc đau khổ, hỏi:

-Điện hạ, chàng nói chàng yêu thiếp, vậy tại sao còn muốn làm nhục thiếp như vậy?

Nói xong, nàng ta không đợi Hạ Vệ Thần quay đầu, giọng điệu bỗng chuyển biến, đột ngột chỉ tay vào Diệp Vân Sơ, run giọng nói:

-Vân Sơ, rốt cuộc ta đã làm sai điều gì? Sao tỷ phải trả thù ta như thế? Để ta đêm tân hôn một mình trông phòng, nhận mọi nhục nhã! Diệp Vân Sơ, chẳng lẽ đây là điều mà tỷ muốn sao? Sao tỷ phải như thế? Năm đó là do ta không biết mới làm chuyện tổn thương tỷ, giờ ta đã biết là ta sai, ta cũng bị Thất ca phạt nặng rồi, sao tỷ còn muốn đối xử với ta như vậy, nhục nhã ta như vậy? Chuyện năm đó đã qua đi bao lâu rồi, sao tỷ còn ghi hận trong lòng, còn muốn trả thù ta như thế....

Diệp Vân Tuyết khóc kể thê lương, giống như bị tủi thân vô cùng lớn, khóc tới mức đau lòng muốn chết, ruột gan đứt thành từng khúc.

Hạ Vệ Thần nghe được nhưng chưa hiểu rõ hết, trong lòng ngầm đoán, hắn thật không ngờ Tuyết nhi và Diệp Vân Sơ lại còn ân oán trong quá khứ. Giờ nghe Diệp Vân Tuyết khóc lóc kể lể xong, hắn càng có kết luận rằng việc đêm qua là do Diệp Vân Sơ tự biên tự diễn một tuồng kịch vừa đùa giỡn hắn, vừa làm nhục Tuyết nhi.

Nhất tiễn song điều*, khá lắm!

Nghĩ rằng mình trúng quỷ kế của Diệp Vân Sơ, bỏ rơi Tuyết nhi trong đêm tân hôn, tìm Hạ Vệ Thần nói đau không chịu được, càng hổ thẹn và tự trách mình hơn. Hắn nhìn Diệp Vân Tuyết đầy yêu thương, áy náy nói:

-Tuyết nhi, thật xin lỗi, là ta, đều là do ta sai, ta không nên....

Là lỗi của hắn, hắn không nên dễ dàng tin tưởng lời nói của ả đàn bà ác độc kia, không nên trúng quỷ kế của ả.

Nhìn hai người trước mắt kẻ xướng người họa, gương mặt Diệp Vân Sơ lạnh lẽo, mới một ngày không gặp, kỹ năng lật ngược phải trái của Diệp Vân Tuyết càng ngày càng sành sỏi, khả năng trình diễn của nàng, phải nói là hoàn mỹ không chút tỳ vết.

Nhớ lại đêm đại hôn năm đó của Thất ca, đáng lẽ huynh ấy nên có một đêm đẹp với tân nương, nửa đêm bỗng đến tìm nàng, người còn chưa tới đã lo lắng hỏi:

-Sơ nhi, nghe nói nàng bị bệnh? Giờ đã khá hơn chưa?

Thất ca thấy nàng hoàn toàn bình thường đứng ở nơi đó, bỗng cảm thấy khó hiểu, qua một lúc lâu, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, chạy nhanh đến vội vàng ôm chặt nàng.

Căn bản là nàng không biết chuyện gì đang xảy ra, nàng chỉ biết hôm nay là đại hôn của Thất ca, hắn là huynh ấy phải ở trong phủ đệ của mình, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nàng liền hỏi:

-Thất ca, sao huynh lại tới đây? Hôm nay không phải ngày đại hôn của huynh sao?

Thất ca chỉ cười, khẽ nói:

-Ta nghe Tuyết nhi nói nàng bị bệnh, thật sự không yên lòng mới vội tới đây xem sao.

Nàng cảm thấy nghi hoặc, đang muốn hỏi Thất ca định quay về như thế nào thì đúng lúc này, Hoàng hậu dẫn theo thị vệ riêng đột nhiên xông vào, cũng không hỏi cho rõ xanh đỏ đen trắng đã bắt nàng lại, ném vào đại lao lạnh lẽo u tối, giam tới hơn mười ngày liền.

112. Chương 112: Không Khống Chế Được (3)

Trong mắt Diệp Vân Tuyết không thể chứa cho dù chỉ là nửa hạt cát, năm đó nàng ta thấy Thất ca đối với nàng tốt, liền nảy ra độc kế, nàng ta biết Thất ca quan tâm nàng, cố ý trong đêm tân hôn của Thất ca lừa huynh ấy, nói nàng bị bệnh nghiêm trọng, chờ tới khi Thất ca không thể khống chế được tới tìm nàng, sau đó thêm mắm dặm muối nói chuyện này cho Hoàng hậu, khiến Hoàng hậu ra mặt trừng phạt nàng.

Nhớ tới chuyện cũ, Diệp Vân Sơ không khỏi cười lạnh.

Xem ra việc đêm qua Diệp Vân Tuyết cũng không thoát khỏi liên quan, bằng không, với tính tình của nàng ra sao có thể dễ dàng để tân lang của mình không qua đêm ở tân phòng, nếu đã nhận được một đêm, vì sao đến sáng nay lại không chịu tiếp mà phải vội vàng chạy tới đây bắt gian như thế? Chỉ có điều, nàng không rõ tại sao Diệp Vân Tuyết lại phải phí công như vậy, sắp xếp cho nàng và Hạ Vệ Thần làm chuyện đó trong đêm tân hôn của nàng ta, rốt cuộc thì có gì tốt với nàng ta cơ chứ?

Nghĩ đến đây, Diệp Vân Sơ đột nhiên nghĩ tới Đông Phương Ngưng, nhớ tới chàng, và cả kẻ mặc đồ đen kia nữa, trong lòng Diệp Vân Sơ không khỏi có chút kinh hãi, mồ hôi lạnh toát ra trong nháy mắt.

Liên hệ tất cả mọi việc với nhau, nàng liền hiểu ra, Diệp Vân Tuyết sắp xếp một loạt những âm mưu này, mục đích là hủy diệt nàng hoàn toàn! Bất kể là sự xuất hiện của kẻ mặc đồ đen kia, hay là Đông Phương Ngưng, đều là do sự sắp xếp có chủ ý của nàng ta, mục đích nàng ta muốn là khiến cho nàng thân bại danh liệt, chọc giận Hạ Vệ Thần, khiến nàng chết không có chỗ chôn.

Lòng dạ của Diệp Vân Tuyết đúng là ác độc như thế

~Diệp Vân Sơ kinh ngạc lạnh lùng nhìn Diệp Vân Tuyết chằm chằm, thấy nàng ta lúc này đang khóc đầy thương tâm, ai oán nhìn chằm chằm nàng, mà Hạ Vệ Thần đã ôm nàng ta, không đành lòng như vậy, cảnh tượng triu mến ấy khiến lòng Diệp Vân Sơ ớn lạnh, thầm nghĩ muốn đi xa khỏi chỗ này cho rồi.

Rốt cuộc cũng không thể tiếp tục nhìn được nữa, Diệp Vân Sơ cố nén cảm giác không khỏe, giãy giụa đứng lên, kéo áo choàng bao lấy thân người, sửa sang lại một chút liền xuống giường, giọng nói lạnh lùng:

-Chân tướng việc lúc ấy như thế nào, đều do ông trời quyết định. Vân Sơ cáo lui!

Nói xong nàng không hề nhìn họ, bước đi nặng trĩu rồi đi. Nhưng nàng lại không biết, được tính của my được kia vô cùng lợi hại, giờ cơ thể của nàng vẫn chưa khôi phục, mới đứng lên không lâu, nàng đã cảm thấy cả người mềm nhũn vô lực, gắng gượng đi ra tới cửa phòng ngủ, không thể chống đỡ nổi nữa, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Diệp Vân Sơ cũng không thể ngờ, cơn choáng váng này của nàng lại làm cho ác mộng thật sự ập tới.

Khi Diệp Vân Sơ tỉnh lại, bầu không khí như ngưng đọng lại, Thu Tứ quỳ trên mặt đất khóc đầy đau xót, Hạ Vệ Thần xanh mặt đứng ở một bên, còn Diệp Vân Tuyết đang cười trộm, dáng vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa.

-Nói! Đây là có chuyện gì?

Hạ Vệ Thần phần nộ hét lên, trong phòng nghe giống như một đạo sét đánh.

-Nô tỳ, nô tỳ thật sự không biết....

Thu Tứ hoảng sợ, nàng ấy run run quỳ trên mặt đất, nàng ấy không nói sai, quả thật nàng không biết công chúa đã có thai, nàng thật sự không biết....

-Hừ, không thật không? Được! Người đâu, giải tiện tỳ này đi, dùng đại hình, xem ả có nói hay không!

Hạ Vệ Thần mà đã tức thì nóng giận xông thẳng tới tâm, ngọn lửa trong lòng gần như đã bao phủ lấy hắn! Hắn biết Diệp Vân Sơ không phải tấm thân xử nữ, nhưng hắn cũng không thể ngờ, ả lại mang nghiệt chủng của kẻ khác mà gả cho hắn, trở thành Vương phi của hắn nữa!

Hắn thành thân với ả nhiều lắm cũng chỉ hơn ba tháng, vậy mà đã có thai bốn tháng rồi? Đây quả thật là một chuyện vô cùng nhục nhã! Hắn là kẻ luôn luôn kiêu ngạo, sao có thể nuốt trôi cục tức này đây?

-Điện hạ, nô tỳ bị oan, nô tỳ thật sự không biết....

Thu Tứ hoảng sợ khóc lóc ngã xuống dưới đất, nàng ấy vùng vẫy, không muốn bị thị vệ lôi ra ngoài.

-Thả nàng ra, chuyện này không liên quan gì đến nàng, chuyện gì nàng cũng không biết....

Diệp Vân Sơ nhìn Thu Tứ vì mình mà chịu tội, nàng giãy giụa ngồi dậy, quát yếu ớt.

Nhìn thấy Diệp Vân Sơ tỉnh lại, Diệp Vân Tuyết mang vẻ vô cùng đau đớn nhìn nàng, trách móc nói:

-Vân Sơ, điện hạ không bạc đãi tỳ (thể này mà gọi là không bạc đãi à, vậy thể nào mới gọi là bạc đãi, không bạc đãi cái đầu người ý!!!), sao tỳ có thể làm chuyện không biết liêm sỉ như thế? Tỳ, tỳ thật quá đáng không thể tưởng tượng nổi....

Về mặt Hạ Vệ Thần tức giận, xanh mặt, vì lời nói của Diệp Vân Tuyết, sắc mặt lại thêm khó coi vài phần. Mà ánh mắt Diệp Vân Tuyết lại vô cùng “bi thương” nhìn nàng, nhưng trong chút “bi thương” ấy Diệp Vân Sơ có thể nhìn ra sự hưng phấn, vui sướng khi thấy kẻ khác gặp họa.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lòng Diệp Vân Sơ trĩu nặng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Nàng biết cuối cùng giấy cũng không bọc được lửa, việc nàng mang thai sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta phát hiện, nhưng nàng không ngờ chuyện này lại tới nhanh như vậy, nhanh tới mức nàng trở tay không kịp.

-Tiện nhân! Người còn gì để nói?

Hạ Vệ Thần thấy Diệp Vân Sơ tỉnh lại, liền lạnh giọng quát.

-Vân Sơ không còn lời nào để nói, điện hạ không cần hỏi lại, xử trí như thế nào, Vân Sơ đều cam lòng chấp nhận.

Diệp Vân Sơ chậm rãi nhắm hai mắt lại, giờ nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi, mệt chết đi được. Chuyện đã tới nước này, nàng còn có thể nói gì? Nàng không còn lời nào để nói cả.

Đứa bé trong bụng là do lúc trước bị tên ác đồ kia cưỡng hiếp, nàng hết đường chối cãi, tuy trong lòng cảm thấy không cam tâm, cảm thấy ảm ức, nhưng nàng cũng không nói được nửa chữ. Cho dù nàng có nói thì cũng sẽ thế nào? Ở đây không có người thấy nàng bất hạnh mà thương xót nàng, có chăng cũng chỉ là lạnh lùng và cười nhạo nhục nhã vô tận.

Sắc mặt Hạ Vệ Thần càng thêm xanh, hắn không biết đáy lòng mình tức giận rốt cuộc là vì cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng hỗn loạn buồn phiền khác lạ, cảm giác căm hận trước nay chưa từng có tràn ngập ở nơi sâu nhất trong tim hắn, khiến hắn gần như mất đi lý trí. Cuối cùng hắn cũng không khống chế nổi sự phẫn nộ trong tim, bỗng vùng tay chỉ Diệp Vân Sơ, tức giận quát:

-Hay cho câu 'không còn lời nào để nói'! Tiện nhân, quả nhiên ngươi quá thủ đoạn! Không trách lúc trước ngươi muốn Bản Vương bỏ ngươi, để ngươi rời khỏi điện phủ, hóa ra chủ ý thật sự của ngươi là như vậy! Kỳ thật là ngươi đã sớm biết bản thân đang mang nghiệt chủng, sợ bị Bản Vương biết được sự tồn tại của nghiệt chủng này nên muốn rời đi, cố gắng bảo vệ nghiệt chủng trong bụng ngươi đúng không? Diệp Vân Sơ, vì nghiệt chủng trong bụng ngươi, ngươi đúng là nhọc lòng rồi! Rốt cuộc trong mắt ngươi có còn Bản Vương hay không? Cuối cùng thì ngươi đặt Bản Vương ở chỗ nào? Coi Bản Vương là kẻ gốc rễ để ngươi thông sợi dây vào cổ đùa bỡn dắt đi sao?

Hạ Vệ Thần càng nói càng giận, càng nói lại càng kích động, hắn giận tới mức hai mắt như phun ra lửa, sau đó, hắn chỉ thẳng tay vào Diệp Vân Sơ, nổi trận lôi đình quát:

-Người đâu! Kéo tiện nhân này ra ngoài, chém!

-Không được, điện hạ, công chúa nhà nô tỳ là bị oan, xin người, cầu xin người tha cho công chúa của nô tỳ....

Thu Tứ quá sợ hãi, nàng vội vàng bỏ nhào về phía trước ngăn thị vệ lại, khóc lớn cầu xin Hạ Vệ Thần.

-Cút ngay!

Hạ Vệ Thần đang trong cơn tức giận, nào có để lời của Thu Tứ vào tai, hắn hung ác nhìn thẳng Diệp Vân Sơ, chỉ hận không thể băm nàng thành từng mảnh nhỏ. Không ai, không một ai có thể khiến hắn nhục nhã như vậy, không ai khiến hắn phải chịu đựng sỉ nhục như thế! Á đàn bà này, hắn tuyệt đối không bỏ qua cho ả! Hắn phải băm xác ả làm trăm ngàn mảnh, tiêu tan mỗi hận trong lòng!

113. Chương 113: Bôi Nhọ (1).

Hạ Vệ Thần ra lệnh một tiếng, Hạ Vệ Thần lập tức thả Thu Tứ ra, muốn giải Diệp Vân Sơ ra ngoài, nhưng đúng lúc này một tiếng quát chói tai lại vang lên:

-Khoan đã!

Mọi người quay đầu nhìn lại, đã thấy Hạ Vệ Lam và Hoàng hậu đồng thời đi đến.

-Mẫu hậu?

Hạ Vệ Thần nhìn thấy Hoàng hậu, trong lòng nao nao, mà lòng Diệp Vân Tuyết thì trĩu nặng xuống.

Sau khi mọi người hành lễ xong, Hoàng hậu mới từ từ hỏi:

-Có chuyện gì xảy ra đây? Thần nhi, sao con lại nóng giận đến như thế?

Về mặt Hạ Vệ Thần trở nên vô cùng mất tự nhiên, Vương phi của hắn mang thai, đứa trẻ này lại chẳng phải của hắn, việc này đối với hắn mà nói là một sự sỉ nhục không cách nào hình dung, giờ nghe Hoàng hậu hỏi, nhất thời hắn không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng Diệp Vân Tuyết đã nhanh nhẩu nói:

-Hoàng hậu nương nương, là Vân Sơ mang thai, nhưng đứa con không phải của điện hạ....

-Nói bậy!

Hoàng hậu nghe Diệp Vân Tuyết nói xong, biến sắc, tức giận quát.

Diệp Vân Tuyết bị Hoàng hậu quát, lòng đầy ảm ức, biện giải:

-Nô tỳ không dám nói lung tung, nếu Hoàng hậu nương nương không tin có thể hỏi Vân Sơ xem, đứa trẻ trong bụng nàng thái y chẩn đoán là hơn bốn tháng, nhưng nàng và điện hạ thành thân nhiều lắm cũng chỉ hơn ba tháng thôi....

-Đủ rồi! Người cầm mõm cho Bản cung!

Sắc mặt Hoàng hậu khó coi đến cực điểm, bà quát Diệp Vân Tuyết, sau đó mới thông thả nhẹ giọng hỏi Diệp Vân Sơ:

-Vân Sơ, những điều gì mà nó nói là sự thật à? Con không phải sợ, có chuyện gì thì cứ nói ra, Bản cung làm chủ cho con.

Đối với Diệp Vân Sơ, người con dâu này, từ sau lần đó, ấn tượng của Hoàng hậu với nàng vô cùng tốt, lần đầu tiên gặp đã thích nàng rồi, hơn nữa, Diệp Vân Sơ còn lấy đại cục làm trọng, một lòng muốn tác thành, việc này trong hoàng gia là cực kỳ hiếm gặp. Ngược lại, bà đối với Diệp Vân Tuyết nung nấu yêu ố lại chẳng có chút ấn tượng tốt nào.

Thấy sắc mặt Hoàng hậu dịu đi, cũng không có ý trách mình, lòng Diệp Vân Sơ đau xót, nàng cắn môi, đau khổ gật gật đầu. Nàng rất muốn phủ nhận, nhưng lời Thái y nói đều là sự thật, sự thật này bất luận nàng có che giấu thế nào cũng không được. Chuyện đã tới nước này, trừ việc thừa nhận ra, nàng có thể nói gì?

Thấy Diệp Vân Sơ thừa nhận, Hoàng hậu như đau xót, bà không thể tin được, nữ tử lạnh lợi như thế lại làm chuyện như vậy, nhưng giờ Diệp Vân Sơ đã thừa nhận, bà không thể không tin. Một lúc lâu sau, bà mới thở dài, nói:

-Vân Sơ, con, sao con có thể làm ra chuyện như thế?

Diệp Vân Tuyết thấy Diệp Vân Sơ thừa nhận, trong lòng nhất thời cảm thấy đắc ý, nàng ta vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nói:

-Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nói vậy có đúng không? Tỷ ấy thành thân với điện hạ nhiều lắm cũng chỉ hơn ba tháng, mà thai nhi đã bốn tháng rồi?

-Con ác phụ này, người cầm mõm cho ta! Nhất định là người hãm hại Nhị hoàng tẩu, đúng không? Là người, người bày ra cạm bẫy, muốn đẩy Nhị hoàng tẩu vào chỗ chết, có phải hay không?

Sắc mặt Hạ Vệ Lam giận dữ, lạnh lùng nhìn Diệp Vân Tuyết, tức giận quát. Tin Diệp Vân Sơ mang thai khiến lòng hấn tức giận, hấn không thể tin được, nữ nhân hấn một lòng yêu lại mang thai đứa con của kẻ khác. Hấn không muốn tin sự thật này, chỉ muốn tin tất cả đều là âm mưu của Diệp Vân Tuyết.

Diệp Vân Sơ bị Hạ Vệ Lam mắng liên kinh sợ, nhất thời nước mắt rơi như mưa, khóc cãi:

-Không phải, không phải ta....

-Chính là người, độc phụ này, người đổ kị với Nhị hoàng tẩu, nên người hại nàng, chính là người, tất cả đều do người làm!

Hạ Vệ Thần tức giận ngút trời, lạnh lùng trừng mắt nhìn Diệp Vân Tuyết.

-Đủ rồi Tam hoàng đệ! Đệ còn định náo loạn tới khi nào?

Hạ Vệ Thần vốn không nói được lời nào đột nhiên gầm lên, giọng nói của hấn giống như sấm sét chấn động cả căn phòng.

Hạ Vệ Lam nao nao, cũng nói lại rất nhanh:

-Nhị hoàng huynh, huynh đừng để bị ác phụ này mê hoặc, Nhị hoàng tẩu trong sạch.

Hấn vẫn không muốn tin Diệp Vân Sơ đã mang thai.

-Nàng có trong sạch hay không, ta biết rõ hơn đệ nhiều!

Sắc mặt Hạ Vệ Thần xanh mét, ngay trong đêm tân hôn Diệp Vân Sơ đã không phải là xử nữ, lòng hẳn hiểu được, nguyên nhân là vì thế, nên hẳn càng tức giận:

-Đệ hồ nháo ở đây, ý chê ta dọa người không dám quăng có phải không? Đệ còn náo loạn tới khi nào?

Nói xong, Hạ Vệ Thần lại chuyển hướng sang Diệp Vân Sơ, tức giận nói:

-Kéo xuống!

-Không được!

Hoàng hậu lên tiếng ngăn cản, nói:

-Lam nhi nói không phải không có lý, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó, chuyện này nên điều tra rõ ràng rồi nói sau.

Hạ Vệ Thần cười lạnh, lạnh lùng vô tình nói:

-Điều tra rõ ràng? Mẫu hậu muốn nhi thần trở thành trò cười cho người trong thiên hạ sao? Diệp Vân Sơ là cái giống gì, trong lòng Bản Vương biết rõ!

(Đây là phút tự sướng của editor, vì đang bức xúc nhiều chuyện nên bạn phải làm trò tự kỷ này cho bớt xì trét, không liên quan đến truyện:

Hoàng hậu: A, thằng này láo, mày dám xưng Bản Vương với bà à, bà lại vả ày gãy răng bây giờ, con cái mất dạy....

Thần “đầu bò, nhũn não”: Á, sao mẹ đánh con, cho con vênh mặt tý không được à? Mẹ đúng là “vũ mẫu”.

Hoàng hậu: A thằng này, mày càng lớn càng mất nết, dám nói mẹ mày là vũ mẫu à, đường đường là Hoàng hậu mà phải nhảy múa sao, bay đâu, tát vỡ mặt thằng con bất hiếu này cho ta....

Thần “đầu bò, nhũn não”: A con đã bị nhũn não rồi mẹ còn đánh vào mặt con, vậy sau này mặt con thành cái bánh đa ngâm nước à..... Á á....

Tuyệt thần kinh: [Há mồm, mắt trợn ngược ra sau đầu]

Những người khác: Hình như đây là cảnh mẹ ngược con thì phải... =.=|||)

Nói xong Hạ Vệ Thần chuyển ánh mắt về phía Diệp Vân Sơ, thấy nàng vẫn như trước không nói một lời, chỉ lẳng lặng nghe lẳng lặng nhìn, vẻ mặt lạnh như thể chẳng có gì liên quan đến mình.

Đôi mắt đen và sâu của hắn đầy sự giận dữ, có vài phần tàn nhẫn, giọng nói lạnh lùng:

-Giải nữ nhân này xuống địa lao, chờ điều tra rõ!

Trong lòng hắn oán hận, muốn vội vã rời khỏi hắn sao? Hắn cố tình không cho nàng được thỏa nguyện, kể khiến hắn chịu nhục, hắn tuyệt đối sẽ hoàn trả gấp bội, tuyệt đối là thế! Á muốn chết, được, vậy phải chịu đủ tra tấn của hắn đã!

Thu Tứ quỳ gối một bên nghe vậy lại chấn động, với sức khỏe của công chúa sao có thể chịu được cảnh ngục tù, nàng ấy không khỏi run run, đập đầu mạnh với Hạ Vệ Thần, đau khổ cầu xin:

-Điện hạ minh xét, công chúa luôn giữ mình trong sạch, nếu không phải lần đó ở An....

-Con tiện tỳ này, người im miệng cho ta!

Diệp Vân Tuyệt nghe Thu Tứ nói xong, trong lòng bỗng hoảng sợ, lớn tiếng quát tháo. Mặt nàng ta trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đột nhiên quỳ rạp xuống đất, nói với Hạ Vệ Thần:

-Điện hạ, xin chàng đừng truy cứu Vân Sơ nữa, đừng để dèm pha ở An Khánh thiếp.

-Thu Tứ, người có gì cứ nói ra, không cần để ý tới độc phụ này, có Bản Vương làm chủ cho người!

Hạ Vệ Lam tất nhiên biết Thu Tứ muốn nói gì, kỳ thật trong lòng hắn cũng không muốn để Hạ Vệ Thần biết chân tướng, nhưng để Diệp Vân Sơ chịu khổ, chịu tra tấn, hẳn không đành lòng.

-Điện hạ, không thể! Tuyệt nhiên cầu xin chàng, đừng nhắc lại chuyện cũ, Phụ hoàng thiếp đã không còn, thiếp thật sự không muốn ông ở trên trời có linh thiêng không thể an bình....

Diệp Vân Tuyết vội vàng túm chặt lấy một góc áo của Hạ Vệ Thần, khóc không thành tiếng, cực kỳ bi thương. Dừng một chút, nàng ta bắt đầu khóc nói:

-Kỳ thật lời đồn đại ở bên ngoài về hậu cung An Khánh là có thật....

Diệp Vân Tuyết chậm rãi nhắm lại hai mắt, giống như vô cùng đau buồn bi thương, nghẹn ngào nói:

-Sự thật là Thất ca của thiếp và Vân Sơ....

114. Chương 114: Bội Nhọ (2)

Nói tới đây, Diệp Vân Tuyết không nói thêm gì nữa, nhưng ẩn ý trong lời nói, mọi người lại hiểu vô cùng rõ ràng, nghe được lời dèm pha bắt ngờ như thế, mọi người đều bị làm cho khiếp sợ.

Huynh muội loạn luân! Lời Diệp Vân Tuyết nói ra đúng là sự dèm pha mờ ám!

Diệp Vân Sơ vô cùng khiếp sợ, nàng quả thật không thể tin Diệp Vân Tuyết lại có thể ác độc đến vậy, có thể nói lời dối trá như thế.

Nàng không thể duy trì im lặng được nữa, nếu Diệp Vân Tuyết sỉ nhục nàng, nàng có thể chịu được, nhưng nàng quyết không cho phép nàng ta sỉ nhục Thất ca! Rốt cuộc nàng cũng không thể nhẫn nại hơn được nữa, tức giận quát:

-Đủ rồi! Diệp Vân Tuyết, ngươi cũng một vừa hai phải thôi!

-Ngươi một vừa hai phải mới đúng!

Hạ Vệ Thần nổi giận, hắn không biết hắn đang tức giận vì điều gì, hắn chỉ cảm thấy buồn phiền, nghe thấy dèm pha giữa ả và nam nhân khác càng khiến hắn bức bối hơn! Giống như là đau, lại như tức giận, tâm trạng phức tạp khiến hắn giận dữ khác thường. Hắn nâng gương mặt đầy nước mắt như hoa lê đọng nước mưa đầy kính hải của Diệp Vân Tuyết, nổi giận quát thị vệ:

-Còn thất thần ở đó làm gì! Không mau kéo tiện nhân kia xuống?

-Dừng tay....

Hạ Vệ Lam ngăn cản, có điều hắn còn chưa kịp nói hết liền bị Hạ Vệ Thần cắt ngang:

-Đủ rồi! Tam hoàng đệ, đệ cũng nên có chừng có mực! Đây là chuyện nhà của Bản Vương, không tới lượt đệ khoa chân múa tay ở đây!

Dứt lời, vừa hung ác vừa giận dữ quát:

-Còn chưa động tay!

-Được! Ta mặc kệ chuyện nhà của huynh, có điều, Hạ Vệ Thần, nhất định huynh sẽ hối hận, huynh nhất định sẽ phải hối hận!

Hạ Vệ Lam cũng tức giận, nói xong, hắn phất mạnh ống tay áo, giận dữ rời đi.

Sắc trời u ám, sau giờ Ngọ, trời bỗng nhiên xuất hiện một cơn mưa tuyết, nhiệt độ trong không khí giảm đi rất nhiều.

Diệp Vân Tuyết vẫn lo lắng không yên, tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ lại càng khiến nàng ta thêm phiền lòng nóng nảy.

Trong lòng nàng ta lo lắng, nhớ lại cảnh ban sáng, nàng ta không khỏi ý hoảng tâm loạn, lúc ấy nếu không phải nàng ta cảnh giác, suýt chút nữa chân tướng mọi chuyện đã bị Thu Tứ nói toạc ra.

Cuối cùng thì giấy cũng không thể bọc được lửa, nàng ta sợ chân tướng sớm muộn gì cũng có ngày nổi rõ trên mặt nước, đến lúc đó nếu Hạ Vệ Thần biết được hắn nhận lầm người, khi đó nàng ta cũng không dám

nghĩ thêm nữa, với tính cách của Hạ Vệ Thần, nếu hắn đã biết sự thật, nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta, đến lúc đó, chỉ sợ kết cục của nàng ta so với Diệp Vân Sơ còn thê thảm hơn bây giờ nhiều.

Giờ nàng ta cái gì cũng chẳng có, chỉ có Hạ Vệ Thần. Hắn là ngọn núi duy nhất để nàng ta dựa vào, nếu như không có chỗ dựa là hắn nữa, nàng ta liền mất hết tất cả! Tất cả kiêu ngạo, cuộc sống xa hoa của nàng ta trước kia, cả thân phận tôn quý của nàng ta nữa! Tất cả, đều mất hết! Không! Nàng ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nàng ta phải ngăn chặn nó, dùng hết sức lực bản thân cũng phải ngăn cản nó!

Nghĩ vậy, trong mắt Diệp Vân Tuyết hiện lên cái nhìn ác độc, rốt cuộc nàng ta cũng không thể ngồi yên được nữa, vội đứng dậy đi về phía thư phòng của Hạ Vệ Thần.

Từ sau khi giải Diệp Vân Sơ vào địa lao, Hạ Vệ Thần luôn luôn ở trong thư phòng, chính hắn cũng không biết mình tức giận điều gì, chỉ cảm thấy như có một tảng đá lớn chặn nghẹn ở ngực, phiền muộn khó chịu, bức bối bất an.

Trước kia khi bức bối, hắn sẽ ở trong thư phòng xem công văn, nhưng hôm nay, bất luận thế nào hắn cũng không thể tĩnh tâm được.

Một tiếng động lớn vang lên, hắn đánh mạnh một chưởng lên cái bàn sách, lời nói khi sáng của Hạ Vệ Lam luôn luôn hiện lên trong đầu hắn.

Hạ Vệ Lam nói hắn sẽ hối hận, những lời này, không phải hắn mới chỉ nghe thấy có một lần, lần trước, Hạ Vệ Lam cũng nói với hắn như vậy, thật sự hắn nghĩ mãi không ra, sao hắn lại phải hối hận? (Đầu bò mà, nghĩ ra bằng rằng!!!) Là Diệp Vân Sơ, là ả đàn bà kia phản bội hắn, là ả làm chuyện có lỗi với hắn, hắn không xử tử ả đã là để lại mặt mũi ả hậu rồi, sao hắn có thể vì một nữ nhân phản bội mình mà hối hận?

Hắn lẳng lặng nhớ lại những việc đã trải qua từ khi tân hôn với Diệp Vân Sơ đến nay. Bỗng hắn phát hiện, từ trước tới giờ hắn luôn luôn si nhục tra tấn nàng, nhưng nàng gần như chỉ yên lặng chịu đựng, từ đầu đến cuối, nàng cũng chưa từng thật sự hại hắn, mà hắn, không biết vì sao mình lại hận nàng đến thế, căm thù nàng, có điều là, hắn không muốn thấy nàng vui vẻ, không muốn thấy nàng cười khê, không muốn biết trong lòng nàng có nam nhân khác.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạ Vệ Thần bỗng nhiên hoảng sợ, sau đó sững sốt. Hắn đang ghen? Hắn để ý tới nàng?

Ý nghĩ đột nhiên xuất hiện ở trong đầu khiến hắn tâm phiền ý loạn, một nữ nhân không biết hổ thẹn là gì, sao hắn có thể để ý nàng? Nữ tử như vậy, mặc dù có xinh đẹp tới mức khiến mọi nam tử trong thiên hạ động lòng, hắn cũng không thèm. Huống hồ nàng là tàn hoa bại liễu, lại còn lẳng lơ phóng đãng, ở nơi nào cũng dụ dỗ nam nhân, còn làm chuyện trời đất không dung với ca ca của mình nữa!

Đúng lúc Hạ Vệ Thần đang bức bối thì Diệp Vân Tuyết vội vàng đi vào.

-Điện hạ, chàng còn vì chuyện của Vân Sơ mà phiền lòng sao?

Giọng nói của Diệp Vân Tuyết mang theo ai oán không nói nên lời.

Thấy Diệp Vân Tuyết đi đến, sắc mặt Hạ Vệ Thần hơi đổi, từ từ dịu đi, mày nhíu chặt giãn ra một chút, hỏi:

-Tuyệt nhi, đã trễ thế này, sao còn chưa đi nghỉ?

Diệp Vân Tuyết lộ vẻ mặt đau xót, nàng ta dựa vào người hắn, nói:

-Điện hạ, trong lòng nô tỳ lo lắng cho Vân Sơ, thật sự là không ngủ được.

Thấy Diệp Vân Tuyết nhắc tới Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Thần nhíu nhíu mày, im lặng không nói.

Thấy Hạ Vệ Thần im lặng không nói, trong lòng Diệp Vân Tuyết càng thêm lo lắng, nàng thấy hiện giờ Hạ Vệ Thần vì chuyện của Diệp Vân Sơ mà phiền lòng, nguyên do là vì như thế, nên hắn mới không yên.

Đêm qua, nàng ta vốn đã sắp xếp mọi chuyện đầu vào đó, nghĩ thế nào cũng đẩy được Diệp Vân Sơ vào chỗ chết, nhưng ngay khi nàng ta chờ đợi tin tức trong tân phòng lại nghe tỳ nữ bên mình báo lại, nói Hạ Vệ

Thần giành lại Diệp Vân Sơ từ tay Đông Phương Ngưng rồi đưa ả đi. Nghe thấy tin đó, lòng nàng ta bắt đầu bất an.

Nàng ta vốn tưởng rằng Hạ Vệ Thần đối với Diệp Vân Sơ chỉ có oán hận, nhưng thật không ngờ, ẩn giấu đằng sau sự oán hận ấy là yêu mến. Hẳn vậy mà lại vì Diệp Vân Sơ giải mỵ độc trong cơ thể Diệp Vân Sơ, bỏ rơi nàng ta trong tân phòng, cả đêm không về.

Vậy có thể tưởng tượng được, Diệp Vân Sơ trong mắt hắc dần dần trở nên quan trọng. Mà sáng nay, khi hắc nghe thấy việc lúc trước Diệp Vân Sơ bị làm nhục là do Thất ca, đáy mắt hắc chợt lóe lên đau đớn và không đành lòng, mắt nàng ta có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không, nàng ta không cho phép Hạ Vệ Thần yêu thương Diệp Vân Sơ, nàng ta không cho phép! Nàng ta phải ngăn cản, ngăn cản Hạ Vệ Thần không cho hắc tiếp tục như vậy nữa, nàng ta tuyệt đối không cho phép Diệp Vân Sơ cướp đi tình yêu của Hạ Vệ Thần!

Nghĩ đến đây, trong mắt Diệp Vân Tuyết hiện lên chút tàn nhẫn, bi thương hỏi:

-Điện hạ, chàng định xử trí Vân Sơ như thế nào?

Thấy Diệp Vân Tuyết lại hỏi về Diệp Vân Sơ, trong lòng Hạ Vệ Thần càng thêm bức, hắc cũng chưa biết mình sẽ xử trí ả như thế nào. Nhưng vừa nghĩ tới việc xử tử ả đàn bà kia, trong lòng hắc liền bức bối không thôi.

Diệp Vân Tuyết thấy Hạ Vệ Thần vẫn im lặng không nói, liền đẩy hắc ra, lui về phía sau vài bước, quỳ mạnh xuống nền đất, nghẹn ngào nói:

-Điện hạ, xin chàng tha cho Vân Sơ đi, thừa lúc mọi chuyện vẫn chưa truyền ra ngoài, điện hạ hãy phá bỏ nghiệt chủng trong bụng Vân Sơ, chừa cho nàng một con đường sống....

115. Chương 115: Độc Kế (1)

Nói xong, Diệp Vân Tuyết lại khóc không thành tiếng, nói tiếp:

-Ở Đông Ly, nô tỳ chỉ có Vân Sơ là người thân duy nhất, nô tỳ thật sự không đành lòng nhìn tỳ ấy như vậy, xem như nô tỳ cầu xin người, cầu xin người tha cho Vân Sơ, nếu điện hạ cảm thấy lỗi lầm của Vân Sơ không thể tha thứ, vậy xin điện hạ hãy ban cho Vân Sơ hưu thư, đuổi tỳ ấy ra khỏi điện phủ....

Dứt lời Diệp Vân Tuyết lại lên tiếng khóc rống, đáng thương như vậy, cực kỳ bi thương.

Thấy Diệp Vân Tuyết khóc lớn không dứt, Hạ Vệ Thần không khỏi đau lòng, tuy rằng ả đàn bà kia đối với Tuyết nhi không tốt, nhưng vẫn là người thân duy nhất của Diệp Vân Tuyết ở Đông Ly. Nếu hắc xử tử ả, Tuyết nhi lương thiện của hắc chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Nghĩ vậy, lòng Hạ Vệ Thần cũng hơi nhẹ đi một chút, chỉ cần phá bỏ nghiệt chủng trong bụng ả đàn bà kia, xem như hắc đã nể mặt Tuyết nhi rồi, thật ra hắc có thể để cho ả một con đường sống, thả cho ả rời đi.

Trong lòng đã có quyết định, Hạ Vệ Thần rũ bỏ cảm giác khó hiểu của bản thân, tự tay hắc đỡ Diệp Vân Tuyết dậy, dịu dàng nói:

-Tuyết nhi đừng khóc nữa, Bản Vương nghe theo nàng.

Diệp Vân Tuyết nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, nàng ta rưng rưng lao vào trong lòng Hạ Vệ Thần, nghẹn ngào nói:

-Cảm ơn điện hạ....

Mưa tuyết tàn bạo. Rét lạnh đánh vào người. Thu Tứ cắn môi, nắm chặt tay, nàng ấy vẫn đứng ở bên ngoài thư phòng tại Tinh Thần các. Mưa làm ướt đầm quần áo của Thu Tứ, nàng lạnh run, nhưng vẫn đứng thẳng như trước, không hề nhúc nhích.

Từ sau khi công chúa bị áp giải vào địa lao, nàng vẫn đứng ở đây, nàng tới để cầu xin Hạ Vệ Thần khai ân, van xin hắc tha cho công chúa. Nàng không thể trở mắt nhìn công chúa bị giam trong lao ngục. Nàng biết

trong lao tù tối tăm, lạnh lẽo ẩm ướt, giờ thời tiết đang lúc lạnh giá, người công chúa vốn không khỏe, đêm qua lại bị điện hạ hành hạ như thế, hơn nữa còn đang mang thai, nàng không biết ngoài Tam điện hạ ra còn có ai có thể cứu công chúa.

Nàng phải vì công chúa mà tranh thủ thời gian, chỉ cần có chút hy vọng, nàng cũng sẽ không dứt bỏ.

Diệp Vân Tuyết đi ra từ trong thư phòng, nhìn thấy Thu Tứ còn đứng ở đó, liền cười lạnh, nói:

-Còn chờ sao? Bản công chúa khuyên ngươi nên chết tâm đi, công chúa nhà ngươi, lần này ắt hẳn phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa.

Thu Tứ nghe Diệp Vân Tuyết nói xong, trong lòng kinh sợ, tức giận nói:

-Rốt cuộc người muốn công chúa nhà ta phải như thế nào?

Diệp Vân Tuyết cười lạnh lùng, bỗng nhiên ghé sát bên tai nàng, khẽ giọng nói:

-Muốn công chúa nhà ngươi thế nài? Ha ha, tốt thôi, ta chỉ muốn ả phải chết mà thôi! Thật sự ả rất may mắn, đêm qua trúng mỵ độc nặng như vậy, thế mà không chết! Giờ bản công chúa tuyệt đối không để cho ả có cơ hội sống sót!

Thu Tứ quả thật không thể tin mình vừa nghe thấy gì, lời nói của Diệp Vân Tuyết làm nàng sợ hãi, không nói nên lời. Khó trách đêm qua công chúa lại trúng mỵ độc, hóa ra là ả ta, là ả ta hại công chúa!

Thu Tứ tức giận đến nỗi khớp hàm kêu răng rắc, người cũng khẽ run lên, tay nàng bóp chặt lại, nhìn chăm chăm Diệp Vân Tuyết, trong mắt giống như có ngọn lửa hận thù. Nàng hận, hận ông trời bất công đến thế. Hận Hạ Vệ Thần ngu ngốc không có mắt, hận Diệp Vân Tuyết là kẻ ác độc đến thế mà lại nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật, trong khi công chúa là người tốt như vậy lại phải chịu cảnh lao ngục tù đầy khổ sở. Nàng không thể dễ dàng tha thứ, nàng không thể để cho ả độc phụ Diệp Vân Tuyết này tổn hại đến công chúa, nàng muốn giết ả, nàng muốn thay ông trời trừng phạt ả.

Nhìn bản mặt tươi cười đắc ý của Diệp Vân Tuyết, Thu Tứ gần như mất đi lý trí. Nàng bỗng rút mạnh cây trâm trên đầu, oán hận đâm thẳng về phía Diệp Vân Tuyết.

Diệp Vân Tuyết kinh hãi, ả ta hét lên một tiếng, muốn trốn, lại không trốn kịp, bị Thu Tứ đâm trúng vào cánh tay, nàng vội rút cây trâm ra, lại điên cuồng đâm về phía Diệp Vân Tuyết, hét to:

-Diệp Vân Tuyết, là ngươi hại công chúa, ta cho ngươi chôn cùng với công chúa!

Có điều, lần này nàng chưa kịp đâm trúng Diệp Vân Tuyết đã nghe “bộp” một tiếng rất lớn, Hạ Vệ Thần dùng một chưởng đánh nàng văng ra xa, nàng ngã mạnh xuống dưới đất, nhưng sự ngăn cản của Hạ Vệ Thần cũng không làm tắt ngọn lửa thù hận trong lòng Thu Tứ, nàng hận Diệp Vân Tuyết, đã ngấm sâu vào xương tủy!

Nàng vùng vẫy đứng lên, cầm lấy cây trâm tiếp tục nhào về phía Diệp Vân Tuyết, còn chưa tới đã bị Hạ Vệ Thần đá văng thật mạnh, Thu Tứ lại dùng toàn bộ sức lực mà nhào tới, cú đá này của Hạ Vệ Thần rất mạnh, máu tươi từ trong miệng Thu Tứ trào ra, nàng tê liệt ngã xuống, cuối cùng cũng không thể giãy giụa nữa.

Trong lòng Hạ Vệ Thần vô cùng phẫn nộ, hắn thật không ngờ ở điện phủ này lại có kẻ muốn ám sát Tuyết nhi! Hắn quyết không cho phép kẻ khác làm thương tổn người mà hắn yêu thương nhất. Tuyệt đối không.

Lạnh lùng nhìn Thu Tứ đang quỳ rạp trên mặt đất, Hạ Vệ Thần bước nhanh tới, giật mạnh tóc Thu Tứ, muốn ra tay giết, đúng lúc này lại nghe thấy Diệp Vân Tuyết khóc hô lên:

-Điện hạ, không được! Nàng là tỷ nữ của Diệp Vân Sơ, tha cho nàng đi....

Nói xong, Diệp Vân Tuyết nhẹn đau, bước nhanh đến đẩy tay Hạ Vệ Thần ra, nâng Thu Tứ dậy, trên mặt ả lộ vẻ lo lắng, ghé sát vào tai Thu Tứ, cắn răng nói:

-Muốn giết ta để cứu Diệp Vân Sơ sao? Ngươi nằm mơ đi! Bây giờ bản công chúa đến địa lao giết ả, chặt đứt hậu họa sau này!

Trong lòng Thu Tứ hoảng sợ, nàng vùng vẫy đẩy tay Diệp Vân Tuyết ra, tức giận nói:

-Diệp Vân Tuyết, người đừng mơ tưởng sẽ hại được công chúa, Tam điện hạ và Đông Phương công tử nhất định sẽ cứu công chúa, họ tuyệt đối không bỏ qua cho người! Tuyệt đối không!

Nghe lời Thu Tứ nói xong, mặt Diệp Vân Tuyết lại biến sắc, trở nên ai oán, điềm đạm đáng thương, khóc nói:

-Vì sao? Vì sao các người lại đối xử với ta như vậy? Vì sao? Việc ngày hôm nay chỉ là ngẫu nhiên, không phải do lỗi của ta, sao các người lại oán hận ta, lại đối xử với ta như thế.... (Sao sao lên trời mà hỏi!!!)

Hạ Vệ Thần nghe Diệp Vân Tuyết nói xong, quả thật không thể tin được. Hắn thật không ngờ, nữ tử hành hung Tuyết nhi này dĩ nhiên lại là tỷ nữ Thu Tứ của Diệp Vân Sơ. Hắn càng không thể ngờ, Diệp Vân Sơ lại ngoan độc đến thế, đến bây giờ vẫn không chịu buông tha Tuyết nhi, muốn Tuyết nhi phải chết.

Hôm nay chỉ là sự trùng hợp đơn giản, lời dèm pha của nàng ta khiến mọi chuyện bại lộ, chỉ đơn giản là Tuyết nhi nói ra chuyện mờ ám giữa ả và Diệp Bằng Yên, ả liền sai khiến tỷ nữ đến ám sát Tuyết nhi! Nữ nhân hiểm độc như thế, sao hắn có thể để cho ả sống thêm? Uống phí Tuyết nhi còn vì ả mà giải thích, phí thay cho việc Tuyết nhi còn vì ả mà đau khổ cầu xin hắn tha cho ả ta!

Nữ nhân ác độc kia, ả đang chờ tình nhân của ả tới cứu sao? Hay lắm! Đợi tình nhân của ả tới cứu ả? Chờ Tam hoàng đệ cứu ả phải không? Giờ hắn cho ả chết không có chỗ chôn, xem tình nhân của ả cứu ả thế nào!

Nóng giận lập tức công tâm, hắn không hề nghĩ ngợi liền tức giận quát:

-Người đâu, giam con tiện tỳ này vào đại lao! Bản Vương muốn xem ả thế nào, xem những người đó cứu chủ nhân của ả ra sao!

116. Chương 116: Độc Kế (2).

Ở trong lao ngục tối tăm lạnh lẽo, trên đồng rơm mốc meo, Diệp Vân Sơ ngồi ôm đầu gối, thân ở địa lao, vẻ mặt của nàng vẫn lạnh nhạt như trước, nhìn tường địa lao chảy ra từng giọt nước nhỏ tí tách, Diệp Vân Sơ không khỏi cười mỉa mai.

So với năm đó bị Hoàng hậu An Khánh tổng giam, quả thật đây vẫn được coi là thiên đường. Tuy rằng cũng ẩm ướt, tối tăm, ạnh lẽo như nhau, nhưng không có mùi khiến người ta buồn nôn, không có rần rắng sợ, không có côn trùng, chuột hay kiến. Nàng vẫn còn nhớ rõ, năm đó nàng bị Hoàng hậu nhốt trong lao hơn mười ngày, nàng gần như không chớp mắt được. Vì nếu nàng ngủ, sẽ có thứ gì đó bò lên trên người nàng, sẽ có sâu cắn nàng, nàng sẽ trở thành bữa ăn ngon cho những thứ kia.

So với khi đó, đây có thể nói là thiên đường. Đặt mình ở đây, nàng cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại lại có cảm giác được giải thoát. Nàng từng không cam lòng, từng oán hận, mà nay, gần như việc gì nàng cũng không quan tâm, nàng thậm chí muốn rời đi, sớm ngày giải thoát, chỉ mong kiếp sau có thể sống cùng một chỗ với Đông Phương Ngưng.

Nghĩ đến Đông Phương Ngưng, Diệp Vân Sơ không kìm được mà mỉm cười, Đông Phương Ngưng sẽ hiểu rõ nàng, chàng biết nỗi khổ nàng phải chịu đựng, chàng càng hiểu rõ sự khó xử của nàng. Nàng cũng hiểu rõ chàng như vậy, chàng cũng hiểu rõ tất cả mọi thứ của nàng, Nếu thật sự nàng chọn cách rời đi, nàng tin rằng, chàng sẽ tôn trọng lựa chọn của nàng, sẽ không trách nàng đã bỏ rơi mình.

Hạ Vệ Thần nổi giận đùng đùng xông vào địa lao, nhìn thấy Diệp Vân Sơ đang mỉm cười, ả đàn bà này ở trong lao tù mà vẫn có thể cười được, hơn nữa còn cười thỏa mãn đến thế!

Hạ Vệ Thần giận không thể át, ả đang cười cái gì? Cười là vì âm mưu ám sát Tuyết nhi của ả đã thực hiện được? Vì sắp bỏ được mối họa trong lòng mà vui vẻ?

-Diệp Vân Sơ, người vui vẻ như vậy có phải là đang chờ Tam điện hạ tới cứu người? Hay là chờ tình lang Đông Phương Ngưng tới cứu người?

Hạ Vệ Thần gầm lên chàm chọc, đôi mắt đen đầy vẻ tức giận, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt.

Nghe Hạ Vệ Thần nói xong, Diệp Vân Sơ khẽ nhủ mày, liếc mắt nhìn hắn một cái không rõ, không để ý tới, lại đột nhiên thấy Thu Tứ đang bị thị vệ áp giải.

Nhìn thấy Thu Tứ, Diệp Vân Sơ vội đứng lên chạy qua, gấp giọng hô:

-Thu Tứ, người làm sao vậy? Thu Tứ....

Mà bất luận nàng có hét lớn tới mức nào, Thu Tứ cũng chỉ cúi thấp đầu, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng nàng ấy, nàng ấy vùng vẫy, muốn ngẩng đầu, nhưng bất kể thế nào cũng không thể ngẩng đầu lên được.

Cảm giác bị thống từ trước tới nay chưa từng có ập tới Diệp Vân Sơ, nàng nắm chặt song gỗ cửa lao, trợn mắt nhìn Hạ Vệ Thần, hét to:

-Hạ Vệ Thần, người làm gì nàng ấy vậy? Sao người phải đối xử với nàng ấy như thế?

-Đây là điều mà Bản Vương muốn tới hỏi người! Người sai khiến ả ám sát Tuyết nhi, sao Bản Vương có thể tha cho ả!

Hạ Vệ Thần nghiêm giọng trả lời, giọng điệu đáng sợ lạnh như băng.

Ám sát Diệp Vân Tuyết? Diệp Vân Sơ bị lời nói của Hạ Vệ Thần làm cho khiếp sợ, nàng không tin Thu Tứ lại ám sát Diệp Vân Tuyết! Thu Tứ vừa nhìn thấy Diệp Vân Tuyết là đã sợ hãi không nói được lời nào, từ nhỏ nàng ấy đã bị Diệp Vân Tuyết gây khó dễ, sao Thu Tứ có thể có can đảm ám sát Diệp Vân Tuyết? Nếu nàng ấy muốn ám sát Diệp Vân Tuyết thì cần gì đợi tới ngày hôm nay?

Trong lòng Diệp Vân Sơ không ngừng nghi ngờ, chuyển ánh mắt tới Diệp Vân Tuyết đứng phía sau Hạ Vệ Thần, thấy Diệp Vân Tuyết mang vẻ mặt khó xử, vẻ mặt yếu đuối đáng thương, nhưng đáy mắt lại không giấu được mừng thầm.

Là nàng ta! Tất cả đều là âm mưu của Diệp Vân Tuyết! Nàng ta hại nàng thì không sao, nhưng nàng ta còn muốn hại cả Thu Tứ!

Rốt cuộc cũng không kìm được phần nộ trong lòng, Diệp Vân Sơ tức giận trừng mắt nhìn Diệp Vân Tuyết, giận dữ nói:

-Diệp Vân Tuyết, là người đúng không? Đây lại là âm mưu của người có đúng không? Rốt cuộc người muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho ta, mới bằng lòng bỏ qua đây?

Nhưng đối mặt với lời chất vấn của Diệp Vân Sơ, Diệp Vân Tuyết lại nước mắt lã chã, có vẻ tủi thân vô tội đến cực điểm. Nàng ta giống như bị sợ hãi quá độ, hoảng sợ đứng ở phía sau Hạ Vệ Thần, cũng không trả lời.

-Diệp Vân Sơ, người có tư cách gì chất vấn Tuyết nhi? Ắt hẳn bà tâm địa độc ác như người, chỉ vì hành động vô tâm của Tuyết nhi mà hận thù, đổ kị tới tận bây giờ, rốt cuộc người muốn thế nào mới bằng lòng tha cho Tuyết nhi?

Hạ Vệ Thần tức giận hét lớn.

-Người hỏi ta phải thế nào mới bằng lòng buông tha cho ả? Ha ha....

Diệp Vân Sơ cười bi phẫn, nàng cầm hận chỉ tay vào Hạ Vệ Thần, tức giận nói:

-Hạ Vệ Thần, người đúng là đồ mất mủ, tim cũng mù! Người chẳng phân rõ thị phi, không phân biệt phải trái, người giống như người, nếu ngày sau có đăng cơ cũng là một hôn quân vô dụng!

Lúc này đây trong lòng Diệp Vân Sơ hận thù vô cùng, thời gian qua, nàng chỉ biết tính tình Hạ Vệ Thần hung ác vô đạo, ác nghiệt vô tình mà thôi, lại không biết hắn lại là hạng người ngu dốt không có thuốc chữa. Hành động vụng về của Diệp Vân Tuyết cũng có thể lừa gạt hắn, có thể khiến hắn chìm đắm thật sâu vào trong sự si mê. Người như vậy, ngày sau sao có thể xứng trở thành vua một nước! (Tất nhiên là được chứ, vua của Đầu Bò quốc!!!)

Hạ Vệ Thần nổi giận, hắn vừa sinh ra liền được người người tôn kính người người yêu, hắn tài năng xuất chúng, thông minh tuyệt đỉnh (Oe!!!), chưa bao giờ có kẻ chửi rửa hắn như vậy, ả đàn bà độc ác này lại dám nói hắn ngu dốt vô đạo!

Sĩ nhục như thế sao hắn có thể chịu được! Rốt cuộc hắn cũng không kìm được tức giận trong lòng, giận dữ quát:

-Người đâu, khí phi Diệp Vân Sơ đạo đức bại hoại, không tuân thủ nữ tắc, lễ trời không dung! Phạt đánh! Chấp hành tức khắc!

Diệp Vân Tuyết nghe vậy thì trong lòng mừng rỡ, vẻ cười đắc ý hiện rõ trong mắt nàng ta, chỉ chột lóe rồi biến mất, nàng ta rất nhanh lộ ra vẻ kinh ngạc, không quên đi tới cầu xin tha thứ cho Diệp Vân Sơ:

-Điện hạ, lời Vân Sơ nói chỉ là vô tâm, chàng tạm tha cho tỷ ấy đi, đều là thiếp không tốt, thiếp không nên cướp chàng, nếu vậy Vân Sơ sẽ không...

Diệp Vân Sơ nhìn bản mặt dối trá của Diệp Vân Tuyết, cất tiếng cười to:

-Độc phụ khá lắm! Nhị thái tử ngu dốt vô đạo khá lắm! Hôn quân xứng với độc phụ, thật là sự kết hợp tuyệt vời! Ha ha....

Lời này Hạ Vệ Thần nghe quả thật là đại nghịch bất đạo, càng cảm thấy Diệp Vân Sơ tội không thể tha, hắn hung hãn phá khóa cửa lao, tức giận quát:

-Ra tay!

Hắn vừa ra lệnh một tiếng, thị vệ vọt vào nhà tù ẩn ngã Diệp Vân Sơ xuống đất, ngay sau đó, gậy gỗ to bản đánh như mưa, từng gậy từng gậy giáng mạnh lên cơ thể mảnh mai yếu đuối của Diệp Vân Sơ, đau đớn tê tâm liệt phế, giống như thủy triều ập tới.

Bộp! Bộp! Bộp! Tiếng vang nặng nề, vang vọng khắp trong lao, Diệp Vân Sơ không biết nàng đã phải nhận bao nhiêu gậy nữa, nàng chỉ biết là, người nàng dần dần trở nên chết lặng, ý thức cũng dần dần trở nên mơ hồ, dưới bụng bắt đầu quặn đau như bị xé rách....

-Dừng tay....

Một tiếng gầm giống như vang lên bên tai, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, rồi ngất đi.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Đông Phương Ngưng vội vàng chạy về phía Diệp Vân Sơ, mà phía sau chàng còn có Hoàng thượng và Hạ Vệ Lam.

Đông Phương Ngưng gần như phát điên, chàng thật không ngờ, vừa mới vào trong lao đã chứng kiến cảnh tàn khốc như thế, Hạ Vệ Thần dụng hình phạt đánh Diệp Vân Sơ! Tim chàng như muốn vỡ ra, cũng chẳng quan tâm tới Hoàng thượng đang ở phía sau, không nói hai lời liền vọt tới, ôm Diệp Vân Sơ người dính đầy máu nhớp nháp, hơi thở yếu ớt đây.

117. Chương 117: Tác Thành (1)

Đông Phương Ngưng nhìn thấy Diệp Vân Sơ thương tích đầy mình, chỉ cảm thấy trái tim như bị tan nát, tim của chàng gần như vỡ tan, lòng đau tới mức không cách nào hình dung, chàng ôm chặt Diệp Vân Sơ, ôm rất lâu, giống như muốn khảm nàng thật sâu vào trong cơ thể mình, dường như chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ được nàng, mới có thể không để nàng bị tổn thương.

Khi chàng biết Diệp Vân Sơ vì mang thai mà bị Hạ Vệ Thần giam vào trong đại lao, chàng liền gấp gấp tiến cung, khẩn cầu Hoàng thượng nói với Hạ Vệ Thần buông tha cho Diệp Vân Sơ, chàng vất vả lắm mới có thể khiến Hoàng thượng hồi tâm chuyển ý, nhưng vẫn chậm một bước.

Chàng thật không ngờ Hạ Vệ Thần lại hạ độc thủ với Diệp Vân Sơ nhanh đến vậy, khiến chàng trở tay không kịp, cả người máu thịt mơ hồ, Diệp Vân Sơ máu tươi đầm đìa, Đông Phương Ngưng chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, hận không thể đem hết tất cả những gì nàng phải chịu đựng chuyển sang mình, để chàng chịu đựng, nếu vậy nàng sẽ không phải chịu nhiều tra tấn, khổ sở đến thế.

Nhìn Diệp Vân Sơ cả người nhóp nhóp, hơi thở yếu ớt, Đông Phương Ngưng rốt cuộc cũng không thể nhin được bi thương trong lòng, chàng bỗng nhiên dùng một tay ôm Diệp Vân Sơ trước ngực, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ mạnh xuống trước mặt Hạ Vệ Thần, đau đớn kịch liệt, nói:

-Nhị diện hạ, Đông Phương Ngưng cầu xin người, xin người tha cho nàng, xin người tác thành cho ta. Người không yêu nàng, người bỏ nàng có được không? Không cần tổn thương nàng nữa, xin người....

Địa lao lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Đông Phương Ngưng, ít ai dám tin nam tử ngày thường thanh nhã như làn gió mát này lại vì một nữ tử mà quỳ gối cầu xin người khác.

Vẻ mặt Hạ Vệ Lam phức tạp, trong mắt hần hiện lên không cam lòng, nhưng cũng oán hận nén xuống.

Hạ Vệ Thần khiếp sợ nhìn chằm chằm Đông Phương Ngưng, nhất thời không biết đáp lời thế nào. Nhìn vẻ mặt đau khổ của Đông Phương Ngưng, còn có Diệp Vân Sơ bị chàng ôm vào trong ngực, trong lòng hần bỗng có cảm giác khó hiểu, cảm giác như vậy, giống như bị mất đi thứ gì đó, mất mát vô cùng, không hề cam lòng một chút nào.

Thấy Hạ Vệ Thần không nói gì, Đông Phương Ngưng lại chuyển sang cầu xin Hoàng thượng:

-Hoàng thượng, thần cầu xin người, xin người tác thành cho thần....

Hoàng thượng khẽ nhú mày, đau lòng nhìn Đông Phương Ngưng, trầm giọng nói:

-Tiền đồ của người tốt như vậy, người thật sự vì một nữ tử mà chôn vùi nó sao? Đứa trẻ trong bụng nàng, là của người thật?

Đông Phương Ngưng hít thật sâu một hơi, giọng nói kiên định:

-Xin Hoàng thượng tác thành! Cả đời thần chỉ yêu một người, bất kể thế nào, thần cũng quyết không rời xa nàng, cho dù có chết, thần cũng nguyện cùng nàng sống chết với nhau! Ngàn lỗi vạn sai, đều là lỗi của thần, trước khi Nhị diện hạ đến An Khánh, thần đã quen biết với Vân... Vân Sơ, hai bên yêu nhau nồng thắm vui vẻ, lại vì ý trời trêu ngươi, Vân Sơ bị buộc đưa tới đây hòa thân với điện hạ, là thần không tốt, thần đã không nói rõ ngọn nguồn sự việc đúng lúc....

Nói tới đây, Đông Phương Ngưng dừng một chút, lại nói tiếp:

-Tội thần không thể tha, nay thần không thể rời xa nàng, chỉ xin Hoàng thượng có thể tác thành cho thần, để thần và Vân Sơ có thể ở bên nhau, cho dù là ban cho chúng thần toàn thân, cũng xin hợp táng thần và nàng.

Hoàng thượng thở dài một hơi, với sự anh minh của ông, sao có thể không nhìn ra Đông Phương Ngưng cơ bản là đang nói dối? Chàng nói là chàng đã quen biết Diệp Vân Sơ từ trước khi Hạ Vệ Thần đến An Khánh cầu hôn, nếu là như vậy, với tính cách của Đông Phương Ngưng, chàng lại yêu Diệp Vân Sơ như thế, sao lúc trước khi Hạ Vệ Thần thành thân với Diệp Vân Sơ lại không nói hết mọi chuyện ra?

Huống hồ chàng và Hạ Vệ Thần có mối quan hệ rất tốt, nếu lúc trước chàng nói thẳng ra, Hạ Vệ Thần cũng sẽ tác thành cho chàng, cần gì phải đợi tới ngày hôm nay, tạo mưa gió như vậy?

Nghĩ đến đây, Hoàng thượng bất động thanh sắc liếc nhìn Hạ Vệ Lam đang trầm mặc ở một bên, thu hết mọi biểu cảm của hần vào trong đáy mắt, đứa con này của ông cũng có tình với Diệp Vân Sơ! Diệp Vân Sơ tuy rằng chiếm được cảm tình của ông, nhưng nữ tử như vậy ở lại Hoàng gia cuối cùng cũng chỉ là mầm mống tai họa, nếu Đông Phương Ngưng đã chủ động đắc tội gánh vác, như vậy ông cũng tác thành cho chàng, vậy có lẽ cũng xem như tác thành ột mối nhân duyên tốt đẹp.

Nghĩ vậy, Hoàng thượng không hề do dự, ông nhìn Đông Phương Ngưng, thở dài một hơi, nói:

-Thôi thôi, một khi đã vậy, trẫm đành tác thành cho người!

Nói xong ông chuyển ánh mắt sang phía Hạ Vệ Thần, nói:

-Thần nhi, nếu con đã không yêu Diệp Vân Sơ, mà nó lại mắc phải tội lớn như thế, con cho nó một phong hưu thư, để nó rời đi đi!

Nghe Hoàng thượng nói xong, Hạ Vệ Thần chỉ cảm thấy trong lòng bỗng đau xót, giống như bị thứ gì đó đánh mạnh, đau đến mức hần muốn nôn ra máu, gần như hần không hề nghĩ ngợi chút nào, cự tuyệt thẳng thừng:

-Phụ hoàng, nhi thần không đồng ý....

Hạ Vệ Thần vừa nói xong, Diệp Vân Tuyết tức giận tới nỗi mặt mày vằn vẹo nhăn nó, gần như không khống chế được! Nàng ta nắm chặt tay lại, dung mạo xinh đẹp vì ghen ghét cực độ mà trở nên dữ tợn khủng khiếp.

-Thần nhi! Không được làm loạn! Con đã lấy tâm phi khác, nên mau chóng cho nàng rời đi, huống hồ, ý trẫm đã quyết, sao có thể để cho con náo loạn được!

Sắc mặt Hoàng thượng trầm xuống, tức giận trách mắng.

Ông đã quyết định tác thành cho Đông Phương Ngưng, hơn nữa Diệp Vân Sơ lại phạm phải tội lớn như vậy, không thể chấp nhận giữ nàng ở lại, nếu Hạ Vệ Thần cố chấp giữ Diệp Vân Sơ lại, vì bộ mặt của Hoàng gia, ông không thể không ban cho Diệp Vân Sơ cái chết! Nữ tử thông minh hiểu chuyện như vậy, ông thật sự không đành lòng giết nàng.

-Con....

Hạ Vệ Thần nghẹn lời, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải. Trong lòng vạn phần không tình nguyện thả Diệp Vân Sơ đi như vậy, về phần ký do tại sao, hần cũng không rõ, hần chỉ biết hần không muốn thả nàng đi, không muốn nàng vừa rời khỏi hần đã ở bên nam nhân khác, lòng hần liền cảm thấy vô cùng khó chịu, vô cùng khổ sở, giống như mất đi thứ gì, trong lòng cảm giác thất bại....

-Tốt, cứ như vậy đi! Đông Phương Ngưng, người đưa nó đi chữa thương đi, đối xử với nó thật tốt, trẫm hạ chỉ để người và nó thành thân.

-Vâng....

Đông Phương Ngưng mừng rỡ, chàng cẩn thận ôm lấy Diệp Vân Sơ, sau đó bước nhanh ra ngoài, trước khi đi, vẫn không quên nói thị vệ dẫn Thu Tứ theo. Chàng yêu Diệp Vân Sơ, chàng cũng không ngại đứa con trong bụng nàng là của ai, chỉ cần nàng có thể ở bên chàng, chỉ cần nàng vui vẻ sống tốt, vậy là được rồi.

Nhìn bóng lưng Đông Phương Ngưng, Hạ Vệ Thần chỉ cảm thấy tim đau nhói khủng khiếp, hần đi từng bước về phía trước, không cam lòng kêu lên:

-Phụ hoàng....

Hoàng thượng lại phát tay áo, cắt ngang lời hần nói:

-Được rồi, con không cần nhiều lời, cứ như vậy đi!

Nói xong, ông không hề để ý tới Hạ Vệ Thần, xoay người rời đi.

Nhìn Hạ Vệ Thần đứng ngơ ngác tại chỗ, Hạ Vệ Lam bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, hần nhìn Hạ Vệ Thần đầy ẩn ý, giọng nói lạnh lùng:

-Nhị hoàng huynh, ta nói rồi, nhất định huynh sẽ hối hận! Ha ha....

Nói xong, Hạ Vệ Lam cười lớn rời đi, có điều tiếng cười lại chứa sự đau buồn nồng đậm không nói nên lời.

Hối hận sao? Hần không biết, hần chỉ biết giờ lòng hần rất không thoải mái. Hạ Vệ Thần chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Vân Tuyết, bỗng nhiên hần phát hiện, đau đớn trong lòng hần là xuất phát từ Diệp Vân Sơ, mà không phải là Diệp Vân Tuyết.

118. Chương 118: Tác Thành (2)

Nửa tháng sau.

Hoàng đế Đông Ly ban chỉ, chiếu cáo thiên hạ, Vương phi của Nhị điện hạ Diệp Vân Sơ và con của Thừa tướng Đông Phương Ngưng tư thông có quan hệ bất chính tăng tị với nhau, bởi họ Hoàng thất, tội đáng

chết vạn lần, ban thưởng một ly rượu ngự để răn đe. Người trong Đông Phương gia vất vả, có công lao lớn có thể miễn tội, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, khiển trách, phạt Đông Phương Thừa tướng mười năm bổng lộc. Con trai của Đông Phương Thừa tướng là Đông Phương Ngưng trọn đời không được vào triều làm quan.

Ba ngày sau, đèn lồng đỏ treo cao bên ngoài một tòa nhà lớn ở ngoại ô Hoàng thành Đông Ly, không khí náo nhiệt, hai con người sắp kết liên cành.

Khi Diệp Vân Sơ tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong một căn nhà cũ. Nàng chỉ cảm thấy tất cả mọi chuyện như vừa bừng tỉnh giấc mộng, chỉ là mộng đẹp xa vời của nàng. Nàng không dám tin, bản thân mình chẳng những tìm được đường sống trong chỗ chết mà còn có thể ở bên cạnh Đông Phương Ngưng.

Sau đó, nàng mới biết từ miệng Đông Phương Ngưng, là Hoàng thượng cứu nàng, cũng chiếu cáo thiên hạ, lúc trước Diệp Vân Sơ đã chết, giờ người sống sót không phải Diệp Vân Sơ, mà là Diệp Vân Vãn.

Một ly rượu độc giả lại có thể cứu tính mạng của nàng và Đông Phương Ngưng, lại có thể cho nàng nắm giữ hạnh phúc. Chỉ là hạnh phúc tới quá nhanh khiến cho nàng không dám tin tất cả đều là sự thật.

Nếu nói trên đời chỉ một người có thể để Diệp Vân Sơ cảm kích, vậy người này chính là Hoàng đế Đông Ly, lúc này đây, nàng đã tràn đầy cảm kích với vị Hoàng thượng ôn hòa này. Nàng cảm kích vì ông đã tác thành, cảm kích vì ông đã đem trả hạnh phúc cho nàng...

Lần thứ hai Diệp Vân Sơ mặc hỷ phục, lần thứ hai nghênh đón tân lang, lần thứ hai ngồi trên giường hỷ. Nhưng tâm trạng của nàng lại vui sướng, kích động giống như nữ nhân lần đầu xuất giá, giống như có vô số con chim nhỏ đang nhảy nhót trong lồng, thế nào cũng không dừng được, khiến nàng phập phồng không thôi. Cho dù hiện tại chỉ có mình nàng ngồi trong tân phòng, nàng cũng không nhịn được cười, nụ cười tươi như vậy, lần đầu tiên chân thật, tinh khiết đến thế.

Chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc ông trời cũng đã mở ắt, cuối cùng nàng và Đông Phương Ngưng đã không phải đợi chờ nhau nữa, có thể kết làm cây liên cành, nàng chỉ cảm thấy giờ mình như đang nằm mơ, mộng đẹp không có thật.

Nghĩ đến việc mình sắp trở thành thê tử của Đông Phương Ngưng, nàng bất giác cong khóe miệng lên, tính nàng thật trẻ con, nàng véo mạnh đùi mình, đau, rất đau, lòng của nàng ngọt ngào như vậy, sự ngọt ngào xuất phát từ trong tim. Đây không phải là mơ, là thật, cuối cùng thì nàng cũng đợi được ngày này.

Diệp Vân Sơ cười khê, cười bản thân mình ngốc, cười mình tính thật trẻ con. Trên đùi rõ ràng đau như vậy, nàng lại vẫn cảm thấy mình vẫn đang ở trong giấc mộng chưa thể tỉnh dậy nổi.

Nàng chậm rãi đứng dậy, hơi xốc khăn voan lên nhìn ra bên ngoài. Trong căn phòng nhỏ chỉ có mấy đồ dùng đơn giản, nền đỏ đặt giữa bàn, chiếu rơi bầu không khí vui mừng màu đỏ tươi. Màu đỏ ấy chói mắt, chỉ cảm thấy mắt chói đến phát đau. Nàng từ từ đi tới, đến gần cây nến đỏ, nhìn cẩn thận, ánh lửa vừa hư ảo lại vừa chân thật.

Ánh nến đỏ lờ lờ giống như mây bay, cũng có thể mang lại sự ấm áp, hơi ấm cũng chân thật đến vậy.

Nghe thấy từ bên ngoài truyền đến giọng nói quen thuộc, Diệp Vân Sơ không kìm được mà đi ra phía cửa sổ, nàng không kìm được nhìn tân lang của nàng, tân lang mà nàng đã chờ đợi laai như vậy.

Nàng đẩy cửa sổ ra, nhìn vào trong đình.

Nhà cửa tinh xảo, đình ở giữa, bốn phía là các phòng, cũng không lớn lắm. Hỷ tiệc diễn ra trong đình, dưới ánh trăng tròn vành vạnh. Mọi người vừa mới chuyển đến đây chưa đầy một tháng, người quen biết cũng không nhiều lắm, người được mời dĩ nhiên cũng không nhiều, trừ người ở quê nhà ra cũng chỉ có vài người biết chuyện.

Dù vậy bầu không khí náo nhiệt cũng không hề bị tiêu tán, cảm giác vui mừng vẫn không giảm, từ xa xa cũng có thể trông thấy rõ tân lang mặc bộ y phục màu đỏ chói mắt không thể trốn thoát mọi người phải mời rượu ăn mừng, dừng ở bàn nào liền bị bắt ở bàn đó uống rượu.

-Hôm nay là ngày hỷ, nhất định phải uống thật say!

Hạ Vệ Thần giữ chặt lấy Đông Phương Ngưng, nói, nhìn vẻ mặt vui mừng của Đông Phương Ngưng, Hạ Vệ Thần đang cười, có điều nụ cười ấy lại chưa xót đến vậy.

Chuyện ngày đó đã trôi qua hơn nửa tháng, tất cả đã trở thành sự thật, hắn cũng buông tay. Có điều hắn vẫn nhớ rõ, lúc trước khi Đông Phương Ngưng quỳ trên mặt đất cầu xin hắn tác thành thì lòng hắn bỗng cảm thấy như bị nhéo lại, cực kỳ đau khổ.

Hắn vốn không nên đáp ứng yêu cầu vừa hoang đường lại phải vừa chịu nhục kia của Đông Phương Ngưng. Mà Đông Phương Ngưng lại là huynh đệ lớn lên từ nhỏ với hắn, tình cảm vô cùng tốt, vì một nữ nhân mà mất đi người huynh đệ tốt này thật sự không đáng, nếu đổi lại là Tuyết nhi, hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng, nhưng Diệp Vân Sơ không phải Tuyết nhi mà hắn yêu nhất nên hắn có thể hoàn toàn đổi lấy nàng để lấy được tình huynh đệ.

Nghĩ đến đây, Hạ Vệ Thần không khỏi nhíu mày, vì việc thành thân của Đông Phương Ngưng, hôm qua hắn đã tới đây, khi hắn thấy Đông Phương Ngưng và Diệp Vân Sơ mười ngón giao nhau, nhìn nhau cười, trong lòng hắn bỗng cảm thấy khó hiểu, giống như ngực bị thứ gì nghẹn lại, cảm giác như vậy khiến hắn vô cùng khó chịu.

Kỳ thật, hận thù của hắn đối với Diệp Vân Sơ từ lúc nàng rời đi đã biến mất hầu như không còn sót lại chút gì. Nàng gây khó dễ cho Tuyết nhi, hắn đã trừng phạt nàng, hắn cho nàng lưu thư, hai người họ đã không còn liên quan, không còn nợ nần gì nhau nữa. Nhưng dù biết rõ như thế, khi hắn nhìn thấy nàng thì trong lòng vẫn cảm thấy tư vị khó hiểu.

Như hiện giờ, hắn uống chén rượu lát may mắn này chỉ cảm thấy nó chẳng có mùi vị gì cả, thậm chí còn cảm thấy hơi chua xót.

Tửu lượng của Đông Phương Ngưng vốn không tốt, mới uống có mấy chén mà đã ngà ngà say, đối mặt với Hạ Vệ Thần đang mời rượu, chàng phải từ chối:

-Không được, diện hạ tha cho ta đi, nàng còn đang chờ ta....

Hạ Vệ Thần cảm thấy thất lễ, nói:

-Cũng không phải không cho người động phòng, người vội vàng như vậy làm gì? Chẳng lẽ còn sợ tân nương bay mất sao?

Đông Phương Ngưng giờ này đã chaoáng choáng, chàng không nhìn ra tức giận trong mắt Hạ Vệ Thần, cười nói:

-Nàng

là người bạn cả đời với ta, đây là lần duy nhất ta với nàng động phòng, tất nhiên ta sẽ đối xử với nàng thật tốt....

Dứt lời, chàng không nhịn được nữa mà bắt đầu nôn mửa.

Thấy chàng đứng không vững, Hạ Vệ Thần theo bản năng muốn dìu chàng, hắn đi chậm từng bước, Đông Phương Ngưng đã loạng choạng dựa vịn vào bàn, hắn chỉ kịp xé được túi hương bên hông chàng.

Một làn hương quen thuộc len lỏi vào trong mũi, túi hương màu phấn nhạt làm bằng gấm trong bóng đêm có vẻ vô cùng rõ ràng, Hạ Vệ Thần không khỏi liếc nhìn nhiều hơn một cái. Tơ lụa màu trắng, đoá sen tuyết tinh xảo. Lòng Hạ Vệ Thần bỗng dừng đứng, hắn cầm túi hương nhìn kỹ nửa ngày, lại phát hiện túi hương này giống túi hương của Tuyết nhi như đúc, là do cùng một người làm ra!

Đông Phương Ngưng sao lại có túi hương của Tuyết nhi? Lòng Hạ Vệ Thần trĩu xuống, cái say bỗng biến mất hoàn toàn, hắn giơ túi hương lên trước mặt Đông Phương Ngưng, trầm giọng hỏi:

-Sao ngươi lại có túi hương của Tuyết nhi?

Đông Phương Ngưng nghiêng ngả lão đảo, tình cảm nhìn túi hương trong tay hắn, nói:

-Cái gì mà túi hương của Tuyết nhi!? Đây là vật đính ước của ta với Sơ nhi, là vật duy nhất mà ba năm trước Sơ nhi đã tặng cho ta, Sơ nhi nói, túi hương này của nàng vốn có một đôi, nàng giữ một, một cái đưa cho ta, đều là do nàng tự tay khâu, đại diện cho ta với nàng.

Hạ Vệ Thần nghe vậy chỉ cảm thấy trong đầu nổ “đoàng” một tiếng, hấn quá sợ hãi, hỏi:

-Người, người nói cái gì? Đây là túi hương của nàng?

Đông Phương Ngưng mỉm cười, tự hào nói:

-Dĩ nhiên rồi, người xem xem....

Chàng bỗng nhiên chỉ vào đóa sen tuyết nhỏ xinh trên túi hương, tiếp tục nói:

-Cái này có thể chứng minh, lúc trước khi ta và Sơ nhi mới quen nhau, ta từng ngắt lấy một đóa sen tuyết tặng nàng, nàng nói, đó là thứ quý giá nhất mà nàng từng được tặng, nàng còn nói, hoa sen tuyết là loài hoa dễ héo tàn, nàng muốn lấy thứ mà ta đã tặng nàng khâu lên trên túi hương, vậy lúc nào nàng cũng có thể mang theo, có thể nhìn thấy, giống như ta đang ở bên cạnh nàng....

Lời nói của Đông Phương Ngưng giống như một cú sét đánh mạnh lên đầu Hạ Vệ Thần, hấn chỉ cảm thấy đầu mình rung chuyển dữ dội, đau đớn không cách nào hình dung tràn ngập sâu trong tim hấn, lan sang cả tứ chi khắp người, đau tới mức không thở nổi.

Là nàng, đó là nàng! Người lúc trước ở sau núi chùa An Quốc dĩ nhiên là nàng!

119. Chương 119: Hồi Hận (1)

Lời nói giống như sấm sét đánh mạnh vào đỉnh đầu, khiến tinh thần Hạ Vệ Thần như tan rã, trong lúc nhất thời, người hấn cứng đờ, ngơ ngác đứng tại chỗ, cả người giống như đã hóa đá.

- Nàng còn nói, hoa sen tuyết là loài hoa dễ héo tàn, nàng muốn lấy thứ mà ta đã tặng nàng khâu lên trên túi hương, vậy lúc nào nàng cũng có thể mang theo, có thể nhìn thấy, giống như ta đang ở bên cạnh nàng...

Trong đầu lại vọng lên tiếng nói của Đông Phương Ngưng một lần nữa, chuyện cũ lần lượt hiện rõ trong đầu hấn, hấn không cách nào hình dung sự sợ hãi trong tim mình lúc này, cũng không thể chịu đựng đau đớn như vậy.

Hóa ra người hấn vẫn luôn nhớ thương là người ngay bên cạnh hấn, hấn chán ghét nữ tử kia, nhưng hóa ra đó lại là người mà hấn yêu nhất! Vương phi của hấn, Vương phi trong đêm tân hôn suýt chút nữa được hấn ban cho cái chết, là người hấn gây khó dễ, bối mớ khắp nơi, Vương phi hấn hận thấu xương thấu tủy, Vương Phi hấn khinh bỉ như cặn bã.

Là nàng, người ở sau núi chùa An Quốc là nàng, người bị hấn hung hãn chiếm đoạt trong sạch dĩ nhiên là nàng, người hấn ngày đêm mơ tưởng, chính là nàng!

Khó trách hấn cảm thấy đôi mắt nàng khiến hấn động lòng hơn so với Tuyết nhi, khó trách hấn lại để ý nhất cử nhất động của nàng, thậm chí thời gian qua người hấn yêu là nàng, cũng chỉ có nàng.

Cảm giác đau đớn chậm rãi khuếch tán trong ngực Hạ Vệ Thần, đau đớn tê tâm liệt phế trong nháy mắt truyền tứ chi toàn thân, như tra tấn đang ăn mòn lý trí của hấn...

Hấn phải gì bây giờ? Hấn đáng chết, thật sự đáng chết...

“Chúc mừng điện hạ, Vương phi đã có mang gần bốn tháng...”

Giọng nói của Thái y lại vang vọng quanh quẩn trong đầu hấn không dứt.

Mang thai gần bốn tháng! Rõ ràng đúng là ngày hấn cướp đi sự trong sạch của nàng ở sau núi chùa An Quốc, đứa trẻ đó chính xác là của hấn, là cốt nhục của hấn! Hấn đã làm gì? Trong lúc hỏa hoạn, thiếu chút nữa hấn tự tay giết nàng, thiếu chút nữa hại chết nàng và đứa con của hai người!

Hấn ép nàng tới đường cùng, lại tự tay mình đẩy nàng vào vòng tay của kẻ khác!

Tim, đau đớn muốn ói máu, Hạ Vệ Thần nhìn chăm chăm Đông Phương Ngưng đang mặc hỷ phục kia, màu áo đỏ đúng là chói mắt, chói mắt giống như máu tươi nhuộm đầm hai mắt hắn, như có thứ gì đâm vào hai mắt hắn đến phát đau.

Hắn tự tay mình đẩy nữ nhân mình thương yêu nhất vào vòng tay kẻ khác, đẩy vào vòng tay của Đông Phương Ngưng!

Đau đớn và hối hận khó có thể chịu đựng, trong lòng như có sóng biển dữ dội, Hạ Vệ Thần chỉ cảm thấy trong nháy mắt đất trời dường như sụp đổ, tất cả lý trí của hắn đều tan tành, cảm giác chua xót từ trước tới nay chưa từng có trong nháy mắt đánh ngã hắn, khổ sở, đau đớn hắn phải chịu khó có cách nào hình dung được.

Hắn sai rồi, hắn hối hận rồi! Điều là lỗi của hắn, quả thật hắn đúng như lời nàng nói, mắt hắn bị mù, tim hắn cũng mù nốt! Là tự tay hắn chặt đứt dây tơ hồng giữa mình và nàng, là hắn tự tay vứt bỏ nàng, là hắn cay nghiệt lạnh lùng chặt đứt duyên phận giữa hai người họ...

Lúc này đây Hạ Vệ Thần chỉ cảm thấy lòng mình toàn là máu, hối hận đều hóa thành huyết lệ, nhiễm đỏ mắt hắn, càng nhiễm đỏ tim hắn...

- Hay lắm, hay lắm...

Hắn nở nụ cười không tiếng động, nụ cười đau xót đến vậy, khiến người ta tê tâm đến thế.

Thật là tốt, thật là hay! Là lỗi của hắn, do hắn đã làm chuyện sai, nên hắn phải chịu trừng phạt như thế này! Đây là báo ứng xứng đáng mà hắn phải nhận! Hắn đối xử với nàng như thế nào, tra tấn nàng ra sao, giờ ông trời liền trả cho hắn gấp bội, báo ứng gấp bội lên người hắn!

Tim đau, đau quá! Đau tới mức khổ sở, đau đến nỗi hắn không thở nổi, đau tới mức hắn không biết bây giờ nên đối mặt tất cả như thế nào!

Tay cầm ly rượu run rẩy, giờ hắn sao có thể uống được chén rượu mừng này nữa đây?

Có điều hắn chưa thoát khỏi sự hối hận thì thị vệ bên cạnh đã vội vàng đi tới, lớn tiếng bẩm báo:

- Vương gia, An Khánh gửi thư, nói là biên quan An Khánh thất thủ, mong Vương gia xuất trợ giúp An Khánh...

Biên quan An Khánh thất thủ! Năm mươi vạn đại quân Đông Ly vẫn đang trấn thủ ở biên quan An Khánh, hơn nữa còn có đại quân An Khánh, sao biên quan An Khánh lại dễ dàng thất thủ như vậy?

Tin tức khủng khiếp này khiến Hạ Vệ Thần tỉnh lại trong hối hận, hắn nhìn sắc trời, cuối cùng cũng nhìn về phía tân phòng đau đớn kịch liệt, đột nhiên đứng dậy, vội vàng rời đi.

Tính mạng năm mươi vạn đại quân Đông Ly còn đang chờ hắn, sao giờ này hắn có thể sa vào tư tình nhi nữ ở đây? Cho dù nếu không thể dứt được thì giờ hắn cũng không thể không rời khỏi đây, hắn phải chủ trì đại cục cho An Khánh.

Hắn vội vàng cáo từ Đông Phương Ngưng, đi suốt đêm tới thẳng An Khánh.

Bóng đêm thâm trầm, tuần mã lao nhanh trong bóng đêm, sắp tới chiến trường nhưng giờ đây Hạ Vệ Thần không tài nào bình tĩnh được, hắn cảm giác mình đã mất đi thứ gì đó trong tòa nhà ở ngoại ô Hoàng thành, trong lòng cảm thấy bất ổn, không cam lòng...

Gió đêm gào thét, phía trước truyền đến tiếng nước âm ỉ, đó là một thác nước, hơi nước đập vào mặt, Hạ Vệ Thần vội dừng ngựa, kinh ngạc nhìn thác nước cách đó không xa mà thần thờ.

Nhìn hơi nước tỏa ra, Hạ Vệ Thần lại suy nghĩ mơ hồ, không khỏi nhớ lại cảnh tượng ở sau ngọn núi chùa An Quốc, nghĩ đến lúc trái tim hắn rung động, nghĩ tới việc tối nay, nữ tử mà mình mơ tưởng ngày đêm theo đuổi cả đời lại không hề thuộc về mình, mà là thê tử của nam nhân khác...

Tim giống như nghẹn máu, giống như có thứ gì đè nặng ở ngực khiến hắn đau tới mức không thở nổi.

Đột nhiên hắn phát hiện, hắn không thể chịu đựng được kết quả như vậy, hắn không thể chịu đựng được việc nàng thuộc về nam nhân khác! Cho dù nghĩ đến tối nay là đêm động phòng hoa chúc của nàng, tim hắn bỗng đau đớn như bị vỡ vụn!

Không! Hắn tuyệt đối không cho phép, tuyệt đối không thể nhận kết quả như vậy! Hắn không cần biết mình đau đớn thế nào, không muốn mình mang theo tiếc nuối mà ra đi! Nàng là của hắn, nàng mang thai đứa con của hắn, hắn không thể để người phụ nữ của mình, con của mình biến thành của kẻ khác! Tuyệt đối không thể!

Gần như không hề do dự chút nào, Hạ Vệ Thần vội đổi ngựa, quay đầu chạy nhanh như bay, không để ý đến tiếng gào lo lắng của thị vệ phía sau.

Hắn đã chẳng quan tâm gì nữa, giờ hắn muốn tim mình không đau nữa, không khó chịu như vậy nữa, hắn muốn dứt bỏ nỗi đau đớn khổ sở này! Chỉ có nàng, chỉ có nhìn thấy nàng, hắn mới không đau, không khổ sở, chỉ có nàng mới có thể bình ổn đau đớn như dùi tim trong lòng hắn!

Bóng đêm mênh mông, một người một ngựa vội vàng phi nước đại về phía ngôi nhà cũ, gương mặt tuần mỹ của người đó vội vàng, hối hận, thậm chí có chút chờ mong, hắn không biết mình chờ mong điều gì, lúc này hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu, đó là gặp nàng, đưa nàng rời đi, một lần nữa đưa nàng trở về bên cạnh hắn, nếu hắn không làm như vậy, hắn sẽ hối hận cả đời...

120. Chương 120: Hối Hận (2)

Người đi tiệc tan, dưới ánh sáng của nền đỏ, sắc mặt Đông Phương Ngưng ửng đỏ, mỉm cười tiễn bước vị khách cuối cùng.

Khi tất cả khách nhân đã rời đi, khoảng viện vốn náo

hiệt trở nên yên tĩnh trở lại, Đông Phương Ngưng nhìn từng ánh nến mờ ảo truyền từ trong phòng ra, trên gương mặt tuần mỹ là sự thỏa mãn và hạnh phúc nói không nên lời. Chàng kinh ngạc nhìn kia ánh sáng đỏ đỏ kia, chàng biết, nữ nhân mà chàng yêu đang chờ chàng ở đây.

Nhớ tới dung nhan tuyệt mỹ kia, tim Đông Phương Ngưng bỗng nhiên bắt đầu khấn trương, lòng bàn tay toát ra một ít mồ hôi, ngực phập phồng khó hiểu, tim đập nhanh hơn. Cuối cùng nàng cũng là của chàng, cuối cùng nàng cũng trở thành thê tử của chàng, thê tử thật sự danh chính ngôn thuận.

Diện mạo tuần tú lộ ra ý cười, máu khắp người, trong nháy mắt giống như trở nên sôi trào, rung động trong lòng càng thêm khó có thể khống chế, rốt cuộc chàng không kiềm chế được, bước nhanh về phía tân phòng, chàng chờ ngày này đã lâu lắm rồi, lâu tới mức một giây chàng cũng không muốn chờ nữa, trì hoãn thêm chút nào nữa!

Trong hỷ phòng, nền đỏ không ngừng rọi sáng, Diệp Vân Sơ yên lặng ngồi ở mép giường, hai tay khấn trương, nắm chặt một chỗ, khăn hỷ che khuất gương mặt của nàng, nhưng cơ thể mềm mại run lên nhẹ lại tiết lộ nội tâm đang kích động. Nàng, cũng giống chàng, trong lòng cũng gấp gáp vội vàng chờ đợi thời khắc hạnh phúc này.

Nhìn Diệp Vân Sơ mặc hỷ phục, tim của Đông Phương Ngưng nảy lên dữ dội, giống như sắp thoát ra khỏi ngực. Chàng cảm giác cơ thể mình bỗng nóng lên một cách khó hiểu, một luồng nhiệt nóng tràn ngập trong người, hừng hực thiêu đốt theo huyết mạch.

Giờ khắc này, chàng chờ đợi đã lâu, giống như là chờ đợi hơn một ngàn năm, vốn tưởng rằng chàng và nàng vô duyên vô phận, lại không thể ngờ được, hiện tại hạnh phúc đã ngay trước mắt, có được một cách dễ dàng.

Nụ cười trên gương mặt càng thêm dịu dàng, chàng từ từ đi về phía nàng, bước đi cực kỳ nhẹ, giống như sợ làm cho nàng kinh hãi, mãi cho tới khi đi đến trước mặt nàng, chàng mới hít thật sâu một hơi, run run giơ tay, chậm rãi vén khăn hỷ trên đầu nàng lên.

Sắc mặt Diệp Vân Sơ ửng đỏ, nàng cúi đầu, hàng mi cong xinh đẹp như vành quạt hơi hơi rung động, bên môi nàng ẩn chứa nụ cười e lệ, xinh đẹp như vậy, động lòng người như vậy.

Xinh đẹp như thế khiến Đông Phương Ngưng nhìn không dời mắt được. Chàng biết, Văn Nhi của chàng rất xinh đẹp, tuy rằng có thay đổi dung mạo, thay đổi thể xác, nàng vẫn đẹp như vậy, đẹp đến say lòng người, khiến người ta trầm mê vào sắc đẹp đó, không thể tự thoát ra được.

Cố gắng ngăn dòng nước xiết trong tim đi, Đông Phương Ngưng rốt cuộc không khống chế được nữa, nâng nhẹ tay khẽ vuốt hai má của nàng, run giọng kêu:

- Văn nhi.

Giọng nói của chàng trầm thấp, thậm chí hơi run run, nhưng giọng nói lại dễ nghe đến khác thường, thâm tình khác lạ, giống như là lông vũ lướt qua trán làm tim Diệp Vân Sơ không kìm được mà rung động vì chàng.

- Ngưng...

Diệp Vân Sơ ngẩng đầu, mỉm cười đáp lại, đôi mắt đẹp như mặt nước hơi ngượng ngùng nhìn vào đôi mắt nóng như lửa của chàng, ánh mắt nàng tràn ngập tình cảm dịu dàng, kinh ngạc nhìn chàng, tim đập dồn dập, thậm chí ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Môi chàng, nhẹ nhàng cúi xuống, nóng bỏng đặt lên môi của nàng, sự dịu dàng, sự cẩn thận chở che và thâm tình khắc thật sâu vào lòng nàng.

Lúc này, tình cảm vốn bị đè nén từ lâu cuối cùng cũng được giải thoát, Đông Phương Ngưng hôn dần dần trở nên mãnh liệt, chàng hôn vội vàng, kịch liệt như vậy, giống như vội vàng muốn chiếm lấy nàng, có được tất cả của nàng.

Diệp Vân Sơ cũng khó kìm lòng nổi, hai tay ôm chặt lấy chàng, dùng hết tất cả sức lực đáp trả chàng, tình cảm bị đè nén đã lâu trong nháy mắt giống như thủy triều đánh úp lại, hung hãn, kịch liệt như vậy, khiến nàng khó có thể khống chế.

Trong lòng tràn đầy hạnh phúc, Diệp Vân Sơ chưa bao giờ biết hạnh phúc là gì, hóa ra nó lại tốt đẹp, đơn giản như vậy. Cuối cùng nàng và chàng cũng có được hạnh phúc, có được tất cả mà nàng chờ đợi đã lâu.

Trong lòng kích động khó hiểu, một giọt nước mắt hạnh phúc theo chậm rãi chảy xuống trên gương mặt, rốt cuộc nàng cũng có được nó sao? Có được sự tốt đẹp, có được hạnh phúc...

Có lẽ là chạm phải nước mắt nàng rơi xuống, Đông Phương Ngưng chậm rãi buông nàng ra, nhìn nàng bằng đôi mắt sáng, trong mắt tràn ngập nhu tình, cũng tràn ngập đau thương, giọng nói khàn khàn dịu dàng hỏi:

- Văn nhi, nàng làm sao vậy? Sao lại phải khóc? Có phải ta làm đau nàng không?

Nam nhân này, thật sự rất yêu nàng, rất quan tâm đến nàng, Diệp Vân Sơ kinh ngạc xoa gương mặt chàng, ẩn chứa nước mắt, trên mặt cũng là nụ cười hạnh phúc, nàng nhẹ nhàng đặt lên môi chàng một nụ hôn, nghẹn ngào nói:

- Không, thiếp rất vui, thiếp rất vui Ngưng à, giờ thiếp, thiếp rất hạnh phúc, thiếp... thiếp không nằm mơ đấy chứ?

- Đứa ngốc này....

Chàng mỉm cười nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, ôm nàng thật chặt vào trong lòng, nhẹ giọng nói:

- Văn nhi, đây là sự thật, không phải là mơ, Văn nhi thật sự đang ở bên cạnh Ngưng, từ nay về sau, Văn Nhi chính là thê tử của Ngưng, kiếp này, Văn nhi và Ngưng đều ở bên nhau, không chia lìa rời xa...

Ngọt ngào như đường mật lan tỏa từ tận nơi sâu nhất trong tim Diệp Vân Sơ, nàng vươn hai tay, ôm chặt lấy chàng, cơ thể mềm mại dán chặt vào người chàng, cảm nhận được sự ấm áp, hơi thở của chàng truyền đến.

Nàng hạnh phúc mà khóc, đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều là sự thật, không phải giấc mơ, đây là sự thật! Nàng thật sự đã có được chàng, có được chàng hoàn toàn....

Nhuyễn ngọc ôn hương ở trong ngực, Đông Phương Ngưng chỉ cảm thấy cả người run lên, một luồng nhiệt nóng bỏng dâng lên từ bụng dưới.

Chàng cũng là nam tử bình thường, trong lòng cũng có dục vọng, nửa tháng này, chàng vẫn kiềm chế bản thân, cẩn thận che chở cho nàng, sợ vết thương trên người nàng chưa khỏi hẳn, sợ mình sẽ làm nàng đau. Giờ này chàng cũng không cần nhẫn nại, không cần kiềm chế dục vọng nữa, vì đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của nàng và chàng, nàng là tân nương tử của chàng...

Áp lực của dục vọng trào ra mãnh liệt từ trong tim, khiến người Đông Phương Ngưng càng thêm nóng, chàng nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, giọng nói khàn khàn:

- Vãn nhi, ta....

Trong mắt chàng đầy sự chờ mong, giọng nói vô cùng mềm mại, tràn đầy ma lực.

Diệp Vân Sơ là người từng trải, tất nhiên hiểu rõ suy nghĩ của chàng lúc này, mặt nàng đỏ bừng, chậm rãi cup mi, nhẹ giọng đáp:

- Vâng?

Nhìn dáng vẻ xấu hổ và nhút nhát của Diệp Vân Sơ, Đông Phương Ngưng chỉ cảm thấy có một luồng lửa nóng thiêu đốt trong cơ thể chàng, chàng không thể chờ đợi được nữa, đè thấp giọng, nói:

- Vãn nhi, ta nghĩ...

Diện mạo tuần tú sớm đã đỏ bừng, chàng lấp ba lấp bắp biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình.

Nhìn dáng vẻ lo lắng ngốc nghếch của Đông Phương Ngưng, Diệp Vân Sơ cuối cùng không nhịn được mà cười phì một tiếng, cũng không nói gì, e lệ khép hai mắt vào, ôm chặt chàng, từ từ đổ người xuống giường hỷ...

121. Chương 121: Hối Hận (3)

Ngày tốt cảnh đẹp, vốn thời khắc đẹp nhất trong đời người, mà ngay lúc này, cửa hỷ phòng đột nhiên bị người đá văng thật mạnh, một đám khách không mời mà đến xông vào!

Đám người này khoảng bảy, tám người, người nào người nấy đều vận y phục đen, đeo khăn đen che mặt xông vào phòng, ngay lập tức xông đến vây quanh Diệp Vân Sơ và Đông Phương Ngưng. Họ bước đi đồng nhất, đi rất có sắp xếp, trong tay cầm đao sắc bén, vẻ mặt đằng đằng sát khí!

Đột nhiên nhìn thấy có người xông tới, Đông Phương Ngưng nao nao, liền rất nhanh tỉnh lại, chàng theo bản năng kéo Diệp Vân Sơ ra đằng sau mình để bảo vệ, lạnh lùng nghiêm túc nhìn về phía mấy kẻ mặc đồ đen.

Ngoại ô hoàng thành vốn người thừa kế thót, hơn nữa nhà của họ lại ở chỗ hẻo lánh, ngày thường nơi này thường có nhiều đám thổ phỉ kéo tới, có điều tòa nhà cũ này là sản nghiệp tổ tiên của Đông Phương gia, bình thường giặc cướp thổ phỉ không dám kéo đến gây chuyện, huống hồ hiện giờ gia thế của Đông Phương gia ở Đông Ly rất lớn, càng không thể có chuyện đạo tặc không có mắt kéo đến cửa được.

Đông Phương Ngưng lạnh lùng nhìn thẳng đám người mặc đồ đen kia, trong lòng vô cùng nghi ngờ, những người này người nào người nấy thân thủ mạnh mẽ, quần áo chỉnh tề, được huấn luyện rất tốt, cũng không thấy dấu vết đã đánh nhau, hiển nhiên là xông thẳng tới chỗ chàng, thân phận chàng ở Đông Ly tuy là con của Thừa tướng, nhưng là ngày thường chẳng gây thù chuốc oán với ai, từ đó có thể thấy rõ, mục đích những người này tới đây là vì Diệp Vân Sơ!

Mấy tên hắc y nhân vây quanh Đông Phương Ngưng, trong đám hắc y nhân này có một kẻ dáng vẻ như thủ lĩnh liếc mắt nhìn Đông Phương Ngưng một cái, giọng nói lạnh lùng:

-Chủ nhân có lệnh, nữ mang đi, nam giết không tha. Lên!

Tên này vừa ra lệnh một tiếng, những tên khác liền xông tới, những người đó được huấn luyện nghiêm chỉnh, hợp tác khăng khít, hơn nữa người người thân thủ bất phạm, rất khó đối phó.

Bọn họ từng bước ép sát, trong một thoáng đã ép được Đông Phương Ngưng và Diệp Vân Sơ vào góc tường.

Võ công của Đông Phương Ngưng vốn không kém, nhưng lại bởi vì bảo vệ Diệp Vân Sơ khắp nơi, khắp nơi lại bị người khổng chế, dần dần rơi xuống thế hạ phong, mắt thấy mình sẽ bị ép đến tuyệt cảnh, rốt cuộc Đông Phương Ngưng cũng tìm được một cơ hội, đoạt vũ khí của một trong số những kẻ đó, dựa vào vũ khí trong tay, chàng giữ chặt Diệp Vân Sơ chạy ra khỏi vòng vây.

Có điều vết thương trên người Diệp Vân Sơ vốn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, lại là nữ tử tay trái gà không chặt, tuy rằng được Đông Phương Ngưng giữ chặt cùng chạy trốn, nhưng chạy trốn lại nghiêng ngả lão đảo đầy khó khăn, nếu việc này kéo dài, mấy kẻ mặc đồ đen đó nhất định sẽ đuổi kịp họ tới cái viện này. Đúng lúc đó một kẻ mặc đồ đen phi đao về phía Đông Phương Ngưng. (Tiểu Lý phi đao ở há há =)))

Mà lúc này Đông Phương Ngưng vì sợ Diệp Vân Sơ bị thương, gấp rút chống đỡ nhanh chóng, cũng không ngờ từ phía sau đột nhiên có một kẻ đánh về phía chàng, chàng trở tay không kịp, lưỡi đao sắc bén trong nháy mắt xẹt qua lưng chàng, máu tươi trong chớp mắt phun mạnh ra ngoài, nhiễm đỏ hai mắt Diệp Vân Sơ.

-Ngưng!

Diệp Vân Sơ vô cùng kinh hãi hét lớn lên, nàng thấy miệng vết thương trên lưng chàng thì đau lòng không thôi, giống như đao kia không phải chém lên người Đông Phương Ngưng, mà là chém vào trong lòng nàng.

Đông Phương Ngưng kêu rên một tiếng, cố nén đau đớn truyền đến từ miệng vết thương, cắn răng, quay đầu cố gắng nặn nụ cười với Diệp Vân Sơ, nói:

-Đừng lo lắng, vết thương ấy không có gì đáng ngại! Văn nhi, chạy ra hậu viện đi, ở đó có ngựa!

Diệp Vân Sơ nghe xong, hai mắt nàng rưng rưng, giờ phút này cũng cố không sợ hãi, túm chặt tay Đông Phương Ngưng, theo chàng chậm chậm chạy ra hậu viện.

Sao kẻ mặc đồ đen kia có thể dễ dàng như vậy, giống như nhìn thấu ý định của họ ngay lập tức, hành động càng nhanh hơn, mấy lần giao chiến, người Đông Phương Ngưng lại thêm vài vết thương, vết thương trên người càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nặng, dần dần Đông Phương Ngưng không thể chống chọi được nữa.

Nhưng may mà họ đã đến hậu viện, Đông Phương Ngưng cố gắng chống cự, cố gắng ngăn kẻ mặc đồ đen này lại để Diệp Vân Sơ chạy tới kéo ngựa đến.

Diệp Vân Sơ hét hồn, nhưng không hoảng hốt rối loạn, nàng run run bắt tay vào làm, bay nhanh ra đó, tháo dây ngựa, sau đó kéo ngựa quay đầu chạy về phía Đông Phương Ngưng, hét lớn:

-Ngưng, bên này....

Tiếng của nàng còn chưa dứt, một tên đột nhiên xuất hiện ở sau lưng nàng, dùng sức bắt nàng đi.

Diệp Vân Sơ hoảng sợ phản kháng, ngựa cũng bất chấp, liều mạng giãy giụa chống cự, có lẽ là những kẻ mặc đồ đen phụng mệnh phải bắt nàng đi nên cũng không dám nặng tay với nàng, nhưng vẫn giữ chặt nàng khoogn buông, mặc cho Diệp Vân Sơ vùng vẫy như thế nào đi chăng nữa cũng không thoát được. Một lúc sau đó, nàng bị kẻ mặc đồ đen đó túm chặt chạy vội ra ngoài.

Mắt thấy Diệp Vân Sơ ở trong tay kẻ mặc đồ đen, trong lòng Đông Phương Ngưng khẩn trương, chàng liều lĩnh đuổi theo tên kia, ra khỏi viện, nhìn thấy kẻ mà chàng đuổi theo, mà đúng lúc này những tên mặc đồ đen khác đang đuổi theo sau chàng, trong đó có một tên lại giơ đao trong tay lên đâm về phía tim chàng.

-Không được!

Diệp Vân Sơ hoảng sợ hô to, trở mắt nhìn kẻ mặc đồ đen kia đâm đao vào tim Đông Phương Ngưng, Đông Phương Ngưng lão đảo một cái, thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Thấy cảnh tượng như vậy, Diệp Vân Sơ gần như vỡ vụn, điên cuồng, nàng cũng không biết mình lấy sức lực từ đâu ra, ra sức thoát khỏi trói buộc của hắc y nhân kia, liều mạng chạy về phía Đông Phương Ngưng, nhưng nàng mới chạy vài bước, lại cảm thấy sau gáy truyền đến đau đớn, hai mắt nàng tối sầm, ngã mạnh xuống dưới đất.

Trong khoảnh khắc nàng sắp khép lại hai mắt, nàng nhìn thấy Đông Phương Ngưng bị mấy kẻ đó kéo tới con sông cách hậu viện không xa, đẩy ngã xuống dòng sông cuộn cuộn.

-Ngưng....

Khắc cuối cùng còn tồn tại ý thức, Diệp Vân Sơ tuyệt vọng la lên, giọng nói ở trong bóng đêm vô cùng bi thảm, thê lương, đau đớn tuyệt vọng khiến từ mắt nàng chảy xuống giọt lệ trong suốt.

-Vân nhi...

Diệp Vân Sơ giống nhau nghe thấy tiếng gọi thê lương của Đông Phương Ngưng, giọng chàng đau khổ như vậy, bất lực như vậy, bi thương như vậy, lòng của nàng không chịu được mà bắt đầu co rút đau đớn, đau đến mức không kiềm chế được, đau tới mức không tài nào hít thở nổi.

Tựa như một giấc mơ rắc rối phức tạp, vô cùng đẹp đẽ, lại tàn nhẫn đến mức tận cùng. Diệp Vân Sơ bi thương không thể không rơi lệ.

-Đừng khóc....

Bỗng nhiên có người nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực, vang lên bên tai nàng là một giọng nói tràn ngập sự áy náy, lặp đi lặp lại:

-Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều là lỗi của ta, Sơ nhi, nàng đừng khóc nữa, ta xin lỗi....

Giọng nói sâu lắng, giọng điệu dịu dàng như vậy, cái ôm ấm áp như thế, là Ngưng sao? Là chàng sao? Lòng Diệp Vân Sơ đau xót không thôi, nước mắt tràn ra mãnh liệt từ đôi mắt đang nhắm chặt, nàng theo bản năng khua tay loạn xạ, nàng muốn nắm lấy tay chàng, xác định chàng đang ở bên cạnh mình, muốn chắc chắn chàng không xảy ra chuyện gì....

122. Chương 122: Hiểu Lầm (1)

Trong lúc rối ren có người đặt tay vào tay nàng, nắm chặt lấy tay nàng, giống như sợ buông ra thì nàng sẽ biến mất.

Ngưng đang lo lắng cho nàng sao? Cuối cùng họ cũng không sao đúng không? Không có việc gì, tất cả đều trôi qua, Ngưng sao, lúc này chàng đang ở bên cạnh nàng....

Diệp Vân Sơ túm chặt bàn tay kia, gương mặt tái nhợt rốt cuộc cũng mỉm cười:

- Ngưng, chàng ở đây thật là tốt...

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại cảm giác được người nọ bỗng nhiên cứng đờ, sau một lúc lâu thì dùng sức nắm chặt tay nàng, khiến nàng đau đớn.

Trên tay truyền đến cảm giác đau đớn, khiến Diệp Vân Sơ hơi tỉnh táo lại, nàng nghi hoặc mở hai mắt, ở trong mơ hồ khuôn mặt tuấn tú dần dần trở nên rõ ràng ở trước mắt nàng, mày kiếm mai sáng, tuấn mỹ bất phàm, cũng không phải là Ngưng, không phải, hẳn là Hạ Vệ Thần!

Hạ Vệ Thần, dĩ nhiên là Hạ Vệ Thần! Nhìn thấy hắn, trong lòng Diệp Vân Sơ bỗng kinh hãi hoảng sợ, cảnh trước khi hôn mê hiện lên trong đầu, trong nháy mắt người nàng đầm đìa mồ hôi lạnh, cả người cũng hoàn toàn tỉnh táo, nàng nghĩ mình phải giãy ra khỏi hắn, nhưng lại phát hiện, mình bị Hạ Vệ Thần ôm chặt, mà thái độ của hắn phải nói là vô cùng khác thường, yêu thương nhìn nàng, trong mắt có đau đớn, cũng có không đành lòng...

Khấp nơi nghiêng ngửa, nàng đang ở trên xe ngựa!

Xe ngựa chạy gấp, gió thổi tung rèm xe, ánh nắng chiếu lên gương mặt Hạ Vệ Thần, lúc này thoát nhìn hắt lại dịu dàng khác thường.

Xe ngựa của Hạ Vệ Thần! Lòng Diệp Vân Sơ bỗng sợ hãi, nàng thông suốt ngồi dậy, nhanh chóng giữ khoảng cách với hắn, lớn tiếng hô:

- Dừng xe!

Nàng không biết sao nàng lại ở đây, giờ nàng cũng không muốn đi biết, lúc này trong lòng nàng chỉ có Đông Phương Ngưng, nàng ở đây, vậy Đông Phương Ngưng đâu? Chàng ở nơi nào? Nhớ tới cảnh Đông Phương Ngưng ngã xuống dưới sông trước khi nàng hôn mê, tim Diệp Vân Sơ liền đau đớn giống như bị xé rách, không, nàng không thể giữ được Ngưng, không thể!

Họ đã từng rời xa nhau ba năm, nàng không muốn rời xa chàng thêm một lần nữa, không được!

- Dừng xe!

Lòng nóng như lửa đốt, Diệp Vân Sơ kêu nhanh lên một tiếng, cũng không quản xe ngựa là đã dừng hay chưa, vội vén rèm xe định nhảy ra bên ngoài.

Động tác của nàng cực nhanh, cũng quá đột ngột, Hạ Vệ Thần không kịp bắt lấy nàng, lại sợ nàng bị thương, phải sai người dừng xe ngay lập tức.

Xe ngựa dừng lại gấp, Diệp Vân Sơ lao đảo nhảy xuống, sau đó liều lĩnh, liều mạng chạy đi, nàng chạy trốn vô cùng vội vàng, một lòng thầm nghĩ mau mau trở lại bên cạnh Đông Phương Ngưng, nàng muốn xác định, chàng không có việc gì, bây giờ chàng vẫn mạnh khỏe...

Sao Hạ Vệ Thần có thể để nàng rời đi như vậy, hắn cũng bước nhanh đuổi theo, một tay túm chặt lấy nàng, gấp giọng hỏi:

- Sơ nhi, nàng muốn đi đâu?

Diệp Vân Sơ thở hồng hộc, lạnh lùng nhìn hắn một cái, giọng nói lạnh lẽo:

- Buông ra! Ta muốn đi tìm phu quân của ta!

Phu quân của nàng! Lời nói sắc bén kia giống như kiếm sắc, đâm thẳng vào lòng Hạ Vệ Thần! Đâm vào khiến máu tươi chảy đầm đìa!

Hạ Vệ Thần chỉ cảm thấy cả người chấn động, thân hình cao lớn trong nháy mắt trở nên cứng đờ, từ trong tim lại cảm thấy chua xót lan ra theo đau đớn... phu quân của nàng, phu quân của nàng từng là hắn, nhưng hắn không hiểu để quý trọng, tự tay vứt bỏ nàng, đẩy nàng đến vòng tay của nam nhân khác.

Hạ Vệ Thần kinh ngạc nhìn Diệp Vân Sơ, nhìn biểu cảm phẫn nộ lạnh lùng của nàng, nghe thấy lời nói lo lắng của nàng, nàng vì một nam nhân khác mà lo lắng, nàng lo lắng cho Đông Phương Ngưng!

Tim, đau, đau quá! Hắn không biết từ khi nào bản thân nhìn thấy nàng quan tâm lo lắng cho nam tử khác, tim hắn lại đau như vậy, khó chịu như vậy! Thân hình cao lớn của hắn vì đau khổ vô cùng mà run nhè nhẹ, hắn muốn há miệng, lại phát hiện chính mình cổ họng mình không phát ra tiếng nào!

Hắn không phản bác được lời nàng, càng không có lý do gì đi chỉ trích nàng, chỉ đơn giản, giờ hắn đã không còn là gì của nàng, đơn giản là, giờ phu quân trong miệng nàng không còn là hắn nữa! Nhưng hắn không cam lòng, không muốn thả cho nàng đi, hắn theo bản năng túm chặt cánh tay nàng, túm chặt lấy, chỉ có như vậy, nàng mới không bỏ hắn mà đi, mới tiếp tục ở bên cạnh hắn...

Cánh tay truyền đến đau đớn khiến Diệp Vân Sơ cảm thấy khó chịu, đồng thời sự khác thường của Hạ Vệ Thần làm nàng bất an, nàng theo bản năng dùng sức giãy giụa, liều mạng muốn tránh khỏi sự khống chế của hắn, nhưng nàng càng giãy giụa, Hạ Vệ Thần lại càng thừa dịp cầm thật chặt, đến cuối cùng, hắn kéo mạnh nàng vào trong lòng, ôm chặt, dùng sức ép nàng, dán nàng vào ngực mình.

Diệp Vân Sơ thất kinh, sợ hãi ập tới, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu khiến nàng vô cùng hoảng sợ, trong nháy mắt dâng lên từ tận đáy lòng, làm nàng tay chân rét run máu toàn thân như đông lại!

Hạ Vệ Thần là kẻ có thù tất báo, sao có thể dễ dàng buông tha nàng như thế được chứ? Nam nhân kiêu ngạo tự phụ giống như hắn sao có thể để nữ nhân của mình lao vào vòng tay ôm ấp của kẻ khác? Hắn hận nàng, mà nàng cũng khiến hắn nhục nhã như vậy, sao hắn có thể nuốt trôi cục tức này! Nam nhân này cũng giống như đệ đệ của hắn là Hạ Vệ Lam, không chiếm được thì không cho người khác chạm vào, hắn không chiếm được, hắn thà tình nguyện phá hủy cũng không để nàng sống ở trên đời này làm nhục hắn...

Tim, dường như bị người ta đâm nát, ý nghĩ sợ hãi cứ quanh quẩn trong đầu không xua đi được, Diệp Vân Sơ rốt cuộc không chịu được nữa, ra sức vùng vẫy, thét chói tai thê lương.

- Là người! Hạ Vệ Thần, người đúng là kẻ ác độc, tàn nhẫn như vậy! Những kẻ mặc áo đen là do người phái tới, có đúng không? Là người đẩy phu quân của ta vào chỗ chết, đúng không? Người nhẫn tâm, người lại có thể nhẫn tâm như thế kia đây!”

Tim đau quá, nhưng lúc này nàng càng căm hận hơn! Nàng trợn mắt nhìn hắn, thủy đôi mắt như có nước tràn đầy thù hận, thù hận như vậy, thâm sâu, giống như đao kiếm chọc thủng mắt hắn, khiến tim hắn đau đớn, chảy máu đầm đìa.

Đối mặt với lời nhiếc móc của nàng, tim hắn lại trở nên đau khổ. Nàng hận hắn, đúng, hắn là nàng hận hắn! Hắn từng làm nhiều chuyện tàn nhẫn với nàng, tổn thương nàng nhiều vô kể, thậm chí suýt chút nữa thì hắn giết chết đứa con của hai người! Là lỗi của hắn, đều là lỗi của hắn, nàng hận hắn là đúng, hắn gây ra quá nhiều tội khó có thể tha thứ, sao nàng có thể dễ dàng tha thứ cho hắn được?

Tuy rằng hắn đã cố gắng thuyết phục chính mình, nhưng trong lòng hắn biết rõ, giờ nàng hận hắn cũng không phải vì những chuyện đã qua, mà là vì nàng hận hắn lật lọng, hận hắn nói không giữ lời, rõ ràng đã cho nàng hưu thư, giờ lại phá hỏng hạnh phúc của nàng, ép buộc nàng rời xa Đông Phương Ngưng.

Đúng, quả thật hắn muốn cướp nàng đi, nhưng hắn còn chưa kịp làm như vậy! Khi hắn quay về toà nhà cũ, nơi đó đã trở thành một đồng lộn xộn, hắn chạy tới hậu viện chỉ thấy một số kẻ vận y phục đen định cướp Diệp Vân Sơ đi, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Đông Phương Ngưng đâu cả.

123. Chương 123: Hiểu Lầm (2)

Những kẻ mặc đồ đen này là do ai phái tới? Rốt cuộc là ai? Hắn cũng không biết, hắn muốn nói cho nàng biết tất cả chỉ là hiểu lầm, nhưng đôi mắt tràn đầy hận ý của nàng, hắn lại không nói được lời nào.

- Hạ Vệ Thần, người không phải là người, người không phải là người! Người là ác quỷ, là ác quỷ độc ác nhất thế gian! Ta hận người, ta hận người!

Diệp Vân Sơ không thể khống chế hận thù trong lòng, liều lĩnh kêu lớn, nàng không thể giã thoát khỏi ngực hắn, trong lúc phẫn nộ hận thù, nàng giật mạnh trâm cài tóc trên đầu xuống, hung hãn đâm về phía hắn.

“Xoẹt” một tiếng, tiếng trâm sắc nhọn cắt qua da thịt, trong nháy mắt dòng máu đỏ tươi từ từ chảy dọc theo cánh tay hắn, thấm đẫm y phục của hắn.

Hắn rên lên một tiếng, nhưng không hề tránh, vì hắn nợ nàng, cho dù nàng có đâm hắn bị thương cũng khó có thể trút hết mọi khổ sở và đau đớn trước đây hắn từng gây ra cho nàng.

Lo lắng trong lòng khiến Diệp Vân Sơ gần như phát điên, nàng không hề... do dự một chút nào, càng không sợ hãi chút nào, tay nàng nắm chặt trâm cài, rút mạnh ra, còn muốn đâm thêm phát nữa.

Đúng lúc này, tay nàng bị người ta giữ chặt, sức lực người đó rất lớn, lớn tiếng giận dữ hét lớn bên tai nàng:

- Dừng tay!

Dừng tay? Sao nàng có thể dừng tay? Nàng không thể dừng tay! Ác ma này, tên ác quỷ lãnh khốc vô tình đã giết Đông Phương Ngưng, giết phu quân của nàng, giết chết người nàng yêu nhất, nàng không thể dừng tay được! Nàng muốn giết hắn, báo thù cho phu quân của nàng, nàng muốn giết hắn!

Diệp Vân Sơ phần nộ không thể khống chế nổi, nàng liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi vòng tay như gọng kìm của người đó, đôi mắt như có nước vì tức giận, hận thù tới cực hạn mà trở nên đỏ đậm, nàng nhìn hắn hung hãn, hét lớn:

- Hạ Vệ Thần, nếu ngươi còn có chút lương tâm, ngươi chết đi, ngươi mau chết đi!

Chết? Chẳng lẽ hắn thật sự đáng chết như vậy? Trong lòng nàng hắn chẳng có chút địa vị nào, so ra vẫn còn kém một sợi lông của Đông Phương Ngưng? Nàng hận hắn như thế sao? Đúng, hắn làm nhiều chuyện thương tổn nàng, là vì hiểu lầm mà thiếu chút nữa giết nàng, nhưng đó là sự hiểu lầm, hắn không biết, hắn không biết đó là nàng, thật sự hắn không biết...

Rốt cuộc hắn không thể chịu đựng được việc nàng luôn miệng chỉ trích mình, tức giận quát:

- Đủ rồi, nàng là của ta, nàng vốn thuộc về ta! Bất luận cả thể xác hay tâm hồn cũng đều là của ta! Ta không muốn nàng nghĩ tới nam nhân khác, không được! (Cái lý gì thế này? Định luật Đầu Bò à???)

Nàng là của hắn, bất luận từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, nàng vẫn là của hắn! Giờ hắn đã biết tất cả mọi chuyện, hắn tuyệt đối không cho phép nàng rời xa, cho dù có hận thù đi chăng nữa, hắn cũng phải cột nàng vào bên người mình!

- Của ngươi? Ha ha!

Diệp Vân Sơ cười điên cuồng, nàng chỉ vào hắn, đôi mắt lạnh như băng:

- Hạ Vệ Thần, ngươi thật không biết xấu hổ! Ngươi đừng quên, hũu thư của ngươi ta còn giữ ở đây, nay, ta và ngươi không còn quan hệ nào nữa, ngươi nói, ta là của ngươi? Thật sự là chuyện cười trong thiên hạ! Từ khi nào mà ta trở thành của ngươi

- Nàng...

Nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của nàng, lòng Hạ Vệ Thần cứng lại, đau đớn không cách nào diễn tả tràn ngập trong lòng hắn, hắn không thể khống chế mà rống giận:

- Nàng là Vương phi của ta, là thê tử của ta! Từ trước đến nay đều thế!

- Ha ha...

Diệp Vân Sơ cười lạnh, nàng nhìn thẳng hắn, cắn răng gằn từng tiếng:

- Vương phi của ngươi? Vương phi của ngươi là Diệp Vân Tuyết, không phải là ta! Ta, không hề có quan hệ nào với ngươi, một chút cũng không có!

- Câm miệng đi!

Sắc mặt Hạ Vệ Thần lạnh tanh, hắn phần nộ hét to, rốt cuộc hắn không thể chịu được việc nàng luôn miệng phủi sạch mọi quan hệ giữa nàng và hắn, hắn không chịu nổi mình bị nàng chỉ trích, vì lòng hắn đau, như vậy càng khiến hắn thêm khổ sở, hắn giơ tay lên, cứng đờ, đánh mạnh vào gáy nàng.

Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy sau gáy nhói lên một cái, trước mắt tối sầm, ngất đi.

- Chủ nhân...

Một thị vệ lo lắng hỏi, họ cũng không thể hiểu tại sao thái độ của chủ nhân với Vương phi lại thay đổi đột ngột, thậm chí để ý đến nàng như thế.

- Đi thôi!

Hạ Vệ Thần cũng không nói nhiều liền ôm lấy Diệp Vân Sơ đang hôn mê, bước nhanh về phía xe ngựa.

Nhưng đúng lúc này, trên đường lớn cách đó không xa bỗng nhiên bụi mù cuộn cuộn, một đội lớn gồm cả người lẫn ngựa phi nước đại về phía họ, người dẫn đầu là Hạ Vệ Lam.

- Nhị hoàng huynh, huynh định đưa nàng đi đâu? Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Từ xa đã nhìn thấy người trong lòng Hạ Vệ Thần là Diệp Vân Sơ, gương mặt tuần tú của Hạ Vệ Lam bỗng trầm xuống, lớn tiếng hỏi.

- Chuyện này chẳng liên quan gì đến đệ! Tam hoàng đệ, đệ không ở trong cung mà chạy tới đây làm gì?

Hạ Vệ Thần bị Hạ Vệ Lam vặn hỏi, trong lòng bỗng cảm thấy khó xử, hần giận tái mặt, lạnh giọng trả lời.

- Nhị hoàng huynh, tại sao thần đệ đến đây, chắc hẳn huynh hiểu rõ!

Hạ Vệ Lam cũng không tức giận, ngược lại, lại thần nhiên dừng ánh mắt trên người Diệp Vân Sơ. Gương mặt tuần tú của hần thậm chí còn mang theo ý cười giễu cợt.

Hạ Vệ Thần nghe vậy, đầu tiên là thấy nao nao, trong lòng bỗng hoảng sợ, trầm giọng quát:

- Tam đệ, là đệ sao? Là đệ phái người đến tập kích Đông Phương phủ?

- Tập kích Đông Phương phủ?

Vẻ mặt Hạ Vệ Lam thay đổi đột ngột, hần tức giận hỏi lại:

- Lời này của Nhị hoàng huynh là có ý gì? Chẳng lẽ bản thân làm những chuyện như vậy còn muốn đổ hết lên đầu đệ sao?

Đôi mắt hoa đào của Hạ Vệ Lam lóe lên, trong lòng cũng vì lời nói của Hạ Vệ Thần mà kinh ngạc, nghi ngờ không thôi, đúng thật là hần có ý đó, nhưng hần còn chưa kịp ra tay, khi biết được việc Đông Phương Ngưng và Diệp Vân Sơ sắp sửa thành thân, trong lòng hần rất lo lắng, muốn xuất cung, nhưng lại bị Phụ hoàng triệu kiến, giống như ông nhìn thấu tâm tư hần, lấy đủ lý do giữ hần ở trong cung.

Khi hần vất vả lắm mới thoát khỏi Phụ hoàng, vội vàng dẫn người tới đây đã phát hiện tòa nhà cũ kia lộn xộn, không còn một bóng người, có rất nhiều vết máu lớn, từ miệng mật thám mà hần biết được chiến sự An Khánh khẩn cấp, Hạ Vệ Thần đang trên đường tới An Khánh, vậy nên hần liền vội vàng đuổi theo.

Hần vốn tưởng rằng người đưa Diệp Vân Sơ đi là Hạ Vệ Thần, kẻ phái người tập kích Đông Phương Ngưng cũng là Hạ Vệ Thần, nhưng lại không ngờ Hạ Vệ Thần vừa thấy hần lại chất vấn như thế.

- Không phải đệ? Vậy thì là ai?

Sắc mặt Hạ Vệ Thần trầm xuống, nếu không phải Hạ Vệ Lam, vậy rốt cuộc là kẻ nào lớn mật như thế, dám làm càn ở Đông Ly này?

Đối mặt với lời nói của Hạ Vệ Thần, lòng Hạ Vệ Lam cũng trĩu xuống, xem ra người tập kích Đông Phương Ngưng thật sự không phải là Hạ Vệ Thần, vậy cuối cùng kẻ đó là ai? Ai là kẻ lớn mật, có bản lĩnh có thể giấu được hần cơ chứ?

Nghĩ đến đây, tuy rằng trong lòng Hạ Vệ Lam vẫn nghi ngờ, nhưng giờ này cũng không phải là lúc để truy cứu, hần dừng ánh mắt trên người Diệp Vân Sơ một lần nữa, lạnh giọng hỏi:

- Nhị hoàng huynh, huynh đang làm gì đấy? Muốn đưa nàng đi đâu?

- Đây không phải là việc của đệ, đệ mau chóng hồi cung đi!

Mặt Hạ Vệ Thần âm trầm, ôm lấy Diệp Vân Sơ đi về phía xe ngựa.

- Hồi cung? Nhị hoàng huynh, chỉ sợ huynh chưa biết là lần này Phụ hoàng đã hạ chỉ cho đệ đi An Khánh? Xem ra Nhị hoàng huynh cũng đi An Khánh, một khi đã vậy thì đi luôn cùng đệ đi?

Hạ Vệ Lam cười nhẹ, trong mắt có chút lạnh lẽo.

Còn nhiều thời gian, với hành động lần này của Hạ Vệ Thần, chẳng lẽ hần đã phát hiện ra chuyện lúc trước?

124. Chương 124: Diên Cuồng (1)

Biên quan An Khánh lại báo nguy, trọng binh Bắc quốc tiến đánh, quân phòng thủ lại tiếp tục thất bại, năm mươi vạn đại quân Đông Ly đang đóng ở An Khánh cũng đã thương vong hơn nửa, tuy rằng Hạ Vệ Thần và Hạ Vệ Lam tới đúng lúc nhưng cũng chậm mất một bước (@@ suy luận của tác giả kiểu gì vậy???), đại quân Bắc quốc đã tiến sát biên giới Đông Ly, lúc này An Khánh ngoài việc chấp nhận thất bại đã không còn lựa chọn nào khác.

Hạ Vệ Thần cảm thấy bất an nhất là việc giờ không biết vì sao Diệp An Nhiên lại đăng cơ, với thỉnh cầu xuất binh tương trợ của hắn lại lấy cớ quốc khố trống rỗng, An Khánh vì bị cự tuyệt mà đã mất đi binh lực.

Tất cả những chuyện này khiến Hạ Vệ Thần cảm thấy đây giống như một âm mưu, một âm mưu nhằm vào Đông Ly. Hắn lập tức ra lệnh cho ba quân rút lui, vừa ra quyết định này thì âm mưu kinh thiên động địa cũng bại lộ hoàn toàn.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, đại quân An Khánh trông thế mà liên hợp với đại quân Bắc quốc, bức ép đại quân Đông Ly tới tuyệt cảnh.

Hạ Vệ Thần và Hạ Vệ Lam kháng cự kịch liệt, năm mươi vạn đại quân, cuối cùng chỉ có không đến mười vạn rời khỏi An Khánh, nhưng vẫn bị đại quân An Khánh và Bắc quốc vây ở Gia Quan cốc.

Ở trong lều vải, Diệp Vân Sơ lặng lẽ ngồi trên giường, mặt nàng không chút thay đổi, ánh mắt trống rỗng, dường như bị mất đi linh hồn, chỉ thẫn thờ nhìn chiếc vòng trên cổ tay.

Từ sau khi tỉnh lại, nàng liền biến thành dáng vẻ như bây giờ, phản kháng có, vùng vẫy cũng có, thậm chí muốn tự sát, lấy cái chết uy hiếp, nhưng Hạ Vệ Thần lại phái người canh giữ nàng nghiêm ngặt, thậm chí một tác cũng không rời, cứ vậy lâu ngày, nàng cũng dần dần chết lặng.

Dù sao Đông Phương Ngưng đã mất, nàng cũng theo cái chết của chàng mà chết theo, nếu hắn giữ nàng ở đây, khiến nàng khốn đốn, không cho nàng đi, vậy cũng được, thứ mà hắn có cũng chỉ là cái xác của nàng thôi.

Màn trại bị người ta vén lên, Hạ Vệ Thần đi tới, vì quân sự không chiếm được lợi, trong mấy ngày ngắn ngủi hắn đã trở nên tiêu tụy không ít, thân hình vốn cao lớn giờ chẳng còn cao ngất nữa, mà trở nên mệt mỏi không thể chịu nổi, trên gương mặt tuấn mỹ đã xuất hiện những vết sạm, hai mắt đầy tơ máu đỏ, giống như chỉ qua mấy ngày mà hắn đã già đi không ít.

- Sơ nhi...

Hắn chậm rãi đến gần, tay vươn ra, muốn ôm nàng vào trong lòng, nhưng hắn còn chưa kịp chạm tới nàng, nàng lại như một con thỏ, nhảy phắt từ trên giường xuống, kêu lên:

- Không được chạm vào ta!

Giọng nói của nàng yếu ớt vô lực, nhưng lại mang theo hận ý không nói nên lời, nàng hận hắn, điều nay từ trước đến giờ vẫn chưa từng thay đổi.

Đối diện với sự kháng cự của nàng, tim của Hạ Vệ Thần trong nháy mắt như bị xé rách, hắn đau khổ nhìn nàng, khàn khàn nói:

- Sơ nhi, đừng như vậy...

- Tha ta đi, để cho ta đi khỏi đây!

Diệp Vân Sơ không thoát khỏi hắn, chỉ lạnh lùng thốt lên. Mấy ngày liền đi đường vất vả, nàng lại đang có thai, giờ nàng đã suy nhược tới mức không thể hơn được nữa, nhưng nàng không quan tâm, nàng muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi ác ma lạnh lùng cay nghiệt, vô tình này.

- Không! Nàng đừng nằm mơ nữa!

Mấy ngày ruột gan nóng như lửa đốt khiến Hạ Vệ Thần mất đi kiên nhẫn, hắn bỗng ôm chặt lấy nàng, không để ý nàng đang vùng vẫy, thét lên chói tai, hắn mất đi lý trí, tức giận quát:

- Nàng nằm mơ rồi! Nàng là của ta, đứa con nàng đang mang trong bụng là của ta, nàng là người của ta, ngay từ đầu đã thế rồi! Nàng đừng mơ mà rời khỏi ta! Kiếp này nàng sinh ra là người của Hạ Vệ Thần, chết làm ma của Hạ Vệ Thần, cho dù có chết, ta cũng không buông nàng ra!

Mấy ngày này hắn tìm mọi cách yêu thương, săn sóc nàng, nhưng cuối cùng vẫn không đổi được một nụ cười của mỹ nhân, tại sao chứ? Sao nàng có thể giẫm đạp lên trái tim hắn? Chẳng lẽ nàng không cảm giác được tình yêu của hắn dành cho nàng sao? Thật sự hắn không thể chịu đựng được nữa, chẳng quan tâm tới dễ tiện ra sao, xúc phạm nàng cũng được, hắn đã liều rồi, hắn muốn đưa nàng trở về bên cạnh hắn, hắn cũng không ngại đứa con chưa sinh ra kia!

Đứa con là của hắn? Diệp Vân Sơ nao nao, lời của hắn cuối cùng cũng thành công khiến nàng nhìn thẳng vào hắn, chẳng qua trên gương mặt nàng lại tồn tại mĩa mai không nói nên lời:

- Đứa con của ngươi? Ha ha, Hạ Vệ Thần, ngươi cần gì phải nói lời dối trá ti tiện như thế với ta? Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Cuối cùng ngươi muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho ta? Vì muốn đạt được mục đích tra tấn ta, ngay cả một đứa trẻ trong mắt ngươi vốn là nghiệt chủng cũng biến thành con người được, ngươi không biết giờ mình thật ngây thơ ngớ ngẩn hay sao?

- Nó không phải là Nghiệt chủng! Nó là con của ta, là con của ta và nàng!

Lời nói lạnh như băng khiến lòng hắn đau đớn, hắn đánh liều vội vàng giải thích:

- Sơ nhi, đó là con của ta, là con của ta và nàng đó! Người lúc trước ở sau núi chùa An Quốc là ta...

Cuối cùng lời của hắn cũng đã thành công, khiến ý cười mĩa mai châm chọc của Diệp Vân Sơ cứng đờ, đầu nàng âm âm rung chuyển, giống như bị một đạo sét đánh thẳng vào trong óc.

“Lúc trước ở chùa An Quốc...”, câu nói đó trong nháy mắt khiến tinh thần nàng đau đớn, lòng nàng cũng đau nhói, giống như vết thương vừa lành miệng đã bị kẻ khác xé rách độc ác, đau đến mức nàng gần như không thở nổi. Đó là ác mộng quấn lấy nàng cả đời, ác mộng quanh quẩn lâu như vậy! Đúng là lần đó đã hủy hoại nàng, đời nàng cũng bị hủy diệt hoàn toàn!

Là hắn, kẻ hủy hoại đời nàng dĩ nhiên lại là tên ác ma này! Hận, thù hận từ trước tới nay chưa từng có dâng lên mãnh liệt từ sâu trong tim nàng, như nắm nàng thành từng mảnh nhỏ! Rốt cuộc nàng không khống chế nổi được nữa, run run giơ tay lên, chỉ vào hắn, lại không phát ra bất cứ tiếng nói nào. Qua một lúc lâu, nàng mới cất tiếng cười to, nước mắt bị phẫn chảy xuống theo khóe mắt, một giọt lại một giọt, rơi xuống vạt áo nàng

Thế giới của nàng như vỡ vụn, đứa trẻ trong bụng nàng lại đúng là của ác ma này, kẻ lúc trước đã hủy hoại nàng ở chùa An Quốc hóa ra lại là hắn, ha ha, sao trời cao lại tàn nhẫn với nàng như thế?

- Sơ nhi, ta xin lỗi, đều là do ta sai, là lỗi của ta, nếu ta có thể nhận ra nàng sớm hơn, ta...

Nhìn dáng vẻ Diệp Vân Sơ đau xót muốn chết, Hạ Vệ Thần đau lòng không thôi, hắn áy náy, muốn giải thích, nhưng lại phát hiện mình chẳng có sức để nói bất cứ điều gì.

- Buông ra, buông ra! Ác quỷ này, ngươi rút đi, ngươi rút đi...

Diệp Vân Sơ bỗng nhiên nhảy dựng lên điên cuồng, ra sức đẩy hắn, nàng không muốn tin, không muốn tin sự thật tàn nhẫn này, không muốn tin! Tất cả đều không có thật, nam nhân này muốn lừa giỡn nàng, tra tấn nàng nên mới nói dối như vậy, nàng không tin!

- Sơ nhi!

Đối mặt với hành động điên cuồng của nàng, hắn sợ làm đứa trẻ trong bụng nàng bị thương, không thể không dùng sức giữ chặt hai vai nàng, đè xuống, đau khổ kêu khê:

- Nàng bình tĩnh một chút, không được như vậy! Chẳng lẽ mang thai đứa con của ta khiến nàng khó có thể chấp nhận như vậy sao?

- Chấp nhận?

Diệp Vân Sơ bỗng ngẩng phắt lên, đôi mắt nhìn thẳng hắn:

- Nếu có thể, ta tình nguyện chưa từng có đứa bé này, vì nó là con của người, là đứa con của tên ác quỷ nhà người! Ha ha...

Nàng cất tiếng cười to, nhìn chăm chăm hắn, gần từng tiếng:

- Hạ Vệ Thần, ta sẽ không giữ nó lại, nhất định ta phải cho nghiệt chủng này biến mất, ta muốn người phải trở mặt nhìn con người đi vào chỗ chết!

125. Chương 125: Diên Cuồng (2)

Nàng hận hắn như vậy sao? Hận hắn tới mức ngay cả đứa con của nàng và hắn, nàng cũng không muốn giữ lại? Kể sai là hắn, nhưng đứa trẻ vô tội, sao nàng có thể?

Hắn phần nộ, tức giận vì nàng vô tình, nhìn gương mặt tràn ngập hận ý của nàng, tìm hắn lại mềm nhũn, hắn luôn cao cao tại thượng, nhưng lúc này, hắn ở trước mặt nàng....

... lại mất đi tự tôn, mất đi tự tin, thậm chí hắn còn trở nên hèn mọn, dè dặt.

Nhưng hắn hèn mọn, mềm lòng rồi vẫn không đổi được lòng nàng, lòng nàng đã đi xa lắm rồi, vì hắn tàn nhẫn, vì hắn lạnh lùng cay nghiệt, bất luận có như thế nào, hắn tuyệt đối không cho phép nàng làm tổn thương đứa con của nàng và hắn, sự tồn tại của đứa con đã trở thành ràng buộc duy nhất giữa hai người, nếu như không có nó, hắn và nàng sẽ mất đi tất cả, chẳng có gì ràng buộc nhau cả.

Nên hắn không cho phép, tuyệt đối không cho phép! Gần như là theo bản năng, một tay hắn kéo nàng vào trong lòng, cúi đầu hôn, hắn không để ý tới sự phản kháng của nàng, muốn có được nàng, có được tất cả của nàng, lời nói vô tình của nàng khiến hắn đau đớn, dường như chỉ có vậy mới có thể tìm được chút an ủi, chỉ có như vậy, hắn mới xác định nàng hoàn toàn thuộc về mình!

Giống như muốn chứng minh điều gì, lại giống như tuyên bố quyết của hắn với nàng, động tác của hắn cực kỳ thô lỗ, thậm chí còn ngang ngược tách môi nàng ra, tiến nhanh vào trong, diên cuồng cướp lấy ngọt ngào trong miệng nàng, nụ hôn của hắn diên cuồng như vậy, thậm chí còn liều lĩnh. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể cảm nhận hoàn toàn được sự tồn tại của nàng.

Diệp Vân Sơ vô cùng hoảng sợ, phẫn nộ hận thù lại càng nhiều hơn, nàng theo bản năng liều mạng giãy giụa, phản kháng, nàng cảm ghét hắn, hận hắn, hắn là kẻ gây ra mọi đau đớn khổ sở mà nàng phải chịu đựng, nàng tuyệt đối không để hắn đắc ý, tuyệt đối không!

Gần như không suy nghĩ gì, cái lưỡi của hắn xông vào trong miệng nàng thì nàng cắn mạnh một cái, trong nháy mắt, mùi vị tanh tanh lan trong miệng, rốt cuộc nàng cũng biết mùi vị máu tươi của hắn, đồng thời cũng cảm nhận được khoái cảm trả thù! Có điều là, mùi vị máu như vậy lại khiến nàng ghê tởm buồn nôn.

Hạ Vệ Thần đau đớn rên lên một tiếng, nhưng vẫn không buông nàng, động tác của hắn chỉ hơi cứng lại, sau đó diên cuồng càn quấy trong miệng nàng.

Trong mắt Diệp Vân Sơ có tuyệt vọng, trên gương mặt tuyệt đẹp lộ ra ý cười đoạn tuyệt, nàng không hề vùng vẫy, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, mở to hai mắt nhìn hắn chăm chăm, máu, chậm rãi chảy ra từ khóe miệng nàng, hòa lẫn với máu của hắn, thấm ướt đôi môi mềm mại.

Động tác của Hạ Vệ Thần dừng lại, hắn nhìn thẳng nàng, đôi mắt tối đen có đau buồn và phẫn nộ, bỗng nhiên hắn giữ chặt cằm nàng, tức giận nói:

-Nàng muốn chết? Được, chỉ cần nàng sinh hạ đứa con, ta sẽ theo mong muốn của nàng, nếu nàng còn đang mang đứa trẻ, nhất định phải sống, phải sống sót cho ta!

-Sống? Sao ta còn muốn sống nữa? Đứa con? Đó là nghiệt chủng, là nghiệt chủng! Nó căn bản không xứng sống ở trên đời này, nó là nỗi nhục của ta, nó sỉ nhục ta cả đời này!

Diệp Vân Sơ cười lạnh, lớn tiếng kêu, nhưng lại mơ hồ không rõ:

-Hạ Vệ Thần, tìm người hãy chết đi, ta tuyệt đối không cho nghiệt chủng của người đến được thế giới này, tuyệt đối không?

-Thật không? Được, Diệp Vân Sơ, thật không ngờ, vậy hãy để con ta và Đông Phương Ngưng chôn cùng với nhau!

Bỗng nhiên hắn buông nàng ra, lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt là sự lạnh lẽo.

-Ngưng?

Diệp Vân Sơ nghe vậy thì hơi sững sốt, nàng phản ứng rất nhanh, một phát túm chặt vạt áo hắn, lớn tiếng hét:

-Người đã làm gì chàng? Rốt cuộc người đã làm gì chàng rồi? Hạ Vệ Thần, người thật nham hiểm, chàng có lỗi gì với người? Sao người phải đối xử với chàng như thế? Thật đê tiện, thật vô liêm sỉ!

-Ta vô liêm sỉ đó, thì sao? Diệp Vân Sơ, đây là do nàng ép ta, là nàng ép ta!

Nàng thân thiết với nam nhân khác khiến hắn đổ kỵ dữ dội, hắn hung hãn ép nàng tới bức tường, cổ nén đau đớn trong lòng, lạnh lùng nói:

-Nàng có thể đi tìm cái chết, có thể giết con của chúng ta, nhưng nàng đừng quên, phu quân của nàng còn trong tay ta, nếu nàng không muốn hắn và nàng chôn cùng nhau thì ngoan ngoãn ở đây cho ta! Nếu không, bất kể là nàng, hay là đứa con xảy ra chuyện gì, ta sẽ lấy mạng hắn!

Đúng, hắn thừa nhận, việc hắn lấy Đông Phương Ngưng ra để uy hiếp nàng thật đê tiện, vô liêm sỉ, nhưng đã tới nước này rồi thì sao? Nàng hận hắn, nỗi hận đã xâm nhập vào xương tủy, nếu không phải như thế, hắn khó có thể khiến nàng ngoan ngoãn ở lại bên cạnh mình, chỉ cần có thể giữ nàng lại, hắn liều mạng, không từ thủ đoạn? Vậy thì đê tiện thì đã sao chứ?

Hận thù dâng lên mãnh liệt từ sâu trong tim, nàng hận gần như tới mức vỡ vụn, gần như mất đi lý trí, nhưng, vì Đông Phương Ngưng, vì nam tử mà nàng yêu, nàng không thể không nhọc nhằn chấp nhận, rốt cuộc nàng không tìm được bi phần trong lòng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, lệ như suối trào, tiếng nói bi thương:

-Hạ Vệ Thần, rốt cuộc người muốn gì? Rốt cuộc phải như thế nào người mới bằng lòng buông tha cho ta?

Hắn phải như thế nào? Hắn không muốn nàng đau khổ, hắn chỉ muốn yêu nàng, bù đắp lại cho nàng thật nhiều, che chở cho nàng. Là nàng ép hắn, căn bản là hắn không muốn nói dối, nhưng vì muốn nàng không tự thương tổn bản thân, vì đứa trẻ, hắn không thể không nói dối nàng, không thể không lấy thủ đoạn tiện như thế uy hiếp nàng.

Vì hắn biết rõ, sau khi hắn tổn thương nàng quá nhiều, muốn để nàng chấp nhận tình yêu của hắn, quả thật còn khó hơn cả lên trời, nhưng mặc dù như thế, hắn cũng không thể buông tay, không thể trở mặt để nàng lao vào vòng tay của kẻ khác! Cho dù hắn biết, mình làm như vậy càng chỉ khiến nàng hận hắn hơn mà thôi.

Nhìn nàng khổ sở, rơi lệ không tiếng động, tim hắn như nát ra, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy mình bất lực đến thế, lần đầu tiên hắn nếm mùi vị khó có thể hình dung. Hắn mềm lòng, vì nước mắt bi thương của nàng mà mềm nhũn. Hắn rất muốn ôm chặt nàng vào trong lòng, dịu dàng an ủi nàng, nói cho nàng biết, hắn yêu nàng, luôn luôn yêu nàng, nhưng hắn không thể, hắn phải quyết tâm, nói lời lạnh nhạt với nàng, chỉ có như vậy, nàng mới bị ép phải ở lại, ở lại bên cạnh hắn.

Hắn hít thật sâu một hơi, ép bản thân lạnh lùng vô tình:

-Tha cho nàng? Diệp Vân Sơ, nàng đừng nằm mơ nữa! Kiếp này, nàng sinh ra làm người của Hạ Vệ Thần, chết làm ma của Hạ Vệ Thần! Ta nói rồi, kiếp này ta sẽ không buông tha cho nàng! Cho dù có chết, nàng cũng chỉ có thể chết trong lòng ta!

Ép buộc bản thân không nhìn gương mặt đầy tuyệt vọng và hận thù của nàng, hắn nói rất dữ tợn. Trong một khắc này, lòng hắn bỗng có cảm nhận khó hiểu, hắn muốn giữ nữ nhân mà mình yêu bên cạnh, nhưng lại không được, đành phải vung về lợi dụng Diệp An Nhiên nghĩa một nam tử khác, điều này đối với hắn

mà nói là một sự sỉ nhục không hình dung được, nhưng trong một khắc này, hắn đã vứt bỏ kiêu ngạo, tự tôn, chỉ muốn giữ nàng lại thôi.

126. Chương 126: Bắt Cóc (1)

-Người....

Diệp Vân Sơ phần nộ hận thù đến cực điểm, nàng đang muốn mở miệng mĩa mai, nhưng đúng lúc này ngoài lều trại truyền đến tiếng bấm báo của binh lính:

-Nhị điện hạ, tiền phương có cấp báo!

Hạ Vệ Thần lạnh nghiêm mặt, quát:

-Chuyện gì?

Binh lính ngoài trại không hề do dự, lớn tiếng bấm báo thẳng:

-Hồi bẩm Nhị điện hạ, thủ lĩnh quân địch ở tiền phương đột nhiên nói, hy vọng hai quân trao đổi, nếu điện hạ có thể giao Vân Sơ cô nương ra, quân địch sẽ cho quân ta về nước thuận lợi!

Hạ Vệ Thần nghe vậy sắc mặt xanh mét, đại quân Đông Ly bị nhốt ở Gia Quan cốc đã nhiều ngày nay, quân lương sớm không còn đủ nữa, kiên trì chẳng được bao lâu, mà quân đội của An Khánh và Bắc quốc lại vây ở hai bên không đi, mục đích là muốn đẩy đại quân Đông Ly đến đây, vây cho chết ở nơi này, nhưng thật không ngờ, mục đích của họ lại là Diệp Vân Sơ!

Nghĩ đến đây, Hạ Vệ Thần chấn động, tất cả mọi chuyện bỗng trở nên sáng tỏ, rốt cuộc hắn cũng hiểu được, tất cả đều là âm mưu của Diệp An Nhiên, cái gì mà thành thân cái gì liên minh, chẳng qua chỉ là một âm mưu. Diệp An Nhiên luôn luôn kiêu ngạo tự phụ, sao có thể trở mặt nhìn nữ tử mình yêu rơi vào tay hắn? Chỉ sợ là lúc trước dưới sự sắp xếp của Diệp An Nhiên đã liên minh với Bắc quốc rồi, mục đích là để chờ tới ngày hôm nay, cho hắn một kích chí mạng, đoạt lại Diệp Vân Sơ!

Nghĩ vậy nên tim Hạ Vệ Thần lại nhói đau, hắn quay đầu nhìn Diệp Vân Sơ, thấy vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng, trong lòng lại càng đau đớn dữ dội, rốt cuộc hắn không nhận được, cười thâm, nói:

-Diệp Vân Sơ nàng quả nhiên có một ca ca tốt, thấy sao? Giờ có phải nàng rất vui hay không? Hắn vì nàng mà không tiếc phạm phải tội lỗi tày đình như thế, đẩy ngàn vạn sinh linh vào lầm than....

Diệp Vân Sơ nghe hắn nói xong, cả người cứng đờ, khoảng thời gian sống trong cung với Thất ca nàng rất ít khi nhớ đến Thất ca, nhưng thật không ngờ, giờ Thất ca lại liều lĩnh tới cứu nàng, có điều vì nàng mà Thất ca không tiếc khai chiến với Đông Ly, kết quả như vậy khiến nàng chẳng hề vui vẻ, lời Hạ Vệ Thần là đúng, Thất ca vì nàng mà khơi mào chiến tranh, kết quả như vậy, nàng không muốn.

Thấy nàng im lặng không nói, Hạ Vệ Thần theo bản năng nắm chặt tay lại, hắn muốn nói, nhưng lại không nói được, phất tay áo đi ra ngoài.

Ra ngoài lều trại, từ xa đã nghe thấy tiếng người kêu gào:

-Hạ Vệ Thần, nếu ngươi là nam tử thì mau ra đây, núp sau kẻ khác thì là anh hùng cái thế gì nữa?

Hạ Vệ Thần giận không thể át, lời nói như thế đối với hắn mà nói là tội sỉ nhục không thể tha, sắc mặt hắn xanh mét, gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, hai tay run run bóp lại, lập tức đi ra ngoài, đẩy binh lính ra, lạnh lùng nhìn về phía trước, lúc này cả người hắn như đang chìm trong cái lạnh vô tận như băng, tỏa ra sát khí và cả luồng khí lạnh lẽo.

Mặt hắn tối lại, nheo hai mắt nhìn về phía trước, thấy cách nơi đóng quân không xa có một đoàn quân đông hơn ngàn người, đứng đầu là một kẻ đeo mặt nạ bạc, màu bạc của mặt nạ lóe sáng dưới ánh mặt trời, đó đúng là kẻ đã đưa Diệp Vân Sơ tới hòa thân – Lệ Ngân, không, phải nói hắn là Trần Lam mới đúng!

Đứng bên cạnh hắn là một kẻ khác, thân hình cao lớn, mặc y phục dài màu đỏ, là Thái tử Bắc quốc Bắc Hy Vân, gương mặt tuấn tú của Bắc Hy Vân đang mỉm cười, mĩa mai nhìn về phía quân Đông Ly, trong mắt tồn tại khinh miệt không nói nên lời.

Nhìn thấy hai người này, trong lòng Hạ Vệ Thần đã sớm đoán trước, nhưng giờ thật sự nhìn thấy vẫn không ngăn được chấn động trong lòng.

Xem ra âm mưu này thật sự không thể bỏ qua công lao của Trần Lam, chỉ là không biết hắn trịnh thành với Diệp An Nhiên hay là Thái tử Bắc quốc Bắc Hy Vân? Mà có thể nào đi chăng nữa thì mục đích hiện giờ của Trần Lam hiển nhiên là hợp lực liên minh giữa hai nước, thôn tóm Đông Ly, trả mối thù cả Trần gia bị giết ở Đông Ly ngày đó.

Nhưng đúng lúc này Trần Lam cũng thấy được Hạ Vệ Thần, hắn thúc ngựa đi lên, lớn tiếng cười, nói:

-Hạ Vệ Thần, rốt cuộc ngươi cũng dám ra đây sao? Xem ra ngươi còn có vài phần can đảm, vốn tướng quân đây còn tưởng rằng ngươi chỉ biết tác oai tác quái trước mặt nữ nhân, không thể ngờ nó lại chẳng đúng tý nào!

Ánh mắt Trần Lam nhìn Hạ Vệ Thần mang theo hận ý nồng đậm, nam nhân này là kẻ khiến hắn ôm mối hận đoạt thê diệt gia.

Năm đó Trần gia bị diệt môn, hắn như chó chết chủ chặt vật khó khăn lắm mới thoát khỏi Đông Ly, mối hận này vẫn giấu dưới đáy lòng, nay, nhờ công sức hắn công phu bố trí, cuối cùng hắn cũng ép được nam nhân tự cao hống ai bị nổi dậy đến tuyệt cảnh.

-Là ngươi? Trần Lam không thể tưởng tượng được, thật đúng là ngươi? Sao, giờ không dám lộ mặt thật gặp Bản Vương sao?

Hạ Vệ Thần giận quá hóa cười, cười lạnh trả lời.

-Ha ha, Hạ Vệ Thần, chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng như thế! Chỉ tiếc hôm nay bản tướng tới đây không phải để khua môi múa mép với ngươi, nếu ngươi thức thời thì giao công chúa Vân Sơ ra đây, nếu không, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi!

Đối diện với lời châm chọc mỉa mai của Hạ Vệ Thần, đôi lông mày của Trần Lam nhíu lại, nhưng cũng không giận, lạnh giọng nói ra mục đích.

-Nhân vật quan trọng? Vậy phải xem hôm nay ngươi có bản lĩnh mang người này từ trong tay Bản Vương đi không đã!

Hạ Vệ Thần giận dữ, lời của Trần Lam chẳng khác gì tặng một cái tát vào mặt hắn trước mặt mọi người, sao hắn có thể nuốt trôi cục tức này? Cả đời Hạ Vệ Thần hắn giết vô số kẻ địch, sao có thể chịu uất ức như vậy, muốn hắn còn sống mà giao ra nữ tử mình yêu, đúng là mơ tưởng hảo huyền!

-Đúng là đồ không biết điều, rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt! Một khi đã vậy, Hạ Vệ Thần, ngươi chờ mà nhìn Đông Ly của ngươi mất nước đi là vừa!

Sắc mặt Trần Lam trầm xuống, lạnh giọng quát. Nói xong, Trần lam cũng không ở lại, hừ lạnh một tiếng, đổi ngựa, dẫn binh rút khỏi đó.

Thấy An Khánh lui binh, binh lính Đông Ly liền reo hò, nhưng đúng lúc này, một thị vệ vội vàng chạy tới, nói không ra hơi:

-Nhị diện hạ, vừa mới có kẻ tập kích doanh trại, Vân Sơ cô nương bị bắt cóc rồi...

Hạ Vệ Thần nghe vậy trong lòng cảm thấy kinh hãi, hắn bắt chấp mọi thứ, xoay người chạy về phía lều trại mà Diệp Vân Sơ ở.

Đến lều trại thì chỉ còn là một đồng lộn xộn, Diệp Vân Sơ thì mất tăm mất tích. Nhìn đồng lộn xộn đó, lòng Hạ Vệ Thần bỗng trĩu xuống, rồi ren và cảm giác bất an từ từ tràn ngập trong lòng hắn.

Lần đầu tiên hắn ném mùi vị hoảng hốt lo sợ, hắn không biết, nếu mình thật sự mất nàng, hắn sẽ thế nào? Nghĩ thôi cũng chẳng muốn rồi, hắn liền hạ lệnh:

-Mau sai người đuổi theo!

Ra lệnh một tiếng, mọi người đều truy tìm, lại không thể ngờ, kẻ bắt cóc Diệp Vân Sơ đi chưa xa, bị binh lính Đông Ly phát hiện ở sau núi Gia Quan cốc, nhận được tin này, Hạ Vệ Thần mừng rỡ, vội vàng lên ngựa đến đó.

127. Chương 127: Bắt Cóc (2).

Bị nhiều người vây quanh, kẻ đó không hề rối, thấy Hạ Vệ Thần đuổi tới, hắn ta quay đầu cười lạnh, bỗng nhiên tới gần rìa vách đá, dùng sức đẩy Diệp Vân Sơ ra vách núi, mà hắn vô cùng mau lẹ lủi vào trong khu rừng gần đó.

Lúc này mặc dù Diệp Vân Sơ đã tỉnh táo, nhưng bị kẻ đó đẩy, không giữ được thăng bằng, lão đảo một cái, trong nháy mắt khiến Hạ Vệ Thần kinh sợ muốn chết, ngã xuống vách núi tối đen....

-Không!

Trong một khắc này, Hạ Vệ Thần chỉ cảm thấy tâm can như muốn vỡ ra, hắn chạy như bay về phía nàng, muốn kéo từ rìa vách núi về, nhưng cuối cùng lại chậm một bước, hắn chỉ kịp túm lấy góc áo nàng, không kéo được nàng lên, chỉ có thể nhìn nàng lơ lửng ở vách núi, gió thổi đung đưa, góc áo dần dần bị rách.

-Sơ nhi, ta xin nàng, xin nàng nắm lấy tay ta, nắm thật chặt....

Hắn gần như hóa điên nhìn nàng, nước mắt tuyệt vọng cuối cùng không kìm được mà tràn ra, một giọt, rồi lại một giọt rơi trên mặt nàng.

Lời cầu xin bi thiết của Hạ Vệ Thần không làm Diệp Vân Sơ bình tĩnh, bất luận sau đó thế nào, hắn có làm gì đều không khiến nàng cảm động, huống hồ giờ lòng nàng đã tuyệt vọng, một lòng muốn chết, sao có thể nghe thấy hắn nói gì?

Tục ngữ nói “Nam nhân đổ máu chứ không đổ lệ”, Hạ Vệ Thần lại là kẻ kiêu ngạo tự phụ, nhưng một nam nhân như vậy lại vì nàng, vì nữ nhân yêu sâu đậm tới tận xương tủy, lần đầu tiên hắn rơi nước mắt tuyệt vọng hối hận. Kiêu ngạo, tự tôn, giờ tất cả những thứ đó đều không quan trọng nữa, chỉ cần nàng không sao, chỉ cần nàng còn sống....

Nhưng trời cao như không nghe thấy khẩn cầu của hắn, càng không vì hắn rơi nước mắt mà xuất hiện kỳ tích, góc áo bị túm chặt “xoẹt” một tiếng, cả người Diệp Vân Sơ rơi xuống dưới vực.

-Không.....

Hạ Vệ Thần hét lên một tiếng tê tâm liệt phế, nhìn nàng rơi xuống vực, hắn không chút do dự mà nhảy xuống theo, giữa không trung ở vách núi đen om chặt nàng vào trong lòng.

Trong lúc nguy hiểm, Hạ Vệ Thần đột nhiên bình tĩnh, hắn ôm chặt mỹ nhân trong lòng, trên gương mặt tuấn mỹ còn hiện lên nụ cười thỏa mãn, nếu nàng muốn như thế, vậy hắn sẽ chết cùng nàng! Đối với hắn, như vậy là cũng đủ rồi!

Bỗng hắn phát hiện, mình ở trước mặt nàng lại tầm thường đến vậy, cho dù có chết cùng một chỗ với nàng, hắn cũng có thể miễn nguyện.

Có điều hắn không biết, trái tim dường như đã chết của Diệp Vân Sơ lại vì hành động của hắn mà hơi đập, nàng thật không ngờ, ác ma này, nam nhân lãnh khốc vô tình này đến cuối cùng lại lựa chọn chết với nàng, trong một khắc đó, nàng tận mắt nhìn thấy hắn không chút do dự nhảy xuống vách núi tối đen theo nàng...

Hắn, nam nhân lạnh lùng vô tình này có thể vì nàng mà đi tìm cái chết.

Lòng Diệp Vân Sơ bỗng chua xót, nước mắt không kìm được mà rơi xuống, nàng nghĩ tới Đông Phương Ngưng, người mà nàng yêu sâu đậm, nam tử tình nguyện vì nàng mà trả giá tất cả, chỉ tiếc, giờ người ở bên cạnh không phải là chàng, mà là ác ma tàn nhẫn vô tình kia....

-Sơ nhi, đừng khóc, tha lỗi cho ta....

Giọng nói của hắn gào thét đứt quãng trong gió, Diệp Vân Sơ nghe xong lại càng chua xót, càng tủi thân, không biết là vì mình, hay vì Đông Phương Ngưng, hay là vì nam nhân liều lĩnh muốn chết cùng nàng?

Nàng không yêu hắn, nhưng giờ đây, nàng lại phát hiện mình không hận hắn, nàng yếu đuối cũng được, vết thương của nàng đã lên sẹo không còn đau cũng tốt, tóm lại trước khi chết, một nam nhân vì nàng mà sống, vì nàng mà chết, trong lòng nàng đã mất đi thứ gọi là hận, nếu nói lúc này trong lòng nàng còn sót lại cảm xúc gì, thì đó là tiếc nuối, tiếc nuối không thể ở cùng với người mình yêu....

Nàng cảm nhận được lồng ngực hắn, hắn ôm lấy nàng, ôm chặt nàng, nàng có thể cảm nhận sự che chở xuất phát từ con tim, tuy rằng nàng không cảm kích hắn, nhưng nàng không vùng vẫy, cũng không kháng cự. Cứ như vậy, nếu đời này nàng không thể ở bên cạnh người mình yêu, vậy kết cục này cũng không tệ lắm, ít nhất, sau khi chết, mọi chuyện đều kết thúc, nàng không cần đau khổ nữa....

Trong một chớp mắt ngắn ngủi, ngàn vạn suy nghĩ hiện lên trong đầu Diệp Vân Sơ, cuối cùng, một hình ảnh dừng ở trong đầu nàng, không phải là Đông Phương Ngưng, mà là người nàng từng hận tới thấu xương thấu tủy, nam nhân đang ôm lấy nàng, cùng nhau xuống suối vàng, Hạ Vệ Thần.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Diệp Vân Sơ cảm thấy bên tai truyền đến tiếng nước chảy rất lớn, nàng và hắn cũng ngã xuống một hồ nước rộng.

Tuy rằng cả người đau nhói, nhưng Diệp Vân Sơ phát hiện bản thân không hề bị mất tỉnh táo, nàng cảm giác được rõ ràng cánh tay Hạ Vệ Thần ôm chặt lấy nàng đã buông ra, lạnh thấu xương bao vây nàng, khiến nàng gần như không thở được, theo bản năng, nàng mở hai mắt ra, lại thấy xung quanh mờ mờ ảo ảo, nàng cũng không thấy bóng dáng Hạ Vệ Thần đâu.

Diệp Vân Sơ bơi giỏi, vì thuở nhỏ thích sạch sẽ nên nàng thường lén đến hồ nước nhỏ ở hậu viện lãnh cung tắm tấp với muối muối, dần dần kỹ năng bơi của nàng cũng giỏi lên. Tuy rằng lúc này xung quanh nàng đều là nước, nhưng nàng cũng không hoảng loạn, nàng giẫy giụa, nổi lên mặt nước rất nhanh, bơi về phía bờ cách đó không xa.

Lên bờ, Diệp Vân Sơ ngồi lên một tảng đá lớn, thở phì phò từng hơi, dần dần bình tĩnh, mặc dù rơi từ trên vách núi xuống nơi sâu như vậy nhưng nàng lại đầy kinh ngạc phát hiện ra, trên người trừ mấy vết trầy xước nhỏ, ngoài ra chẳng còn vết thương nào khác có gì đáng ngại, nghĩ lại, chắc là do được Hạ Vệ Thần ôm vào ngực nên mới vậy.

Nghĩ đến Hạ Vệ Thần, lòng Diệp Vân Sơ hơi cứng lại, nàng hơi mất tự nhiên, không muốn nhớ đến nam nhân kia, lại càng không muốn gặp lại hắn ở dưới vực tối đen này, xung quanh không có người ở, nếu nàng nhân cơ hội này rời đi, nàng có thể thoát khỏi sự truy đuổi, có thể đi tìm Đông Phương Ngưng, trở lại bên cạnh người mình yêu....

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ vội đứng lên, lung tung xác định phương hướng, đi thẳng về phía trước, nhưng mới đi được vài bước lại không thể nào bước tiếp nữa, nàng vẫn đang bế tắc, trong đầu lại nhớ đến cảnh Hạ Vệ Thần vì cứu nàng mà liều lĩnh nhảy xuống vách núi âm u.

Nàng quay đầu nhìn về phía mặt nước đang phẳng lặng, cũng không thấy bóng dáng Hạ Vệ Thần đâu, lúc này lòng nàng vô cùng phức tạp, nàng hận Hạ Vệ Thần, nhưng vừa rồi, hắn liều lĩnh, thậm chí hành động muốn cùng chịu chết với nàng lại khiến nàng rung động. Nếu nói trong lòng nàng không cảm giác được gì, thì đó là giả, nhưng, nàng thật sự muốn tha thứ cho nam nhân từng hủy hoại hết tất cả mọi thứ của nàng sao?

128. Chương 128: Nhu Mì (1).

Trong lòng Diệp Vân Sơ có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng do dự, do dự có nên xuống dưới hồ tìm Hạ Vệ Thần hay không, ngã xuống dưới cũng đã được một lúc lâu, trong hồ lại không thấy hắn đâu, chẳng lẽ, hắn đã ngắt rồi ư?

Cứu hay là không cứu? Thời gian mỗi lúc một trôi, mặt hồ vẫn yên lặng, lòng Diệp Vân Sơ bỗng lo lắng khó hiểu, nàng vội xoay người chạy về bên hồ, gần như không hề nghĩ ngợi nhảy xuống nước....

Đúng là nàng vẫn còn mềm lòng, nàng không thể thấy người khác chết vì nàng, tuy rằng nàng hận nam nhân này, nhưng cuối cùng vẫn không thể trở mặt nhìn hắn vùi thân nơi đáy hồ, hơn nữa, hắn vì cứu nàng nên mới ngã từ vách núi xuống....

Diệp Vân Sơ cố gắng lấy lý do đó để thuyết phục bản thân, nàng cố ý lơ đi bất an trong lòng mình, động tác bơi bỗng nhanh hơn, rốt cuộc cũng lặn xuống dưới nước, cách đó không sâu, nàng đã nhìn thấy hắc.

Ở trong nước, bóng dáng của hắc vô cùng mơ hồ, nhưng may mà hồ nước này cũng không sâu lắm, nàng có thể nhìn thấy rõ bóng người hắc, có điều lúc này hắc đang rơi xuống đáy hồ theo dòng nước, giống như đã mất đi tri giác.

Hạ Vệ Thần cũng không biết bơi, sau khi ngã xuống dưới vực, tuy rằng hắc bị nhiều vết thương do va vào đá nhọn, vết thương cực kỳ nghiêm trọng, nhưng hắc không hề bị mất tỉnh táo, có điều sau khi ngã xuống hồ nước, nước hồ lạnh như băng ập tới mãnh liệt, cảm giác không hít thở được kéo đến khiến hắc vô cùng hoảng sợ.

Trong lúc rối ren, không biết từ khi nào hắc đã buông lỏng nàng ra, hắc nhìn thân thể đang di chuyển của nàng bơi lên trên mặt hồ, hắc mới thở dài một hơi, nhưng thở một ngụm không khí này ra, cả người hắc cũng từ từ chìm xuống đáy hồ....

Hắc vùng vẫy, muốn bơi lên trên, nhưng vì sức nặng của cơ thể nên cho dù hắc có giãy giụa thế nào đi chăng nữa cũng không có chút sức lực, cái lạnh như băng của nước hồ bao vây hắc, vô tình kéo hắc xuống địa ngục sâu thẳm, trong lúc này, hắc lại phát hiện mình rất tỉnh táo, nhìn bóng dáng nàng dần dần biến mất trên mặt hồ, hắc đột nhiên phát hiện ra, trong lòng mình cũng không vì nàng không để ý tới hắc mà oán hận, ngược lại vì thấy nàng bình yên vô sự mà có thể thở dài nhẹ nhõm.

Hắc cảm giác cơ thể của chính mình không ngừng chìm xuống, vì thiếu không khí nên ngực đau nhói, đau đớn như vậy khiến hắc có cảm giác tuyệt vọng, hắc co người lại, mở to hai mắt, trong mắt là không cam lòng, cái chết như sắp đến, đầu óc hắc dần trở nên trống rỗng, thần trí dần trở nên mờ hồ, xa xôi....

Ngay trước lúc hắc sắp mất đi tri giác, bỗng hắc thấy một bóng người quen thuộc, dung mạo thân quen, trên gương mặt tuyệt đẹp của nàng là vẻ lo lắng, chầm chậm bơi về phía hắc, ngay sau đó, hắc cảm thấy hai tay mình bị nắm chặt, nàng kéo hắc bơi lên trên mặt hồ....

Nàng không bỏ hắc mà đi, đúng là nàng tới cứu hắc, lúc này trong đầu Hạ Vệ Thần chỉ có ý nghĩ này, lòng bỗng cảm thấy vui sướng điên cuồng, vì nàng không bỏ hắc đi, nên hắc vui mừng....

Vui sướng đến phát điên khiến hắc quên mất giờ mình đang ở đâu, thậm chí hắc không được mà nở nụ cười tươi, có điều vừa mới mở miệng ra, từng ngụm nước lạnh như băng xộc vào họng, hắc bị nghẹn chết đi sống lại, nước hồ tràn vào trong khiến tim phổi đau nhói, cái đau đó khiến Hạ Vệ Thần dần dần không hít thở được, nhưng đúng lúc này, một vòng tay dịu dàng ôm lấy hắc, sau đó, một đôi môi mềm mại dán lên môi hắc, thổi không khí vào trong.

Tim phổi được bổ sung không khí khiến thần trí Hạ Vệ Thần tỉnh táo hơn một chút, hắc theo bản năng hôn lại nàng, chỉ cảm thấy môi đau nhói, mở hai mắt ra, đập vào mắt là cặp mắt tức giận của Diệp Vân Sơ, tuy giờ đang ở trong nước, nàng không thể nói gì, nhưng hắc vẫn nhìn ra được rằng nàng đang tức giận.

Chẳng qua lúc này nhìn gương mặt tức giận của nàng, hắc lại cảm thấy vui vẻ, ngọt ngào khó tả chậm rãi tràn ngập trong ngực hắc, len lỏi vào tim.

Cuối cùng thì Diệp Vân Sơ cũng chỉ là một thiếu nữ, nàng chống mạnh túm Hạ Vệ Thần lên trên bờ, đã lâm vào tình trạng kiệt sức, hai người tuy đã thoát hiểm nhưng nàng đã chẳng còn chút sức lực nào, cũng chẳng quan tâm xem Hạ Vệ Thần ra sao, vội dựa vào tảng đá thở phì phò.

Lúc này quả thật vô cùng mạo hiểm, nếu nàng xuống muộn một chút, chỉ sợ nàng cũng không thể dễ dàng cứu hắc lên, khiến nàng tức giận nhất là nam nhân đáng hận kia ở trong hồ mà vẫn không quên cợt nhả nàng, đúng là bản tính khó sửa đổi!

Hạ Vệ Thần lẳng lặng nằm trên bờ, dường như hắc đã mất đi tri giác, hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích nằm yên ở đó. Thấy hắc nửa ngày cũng không có phản ứng gì, lòng Diệp Vân Sơ bỗng lo lắng khó hiểu, sau khi khá hơn, nàng bước về phía trước xem sao.

Dưới vực vì ánh sáng mặt trời không đủ nên có vẻ tối tăm, dưới ánh sáng mờ mờ, gương mặt tuần tú của Hạ Vệ Thần tái nhợt, không còn chút máu, ngay cả hơi thở cũng như đã mất đi.

Diệp Vân Sơ kinh hãi, nàng run run đưa tay tới trước mũi hân, không cảm thấy hơi thở, nắm cổ tay hân, vẫn cảm giác được mạch đang đập, có điều nhịp đập vô cùng yếu ớt, lúc có lúc không, việc này thật sự làm lòng Diệp Vân Sơ trĩu xuống, nàng cắn môi, do dự một lúc, tay run run cởi bỏ áo trên người hân, ấn mạnh vào ngực hân.

Theo động tác của nàng, Hạ Vệ Thần nôn ra vài ngụm nước, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, thấy Hạ Vệ Thần vẫn chưa tỉnh, Diệp Vân Sơ chần chờ một lúc, chậm rãi cúi đầu, dán lên đôi môi lạnh như băng của hân, thổi không khí vào trong.

Nàng vốn nên hận hân mới đúng, không nên cứu hân, nhưng nàng cảm thấy mình không thể trở mặt nhìn hân chết được, chẳng qua trong lúc lo âu, nàng cũng không phát hiện nụ cười đắc ý bên môi hân.

Thổi một hơi, lúc Diệp Vân Sơ muốn ngẩng đầu lên để thở lại bỗng cảm thấy lưng áo bị nắm chặt, người bị đè xuống, mà kẻ vốn chẳng nhúc nhích lúc này lại xoay người đè nàng xuống dưới, sau đó một đôi môi dán lên môi nàng.

Diệp Vân Sơ hoảng sợ, sau đó mới hiểu ra, không khỏi vừa thẹn vừa giận, nàng ra sức vùng vẫy, gần như dùng hết toàn bộ sức lực đẩy nam nhân bĩ ối đó ra, nhưng sức lại không bằng người ta, bị hân đè chặt dưới người, bất luận thế nào cũng không giãy giụa được.

Nụ hôn của hân ngang ngược mà nhiệt liệt, thậm chí mang theo niềm vui sướng sau khi sống sót, thoát khỏi tai nạn này, lúc này Hạ Vệ Thần dịu dàng, quan tâm, tuy rằng hân nắm chặt lấy tay nàng, không cho nàng giãy dụa, nhưng vẫn rất cẩn thận để nàng không bị thương, nhưng mặc dù như thế, trong lòng Diệp Vân Sơ cũng chẳng vui sướng gì, thậm chí nàng còn cảm thấy hối hận, hối hận mình không nên nhất thời mềm lòng, cứu nam nhân xấu xa này, cho hân cơ hội cợt nhả đùa giỡn mình....

129. Chương 129: Nhu Mì (2).

Tuy lúc này cả hai người đều ướt như chuột lột, nhếch nhác, nhưng không hề ảnh hưởng tới tâm trạng của Hạ Vệ Thần chút nào, môi của nàng mềm mại, cho hân một cảm xúc vô cùng tốt, hương vị của nàng vô cùng ngọt ngào, ngọt ngào ấy khiến tim hân không kìm được mà đập nhanh.

Hân muốn khiêu khích nàng, trừng phạt nàng không yêu quý tính mạng bản thân, nhưng giờ sự chọc ghẹo đó đã biến mất, chiếm đoạt, là do hân không khống chế được....

Lần đầu tiên hân thật sự hôn nàng, hân yêu nàng từ lâu, nhưng đây lại là lần đầu tiên hân cảm được nàng khiến hân rung động, đột nhiên hân phát hiện, nàng tốt đẹp tới mức hân yêu chẳng tiếc thứ gì cả....

Hân rất muốn mình cứ ôm nàng như vậy, dán nàng vào trong lòng, vẫn hôn nàng như vậy, yêu nàng, nhưng hân biết, giờ mình chưa hoàn toàn có được lòng nàng, còn không, sau phút thần thờ ngẩn ngui này, nàng lại khôi phục dáng vẻ cũ lạnh lùng như băng, vẫn nhớ về Đông Phương Ngưng của nàng, vẫn nghĩ tới nam nhân mà nàng yêu kia....

Nhớ lại kháng cự lúc trước của nàng, tim hân bỗng đau đớn khó hiểu, nhưng nhớ đến hành động nàng cứu hân khi này, hân lại cảm thấy ngọt ngào, nàng không đành lòng nhìn thấy hân chết, điều này chứng tỏ, trong lòng nàng cũng có hân, không phải sao?

- Sơ nhi, xin lỗi, chỉ cần nàng tha thứ cho ta, ta tình nguyện làm tất cả mọi chuyện để bù đắp cho nàng, chỉ cần nàng cho ta cơ hội, để ta yêu thương nàng....

Hân dán môi mình lên môi nàng, dịu dàng nói, hân muốn có được lòng nàng, không muốn ép buộc nàng, không muốn làm chuyện gì tổn thương nàng, nên hân cầu xin nàng tha thứ, hy vọng của hân không phải xa vời, nàng sẽ yêu thương hân, hân hy vọng, nàng có thể ỉnh một cơ hội, cho hân cơ hội thương yêu nàng thêm một lần nữa....

Diệp Vân Sơ nhắm chặt hai mắt lại, không hề nhúc nhích, nước mắt không kìm được mà tràn ra từ đôi mắt nhắm chặt, chậm rãi chảy xuống hai má, sau đó thấm vào y phục ẩm ướt. Nghe lời nói dịu dàng đến khác thường của hân, nàng lại cảm thấy lòng mình chua xót, thậm chí còn tủi thân, không biết là vì bị hân cợt nhả lúc trước, hay là vì lời nói dịu dàng ấy nữa.

Nhớ tới Đông Phương Ngưng, nhớ đến nam tử dịu dàng mà thâm tình, lòng nàng bỗng cảm thấy mát mát, dưới vách núi quả thật rất tĩnh lặng, cảnh sắc xung quanh cũng rất đẹp, nếu người ở bên cạnh nàng lúc này đầu là Đông Phương Ngưng, người mà nàng yêu có phải tốt bao nhiêu rồi không? Đáng tiếc, đời không có chữ “nếu như”, giờ người ở bên nàng, lại là kẻ nàng vô cùng căm ghét, vô cùng hận thù, Hạ Vệ Thần.

Nếu có thể, nàng tình nguyện đổi mặt với Hạ Vệ Thần cay nghiệt vô tình, cũng không muốn đổi mặt với hắc đầu dịu dàng ôn hòa, hắc như vậy, không biết vì sao làm lòng nàng sợ hãi, thậm chí ngay cả bản thân nàng cũng không biết mình đang sợ hãi điều gì.

Một bàn tay rập nhùng dịu dàng lau nước mắt trên gương mặt nàng, hắc ôm nàng vào trong lòng, lau nước trên má nàng, nhìn dung nhan tuyệt mỹ, cái mũi cao thẳng, hàng mi dài cong vút, bỗng hắc cảm thấy mình chưa nhìn đủ, cho dù bây giờ cả người nàng ướt đẫm, nàng cũng xinh đẹp đến vậy, xinh đẹp tới mức khiến người ta thất hồn lạc phách.

Cảm giác người nàng khẽ run lên, hắc cởi áo dài choàng lên người nàng, Diệp Vân Sơ thấy động tác của hắc, theo bản năng bắt đầu vùng vẫy, đẩy hắc ra, lại nghe thấy giọng nói bình tĩnh của hắc vang lên bên tai:

- Sơ nhi, đừng cử động, một lúc thôi...

Giọng nói của hắc giống như mang theo ma lực vô hạn, làm cho động tác vùng vẫy của nàng trong nháy mắt trở nên cứng đờ, chưa xót đau lòng lại tràn ngập từ tận đáy lòng, rất lâu vẫn không thể tiêu tan, nam nhân kiêu ngạo không ai bì nổi này chưa từng tầm thường như thế? Lúc này, hắc đối với nàng có thể nói là vô cùng cầu xin...

Diệp Vân Sơ không phản ứng, không phải nàng không muốn giãy giụa, mà nàng đã không còn sức nữa, sau một lúc nàng đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thần trí dần dần trở nên mơ hồ, mấy ngày liên vất vả bôn ba, nàng đang mang thai nên đã mệt mỏi đến cực hạn, nàng không dư thừa hơi sức để kháng cự hắc.

Trong lúc vô cùng mệt mỏi, rốt cuộc Diệp Vân Sơ cũng ngủ thật say, trong mơ, nàng quên đi tất cả ưu sầu, nàng mơ thấy Đông Phương Ngưng, nhớ lại cái đêm nàng và Đông Phương Ngưng thành thân, chàng ôm nàng, lòng nàng tràn đầy hạnh phúc, tay vuốt ve mặt chàng, muốn nói chàng biết, rằng mình yêu chàng, rất yêu chàng, nhưng khi tay nàng chạm vào má Đông Phương Ngưng, đột nhiên gương mặt ấy đột nhiên thay đổi, biến thành một khuôn mặt tuấn mỹ khác, là mặt của Hạ Vệ Thần.

- Không, không được, Ngưng...

Nàng hoảng sợ hô to, bất tỉnh dậy, nàng vùng vẫy, đôi mắt ngạc nhiên nghi ngờ, đụng phải một đôi mắt sâu xa, nàng vẫn đang ở trong lòng Hạ Vệ Thần, mà lúc này hắc đang lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt đen kia đã tràn ngập đau đớn và không đành lòng.

Chạm phải đôi mắt đen kia, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy lòng trĩu xuống, như bị thứ gì đập mạnh, cảm giác không vững tâm, cảm giác chua xót khổ sở, nàng gần như theo bản năng quay sang chỗ khác, không dám nhìn hắc. Nàng giãy giụa, đẩy hắc ra, mà hắc cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của nàng.

Dưới vệt vô cùng yên tĩnh im ắng khiến bầu không khí càng thêm bất tiện, Diệp Vân Sơ càng rối ren, Hạ Vệ Thần giờ chỉ cảm thấy chua xót và đau lòng, hắc đau khổ nhìn nàng, trái tim như bị đóng băng, máu khắp người như đông lại.

Hắc muốn phẫn nộ, nhưng lại không tức giận nổi, hắc muốn cất tiếng cười to, nhưng lại phát hiện mình không thể phát ra bất cứ âm thanh nào, trong đầu hắc lại vọng lại tiếng hét vô ý thức ban nãy của nàng “Ngưng”! Nàng gọi tên Đông Phương Ngưng, thậm chí ngay cả trong giấc mơ, nàng cũng chỉ mơ thấy chàng...

Hai người cứ chờ người ra như vậy, không biết qua bao nhiêu lâu, đột nhiên từ cách đó không xa truyền đến tiếng người, ngay sau đó thì nghe thấy một tiếng hô to:

- Điện hạ ở trong này....

130. Chương 130: Gặp Rủi Ro (1).

Đoàn người khó khăn lắm mới xuống dưới vách núi tới đón họ, khi trở về doanh trại, đúng lúc đó thì tiếng hò hét giết chóc rung chuyển trời đất vang lên. Toàn bộ doanh trại lúc này đã trở thành một bãi lộn xộn, xác của vô số binh lính chất thành đống, thi thể đầy máu tươi, tạo thành “khung cảnh” địa ngục nhân gian.

Một binh lính vóc người nhỏ bé, người dính đầy máu nghiêng ngả lao đảo từ phía xa xa chạy tới chỗ Hạ Vệ Thần, lớn tiếng bẩm báo:

- Điện hạ, quân địch đột kích, quân ta không thể cản được, chúng đã đi trước một bước...

Lời còn chưa dứt, từ xa xa đã thấy một mũi tên phóng tới, đâm trúng chính giữa tim người binh lính kia, người đó gục tại chỗ ngay lập tức.

Nhìn người ấy cả người đầy máu, chết không nhắm mắt, Diệp Vân Sơ không khỏi khẽ run lên, sợ hãi xâm chiếm hai mắt nàng, một lúc lại thấy có người ngã xuống, mất mạng, lúc này đầu óc nàng đã trống rỗng, sợ hãi cực độ.

Nàng vẫn luôn cảm thấy nơi hà khắc tàn nhẫn nhất là Hoàng cung, nhưng nàng không ngờ, chiến tranh, so với tranh đấu trong Hoàng cung còn tàn nhẫn hơn gấp nhiều lần, cảnh tượng bi thảm như thế, một cuộc chiến tranh, rốt cuộc có bao nhiêu oan hồn vô tội bị chôn vùi đây?

Nàng bỗng cảm thấy bản thân mình tội ác tày trời, nàng trách móc Thất ca, Thất ca không nên, chính xác hơn là không được vì một mình nàng mà khởi xướng chiến tranh tàn khốc như thế, không được vì nàng mà hại chết nhiều tính mạng binh lính vô tội như vậy...

Diệp Vân Sơ kinh ngạc nhìn cảnh tượng bi thảm trước mắt, dường như nàng bị choáng váng đến ngất ngẫn, giống như đã mất đi linh hồn, mãi cho đến khi Hạ Vệ Thần kéo nàng, nàng mới giật mình thét chói tai, trong một khắc này, thần trí nàng như vỡ nát.

Từ xa có một thị vệ mở đường máu, kéo ngựa chạy về phía này, vẻ mặt Hạ Vệ Thần lo lắng, túm tay Diệp Vân Sơ, đang muốn kéo nàng lên ngựa, nhưng đúng lúc này quân địch đã đuổi tới, Diệp Vân Sơ chưa kịp lên ngựa đã thấy thị vệ bên cạnh đột nhiên ngã xuống, đầu người đó văng ra ngoài, máu tươi bắn tóe lên mặt Diệp Vân Sơ.

Diệp Vân Sơ vô cùng hoảng sợ, lòng nàng run lẩy rẩy, nàng không thể tha thứ cho chính mình, vì nàng biết, đầu sỏ gây nên mọi tội ác này chính là nàng, nếu không phải vì nàng, Thất ca sẽ không cấu kết với Bắc quốc, phát động chiến tranh này, nếu không phải là nàng, những người đó nhất định sẽ không chết.

Quân địch đã bao vây xung quanh, Hạ Vệ Thần phản ứng nhanh chóng, hần kéo Diệp Vân Sơ lên ngựa, ôm chặt nàng ở trước ngực, không cho nàng thấy cảnh tượng tàn khốc kia, sau đó khua kiếm về phía quân địch, quay đầu tức giận hỏi thị vệ hộ vệ ở xung quanh:

- Tam điện hạ đâu? Đệ ấy có thể thoát khỏi vòng vây của quân địch không?

Lúc đó có một thị vệ dùng đao chém ngã kẻ địch trước mắt, gấp giọng trả lời:

- Lúc điện hạ ngã xuống vách núi Tam điện hạ đã đi rồi, nói là đưa quân đi cứu viện cho điện hạ, người mau đi đi...

Quân địch kéo tới giống như thủy triều, Hạ Vệ Thần không thể do dự nữa, hần nhìn cảnh tượng bi thảm trước mắt, mặt tối đi, cắn răng một cái, thúc ngựa chạy về phía trước, tiếng đao kiếm vang lên ở phía sau, nhưng tiếng thét vang lên, còn có tiếng vó ngựa đuổi theo chấn động lòng người, như sắp khiến lòng người vỡ toác!

Diệp Vân Sơ rơi lệ đầy mặt, cảm thấy bi thảm, tuy rằng nàng không nhìn thấy, nhưng nàng biết, trong nháy mắt, chỉ vì một ý nghĩ mà có biết bao nhiêu người vùi xác ở đây, mà nàng lại còn sống, đúng là nàng đắc tội quá nhiều...

Không biết qua bao nhiêu lâu, những tiếng giết chóc dần dần nhỏ đi, Diệp Vân Sơ gục trong lòng Hạ Vệ Thần, cũng không cử động, thị vệ vốn đi theo xung quanh giờ chẳng còn một ai, Diệp Vân Sơ đau khổ, nàng biết, những người đó đều là vì cứu nàng và Hạ Vệ Thần, ngăn cản quân địch đuổi theo, chỉ sợ giờ đã

lành ít dữ nhiều, những thị vệ này nàng không quen, nhưng tuổi xuân của họ, tinh thần đầy phấn chấn, họ chết quá trẻ, cái chết của họ là không đáng...

131. Chương 131: Gặp Rủi Ro (2).

Không biết ngựa đã chạy bao lâu, rốt cuộc cũng dần dần mệt mỏi, dần dần dừng lại, nhưng Hạ Vệ Thần vẫn không cử động, vẫn ôm chặt lấy nàng, lực rất lớn, gần như làm cho nàng không thở nổi.

Diệp Vân Sơ cảm thấy không khỏe, nàng ngọ nguậy đẩy hắn ra, cũng không ngờ nàng vừa mới dùng sức, “phịch” một tiếng, Hạ Vệ Thần bỗng ngã mạnh xuống đất, nàng hoảng sợ, vội xuống ngựa, vậy mới phát hiện ra, Hạ Vệ Thần bị trúng một mũi tên, máu tươi sớm đã nhuộm đỏ áo hắn, lúc này mặt hắn trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, đã ngất từ lâu.

- Hạ Vệ Thần, người tỉnh lại, tỉnh lại đi...

Diệp Vân Sơ cố gắng nén nước mắt, khẽ đẩy hắn, hy vọng hắn có thể tỉnh lại, nhưng Hạ Vệ Thần lại chẳng có phản ứng gì, máu chảy ra từ vết thương của hắn đông lại, có phần biến thành màu đen, mũi tên có độc, hắn vì trúng độc mà hôn mê.

Nhìn mặt hắn không có chút máu, yếu ớt như sắp chết, lòng Diệp Vân Sơ rối bời, nàng ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh, không thấy một bóng người, quanh đây toàn là núi cao và cỏ dại cao tới nửa người. Đây hiển nhiên là vùng núi hoang, không có dấu vết người ở, ở đây trừ cỏ dại và rừng cây ra gần như không tìm thấy chỗ đặt chân.

May mà ông trời không tuyệt đường con người, phía trước bãi cỏ này khoảng mấy thước có một ngọn núi nhỏ, Diệp Vân Sơ tìm thấy một sơn động, có thể tạm thời làm chốn dung thân cho họ.

Hạ Vệ Thần hôn mê bất tỉnh, Diệp Vân Sơ đành phải cố gắng kéo hắn tới đó, đường đi tuy ngắn nhưng vô cùng khó khăn, cỏ dại vừa cứng vừa nhọn cắt da thịt Diệp Vân Sơ chảy máu đầm đìa, hạt mồ hôi lớn chảy từ trên trán xuống, mồ hôi lạnh và máu tươi đã nhuộm khắp người, có mấy lần Diệp Vân Sơ suýt chút nữa thì ngã sấp xuống.

Nhưng nàng đều cắn răng nhịn tất cả xuống, nàng chưa từng kiên cường như thế, vất vả lắm mới thấy sơn động kia gần trong gang tấc, nhưng nàng không tìm được nước mắt nữa, vui sướng kích động không thôi.

Từng bước một, khó khăn kéo Hạ Vệ Thần vào sơn động, Diệp Vân Sơ đã chẳng còn sức lực, chưa kịp đỡ Hạ Vệ Thần xuống, cả người ngã sấp về phía trước, một tay nàng chống xuống, đầu gối đập mạnh lên mặt đất, đau đớn truyền tới, nàng nghĩ chắc đầu gối mình nát rồi cũng nên...

Trong sơn động âm u ẩm ướt, cực kỳ lạnh, Diệp Vân Sơ nhìn sắc mặt Hạ Vệ Thần trắng bệch, cố gắng cắn răng, nén đau đớn như lửa thiêu trong người, vội vàng đi ra ngoài, tìm một ít cây cỏ khô, vun thành đồng, sau đó đỡ Hạ Vệ Thần nằm lên, sau đó mới thở dài một hơi.

Nàng lấy đá đánh lửa từ trong ngực ra, châm vào một cành cây khô, nhìn ngọn lửa sáng ngời bùng cháy trên cành cây, người nàng như bị mềm nhũn, ngồi phịch xuống.

132. Chương 132: Gặp Rủi Ro (3).

- Sơ nhi, ta xin lỗi, đừng đi...

Hạ Vệ Thần bỗng bất an, vô ý thức kêu lên dưới nền đất, Diệp Vân Sơ nghe vậy lòng bỗng cảm thấy chua xót, nam nhân này tuy rất đáng hận, nhưng vẫn có thể xem là có tình có nghĩa, nàng không yêu hắn, nhưng giờ lại không thể nhìn hắn chết, nếu như vậy, tâm nàng cả đời này cũng không thể bình yên.

Diệp Vân Sơ vòng tay Hạ Vệ Thần ra sau lưng mình, sau đó nắm chặt tay hắn, nhẹ giọng nói:

- Ta không đi đâu cả, ta ở đây...

Giống như nghe thấy lời nói hứa hẹn của nàng, Hạ Vệ Thần vốn nôn nóng bất an dần dần bình tĩnh trở lại, ngủ thật say.

Diệp Vân Sơ cắn răng, chống lên tảng đá, đứng dậy, sau đó nghiêng ngả lão đảo ra phía ngoài động, ra đến cửa động, nàng mới phát hiện, không biết từ khi nào ngoài trời mưa tuyết đã rơi, bông tuyết lạnh như băng rơi lả tả trên thân thể mong manh yếu đuối của nàng, cảm giác rét lạnh kéo đến.

Nàng dừng bước chân, quay đầu nhìn thoáng qua Hạ Vệ Thần đang hôn mê, nàng hạ quyết tâm, bước nhanh rời đi. Nàng không thể ngồi ở trong này, trơ mắt nhìn hắn chết đi trong đau đớn, nàng phải cứu hắn, cho dù chỉ có một tia hy vọng, nàng cũng không muốn bỏ qua!

Đêm đã khuya, mưa tuyết mơ hồ che kín tầm mắt Diệp Vân Sơ, ướt đầm quần áo nàng, giá rét vô cùng khiến nàng thấy cơ thể như mất đi cảm giác, không biết là tuyết, hay là nước mắt không ngừng chảy như vẽ trên má nàng, nàng chẳng lau, khó khăn đi từng bước trên đường núi gập ghềnh.

Xung quanh đều là cỏ dại, bóng đêm bao phủ khiến nàng không nhìn đường rõ lắm, có lẽ là ông trời thương hại, khi Diệp Vân Sơ đi cách sơn động hơn trăm thước, cuối cùng cũng thấy một con đường nhỏ, đường đó là do người đi mà có, phát hiện này khiến Diệp Vân Sơ mừng như điên. Nơi này có đường đi, chứng minh ở đây thường có người qua lại, có lẽ nàng có thể tìm được người đến giúp nàng.

Có điều nàng không thấy hai đầu đường đâu, nàng đứng ở giữa, không biết nên đi về phía trước hay đi về phía sau. Do dự một lát, Diệp Vân Sơ cắn chặt răng, xốc làn váy ướt đầm lên đi về phía trước.

Bệnh tình của Hạ Vệ Thần đã không thể trì hoãn được nữa, nàng cầu mong mình không đi nhầm đường.

Dọc theo đường đi, nước tuyết đọng thành băng nên trơn, có chỗ lại gập ghềnh, nhiều lần Diệp Vân Sơ ngã sấp, nàng vội đứng lên. Vất vả, gian nan lắm nàng mới xuyên qua màn đêm mênh mông, loáng thoáng nhìn thấy từ xa xa, ở phía bên trái đường có chút ánh sáng đèn đuốc, rốt cuộc Diệp Vân Sơ không kìm được dòng lệ nóng hổi nữa, vì vui mừng mà trào ra trong nháy mắt.

Nhà có người ở, vậy là Hạ Vệ Thần được cứu rồi, cuối cùng thì bọn họ cũng được cứu rồi.

Vui sướng nhất thời trở nên nóng vội, Diệp Vân Sơ theo bản năng bước đi nhanh hơn, nàng không chú ý dưới chân mình là con đường gập ghềnh, chân nàng không cẩn thận va một cái, cả người ngã mạnh xuống mặt đất. Một trận đau kịch liệt truyền đến từ mắt cá chân, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy trước mắt tất cả đều biến thành màu đen, đau như muốn ngất.

Mất thấy nhà của người có thể cứu họ gần trong gang tấc, nhưng giờ nàng lại bị thương ở chân, nàng cố gắng đứng dậy, muốn tiếp tục đi, nhưng khắp người đau đớn khiến nàng đau tới mức chẳng làm được gì, ngay cả bước đi một bước cũng vô cùng khó khăn.

Mấy lần cố gắng cũng không thể đi lại bình thường được, con đường trắng xóa, chân nàng bị thương, mỗi khi bước đi một bước về phía trước, cơ thể không giữ được trọng tâm như muốn để nàng trượt chân thêm lần nữa.

Trên mặt trời nước tuyết ra còn có nước mắt, một khắc này, Diệp Vân Sơ gần như tuyệt vọng, muốn khóc lớn lên, nhưng nàng lại cắn chặt răng, ngăn không cho mình khóc thành tiếng.

Không thể từ bỏ được, không thể bỏ mặc Hạ Vệ Thần, tất cả mọi chuyện đều do nàng dựng lên, nàng đã hại rất nhiều tính mạng vô tội, không thể lại để Hạ Vệ Thần vì mình mà chết được!

Không đi được sao? Diệp Vân Sơ tuyệt vọng nhìn về phía trước, bỗng nhiên cười thê lương, nàng chậm rãi di chuyển tay và chân mình, bò lê từng tí, từng tí một.

Một đoạn đường ngắn ngủi lại dài như một thế kỷ, Diệp Vân Sơ sắp chạm vào được cửa gỗ, cuối cùng nước mắt lại không thể nén được mà trào ra mãnh liệt, nàng dùng sức đập cửa, dùng hết sức lực mình cố lớn tiếng kêu lên:

- Có người không? Cứu với, cứu chúng tôi với...

Giọng nàng vang lên trong gió tuyết lạnh lẽo, giọng nói của nàng rất rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy, tay chạm vào cửa gỗ lạnh như băng, Diệp Vân Sơ vội lê người tới gần, nàng không suy nghĩ nhiều, cố gắng dùng hết toàn bộ sức lực đập vào cửa gỗ.

Rốt cuộc tới khi nàng gần như kiệt sức, những tiếng bước chân bỗng vang lên từ trong phòng, cửa gỗ đóng chặt được mở ra, một giọng nói có vẻ non nớt vang lên:

- Cha, là một người phụ nữ...

Diệp Vân Sơ nghe thấy giọng nữ, ngẩng đầu lên nhìn, trong bóng đêm, nàng không nhìn rõ mặt đứa trẻ ấy, chỉ thấy mờ mờ, trước mắt mình là một cô gái nhỏ mười hai, mười ba tuổi.

- Y nhi, đỡ người đó vào.

Từ trong phòng truyền ra một tiếng nam nhân khàn khàn.

Tiểu cô nương tên Y nhi kia nghe lời nam nhân kia nói xong nhưng chẳng động đậy, lại dùng chân đá nhẹ lên người Diệp Vân Sơ, lòng đầy địch ý hỏi:

- Người là ai? Sao lại ở trước cửa nhà ta?

Môi Diệp Vân Sơ run run, muốn nói gì, lại cảm thấy cổ họng đau đớn, không nói được câu nào.

- Y nhi, sao thế? Sao còn chưa đỡ người đó vào đây?

Từ trong phòng có hai người đi ra, một nam một nữ, hiển nhiên là chủ nhân nơi này.

- Cha à, người phụ nữ này bị thương, hơn nữa lại lịch lại không rõ, con nghĩ vẫn nên để nàng ta ở bên ngoài, để nàng ta tự sinh tự diệt thì tốt hơn!

Nói xong, Y nhi lại nhắc chân đá lên người Diệp Vân Sơ, lại nói:

- Đêm dài người vắng, nữ nhân trong sạch sao lại ở đây? Nhất định nàng ta không phải người tốt.

Nghe Y nhi nói xong, lòng Diệp Vân Sơ khấn nguyện, tại nơi hoang sơn dã lĩnh thế này, gia đình này là hy vọng duy nhất của nàng, nàng giãy giụa, ngẩng đầu lên, khó khăn lắm mới nói được một câu:

- Cô nương, ta, ta không phải là người xấu, cầu xin mấy người, cứu, cứu ta... cứu, cứu phu quân ta...

Diệp Vân Sơ biết đêm dài người vắng, đây lại là nơi hoang sơn dã lĩnh, một nữ tử đơn độc xuất hiện ở nơi này thật sự khiến người ta nghi ngờ, nên để có sự giúp đỡ của người khác, tránh cho người ta nghi ngờ, nàng không thể không nói Hạ Vệ Thần là phu quân của nàng.

- Cha, mẹ, hai người đừng tin lời nữ nhân này nói...

Đối với lời Diệp Vân Sơ nói, Y nhi dĩ nhiên là không tin.

133. Chương 133: Gặp Rủi Ro (4).

-Được rồi Y nhi, đừng nói bây nữa.

Một giọng nữ dịu dàng vang lên, sau đó một người đi ra từ trong phòng, cẩn thận nâng Diệp Vân Sơ, đỡ nàng vào trong.

Vào trong phòng, nữ tử dịu dàng kia rót một chén trà cho Diệp Vân Sơ, từ tốn hỏi:

- Vị nương tử này đừng vội, có chuyện gì cứ từ từ nói.

Uống mấy ngụm nước, Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng lấy lại được hơi thở, nàng không có sức lực tựa vào ghế, yếu ớt nói:

- Ta và phu quân từ An Khánh đến Đông Ly thăm người thân, không biết sao khi đi qua nơi này lại gặp phải trận chiến giữa An Khánh và Đông Ly, phu quân ta không may bị trúng một mũi tên do binh lính bắn nên mới lưu lạc đến nơi này....

Nói tới đây, Diệp Vân Sơ dừng một chút, lại nói tiếp:

- Phu quân ta bị thương, hiện còn bị nhiễm phong hàn, giờ đang hôn mê ở trong sơn động cách đây không xa, cầu xin mọi người, cầu xin mọi người cứu... cứu phu quân của ta, hai người chúng ta không phải kẻ xấu...

Nghĩ đến hiện nay Hạ Vệ Thần vẫn đang ở trong sơn động, không biết làm sao, Diệp Vân Sơ bỗng trở nên nóng vội.

- Phu quân người ở chỗ nào? Từ đây đến đó có xa không?

Ông chủ nhà lúc này cũng vừa vào phòng, nghe Diệp Vân Sơ nói xong liền hỏi.

- Phu quân ta ở trong sơn động ở ngọn núi nhỏ cách đây không xa, ta đi từ sơn động theo hướng tây đến đây.

Diệp Vân Sơ tận lực nói rõ vị trí sơn động, chân của nàng đã bị thương, nếu dẫn đường để đưa người tới cứu Hạ Vệ Thần, chỉ càng kéo dài thêm thời gian mà thôi.

- A, ta biết rồi. Người không cần vội, trước nghỉ tạm ở đây đi đã, ta đưa phu quân của người về đây.

Nói xong, nam tử kia xoay người rồi đi ra ngoài, bóng người biến mất rất nhanh trong bão tuyết.

- Mẹ, chúng ta thật sự phải cứu họ sao?

Cô gái nhỏ tên Y nhi nhìn thấy phụ thân ra ngoài, bĩu môi bất mãn.

- Được rồi Y nhi, mau mang quần áo sạch sẽ đến đây, vị nương tử này bị thương, quần áo lại ướt, nếu không thay ra chỉ sợ sẽ nhiễm phong hàn.

Người phụ nữ kia mỉm cười, nói:

- Đi đi.

- Nhưng, bọn họ...

Y nhi còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng thấy ánh mắt không vui của mẫu thân, chỉ dậm chân, hừ một tiếng, nói với Diệp Vân Sơ:

- Coi như ngươi số tốt gặp được cha mẹ ta! Hừ!

Nói xong, cô gái nhỏ tức giận xoay người vào trong phòng.

- Xin lỗi, chúng tôi không muốn quấy rầy mấy người, đợi khi tình trạng vết thương của phu quân khá lên, chúng tôi sẽ rời đi...

Ánh mắt tràn ngập địch ý của Y nhi khiến lòng Diệp Vân Sơ cảm thấy khó xử.

Có lẽ nhìn ra Diệp Vân Sơ đang khó xử, người phụ nữ kia cười, giải thích:

- Vị nương tử này, ta tin người và phu quân không phải kẻ xấu, người đừng để ý tới lời Y nhi nói, đứa trẻ đó cũng không phải căm ghét gì các người, chỉ có điều nó không thích người ngoài mà thôi.

Nói tới đây, người phụ nữ đó đỡ Diệp Vân Sơ dậy, lại nói tiếp:

- Đi, vào trong phòng thay quần áo ướt ra, nếu không để cảm lạnh sẽ không tốt.

- Mẹ, mẹ nói gì với nàng ta đó? Thật là!

Y nhi đi ra, ném y phục cho Diệp Vân Sơ, hừ lạnh:

- Không cho phép người chạm vào giường của ta, người bẩn như vậy, đứng mà thay quần áo!

Diệp Vân Sơ cười chua xót, khẽ gật đầu với Y nhi, nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn.

- Hừ, ai cần người cảm ơn!

Gương mặt nhỏ nhắn của Y nhi hơi đỏ lên, vội xoay người, hừ nói.

Người phụ nữ lại cười xin lỗi với Diệp Vân Sơ, nói:

- Đừng để ý tới đứa trẻ này.

Nói xong liền kéo Y nhi ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ Y nhi ra khỏi phòng không được tự nhiên, Diệp Vân Sơ nở nụ cười khê, cô gái nhỏ tên Y nhi này cũng không có ý xấu, ngược lại lại là một cô gái ngây thơ hồn nhiên. Thấy cô gái nhỏ này, nàng không kìm được mà nhớ tới muội muội của mình, chỉ tiếc giờ là muội muội nhớ tới muội muội, lòng Diệp Vân Sơ không khỏi đau xót.

Diệp Vân Sơ khó khăn thay y phục ướt đầm trên người ra, Y nhi từ bên ngoài vào trong, thấy Diệp Vân Sơ đứng ngơ ngơ ngác, lại bĩu môi, nói:

- Mẹ ta nói người bị thương, để ta tới bôi thuốc cho người, thấy người cũng hông đáng ghét như những kẻ ở bên ngoài khác, ta sẽ bôi thuốc cho người!

- Phiền tiểu cô nương rồi.

Diệp Vân Sơ lấy lại tinh thần, cười cảm kích với cô gái nhỏ.

Y nhi hơi ngượng ngùng vờ vờ tóc, lại nói:

- Người đừng lo gì cả, cha ta đã đi cứu phu quân của người, hắn sẽ không sao đâu.

Nàng ấy vừa bôi thuốc lên miệng vết thương của Diệp Vân Sơ, vừa nói:

- Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cha ta cũng có thể chữa trị, người có thể yên tâm.

Lúc này Diệp Vân Sơ cũng không trả lời nàng ấy, Y nhi ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy Diệp Vân Sơ ngủ say từ lúc nào.

- Thật là, rõ ràng là đã bị thương còn cố gắng chống đỡ, thật không biết làm sao có thể tới được đây!

Y nhi nhìn gương mặt tái nhợt của Diệp Vân Sơ, nhỏ giọng nói thầm, đây nắp bình thuốc lại, sau đó đắp chăn cho Diệp Vân Sơ rồi mới ra ngoài.

Hạ Vệ Thần giống như đang nằm mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ, cả người hắn như chìm trong biển băng núi lửa, lúc thì lạnh, lúc thì nóng, cảm giác như vậy vô cùng khó chịu, khổ sở, hắn còn nhớ rõ, lúc quân địch vây quanh, hắn ôm chặt Sơ nhi vào trong ngực, cũng nàng chạy thoát khỏi sự truy kích của kẻ địch, tuy nhiên trong lúc phá vòng vây, hắn bỗng cảm thấy vai mình đau đớn, sau đó liền mất đi ý thức. Chuyện xảy ra sau đó thế nào, hắn chẳng còn chút ấn tượng.

Từ từ mở mắt ra, Hạ Vệ Thần cảm thấy trong miệng vô cùng đắng chát, giống như còn lưu giữ mùi vị nước thuốc, khung cảnh nơi này cực kỳ đơn giản, thậm chí còn hoàn toàn xa lạ, hắn tỉnh lại ở trên giường, lưng có cảm giác cứng đờ, thắt lưng hắn đau nhói.

Đây là đâu? Sơ nhi ở đâu rồi?

Nghĩ đến Diệp Vân Sơ, lòng Hạ Vệ Thần bỗng trĩu xuống, cảm giác luống cuống hoảng sợ trong nháy mắt dâng lên từ nơi sâu nhất trong tim hắn, hắn giãy giụa đứng dậy, theo bản năng kêu to:

- Sơ nhi...

Lời vừa mới ra khỏi miệng lại dọa hắn nhảy dựng, giọng nói của hắn từ khi nào đã trở nên khàn khàn không chút sức lực, xa lạ như thế?

- Người tỉnh rồi à? Miệng vết thương còn đau không?

Rèm cửa bị xốc lên, Y nhi bưng một chén thuốc đi vào, nhìn thấy Hạ Vệ Thần tỉnh lại, liền cười nói:

- Vừa hay ta không cần đánh thức người nữa, ngồi dậy, uống thuốc đi.

- Người là ai? Đây là đâu? Sơ nhi ở đâu? Nàng ở nơi nào?

Nhìn tiểu cô nương hồn nhiên trong sáng trước mặt, trong mắt Hạ Vệ Thần hiện lên sự đề phòng.

- Ta là Y nhi, đây là nhà của ta, là cha ta cứu các người, nương tử của người mệt mỏi, đang ngủ ở phòng bên kia.

Nương tử? Nghe Y nhi nói xong, lòng Hạ Vệ Thần khẽ động, cảm giác vui sướng khó hiểu tràn ngập từ dưới đáy lòng, không thể phủ nhận, hắn thích cách xưng hô này từ miệng Y nhi.

Biết được Diệp Vân Sơ không sao, Hạ Vệ Thần cũng dần dần bình tĩnh lại, hỏi:

- Nương tử Sơ nhi của ta có ổn không?

- Tỷ ấy ổn lắm, giờ hoàn toàn không có việc gì, người lo cho bản thân đi, nếu người không uống thuốc, nó nguội đi đó!

Nói xong, Y nhi ấn bát thuốc vào trong tay Hạ Vệ Thần, lại nói:

- Người cứ yên tâm dưỡng thương, chờ nương tử người tỉnh dậy, ta sẽ đỡ tỷ ấy đến đây thăm người.

134. Chương 134: Hạnh Phúc (1).

Sau khi Hạ Vệ Thần uống thuốc xong, Y nhi liền cầm lấy chén thuốc đi ra ngoài, một nam tử trung niên thân hình cao lớn vào trong, chẩn mạch cho hắn, sau đó cười, nói:

-Chất độc trên người người đã không còn gì đáng ngại, phong hàn cũng đã bị đẩy lùi, tỉnh dưỡng mấy ngày là có thể hồi phục.

-Ông, ông là đại phu? Vậy giờ Sơ nhi ở đâu?

Tuy rằng từ miệng Y nhi Hạ Vệ Thần đã biết nàng không việc gì, nhưng không biết vì sao lúc này hắn lại nóng vội muốn gặp nàng đến thế.

-Người yên tâm, nương tử của người không sao cả, giờ đang nghỉ tạm trong phòng phụ nhân ta.

Nói xong, nam tử trung niên vừa cười, vừa nói tiếp:

-Người tuổi trẻ, cưới được một vị nương tử rất tốt đó, nếu không phải nương tử rút mũi tên độc, hút máu độc trong người người ra, sau đó chạy suốt đêm tới cầu cứu chúng ta thì giờ này người không thể nằm được ở đây rồi. Đúng rồi, lúc nương tử người đến đây còn bị thương ở chân, người như nàng khó có thể lấy được, người cần phải quý trọng nàng thật tốt.

Hạ Vệ Thần kinh ngạc mà nghe, lời nói của nam tử trung niên này khiến Hạ Vệ Thần chấn động, thương tiếc và vui sướng tràn ngập từ nơi sâu nhất trong tim hắn. Hắn thật không ngờ, Diệp Vân Sơ chỉ là một thiếu nữ nhưng lại làm nhiều việc vì hắn như vậy, tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, nàng bị thương ở chân mà còn cố gắng đi đường núi xa như vậy. Hắn đau lòng vì nàng phải chịu khổ, lại vì sự quan tâm của nàng mà vui sướng, cảm xúc phức tạp, rất lâu sau hắn vẫn chưa lấy lại bình tĩnh được, thậm chí ngay cả việc nam tử trung niên kia ra ngoài lúc nào hắn cũng không biết.

Hắn biết mình từng làm nàng tổn thương, hắn biết là nàng hận hắn, nhưng trong lúc nguy cấp, nàng lại luôn cứu hắn, chuyện này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ rằng lòng nàng có hắn sao? Cảm giác hạnh phúc lớn lao như thủy triều ập tới bao phủ Hạ Vệ Thần, đột nhiên hắn cảm thấy tất cả mọi thứ hắn sắp đánh đổi đều đáng giá, chỉ cần lòng nàng có hắn, khổ sở mấy ngày nay phải chịu đựng, căn bản chẳng đáng gì.

-Sơ nhi....

Nhìn vách tường cũ nát, Hạ Vệ Thần khẽ dụi, đôi môi mỏng của hắn hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười hạnh phúc. Nương tử, đúng vậy, nàng chính là nương tử của hắn, hắn sẽ quý trọng, bảo vệ, che chở nàng thật tốt.

-Vân Sơ tỷ tỷ, tỷ xem, phu quân của tỷ đang ngăn người kia! Hi hi.

Qua một ngày, thái độ của Y nhi đối với Diệp Vân Sơ đã cải thiện không ít, thậm chí còn vô cùng thân thiết với nàng. Thuở nhỏ Y nhi đi theo cha mẹ, lớn lên ở vùng núi hoang này, chưa từng gặp người ngoài bao giờ, cô gái nhỏ ấy giống như một tờ giấy trắng, thuần khiết đơn giản, dịch ý lúc ban đầu đã tiêu tan, đã chấp nhận Diệp Vân Sơ, hơn nữa còn cuốn lấy nàng nói chuyện ở bên ngoài.

Hạ Vệ Thần bị tiếng nói của Y nhi làm kinh động, hắn quay đầu nhìn lại, thấy Diệp Vân Sơ, trong mắt hiện lên dịu dàng, nhẹ giọng nói:

-Sơ nhi....

Trong mắt hắn có đau lòng, nhìn dung nhan tiều tụy của Diệp Vân Sơ, lòng lại nhói đau không dứt.

-Người tỉnh rồi à?

Diệp Vân Sơ kinh ngạc nhìn Hạ Vệ Thần, đôi mắt đẹp lại ẩn chứa cảm xúc phức tạp không nói nên lời, lòng nàng có chút vui sướng, nhưng nghĩ đến việc nam nhân này là kẻ đã từng dày vò tran tấn nàng, nội tâm của nàng lại thêm phức tạp.

Vì không muốn Y nhi và người nhà nghi ngờ, nàng đành nói mình và Hạ Vệ Thần là phu thê, nhưng giờ hắn cũng đã tỉnh lại, nàng cũng không biết mình nên đối mặt với hắn thế nào, nếu thật sự nàng diễn vai thê tử hiền dịu trước mặt hắn, bất luận thế nào nàng cũng không làm được.

Thấy Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Sơ nhìn nhau mà không nói gì, tiểu quỷ Y nhi nghịch ngợm thè lưỡi, lén đi ra ngoài.

-Sơ nhi....

Hạ Vệ Thần ngơ ngậy đứng dậy, sau đó đi đến trước mặt Diệp Vân Sơ, nhìn nàng đầy thâm tình, một lúc lâu sau, hắn bỗng mở rộng vòng tay ôm chặt lấy nàng, nói khẽ bên tai nàng:

-Sơ nhi, cảm ơn nàng, xin lỗi vì đã để nàng phải chịu khổ....

Lúc này Hạ Vệ Thần cực kỳ kích động, người con gái tốt như vậy sao hắn có thể không yêu, không kích động vì tất cả mọi chuyện nàng làm cho hắn? Hắn cảm tạ nàng, lời cảm tạ này xuất phát từ trái tim, cảm ơn nàng trong lúc nguy hiểm không bỏ rơi hắn, cảm ơn nàng vì hắn mà trả giá mọi chuyện.

Diệp Vân Sơ không giãy giụa, cũng không chào đón hắn, tay nàng cứng đờ giật giật từ lâu, muốn đẩy hắn ra, nhưng tay giờ lên, rồi lại do dự, sau đó buông thõng xuống, nghe lời xin lỗi đầy đau lòng của hắn, nghe những lời nói không đành lòng ấy, chẳng biết vì sao mà lòng nàng lại chua xót, nước mắt tủi thân cứ như vậy chảy xuống hai má, trong lòng nàng uất ức vô hạn, bị thương vô tận, uất ức và bị thương lúc này lại biểu lộ trước mặt nam nhân nàng vốn nên oán hận.

Mãi lâu sau Diệp Vân Sơ mới lấy tay lau nước mắt, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cố gắng biến giọng nói của mình trở nên lạnh lùng:

-Người không cần cảm tạ ta, người vì cứu ta mà bị thương, ta chỉ không muốn nợ người mà thôi. Vì thế, người không cần cảm kích ta gì hết, cũng đừng nghĩ ta sẽ tha thứ cho người....

Lời nói lạnh như băng giống như một chậu nước lạnh hắt lên mặt Hạ Vệ Thần, tạt thẳng vào lòng hắn. Dáng người cao lớn của hắn hơi cứng lại, một lúc lâu sau mới cười gượng gạo, dịu dàng nói:

-Sơ nhi, nàng nói dối ta đúng không? Trong lòng nàng vẫn có ta? Nếu không nàng cũng hao tâm tổn tứ để cứu ta....

-Người nghĩ quá nhiều rồi đó! Ta nói rồi, ta cứu người vì không muốn nợ người, nếu có thể, ta muốn nhìn người chết như vậy, xong hết mọi chuyện!

Mặt Diệp Vân Sơ không chút thay đổi, lạnh giọng trả lời.

Chỉ có điều là không biết tại sao, tuy ngoài mặt lạnh lùng, nhưng trong lòng lại vì lời nói của Hạ Vệ Thần mà run lên, sợ hãi khó hiểu tràn ra từ sâu trong tim, khiến nàng gần như không khống chế được bản thân, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Nàng không cách nào hình dung được tâm trạng phức tạp của mình vào lúc này, nàng có thể lừa được người khác, lừa được Hạ Vệ Thần, nhưng nàng không tài nào lừa được bản thân mình. Một khắc đó, khi nàng thấy Hạ Vệ Thần trúng độc, cái khắc thấy hắn hôn mê, lòng nàng, quả thật hoảng sợ, thậm chí vô cùng sợ hãi, nàng cũng không nghĩ nhiều, nhớ đến việc hắn là kẻ nàng hận tới tận xương tủy, lại càng không nhớ ra hắn là kẻ thương tổn nàng, trong khắc đó, ý nghĩ duy nhất trong đầu nàng là không để nam nhân này chết, hắn không thể chết được, nàng nhất định phải cứu hắn, liều lĩnh cứu hắn, đúng vậy, phải liều để cứu hắn, vì cứu hắn, nàng không ngại mạo hiểm, hút máu độc từ vết thương của hắn ra, vì cứu hắn, nàng không sợ mưa tuyết, đêm khuya đi tìm người cứu ở vùng núi hẻo lánh này, tất cả mọi chuyện, chỉ có duy nhất một mục đích, đó là cứu hắn....

135. Chương 135

-Sơ nhi, nàng không lừa được ta đâu....

Nghe thấy lời nói lạnh như băng của nàng, Hạ Vệ Thần bỗng nở nụ cười, hắn nhẹ nhàng kéo tay nàng, tay khẽ vuốt má nàng, sau đó dừng ở đôi mắt vẫn còn đỏ hoe, đau lòng nói:

-Nàng vẫn lo lắng cho ta đúng không? Tuy rằng nàng không thừa nhận, nhưng ta có thể nhìn ra. Nàng xem, mắt nàng khóc sưng hết cả lên rồi, không phải nàng đang đau lòng cho ta đó chứ?

Diệp Vân Sơ im lặng không nói, nàng không được tự nhiên, chẳng biết vì sao lúc trước nàng lại cố gắng như thế để cứu Hạ Vệ Thần, nhưng khi hắn chạm vào nàng, nàng vẫn cảm thấy khó chịu, lạnh nhạt với lời của hắn, tuy giờ hắn đối với nàng rất dịu dàng, nhưng lòng nàng luôn có cảm giác không được tự nhiên, nàng không quen nhìn nam tử này dịu dàng, thậm chí nàng còn sợ khi thấy hắn như vậy, còn về lý do vì sao nàng sợ, nàng cũng không muốn nghĩ, đến nỗi suy nghĩ cũng sợ hãi.

Có lẽ nàng không muốn thấy hắn chết, là vì hắn là phụ thân đứa trẻ trong bụng nàng, nàng không muốn đối mặt với sự dịu dàng của hắn, vì hắn như thế này sẽ làm nàng nhớ tới Đông Phương Ngưng, nhớ lại cảnh tượng như ác mộng ấy, nàng sẽ bị thương, sẽ đau lòng.

Đúng, nhất định là như vậy, nàng tuyệt đối không mềm lòng vì nam nhân lạnh lùng cay nghiệt này, sẽ không, tuyệt đối không!

Diệp Vân Sơ hít một hơi thật sâu, tự an ủi chính mình, tâm trạng lo lắng cũng bình tĩnh không ít, nàng đẩy nhẹ hắn ra, vẻ mặt lại lạnh lùng như trước, lạnh giọng nói:

-Chất độc trong người ngươi không còn nữa, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày ở đây cho tốt, mấy ngày nữa chúng ta sẽ đi.

-Được.

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của nàng, Hạ Vệ Thần cũng không nghĩ nhiều, chỉ cười, khôn ngoan đồng ý. Hắn muốn có lòng nàng, cũng không vội, giờ hắn biết lòng nàng có hắn, vẫn quan tâm hắn, việc này là đủ rồi! Chỉ cần nàng không hận hắn, không cự tuyệt hắn, vậy hắn vẫn còn có cơ hội chiếm được lòng nàng? Còn nhiều thời gian, nếu ông trời cho hắn có hội, cho hắn và nàng vượt qua được rủi ro, nhất định hắn phải nắm chắc cơ hội lần này, không để nàng rời xa hắn nữa.

Thấy dáng vẻ nhún nhường của Hạ Vệ Thần, lòng Diệp Vân Sơ lại cảm thấy phức tạp, nàng muốn giận, nhưng lại giận không nổi, muốn cười, lại cười không ra, im lặng nửa ngày mới nói:

-Ta nói với Lâm đại thúc rằng ta và ngươi là phu thê, hy vọng ngươi không tưởng tượng quá nhiều....

Nói tới đây, sắc mặt Diệp Vân Sơ hơi đỏ lên, vội dừng lại ngay lập tức.

Hạ Vệ Thần mấy ngày nay đều che chở nàng, rõ ràng là muốn chiếm được lòng nàng, đối với lời nói sỗ như vậy, sao hắn lại chủ động vạch trần được? Nàng ngược mắt nhìn lên, quả nhiên thấy vẻ mặt nửa cười nửa không của Hạ Vệ Thần, hắn như vậy, giống như một đứa trẻ vừa ăn vụng, mừng cười thầm, vô cùng đắc ý.

Nhìn vẻ mặt hắn như thế, Diệp Vân Sơ không khỏi vừa thẹn vừa giận, nàng dừng một chút, sau đó phẩy tay áo, tức giận ra ngoài.

Nhìn bóng lưng giận dữ của Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Thần rốt cuộc không nhịn được mà cười lớn, tiếng cười của hắn tràn ngập vui sướng, vui sướng xuất phát từ nội tâm.

Diệp Vân Sơ rồi bời đi ra khỏi phòng, thấy Lâm phu nhân đang đi tới đây, thấy mặt Diệp Vân Sơ đỏ ửng, không khỏi cười mà nói:

-Nương tử Hạ gia, sao mặt người đỏ vậy? Đều là nữ tử đã có chồng, sao da mặt còn mỏng thế? Sao? Có phải thấy phu quân mình không có việc gì nên vui lắm phải không?

136. Chương 136

Diệp Vân Sơ nghe vậy lại xấu hổ ngay lập tức, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, hai tay nàng nắm hơi chặt, vất vả lắm mới bình tĩnh được, nói với Lâm phu nhân:

-Thím lâm, cảm ơn mọi người đã cứu phu quân của cháu, ơn cứu mạng không cần báo đáp, Vân Sơ xin khắc sâu trong lòng.

Lâm phu nhân lại mỉm cười, nói:

-Nương tử Hạ gia, chẳng qua chỉ là nhắc chân giơ tay mà thôi, người không cần khách khí.

Nói xong, bà dừng lại một lát, cảm xúc sâu xa, nói:

-Khó có được phu quân đối với mình thâm tình như thế, phu thê nghĩa nặng tình sâu, thật sự là khó gặp, sao ông trời lại nỡ tàn nhẫn chia rẽ hai người?

Nói xong, Lâm phu nhân thở dài một hơi, ánh mắt hướng về nơi xa xa, giống như nhớ lại chuyện cũ, gương mặt đẹp của bà bỗng có chút ưu sầu.

Diệp Vân Sơ cười gượng, không nói gì, nàng ngồi xuống bên cạnh Lâm phu nhân, một lát sau mới khẽ giọng hỏi:

-Thím Lâm, cháu thấy thím cứ chỉ đoan trang giữ lễ, không phải là người xuất thân nơi hoang sơn thôn dã, sao thím lại ẩn cư nơi núi hoang này với Lâm đại thúc?

Vì nếu nói Lâm đại thúc là người lỗ mãng, thô kệch, đây cũng không phải là giả, nhưng Lâm đại thúc cũng là người trầm ổn, hành động lỗ mãng rất ít, cứ chỉ cũng tính là nho nhã, không phải là người xuất thân nơi núi hoang, thể chất của Lâm phu nhân lại yếu đuối, làn da mịn màng trắng như tuyết, vừa thấy là đã biết xuất thân là tiểu thư phú quý, cũng không phải là người sinh ra và lớn lên nơi hoang vắng. Cả nhà Lâm đại thúc thật sự khiến Diệp Vân Sơ tò mò, nàng vốn không phải kẻ nhiều chuyện, nhưng giờ lại không kìm được mà nói ra nghi ngờ trong lòng.

Lời nói của Diệp Vân Sơ giống như gợi lên chuyện cũ đau lòng của Lâm phu nhân, chỉ thấy trong mắt bà hiện lên bi thương nồng đậm, một lúc lâu sau mới nói:

-Nương tử Hạ gia, người đoán đúng rồi, ta với Lâm đại thúc quả thật không phải người ở đây. Nhà mẹ đẻ ta vốn ở kinh đô Đông Ly, ở nơi đó cũng được coi là gia đình giàu có, Lâm đại thúc không phải là người ở Đông Ly, ổng ấy là người Bắc Quốc, năm đó, Lâm đại thúc tới Đông Ly du ngoạn, ta và ông ấy mới quen biết nhau, vừa gặp đã yêu, nhưng...

Nói tới đây, Lâm phu nhân cười chua xót, trong mắt hiện lên cô đơn, bà thở dài một hơi, mới nói tiếp:

-Lúc trước vì cha mẹ ta phản đối ta lấy Lâm đại thúc, nên chúng ta mới tới nơi này....

Lời nói của Lâm phu nhân cực kỳ đơn giản, nhưng Diệp Vân Sơ lại hiểu rõ, chuyện xưa này chỉ sợ còn phức tạp hơn nhiều so với những gì mà Lâm phu nhân nói, từ ánh mắt đau thương kia của Lâm phu nhân, lúc trước bà và Lâm đại thúc là trải qua không ít đau khổ, vì thế họ mới ẩn cư tại nơi núi rừng hoang vắng này, không muốn ra ngoài nữa.

Có lẽ những tháng ngày yên bình như vậy mới là thứ mà Lâm phu nhân muốn, tuy rằng rời xa người thân, Lâm phu nhân sẽ đau lòng khổ sở, nhưng có thể ở bên cạnh người mình yêu, vậy còn hạnh phúc gì hơn nữa?

Nhìn nụ cười nhẹ trên gương mặt Lâm phu nhân, Diệp Vân Sơ không khỏi nhớ tới Đông Phương Ngưng, nhớ đến nam tử ấy, nhớ mối tình thâm thiết của nàng, lòng nàng lại không kìm được mà đau đớn, ngày đó từ biệt, không rõ tung tích người mình yêu, lúc này sống hay chết cũng không biết rõ. Nếu người gặp rủi ro lần này với nangf là Đông Phương Ngưng mà không phải là Hạ Vệ Thần, vậy tốt hơn bao nhiêu không? Nếu người ở đây bây giờ là Đông Phương Ngưng, có lẽ nàng cũng sẽ giống Lâm phu nhân, cùng chàng ở đây, làm bạn cả đời, không chia lìa, rời xa.

137. Chương 137: Đấu Tranh (1).

Tiếng hít thở đều đều vang lên trong căn phòng yên tĩnh vô cùng âm áp, nhìn dung nhan Diệp Vân Sơ ngủ say, lòng Hạ Vệ Thần vô cùng mãn nguyện. Hắn thích nhìn nàng ngủ say như vậy, vì lúc này nàng rất bình tĩnh, ngoan ngoãn, không giống lúc nàng khi tỉnh dậy, nói với hắn những lời lạnh nhạt, thậm chí còn lạnh lùng chống đỡ hắn.

Vì lúc trước nàng bị động thai, không thể chịu kích động nên sau khi nàng tỉnh dậy, hắn không dám lại gần, không dám hôn nàng, sợ nàng tức giận, bất lợi với thai nhi. Vì thế hắn đành phải đợi đến tối, sau khi nàng ngủ say mới lên đến nhìn nàng.

Nhớ tới thái độ Diệp Vân Sơ đối với mình mấy ngày nay, Hạ Vệ Thần không nhịn được mà nở nụ cười, hắn phát hiện những ngày còn ở nhà Lâm đại thúc là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời hắn. Hắn thích nhìn dáng vẻ không được tự nhiên khi gọi hắn là phu quân của nàng, càng thích nhìn nàng rõ ràng là tức giận nhưng không thể không kìm xuống, lộ ra gương mặt tươi cười khó coi.

Hắn phát hiện, thật ra nàng cũng không lạnh lùng như vẻ ngoài, tuy rằng tính cách nàng lạnh nhạt nhưng vẫn là thiếu nữ thẹn thùng đáng yêu, đặc biệt nhất là rõ ràng nàng không tình nguyện, nhưng không thể không gọi hắn là phu quân trước mặt Lâm đại thúc, gương mặt đỏ ửng khiến hắn cảm thấy đẹp đến đáng sợ.

Bỗng hắn cảm thấy mình yêu thiếu nữ bé nhỏ này, không phải vì dung nhan tuyệt mỹ của nàng, vì nàng là chính nàng, nàng khiến hắn rung động mà từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ cảm nhận được, hắn yêu nàng, yêu sự lạnh nhạt của nàng, yêu sự thẹn thùng không được tự nhiên, không thể kiềm chế, yêu tới tận xương tủy, thậm chí hắn không dám tưởng tượng, nếu không có nàng, hắn sẽ như thế nào.....

Đắp chăn cho Diệp Vân Sơ xong Hạ Vệ Thần mới lưu luyến rời đi, hắn muốn mình có thể ở lại bên cạnh nàng, ôm nàng cùng đi vào giấc ngủ, nhưng hắn biết, có thể, có một ngày, hắn có thể có được nàng hoàn toàn, nhưng cũng không phải bây giờ.

Cửa sổ được khép lại nhẹ nhàng, Diệp Vân Sơ đang ngủ say chậm rãi mở mắt ra, tay nàng xoa cái bụng hơi nhô lên, ánh mắt phức tạp nhìn về phía cửa sổ.

Kỳ thật mấy ngày nay Hạ Vệ Thần rất cố gắng quan tâm chăm sóc nàng, nàng đều thấy hết, lòng nàng cũng vì điều này mà cảm thấy vô cùng phức tạp, đêm đầu tiên khi hắn lên vào phòng nàng, nàng đã biết rồi, nhưng vì cảm xúc phức tạp nơi đáy lòng, nàng không vạch trần hắn.

Thật ra ngay cả bản thân nàng cũng không hiểu vì sao mình làm như vậy, nàng không biết có phải vì hắn là phụ thân của con nàng, hay là vì cảm giác khó hiểu trong lòng. Khi nàng tỉnh dậy, nàng không thể chấp nhận việc hắn chạm vào mình, càng không thể bình tĩnh đối diện với hắn, nàng chỉ có thể lấy sự lạnh lùng và lời nói lạnh nhạt ngụ ý trang, che giấu bất an trong lòng.

Mấy ngày gặp nạn, từ nhất cử nhất động của hân nàng có thể thấy hân thật lòng với nàng, ngay cả Lâm đại thúc và Lâm phu nhân cũng khen không dứt miệng sự quan tâm chăm sóc của Hạ Vệ Thần dành cho nàng, luôn nói rằng nàng đã được gả ột phu quân tốt.

Chỉ có chính nàng mới biết lòng mình đau xót, khổ sở thế nào. Nếu không phải là Hạ Vệ Thần, nàng vốn có thể gả ột phu quân tốt, có điều người đó không phải là Hạ Vệ Thần, mà là Đông Phương Ngưng, là nam tử mà nàng luôn yêu.

Mấy ngày nay, số lần nàng nhớ tới Đông Phương Ngưng càng ngày càng ít, mỗi lần nhìn thấy Hạ Vệ Thần, lòng nàng luôn bị hân thu hút một cách dễ dàng, tuy rằng đối chọi gay gắt, tuy rằng nàng tức giận, nhưng bất kể thế nào, thời gian gần đây, người chiếm cứ lòng nàng nhiều nhất lại biến thành Hạ Vệ Thần, Đông Phương Ngưng, nam tử nàng, dường như dần nhạt đi, rồi biến mất....

Không, nàng không muốn như vậy, không muốn! Tim Diệp Vân Sơ bỗng hoảng sợ, nàng không muốn như vậy, không muốn quên Đông Phương Ngưng. Chẳng vì nàng mà trả giá quá nhiều, sao nàng có thể quên chàng. Chẳng vì nàng, giờ còn chưa biết sống chết thế nào, sao nàng có thể quên được? Sao nàng có thể vì một kẻ từng tổn thương nàng, cũng tổn thương Đông Phương Ngưng mà quên mất người nàng yêu nhất được?

Không thể như vậy, tuyệt đối không được, nàng không cho phép mình là một kẻ vô tình vô nghĩa, nếu như vậy, không phải nàng đã làm Đông Phương Ngưng thất vọng sao? Nàng không thể, không thể có lỗi với chàng, bất kể giờ chàng còn sống hay không, có nhìn thấy chàng hay không, nàng tuyệt đối không cho phép mình từ bỏ hy vọng, nàng phải đợi chàng, thực hiện lời hứa, suốt đời suốt kiếp không chia lìa, rời xa chàng.

Trong lòng lặp đi lặp lại cái tên Đông Phương Ngưng, Diệp Vân Sơ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không tài nào ngủ được, mãi cho tới khi tang tảng sáng mới không chống cự được mệt mỏi mà ngủ say. Có điều nàng lại ngủ cực kỳ không ngon, Đông Phương Ngưng vốn không xuất hiện từ lâu bỗng hiện lên trong giấc mơ của nàng.

Chẳng qua lúc này nàng nhìn thấy chàng, đã thấy không còn sự dịu dàng và thâm tình trong quá khứ nữa, chàng ở trong mộng, cả người toàn là máu, nhìn nàng đầy phần nộ, mắng nhiếc nàng là kẻ vô tình, hỏi nàng đủ điều, nàng muốn giải thích, nhưng lại phát hiện mình không phát ra được bất cứ âm thanh nào từ cổ họng, nàng còn muốn chạy tới gần chàng, ôm lấy chàng, nhưng bất luận nàng có cố gắng thế nào, cuối cùng cũng không thể tới gần chàng được....

Không, Ngưng, thiếp không quên chàng, thiếp không quên.... Cảm xúc bi thương rất lớn ập tới, rốt cuộc Diệp Vân Sơ không khống chế được bản thân, khóc thất thanh, nàng ra sức giãy giụa, vùng vẫy kéo chàng lại, bỗng đúng lúc này lại nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai:

-Sơ nhi mau tỉnh lại đi, nàng làm sao vậy?

Diệp Vân Sơ chậm rãi mở hai mắt ra, chạm phải đôi mắt lo lắng của Hạ Vệ Thần, nàng kinh ngạc nhìn hân tới nửa ngày, chỉ cảm thấy cái lạnh ở má khiến toàn thân ớn lạnh, nàng mới giật mình phát hiện mình đã khóc từ bao giờ. Bi thương còn đó, giọng nói phần nộ Đông Phương Ngưng giống như còn quanh quẩn bên tai, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy lòng đau xót, hốc mắt nóng lên, rơi lệ.

-Gặp ác mộng sao? Sơ nhi đừng khóc, đừng sợ, ta ở đây....

Hạ Vệ Thần nhẹ nhàng cầm tay nàng, dịu dàng lau nước mắt an ủi.

Nhìn tuần dung đầy nhu tình của hân, lòng Diệp Vân Sơ bỗng phần nộ, đẩy mạnh hân ra, hét lớn:

-Tại sao là ngươi? Tại sao lại là ngươi? Tại sao không phải là chàng, không phải là chàng, ngươi, ngươi tránh ra, ta không muốn nhìn thấy ngươi, ta hận ngươi, ta hận ngươi....

Nàng hận hân, nếu không phải hân, Đông Phương Ngưng cũng sẽ không bị hại, nếu không phải là hân, bây giờ nàng đang sống với người mình yêu, là hân, chính là hân đã hủy hoại hạnh phúc của nàng, hủy hoại tất cả của nàng, hủy diệt Ngưng của nàng, nàng rất hận, rất hận hân....

138. Chương 138: Đấu Tranh (2).

Lời nói của Diệp Vân Sơ giống như một mũi tên sắc bén đâm vào lòng Hạ Vệ Thần, đau đớn không cách nào hình dung tràn ngập từ nơi sâu nhất trong tim hắn, đau đớn kịch liệt, đau tới mức gần như không hít thở được, tay chân hắn lạnh như băng, cả người như rơi vào hồ băng, lạnh tới mức máu khắp người hắn như đông lại.

“Tại sao lại là ngươi, tại sao không phải là chàng? Ngươi tránh ra, ta không muốn nhìn thấy ngươi, ta hận ngươi.....”

Tiếng hét chói tai của nàng quanh quẩn bên tai hắn, đánh mạnh vào tim hắn, tim hắn như vỡ tung, cả người dường như tan thành từng mảnh, làm hắn đau đớn, khổ sở.

-Sơ ni, đừng như vậy, cẩn thận làm bản thân bị thương....

Hắn kiêu ngạo, lúc này đã chẳng còn cái gọi là kiêu ngạo nữa, hắn nhìn nàng đầy tâm thương, trong mắt tràn ngập sự cầu xin, hắn chỉ muốn nàng không kích động như vậy, không đau đớn nữa, giờ đây hắn vô cùng đau, đau như muốn vỡ ra, nhưng hắn không dám thể hiện ra ngoài, vì hắn không thể, hắn cũng không có tư cách đó....

-Ngươi rút đi, ta không muốn thấy ngươi, ngươi rút đi....

Diệp Vân Sơ rốt cuộc không tìm được, nằm xuống giường khóc thất thanh, nước mắt như suối chảy ra từ đôi mắt nàng, cái đau trong lòng không thể tiêu tan, nàng căm hận Hạ Vệ Thần, cũng hận bản thân mình, hận Hạ Vệ Thần lạnh lùng cay nghiệt, lại vừa hận mình quá mềm lòng.

Tội nàng không thể tha, sao nàng có thể mềm lòng vì một kẻ hủy hoại sự trong sạch của mình, hại phụ quân của mình cơ chứ? Nàng không nên như vậy, không được như vậy....

-Xin lỗi Sơ nhi, đều do ta sai, nàng đừng khóc nữa, được không? Cho dù nàng không nhớ tới bản thân mình thì cũng hãy vì đứa trẻ....

Hạ Vệ Thần không đi, hắn nén đau đớn trong lòng, chậm rãi đi tới nhẹ giọng an ủi nàng.

-Đứa trẻ? Đây không phải là đứa con mà ta muốn, không phải!

Lòng Diệp Vân Sơ cực kỳ đau khổ, khó chịu, không để ý mà khóc hét lên.

Đúng, đây không phải đứa con mà nàng muốn, vì đây không phải là con của Đông Phương Ngưng mà con của Hạ Vệ Thần, nàng không muốn đứa trẻ này, nó là nỗi sỉ nhục của nàng, là vết nhơ của đời nàng, nhưng sao lòng nàng lại đau như vậy? Tại sao nàng không đành lòng? Vừa nghĩ tới việc sẽ bỏ đứa con này, lòng nàng lại run lên, ứa lệ máu....

Là lỗi của nàng, đều do lỗi của nàng, nàng có lỗi với Đông Phương Ngưng, có lỗi với những mạng người vô tội trong cuộc chiến kia, là nàng không đủ nhẫn tâm, nàng không tốt, nàng mềm lòng, cứu kẻ thù sát phụ mình, tội không thể tha, nàng mới là kẻ tội ác tày trời, nàng mới là kẻ không nên còn sống trên thế giới này....

Ruột gan như đứt từng khúc, bị thương trong lòng như muốn vỡ ra, nàng bỗng ngẩng đầu, phẫn nộ nhìn Hạ Vệ Thần, kêu lên:

-Ngươi rút, rút ngay đi! Ta không muốn gặp lại ngươi nữa, nếu ngươi không đi, ta sẽ giết đứa bé này, ta sẽ giết nó....

Nàng gần như điên cuồng lấy tay đập vào bụng mình, lại bị Hạ Vệ Thần ôm chặt lấy, đè tay nàng xuống, không cho nàng tự tổn thương bản thân.

Nhìn Diệp Vân Sơ điên cuồng, Hạ Vệ Thần tan nát cõi lòng, hắn đau khổ ôm lấy nàng, đè chặt nàng, giọng nói đè nén:

-Sơ nhi, đừng như vậy, đứa trẻ là vô tội, nàng không thể làm nó bị thương được....

Nước mắt chảy ướt hai má, ướt cả vò gối, Diệp Vân Sơ khóc tới mức tê tâm liệt phế, khóc không thể dừng được, nàng không hề giây giụa, chỉ khóc lớn lên, biến tất cả thành nước mắt chảy ra ngoài, giống như chỉ như vậy nàng mới không đau đớn, khổ sở nữa....

Hạ Vệ Thần không nói gì thêm, hẩn lẳng lẳng ôm nàng, có điều cặp mắt tối đen giờ tràn đầy đau đớn và bất đắc dĩ. Hẩn vốn tưởng rằng trải qua mấy ngày này, lòng Diệp Vân Sơ đã dần dần chấp nhận hẩn, nhưng hẩn thật không ngờ nàng vẫn đau khổ, vẫn hận hẩn như thế, chẳng lẽ ở bên cạnh hẩn thật sự khiến nàng không thể chấp nhận sao?

Nàng không muốn gặp lại hẩn, không muốn có đứa con của hai người....

Không biết qua bao nhiêu lâu, cuối cùng Diệp Vân Sơ cũng dần dần bình tĩnh trở lại, hai mắt nàng khóc tới sưng đỏ, giống như mất đi thần thái, cứ mờ mờ như vậy mà nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ cái gì.

Thấy Diệp Vân Sơ bình tĩnh trở lại, Hạ Vệ Thần cũng thở phào một chút, hẩn chậm rãi buồn nàng ra, đang muốn nói, bỗng đúng lúc này vang lên tiếng đập cửa:

-Khách quan, hôm nay mấy người đến đúng dịp rồi đó, Trương viên ngoại giàu nhất trấn ta hôm nay mở tiệc thành thân cho tiểu thư, mở tiệc chiêu đãi người trong trấn, không biết khách quan có hứng thú đi xem không?

Hạ Vệ Thần đang muốn từ chối, đột nhiên Diệp Vân Sơ dè tay hẩn xuống, nói:

-Ta muốn đi ra ngoài một lúc.

Giọng nàng nghèn nghẹt, nhưng đôi mắt ửng đỏ lại lộ ra mạnh mẽ.

Lòng Hạ Vệ Thần mềm nhũn, sau đó gật đầu, lớn tiếng nói:

-Được, chúng ta cùng đi xem.

Tiểu nhị đứng bên ngoài phòng rất nhiệt tình, nghe thấy Hạ Vệ Thần nói vậy, đáp lớn:

-Trương viên ngoại tổ chức yến tiệc ở tòa đại trạch phía tây trấn, nếu khách quan muốn đi xem náo nhiệt thì nên đi sớm đi, nghe nói người mà tiểu thư Trương gia thành thân là một mỹ nam hiếm có đó!

Hạ Vệ Thần nghe vậy liền cười nhẹ, không đáp lại lời tiểu nhị, quay đầu dật dờ nói với Diệp Vân Sơ:

-Sơ nhi, sau khi dùng cơm xong chúng ta sẽ đi xem.

Diệp Vân Sơ im lặng không nói, tuy rằng lúc này lòng nàng vẫn rất khó chịu, nhưng sau khi giải tỏa ra ngoài, giờ nàng đã bình tĩnh hơn, nàng biết, có một số việc đã xảy ra, cho dù nàng có khổ sở, đau đớn, không cam lòng cũng không thể cứu vãn được nữa. Trừ phi có thể quay ngược được thời gian, để Đông Phương Ngưng lại ở bên cạnh nàng.

Nhưng tất cả đều là nằm mơ nói mớ, giờ Đông Phương Ngưng không biết sống chết thế nào, chẳng biết tung tích ở đâu, nàng có thể tìm được chàng không? Còn Hạ Vệ Thần, giờ hẩn đã biết nàng mang trong bụng con của hẩn, với tích cách của hẩn mà nói, sao hẩn có thể cho nàng rời đi dễ dàng được?

Dù thời gian qua Hạ Vệ Thần đã thay đổi rất nhiều, nhưng nàng không bao giờ quên, nam tử này đã tàn nhẫn, độc ác, lạnh lùng cay nghiệt thế nào, hẩn tuyệt đối không phải là một nam nhân hoàn mỹ, cái hẩn có chính là sự ngang ngược, tàn nhẫn và chỉ biết chiếm đoạt. Từ trước tới giờ hẩn đều giống nhau, hẩn từng tưởng nhầm Diệp Vân Tuyết là nàng, nên hẩn dùng hết thủ đoạn để có được Diệp Vân Tuyết, đối với nàng cũng như thế mà thôi....

139. Chương 139: Bất Ngờ Gặp Lại (1).

Ăn uống đơn giản xong xuôi, Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Sơ rời khỏi khách điểm, đi về phía tây trấn. Thật ra việc họ xuất đầu lộ diện như thế này vô cùng nguy hiểm, nhưng vì muốn Diệp Vân Sơ được khuây khỏa,

tâm trạng tốt hơn một chút nên Hạ Vệ Thần vẫn đồng ý. Vì hần yêu nàng, không muốn nàng đau lòng khổ sở, cho dù có là chuyện nguy hiểm tới mức nào, hần cũng tình nguyện mạo hiểm vì nàng.

Thanh trấn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nói lớn cũng chẳng lớn, Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Sơ đi về phía tây, từ xa đã thấy cuối đường cái có một tòa đại viện, trong đó có rất nhiều tiếng nói cười, vô cùng náo nhiệt, vì có nhiều người nên yến tiệc được tổ chức trên đường cái.

Lúc này còn sớm, tân lang và tân nương còn chưa xuất hiện, chỉ thấy một người mặc y phục sang trọng quý giá, tuổi trung niên, người hơi béo tiếp đón khách nhân, dĩ nhiên đó là chủ nhân của đại viện này, Trương viên ngoại.

-Cuối cùng Trương đại tiểu thư cũng lấy được người có tài có đức, thật sự là đáng tiếc....

-Tiếc cái gì mà tiếc? Với dáng vẻ của người, làm cóc ghẻ mà cũng muốn ăn thịt thiên nga sao? Nếu không phải Đông Phương công tử, Trương tiểu thư cũng sẽ không để người vào mắt đâu....

-Đúng, đúng đó, Trương tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân Thanh trấn này đó, nghe nói nhớ, hơn một tháng trước, Trương tiểu thư vô tình cứu được Đông Phương công tử, cũng vì Đông Phương công tử mà ở trên núi suốt hơn nửa tháng, bây giờ, đúng là nhân duyên trời ban....

Vài nam tử trẻ tuổi đi qua bên cạnh họ, lời nói của họ đều làm Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Sơ chấn động. Sắc mặt Diệp Vân Sơ trong nháy mắt trở nên tái nhợt, lòng Hạ Vệ Thần cũng kinh ngạc, nghi ngờ không thôi.

Diệp Vân Sơ cũng không cho rằng lại trùng hợp như vậy, không nghĩ Đông Phương công tử trong miệng họ là Đông Phương Ngưng, nhưng khi nghe thấy cái danh Đông Phương công tử, lòng nàng lại nhói đau, giống như có thứ gì chặn ngang giữa ngực, gần như không thể hít thở nổi.

Mà Hạ Vệ Thần cũng không giống vậy, giờ chỗ họ đang đứng là lãnh thổ của Đông Ly, hoàn toàn thuộc về Đông Ly, theo hần biết, những người có họ Đông Phương ở đây không nhiều, nếu nói thật sự người kia họ Đông Phương, vậy người này nhất định có quan hệ với Đông Phương gia, hơn nữa còn là quan hệ vô cùng mật thiết.

Vì hần có mối quan hệ rất tốt với Đông Phương Ngưng, từ già trẻ lớn bé nhà Đông Phương Ngưng hần gần như biết hết, có điều hần thật không ngờ, ở nơi này, Thanh trấn cách kinh thành hơn hai trăm dặm mà lại có thể gặp con cháu Đông Phương gia ở đây. Nếu là người quen, vậy hỷ yến này phải đi mới đúng.

Hạ Vệ Thần và Diệp Vân Sơ từ từ đi về phía đại viện, từ sớm đã có hạ nhân ra tiếp đón, người đó thấy y phục Hạ Vệ Thần thuộc dạng phú quý, liền cười hô to:

-Vị công tử mời qua bên này, thấy công tử là người lạ mặt, chẳng lẽ là quan khách đi qua Thanh trấn này hay sao?

Hạ Vệ Thần mỉm cười, vẻ mặt bất động kéo Diệp Vân Sơ ra đằng sau bảo vệ, cười nói:

-Đúng vậy, chúng ta đi ngang qua Thanh trấn, nghe nói hôm nay là tiệc hỷ thành thân của con gái Trương viên ngoại nên đến chúc mừng.

-Công tử khách khí rồi, mời qua bên này.

Người dưới kia thấy khí chất Hạ Vệ Thần bất phàm, cũng không dám chậm trễ, vội vàng đưa họ tới bàn. Hỷ yến ngày hôm nay là do Trương viên ngoại dồn hết tâm trí để tiếp đón người trong trấn nên hạ nhân cũng không có ý hối lễ của Hạ Vệ Thần.

Hạ Vệ Thần nhẹ nhàng giữ chặt tay của Diệp Vân Sơ, đang định ngồi xuống, đúng lúc này lại nghe thấy tiếng nhạc hỷ vang lên rung trời truyền đến từ ngoài phố, Hạ Vệ Thần ngẩng đầu nhìn, thấy ở đầu phố là một đoàn rước dâu, dáng người mặc hỷ phục đỏ thắm có vẻ quen thuộc. Vì người rất nhiều nên Hạ Vệ Thần không thấy rõ mặt người đó.

Khi hần chậm rãi thu ánh mắt lại nhìn về phía Diệp Vân Sơ, đang muốn nói nàng ngồi xuống thì đã thấy sắc mặt Diệp Vân Sơ thay đổi đột ngột, đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, đôi mắt đã đẫm nước. Nàng đứng bên cạnh hần, ánh mắt lại đang dõi theo đoàn rước dâu phía trước, người khẽ run lên.

Lòng Hạ Vệ Thần kinh ngạc nghi ngờ, hần theo ánh mắt của nàng nhìn về phía đoàn rước dâu, gương mặt tuấn mỹ trong nháy mắt trầm xuống, đôi mắt tối đen đầy sự kinh hoàng.

Hần không dám tin hai mắt mình nữa, nhưng nhìn kỹ lại, người cười ngựa, mặc hỷ phục đỏ sẫm, người đó không phải Đông Phương Ngưng thì còn là ai nữa?

-Đông Phương Ngưng? Sao hần lại ở đây? Người hôm nay thành thân với Trương tiểu thư là hần?

Hạ Vệ Thần không dám tin, tự lẩm bẩm, bỗng hần hoảng sợ, quay đầu nhìn Diệp Vân Sơ, theo bản năng muốn giữ chặt tay nàng, nhưng lại chậm một bước.

-Sơ nhi, không được, mau quay về....

Trong lòng Hạ Vệ Thần khẩn trương, hần cũng chẳng quan tâm tới việc mình bị bại lộ thân phận, lập tức xô đám người đuổi theo Diệp Vân Sơ.

Dường như nghe được tiếng hét lo lắng của hần, người họ Đông Phương bỗng nhìn về phía hần, đôi mắt trang nhã có chút ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng đã bị khiếp sợ thay thế rất nhanh, vì người đó thấy Hạ Vệ Thần.

-Ngưng, là chàng sao? Là chàng sao.....

Một tiếng khóc thê lương truyền đến, thân hình cao lớn của Đông Phương Ngưng trong nháy mắt cứng đờ, chàng chậm rãi quay đầu, cuối cùng cũng thấy rõ ràng được một bóng dáng nhỏ nhắn, người vận y phục trắng, bụng hơi nhô lên, mà gương mặt kia, gương mặt tuyệt đẹp, cũng quen thuộc như vậy, là nàng, nàng ở đây, chàng vốn nghĩ nàng đang ở kinh đô xa xôi, không ngờ lại ở đây....

-Nói cho ta biết, nói cho biết, người không phải là Ngưng của ta, có đúng không?

Diệp Vân Sơ nghiêng ngả lão đảo chạy đến chặn phía trước đoàn rước dâu, ngăn chàng lại, cứ như vậy mà sững sờ, rơi lệ nhìn mặt chàng, gương mặt tuyệt mỹ của nàng có bị thương và đau đớn sâu thẳm, thậm chí có chút cầu xin....

Tim Đông Phương Ngưng trong nháy mắt như bị thứ gì đâm nhói đau, đau tới mức ngay cả linh hồn chàng cũng run run. Mỗi chàng run run, muốn nói gì, cuối cùng cũng không phát ra khỏi miệng, chàng cứ đứng sững tại chỗ, lẳng lặng nhìn nàng. Xung quanh đã trở nên yên tĩnh, các khách mời đều kinh ngạc nghi ngờ nhìn Diệp Vân Sơ và Đông Phương Ngưng, trong chốc lát, thời gian như dừng lại, trong mắt họ, chỉ có sự tồn tại của đối phương....

-Sơ nhi.....

Lúc này Hạ Vệ Thần đã chạy tới đây, hần đứng bên cạnh Diệp Vân Sơ, tay vòng qua vai nàng, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Đông Phương Ngưng, trầm giọng hỏi:

-Đông Phương huynh, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao huynh lại ở chỗ này? Hơn nữa.....

Ánh mắt Hạ Vệ Thần dừng trên bộ hỷ phục mà Đông Phương Ngưng đang mặc.

140. Chương 140: Bắt Ngờ Gặp Lại (2).

Ánh mắt Đông Phương Ngưng nhìn vào cánh tay Hạ Vệ Thần khoác qua vai Diệp Vân Sơ, trong mắt hiện lên đau đớn, ngẩng mặt, chàng mím mím môi, đang muốn mở miệng thì nghe thấy một giọng nói mềm mại nhẹ nhàng:

-Phu quân, chàng làm sao thế? Gặp người quen à?

Tiếng nói vừa dứt, một nữ tử mặc váy hỷ, đầu đội mũ phượng đi tới, dung mạo của vị nữ tử cũng xinh đẹp, ánh mắt dừng trên người Diệp Vân Sơ, trong mắt mang theo địch ý.

Thấy tân nương tử đột nhiên xuất hiện, tất cả khách nhân đều ồ lên, bắt đầu xì xào bàn tán.

Thật ra những người này có phản ứng như thế cũng không phải kỳ lạ, vì theo phong tục của Đông Ly, ngày thành thân, tân nương tử không thể lộ mặt trước mắt mọi người, nhưng tiểu thư Trương gia này lại vì sự xuất hiện đột ngột của Diệp Vân Sơ, lòng cảm thấy bất an nên mới không màng tới việc người nhà khuyên can, đi ra ngoài.

Phu quân? Diệp Vân Sơ vì lời nói của tiểu thư Trương gia kia, lòng vô cùng đau xót, đau đớn như làm vỡ nát, hai tay nàng vô ý thức nắm chặt lại, cơ thể khẽ run lên, lão đảo sắp ngã nhìn Đông Phương Ngưng, một tiếng “phu quân” này giống như con dao sắc nhọn bấm lòng nàng thành từng mảnh nhỏ.

-Vì sao? Vì sao?

Diệp Vân Sơ không để ý tới ánh mắt mọi người, hai mắt nàng rưng rưng nhìn Đông Phương Ngưng chằm chằm, lúc này trong mắt nàng không còn ai khác, nàng chỉ muốn biết, rõ ràng chàng đã hẹn thề, rằng muốn trọn đời trọn kiếp ở bên nàng, không chia lìa rời xa, tại sao giờ chàng lại rũ bỏ lời thề, thành thân với người khác.

Đối diện với ánh mắt mạnh mẽ của Diệp Vân Sơ, thân hình cao lớn của Đông Phương Ngưng không khỏi run run, nhưng chàng hít một hơi thật sâu rất nhanh, quay mặt sang chỗ khác, nhìn tiểu thư Trương gia đầy dịu dàng, nói:

-Vũ nhi, sao nàng lại ra đây?

-Thiếp nghe phụ thân nói chàng gặp bằng hữu cũ nên đi ra xem sao, Ngưng, chàng sẽ không trách thiếp chứ?

Dung nhan Trương Vũ hơi ửng đỏ, thẹn thùng nhìn xuống dưới đất, có điều đôi mắt đẹp lại lướt qua cái bụng hơi nhô ra của Diệp Vân Sơ, trong mắt hiện lên sự mãnh liệt. Ngoài mặt nhìn nàng ta thẹn thùng động lòng người, giống như không để ý tới việc Diệp Vân Sơ nhiễu loạn hôn lễ của nàng ta, nhưng thật ra hai tay trong ống tay áo đã nắm chặt lại từ lâu, tiết lộ khẩn trương bất an trong tâm.

-Sao ta lại trách nàng chứ? Đúng là ta gặp lại bằng hữu thuở xưa.

Đông Phương Ngưng cười dịu dàng, nhưng sự dịu dàng không phải từ tận đáy mắt, chàng xuống ngựa, nhẹ nhàng kéo tay Trương Vũ, lại nói tiếp:

-Vũ nhi, đến đây, ta giới thiệu cho nàng, vị này là bằng hữu tốt của ta ở kinh đô, Hạ công tử, còn vị này là, là nương tử của hần.....

Lúc giới thiệu đến Diệp Vân Sơ, giọng điệu Đông Phương Ngưng hơi ngập ngừng một chút, nhưng vẫn tiếp tục nói tiếp.

“Nương tử của hần”? Diệp Vân Sơ nghe thấy lòng mình phát ra tiếng động võ vụn, nàng dùng hết sức lực toàn thân, cố gắng đứng vững, đè nén nước mắt sắp trào ra, cuối cùng không khống chế nổi mà cười buồn bã, đôi mắt nàng tràn ngập đau đớn:

-Tại sao? Chàng vẫn là Ngưng mà ta biết sao? Nói cho ta biết đi? Nương tử của người khác? Ha ha, vì sao chàng không nói, ta là nương tử của người?

Lời vừa nói ra giống như một đạo sét đánh đánh mạnh vào mọi người, xung quanh ồn ào nghị luận, từng ánh mắt nghi ngờ ngạc nhiên nhìn về phía đám người Hạ Vệ Thần. Sắc mặt của Trương Vũ và Đông Phương Ngưng đều biến đổi đột ngột, trong mắt Đông Phương Ngưng như có đau khổ, nhưng chàng lại chỉ lẳng lặng đăm đăm tại chỗ, thậm chí nhìn ánh mắt của Diệp Vân Sơ cũng không có dũng khí để nhìn.

-Phu quân, nàng, nàng ấy là của chàng.....

Trương Vũ ngẩng đầu, dung nhan xinh đẹp đầm lệ, đau đớn nhìn Đông Phương Ngưng.

-Vũ nhi, không phải, ta.....

Đông Phương Ngưng chỉ cảm thấy lòng nhói đau kịch liệt, chàng muốn an ủi Trương Vũ, nhưng khi lơ đãng nhìn thấy đôi mắt bi thương của Diệp Vân Sơ, lời nói phản lời còn lại lại nghẹn trong cổ họng, rốt cuộc nói không nên lời.

-Sơ nhi, đừng náo loạn nữa.

Sắc mặt hệt u ám, nhưng mỉm cười rất nhanh, hắn không để ý Diệp Vân Sơ đag vùng vẫy, ôm chặt nàng vào trong lòng, cười nói:

-Nương tử nhà ta gặp người cũ thật sự là quá kích động, Đông Phương huynh, thật ngại quá, quấy rầy tiệc thành thân của mấy người, xem ra hôn nay rượu mừng của Đông Phương huynh thật sự tại hạ không thể uống được, xin cáo từ!

Nói xong, Hạ Vệ Thần không đợi Đông Phương Ngưng trả lời vội ôm lấy Diệp Vân Sơ rời đi, nhưng Diệp Vân Sơ lại bỗng nhiên giãy giụa, nàng đẩy Hạ Vệ Thần ra, đôi mắt nhìn thẳng về phía Đông Phương Ngưng, cười buồn bã, nói:

-Đông Phương công tử, rất xin lỗi đã quấy rầy hỷ yến của người, Vân Sơ ở đây, cung chúc người và tân nương tử bạc đầu răng long, trọn đời trọn kiếp, không chia lìa rời xa!

Những lời này là Diệp Vân Sơ cắn răng gần từng tiếng phát ra, gần như dùng toàn bộ sức lực để nói. Nói xong, nàng chủ động kéo tay Hạ Vệ Thần, dựa vào hắn, sau đó chậm rãi tách ra ngoài đám đông.

Nhìn bóng lưng mạnh mẽ của Diệp Vân Sơ, Đông Phương Ngưng gần như không khống chế nổi kích động trong tâm, theo bản năng muốn đuổi theo, nhưng chân vừa mới gờ lên, bỗng cảm thấy cánh tay bị nắm chặt, Trương Vũ giữ chặt chàng lại, trên mặt mang theo tủi thân không nói nên lời:

-Phu quân.....

Lòng Đông Phương Ngưng cứng đờ, cuối cùng vẫn kiềm chế xúc động trong lòng, nhưng đau đớn mất mát lại tràn ngập từ tận nơi sâu nhất trong tim chàng, rốt cuộc cũng không thể tiêu tan.

Người chàng yêu là nàng, Diệp Vân Vân, Vân nhi của chàng! Chàng rất muốn nói cho nàng biết, chàng không quên nàng, chưa bao giờ quên nàng! Nhưng giờ chàng không thể, không thể làm như vậy. Dù sao Trương Vũ cũng từng cứu chàng, thậm chí chàng mà chịu rất nhiều khổ sở, trong lúc thần trí không tỉnh táo, rõ ràng, chàng đã làm chuyện không nên xảy ra với Trương Vũ. Chàng hủy hoại sự trong sạch của một người con gái, nên thân là nam tử, chàng không thể bỏ mặc Trương Vũ, chỉ có thể thành thân với nàng ta, cho nàng ta một danh phận.

Chàng vốn định sau khi thành thân với Trương Vũ sẽ quay về kinh đô gặp Diệp Vân Sơ, nói hết tất cả với nàng, chàng tin rằng Vân nhi sẽ hiểu rõ nỗi khổ trong lòng chàng, sẽ tha thứ cho chàng, nhưng chàng không ngờ mình lại gặp nàng ở Thanh trấn này, gặp đúng lúc đang diễn ra hỷ yến thành thân giữa chàng và Trương Vũ, chàng lại gặp nàng.....

Nhìn oán hận và lạnh giá trong mắt nàng, thậm chí còn đau khổ, chàng khó có thể mở lời, nhìn Hạ Vệ Thần giữ gìn bảo vệ nàng như thế, chàng lại không khống chế được ngọn lửa đố kỵ hừng hực thiêu đốt trong lòng, Vân nhi, Vân nhi của chàng, họ đã thành thân với nhau, nàng là nương tử của chàng, nhưng lúc này không thừa nhận nàng, chàng biết lòng nàng có nhiều điều ầm ứ, chàng cũng là bất đắc dĩ, chàng không có thứ gọi là tình yêu với Trương Vũ, Trương Vũ là ân nhân cứu mạng của chàng, hơn nữa vì chàng mà trả giá rất nhiều, chàng chỉ cảm kích và áy náy nàng ta, nên chàng không thể không thành thân với Trương Vũ.

141. Chương 141: Bất Ngờ Gặp Lại (3)

Diệp Vân Sơ không biết mình trở lại khách điểm như thế nào, lòng nàng mơ mơ hồ hồ, nàng từng nghĩ Đông Phương Ngưng đã xảy ra chuyện, cũng từng nghĩ chàng ngã xuống sông nhưng chưa chết, thậm chí nàng cũng từng nghĩ tới cảnh tượng mình gặp lại chàng, nàng vẫn tin rằng, chỉ cần nàng có thể gặp lại Đông Phương Ngưng, nàng và chàng vẫn có thể ở bên nhau, nàng vẫn tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Nàng từng nghĩ tới vô số những hình ảnh khi họ gặp lại, nhưng nàng lại không thể ngờ, mình lại gặp chàng trong hoàn cảnh như vậy, càng không thể ngờ mình sẽ gặp chàng ở hỷ yến thành thân của chàng và người khác. Nếu có thể, nàng tình nguyện mình chưa từng đi ra ngoài, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta tan nát cõi lòng.

Tim, đau, đau quá. Tại sao? Tại sao một nam nhân yêu nàng tới mức đánh đổi cả sinh mệnh lại phản bội nàng, thành thân với nữ nhân khác? Tại sao?

Nhớ lại biểu cảm lạnh lùng khi nãy của Đông Phương Ngưng, nước mắt kìm từ lâu của Diệp Vân Sơ cuối cùng cũng không nén được nữa rơi đầm đìa, hóa ra hạnh phúc mà nàng hằng mơ tưởng cũng không thuộc về nàng, mà thuộc về một nữ nhân khác. Nàng chẳng có gì, cái gì cũng không có, mất đi tình yêu, mất hết tất cả.

Ánh mắt do dự của Đông Phương Ngưng và sự áy náy nói cho nàng biết, chàng có nỗi khổ riêng, nhưng nàng không thể tha thứ được, không thể! Đơn giản chỉ vì một câu nói của chàng, “nàng là nương tử của hần”, chàng có thể không thừa nhận nàng, giả như không quen biết nàng, nhưng chàng không thể đẩy nàng cho kẻ khác! Nàng có thể tha thứ việc chàng phản bội tình cảm, nhưng không thể dễ dàng tha thứ việc chàng trốn tránh, càng không thể tha thứ cho hành động đẩy nàng cho kẻ khác.

Thấy chàng bình yên vô sự, nàng vốn nên mừng rỡ như điên, nhưng lúc này thật sự nàng không tài nào vui cho được, nàng không thể miễn cưỡng bản thân mà chúc phúc cho chàng, nàng không làm được, không thể nhìn phu quân của mình lấy một nữ nhân khác...

Chấm dứt rồi, tất cả đều chấm dứt! Ngưng, người nàng lưu luyến si mê hơn ba năm, ngay từ lúc bắt đầu, nam tử ấy không hề thuộc về nàng, còn nàng, nàng nên đi đâu?

Nước mắt rơi xuống không tiếng động, lần đầu tiên Diệp Vân Sơ cảm giác được cái đau thấu tim, cảm giác mất mát tất cả, đau đớn như làm nàng vỡ tan, theo bản năng nàng nắm chặt lấy khăn trải giường, ép bản thân không nhớ tới cảnh tượng khiến người ta tan nát cõi lòng, nhưng cảnh tượng ấy lại đỏ chói mắt, gương mặt tân nương tử tươi cười thẹn thùng, bất kể nàng có cố gắng thế nào cũng không thể xua đi cảnh tượng tàn nhẫn kia ra khỏi đầu.

Bị ruồng bỏ tàn nhẫn, giống như đám cỏ mọc rễ trong lòng nàng, nghiền nát lòng nàng thành từng mảnh nhỏ.

- Sơ nhi...

Tuấn dung Hạ Vệ Thần sầu lo, nhẹ nhàng ôm Diệp Vân Sơ như mất đi linh hồn vào trong lòng, dịu dàng lau nước mắt cho nàng, sau đó ôm chặt nàng vào trong ngực. Chàng biết tình cảm của Diệp Vân Sơ đối với Đông Phương Ngưng, thấy nàng đau lòng khổ sở vì nam nhân khác, lòng hần cũng vô cùng đau khổ, nhưng không biết vì sao hần cũng cảm thấy tức giận đầy mơ hồ.

Hần là nam nhân, một nam nhân bình thường, hần yêu Diệp Vân Sơ, tất nhiên không muốn lòng người mình yêu nghĩ tới nam nhân khác, hần mất mát chán nản, nhưng lúc này khi biết Đông Phương Ngưng thành thân với nữ nhân khác, lòng hần lại cảm thấy có chút vui vẻ, cảm giác ấy là xuất phát từ tận sâu trong tim.

Tâm tư hần như vậy đúng là dễ tiện khi thấy người khác gặp khó khăn, nhưng hần không tài nào khống chế cảm giác vui sướng trong lòng.

Diệp Vân Sơ lặng lẽ nằm trong lòng Hạ Vệ Thần, rơi lệ, lần đầu tiên nàng yên lặng nằm trong ngực hần, lúc này nàng không muốn kháng cự hay giãy giụa, vì nàng cần một cái ôm, một cái ôm ấm áp, lần đầu tiên nàng cảm thấy Hạ Vệ Thần ôm mình lại khiến nàng an tâm, làm nàng cảm thấy ấm áp.

Lần đầu tiên nàng cảm kích nam nhân này, cảm kích hần đã ở bên cạnh nàng vào lúc này.

- Chàng thành thân với người khác, chắc là người vui lắm nhỉ?

Nàng ngẩng đầu, giống như một đứa trẻ yếu ớt, hai mắt đầm lệ nhìn hần mơ hồ, nghẹn ngào nói nhỏ:

- Chàng không cần ta...

- ..., người thì vui rồi, phải không? Chàng không cần ta...

Nước mắt tủi thân rơi dọc má nàng, giống như từng hạt ngọc rơi dứt quãng, thấm vào vạt áo trước ngực hần, nhìn Hạ Vệ Thần mà thấy đau lòng, hần lại dịu dàng lau nước mắt, giọng nói khàn khàn:

- Sơ nhi, đừng khóc, cũng đừng khổ sở, nàng còn có ta, ta sẽ vĩnh viễn ở bên nàng, ta sẽ không rời khỏi nàng, vĩnh viễn không bao giờ rời xa...

- Vĩnh viễn? Vĩnh viễn là bao nhiêu lâu?

Diệp Vân Sơ cười buồn nhìn Hạ Vệ Thần, giọng điệu bi thương mang theo mĩa mai:

- Không có gì là vĩnh viễn, những lời này đều là giả dối, người sẽ không thể đâu, người giống chàng, chỉ lừa gạt người khác, chàng không cần ta, cưới một nữ nhân khác, còn người, người đừng quên người còn có Tuyết nhi mà người âu yếm, Diệp Vân Tuyết của người...

Nàng không tin hẳn, lúc này nàng sẽ không tin bất cứ kẻ nào, bỗng nhiên nàng rất hận, rất rất hận. Nếu không phải nam nhân trước mắt này, nàng sẽ không bị buộc chia lìa Đông Phương Ngưng, nếu không phải nam nhân trước mắt này, giờ nàng đã có hạnh phúc thuộc về mình. Nhưng vì lòng đố kỵ ghen ghét của nam nhân này, vì lòng dạ hẹp hòi của hắn, là hắn phải người đến đuổi giết nàng và Đông Phương Ngưng, là hắn hại nàng và người yêu rời xa nhau, nàng hận hắn, hận hắn!

- Không, Sơ nhi, nàng hãy tin ta, người ta yêu là nàng, chuyện kia chỉ là hiểu lầm, hãy tin ta...

Đúng, đó chỉ là hiểu lầm, hắn tưởng rằng Diệp Vân Tuyết mới là người ở sau núi chùa An Quốc đêm hôm đó, khi hắn biết sự thật, hắn hối hận không dứt, người hắn yêu vẫn luôn là nàng, không phải là người khác.

- Thật không? Người muốn ta tin người, người muốn ta tin người thế nào đây?

Đôi mắt Diệp Vân Sơ dần dần trở nên lạnh như băng, tin hẳn sao? Không, giờ chẳng có ai đáng để nàng tin cả, ngay cả nam nhân luôn miệng hứa hẹn trọn đời trọn kiếp không chia lìa rồi xa nàng cũng đã phản bội nàng, trên đời này còn có ai đáng để nàng tin tưởng?

Cái gì nàng cũng không có, cái gì cũng mất hết, mất mẫu thân, mất muối muối, giờ lại mất người mà mình yêu mến, hạnh phúc của nàng đã không có, ngay cả hy vọng duy nhất cũng mất đi, giờ thứ còn lại chỉ là đau xót như thủy triều dâng, và hận thù không thể tiêu tan.

142. Chương 142: Từ Bỏ Những Thứ Yêu Thích (1)

Hôm sau đập vào mắt là tuyết trắng, khắp nơi đều trắng xóa, trong vòng một đêm, trời đất như được phủ kín bởi một tấm lụa trắng.

Đêm qua tuyết rơi, một mùa đông lại tới. Diệp Vân Sơ vừa tỉnh lại liền được Hạ Vệ Thần đỡ lên xe ngựa, sau đó xe ngựa vội vàng rời khỏi Thanh trấn. Diệp Vân Sơ cũng không biết suy nghĩ của Hạ Vệ Thần, không quan tâm vì sao hắn đưa nàng đi vội vã như vậy, giờ lòng nàng cảm thấy mơ hồ luống cuống, tất cả đối với nàng mà nói, chẳng còn gì quan trọng nữa.

Xe ngựa dần dần rời xa Thanh trấn, lòng nàng như đã đánh mất, mất mát, đau khổ tràn ngập trong trí nhớ của nàng đều ở tại trấn nhỏ kia.

Đông Phương Ngưng, người nàng từng yêu, nhắc lại cái tên cũng thấy đau, đã bị nàng nén sâu nơi đáy lòng, có lẽ rất lâu, rất lâu sau, nàng có thể thật sự quên được chàng, quên tất cả những gì liên quan đến chàng.

Đầu ngón tay lạnh lẽo khẽ vén màn xe lên, đập vào mắt là bông tuyết rơi đầy trời, thấy Hạ Vệ Thần đang ngồi đánh xe, thân hình cao lớn dính đầy tuyết, nhưng lúc này thoạt nhìn lại cảm thấy vô cùng cao lớn, mạnh mẽ.

Chuyện xảy ra đêm hôm qua lại hiện lên rõ ràng trong đầu Diệp Vân Sơ, lúc này tâm trí nàng rối bời, cầm chặt túi hương nhỏ trong tay, không biết là rét, cả người nàng lẫn trái tim đều run run.

Đêm qua, ở khách điếm, rốt cuộc nàng cũng gặp được Đông Phương Ngưng, chàng mạo hiểm gió tuyết tới đây, lần đầu tiên nàng thấy sự giằng xé trong đôi mắt thanh nhã của chàng, thấy được sự đau khổ không thua kém gì nàng, chàng vẫn dịu dàng gọi nàng là Vân nhi, có điều, giờ nàng không phải là nữ nhân duy nhất của chàng, vì bên cạnh chàng đã có một người khác, người con gái ấy là ân nhân cứu mạng của chàng, thậm chí đã nương thân vào chàng.

Từ những lời đầy đau khổ và bất đắc dĩ của chàng, rốt cuộc nàng cũng biết được chuyện khi trước của chàng và tiểu thư Trương gia.

Hóa ra sau khi nàng và Đông Phương Ngưng bị những kẻ mặc đồ đen tập kích, bản thân chàng bị trọng thương, rơi xuống sông liền ngất đi, sau khi chàng tỉnh lại phát hiện mình đang ở trên một con thuyền, thì ra là chàng được thuyền của tiểu thư Trương gia đi ngang qua cứu được.

Chàng bị trọng thương, mặc dù trong lòng nhớ mong nàng nhưng cũng không thể rời đi ngay, chỉ có thể tiếp tục ở lại trên thuyền.

Nhưng qua mấy ngày, thời tiết đột nhiên chuyển xấu, trời bỗng có mưa tuyết, nước sông động lại thành băng, vì thế mà chàng và Trương tiểu thư bị kẹt lại trên thuyền, mà chàng lại bị thương, đã thế còn nhiễm phong hàn, cả người nóng như bị đốt, mắt thấy hơi thở chàng yếu ớt, tiểu thư Trương gia kia vì muốn cứu chàng, không để ý nam nữ thụ thụ bất thân, lấy thân thể sưởi ấm cho chàng, họ bị nhốt trên thuyền mấy ngày liên tục, mà chàng vì bị nhiễm phong hàn, trong lúc thần trí không tỉnh táo đã lấy mất sự trong sạch của tiểu thư Trương gia.

Nghe đến đó, Diệp Vân Sơ mới hiểu được vì sao chàng lại thành thân với tiểu thư Trương gia, nhưng sau khi biết rõ mọi chuyện, lòng nàng lại chua xót đau khổ, tuy rằng giờ chàng ruồng bỏ tình cảm giữa nàng và chàng, nhưng chàng không sai, Trương tiểu thư cứu chàng, lại đem sự trong sạch trao cho chàng, sao chàng có thể phụ lòng tiểu thư Trương gia?

Có điều nhân tình nhân nghĩa của chàng lại phản bội lời thề ước kiếp này với nàng, cho dù trong lòng biết chàng có nỗi khổ, nhưng nàng không cách nào tha thứ được.

“Vân nhi, xin lỗi, người ta yêu là nàng, từ trước tới nay chưa từng thay đổi, nhưng giờ ta không thể bỏ nàng ấy được, cũng do ta đã hủy sự trong sạch của nàng ấy, ta phải nàng ấy một danh phận, ta đã nói rõ với nàng ấy, ngày mai chúng ta quay về kinh, nàng quay về kinh cùng ta, có được không?”

Quay về kinh cùng chàng? Đi cùng với tiểu thư Trương gia sao? Nàng nở nụ cười, nhưng lòng lại có bi ai không nói nên lời, nàng muốn một tình yêu duy nhất, muốn hạnh phúc duy nhất, nhưng không ngờ hạnh phúc mà nàng vẫn hy vọng lại xa vời đến thế, khi chạm tay vào lại trở nên tầm thường, nhìn nữ nhân khác thân thiết gọi phu quân nàng, cùng chung một chồng, sao nàng chịu đựng được? Không, nàng không thể chịu đựng được. Vì nàng yêu chàng, yêu sâu đậm, yêu tới mức khắc cốt ghi tâm, vì yêu nên không thể chung chồng với nữ nhân khác được.

Nếu là Hạ Vệ Thần, cho dù thê thiếp của hắn có đông tới mức nào nàng cũng có thể đối mặt một cách lạnh nhạt, nhưng chàng không phải là Hạ Vệ Thần, chàng là người nàng yêu, nên nàng không thể làm được, tình yêu dè dặt tầm thường, thà nàng làm ngọc nát còn hơn!

Nàng không bằng lòng với chàng, cho dù khắc đó lòng nàng đau như cắt, không muốn, nhưng nàng vẫn lãnh đạm nói ra lời nói lạnh lùng vô tình với chàng:

“Đông Phương công tử, ta nghĩ công tử hiểu lầm rồi, hiện giờ công tử đã thành thân với Trương tiểu thư, vậy nên từ giờ về sau công tử nên đối xử tốt với nàng ấy! Vân Sơ với công tử là có duyên mà không có phận, huống hồ giờ Vân Sơ đang mang trong mình cốt nhục của điện hạ, điện hạ là chốn đi về của Vân Sơ trong cuộc đời này, giờ Vân Sơ rất hạnh phúc, chuyện quá khứ, mong rằng Đông Phương công tử không cần nhắc lại.”

Lần nói chuyện này nàng vô cùng bình tĩnh, thậm chí có thể nói là lạnh lùng, nàng nhìn chàng thản nhiên, nhìn đôi mắt chàng dần dần trở nên tuyệt vọng, mà lòng nàng cũng chảy máu. Nước mắt bị thương ướt đầm hai tròng mắt, nhưng nàng vẫn nghe thấy lời nói tuyệt vọng.

“Không phải như vậy, Vân nhi, nàng nói cho ta biết, giờ nàng muốn làm ta bực bội nên mới nói vậy, có đúng không? Nói cho ta biết...”

Nàng không trả lời chàng, đau đớn và không đành lòng như thủy triều ập tới khiến nàng gần như không thể ngụy trang được nữa, nhưng đúng lúc này lại truyền đến một giọng nói trầm trầm, “Sơ nhi không lừa người, tất cả những điều mà nàng nói đều là sự thật!”

Hạ Vệ Thần vẫn còn bị kinh động, cửa phòng bị đẩy ra, dáng người cao lớn của hắn chậm rãi đi từ bên ngoài vào trong, giống như tuyên cáo quyền có được nàng của mình, hắn đi thẳng tới bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong lòng, thậm chí trên gương mặt tuấn mỹ còn có chút ý cười hạnh phúc.

Đông Phương Ngưng mắt mát, chột vạt rời đi, nhìn bóng lưng chàng biến mất trong bóng đêm, nước mắt nàng rơi như mưa, trong lúc đau đớn tê tâm liệt phế, nàng nghe thấy giọng nói trầm trầm của Hạ Vệ Thần, “Sơ nhi, ta sẽ ở bên cạnh nàng, bất kể những lời nàng vừa nói có thật hay không, nhưng nàng hãy nhớ kỹ, trọn đời trọn kiếp, nàng, Diệp Vân Sơ, chỉ có thể là nữ nhân của Hạ Vệ Thần, ta đã vượt mất nàng một lần, ta sẽ không để bản thân có lần thứ hai, cuộc đời này, chỉ cần Hạ Vệ Thần ta còn sống một ngày, ta tuyệt đối không buông tay nàng ra...”

Lời nói này của Hạ Vệ Thần vô cùng chuyên chế ngang ngược, nhưng từng tiếng bị gằn lại ẩy lại len lỏi vào lòng nàng, khiến nàng cảm thấy rung động trước nay chưa từng có.

143. Chương 143: Từ Bỏ Những Thứ Yêu Thích (2)

Hạ Vệ Thần vẫn lạnh lùng ngang ngược, không ai bì nổi, vô cùng kiêu ngạo, nhưng mấy ngày nay hắn tìm mọi cách che chở cho nàng, làm mọi chuyện để nàng tha thứ khiến nàng gần như đã quên mất bản tính của hắn.

Hạ Vệ Thần kiêu ngạo, độc tài ngang ngược, nhưng vì hắn là kẻ ngạo mạn tự phụ nên nhường nhịn nàng mọi chuyện, hoặc người mà yêu thật sự là nàng, nên hắn mới che chở cho nàng, khoan dung với nàng như vậy.

Có lẽ khi con người ta yếu ớt, lúc yếu đuối nhất nghe thấy những lời ngang ngược chuyên chế như vậy, trong một khắc như xuất hiện kỳ tích, đau đớn từ sâu trong tim bỗng dịu đi rất nhiều. Nàng bỗng phát hiện, cái ôm của Hạ Vệ Thần lại có thể khiến nàng cảm thấy an tâm, ấm áp như thế...

Có lẽ, vì đứa con trong bụng, nàng nên học cách chấp nhận hắn, kiếp này, nàng đã không có được niềm hạnh phúc xa vời mà nàng hy vọng, nhưng, có một đứa con, cho đứa con một gia đình, có thể nàng cũng sẽ cảm thấy yên bình, yên ổn.

Xe ngựa chạy nhanh bỏ lại Thanh trấn phía sau, Diệp Vân Sơ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ xa xa là dãy núi cao, còn có tuyết rơi đầy trời, bông tuyết tung bay theo gió, nàng như thấy được hình ảnh quen thuộc, tuần dung vĩnh viễn mỉm cười nhẹ, gương mặt kia, nàng giấu ở nơi sâu nhất dưới đáy lòng, giấu ở ký ức tươi đẹp nhất.

Đông Phương Ngưng, người nàng từng yêu thương nhất, vào thời khắc này đã ra khỏi sinh mệnh nàng, biến mất trong đường đời mờ mịt của nàng.

Nàng từng nghĩ, nếu không có Đông Phương Ngưng, nàng chẳng có gì cả, mất đi mục đích sống, nhưng khi chàng thật sự phải rời khỏi nàng, lúc đó bỗng nàng phát hiện ra, nàng cũng không yếu ớt tới mức như mình tưởng tượng, ít nhất giờ nàng có thể bình tĩnh, có thể kiên cường sống tiếp.

Có thể nàng thật sự quên đi sự dịu dàng của chàng, quên đi tình yêu khắc cốt ghi tâm, một lần nữa trở thành người kiên cường như lúc ban đầu, Diệp Vân Sơ, vì nàng phải sống, vì hy vọng yên ổn xa vời kia.

Tim vẫn đau, nhưng lại muốn xua tan, có những thứ không thể ép buộc, nàng không thể tha thứ cho Đông Phương Ngưng, không thể chấp nhận sự tồn tại của Trương tiểu thư, yêu, đôi khi cũng không phải là nhất định sẽ có được. Nàng và Đông Phương Ngưng, có duyên không phận, nghiệt duyên giữa nàng và Hạ Vệ Thần, chắc kiếp này đã định trước rằng nàng phải vướng vào nam nhân lạnh lùng mà kiêu ngạo cả đời rồi.

Hạ Vệ Thần đánh xe ngựa, gương mặt tuấn mỹ mỉm cười, khi Diệp Vân Sơ xốc màn xe lên, hắn đã phát hiện ra, hắn cũng biết, ánh mắt nàng vẫn dừng ở phía sau hắn, bị nàng nhìn như vậy, cho dù chỉ là một ánh mắt đơn giản đã làm hắn mừng

thầm không thôi.

Nhớ lại đêm qua, lòng hẫng như có mặt đường, lúc đầu Diệp Vân Sơ cự tuyệt mãnh liệt, đến cuối cùng, thói quen lãnh đạm đã dần dần chuyển biến, hẫng cảm thấy mình có hy vọng. Đêm hôm qua, chính tai hẫng nghe nàng nói trước mặt Đông Phương Ngưng, thừa nhận phụ thân đưa con trong bụng nàng là của hẫng.

Nhớ tới đó, tim Hạ Vệ Thần giống như chú chim non đang nhảy nhót, cả quãng đường đi, hẫng và Diệp Vân Sơ đều sắm vai phu thê, nhưng đêm qua, cuối cùng hẫng cũng biết mình có thể trở thành phu quân thật sự của nàng, có thể ôm nàng đi vào giấc ngủ.

Trong lòng hẫng biết rõ những lời này không phải thật lòng nàng, hơn nữa, đêm qua sở dĩ hẫng có thể ở lại cũng vì sau khi nàng khóc đã vô cùng mệt mỏi, ngủ rất say, nên không kịp đuổi hẫng ra khỏi phòng, cho hẫng được lợi, nhưng dù như thế, tim hẫng cũng không giấu được sự vui mừng.

Huống hồ sáng hôm nay, khi hẫng đánh thức nàng, nàng cũng không nổi giận như xưa nữa, ngược lại hai má hơi đỏ lên, chấp nhận hành vi của hẫng, như vậy có phải biểu lộ rằng lòng nàng đã dần dần tiếp nhận hẫng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạ Vệ Thần vì ý nghĩ này mà vui sướng vô cùng, ở sâu trong tim bỗng thấy lo lắng, hẫng bỗng nhớ tới cái ngày mà Diệp Vân Sơ nói, sau khi hẫng cho nàng hưu thư, lần đầu tiên nàng nhắc đến Diệp Vân Tuyết trước mặt hẫng, hẫng không quên ở kinh đô, trong điện phủ còn có một vị “chính phi” hẫng hao hết tâm tư để lấy về, Diệp Vân Tuyết.

Lúc trước vì hẫng chẳng hay biết gì, cho rằng Diệp Vân Tuyết mới là người mà hẫng tìm kiếm, nay nhớ lại, hành động lúc trước của hẫng cũng thật buồn cười, Diệp Vân Sơ không nói sai, quả thật lúc trước hẫng đúng là bị mù, mù tâm, tim của hẫng sớm đã rung động vì Sơ nhi, đối với nhất cử nhất động của nàng đều quan sát kỹ, thậm chí còn ghen tuông, nhưng hẫng lại không hiểu rõ lòng mình, bị Diệp Vân Tuyết mê hoặc, làm tổn thương người mình yêu, thiếu chút nữa thì đánh mất nàng.

Nhớ tới mọi cử chỉ hành vi của Diệp Vân Tuyết, Hạ Vệ Thần không khỏi hơi nhú mào, có lẽ, hẫng nên vì Sơ nhi mà làm chút chuyện.

Nước sâu ba ngàn, chỉ mức một muối. Từng có thời khi nghe những lời này, hẫng liền cười nhạt, nhưng lúc này đây, tim hẫng đã có giới hạn, cuộc đời này, hẫng chỉ cần có Sơ nhi là đủ rồi, những nữ tử khác, chỉ quấy rầy sự yên bình của hẫng và Sơ nhi mà thôi.

Lúc trước, hẫng vì muốn lấy được Diệp Vân Tuyết nên liên minh với An Khánh, nay tất cả hiểu lầm đều đã rõ ràng, mà An Khánh lại lòng muông dạ thú như thế, Diệp An Nhiên kia luôn tơ tưởng nhưng nhớ Sơ nhi, sao hẫng có thể để hẫng ta làm cản như thế?

Nhớ tới Hạ Vệ Lam, nhớ lại lời trong lúc nguy cấp mà thị vệ kia nói với hẫng, diện mạo tuấn mỹ của Hạ Vệ Thần trong nháy mắt trầm xuống, lúc trước hẫng chỉ nghĩ Diệp An Nhiên là vì sợ Đông Ly nên mới không tiếc đưa Diệp Vân Tuyết tới hòa thân, cầu xin Đông Ly xuất binh tương trợ bình định nội loạn, nhưng giờ hẫng đã hiểu ra, tất cả, đều là âm mưu của Diệp An Nhiên.

Nội loạn An Khánh, trở mặt với Bắc quốc, mượn binh Đông Ly, tất cả đều là âm mưu, là âm mưu lúc ban đầu của Diệp An Nhiên, lợi dụng lúc Đông Ly nguy cấp ột kích trăm trọng. Dã tâm của Diệp An Nhiên quả nhiên đã thực hiện được, năm mươi vạn đại quân đối phó với quân An Khánh và Bắc quốc, nay đã không còn một ai, mà cuộc chiến tranh này cũng làm Đông Ly bị thương trầm trọng cho dù Phụ hoàng có thể đưa quân tiếp ứng tới thì cũng đã muộn.

Nghĩ đến các tướng sĩ Đông Ly chết thảm trong chiến tranh, hai tay Hạ Vệ Thần theo bản năng nắm chặt lại, trên tay nổi rõ gân xanh. Diệp An Nhiên, mối thù, sự nhục nhã này, Hạ Vệ Thần hẫng tất sẽ báo! Không ai có thể coi rẻ sự kiêu ngạo của hẫng, càng không ai có thể tính toán hẫng được.

Nhìn phía trước là tuyết mờ mịt, Hạ Vệ Thần khép hờ đôi mắt, lần này quay về kinh thành là vạn bất đắc dĩ, vì hẫng không thể đưa theo Diệp Vân Sơ ra chiến trường, nhưng trong cuộc sống tương lai không xa, đối diện với việc An Khánh và Bắc quốc khai chiến, Đông Ly tuyệt đối không thể ngồi yên.

144. Chương 144: Bất An (1)

Tại điện phủ. Diệp Vân Tuyết ngồi ở trên giường, hai mắt sớm đã khóc tới mức sưng đỏ từ lâu. Nàng ta oán hận, oán hận bản thân mệnh khổ, càng hận Thất ca không để ý tới an nguy và hạnh phúc của muội muội là nàng ta, trở mặt với Đông Ly, khơi mào chiến tranh.

Từ hơn một tháng trước nàng ta biết tin, rằng An Khánh xảy ra biến cố, Thất ca đột nhiên đổi ý, nội ứng ngoại hợp với Bắc quốc, đẩy năm mươi vạn đại quân Đông Ly vào đường cùng, Hoàng đế Đông Ly đã cấp bách phái quân đi cứu viện.

Vốn trong lòng nàng ta vẫn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng Hạ Vệ Thần có thể bình an vô sự, vậy nàng ta vẫn có thể có được hạnh phúc mà mình muốn, nhưng trước đó vài ngày, nàng ta nhận được tin tức gần như khiến bản thân sụp đổ. Tin tức chiến sự từ tiền phương cho biết, khi quân cứu viện Đông Ly tới nơi, liên quân An Khánh và Bắc quốc đã đánh vào trong đất Đông Ly, năm mươi vạn đại quân do Hạ Vệ Thần dẫn dắt lúc trước đã bị đánh tan, thậm chí chẳng còn lại người nào, bao gồm cả Hạ Vệ Thần.

Tuy rằng tiền phương cũng không truyền tin rằng Hạ Vệ Thần gặp nạn, nhưng Hạ Vệ Thần mất tích, sao nàng ta lại không vội cho được? Vất vả lắm nàng ta mới trù tính xếp đặt để Hạ Vệ Thần bỏ Diệp Vân Sơ, vất vả lắm mới ngồi trên vị trí “chính phi” này, nhưng từ sau khi thành thân, vì Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Thần không kịp cùng nàng ta viên phòng đã rời đi, giờ nàng ta lại mất tin tức về hắn.

Vì giấu diếm sự thật, tiếp tục được Hạ Vệ Thần yêu mến và che chở, thậm chí nàng ta không tiếc tự phá bỏ trình tiết của mình, nhưng giờ Hạ Vệ Thần lại mất tích, mất đi Hạ Vệ Thần, nàng ta liền mất nơi sống yên ổn ở Đông Ly, vậy sao nàng ta cam tâm cho được?

Nhớ tới mấy ngày gần đây đám người dưới trong điện phủ luôn nhìn nàng ta bằng ánh mắt khinh thường, nàng ta nhất quyết không nhẫn nhịn chịu đau khổ, vì Thất ca lật lọng, khiến công chúa An Khánh là nàng ta bị người trong điện phủ này căm hận, Hạ Vệ Thần lại không ở đây, ngay một người để kể khổ nàng ta cũng không có. Nàng ta là một kẻ luôn luôn kiêu ngạo, chỉ tay năm ngón, lúc này lại không thể không tự khiến bản thân mình âm ức, nhận hết khinh bỉ của đám tôi tớ, vậy có thể biết nàng ta phải chịu khổ thế nào! (Oe, nghe xong thấy phát ốm!!!)

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Vân Tuyết lại không tìm được mà rơi lệ, hơn một tháng qua, nàng ra không ăn không uống được, người đã tiêu tụy đi không ít, dung nhan vốn xinh đẹp giờ trở nên tái nhợt không còn chút máu, giờ nàng ta vì sợ nghe thấy những lời nói châm chọc mỉa mai của những thiếp thị khác và đám người dưới nên gần như cả ngày không dám ra khỏi cửa, cả ngày nhốt mình trong phòng, lấy nước mắt rửa mặt, đồ ăn thức uống, đồ dùng hàng ngày cũng là do tỷ nữ hồi môn Hồng nhi của nàng ta đưa tới.

Ngoài cửa phòng bỗng truyền tới những tiếng bước chân dồn dập, vẻ mặt Hồng nhi vui mừng vội vàng chạy vào phòng, nói không ra hơi:

- Công chúa, điện hạ về rồi...

- Cái gì?

Khi Diệp Vân Tuyết nghe rõ lời Hồng nhi nói, ưu sầu trên mặt như được xóa tan, thay bằng vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, Hạ Vệ Thần không chết, hắn đã về!

Cuối cùng nàng ta có thể khôi phục lại sự sủng ái, che chở, thương tiếc khi xưa, cuối cùng nàng ta cũng không phải chịu cảnh thiếp thị chen ép nữa!

Có Hạ Vệ Thần che chở và sủng ái, nàng ta có thể thực hiện những chuyện mà mình muốn trước kia, nàng ta phải đuổi tất cả thiếp thị ra khỏi phủ, nàng ta phải khiến đám người dưới nhìn sắc mặt nàng ta, sống không bằng chết!

Diệp Vân Tuyết vui vẻ ra mặt, nàng vội vàng đứng lên định chạy ra cửa, nàng ta muốn đi gặp Hạ Vệ Thần, muốn nói cho hắn những âm ức mà nàng ta phải chịu bao ngày qua, nàng muốn nói cho hắn biết, nàng ta nhớ hắn ra sao, nàng ta cần hắn an ủi, che chở...

Nhưng bước chân dồn dập bỗng khựng lại, Diệp Vân Tuyết như nhớ ra cái gì, vội quay trở về, ngồi xuống trước bàn trang điểm, nói với Hồng nhi:

- Mau, mau trang điểm cho ta, ta muốn đi gặp điện hạ...

- Vâng, công chúa.

Diệp Vân Tuyết thúc giục, Hồng nhi chỉ cười, động tác nhanh nhẹn chải tóc cho Diệp Vân Tuyết, điện hạ đã quay về, cuối cùng công chúa cũng có thể xuất đầu lộ diện.

Tuy rằng tính tình Diệp Vân Tuyết rất điêu ngoa ngang ngược, nhưng, hơn nữa trừng phạt những tội phạm sai lầm bằng thủ đoạn độc ác, nàng ấy cũng phải chịu không ít, nhưng dù sao nàng ấy cũng là tỷ nữ hồi môn của Diệp Vân Tuyết, nàng ấy cũng là người An Khánh, nên mấy ngày này Diệp Vân Tuyết bị người trong điện phủ xa lánh, nàng ấy là phận nô tài cũng chẳng khá hơn, ngày thường đều phải chịu bức tức của những người khác trút lên đầu.

Giờ thì cuối cùng điện hạ cũng đã trở về, với sự sủng ái của điện hạ dành cho công chúa, điện hạ tuyệt đối không để công chúa phải chịu ảm ức, mà một khi công chúa được sủng ái, nô tỳ là nàng cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Mặc dù trong lòng Hồng nhi đang suy nghĩ nhưng động tác trên tay cũng vô cùng nhanh nhẹn, trang điểm cho Diệp Vân Tuyết rất nhanh, mà Diệp Vân Tuyết đã nóng lòng như lửa đốt, sau khi trang điểm xong, một khắc nàng ta cũng không thể đợi, giống như chim non chạy như bay ra ngoài.

Từ phía trước truyền đến những tiếng nói chuyện, một bóng người chậm rãi đi về phía này, giọng nói kia, đáng người kia rất quen thuộc. Trong lòng Diệp Vân Tuyết vui vẻ, bước chân lại nhanh hơn chạy về phía người ấy, nhưng sau khi nàng ta chạy được vài bước, bước chân lại dừng lại, cả người trong nháy mắt trở nên cứng đờ, đứng nguyên tại chỗ.

Nàng ta không thể tin được mà nhìn bóng người mảnh khảnh bên cạnh Hạ Vệ Thần, nàng không dám tin cái mà mình nhìn thấy là sự thật. Diệp Vân Sơ, người đi bên cạnh Hạ Vệ Thần dĩ nhiên là Diệp Vân Sơ!

Diệp Vân Sơ không phải là đã bị Hạ Vệ Thần bỏ sao? Hạ Vệ Thần đưa cho Diệp Vân Sơ huy thư, là nàng ta tận mắt nhìn thấy, ả đã bị Hạ Vệ Thần bỏ, sao giờ lại ở trong điện phủ này? Lại còn đi bên cạnh Hạ Vệ Thần nữa?

Diệp Vân Tuyết ghen ghét đổ kị, trong lòng bỗng có bất an, cảm giác ấy khiến lòng nàng ta trĩu nặng, bỗng nàng ta hoảng hốt lo sợ, vì nàng ta thấy được nụ cười yêu chiều quen thuộc trên gương mặt Hạ Vệ Thần, có điều giờ phút này người mà hân hoan cười cũng không phải là nàng ta, mà là Diệp Vân Sơ, ả đàn bà mà nàng ta hận tới thấu xương!

Hạ Vệ Thần không phải vô cùng căm hận Diệp Vân Sơ sao? Tại sao? Tại sao lúc này lại dịu dàng với ả ta như thế? Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra điều gì? Cuối cùng hắn đã phát hiện ra rằng Diệp Vân Sơ mới là người ở sau núi chùa An Quốc khi trước hay sao?

Không, không phải, sẽ không, nhất định sẽ không. Diệp Vân Sơ hận kẻ đã hủy hoại sự trong sạch của ả, sao ả có thể nói chuyện này ra? ả sẽ không nói, chỉ cần ả không nói, Hạ Vệ Thần cũng sẽ không biết.

Diệp Vân Tuyết cảm thấy trong lòng không yên, nàng ta không thể tự thuyết phục chính mình, nếu không phải Hạ Vệ Thần đã biết sự thật, sao hắn có thể dịu dàng với Diệp Vân Sơ như thế? Có lẽ nào, hắn không biết sự thật, nhưng lại phát hiện mình đã yêu Diệp Vân Sơ? Không, nếu là như thế, nàng ta tuyệt đối không cho phép, Diệp Vân Tuyết đã muốn thứ gì đó, không bao giờ không chiếm được, nàng ta tuyệt đối không tặng Hạ Vệ Thần cho Diệp Vân Sơ, tuyệt đối không!

Nghĩ đến đây, Diệp Vân Tuyết hít một hơi thật sâu, đè nén vẻ mặt vì ghen ghét mà nhăn nhó xuống, thay bằng nét mặt vô tội, đau buồn đáng thương, sau đó bước nhanh về phía Hạ Vệ Thần.

145. Chương 145: Bất An (2)

Từ sau khi Hạ Vệ Thần trở lại điện phủ vẫn cẩn thận quan sát vẻ mặt của Diệp Vân Sơ, giống như muốn nhìn ra thứ gì đó trên mặt nàng. Chỉ tiếc, vẻ mặt Diệp Vân Sơ vẫn lạnh lùng, trên mặt từ đầu tới cuối chẳng có biểu cảm gì, giống như tất cả mọi việc đều không liên quan đến mình.

Thấy Diệp Vân Sơ bình tĩnh như thế, trong lòng Hạ Vệ Thần mới thở phào một hơi, nhưng sau đó lại càng bất an, vừa cảm thấy phức tạp và áy náy. Dù sao sau khi hắn với nàng thành thân, điện phủ này đối với Diệp Vân Sơ mà nói chẳng để lại ký ức gì tốt đẹp cả, chỉ có sự ác độc và tra tấn của hắn, về tới đây, hắn rất sợ sẽ khiến Diệp Vân Sơ nhớ lại những việc khó chịu, nhưng giờ hắn không thể không đưa nàng về điện phủ, vì hắn không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng.

- Sơ nhi, mệt sao?

Hạ Vệ Thần đau lòng nhìn Diệp Vân Sơ, thuận tay vén những sợi tóc vương tán loạn, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, Hạ Vệ Thần cũng thương tiếc không thôi, từ Thanh trấn về kinh đô, đường xá tuy không tính là rất xa nhưng cũng không ngắn, trên đường đi hắn sợ xảy ra chuyện gì bất trắc nên gần như đánh xe ngựa chạy thẳng một mạch, không dừng lại mà về thẳng kinh thành.

Đi một quãng đường như thế, khi trở lại điện phủ, đến hắn còn thấy mỗi mệt, huống hồ Diệp Vân Sơ còn đang mang thai. Nhưng, tuy rằng dọc đường đi Diệp Vân Sơ không cự tuyệt sự quan tâm của hắn, nhưng lại chẳng nói nửa câu với hắn, nữ nhân này quả thật là mạnh mẽ tới đáng sợ.

Diệp Vân Sơ có vẻ hơi mất tự nhiên, quay mặt đi tránh Hạ Vệ Thần, mặc dù ở chung với Hạ Vệ Thần mấy ngày, thật ra nàng cũng đã quen với sự đụng chạm của hắn, nhưng giờ trở về điện phủ, nhớ lại mọi chuyện, lòng nàng vẫn không thể thay đổi được, ở nơi này, nàng từng trải qua ác mộng, cũng ở nơi này, nàng từng có những tháng ngày hạnh phúc nhất, đây là nơi mà nàng và Đông Phương Ngưng gặp lại nhau. Chỉ tiếc, từng ký ức tốt đẹp này, giờ nhớ lại, thì đã thay đổi, thứ còn lại chỉ là sự chua chát.

Nàng vốn được Hoàng thượng tự mình ban hôn, là thê tử của Đông Phương Ngưng, nhưng giờ nàng lại mất hết tất cả, đáng cười nhất là đến cuối, nàng vẫn trở về cái nơi mà nàng vốn biết bao tâm tư mới có thể trốn thoát, trở lại bên cạnh nam tử đã bỏ nàng, ngang ngược không chịu buông tha cho nàng.

Nhìn cảnh sắc quen thuộc trước mắt, trong lòng Diệp Vân Sơ là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ở... điện phủ này, từng xảy ra rất nhiều chuyện, thăm lại chốn xưa, nàng lại có cảm giác bản thân sống lại, không rõ là vui hay buồn. Ánh mắt lướt qua lơ đãng, trong lúc vô tình, Diệp Vân Sơ thấy một bóng dáng quen thuộc, thấy người kia, khóe môi nàng nhếch lên, lộ ra ý cười châm chọc, người nên đến đã đến, Diệp Vân Tuyết, đúng là người không nhìn nổi hay sao?

Nghĩ vậy, vẻ mặt Diệp Vân Sơ bất động, lui về phía sau từng bước, khẽ nói với Hạ Vệ Thần:

- Nhị điện hạ, người mà người nên an ủi cũng không phải là Vân Sơ, ý tốt của người Vân Sơ xin nhận, Vân Sơ bơ vơ không nơi nương tựa, may mà có Nhị điện hạ tốt bụng thu nhận, nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, Nhị điện hạ vẫn nên giữ khoảng cách với Vân Sơ, tránh việc để người khác hiểu lầm, vậy là không tốt.

Giọng nói Diệp Vân Sơ lạnh nhạt nhưng lại tồn tại mĩa mai không nói nên lời, Hạ Vệ Thần nghe xong không khỏi hơi nhíu mày, tất nhiên là hắn có thể nghe ra được sự bất ổn trong lời nói của Diệp Vân Sơ, nhưng hắn không vui khi Diệp Vân Sơ phủi sạch mọi quan hệ với hắn. Trong lúc gặp nạn, tuy rằng hắn và Diệp Vân Sơ bắt đầu dĩ lắm mới giả trang làm phu thê, nhưng lòng hắn luôn coi Diệp Vân Sơ là

nương tử của mình, từ đầu tới cuối đều coi như vậy, coi nàng là người phụ nữ của mình. Có lẽ là theo thói quen thường ngày diễn trò với nàng, giờ nghe lời nói lãnh đạm của nàng lại khiến lòng hắn cực kỳ không thoải mái.

- Sơ nhi, nàng...

Lời Hạ Vệ Thần còn chưa dứt đã thấy một bóng người mảnh khảnh chạy rất nhanh đến đây, nhào vào trong ngực hắn, hai tay ôm chặt lấy hắn, bên tai truyền đến giọng nói làm nũng đến phát chán của Diệp Vân Tuyết:

- Thần, cuối cùng thì chàng cũng đã trở về, chàng có biết thiếp lo lắng cho chàng thế nào không, lúc nào ta cũng nghĩ đến chàng...

Lời còn chưa dứt, Diệp Vân Tuyết đã khóc không thành tiếng, như hoa lê đọng nước mưa, tiêu tụy, đầm đìa đáng yêu, khiến người ta không kìm được mà tan nát cõi lòng.

- Nàng...

Thân hình cao lớn của Hạ Vệ Thần cứng đờ lại, theo tiềm thức nhìn về phía Diệp Vân Sơ, nhưng đáp lại lại là ánh mắt đầy trào phúng của nàng, hần nhủu mày, vẻ mặt bất động đẩy Diệp Vân Tuyết ra, nói:

- Nàng không ở trong phòng mà chạy ra đây làm gì?

Lời nói lạnh băng của Hạ Vệ Thần như một chậu nước lạnh tạt thẳng vào người Diệp Vân Tuyết, trong nháy mắt đông cứng lại, bất an trong lòng nàng ta liền biến thành hoảng hốt lo sợ, nàng ta vốn đang khóc thút thút giờ này biến thành vẻ mặt khó coi không chịu được, thậm chí thiếu chút nữa thì quên diễn trò, qua một lúc lâu, nàng ta mới cười miễn cưỡng, vẫn điềm đạm đáng yêu, dịu dàng nói:

- Thần, thiếp rất lo lắng cho chàng, nghe nói chàng hồi phủ, nhất thời nóng vội mới...

Nói tới đây, Diệp Vân Tuyết giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì, sợ hãi gục đầu xuống, có điều lúc cúi xuống, thần sắc điềm đạm đáng yêu trong mắt dĩ nhiên không còn nữa, thay thế bằng sự đố kỵ ghen ghét nồng đậm.

- Được rồi, nàng về phòng trước đi!

Hạ Vệ Thần không kiên nhẫn, đã biết hết sự thật, hắn đã mất hết kiên nhẫn với Diệp Vân Tuyết, hắn vốn là kẻ yêu hận rõ ràng, huống hồ lúc trước Diệp Vân Tuyết vì tranh thủ tình cảm mà bức ép Diệp Vân Sơ rời đi, nàng ta từng mê hoặc, dối gạt hắn nhiều lần, khiến hắn hiểu lầm, tin nàng ta mới là người lúc trước ở sau núi chùa An Quốc, thiếu chút nữa thì đánh mất Sơ nhi. Nhớ lại từng hành động của Diệp Vân Tuyết, lòng hắn không nhịn được mà căm ghét.

- Thần...

Diệp Vân Tuyết dăm lệ nhìn Hạ Vệ Thần, nàng ta vất vả lắm mới đợi được hắn trở về, sao nàng ta cam tâm rời đi như thế? Không, nàng ta tuyệt đối không chấp tay dâng nam nhân này cho Diệp Vân Sơ, tuyệt đối không! Nghĩ vậy, Diệp Vân Tuyết kìm chế hận ý và không cam lòng, ánh mắt xoay chuyển, bỗng nhiên dừng trên người Diệp Vân Sơ đang đứng một bên, giọng điệu giống như cực kỳ kinh ngạc và vui mừng, nói:

- Vân Sơ? Sao tỷ lại tới đây? Muội rất nhớ tỷ...

(Oe tiếp!!!)

Nói xong định nhào về phía Diệp Vân Sơ, có điều nàng ta vừa cử động, tay lại bị bóp chặt tới mức tê dại.

- Người muốn làm gì?

Giọng nói Hạ Vệ Thần lạnh lẽo u ám, lạnh giọng quát to. Vì lúc trước xảy ra quá nhiều chuyện, thai nhi trong bụng Diệp Vân Sơ cũng không ổn định, hắn tuyệt đối không thể để Diệp Vân Sơ và đứa con của hắn xảy ra biến cố gì, cũng tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào tổn thương nàng dù chỉ là một sợi tóc.

- Thiếp, Thần, thiếp, thiếp không phải...

Bị Hạ Vệ Thần lớn tiếng quát, trong lòng Diệp Vân Sơ nhất thời hoảng sợ, trong nháy mắt, sắc mặt trở nên sợ hãi tới tái nhợt. Đúng là nàng ta định cố ý đẩy ngã Diệp Vân Tuyết, nhưng thật không ngờ, nàng ta còn chưa kịp hành động, Hạ Vệ Thần đã ra tay ngăn cản.

146. Chương 146: Bất An (3)

-Hừ!

Hạ Vệ Thần hừ nhẹ một tiếng, bỗng buông tay ra, Diệp Vân Tuyết lão đảo một cái, ngã ngồi xuống đất, nàng ta hoảng sợ nhìn Hạ Vệ Thần, khẽ giọng khóc, vẻ mặt lúc đó cực kỳ tủi thân, nhưng trong lòng sớm đã bùng lên ngọn lửa đố kỵ hừng hực.

-Thần, rốt cuộc thiếp đã làm sai chuyện gì? Sao chàng có thể đối xử với thiếp như vậy..... (“Seo chềnh cóa thả đoái xỉ với thếp như vậy”....., ọe.....)

Diệp Vân Tuyết âm ỨC lên án, bỗng quay đầu về phía Diệp Vân Sơ, khóc nói:

-Vân Sơ, muội đối với tỷ thật sự không có ác ý, tuy rằng, tuy rằng muội từng làm một số ít chuyện có lỗi với tỷ, nhưng, nhưng giờ muội thật sự hối hận, muội hối hận vì lúc trước không nên đối xử với tỷ như vậy, xin tỷ, xin tỷ đừng trả thù muội, muội không thể mất đi Thần, muội cầu xin tỷ, cầu xin tỷ nói sự thật ra.....

Sự thật? Nghe Diệp Vân Tuyết nói xong, Diệp Vân Sơ nao nao, đã vậy tiện đà làm sáng tỏ mọi chuyện, nàng liếc mắt nhìn Hạ Vệ Thần một cái, Hạ Vệ Thần bị Diệp Vân Sơ nhìn tới mức gương mặt tuấn tú đỏ lên, mắt tự nhiên g

Diệp Vân Sơ cười mỉa, chuyển ánh mắt dừng trên người Diệp Vân Tuyết một lần nữa, cười lạnh, nói:

-Sự thật à? Không biết là công chúa Vân Tuyết muốn Vân Sơ nói ra sự thật gì? Nghĩ là vẫn có thể nói rằng đêm đó Vân Sơ và Thất ca làm chuyện trời không dung đất chẳng tha đó sao?

Nhiều ngày không gặp, tính tình Diệp Vân Tuyết vẫn đê tiện y hệt như xưa, nàng ta muốn làm gì? Định hắt nước bẩn lên người nàng sao? Chỉ tiếc nàng ta lầm rồi! Nay Diệp Vân Sơ đã mất đi tất cả, sao lại có thể để nàng ta vu cáo hãm hại được nữa? Tuy rằng nàng không biết vì sao Hạ Vệ Thần biết nàng mới là người ở chùa An Quốc lúc trước, nhưng nàng biết, Hạ Vệ Thần tất nhiên đã biết rõ nên mấy ngày nay mới tìm mọi cách che chở, bảo vệ, thậm chí liều lĩnh giữ nàng ở bên cạnh.

Nàng cũng không thích việc mình có được trái tim Hạ Vệ Thần, cũng không muốn tình yêu của hắn, nhưng đối với Diệp Vân Tuyết, kẻ đã sát hại mẫu thân và muội muội của nàng, nàng tuyệt đối không mềm mỏng nữa, lại càng không giống như xưa, cố gắng nén giận, để nàng ta áp đặt!

-Người.....

Diệp Vân Tuyết nghe Diệp Vân Sơ nói xong mặt liền biến sắc, nàng ta thật không ngờ điều mình toan tính lại bị Diệp Vân Sơ coi như không, nàng ta lặng lẽ nhìn về phía Hạ Vệ Thần, hy vọng thấy trên khuôn mặt hắn là sự phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy, lòng nàng ta lại hoàn toàn đông cứng. Mặt Hạ Vệ Thần không chút thay đổi, lúc này chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta, đôi mắt đen lợi hại giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng ta.

Đôi mắt lợi của Hạ Vệ Thần làm Diệp Vân Tuyết càng thêm bất an, nàng ta cắn cắn môi, không cam lòng và ghen ghét, vẫn nói bừa:

-Vân Sơ, ta biết ngươi đối với việc mà Thất ca làm với ngươi vẫn luôn canh cánh trong lòng, cũng biết ngươi đau khổ, nhưng, nhưng chuyện kia thật sự không liên quan gì đến ta, ta không muốn tranh cướp gì của ngươi cả, a, ta chỉ muốn yêu Thần mà thôi, ta xâu xin ngươi, ngươi đừng phá hỏng tình cảm tốt đẹp giữa ta và Thần, giờ ta đã hai bàn tay trắng, ta chỉ có Thần.....

Nói xong, Diệp Vân Tuyết khóc không thành tiếng, nước mắt như những hạt châu ngọc rơi lã chã, nước mắt chảy xuống từ khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta. Lần này khóc, thật ra không phải nàng ta diễn trò, mà là lòng nàng ta thật sự tủi thân âm ỨC, âm ỨC vì đột nhiên Hạ Vệ Thần lạnh nhạt với nàng ta.

Nghe Diệp Vân Tuyết nói xong, dung nhan tuyệt mỹ của Diệp Vân Sơ dần dần trầm xuống, nàng phẫn nộ nhìn Diệp Vân Tuyết, nàng có thể dễ dàng tha thứ cho việc Diệp Vân Tuyết nói xấu nàng, nhưng nàng không muốn đứng nhìn thanh danh Thất ca bị vấy bẩn, huống hồ Diệp Vân Tuyết bịa chuyện này ra cũng đã không để thanh danh của Thất ca ở trong lòng rồi!

-Đủ rồi! Diệp Vân Sơ, ngươi nói đủ chưa?

Diệp Vân Sơ rút cuộc cũng không thể kìm được tức giận trong lòng, lạnh giọng cắt lời nàng ta, cười lạnh, nói:

-Nhiều ngày không gặp, không thể ngờ ngươi vẫn ác độc như thế, ngươi nói xấu ta, cuối cùng là vì cái gì? Sự thật? Sự thật rốt cuộc như thế, ngươi còn hiểu rõ hơn ta nhiều!

Nói xong, Diệp Vân Sơ bỗng giật túi hương bên hông xuống, ném tới trước mặt Diệp Vân Tuyết, mỉa mai:

-Sao? Giờ ngươi còn nói là túi hương này do tự ngươi làm, là ngươi tặng cho ta sao? Thật không ngờ, công chúa Vân Tuyết ngay cả thêu một cái khăn còn không xong, giờ lại trở nên khéo tay nhanh nhẹn thế này cơ

đấy!

Túi hương lúc đầu của Diệp Vân Sơ đã bị Hạ Vệ Thần cướp mất, cũng là nàng đòi lại từ Đông Phương Ngưng vào đêm đó, lúc đó nàng không nghĩ sẽ giữ lại thứ này để vạch trần Diệp Vân Tuyết nói dối, vì túi hương này là tín vật nàng tặng cho Đông Phương Ngưng, nếu nàng đã vô duyên với Đông Phương Ngưng, vậy nó cũng mất đi ý nghĩ, nên nàng mới nói Đông Phương Ngưng trả lại ỉnh. Nàng vẫn còn nhớ rõ, lúc trước khi Đông Phương Ngưng nghe nàng đưa ra yêu cầu này, vẻ mặt chàng chấn động và đau khổ đến thế nào, nhưng lúc đó nàng đang chìm đắm trong khổ sở, muốn phải sạch tất cả với chàng nên không hề mềm lòng.

Có điều nàng thật không ngờ, túi hương được lấy lại trong lúc tức giận nhất thời này lại trở thành căn cứ chính xác để vạch trần việc Diệp Vân Sơ nói dối. Nàng căn bản không muốn vạch trần Diệp Vân Tuyết, vì chuyện kia đối với nàng mà nói là một cơn ác mộng, huống hồ Hạ Vệ Thần đã biết người lúc trước là nàng, nàng cũng không phải vì Hạ Vệ Thần mà vạch trần Diệp Vân Tuyết. Lòng nàng chỉ tức giận, phần nộ vì việc tâm tư Diệp Vân Tuyết ác độc, nàng ta từng nói xấu nàng thì thôi, đến giờ vẫn không chịu dứt hy vọng, muốn dùng lời lẽ ác độc ép nàng tới đường cùng!

-Người, người.....

Thấy túi hương này, sắc mặt Diệp Vân Tuyết thay đổi đột ngột, đúng theo như lời Diệp Vân Sơ nói, nàng ta được chiều chuộng từ nhỏ, đúng thật là nữ công không tốt, từ bé đến lớn, ngay cả tự tay khâu một cái khăn nàng ta cũng không làm, sao có thể khâu túi hương cho được? Lúc trước sở dĩ nàng ta một mực nhận túi hương này là của mình trước mặt Hạ Vệ Thần là vì sợ Hạ Vệ Thần biết được người mà hắn luôn tìm kiếm không phải là nàng ta thôi.

Nhưng giờ nàng ta không kịp sửa miệng nữa, lời nói dối đã ra khỏi miệng, sao có thể rút lại được? Huống hồ giờ còn đang đứng trước mặt Hạ Vệ Thần. Nghĩ đến đây, tuy rằng trong lòng Diệp Vân Sơ hoảng hốt lo sợ, nhưng vẫn kiên trì khóc mà nói:

-Vân Sơ, túi hương rõ ràng là do ta tự tay làm, người, sao người có thể đem túi hương ta tặng cho người lấy ra để nói xấu ta lần nữa?

-Đủ rồi! Diệp Vân Tuyết, người còn muốn lừa gạt Bản Vương đến khi nào? Căn bản người không phải là người mà Bản Vương tìm kiếm, người lúc trước ở chùa An Quốc là Sơ nhi, không phải là người! Người tìm trăm phương ngàn kế nói dối Bản Vương, tổn thương Sơ nhi, rốt cuộc tìm người đang chứa cái gì?

Sắc mặt Hạ Vệ Thần tối lại, lạnh lùng nhìn Diệp Vân Tuyết vẫn đang diễn trò, trong mắt là sự chán ghét. Hắn đang hối hận, hối hận rằng lúc trước mình không thấy rõ dụng tâm của nữ nhân này, vì sao lúc đó lại có thể bị một nữ nhân ác độc như vậy lừa dối được!

(Dốt, tên Hạ Vệ Thần này dốt, đáng lẽ phải nói như vậy mới móc mả, mới hay: “Vừa hay ‘Bẹn Vương’ vừa đánh mất túi hương mà ‘nàng’ khâu rồi, nàng khâu lại cái khác cho ‘Bẹn Vương’, được không?” Hợ, vậy nó mới thú, đúng là xứng danh Đầu Bò Vương, không ai tranh mất ngôi Vương này đâu mà sợ!!!)

147. Chương 147: Báo Thù (1).

Lời Hạ Vệ Thần vừa nói xong, sắc mặt Diệp Vân Tuyết trở nên trắng bệch, hoảng sợ vô cùng lớn dâng lên từ sâu trong tim, sợ hãi mất hết tất cả khiến nàng ta kinh sợ, theo bản năng, nàng ta bối rối, định ngăn đầu phủ nhận, nhưng đập vào mắt lại là ánh mắt chán ghét của Hạ Vệ Thần, một câu cũng không nói nên lời.

Qua nửa ngày, nàng ta cuối cùng mới tê liệt ngã sụp xuống, khóc rống thất thanh, khóc vô cùng âm ỉ tui thân, cõi lòng tan nát, nhưng rốt cuộc cũng không đổi trở về được sự thương tiếc và dịu dàng khi xưa của Hạ Vệ Thần. Nàng ta không cam lòng, thật sự không cam lòng. Từ nhỏ đến lớn, gần như lúc nào nàng ta cũng muốn đâm nát Diệp Vân Sơ dưới lòng bàn chân, vì Diệp Vân Sơ là con gái do một nô tỳ hèn kém sinh ra, đó là đồ hạ lưu, căn bản không có tư cách tranh đoạt thứ gì với nàng ta, chỉ cần Diệp Vân Tuyết muốn, nàng ta có thể đoạt thứ trong tay Diệp Vân Sơ mà không hề kiêng kỵ, nhưng giờ nàng ta có xuất thân cao

quý đến thế nào đi chăng nữa, ở trong mắt Hạ Vệ Thần còn kém hơn cả Diệp Vân Sơ là nữ nhân ti tiện này, vậy sao nàng ta cam lòng cho được?

Nhìn Diệp Vân Tuyết khóc ngã xuống đất, và đáng về phần nộ của Hạ Vệ Thần, Diệp Vân Sơ vẫn lạnh nhạt, nàng không có tâm trạng đi tội nghiệp cho Diệp Vân Tuyết, mà lòng nàng lại càng hiểu rõ, giờ Diệp Vân Tuyết tuy rằng thoát nhìn diễm đam đáng yêu thế thôi, nhưng với tính cách của nàng ta, hôm nay phải chịu ầm ức thế này, ngày sau nhất định nàng ta sẽ không từ bỏ ý đồ, có điều nàng không biết sau này nàng ta sẽ nghĩ ra thủ đoạn ác độc nào để hãm hại nàng mà thôi.

Nhưng chuyện đó nàng không thêm để ý, giờ Diệp Vân Tuyết đã mất đi sự sủng ái của Hạ Vệ Thần, càng không có Hoàng đế An Khánh và Dương quý phi làm chỗ dựa, dù nàng ta có muốn hại nàng cũng không dễ thực hiện được.

Đi đường mấy ngày liên tục, giờ này Diệp Vân Sơ đã mệt tới mức không chịu nổi, nàng vô tâm nhìn hành động vụng về của Diệp Vân Tuyết, về mặt lạnh lùng xoay người rời đi.

Mà Hạ Vệ Thần thấy Diệp Vân Sơ rời đi, cũng chỉ dùng ánh mắt cảnh cáo liếc mắt nhìn Diệp Vân Tuyết một cái, bước nhanh đuổi theo. Lần này hắn trở về vốn đã nghĩ sẽ giải tán tất cả cơ thiếp trong phủ, đối với Diệp Vân Tuyết, hắn đã không để ý tới nhiều. Trên một phương diện nào đó mà nói, Hạ Vệ Thần đúng thật là một kẻ si tình, vì hắn đối với người mình yêu có thể dễ dàng tha thứ tất cả, nhưng hắn cũng lạnh lùng cay nghiệt, vô tình đến vậy.

Khi hắn cho rằng Diệp Vân Tuyết mới là người mình yêu, hắn vì Diệp Vân Tuyết mà có thể liều lĩnh, thậm chí không tiếc lấy điều kiện trợ binh để có được Diệp Vân Tuyết, trong khi đối với Diệp Vân Sơ được gả thay lại vô cùng căm ghét. Tuy rằng tim của hắn sớm đã vì Diệp Vân Sơ mà rung động, nhưng hắn lại luôn tin rằng người mình yêu mới là Diệp Vân Tuyết. Hắn tra tấn nàng, làm nhục nàng, lạnh lùng vô tình bỏ nàng, đuổi nàng ra khỏi điện phủ, nếu không phải vì lời nói vô tình của Đông Phương Ngưng lúc trước, chỉ sợ lúc này hắn vẫn chẳng hay biết gì, không nhìn thấu sự thật.

Hắn vốn là kẻ dám yêu dám hận, hơn nữa Diệp Vân Sơ cho hắn cảm giác giống như lần đầu gặp được nàng, còn Diệp Vân Tuyết, tuy rằng hắn luôn cho nàng ta mới là người mình yêu, nhưng Diệp Vân Tuyết không cho hắn được cảm giác như vậy.

Diệp Vân Tuyết nhìn bóng lưng Diệp Vân Sơ và Hạ Vệ Thần đi xa, hai mắt đầm lệ, lúc này đã bị hận ý nồng đậm chiếm hữu, nàng ta hung hãn nhìn bóng người mệt mỏi của Diệp Vân Sơ, ánh mắt mang theo ngọn lửa đỏ kỳ hừng hực thiêu đốt gần như xuyên thấu Diệp Vân Sơ.

Nàng ta hận, rất hận! Dựa vào cái gì mà Diệp Vân Sơ có thể dễ dàng đoạt được trái tim của Hạ Vệ Thần, dựa vào cái gì mà nàng ta phải chịu ầm ức thế này? Trong mắt nàng ta, Diệp Vân Sơ căn bản không có tư cách tranh đoạt với nàng ta, một tiện nhân xuất thân hèn kém, một nghiệt chủng trong lúc Phụ hoàng say rượu để lại dựa vào cái gì mà tranh đoạt với nàng ta?

Diệp Vân Sơ cắn chặt môi, hai tay bóp chặt vào nhau, móng tay đã cắm sâu vào lòng bàn tay, nhưng lúc này nàng ta lại không biết đau đớn, lòng nàng ta đã sớm bị hận thù nồng đậm chiếm giữ, giờ nàng ta chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu, chính là đoạt lại tất cả, cướp lại Hạ Vệ Thần! Về phần Diệp Vân Sơ, nàng ta tuyệt đối không bỏ qua cho nàng, phải cho nàng sống không bằng chết!

Nghĩ đến đây, Diệp Vân Tuyết bỗng nhiên cười lạnh, dung nhan xinh đẹp của nàng ta vì hận thù cực độ mà trở nên nhẵn nhụi vụn vỡ dữ tợn, sự thật sao? Mang thai, nghĩ rằng mẹ sang vì con sao? Nàng tuyệt đối không cho phép nghiệt chủng kia đến thế giới này, vì nó giống y hệt người mẹ tiện nhân của nó, không xứng đáng sống trên thế giới này!

-Diệp Vân Sơ, ngươi cứ chờ đấy, ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi, ta sẽ cho ngươi nếm mùi vị mất đi tất cả, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Diệp Vân Tuyết cắn răng, gần từng tiếng như nguyên rửa. Nàng ta chậm rãi đứng dậy, cười lạnh nhìn về phía Diệp Vân Sơ rời đi. Tiếng cười khiến người ta ớn lạnh thấu xương bay theo gió, mang theo hận thù xâm nhập vào xương tủy.

Diệp Vân Sơ được Hạ Vệ Thần thu xếp ở Tinh Thần các, đối với sự sắp xếp như vậy của Hạ Vệ Thần, Diệp

Vân Sơ cũng không có ý kiến gì, đối với nàng mà nói, ở chỗ nào cũng vậy, vì nàng không còn lựa chọn. Nếu có thể, nàng tuyệt đối không đi theo Hạ Vệ Thần trở về điện phủ một cách tình nguyện, trở lại nơi khiến nàng vô cùng chán ghét.

Nhưng giờ nàng không được lựa chọn, mấy ngày gần đây tuy Hạ Vệ Thần dịu dàng quan tâm nàng, nhưng tính cách của hắn luôn luôn kiêu ngạo ngang ngược, nay hắn đã biết nàng mang thai, sao có thể để nàng rời đi dễ dàng? Đứa con, đã trở thành lý do hắn giam nàng bên cạnh mình.

Đã tới thì hãy an tâm ở lại, nếu trời cao đã an bài như thế, nàng cũng chấp nhận, Huống hồ, sở dĩ nàng lựa chọn quay về điện phủ với Hạ Vệ Thần còn có chút lòng riêng, vì Diệp Vân Tuyết vẫn còn ở điện phủ, kẻ thù giết mẫu thân và muội muội, nàng mãi mãi không thể quên được, vì nàng không thể quên được cảnh tượng thê thảm muội muội phải chịu đòn roi chí tử, càng không thể quên cảnh mẫu thân chết rét khi bị giam trong lao được.

Nàng đã từng cố nén hận thù của bản thân, dễ dàng bỏ qua cho hành động của Diệp Vân Tuyết, đó là vì khi đó nàng không thể phản kháng, nhưng giờ tất cả đã khác trước, tuy rằng nàng không thích Hạ Vệ Thần, nhưng không phải không nhận ra được Hạ Vệ Thần yêu lại trở thành cơ hội để nàng báo thù uội muội và mẫu thân, có Hạ Vệ Thần che chở, nàng đối mặt với Diệp Vân Tuyết, tất nhiên là không còn sợ nữa.

Cái chết của mẫu thân và muội muội, nàng vẫn canh cánh trong lòng, tuy rằng không đến mức giết Diệp Vân Tuyết để báo thù, nhưng nàng muốn Diệp Vân Tuyết nếm mùi vị mất đi tất cả, vì nàng biết, mất đi mọi thứ, mất đi sự tôn quý, cao cao tại thượng đối với Diệp Vân Tuyết mà nói so với chết còn khó chịu hơn nhiều! Thói quen chỉ tay năm ngón, vênh mặt hất hàm sai khiến người khác sao có thể chịu được việc mình phải khúm núm, thấp kém, nịnh bợ để sống tiếp một cách dễ dàng? Nếu thật sự phải chịu như thế, chỉ sợ Diệp Vân Tuyết kiêu căng ngạo mạn không thể sống nổi.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ cười mỉa mai, khi này nàng nhìn thấy rõ hận ý trong mắt Diệp Vân Tuyết, nàng biết, với tính tình của Diệp Vân Tuyết tuyệt đối không bỏ qua, nàng đang chờ nàng ta tìm tới cửa gây chuyện, vậy nàng mới có cơ hội báo thù ấu thân và muội muội, không phải sao?

148. Chương 148: Báo Thù (2).

Nhưng tất cả rõ ràng cũng rất nhanh, Diệp Vân Sơ còn chưa kịp đợi Diệp Vân Tuyết tới cửa khiêu khích, ngày hôm sau Đông Ly đã xảy ra biến cố rất lớn.

Hôm sau tuyết bay tán loạn, toàn bộ kinh đô chìm trong gió tuyết, người trong cung đột nhiên tới nói, nói là Hoàng thượng băng hà, Hạ Vệ Thần biết tin, sáng sớm đã vội vàng tiến cung.

Trong Tinh Thần các, Diệp Vân Sơ ngồi trên giường nhìn lò ấm ở giữa phòng, trong lòng bỗng đau buồn khó hiểu.

Giờ Đông Ly đang bị An Khánh và Bắc quốc xâm chiếm, chiến sự tiền phương khẩn cấp, Đông Ly đã bấp bênh bên trong, trong những ngày mấu chốt này, Hoàng đế Đông Ly lại băng hà, lòng người vốn hoảng sợ giờ càng thêm hỗn loạn.

Hạ Vệ Thần nghe tin đã tiến cung, giờ đã qua vài canh giờ nhưng không hề có chút tin tức nào truyền về phủ, lòng Diệp Vân Sơ càng thêm bất an, không biết tại sao, nàng bỗng nhớ tới Hạ Vệ Lam, nhớ đến nam nhân tà mỹ, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy lo lắng tràn ra từ sâu trong tim.

Lo lắng cực độ khiến nàng cũng không ngồi yên được, nàng vội đứng lên, trong lòng lại hoảng hốt, kinh ngạc đứng yên tại chỗ, không biết làm sao.

Nàng đang lo lắng cho Hạ Vệ Thần, nàng lo cho nam nhân xấu xa ngang ngược kia! Nàng bị làm sao vậy? Chẳng qua nàng chỉ là kẻ bị hắn giam cầm bên cạnh mà thôi, sao nàng có thể lo lắng cho hắn được?

Nghĩ vậy, tâm tư lo lắng, Diệp Vân Sơ bỗng phát hiện, không biết từ khi nào, nam tử nàng từng hận thấu xương giờ đã xâm chiếm lòng nàng, bất kể là yêu hay hận, lúc này nàng đã dây dưa không rõ với hắn, bất tri bất giác nàng đã lo lắng cho hắn, cũng giống như trúng bùa vậy, có lẽ lúc gặp hoạn nạn ấy, hắn đã lặng lẽ đi vào trong lòng nàng.

Cảm giác như vậy khiến Diệp Vân Sơ vô cùng khó chịu, lòng nàng hiểu rõ, nàng đối với Hạ Vệ Thần không thể nói là yêu, nhưng đáy lòng lại vương bận và mất mát, khiến nàng không thể bình tĩnh.

Nàng biết, Đông Ly vốn có ba vị Thái tử, Đại Thái tử Hạ Vệ Thành năm mười ba tuổi bất hạnh bị bệnh mà chết, từ đó về sau, Hạ Vệ Thần liền trở thành người thừa kế ngôi vị Hoàng đế Đông Ly, có điều, Hạ Vệ Lam, nam nhân lạnh lùng tà mỹ, thâm sâu khó lường kia dễ dàng để cho hắn ngồi lên trên ngai vị Hoàng đế hay sao?

Trong lòng sầu lo, Diệp Vân Sơ bỗng nhiên nở nụ cười chua xót, nàng cười bản thân mình. Chuyện trong Hoàng gia thì có liên quan gì đến nàng? Hạ Vệ Thần ra sao, thật sự nàng không nên nghĩ nhiều.

Thở khê một hơi, Diệp Vân Sơ nén bất an trong lòng, đang định ngồi xuống, bỗng nhiên nghe thấy từ bên ngoài truyền tới giọng nói gay gắt đang gầm lên:

-Tiện tỳ chết tiệt, mắt chó của ngươi mù à, không thấy bản công chúa hay sao?

Nghe thấy giọng nói đó, Diệp Vân Sơ nao nao, cười lạnh, Diệp Vân Tuyết, nàng ta không nhìn nổi rồi sao? Vốn nghĩ nàng ta cố giữ bình tĩnh mấy ngày, không thể ngờ là vẫn y như vậy, nếu phải chịu ầm ỨC thì không thể kìm được mà đến tìm nàng trút giận.

Không kịp nghĩ gì nhiều, chỉ thấy Diệp Vân Tuyết mang vẻ mặt phần nộ hận thù đi vào, nhìn thấy Diệp Vân Sơ lạnh nhạt ngồi trên ghế, sắc mặt càng thêm khó coi, rốt cuộc cũng không kiềm chế được đổ kị trong lòng, hung hãn nhìn Diệp Vân Tuyết, giọng nói the thé:

-Diệp Vân Sơ, con tiện nhân này, ngươi nhìn thấy bản vương phi mà không hành lễ? Ngươi có biết tội của ngươi không? (Ờ, vì không tôn trọng nên editor không thêm viết hoa chữ vương phi trong câu nói của cái con đồ người Diệt Vịt lấy Tiết ở trên, à há!)

Nàng ta kêu gào, Diệp Vân Sơ chỉ cười nhẹ, buông chén trà trong tay, nhẹ giọng nói:

-Tội ư? Diệp Vân Tuyết, trong mắt ta, tới thế giới này chính là tội lớn nhất, còn trong mắt ngươi, người do một nô tỳ sinh ra là tội nhân không thể tha thứ, một khi đã vậy, có thêm tội bất kính thì đã sao? Chẳng lẽ ngươi còn muốn dựng hình riêng với ta ở đây à?

-Ngươi!

Diệp Vân Tuyết bị lời nói đầy châm chọc mỉa mai tức giận tới nổi gương mặt vốn xinh đẹp trở nên vặn vẹo dữ tợn, Diệp Vân Tuyết quen thói vênh mặt hást hàm, cao cao tại thượng sai khiến nàng, sao nàng ta có thể để nàng làm càn ở trước mặt, Diệp Vân Tuyết bỗng giơ tay đánh mạnh về phía mặt Diệp Vân Sơ.

Dường như đã sớm dự đoán Diệp Vân Tuyết sẽ có hành động này, Diệp Vân Sơ lại để nàng ta có cơ hội gây khó dễ sao? Nàng giơ tay, túm lấy tay Diệp Vân Tuyết, lấy tay còn lại đánh lại nàng ta với tốc độ sét đánh.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng giòn vang, gò má Diệp Vân Tuyết đã hiện rõ năm dấu tay mảnh khảnh, mà cái tát khiến Diệp Vân Tuyết cảm thấy như bị lửa, nàng ta không dám tin trứng lớn hai mắt, nhìn Diệp Vân Sơ chăm chăm, giống như không thể tin một người có thể gây khó dễ một cách dễ dàng như Diệp Vân Sơ lại có thể làm chuyện như vậy.

Diệp Vân Sơ đẩy mạnh tay Diệp Vân Tuyết ra, dung nhan tuyệt mỹ lạnh như băng, giọng nói lạnh lùng:

-Diệp Vân Tuyết, cái tát ban nãy chính là sự bắt đầu, ngươi hại chết tỷ tỷ ta, hại mẫu thân ta, sau này ta sẽ đòi lại từng chút, từng chút một từ ngươi!

-Ngươi, ngươi.....

Diệp Vân Tuyết bị đẩy lảo đảo lui về sau vài bước, nàng ta hoảng sợ nhìn Diệp Vân Sơ, nhưng hận ý lại bao trùm rất nhanh, nàng ta cắn răng, ánh mắt oán hận dừng ở cái bụng hơi nhô ra, trong mắt hiện lên cái nhìn thâm độc, hai đầu gối bỗng nhiên mềm nhũn, quỳ mạnh xuống đất, khóc nói:

-Vân Sơ, ta biết là ta sai rồi, ta biết là trong quá khứ đã làm nhiều chuyện có lỗi với tỷ, là ta hại tỷ, ta xin nhận, tỷ của tỷ là do ta nhất thời nông nổi sai người đánh chí tử, nhưng cái chết của mẫu thân tỷ ta không hề liên quan, hơn nữa ta đã bị báo ứng, tỷ đoạt được trái tim của Hạ Vệ Thần, đoạt được tất cả của ta, giờ ta đã hai bàn tay trắng, thậm chí ngay cả trong mắt Thất ca cũng chỉ có tỷ, ta xin tỷ, tỷ trả Thần lại cho

ta, thậm chí ta cũng không không ngại hai nữ chung chồng với tỷ.... (Ọe Diệt Vịt lấy Tiết nói nghe thối quá, về lấy Downy hay Comfort mà đổ vào mồm đi, mua loại diệt khuẩn chống muỗi ý!!!)

Diệp Vân Tuyết rơi lệ đầy mặt, khóc không thành tiếng, nói chuyện có vẻ thành khẩn. Nhưng với nàng ta, Diệp Vân Sơ thật sự hiểu rất rõ. Diệp Vân Tuyết tâm khí cao ngạo, lòng dạ độc ác bị ảm ức, sao có thể trở nên yếu đuối, chấp nhận số phận như thế?

Tuy rằng Diệp Vân Sơ không biết Diệp Vân Tuyết đột nhiên nói những lời này là vì mục đích gì, nhưng nàng biết, Diệp Vân Tuyết có thể dễ dàng thỏa hiệp như thế không phải là Diệp Vân Tuyết. Cho dù mặt ngoài nàng ta có thỏa hiệp, chấp nhận số phận, giả vờ diễm đam đáng yêu, nhưng lòng nàng ta vẫn nham hiểm như một con rắn độc.

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Vân Sơ âm thầm cảnh giác, nàng lạnh lùng nhìn Diệp Vân Tuyết quỳ khóc trên mặt đất, lạnh lùng nói:

-Xin ta sao? Diệp Vân Tuyết, ngươi không nhầm đó chứ? Giờ ngươi là Vương phi cưới gả hoàng của Hạ Vệ Thần, mà ta, chẳng qua chỉ là một kẻ bị phu quân ruồng bỏ mà thôi, chính phi ngươi lại tới đây cầu xin ta, chẳng phải là trò cười lớn trong thiên hạ sao?

149. Chương 149: Báo Ứng (1).

-Trò cười?

Bên môi Diệp Vân Tuyết bỗng hiện lên ý cười ngoan độc, nàng ta bỗng ngẩng phắt đầu, hung hãn nhìn thẳng Diệp Vân Sơ, hét lớn:

-Nếu là trò cười, vậy ngươi hãy chết đi!

Tiếng nói vừa dứt đã thấy nàng ta đột nhiên lao tới, hai tay đè chặt hai vai Diệp Vân Sơ, đẩy ngã nàng.

Động tác của Diệp Vân Tuyết cực nhanh, dù trong lòng Diệp Vân Sơ đã sớm cảnh giác nhưng cũng tránh không kịp, bị nàng ta đè chặt, Diệp Vân Sơ hoảng hốt lo sợ, theo bản năng muốn đẩy nàng ta ra, nhưng hai tay Diệp Vân Tuyết lại giữ chặt bả vai nàng, trong lúc sợ hãi, cả người nàng lùi về phía sau, cuối cùng cũng chạm vào thành giường, cả người bị Diệp Vân Tuyết đẩy ngã xuống giường.

-Xin ngươi? Diệp Vân Sơ, đúng là ngươi tự cáo quá rồi, ngươi cho ngươi là cái gì? Ngươi có thân phận gì? Chẳng qua chỉ là một ả đàn bà bị phu quân ruồng bỏ mà thôi! Một đứa con gái do tiện tỷ sinh ra cũng nghĩ bản công chúa sẽ xin ngươi sao? Ha ha, cho dù bản công chúa thật sự cầu xin ngươi thì cũng chỉ mong ngươi chết đi thôi! Ngươi chết đi, ngươi chết là có thể cùng đoàn tụ với hồn ma của mẫu thân và tỷ tỷ ngươi!

Về mặt Diệp Vân Tuyết vận vẹo đáng sợ, một tay bỗng đè Diệp Vân Sơ, tay còn lại rút nhanh trâm trên đầu xuống, sau đó đâm nhanh về phía bụng Diệp Vân Sơ. Đúng, sao nàng ta có thể cầu xin Diệp Vân Sơ, sao có thể cho phép bản thân cầu xin tiện nhân Diệp Vân Sơ thấp kém này? Sỡ dĩ nàng ta đột nhiên quỳ xuống, chẳng qua là muốn Diệp Vân Sơ nổi lòng cảnh giác với nàng ta mà thôi, chỉ có vậy, nàng ta mới có thể thuận lợi đẩy nàng vào chỗ chết, đưa nàng và nghiệt chủng trong bụng cùng xuống địa ngục!

Thấy hành động điên cuồng của Diệp Vân Tuyết, trong lòng Diệp Vân Sơ kinh hãi, sợ hãi trước nay chưa bao giờ có bao phurlaays nàng, theo bản năng nàng lấy tay đỡ trâm của Diệp Vân Tuyết, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đau đớn kịch liệt, trâm đâm sâu vào lòng bàn tay nàng, máu tươi trào ra trong nháy mắt, chảy dọc theo bàn tay xuống dưới y phục của nàng.

Mắt thấy đâm một phát không trúng, Diệp Vân Tuyết điên cuồng rút cây trâm ra, sau đó đâm tiếp, Diệp Vân Sơ nhân cơ hội này, bắt chặt lòng bàn tay đau đớn, dùng hết toàn bộ sức lực túm chặt cổ tay Diệp Vân Tuyết, không cho cây trâm đâm vào bụng mình.

Sức lực hai người vốn tương đương, Diệp Vân Sơ đang có mang, thể lực yếu đuối, lại bị thương, trong lúc giãy giụa dần dần yếu đi, không chống đỡ nổi, có điều thiên tính làm mẹ khiến nàng vẫn cố gắng vùng vẫy, chống cự, Diệp Vân Tuyết muốn hại chết con nàng, nàng không thể tha thứ cho bất cứ kẻ nào khiến con nàng bị thương.

Ý nghĩ bảo vệ đứa trẻ này khiến Diệp Vân Sơ như không biết đau đớn, cho dù miệng vết thương bị xé rách, đau đớn xâm nhập vào tâm can, nàng vẫn nắm chặt lấy cổ tay Diệp Vân Tuyết.

Nhưng Diệp Vân Tuyết một lòng muốn đưa nàng vào chỗ chết sao có thể để mình dễ dàng thất thủ? Trong lúc oán hận mãnh liệt, nàng ta bỗng cúi đầu, cắn cổ tay Diệp Vân Sơ, nàng ta cắn rất sâu, máu tươi đã dính đỏ mặt nàng ta, môi nàng ta lúc này thoát nhìn vô cùng dữ tợn, giống như nữ quỷ hút máu vậy.

Đau đớn ập tới, Diệp Vân Sơ gần như không chống đỡ nổi nữa, tay nắm cổ tay Diệp Vân Tuyết dần dần trở nên vô lực, tiếng cười ác độc sắc bén của Diệp Vân Tuyết vang lên, nàng tuyệt vọng nhìn ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ cây trâm từ từ tới gần bụng nàng, đó là đứa con mới năm tháng của nàng, ở đó có đứa con mà nàng chưa kịp sinh ra.

Tuyệt vọng ập tới, Diệp Vân Sơ rốt cuộc không tìm được nước mắt đau buồn, nàng từng hận đứa trẻ này, luôn nghĩ rằng nó không nên có ở trên đời, nhưng cuối cùng đó vẫn là con nàng, như chân tay của nàng, là máu mủ ruột già của nàng, mà giờ nàng không có cách nào để bảo vệ nó.

Mắt thấy trâm gài tóc sắc bén ấy sắp đâm vào người Diệp Vân Sơ, đột nhiên đúng lúc này Diệp Vân Tuyết bỗng thét ra một tiếng thê lương chói tai, cả người bỗng bay lên, đập mạnh vào vách tường, sau đó ngã mạnh xuống đất.

-Sơ nhi, nàng không sao chứ? Có bị thương không?

Một giọng nói khản trương truyền đến, Diệp Vân Sơ hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, sau khi nhìn kỹ đã thấy Hạ Vệ Lam căng thẳng nhìn mình.

Hạ Vệ Lam? Sao hắn có thể xuất hiện ở đây? Diệp Vân Sơ hít thật sâu một hơi, cố nén đau đớn trên tay, giãy giụa trên giường đứng dậy, nói:

-Ta không sao, cảm ơn người, nàng ta....

Nói tới đây, Diệp Vân Sơ bỗng nhiên ngắt lời, hét lớn một tiếng:

-Cẩn thận!

Hóa ra trong lúc Hạ Vệ Lam xem xét miệng vết thương trên tay nàng, Diệp Vân Tuyết không biết đã đứng dậy từ khi nào, về mặt dữ tợn cầm trâm đâm về phía Hạ Vệ Lam.

Diệp Vân Sơ hoảng hốt lo sợ, còn Hạ Vệ Lam thì cười lạnh, võ công hắn cao cường, một nữ nhân tay trái gà không chặt như Diệp Vân Tuyết sao có thể làm hắn bị thương? Chỉ thấy hắn xoay người không nhanh mà cũng chẳng chậm, tay bóp chặt cổ tay Diệp Vân Tuyết, chỉ nghe “rắc” một tiếng, trong nháy mắt, cổ tay mảnh khảnh của Diệp Vân Tuyết bị hắn bẻ gãy xương.

-Á.....

Diệp Vân Tuyết đau đớn kêu lên thảm thiết, gương mặt hung dữ trở nên tái nhợt, nhưng cho dù có đau đớn thế nào vẫn không thể khiến nàng ta xua tan được ghen ghét, hận thù, những thứ đó đã gặm nhấm lòng nàng ta, cắn nát lý trí, đau đớn lại càng khơi dậy sự điên cuồng từ sâu trong đáy lòng, nàng ta giãy giụa, vô cùng thù hận nhìn Diệp Vân Sơ, hét lớn:

-Diệp Vân Sơ, ta tuyệt đối không tha cho người, cho dù có chết, ta cũng không tha cho người! Người chết đi, chết đi.....

Nghe thấy lời nói mất đi lý trí của Diệp Vân Tuyết, gương mặt tuấn tú của Hạ Vệ Lam trầm xuống, sát ý hiện lên trong cặp mắt hoa đào của hắn, bỗng hắn đá mạnh một cái vào bụng Diệp Vân Tuyết.

-Không được.....

Diệp Vân Sơ thấy vậy kinh hãi, muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp nữa, chỉ thấy Diệp Vân Tuyết hét lên một tiếng, cả người bay ra ngoài, rơi mạnh xuống dưới đất, nhưng khi nàng ta gục xuống, tiếng thét chói tai kia cũng dừng lại.

Lần này thì Diệp Vân Tuyết không thể đứng dậy được nữa, chỉ thấy người nàng ta không ngừng run run, giống như vô cùng đau đớn khổ sở, một lúc lâu sau, nàng ta mới khó khăn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Diệp

Vân Sơ, khoe môi trào ra rất nhiều máu, đôi mắt dần dần mất đi thần thái, nhưng vẫn mang theo oán hận và không cam lòng mãnh liệt.

-Người.....

Giống như không dám tin, Diệp Vân Tuyết giãy giụa, hận thù nhìn Diệp Vân Sơ, bỗng nhiên đầu gục sang một bên, không bao giờ cử động được nữa. Chỉ có điều, đôi mắt oán hận và không cam lòng ấy vẫn trợn to, chết không nhắm mắt.

150. Chương 150: Báo Ứng (2)

-Tự tạo nghiệp chương tất không thể sống! Nữ nhân này ác độc quá mức, tính toán mọi việc đều tường tận, thế mà đến cuối cùng lại chết trên chính tay mình.

Hạ Vệ Lam cười lạnh lùng, một phát đá thi thể của Diệp Vân Tuyết lăn ra một bên, chỉ thấy ngực Diệp Vân Tuyết đã dính đầy máu, cây trâm ban nãy mà nàng ta dùng để giết Diệp Vân Sơ đã đâm rất sâu vào ngực trái, đúng vị trí tim của nàng ta, tình trạng khi chết cực kỳ thê thảm.

Hạ Vệ Lam trải qua bao trận chiến, hơn nữa tính cách lại lạnh lùng vô tình, cái chết của Diệp Vân Tuyết đối với hắn mà nói giống như chỉ là cái chết của một con kiến, không đến nơi đến chốn, hơn nữa quả thật lúc trước hắn cũng muốn giết Diệp Vân Tuyết, tuy rằng cái đá khi nãy cũng không thể lấy mạng Diệp Vân Tuyết được, nhưng hôm nay, hắn tuyệt đối không bỏ qua cho nữ nhân ác độc này.

Nếu lúc nãy hắn đến chậm một bước, chị sợ Diệp Vân Sơ đã bị nàng ta hạ độc thủ. Nghĩ đến đây, Hạ Vệ Lam không khỏi sợ hãi, lại cảm thấy may mắn. May là vì hắn có chuyện cần đưa Diệp Vân Sơ tiễn cung, nên hắn tự đến đây, nếu hắn chậm một bước, vậy chắc chắn thứ mà hắn nhìn thấy chính là thi thể của nữ nhân mà mình yêu.

Nhìn tình trạng chết vô cùng bi thảm của Diệp Vân Tuyết, Diệp Vân Sơ lại kinh sợ. Nàng nhìn Diệp Vân Tuyết chết không nhắm mắt, trong lòng lại cảm thấy hỗn loạn, một cảm giác khó hiểu tràn ngập trong lòng nàng, không biết là cảm giác được giải thoát, hay là sợ hãi.

Nàng hận Diệp Vân Tuyết, điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Vì Diệp Vân Tuyết tàn nhẫn giết chết muội muội, lại hại chết mẫu thân của nàng. Cho tới nay, ở An Khánh suốt bao năm, nàng vẫn bị Diệp Vân Tuyết gây khó dễ, giẫm nát dưới chân. Lúc trước nếu không phải Thất ca một lòng che chở cho nàng, chỉ sợ nàng đã đi theo bước chân của mẫu thân và muội muội. Nhiều năm bị Diệp Vân Tuyết tra tấn nhục nhã, nỗi hận đối với Diệp Vân Tuyết đã xâm nhập vào xương tủy nàng.

Nàng muốn báo thù uội muội và mẫu thân, cướp lại tất cả từ tay Diệp Vân Tuyết, nhưng nàng vốn lương thiện, không muốn Diệp Vân Tuyết phải chết. Dù sao Diệp Vân Tuyết cũng cùng một phụ thân với nàng, trên người chảy cùng một dòng máu. Tuy nàng không muốn thừa nhận, Diệp Vân Tuyết cũng không thừa nhận, nhưng dòng máu lại nói rõ, Diệp Vân Tuyết thật sự là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng.

Chỉ vì mẫu thân nàng từng là một nô tỳ hèn kém trong cung, Diệp Vân Tuyết vẫn luôn coi đó là điều hổ thẹn, nói nàng làm bẩn huyết mạch Hoàng gia cao quý, phải đưa nàng vào chỗ chết, mà lần nào cũng thế. Nếu không phải Diệp Vân Tuyết một lòng muốn sát hại con nàng, nổi lên ý định giết chóc với nàng, nàng ta cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy. Giết người không được, bản thân lại chết vì chính trâm gài tóc mà mình tự tay tháo xuống.

Đây là ý trời, trong chốn u minh số phận đều đã định, cả đời Diệp Vân Tuyết được sung ái mà kiêu, làm nhiều việc ác, nô tỳ hạ nhân bị nàng ta phạt đòn chết nhiều vô số kể, đến cuối cùng, nàng ta cũng bị báo ứng, chết trong tay chính bản thân mình.

Nhìn Diệp Vân Tuyết trợn to hai mắt, gương mặt không còn sự sống, Diệp Vân Sơ hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ trấn tĩnh bản thân, chậm rãi đi ra, lấy tay khép mắt Diệp Vân Tuyết xuống.

Cho dù Diệp Vân Tuyết đã chết, nhưng cặp mắt không còn thần thái vẫn có thể thấy được oán hận và không cam lòng, Diệp Vân Tuyết hận nàng, vừa nhìn thấy nàng đã ghét, cũng như nàng hận Diệp Vân Tuyết, Diệp Vân Tuyết hận nàng cũng thấu xương, không thấy nàng chết thì không dừng lại.

Chậm rãi thở một hơi, Diệp Vân Sơ nhìn máu tươi mà thần thổ, thậm chí quên mất tay mình đang bị thương, đang đau đớn.

Kẻ thù giết mẫu thân cuối cùng đã chết, Diệp Vân Tuyết đã chết! Nhưng lòng nàng lại không vui mừng như mình tưởng, ngược lại trở nên vô cùng trầm trọng. Vì nàng biết, không ai từ bé đã xấu, đã ác độc, sở dĩ lòng dạ Diệp Vân Tuyết trở nên hẹp hòi, đố kỵ như thế là do Dương quý phi và Hoàng đế An Khánh cưng chiều quá đáng, là họ đã dung túng, khiến tính cách nàng ta trở nên kiêu ngạo ngang ngược, khiến nàng ta không thể để bất cứ kẻ nào hơn mình. Còn nàng sinh ra cũng ở Hoàng gia, số phận đã định nàng cũng sẽ có kết cục bi thảm mà thôi.

Diệp Vân Tuyết chết, lòng Diệp Vân Tuyết bỗng buồn bã, không phải vì Diệp Vân Tuyết, mà là vì chính mình. Bất kể là Diệp Vân Tuyết xuất thân cao quý hay thấp kém như nàng, sinh ra trong hoàng gia, mọi việc đều không theo ý mình, tuy Diệp Vân Tuyết được Hoàng đế An Khánh và Dương quý phi sủng ái, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận của một quân cờ, bị đưa tới hòa thân. Có lẽ kết cục của Diệp Vân Tuyết ngày hôm nay chính là kết cục sau này của nàng.

Tay bỗng nhiên bị người ta kéo, Diệp Vân Sơ lấy lại tinh thần, đã thấy Hạ Vệ Thần cẩn thận băng bó vết thương cho nàng. Động tác của hắn cực kỳ vụng về, hiển nhiên cũng không quen chăm sóc người khác.

Thấy Diệp Vân Sơ nhìn mình ngơ ngác, Hạ Vệ Lam bỗng nhú mồm, cười nói:

-Sao? Có phải cảm kích ta hay không? Sơ nhi, câu nói của ta vẫn vậy, nếu nàng muốn nói cảm ơn ta, ta cũng không ngại nàng lấy thân mình báo đáp đâu.

Thấy hắn đang thất bại ở tay mình, Diệp Vân Sơ tức giận túm lòng bàn tay hắn, sáng giọng:

-Tam điện hạ còn cố tình nói đùa vào lúc này, giờ nên nghĩ xem nên làm gì bây giờ đây!?

Hiện giờ tuy Hạ Vệ Thần không có cảm tình với Diệp Vân Tuyết, nhưng thân phận của Diệp Vân Tuyết dù sao cũng là Vương phi cưới hỏi hoàng gia của hắn, nếu chết không rõ ràng, chỉ sợ hậu quả sẽ khó giải quyết. Dĩ nhiên Diệp Vân Sơ cũng không lo lắng việc Hạ Vệ Thần sẽ xử lý mình như thế nào, nàng chỉ muốn không để người khác hiểu lầm là nàng đã giết Diệp Vân Tuyết.

-Sơ nhi không cần lắng, nữ nhân này chết thì đã chết rồi, còn gì mà phải tính nữa? Là do ả hành hung làm thương Sơ nhi, kết quả lại tự tay giết mình, Bản Vương chính là nhân chứng!

Hạ Vệ Lam lơ đãng, vẻ mặt vẫn cười hì hì, nói.

Thật là thế sao? Mặc dù Diệp Vân Tuyết gieo gió gặt bão, nhưng với thân phận của nàng ta, đường đường là một Vương phi lại chết một cách không hề minh bạch, chỉ sợ sẽ không có lời giải thích thỏa đáng cho các đại thần trong triều.

Nghĩ vậy, Diệp Vân Sơ thở dài một hơi, thôi, chuyện gì tới thì cũng đã tới, nếu đã không thể chạy thoát, cùng lắm là đổi lấy mạng nàng. Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhớ lại nghi ngờ lúc trước trong lòng mình, Hoàng thượng băng hà, thân là con trai của người, đáng lẽ theo lý thuyết thì Hạ Vệ Lam phải ở trong cùng cùng với Hạ Vệ Thần mới đúng, sao đột nhiên hắn có thể xuất hiện ở nơi này?

Nghĩ tới đó, Diệp Vân Sơ rốt cuộc không nhịn được mà hỏi:

-Sao ngươi có thể tới đây?

Hạ Vệ Lam nghe vậy, nhú mồm nói:

-Biết Sơ nhi gặp nguy hiểm, sao Bản Vương có thể không đến? Được rồi, đi cùng Bản Vương đi.

Nói xong, hắn ôm lấy Diệp Vân Sơ, kéo nàng đi ra ngoài.

-Ngươi muốn đưa ta đi đâu?

Diệp Vân Sơ giãy giụa đẩy hắn ra, ánh mắt đề phòng.

-Tất nhiên là vào cung rồi, chẳng lẽ nàng không muốn biết Nhị hoàng huynh bây giờ ra sao à?

Hạ Vệ Lam cười tà mị, miễn cưỡng nói.

-Hắn.....

Diệp Vân Sơ nghe vậy, lòng bỗng trĩu xuống! Hoàng thượng băng hà, về lý thì Hạ Vệ Thần sẽ kế thừa ngôi vị Hoàng đế, chẳng lẽ trong cung đã xảy ra biến cố gì?

151. Chương 151: Lựa Chọn (1).

Hoàng cung.

Tinh thần Diệp Vân Sơ không yên theo Hạ Vệ Lam vào cung, hoàng cung bây giờ khác với khi xưa, không khí nghiêm túc hơn ngày thường, trong bầu không khí mang cảm giác xơ xác tiêu điều, thủ vệ cấm quân tăng lên không ít.

Cung nhân thái giám qua lại vội vàng, vẻ mặt tất cả đều là khủng hoảng và bất an.

Hậu cung, điện Kim Phượng, tiếng khóc nhỏ truyền ra, ngoài đại điện, một vài cung nữ đứng thẳng cúi đầu, âm thầm rơi lệ, một số phi tần hậu cung mất đi sự cao quý khi xưa, quỳ ở cửa đại điện, trên mặt lộ vẻ đau thương.

Vì Hạ Vệ Lam dẫn đường nên không có ai dám tiến lên ngăn cản, có điều nhìn cảnh như vậy, lòng Diệp Vân Sơ lại càng bất an, gương mặt tuấn tú của Hạ Vệ Lam nửa cười nửa không, giữ chặt tay nàng, yên lặng đưa nàng vào trong điện.

Tiếng khóc truyền đến đứt quãng, cách một tấm bình phong, Diệp Vân Sơ có thể nhận ra người đang khóc là Hoàng hậu, xen lẫn là những tiếng an ủi khuyên giải, giọng nói đó là của Hạ Vệ Thần.

-Sơ nhi ngoan, nàng đứng ở đây, ngoan ngoãn nghe lời, đừng để Nhị hoàng huynh thấy nàng.

Hạ Vệ Lam bỗng nhiên ôm nàng vào lòng, nói nhỏ bên tai, lời nói vô cùng mờ ám.

Trong lòng Diệp Vân Sơ hơi kinh hãi, đang muốn giãy khỏi hắn, bỗng nhiên cảm giác đầu ngón tay Hạ Vệ Lam điểm vào người nàng một cái, trong nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, miệng không nói được, bất luận thế nào cũng không thể nhúc nhích, cử động được.

Hạ Vệ Lam! Nam nhân khó ưa này điểm huyết nàng! Diệp Vân Sơ phẫn nộ nhìn hắn, trong lòng cảm thấy thủ đoạn của hắn thật đê tiện.

Mà đối diện với ánh mắt phẫn nộ của Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Lam cũng không để ý, hắn cười tà, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên mặt Diệp Vân Sơ, hạ giọng nói:

-Sơ nhi, ta nói rồi, kiếp này nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta, hôm nay ta để nàng chính tai nghe thấy, Diệp Vân Sơ nàng trở thành nữ nhân của Hạ Vệ Lam như thế nào!

Tên diên này! Diệp Vân Sơ tức giận đến cực điểm, muốn quát mắng phản bác, nhưng bất đắc dĩ không phát ra tiếng nói nào. Có điều lời nói của Hạ Vệ Lam khiến lòng nàng bất an, muốn kháng cự.

Nhìn gương mặt tươi cười không hề hoảng của Hạ Vệ Lam, lòng nàng trĩu xuống, nam nhân đang sợ này, hắn định làm gì, người khác không thể nhìn thấu nội tâm hắn, lúc này hắn đưa nàng tới đây, chẳng lẽ định khống chế nàng, lợi dụng nàng khống chế Hạ Vệ Thần thoát vị sao?

Giang sơn và mỹ nhân, cái nào khinh cái nào trọng? Lòng Diệp Vân Sơ bỗng lo lắng.

Giống như nhìn rõ suy nghĩ trong lòng Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Lam khẽ cười một tiếng, nói:

-Nhị hoàng huynh là con trời, cuộc đời hắn luôn dễ dàng đoạt được những thứ mà người khác không có được, hôm nay, Bản Vương sẽ phá vỡ vận tốt của hắn, nữ nhân và giang sơn, nếu mất đi nàng, ta nhất định phải có ngôi vị Hoàng đế, nếu mất ngôi vị Hoàng đế, nhất định ta phải có nàng! Sơ nhi ngoan, nay nàng đã biết, ở trong lòng ta, nàng quan trọng tới mức nào chưa?

Diệp Vân Sơ cắn chặt môi dưới, nàng vô cùng giận dữ, nhưng lại không tránh được, chỉ đành lạnh lùng mặt, không để ý tới Hạ Vệ Lam. Nam nhân bí ổi lợi dụng người khác gặp khó khăn, nàng không muốn để ý tới, lại càng không muốn nhìn gương mặt đáng ghét của hắn.

Đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Lam cũng không quan tâm, hất cười, sau đó đi ra từ tấm bình phong.

-Nhị hoàng huynh, huynh đã nghĩ kỹ chưa?

Hạ Vệ Lam thản nhiên nhìn Hạ Vệ Thần, khóe môi mang theo nụ cười, nhẹ giọng hỏi. Hắn cố ý nói to, hiển nhiên là muốn Diệp Vân Sơ đang ở sau tấm bình phong nghe thấy được.

-Tam hoàng đệ, đệ có ý gì? Chẳng lẽ đệ muốn đoạt vị?

Hạ Vệ Thần phẫn nộ nhìn Hạ Vệ Lam, trong mắt hắn lóe lên giận dữ cực độ, rõ ràng hành động của Hạ Vệ Lam đã chọc giận hắn.

-Đoạt vị? Vậy Nhị hoàng huynh nghĩ thế nào? Nếu thần đệ muốn đoạt vị được, cần gì phải phí công sức lớn như thế? Trong lòng Nhị hoàng huynh hiểu rõ thần đệ muốn thứ gì, huynh đệ chúng ta là ruột thịt, thần đệ cũng không muốn ép Nhị hoàng huynh, chỉ muốn huynh chọn một trong hai thứ, ngôi vị Hoàng đế hoặc Sơ nhi mà thôi.

Sắc mặt Hạ Vệ Lam không thay đổi, thản nhiên nói.

-Lam nhi! Con, con thật quá đáng! Thi hài Phụ hoàng con còn chưa lạnh, sao con có thể, có thể ép huynh trưởng của con như vậy?

Hoàng hậu đau khổ rơi lệ nhìn Hạ Vệ Lam, khóc mà trách mắng.

-Mẫu hậu, con cũng là con ruột của người, nhưng từ bé đến lớn, trong mắt người chỉ có Nhị hoàng huynh, có thứ gì tốt đẹp cũng đều cho Nhị hoàng huynh hết, trong mắt của người rốt cuộc có con hay không? Con không phủ nhận, Nhị hoàng huynh thật sự rất xuất sắc, nhưng con cũng là con của người, sao người và Phụ hoàng lại bất công như thế? Nếu con muốn đoạt ngôi vị Hoàng đế này thì cần gì phải đợi tới ngày hôm nay, cần gì phải đợi tới bây giờ? Sơ nhi đã bị Nhị hoàng huynh ruồng bỏ, con chỉ một lòng muốn có nữ nhân mà mình yêu thôi, việc này thì có gì sai?

Đôi mắt hoa đào của Hạ Vệ Lam hiện lên đau đớn kịch liệt, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất, khôi phục vẻ lạnh lùng rất nhanh.

-Con, con, con phải bức chết ta thì mới cam tâm sao? Lam nhi, bất kể là Nhị hoàng huynh hay là con, trong lòng mẫu hậu đều giống nhau, chẳng qua, chẳng qua là thuở nhỏ tính tình con không được tốt, mẫu hậu sợ con sau này lớn lên không nên người, nên mới..... đều là lỗi của mẫu hậu, con muốn trách thì hãy trách ta, đừng ép hoàng huynh con, con, con cũng đã biết, Vân Sơ đã mang cốt nhục của Hoàng huynh con, con, con đoạt thế của huynh con, đúng là không theo đạo đức luân thường.....

-Con? Ha ha, nếu con nhớ không nhầm thì không phải Nhị hoàng huynh không thừa nhận đó là con huynh ấy sao? Mẫu hậu, người đã một nhọc cả đời, việc này người không cần xen vào, nên về cung nghỉ ngơi đi!

Nói xong, Hạ Vệ Lam quay đầu quát cung nữ đứng ở ngoài điện:

-Người đâu, đưa Hoàng hậu nương nương hồi cung nghỉ ngơi!

-Con.....

Hoàng hậu giận dữ, phát tay áo rời đi, nhưng lòng đau thương không dứt, cả hai đều là con, là bảo bối, là máu thịt của bà, sao lại có thể huynh đệ tương tàn? Sở dĩ bà khuyên Hạ Vệ Lam, là vì không muốn chúng chém giết lẫn nhau.

Lúc trước khi ở điện phủ, bà đã sớm nhìn ra Hạ Vệ Lam ái mộ Diệp Vân Sơ, vì nguyên nhân đó nên sau khi Hạ Vệ Thần ruồng bỏ Diệp Vân Sơ, bà mới thương lượng với Hoàng thượng, hạ chỉ ban hôn cho Diệp Vân Sơ và Đông Phương Ngưng, nhưng không thể ngờ, người tính không bằng trời tính, đêm tân hôn của Diệp Vân Sơ và Đông Phương Ngưng đã xảy ra biến cố, hôn lễ bất thành, Diệp Vân Sơ lại mang thai cốt nhục của Hạ Vệ Thần, huyết mạch Hoàng gia.

Thôi, có lẽ bà đã già thật rồi, có một số việc đối với bà mà nói, là có tâm nhưng không còn sức. Sau khi Hoàng thượng băng hà, Hạ Vệ Lam đã liên hợp với một số đại thần trong triều, khống chế cấm vệ quân

trong cung, tóm gọn cả Hoàng cung trong lòng bàn tay, cũng thừa dịp Hạ Vệ Thần tiến cung, liền khống chế nó, buộc nó phải lựa chọn giữa Diệp Vân Sơ và ngôi vị Hoàng đế.

Nay, bà chỉ có thể hy vọng đứa con lớn xuất sắc có thể lấy đại cục làm trọng, dù sao, thân là vua một nước, hậu cung ba ngàn, huyết mạch Hoàng gia tuy rằng quý giá, nhưng ngày sau cũng còn có cơ hội khác.

152. Chương 152: Lựa Chọn (2).

Sau khi Hoàng hậu rời đi, toàn bộ đại điện trở nên tĩnh mịch, sắc mặt Hạ Vệ Thần tối lại, cặp mắt lợi hại nhìn thẳng Hạ Vệ Lam, giống như nhìn xuyên thấu cả người hắn.

Mà Hạ Vệ Lam đối với ánh mắt của huynh trưởng mình vẫn mỉm cười, vẻ mặt nhẹ như không, giống như lúc này việc hắn muốn Hạ Vệ Thần lựa chọn chỉ là một chuyện nhỏ con chẳng đáng kể gì.

Qua một lúc rất lâu, rất lâu sau, Hạ Vệ Thần bỗng nở nụ cười, hắn cười, mang theo châm chọc không nói nên lời, thần nhiên nói:

-Tam đệ, hành động lần này của đệ, chỉ sợ mục đích thật sự không phải là vì Sơ nhi? Vì ngày này đệ đã chuẩn bị mấy năm rồi, sự xuất hiện của Sơ nhi chẳng qua cho đệ một cơ hội thôi!

Nói tới đây, hắn dừng một chút, lại nói tiếp:

-Nếu ta đoán không sai, thật ra đệ đã biết được quan hệ giữa ta và Sơ nhi từ lâu, lúc trước, trở dĩ đệ nói sau này ta sẽ hối hận, là vì đệ biết thân phận của Sơ nhi, chính đệ là kẻ mặc đồ đen ở sau núi chùa An Quốc đúng không? Đệ cho là đệ có thể giấu ta, nhưng đệ và ta là huynh đệ do cùng một mẹ sinh ra, sư phụ dạy võ của chúng ta lại là cùng một người, tuy rằng chỉ đấu có vài chiêu đơn giản, nhưng sao ta lại không nhận ra đệ?

Hạ Vệ Thần vừa nói xong, vẻ bình tĩnh trên mặt Hạ Vệ Lam rốt cuộc cũng không còn sót lại chút gì, hắn theo bản năng bóp chặt hai tay, muốn phản bác, nhưng lại không nói được.

Đúng, hắn làm vậy thật sự là có lòng riêng, lòng riêng muốn đoạt vị. Hắn cũng không phủ nhận Diệp Vân Sơ thật sự hấp dẫn hắn, hắn cũng ái mộ Diệp Vân Sơ thật. Nhưng đối với hắn mà nói, một nữ nhân, so ra lực hấp dẫn còn kém ngôi vị Hoàng đế. Chỉ có điều, cuối cùng thì Hạ Vệ Thần cũng là huynh trưởng thân sinh của hắn, lại là một người hiếm có, hắn không muốn vì đoạt vị mà mình và huynh trưởng phản bội lẫn nhau, nên giờ ngôi vị Hoàng đế đối với hắn mà nói mặc dù có được một cách dễ dàng, nhưng hắn vẫn chọn cho Hạ Vệ Thần một cơ hội, hắn hiểu rất rõ huynh trưởng của mình, biết rõ lòng Hạ Vệ Thần, Diệp Vân Sơ đã chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng, Hạ Vệ Thần khác hắn, tuy ngoài mặt Hạ Vệ Thần lạnh lùng vô tình, nhưng hắn biết, ngoài vẻ lạnh lùng kia, Hạ Vệ Thần lại rất cứng đầu, nếu hắn để Hạ Vệ Thần lựa chọn giữa Hoạn vị và Diệp Vân Sơ, Hạ Vệ Thần tuyệt đối không chút do dự lựa chọn nữ nhân mình yêu.

Hạ Vệ Thần nói không sai, lúc trước hắn có ý tiếp cận Diệp Vân Sơ là vì hắn biết rõ người mà Hạ Vệ Thần tìm kiếm không phải là Diệp Vân Tuyết mà là Diệp Vân Sơ, nên hắn có ý tiếp cận Diệp Vân Sơ, trong lúc nguy cấp sẽ vạch trần thân phận của Diệp Vân Sơ, lợi dụng Diệp Vân Sơ buộc Hạ Vệ Thần chủ động buông tha ngôi vị Hoàng đế.

Có điều hắn thật không ngờ, hắn chưa kịp hoàn tất kế hoạch này, thân phận Diệp Vân Sơ đã bị Hạ Vệ Thần phát hiện, ở vào tình huống bất đắc dĩ, hắn phải đi trước một bước, về kinh thành, sau đó hắn mới biết, Hạ Vệ Thần vì Diệp Vân Sơ mà không tiếc nhảy cùng nàng xuống vách núi. Cuồng dại như thế, sao hắn có thể không lợi dụng? Vì thế mới có cảnh ngày hôm nay.

Qua một lúc lâu, Hạ Vệ Lam mới chậm rãi nói:

-Nếu Nhị hoàng huynh đã biết, vậy thần đệ cũng không cần giấu diếm nữa, có điều không biết huynh sẽ lựa chọn thế nào? Nếu Nhị hoàng huynh muốn chọn ngôi vị Hoàng đế này, vì Sơ nhi, thần đệ cũng không phản đối, mỹ nhân trong lòng, mất giang sơn nhưng lại có người yêu, âu cũng là chuyện tốt.

Giọng điệu Hạ Vệ Lam lạnh nhạt, nhưng hai tay nắm chặt lại tiết lộ hắn đang khấn nguyện, đối với người có dã tâm như hắn mà nói, thật sự Hoàng vị quan trọng hơn nữ nhân rất nhiều.

Chẳng những Hạ Vệ Lam khấn trương, cho dù là Diệp Vân Sơ đứng sau tấm bình phong, lúc này lòng cũng khấn trương khó hiểu, lòng nàng vô cùng phức tạp, lý trí nói cho nàng, hy vọng Hạ Vệ Thần lựa chọn ngôi vị Hoàng đế, nhưng lòng nàng lại ẩn chứa hy vọng Hạ Vệ Thần buông tay khỏi Hoàng vị kia. Ước mong, chờ đợi lại rõ ràng, vội vàng đến thế.

Trong đại điện lặng như tờ, qua một lúc lâu, Hạ Vệ Thần lại mỉm cười, trầm giọng nói:

-Tam đệ, đệ thắng rồi! Vì Sơ nhi, ta tình nguyện tặng Hoàng vị này cho đệ, nhưng ta có một điều kiện, đó là từ nay về sau, ta sẽ đưa Sơ nhi rời khỏi Đông Ly, rời khỏi nơi này, đệ không được ngăn cản.

Hạ Vệ Lam thở dài một hơi, cuối cùng hắn cũng được điều mà hắn muốn, nhưng không biết vì sao, nghe xong điều kiện của Hạ Vệ Thần muốn đưa Diệp Vân Sơ rời đi, lòng hắn có chút má mát, nhưng hắn vẫn gượng cười, nói:

-Chúc mừng Nhị hoàng huynh đã có được mỹ nhân! Nếu đây là điều kiện của Nhị hoàng huynh, thần đệ tất sẽ không phản đối.

Diệp Vân Sơ đứng sau tấm bình phong nghe Hạ Vệ Thần nói xong, lại không kìm được mà rơi lệ, trong lòng vui mừng vì lựa chọn của hắn, lại có chua xót, bây giờ nàng cảm thấy rất phức tạp, không rõ là kích động hay khổ sở.

Cho tới nay, đối với Hạ Vệ Thần, nam nhân ngang ngược này, nàng luôn cho rằng sở dĩ hắn không muốn thả tay nàng ra là vì hắn kiêu ngạo, tự phụ, không dễ dàng buông tha cho nàng mà thôi, nàng thật không ngờ, Hạ Vệ Thần lại thâm tình với nàng như thế, vì nàng không tiếc đem ngôi vị Hoàng đế nhường cho Hạ Vệ Lam. Chân tình như vậy, cho dù nàng có lạnh lùng, lúc này cũng không kìm được mà rung động vì hắn.

Có lẽ Hạ Vệ Thần là nam nhân mà nàng có thể phó thác cả đời, tuy rằng nàng chưa yêu hắn, nhưng nam nhân ngang ngược mà lại thâm tình này có thể để nàng dựa vào. Đáy lòng như có ngọn lửa nóng rực thiêu đốt, làm tan chảy khối băng trong tim Diệp Vân Sơ, lúc này nàng chỉ cảm thấy ấm áp, đau thương, lạnh lẽo, đều đã rời bỏ ra đi.

“Rầm” một tiếng, bình phong bị đẩy ra, Diệp Vân Sơ chỉ cảm thấy người mình chấn động, trong nháy mắt khôi phục tự do, nàng chậm rãi nhìn về phía Hạ Vệ Thần, đã thấy hắn kinh ngạc nhìn mình, trong mắt có dịu dàng nồng đậm và kinh ngạc không dám tin.

-Sơ nhi.....

Hắn thấy nước mắt trên mặt nàng, kinh ngạc trong nháy mắt chuyển thành không đành lòng.

Diệp Vân Sơ lại mỉm cười, như hoa lê đọng nước mưa, dung nhan tuyệt mỹ, mỗi nét cười, mỗi cái nhăn mày đều như hoa, xán lạn như ánh mặt trời rơi sáng nội tâm Hạ Vệ Thần, bỗng nhiên có một làn gió thơm mát thổi đến, thân hình nhỏ nhắn của Diệp Vân Sơ đã nhào vào trong ngực hắn.

Ở trong lòng ngực ấm áp của Hạ Vệ Thần, Diệp Vân Sơ chậm rãi nhắm hai mắt lại, một giọng nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, lộ ra hạnh phúc ngọt ngào, có lẽ, có lẽ nàng nên quên hết tất cả, thử chấp nhận nam nhân này, thử yêu hắn....

Sau khoảnh khắc kinh ngạc khiếp sợ ngắn ngủi, hai tay đã vòng ra sau lưng Diệp Vân Sơ, thân hình cao lớn của hắn run lên nhẹ nhẹ, ôm lại nhanh như vậy, giống như muốn hòa nhập nàng vào trong lòng, khắc sâu vào linh hồn.

153. Chương 153: Đại Kết Cục – Năm Tay Tới Bạc Đầu

Phía tây Đông Ly có một nước nhỏ là Tuyết Nhiên, nước Tuyết Nhiên nhân khẩu không được trăm vạn, có điều tuy là một nước nhỏ, nhưng lãnh thổ nước đó lại gần Tuyết Sơn thiêng liêng, cảnh sắc vui vẻ, dân chúng chất phác, giàu có, an cư lạc nghiệp.

Một chiếc xe ngựa xa hoa chậm rãi đi trên đường lớn, một thị vệ đang vẻ nghiêm túc đánh xe ngựa, nhìn không chớp mắt.

Rèm xe bị người ta vén lên, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, Diệp Vân Sơ nhìn cảnh sắc không ngừng hiện lên ven đường, hai hàng lông mày từ từ dần ra, gương mặt tuyệt đẹp mỉm cười.

Nước Tuyết Nhiên, là một vùng đất cũ, cũng xem như quê hương của Diệp Vân Sơ. Trước đây, nàng được nghe những chuyện xưa về đất nước này từ mẫu thân không chỉ một lần, đây là quê hương của mẫu thân nàng.

Chậm rãi thở một hơi, Diệp Vân Sơ thu ánh mắt lại, nhìn cái bọc nhỏ màu vàng trong lòng mình, bên trong là linh vị của mẫu thân và muội muội. Phía sau xe ngựa là hài cốt của mẫu thân và muội muội của nàng.

Ba tháng trôi qua, trong ba tháng này, chiến tranh giữa An Khánh và Đông Ly cũng đã qua, sau khi xác định rõ quyết định của mình, nàng viết một phong thư cho Thất ca, cuối cùng cũng gặp mặt Thất ca.

Lần gặp mặt đó, rốt cuộc nàng cũng nói ra sự thật cho Thất ca biết, rằng nàng không phải là Diệp Vân Sơ, nàng là Diệp Vân Văn, tuy rằng Thất ca đau lòng, không cam tâm, nhưng cuối cùng cũng đáp ứng yêu cầu dừng binh của nàng.

Mưa gió bão táp cũng đã trôi qua, nàng lấy danh nghĩa công chúa về nước thăm thân, quay về An Khánh mang theo linh vị và hài cốt của mẫu thân, muội muội về Tuyết Nhiên quốc, hoàn thành tâm nguyện cả đời của mẫu thân.

-Tiểu thư, đây chính là nước Tuyết Niên theo lời lão chủ nhân sao? Cảnh sắc nơi này đẹp quá!

Thu Tứ nhìn từ trong xe ngựa ra bên ngoài, ánh mắt dừng theo cánh hoa đào bay trong gió ven đường, trong mắt đầy sự tán thưởng.

Thu Tứ vốn ở Đông Phương phủ, trước đó mấy ngày, Hạ Vệ Thần cho người tới đón Thu Tứ về bên cạnh nàng.

Diệp Vân Sơ mỉm cười, tay chậm rãi xoa xoa cái bụng đã lớn của mình, thậm chí nàng có thể cảm giác được sinh mệnh bé nhỏ đang đập bụng mình, tính cho tới bây giờ, nàng đã mang thai hơn tám tháng, cũng sắp tới lúc sinh rồi.

Hạ Vệ Thần vốn lạnh lùng sắp được làm cha, tính cách đã thay đổi rất nhiều, cả ngày hẩn đều vò vò theo sau lưng nàng, lúc nào cũng lo lo lắng lắng, thật sự là rất giống một đứa trẻ. Sau khi rời khỏi Đông Ly, Hạ Vệ Thần quay về An Khánh cùng nàng, ở đó một thời gian, giờ tới nước Tuyết Nhiên, Hạ Vệ Thần đã chuẩn bị tốt mọi thứ, cuộc sống trong tương lai, nàng và Hạ Vệ Thần, còn có đứa con sắp ra đời này sẽ là dân chúng bình thường ở Tuyết Nhiên, đây là cuộc sống mà nàng đã mong từ lâu.

Làm nàng cảm động nhất là việc Hạ Vệ Thần, từ một nam nhân ngang ngược không ai bì nổi lại tình nguyện nhún mình trở thành một người dân bình thường. Ở đây, hẩn là chủ Hạ gia, là phu quân của Diệp Vân Sơ nàng, là phụ thân của con họ, không còn là một Vương gia cao cao tại thượng ở Đông Ly nữa.

Nghĩ đến đây, Diệp Vân Sơ không khỏi lại mỉm cười, nàng bỗng nhớ tới Đông Phương Ngưng, nam tử tao nhã, khi nàng rời khỏi Đông Ly, nàng thấy tiểu thư Trương gia, lúc đó nàng ấy rúc vào lòng Đông Phương Ngưng, cười tươi đến chói mắt, rất hạnh phúc. Có lẽ Đông Phương Ngưng thật sự là một nam tử tốt hiếm có, nhưng người may mắn có được chàng, cũng không phải nàng, mà là tiểu thư Trương Vũ. Trương Vũ hạnh phúc, Nhưng giờ Diệp Vân Sơ có thể nói là không hạnh phúc được sao?

Có lẽ nàng đã lầm, thật ra hạnh phúc không nhất định là phải có được, nếu cố chấp có hạnh phúc, vậy hạnh phúc thật sự như thế nào? Cuộc đời này, nàng được Hạ Vệ Thần, người vừa ngang ngược vừa cố chấp này yêu, cũng có thể nói là hạnh phúc.

Hạnh phúc ngay tại trước mắt, giờ nàng đã học được cách quý trọng.

-Tiểu thư, tới nơi rồi.

Lời nói Thu Tứ khiến Diệp Vân Sơ đang suy nghĩ hoàn hồn lại, không biết từ khi nào xe ngựa đã dừng, nàng còn chưa kịp xốc rèm xe đã thấy rèm bị người khác vén lên, Hạ Vệ Thần vô cùng khẩn trương, gương mặt tuần tú xuất hiện bên ngoài, nói:

-Sơ nhi, cẩn thận, ta đến đây.....

Không đợi phân trần, cũng không đợi Diệp Vân Sơ từ chối, Hạ Vệ Thần một tay ôm lấy nàng từ trên xe ngựa xuống, động tác cẩn thận, dường như đang che chở, bảo vệ báu vật quý giá nhất trần đời.

Diệp Vân Sơ bất đắc dĩ để hắn bế xuống, đợi tới khi Hạ Vệ Thần thả nàng xuống, nàng lại bị cảnh vật trước mặt làm cho sợ tới ngây người.

Phía trước cách đó không xa là một tòa phủ đệ nguy nga, ngói đỏ tường trắng, xung quanh phủ có đủ loại hoa đào lớn nhỏ, giờ đang là mùa hoa đào nở rộ, màu cánh hoa hồng nhạt tung bay trong gió, thoạt nhìn tựa như ảo mộng, mỹ lệ như nhân gian tiên cảnh.

Nhìn phủ đệ ngập trong cơn mưa hoa rơi, hốc mắt Diệp Vân Sơ bỗng nóng lên, cảm động rơi lệ.

-Sơ nhi, nàng làm sao vậy? Có phải người không thoải mái ở đâu không?

Nhìn thấy Diệp Vân Sơ đột nhiên rơi lệ, Hạ Vệ Thần nhất thời hoảng hốt, tay chân hấn luống cuống lau đi nước mắt trên gương mặt nàng, vội vàng hỏi.

Hai mắt Diệp Vân Sơ đầm lệ nhìn hắn, bỗng nhiên nín khóc mà cười, bỗng nàng dựa vào ngực hắn, hai mắt rưng rưng nhìn vào đôi mắt khấn trương, nghẹn ngào nói:

-Cám ơn chàng, phu quân của ta.....

Đúng thế, cảm ơn hắn đã che chở nàng bao ngày qua, cảm ơn hắn đã vì nàng mà trả giá tất cả, cảm ơn hắn đã trở thành chỗ dựa duy nhất để nàng dựa vào.

Nghe xong lời nói nghẹn ngào của Diệp Vân Sơ, thân hình cao lớn của Hạ Vệ Thần hơi cứng lại, qua một lúc lâu, hắn mới nở nụ cười vui mừng kinh ngạc, nắm chặt tay nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực, khẽ giọng hỏi:

-Sơ nhi, nàng vừa gọi ta là gì? Gọi lại một lần nữa đi.....

Trong lòng tràn ngập vui sướng, cuối cùng hắn cũng đợi tới ngày này, ông trời đối xử với hắn không tệ, Sơ nhi của hắn cuối cùng cũng gọi hắn là phu quân, sao hắn không vui cho được?

-Phu quân.....

Diệp Vân Sơ mỉm cười, nhẹ nhàng nắm tay hắn, nói:

-Chàng là phu quân của ta.

-Sơ nhi.....

Đóa hoa hạnh phúc nháy mắt nở rộ trong lòng hắn, Hạ Vệ Thần ôm nàng thật chặt, chậm rãi nói từng tiếng:

-Đúng vậy, Sơ nhi, ta là phu quân của nàng, là phu quân duy nhất trọn đời trọn kiếp của nàng, nàng là nương tử của ta, là nương tử duy nhất trọn đời trọn kiếp của ta, là nữ nhân duy nhất ta yêu. Sơ nhi, cuộc đời này, chúng ta không hề chia lìa.

Đúng, hắn là phu quân của nàng, phu quân duy nhất. Còn nàng, cũng sẽ là nữ nhân duy nhất của hắn, kiếp này, hoạn nạn đi qua, họ sẽ không chia cắt rời xa, nắm tay tới bạc đầu.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khap-huyet-trong-sinh-dai-gia-ha-duong-khi-phi>